

Mười Dặm Gió Xuân Không Bằng Em

Contents

Mười Dặm Gió Xuân Không Bằng Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	22
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	50
19. Chương 19	52
20. Chương 20	55
21. Chương 21	59
22. Chương 22	62
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	74
26. Chương 26	77
27. Chương 27	80
28. Chương 28	84
29. Chương 29	88
30. Chương 30	92
31. Chương 31	95
32. Chương 32	99
33. Chương 33	103
34. Chương 34	107
35. Chương 35	109
36. Chương 36	113
37. Chương 37	117
38. Chương 38	120
39. Chương 39	123
40. Chương 40	127
41. Chương 41	131

42. Chương 42	134
43. Chương 43	137
44. Chương 44	140
45. Chương 45	144
46. Chương 46	147
47. Chương 47	150
48. Chương 48	153
49. Chương 49	157
50. Chương 50	160
51. Chương 51	164
52. Chương 52	171
53. Chương 53	174
54. Chương 54	176
55. Chương 55	179
56. Chương 56	182
57. Chương 57	185
58. Chương 58	189
59. Chương 59	191
60. Chương 60	195
61. Chương 61	199
62. Chương 62	204
63. Chương 63	208
64. Chương 64	212
65. Chương 65: Ngoại Truyện: Nhận Nhầm Con	216
66. Chương 66: Ngoại Truyện 2: Nụ Hôn Đầu	217
67. Chương 67: Ngoại Truyện Ba: Nằm Xuống Nâng Súng	218

Mười Dặm Gió Xuân Không Bằng Em

Giới thiệu

Lí tưởng cả đời của Mễ Kha là tìm một người đàn ông yêu thương mình để dựa vào. Nhưng mà tìm k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muoi-dam-gio-xuan-khong-bang-em>

1. Chương 1

Theo một quả đạn tín hiệu màu xanh bay lên trời thì rốt cuộc 3 ngày khảo hạch cũng kết thúc với màn diễn tập bằng đạn thật thực vất vả. Ở trận chiến này, đoàn 5-3-2 không còn chiếm được giải nhất như lệ thường, biểu hiện xuất sắc nhất thuộc về quan chỉ huy của lam quân – tham mưu trưởng Hách Nghĩa Thành và thiếu tá tham mưu Hình Khắc Lũy. Ở giờ phút giao đấu quyết định cuối cùng, hai người với khả năng chỉ

huy tác chiến đầy tài tình và bản lĩnh chiến đấu mạnh mẽ đã xoay chuyển được tình thế và giành thắng lợi tuyệt đối.

Tuy nhiên khi chưa nhận được lời khen ngợi, Hình Khắc Lữ đã nhanh chóng đi vào phòng tạm giam.

Thực ra phòng giam ở quân đội không phải là chuyện quá ngạc nhiên. Hơn nữa Hình Khắc Lữ lại có tình tình không chịu gò bó thúc ép, việc bị giam cầm bản là chuyện thường ngày. Nhưng đây là lần đầu tiên không phải là do Hách Nghĩa Thành ra lệnh giam lại. Nói cách khác là do anh tự nguyện, mặc cho tham mưu bên ngoài gọi thế nào cũng không ra.

Thúc Văn Ba hiểu rất rõ con người Hình Khắc Lữ, khi đã quyết thì mười đầu trâu kéo cũng không ngăn nổi, cũng không nên nói lời khuyên can vô nghĩa. Trước hết là để cậu ta ở trong suy nghĩ thông suốt rồi sau đó đi tìm tham mưu trưởng.

Lúc này Hách Nghĩa Thành còn chưa biết Hình Khắc Lữ đã “Tạo phản” rồi nên gọi điện thoại tìm người, định phân phó công việc.

Hình Khắc Lữ đơn phương nộp đơn tạm giam cho Thúc Văn Ba. Khi nhìn thấy số điện thoại của tham mưu trưởng, Thúc Văn Bá mới chợt hiểu ra ý đồ của Hình Khắc Lữ. Hắn lập tức tiếp điện thoại:

“Thưa tham mưu trưởng, hiện Hình Khắc Lữ đang tự giam mình tại phòng tạm giam, mong tham mưu trưởng ra chỉ thị”

Hách Nghĩa Thành nghe tin thì sắc mặt trầm hẳn xuống, vỗ một tiếng “Bốp” vào văn kiện trên bàn làm việc, giọng đầy nghiêm túc: “Vậy thì giam. Cậu ta quả thật cần tự mình kiểm điểm”

Thúc Văn Ba biết hai người này lại có xích mích rồi, vì thế suy nghĩ một chút rồi đưa ra đề nghị: “Có nên mời chính ủy làm công tác tư tưởng hay không?”

Hách Nghĩa Thành nghe vậy đương nhiên không đồng ý, đầy tức giận mà nói: “ Tư tưởng cậu ta cao như vậy, còn cần chính ủy khuyên giải sao?”

Thúc Văn Ba cau mày: “Nhưng trại tân binh bên kia.....”

Lời còn chưa nói hết đã bị cắt ngang, Hách Nghĩa Thành không để Thúc Văn Ba nói đỡ cho Hình Khắc Lữ, ngược lại còn giao phó: “Nói với cảnh vệ, từ nay không được đưa cơm cho cậu ta. Hủy bỏ 3 bữa 1 ngày”

Chuyện này thực sự lớn rồi đây.

Cúp điện thoại, Thúc Văn Ba thở dài nghĩ thầm: Đồng chí Hình Khắc Lữ, không phải ta không giúp cậu, chỉ là quân lệnh như sơn, cậu chắc sẽ hiểu mà.

Quả nhiên 3 ngày tiếp theo cảnh vệ không đưa cơm cho anh.

Ngày thứ nhất, Hình Khắc Lữ đứng đứng mày kiếm kháng nghị: “Dựa vào cái gì mà không cho tôi ăn cơm, các người là đang ngược đãi phạm nhân. Tôi nói cho các người biết, tôi đây là bế quan chứ không tuyệt thực”

Cảnh vệ thực hiện quân lệnh rồi nói: “Thưa thiếu tá, bế quan là do một mình thiếu tá đưa ra. Chúng tôi không nhận được chỉ thị của cấp trên nên không chuẩn bị phần của thiếu tá”

Ngày thứ hai, Hình Khắc Lữ bực tức mà phá cửa kêu to: “ Bảo Thúc Văn Ba tới đây”

Cảnh vệ thực hiện quân lệnh lần nữa rồi nói: “ Tham mưu Thúc Văn Ba đã nói, bế quan là do thiếu tá tự quyết định, ra ngoài hay không là do thiếu tá”

Ngày thứ ba, Hình Khắc Lữ muốn ra ngoài thì phát hiện cửa bị khóa.

Đối mặt với sự tức giận của Hình Khắc Lữ, cảnh vệ nói: “Thưa thiếu tá, nghe nói tham mưu trưởng tìm khắp nơi cũng không thấy thiếu tá, sợ tham mưu trưởng tìm đến đây nên chúng tôi không còn cách nào khác là khóa cửa lại”

“ Quả thật là quá logic mà” Hình Khắc Lữ tức giận đến chống nạnh, bốc khói mà nói: “cậu xác định tham mưu trưởng sẽ tìm không ra ta?”

“Xác định”

“Thật xác định..?”

“Thật xác định”

“ Các cậu dám xác định một lần nữa..?”

“.....”

Do 3 ngày không được ăn cơm, Hình Khắc Lữ cảm thấy quá đói. Đúng lúc anh đang suy nghĩ muốn đi ra thì Thúc Văn Ba đưa ra chỉ thị mới nhất của Hách Nghĩa Thành: “Tự kiểm điểm 5000 chữ, không được sao chép, phải tự mình viết”

“5000 chữ, tham mưu trưởng không biết tôi chưa tốt nghiệp tiểu học sao?” Hình Khắc Lữ nằm cứng đờ trên mặt đất mà than thở: “Sếp thật khó tính”

Thúc Văn Bản đem bản kiểm điểm 5000 chữ đến thì trong đó toàn: “ Phạt tôi đi, tôi muốn ăn cơm”. Hách Nghĩa Thành dù tức giận cũng phải buồn cười mà nói: “ Đem tên khốn kia đến đây cho tôi”

5 phút sau, Hình Khắc Lữ cố ý thể hiện mình không còn hơi sức đứng ở cửa: “Báo cáo”. Đáp lại là 5 phút sau Hình Khắc Lữ mới được phê chuẩn cho vào.

Thấy trong phòng làm việc chỉ có Hách Nghĩa Thành, Hình Khắc Lữ đứng nghiêm báo cáo: “Tham mưu trưởng, anh cử tôi đến đoàn 5-3-2 đi, tôi thực sự muốn xem xem họ huấn luyện như thế nào, tôi không tin họ mạnh đến mức mà không một đoàn nào đánh thắng được họ”

Hách Nghĩa Thành không ngừng đầu, tay vẫn xem văn kiện thấp giọng nói: “Còn có thể huấn luyện như thế nào, đại cương huấn luyện của họ thật sự cậu chưa từng thấy?”

Hình Khắc Lữ bất chấp khó khăn tiếp tục nói: “Đại cương là chết, người là sống. Toàn quân đều có đại cương na ná nhau, nhưng khi luyện binh thì khả năng lại khác nhau. Cho dù bọn họ nghiêm khắc tuyển những người xuất thân bộ đội đặc đặc chủng thì sức mạnh của bọn họ cũng không thể được như vậy được. Tham mưu trưởng không tò mò sao?”

“Không tò mò” Hách Nghĩa Thành vẫn duy trì thái độ lạnh nhạt như cũ, thực chất là vẫn không đồng ý phái anh đi.

Hình Khắc Lữ tiến lên phía trước vài bước, cố gắng nói: “Tham mưu trưởng, tôi.....”

“Đứng nghiêm” Hách Nghĩa Thành lạnh lùng nói, xác định Hình Khắc Lữ đứng đúng tư thế quân nhân. Tay Hách Nghĩa Thành cầm văn kiện đã xem qua, không cho phản bác mà nói: “Cút đi ngay cho tôi”

Hình Khắc Lữ không sợ trời không sợ đất chỉ sợ sếp bảo anh cút đi, trong lòng thầm nghĩ: “Không ý kiến không điều kiện chấp hành, có ý kiến không điều kiện không làm”. Bất gặp ánh mắt của Hách nghĩa Thành “Còn có việc gì nữa?”. Hình Khắc Lữ đành xoa mũi mà bước ra ngoài.

Tự giam mình cái gì, quả nhiên là không sáng suốt mà.

Hình Khắc Lữ không thể không thừa nhận Tham mưu trưởng đúng là chỉ sợ mỗi chị dâu, bên ngoài thì đúng là mềm không được cứng cũng không xong.

Đi ra ngoài thì gặp ngay Thúc Văn Ba, cười hỏi: “Thỏa hiệp?”

Hình Khắc Lữ hí hí mắt coi như chào hỏi rồi nói: “Không cho tôi ăn cơm hả?”

Tiếp theo túm lấy áo của Thúc Văn Ba rồi dè lên tường mà nói: “Dám bắt tôi viết kiểm điểm hả?” Cuối cùng thúc một tay vào bụng người anh em mà nói: “Cậu còn dám cười nhạo tôi”

Chờ Hình Khắc Lữ đánh xong, sư trưởng Lý mới từ bên cạnh anh đi ngang qua.

Ngày kế tiếp khi bước vào sân huấn luyện, Hình Khắc Lữ đã nghe thấy những tiếng vô lực: “Một, Hai, ba, Bốn,....” Ngay sau đó liền nhìn thấy đội hình vô cùng rời rạc. Thấy thế, khuôn mặt của người đang mặc trên mình bộ huấn phục là Hình Khắc Lữ trở nên vô cùng lạnh lùng, chỉ có đôi mắt theo bản năng thì nheo lại.

Trong khi nhiều binh chủng đang hăng hái diễn luyện chiến đấu thì lúc này ở sân huấn luyện không chỉ không có tiếng hô to mà ngược lại còn rất dịu dàng. Thật ra đối với những phần tử hiếu chiến như Hình Khắc Lữ mà nói thì thao luyện tân binh cái gì, thật sự là không có kỹ thuật tác chiến, hơn nữa đối tượng thao luyện lại là nữ.

Đối với quân đội mà nói cũng giống như “Hòa thượng” vậy, con gái dù thế nào cũng như là động vật quý hiếm. Mặc dù không cứng chiều như gấu trúc nhưng cũng không nên để họ chịu tủi thân mới đúng. Vậy mà lần này những nữ tân binh xinh đẹp lại phải chịu không ít vất vả, nguyên nhân cũng là vì sự bộ phận tới 1 đồng chí thiếu ta vô cùng nghiêm khắc.

Vào một buổi sáng sớm bình thường như bao buổi sáng khác, Hình Khắc Lữ bước những bước tiêu chuẩn xuyên qua làn sương mù mà tiến tới, tư thế anh dũng, đôi mắt đen với những tia sắc nhọn đảo qua từng người. So với người hôm qua bị Lý sư trưởng bắt gặp thì giống 2 người hoàn toàn khác biệt.

Hình Khắc Lữ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước rồi lên tiếng đầy tức giận: “Ô cái gì thế, trong người bị khó chịu à. Có biết thế nào là đi đều, đi chỉnh tề không?”

Tân binh huấn luyện đã được 3 ngày, hôm nay là ngày đầu tiên anh đến kiểm tra. Kết quả là vừa vào sân huấn luyện đã bị bọn tiểu nha đầu này chọc tức. Ba ngày huấn luyện mà thậm chí cả khẩu lệnh hô cũng không đúng, nói gì đến đội hình đội ngũ. Kết quả như vậy thật làm cho anh rất buồn phiền.

“Theo tiến độ ốc sên của các cô thì đừng nói đến ba tháng mà ba năm cũng không thể đạt tiêu chuẩn”. Ánh mắt lạnh lùng, Hình Khắc Lữ mặt không cảm xúc mà nói: “Tôi nói với mọi người ở đây, huấn luyện tân binh sẽ tiến hành kiểm tra, ai không đạt tiêu chuẩn thì tự động rời khỏi đây. Đừng nghĩ mọi người là nữ mà cường độ huấn luyện được giảm nhẹ”. Nói hết câu, Hình Khắc Lữ dùng ánh mắt bén nhọn nhìn lướt qua từng người, nhìn đến một khuôn mặt quen thuộc thoáng ngạc nhiên mà dừng lại. Sau đó mạnh mẽ mà nói một câu:

“Tôi đây là rèn luyện sức chiến đấu chứ không thương hoa tiếc ngọc”

Bị khiển trách khiến mặt ai cũng đỏ như quả cà chua mà nhìn vị thiếu tá trước mặt. Trong lòng thì thầm nghĩ cuộc đời họ từ giờ phút này trở đi sẽ thật sự bị thương.

2. Chương 2

Kì thật bất kể Hình Khắc Lữ có đến hay không thì việc huấn luyện vẫn tuân theo bài bản thôi, chỉ là lần đầu tiên Hình Khắc Lữ đến đây đã hạ lệnh khiến mọi người dù hé môi làm bầm cũng không dám. Dù sao bọn họ cũng biết, một khi đã đến quân doanh thì không có tình người mà chỉ có quân lệnh thôi. Cũng do nguyên nhân như thế mà trong lòng Hình Khắc Lữ không vui vì cô nàng Mễ Kha lại xuất hiện ở đây.

Hình Khắc Lữ vốn đã vô cùng nhạy cảm lại thêm việc đối mặt ở khoảng cách gần nên anh đương nhiên sẽ không bỏ qua cô nàng Mễ Kha đang trốn ở dưới cuối hàng. Nét ngạc nhiên trên gương mặt anh dần vơi đi mà thay vào đó là sự phiền não. Thật ra dùng từ ảo não cũng không thể diễn tả hết cảm giác vô cùng rối rắm trong lòng anh, tóm lại là anh đang suy nghĩ: Một cô gái tốt như vật đột nhiên chạy đến đây để chịu tội làm gì? Nhưng quan trọng nhất là cô đến huấn luyện mà lại không thông báo với anh một tiếng? Lại nghĩ đến em gái tham mưu trưởng đoàn 532 sắp kết hôn với sếp của mình, thêm vào đó là Mễ Kha cùng với chị dâu lại là chị em thân thiết nên đoán chắc chuyện nhập ngũ là do bị ép buộc rồi. Nếu như đúng như thế thì hôm nào anh sẽ tìm sếp để mời rượu.

Tuy uống rượu với sếp có phần nguy hiểm nhưng cũng có thể giành được phần thắng đấy.

So với sự ngạc nhiên của Hình Khắc Lữ thì Mễ Kha cũng không thể ngờ đến vì sao ở nơi huấn luyện tân binh lại có thể gặp tên đáng ghét đó. Mặc dù cô không hiểu lắm về sự phân công của quân đội. Nhưng lần trước cô đã hoàn thành khóa học tại đây nên cũng hiểu được đôi chút. Người trên bàn vai có hai vạch một

sao kia là cấp bậc Thiếu tá, chức vụ là tham mưu, là trợ lý cho tham mưu trưởng Hách Nghĩa Thành. Chỉ có một điều làm cô không hiểu đó là vì sao anh ta lại xuất hiện ở đây – nơi huấn luyện tân binh.

Ấn tượng về Hình Khắc Lữ cô đã khắc sâu trong tâm khảm, ngay giờ phút này khi anh ta đang khiển trách thì quá khứ chẳng mấy tốt đẹp lại ùa về. Mễ Kha dùng đôi mắt phần hấn mà nhìn về phía anh một cái. Nhưng dưới ánh mắt chăm chú nhìn thẳng vào cô của Hình Khắc Lữ thì Mễ Kha hoàn toàn không biết mình đang bị “gió lạnh thổi”, có lẽ đó cũng là nguyên nhân mà khuôn mặt Mễ Kha ửng đỏ ửng ửng, biểu thị sự chán ghét với người nào đó.

Thế mà hành động từ ngoài nhìn vào vừa có chút ngây thơ cùng mờ ám này đã làm cho tâm tình của Hình Khắc Lữ tốt hẳn lên. Rốt cuộc cũng hiểu rõ Hách Nghĩa Thành không muốn để anh vất vả thêm nữa, việc bị điều đến trại tân binh cũng không làm anh chán ghét nữa, hơn nữa trong lòng còn muốn cảm ơn tham mưu trưởng hàng trăm lần.

Dưới con mắt của mọi người nên Hình Khắc Lữ và Mễ Kha đương nhiên không thể nói chuyện, mặc dù ai cũng có suy nghĩ riêng nhưng vẫn phải tiếp tục công việc huấn luyện. Tuy nhiên điều mà anh không ngờ tới đó là cô bé ngọt ngào Mễ Kha lại đang muốn tạo phản.

Chẳng hạn như lúc hành quân Hình Khắc Lữ nhắc nhở “Ngẩng đầu ưỡn ngực, hai chân kẹp chặt, thu móng” thì Mễ Kha tuy không còn sử dụng bạo lực với anh nữa nhưng thay vào đó là trực tiếp cự tuyệt hành động sửa động tác của anh và kháng nghị: “Nam nữ thụ thụ bất thân”. Đến lúc Hình Khắc Lữ không biết kiểm ở đâu ra một cây côn nhỏ thì cô lại đẩy anh dững mà hét lên chỉ trích: “Đây là tấn công người khác bất chính”.

Cô ấy học của ai thế này, mới có mấy tháng không gặp mà đã nhanh mồm mạnh miệng lên nhiều như vậy rồi. Hình Khắc Lữ tiếp tục duy trì cảm giác khác lạ trong lòng mà đối mặt với thái độ đầy tính khiêu chiến của Mễ Kha. Trong lúc Mễ Kha đang mừng thầm trong bụng vì vừa mới hả được giận thì anh lại đưa ra đòn sát thủ mới. Hình Khắc Lữ tính toán đúng thời gian, yêu cầu các cảnh vệ lập tức thông báo triệu tập khẩn cấp. Lúc này Mễ Kha và các cô gái đang ở trong phòng tắm, cho dù cả người không phải toàn xà phòng thì đầu cô cũng đang đầy dầu gội. Nói tóm lại là đang vô cùng nhếch nhác. Cho nên chờ đến khi một đám nữ binh từ phòng chạy đến sân huấn luyện thì đầu người nào người nấy cũng như đám bọt biển cả.

Mỉm cười liếc mắt nhìn Mễ Kha một cái, đoán chắc cô chưa có xả sạch đầu, Hình Khắc Lữ mặt nghiêm nghị nâng tay nhìn đồng hồ không nhanh không chậm mà nói: “Hôm nay như thế này là không được, nếu không trở lại đây lần hai sao có thể ghi nhớ mà nâng cao thành tích đây?”

Hình Khắc Lữ với thân hình cao lớn dù vẫn đang mặc huấn phục nhưng đứng giữa đám sĩ quan chẳng khác nào hạc giữa bầy gà. Ánh mắt của các nữ binh dừng ở trên khuôn mặt đẹp trai của anh mà thầm nghĩ: Phải chăng càng đẹp trai thì lại càng không có tình người, một loạt tiếng thở dài ai oán đầy ảo não vang lên. Mễ Kha che mặt, lầy trầm mặc để kháng nghị.

Hình Khắc Lữ vì bị cô chọc làm cho khó mà nghiêm túc nhưng vẫn lạnh lùng hạ lệnh giải tán. Sau đó nhìn Mễ Kha rồi thuận miệng bổ sung: “Mễ Kha, ở lại!”. Dáng vẻ như đang giải quyết chuyện công.

Các nữ binh liếc nhìn Mễ Kha một cái, ánh mắt vừa thể hiện sự thương cảm lại ghen tị rồi nhanh chóng rời khỏi sân huấn luyện.

Đến lúc trong sân chỉ còn lại đứng hai người, Hình Khắc Lữ mới nhìn Mễ Kha mà cười to.

Mễ Kha tránh né ánh mắt của anh, trong lòng kích động chỉ muốn đánh cho anh một quyền, đánh vỡ khuôn mặt tự cao tự đại của anh.

Một lúc sau, Hình Khắc Lữ ngừng cười, quan sát bộ đồ rằn ri trên người cô rồi mang khẩu khí của nhà họ Hình mà nói: “Đại não của em kết cấu không bình thường hay sao mà chạy tới đây làm lính? Ở nơi này vừa mệt lại vừa khổ có biết hay không?”

Không nghe ra được sự quan tâm trong lời nói của anh, Mễ Kha ngang ngạnh đáp: “Anh nói như thế là có ý gì? Khất khe với chính mình thì thôi tại sao lại còn khiển trách tôi?”

Hình Khắc Lữ đối diện với thái độ của cô, trên khuôn mặt anh tuần mang vài phần trẻ con nói: “Chỉ dựa vào tố chất của bản thân em thì đến bao giờ mới luyện thành?” Hơi dừng lại một chút, vẻ mặt anh khó xử

rồi nói vào trọng tâm: “Em làm lính rồi, chuyện của chúng ta làm sao thành đây?”

Mễ Kha nghiêng đầu nhìn anh, khuôn mặt cô vừa xen lẫn khó hiểu lại vừa muốn nổi cáu: “Ai nói tôi với anh là một đôi? Rõ ràng một chút được không? Anh là anh, tôi là tôi. Thành cái gì mà thành?”

Thấy cô nhất định muốn vạch rõ ranh giới với anh, Hình Khắc Lữ liền cười tươi như hoa, anh nhìn bốn phía xung quanh để xác định không có ai đi ngang qua rồi mới tiến đến gần cô, dịu dàng hỏi: “Vẫn còn giận sao? Tôi cũng đã nói xin lỗi rồi mà, còn không tha thứ à?”

Mễ Kha đương nhiên hiểu Hình Khắc Lữ muốn nhận lỗi chuyện gì, cô theo bản năng mà lùi lại phía sau một bước, quay đầu sang một bên để tránh né cái nhìn của anh, yếu ớt nói: “Nói xin lỗi là tôi liền phải tha thứ à? Tôi còn đang suy nghĩ xem có nên tha thứ cho anh hay không?”

Hình Khắc Lữ thấy thế khẽ cúi người, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng mơn trớn viên tai của Mễ Kha: “Hôm đó tôi có uống một chút rượu không phải sao? Thật sự là tôi không có giả trò lưu manh”. Dừng lại một chút rồi anh khẽ cười: “Em đến làm lính, thật sự tôi không biết phải làm thế nào?”

Mễ Kha coi như không hiểu câu thứ hai, chỉ bám lấy câu thứ nhất mà nói: “Uống rượu thì có thể muốn làm sai điều gì cũng được sao? Tôi giết chết anh cũng có thể nói là do uống một chút rượu nên không cẩn thận được không?”

“Cái ví dụ giết tôi này hình như không hợp lí thì phải?” Dù sao ở đây cũng là doanh trại, Hình Khắc Lữ cũng tránh không để liên lụy đến cô, anh và Mễ Kha vẫn duy trì một chút khoảng cách. “Hơn nữa trong cuộc sống không phải ai cũng sẽ mắc sai lầm sao? Em phải cho tôi cơ hội để sửa sai chứ. Em đó, tôi gọi điện cũng không nhận, gửi tin nhắn cũng không trả lời, cuối cùng có phải tôi nên trực tiếp đến thẳng nhà gặp mặt em không? Dĩ nhiên, nếu như em đồng ý thì tôi cũng không có ý kiến gì. Này, làm sao lại đi, lời tôi còn chưa nói hết mà, cô gái này thật là!”

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng đầy giận dữ của Mễ Kha, Hình Khắc Lữ liền cười, thầm nghĩ Mễ Kha thật hiểu chuyện, dù vẫn đang tức giận nhưng không có bộc phát ra ngoài. Sau đó, anh liền gọi điện cho Hách Nghĩa Thành. Điện thoại vừa thông, Hình Khắc Lữ không thêm chào hỏi mà trực tiếp hỏi thẳng: “Sếp, Mễ Kha xảy ra chuyện gì à?”

Đầu bên kia của điện thoại vô cùng yên tĩnh, hiển nhiên là sếp vẫn đang làm việc, Hách Nghĩa Thành ung dung nói: “Tân binh thì xảy ra chuyện gì hả?”

Hình Khắc Lữ bên này nghe sếp nói thế biết ngay là có chuyện: “Cô ấy như vậy mà có thể nhập ngũ sao? Tôi không cần phải vận dụng tất cả các chiêu thức, chỉ cần chạm nhẹ vào thôi cũng có thể đánh thắng cô ấy, không thể huấn luyện được cô ấy đâu.”

“Tôi chỉ sợ cậu đem tất cả các chiêu thức huấn luyện vào chuyện khác thôi”. Hách Nghĩa Thành nói một tiếng tỏ vẻ không dễ dãi rồi tiếp tục chế nhạo: “Bây giờ cậu không muốn đi đến đoàn 532 đúng không? Nếu như cậu vẫn kiên trì thì quả thật tôi có thể suy nghĩ lại. Cậu đường đường là một thiếu tá mà lại bị điều đến nơi huấn luyện tân binh cũng có chút lãng phí.”

Hình Khắc Lữ lúc này vô cùng quyết tâm mà nói: “Tham mưu trưởng nói gì vậy? Anh cử tôi đi, đừng nói là đến nơi huấn luyện tân binh chứ nơi ma quỷ tôi cũng nhất định sẽ tuân theo”. Hách Nghĩa Thành ở đầu kia điện thoại nghe xong liền nói: “Cậu nói còn hay hơn hát, cũng không biết là ai lúc trước vừa tự giam mình vừa tuyệt thực, không sợ mọi người chế nhạo đó.”

Người nào tuyệt thực thì chứng tỏ người đó có bệnh. Hình Khắc Lữ tươi cười nói: “Bị mất mặt không phải chỉ có mỗi mình tôi, tham mưu trưởng - anh là sếp của tôi đó.”

Cơn bực tức của Hách Nghĩa Thành vẫn còn chưa vơi bớt: “Tôi chính là vì cậu mới cảm thấy cấp dưới của mình thật kém cỏi.”

Hình Khắc Lữ ra vẻ tâm trạng: “Lần này tôi tự cảm thấy mình suy nghĩ chưa sâu, vì thế nên chính tôi đã tự tay viết bản kiểm điểm dài 5000 chữ, không đồng ý để Thúc Văn Ba viết thay”

Cậu ta còn dám nhắc đến chuyện viết thay. Hách Nghĩa Thành cười mắng: “Vô nghĩa.”

Thấy tâm tình của Hách Nghĩa Thành có vẻ dịu bớt, Hình Khắc Lữ lập tức tận dụng cơ hội để hỏi rõ chuyện của Mễ Kha, tại sao cô ấy lại xuất hiện ở đây.

Hách Nghĩa Thành cố ý để cho anh càng thêm sốt ruột, chờ đến khi anh báo cáo xong công việc ở trại huấn luyện tân binh mới lơ đãng nói: “Bệnh viện của bọn họ rất nghiêm khắc, tất cả các bác sĩ mới phải đến đây để huấn luyện trong một tháng. Lần này tổ huấn luyện có 2 người”

“Tên ngu ngốc nào ở bệnh viện đã đặt ra cái quy định biến thái như vậy?” Hình Khắc Lữ biết Mễ Kha học ở Học viện Y học. Nhưng dáng người của cô, phong cách, tính tình của cô so thế nào anh cũng thấy giống y tá. Cho nên từ trước đến nay, trong lòng anh luôn nghĩ cô như một thiên thần.

“Tiến hành khẩn cấp việc vệ sinh phòng cấp cứu ở khu huấn luyện. Có thể nhờ họ giúp đỡ một chút”. Hách Nghĩa Thành rõ ràng đã nêu lên điểm mấu chốt của công việc, cuối cùng nói: “Vậy cũng coi như là quân đội và bệnh viện kết thân, hai doanh cùng có lợi”

Kết thân? Hai doanh? Trong lòng Hình Khắc Lữ không thể không thừa nhận tài văn thơ của sếp cũng giỏi như anh vậy.

“Sếp, anh là đang nói chính bản thân mình đúng không? Chờ đến lúc anh và chị dâu kết hôn rồi thì không phải là anh đưa thêm người đến đây đâu, có lẽ là anh ở rể tại bệnh viện đó.” Rất sợ bị chinh, Hình Khắc Lữ nói liền một hồi: “Sếp thật tốt, không quấy rầy anh hẹn hò nữa, tôi đi “kết thân” tiếp đây.”

Xem đi, cấp dưới của anh học được kĩ năng cũng như sức chiến đấu rất giống nhau, đều rất dũng cảm, vận dụng cũng rất linh hoạt.

Nghe đầu bên kia điện thoại im lặng, Hách Nghĩa Thành cười khổ.

3. Chương 3

Các bác sĩ trong bệnh viện bộ binh đương nhiên không nghe theo lời của Hình Khắc Lữ để đến đây. Do bệnh viện là tuyến dưới của quân khu nên họ liền đưa ra văn bản yêu cầu các bác sĩ trong viện: Trừ những ai xuất thân là lính thì tất cả những người chưa đủ kinh nghiệm làm bác sĩ sẽ phải tham gia huấn luyện tân binh trong một tháng, hơn nữa nếu kiểm tra thành tích không đạt yêu cầu thì sẽ phải huấn luyện lại. Cho nên dù không phải là quân nhân chính quy nhưng Mễ Kha vẫn phải chấp nhận lệnh nhập ngũ cũng như chấp hành các luật lệ nghiêm ngặt tại quân khu.

Lệnh tắt điện vang lên, cả quân khu chìm trong đêm tối. Tuy rất mệt mỏi nhưng Mễ Kha lăn lộn nhiều lần vẫn không thể ngủ được. Trong đầu lại không tự chủ nghĩ đến lúc trở lại kí túc xá, điện thoại hiện tin nhắn với nội dung vô cùng đơn giản: “Kiên trì, chờ em”. Tuy chỉ có 4 chữ nhưng lại vô cùng mạnh mẽ làm cho Mễ Kha cảm thấy như có nguồn khích lệ lớn lao. Mặc dù số máy lạ lại không ghi tên nhưng Mễ Kha vẫn thấy có chút quen thuộc. Đó có thể là ai? Mễ Kha nằm trên gối với đầy nghi vấn, cô mượn ánh sáng từ ánh trăng bên ngoài mà nhìn vách tường đến thất thần.

Nghiên San cũng không thể ngủ được, cô chờ đến khi Mễ Kha lăn lộn không biết bao nhiêu lần trên giường mới ló đầu ra hỏi: “Thiếu tá giữ cậu lại làm gì vậy?”

Mạch suy nghĩ bị cắt đứt, Mễ Kha mới hoàn hồn mà nhớ đến khuôn mặt nghiêm ngạnh, tươi cười của Hình Khắc Lữ.

Biết trả lời sao đây? Chuyện giữa cô và anh không phải một hai câu là có thể nói xong. Tuy cô không thể nói ra miệng nhưng anh cũng là ân nhân cứu mạng cô. Ngoài trừ lần đó ra thì anh ta thật sự rất lưu manh. Mễ Kha suy nghĩ không biết phải trả lời thế nào thì phát hiện mấy giường bên tiếng ngáy to đều biến mất. Hóa ra đây là nghi vấn chung của toàn bộ nữ tân binh.

Sau một lúc lâu im lặng, Mễ Kha mới ỉu xiu giúc vào trong chăn, nhỏ giọng nói: “Phạt đứng!” Hình như lo lắng mình trả lời không thuyết phục, Mễ Kha lại bổ sung một câu: “Phạt tở vì tở nói nhiều.”

Người nói vô tâm, người nghe có ý. Mặc kệ Nghiên San cho rằng câu nói của cô là một câu hai nghĩa, cô bắt đầu buồn ngủ rồi.

Kí túc xá lại một lần nữa rơi vào im lặng, dưới ánh trắng nhè nhẹ, Mễ Kha ngủ một giấc không mộng mị.

Doanh trại tân binh tuân theo nguyên tắc chia ra 2 đội nam và nữ, yêu cầu các nam binh tập luyện cùng một chỗ với Mễ Kha và các nữ binh khác. Tự phân chia sân rồi tự mình tập luyện, tác chiến. Chịu trách nhiệm huấn luyện và chỉ đạo trong cả quá trình là Hình Khắc Lữ và doanh trưởng của trại tân binh. Hình Khắc Lữ với khả năng tác chiến của mình đã nổi tiếng lấy lòng khắp các sư đoàn, thậm chí là cả các đoàn quân. Thêm vào đó người có biệt danh “Hổ mặt cười” này huấn luyện tân binh vô cùng nghiêm khắc nên doanh trưởng Lý Bình không dám lơ là, chậm trễ.

Thân là quân nhân chuyên nghiệp lại thêm bị Hách Nghĩa Thành ra lệnh bắt đến đây nên đương nhiên anh sẽ không đặt toàn bộ tinh thần vào các nữ binh. Nếu không phải nguyên nhân vì Mễ Kha thì anh cũng sẽ không cả ngày lo lắng cho các nữ binh ở đây. Cho nên bắt đầu từ ngày thứ hai đến đây hình Khắc Lữ liền dựa vào kế hoạch huấn luyện nam binh mà tính toán tiến hành cuộc kiểm tra. Về phần anh, không rõ có mưu đồ riêng hay không nhưng nếu không làm thế thì cũng không thể tin các nữ binh này có thể xếp được đội ngũ hình vuông.

Cường độ huấn luyện của nữ binh so với cường độ của nam binh đã giảm đi rất nhiều, thế nhưng thể lực của Mễ Kha vẫn giảm sút rất nhiều. Lần đầu tiên hoàn thành 5km chạy việt dã, Mễ Kha cảm thấy sức chịu đựng của mình đã đến cực hạn. Cô nhanh chóng xuất hiện các triệu chứng như hoa mắt chóng mặt rồi ngất xỉu ngay tại thao trường.

Gần đến buổi trưa, khi Hình Khắc Lữ đang huấn luyện các nam binh về hướng vuông góc, đang nói với bọn họ đừng có mong là anh sẽ nương tay thì phía bên kia lại vô cùng tán loạn. Anh bực mình quay đầu lại, tầm mắt đảo qua từng người, trong lúc anh đang không tìm thấy bóng dáng kia thì lông mày anh chợt cau lại.

Hình Khắc Lữ yêu cầu Nghiêm San hô giải tán cho Mễ Kha có không khí để thở đồng thời đưa tay ấn vào huyệt nhân trung của cô. Thế nhưng các nữ binh đều không áp dụng kiến thức y học thông thường mà ngược lại trong lúc cấp bách lại tập trung vây quanh Mễ Kha, làm cản trở việc cấp cứu cho cô.

Lúc này một giọng nói trầm thấp vang lên: “Tránh ra”. Lời còn chưa dứt thì Hình Khắc Lữ đã đi tới hỗ trợ.

Khi anh nhìn thấy khuôn mặt đang trắng bệch như giấy kia, anh lập tức lạnh lùng hô lệnh giải tán rồi sau đó cúi người xuống ôm cô chạy một mạch đến phòng y tế.

Mễ Kha mở mắt thấy mình đang tựa vào người Hình Khắc Lữ thì cảm thấy tỉnh táo, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chợt đỏ bừng, Mễ Kha cố gắng giùng giàng ngồi thẳng người dậy, cúi đầu cự tuyệt: “Không cần anh giúp”.

“Nếu không phải đội trưởng của em bé không nổi em thì tôi cũng không muốn phải trông nom đâu. Buổi trưa ăn bao nhiêu cơm thế? Tự hành hạ bản thân à”. Khi Mễ Kha thoát ra khỏi vòng tay anh thì Hình Khắc Lữ nhanh chóng khôi phục vẻ mặt cười cợt với cô, che dấu đi ánh mắt nhu tình, dịu dàng lúc trước.

Mễ Kha không chịu nhận lỗi nói: “Quân nhân các anh rất thích bánh màn thầu? Tôi nhất định sẽ ăn thật nhiều, để cho các anh phải tiêu vượt chi phí”

Hình Khắc Lữ mỉm cười quan sát thân hình nhỏ bé của cô: “Em có thể ăn khiến cho chúng tôi tốn vượt chi phí quy định? Tôi với em thì xem sao?”

Mễ Kha ra vẻ ghét bỏ: “Ai muốn thi với anh?”

Thấy cô bướng bỉnh như một đứa trẻ, ánh mắt của Hình Khắc Lữ không tự chủ được lại trở nên dịu dàng, anh ngừng đầu vò nhẹ mái tóc rối tung của Mễ Kha. Lời nói nghiêm nghị thật sự không hợp với ánh mắt dịu dàng lúc này của anh: “Trong người không khỏe thì có thể xin nghỉ, tỏ vẻ mạnh mẽ làm cái gì? Làm bác sĩ mà không biết điều này, cẩn thận không tôi cho em không qua kì kiểm tra đấy.”

Mễ Kha dùng sức đánh anh một cái: “Cậy có quyền mà lộng hành à? Anh dám cho tôi trượt tôi sẽ kiện anh”

Còn dám uy hiếp anh! Hình Khắc Lữ ranh mãnh siết chặt tay của cô: “Về mặt rất quyết tâm, tiếp tục, kiên xong rồi sau đó thì sao?”

Mẽ Kha cau mày lại rồi nhếch môi cười đầy giả hoạt, sau đó..... dùng sức chùi hết bàn tay bị bẩn khi huấn luyện lên người Hình Khắc Lữ.

Thấy vậy anh cũng không giận: “Lấy chuyện ngắt xỉu để nghỉ ngơi vài ngày đi. Yên tâm, có tôi ở đây, tôi bảo đảm em sẽ qua kì kiểm tra.”

“Ai cần anh thiên vị.” Mẽ Kha cương quyết cự tuyệt ý tốt của anh: “Sức khỏe như nào tôi là bác sĩ đương nhiên biết rõ, nếu không một ngày nào đó tôi ngắt xỉu trên bàn mổ của bệnh nhân thì biết làm thế nào? Bệnh viện đã có quy định rõ ràng, tôi không muốn vi phạm.” Mẽ Kha nghiêng người nhìn thẳng vào mắt Hình Khắc Lữ nói: “Không phải anh đã nói rồi sao? Cả đám tân binh đều chẳng ra gì, cũng không thể tưởng tượng được lúc lên chiến trường sẽ ra sao? Tôi đã quyết định lựa chọn bệnh viện bộ binh thì đương nhiên sẽ làm được: Thời bình làm bác sĩ, thời chiến làm quân nhân.”

Thời bình làm bác sĩ, thời chiến làm quân nhân! Hình Khắc Lữ quả thật không tưởng tượng được cô gái với thân hình gầy nhẳng thế kia lại có thể nói ra những câu như vậy. Mà anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận cô lại có tư tưởng giác ngộ cao hơn mình. Hơn nữa là vẻ mặt nghiêm của cô làm trong lòng anh dâng lên một cảm xúc khó hiểu.

“Em có suy nghĩ như vậy làm tôi rất vui mừng.” Hình Khắc Lữ khoanh tay trước ngực tỉ mỉ quan sát cô trong chốc lát, bắt đầu nhắc nhở cô: “Quả thật không cố gắng thì sẽ bị rút lại phía sau. Vì vậy chúng ta phải cùng nhau cố gắng, dễ dàng hoàn thành tốt quan hệ “đồng chí”, vất vả cho em rồi.”

Cùng cố gắng cái gì vậy! Mẽ Kha nhìn lên ánh trăng sáng thề tuyệt đối sẽ không cùng anh ta phát triển.

Mẽ Kha cầm gối đập người trước mặt một cái, tức giận nói: “Anh không cần tỏ vẻ vì tương lai của tôi sẽ thôi ngu dốt để bây giờ bắt tôi phải nhượng bộ có được không hả?”

“Đừng lộn xộn nữa! Tôi không chịu trách nhiệm về ga giường của phòng y tế đâu.” Muốn đùa với cô một chút thì cô đã giận rồi, Hình Khắc Lữ đành phải dừng lại, cuối cùng nhìn cô bằng ánh mắt đầy thâm ý.

Mẽ Kha sững sốt một chút sau đó liền hiểu được lời anh vừa nói, hóa ra cô khó chịu trong người là vì mấy ngày kia lại đến rồi, mặt cô liền đỏ bừng lên. Mẽ Kha then đến mức muốn chui ngay xuống đất, dùng sức đẩy anh một cái: “Anh đi đi. Tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Hình Khắc Lữ không nhịn được cười, trước khi đi còn nghiêm túc ra mệnh lệnh cho cô: “Đội lát nữa truyền dịch xong thì lấy quần phục của tôi khoác vào.”

Lần đầu tiên hai người gặp mặt cũng là trong tình trạng quần áo của cô không chỉnh tề, bây giờ lại.... Mẽ Kha xấu hổ đến mức cả ngón chân cũng đỏ, cô lấy áo quần phục mang đậm hơi thở nam tính của anh để che mặt, xấu hổ đến mức muốn độn thổ cho xong.

Hình Khắc Lữ chỉ cười vì thấy việc đó chẳng là gì cả.

Những ngày huấn luyện tiếp theo Mẽ Kha vẫn tham gia như bình thường, chỉ có điều khác lạ duy nhất là kể từ ngày hôm đó Hình Khắc Lữ thỉnh thoảng lại đến chỗ tập của các nữ binh để kiểm tra. Làm cho Nghiêm San nhạy cảm phát hiện ra một điều, kể từ lúc Mẽ Kha ngắt xỉu thì thời gian nghỉ ngơi của bọn họ rõ ràng là nhiều hơn lúc trước.

Khi huấn luyện đến phần cấp cứu trên chiến trường thì Hình Khắc Lữ bàn bạc với doanh trưởng Lý Bình để cho các nam binh và nữ binh học song song tại cùng một chỗ.

Do đó khi bắt đầu huấn luyện, Mẽ Kha tận dụng sở trường của mình yêu cầu Nghiêm San chia ra làm hai tổ. Vì họ vừa phải giảng giải vừa phải thực hành làm mẫu.

Nghiêm San đảm nhận xử lí vết thương chảy máu tay phải, cô đi đến chỗ chiến sĩ đóng vai người bị thương trước mặt để làm mẫu. Còn Mẽ Kha xử lí trường hợp bị gãy chân, và người giả bị thương không ai khác chính là thiếu tá Hình.

Mễ Kha hoàn toàn phớt lớt vẻ mặt của Hình Khắc Lữ, rất chuyên nghiệp mà yêu cầu anh nằm xuống giả bộ gãy chân. Sau đó Mễ Kha thuần phục cầm lên 2 thanh nẹp, vừa kiên nhẫn giảng giải cho các nam binh: “Người này bị gãy xương chân với diện tích khá lớn, máu chảy ra khá nhiều, chúng ta phải sử dụng 2 thanh nẹp này để cố định, trước tiên phải băng lại chỗ đứt...” Cô vừa nói vừa vô ý thức chạm nhẹ vào đùi ngoài của Hình Khắc Lữ. “Khi băng thì phải không chế độ chặt của băng, lỏng quá thì sẽ không cố định xương được, còn chặt quá thì sẽ không tốt cho xương...” Cô miệng nói không được chặt quá nhưng tay thì lại đang ra sức siết chặt cuộn băng.

Mễ Kha đương nhiên chỉ nghĩ đến việc làm đau anh nhưng thân thể Hình Khắc Lữ đã trải qua không biết bao nhiêu thử thách, liệu cô có thể làm đau anh không? Anh chỉ cảm thấy một đôi tay mềm mại đang chạm vào cơ thể mình, làm cho anh sinh ra một cảm giác khác lạ. Mà loại cảm giác này làm cho sắc mặt của Hình Khắc Lữ trở nên khó coi, anh cảm thấy mình phải giải thích cho cô một khóa học cơ bản. Ví dụ như: Thân thể của đàn ông rất nhạy cảm.

Hôm đó, sau khi buổi huấn luyện kết thúc, Hình Khắc Lữ tìm cơ hội thần không biết quỷ không hay, đi đến trước mặt cô nhỏ giọng nói: “Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, tôi sẽ nhập viện, tiến hành theo sát em.” Khi thấy lông mày Mễ Kha dựng đứng lên, anh cười hì hì mà bổ sung thêm một câu: “Đảo lộn bệnh viện của các em.”

4. Chương 4

Đối với việc Hình Khắc Lữ thường xuyên giả vờ vô lại, Mễ Kha thật sự rất bất lực. Kể từ ngày bọn họ quen nhau, một ngày anh không trêu chọc cô thì chắc không sống được. Làm cho Mễ Kha bắt đầu nghi ngờ rằng công việc của thiếu tá Hình chính là trêu chọc cô.

Anh còn chê cô đại não kết cấu không bình thường, anh bình thường mà còn muốn nằm viện? Mễ Kha cảm thấy nếu mình cứ tiếp tục dây dưa với anh thì chắc chắn cô sẽ phải nhập viện tâm thần. Mễ Kha nhắc chân dùng sức đạp thật mạnh hai phát, bị đá kích nói: “Cười cười. Không sợ bị rút quai hàm à?” Trong lòng âm thầm oán: Nếu như đi giày cao gót thì sẽ đau hơn nhiều.

Hình Khắc Lữ thản nhiên như không, khi Mễ Kha quay người anh nhanh chóng bắt lấy cổ tay cô, cánh tay hơi dùng lực ép sát cô vào tường, khóe mắt tràn ngập ý cười: “Tôi phát hiện ra một điều, em đã trưởng thành rồi.” Lúc đầu anh chỉ muốn đùa cô chút thôi nhưng lại không ngờ tời cô lại nhanh chí phản bác như vậy.

“Anh, anh đang làm trò gì vậy?” Cả người Mễ Kha bị thân hình cao lớn của Hình Khắc Lữ bao vây, trên người anh tỏa ra mùi thuốc lá quen thuộc, vào giờ khắc này nó giống như một mùi hương đầy cám dỗ, làm cho cô mất đi khả năng giao tiếp, trống ngực cứ đập thình thịch nhìn anh.

Nếu như không lầm thì đây là lần đầu tiên Mễ Kha tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy với Hình Khắc Lữ. Đường nét trên khuôn mặt anh rất đặc biệt. Điểm nổi trội nhất chính là cặp mày kiếm kia, chỉ cần anh khẽ nheo lại đã làm cho cả gương mặt trở nên nghiêm nghị. Thêm vào đó là đôi môi với độ dày hoàn hảo, dù chỉ hơi nhếch khóe môi thôi cũng khiến cho anh dù không biểu lộ cảm xúc gì vẫn giống như đang cười. Chính đặc điểm này đã tạo nên biệt danh “Hổ mặt cười” của Hình Khắc Lữ, gương mặt đẹp trai, mạnh mẽ nhưng cũng mang vài phần trẻ con.

Cảm thấy anh càng ngày càng ép sát mình, Mễ Kha cuống cuống giơ tay chống vào ngực anh: “Anh...anh buông tôi ra.” Cái gọi là nhanh mồm nhanh miệng đứng trước mặt anh cũng trở nên vô nghĩa.

Nhìn bộ dạng khấn trương, luống cuống của cô, nụ cười của Hình Khắc Lữ càng sâu hơn, nói nhỏ: “Sao thế? Đồ mặt à? Lúc trước “sờ” tôi tự nhiên lắm mà?” Hơi thở nóng rực của anh phủ trên tai cô, làm cho tâm tư của Mễ Kha trở nên rối bời. Nhưng cũng không gần thêm nữa, Hình Khắc Lữ lùi ra sau 1 bước, thờ ơ nhún vai: “Trừng phạt em, lần sau không tùy tiện như thế nữa.”

Đối đầu với kẻ điên này, Mễ Kha hiểu được mình không phải là đối thủ của anh. Chờ cô trấn tĩnh xong thì không thấy bóng dáng của Hình Khắc Lữ đâu nữa.

Trừng phạt cái gì? Với trí thông minh của mình, Mễ Kha không hiểu anh ám chỉ việc gì, cứ thế mà bước đi.

Cứ nghĩ đến việc Hình Khắc Lữ thường xuyên cố ý đến gần cô là một loạt phản ứng dây chuyền như chân tay mềm nhũn, não hoạt động không nhanh nhạy lại xuất hiện. Mễ Kha ảo não dùng tay che mặt, thầm nghĩ mình thật không có tiền đồ.

Mễ Kha cố gắng không để ý đến anh, dù là ở sân huấn luyện hay là ở phòng ăn, cô cũng xem như là không nhìn thấy, coi anh như không khí vậy. Dĩ nhiên loại phản kháng này của Mễ Kha hoàn toàn chẳng có năng lực sát thương gì đến Hình Khắc Lữ.

Đến cả đoàn 5-3-2, đối thủ mạnh nhất trong các đợt dã chiến cũng phải công nhận Hình Khắc Lữ chính là “Thủ tốt công giỏi”. Cho nên mới nói, ngay cả bộ đội đặc chủng như họ cũng không dám coi thường đối thủ là anh, khả năng chiến đấu của Hình Khắc Lữ thật sự không phải nghi ngờ. Về điều này, Mễ Kha đã được lĩnh giáo sâu sắc.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thời hạn 1 tháng cuối cùng cũng kết thúc, ngày kiểm tra đã đến. Mễ Kha dồn toàn bộ sức lực, trừ những người xếp hạng đầu và cuối của danh sách trúng tuyển ra thì thành tích của Mễ Kha cũng đạt ở mức trung bình, miễn cưỡng qua đợt kiểm tra.

Bên trong phòng vi tính, các nữ binh hai mắt không chớp nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, một tay di chuột, một tay gõ bàn phím, điều khiển linh hoạt, ví dụ như Nghiêm San,.. cũng có những người tay chân luống cuống, vụng về,... Hình Khắc Lữ khoanh tay đi đến, ánh mắt đếm từ số một xẹt qua tất cả các cô, cuối cùng dừng lại góc phòng, nơi Mễ Kha đang loay hoay bấm bấm.

Lúc này, các nữ binh đang tham gia vào chương trình “Sứ mệnh vinh quang”, một trò chơi thực tập đối kháng.

Cái gọi là “Sứ mệnh vinh quang này” thực chất là một Game online lấy bối cảnh là cuộc sống quân sự ở một trại lính. Bởi vì những chiến thuật tác chiến trong trò chơi so với đời thật có nhiều điểm giống nhau, thêm nữa là những vật dụng được trang bị cũng giống như thật, làm phong phú kiến thức quân đội nên nó được đưa vào như một trong các môn của đợt kiểm tra.

Mễ Kha không phải là chưa từng chơi Game Online, khi trên máy bay cô cũng từng chơi qua nhưng vẫn như cũ, rất vụng về. Hình Khắc Lữ đứng đằng sau, nhìn cô chỉ trong mấy phút ngắn ngủi đã liên tiếp bị địch tiêu diệt, thật sự rất muốn cốc vào đầu cô một cái xem đó là giả vờ hay thật sự ngốc đến như vậy. Người chỉ huy rõ ràng yêu cầu cô từ bên phải đánh tới, thế mà cô lại nhắm thẳng bên trái xông đến. Chấp hành cái gì, với cô cũng chỉ gió thổi ngang qua mà thôi.

Nhìn Mễ Kha bị tiêu diệt đến lần thứ N ở cùng một nơi thì Hình Khắc Lữ thật sự không chịu được nữa.

Mễ Kha đang hết sức chăm chú nhìn vào màn hình tiếp tục chiến đấu, hoàn toàn không để ý phía sau có một người đang áp sát vào mình. Hình Khắc Lữ cúi xuống từ sau lưng cô, tay phải cầm bàn tay đang di chuột của Mễ Kha, tay trái gạt bàn tay đang gõ bàn phím ra. Đồng thời cất tiếng nói lạnh lùng: “Nếu không muốn chỉ vì môn này không qua mà bị giữ lại huấn luyện thêm 1 tháng thì đừng nhúc nhích.” Vì vậy Mễ Kha thật sự không dám cử động.

Thao tác của Hình Khắc Lữ rất đẹp, tốc độ tay cực nhanh, Mễ Kha cứ như tượng gỗ, ánh mắt dần chuyển từ màn hình sang bàn tay như múa trên bàn phím của anh, sau đó cô chậm rãi nghiêng đầu, tầm mắt ngừng trên đường cong cương nghị trên khuôn mặt anh.

Khoảnh khắc này, nhiều năm sau khi Mễ Kha nhớ lại cảm thấy vừa mờ ám nhưng cũng thật ảm áp. Hình Khắc Lữ như có như không kéo cô vào ôm trong ngực, hai cơ thể như áp chặt vào nhau, cùng một nhịp thở, có lẽ cả đời này Mễ Kha sẽ không bao giờ quên.

Cho đến khi anh chơi xong, giúp cô qua phần kiểm tra, Mễ Kha mới bình tĩnh, khẽ từ chối, ý bảo anh thả người dậy, cô nhỏ giọng lầu bầu: “Không ngờ anh sử dụng máy tính lợi hại đến vậy.” Ở trong suy nghĩ của cô, Hình Khắc Lữ là một quân nhân giỏi giang, cũng giống như lần anh cứu cô vậy, lần đó, một mình anh giữa trời mưa lớn, đánh thắng bọn cướp, võ nghệ thật sự cao cường.

“Tùy tiện ứng phó thôi. Bình thường thể hiện sợ người ta lại tưởng mình là siêu nhân.” Đối với lời khen ngợi của cô, Hình Khắc Lữ dương dương tự đắc nói: “Tôi luyện mấy trò này từ khi em vẫn chơi mấy trò trẻ con đấy.” Vừa nói, Hình Khắc Lữ còn ra vẻ vụng về đánh đánh, giống như là bắt chước Mễ Kha lúc này.

Mễ Kha bĩu môi: “Không khoác lác, không nói chuyện với anh nữa.”

“Ai khoác lác với em? Đang kiểm tra, không biết à.” Hình Khắc Lữ đánh nhẹ vào tay cô: “Chăm điểm nghiêm túc.”

Mễ Kha trừng mắt nhìn: “Giả vờ nghiêm túc.”

Hình Khắc Lữ cười khê: “Tôi không giả vờ nghiêm chỉnh, chỉ sợ em không chịu nổi.”

Anh điều chỉnh lại tư thế, từ ngoài nhìn vào giống như đang chỉ đạo tác chiến, thuận miệng hỏi cô: “[No.Chim Cánh cụt] bao nhiêu?”

“Cái gì là [No.Chim cánh cụt]? À anh nói đến QQ?” Mễ Kha theo bản năng trả lời: “36861166, anh hỏi cái này làm gì?”

“Của tôi là 669999, nhớ đấy, quay lại vào máy tính thêm tôi luôn đi.” Đôi mắt liếc về phía doanh trưởng Lý Bình đang tới gần, Hình Khắc Lữ đứng dậy đúng lúc: “Biệt hiệu bá đạo đúng không? Nick name còn bá đạo hơn: Đánh, không, không, đánh.” Mỗi chữ một từ, nói xong còn nhìn về phía Mễ Kha chớp mắt ranh mãnh, đáng vẻ hả hê khiến Mễ Kha không nhịn được đá anh 1 phát.

Ngày Mễ Kha được “ra tù” thì vừa bước ra cửa liền gặp ngay Hình Khắc Lữ.

Nhìn chiếc xe việt dã, Mễ Kha liền nhăn nhó: “Tự tôi đi thôi, không làm chậm trễ thời gian của anh.”

“Em ỉn là người đặc biệt để tôi phải đưa đón à? Chỉ là tôi tiện đường lên sư bộ nên cho hai người đi cùng thôi.” Hình Khắc Lữ nhìn về phía Nghiêm San như mời lên xe: “Lên xe đi người đẹp, tiền cô một đoạn đường.”

Nghiêm San đối với vị thiếu tá đẹp trai này dường như không có sức chống cự, nét mặt vui mừng: “Không khách khí.” Vừa nói vừa mở cửa lái phụ ngồi vào.

Hình Khắc Lữ nhìn Nghiêm San một cái rồi nhìn sang Mễ Kha: “Còn đứng đấy làm gì nữa, lên xe đi. Chỗ này hoang vắng như rừng rậm nguyên thủy, không có taxi để cho em tiêu tiền đâu.”

Trước ánh mắt thúc giục của Nghiêm San, Mễ Kha ngồi vào ghế phía sau.

Nghiêm San nói rất nhiều, thường xuyên quay sang nói chuyện với Hình Khắc Lữ, không khí trên xe tuyệt đối không nhàm chán.

Hình Khắc Lữ cũng không phải loại người quá lạnh lùng, tuy thi thoảng cũng chỉ nói vài câu nhưng cũng không khiến người khác cảm thấy lúng túng. Vì thế nên Nghiêm San càng nói càng hăng, lại còn đề nghị đưa Mễ Kha về trước.

Mễ Kha vốn dĩ cũng không muốn ở riêng một chỗ với anh, cho nên khi nghe Nghiêm San nói thế liền vui mừng, thậm chí còn đề nghị đến nội thành thì cho cô xuống, để cô bắt tiếp xe trở về nhà. Hình Khắc Lữ cũng không tỏ thái độ gì, chỉ qua kính sau liếc nhìn cô một cái, quay sang hỏi địa chỉ nhà Nghiêm San, sau đó đánh tay lái, nhấn ga.

Nghiêm San xuống xe mà vẫn cố ngoái lại nhìn chiếc xe đầy tiếc nuối.

Hình Khắc Lữ ngay cả nhìn cũng không nhìn, quay đầu xe rồi đi.

Mễ Kha phát hiện đây là đường về nhà mình, ngạc nhiên quay sang: “Sao anh biết nhà của tôi ở đây?” Lần trước Hình Khắc Lữ cũng trở cô nhưng là đến nhà chị của Mễ Kha, anh ta sao có thể biết nhà của cô?

“Điều tra mà không đúng thì chả khác gì đứng đó chờ quân địch đến giết cả.”

“Anh điều tra rồi tiếu theo làm gì nữa? Tôi cũng không phải là quân địch.”

Hình Khắc Lữ khàn giọng nói: “Em có bao nhiêu phần gốc gác vậy? Tôi là đang điều tra em mà em không biết à? Không cho nói không biết. Tôi nói này Mễ Kha, tôi đây dù có đốt đèn lồng thì khó khăn mấy cũng sẽ tìm ra, em còn trốn, tôi sẽ...” Sau đó một giây tiếp theo thì điện thoại vang lên, Mễ Kha chờ cho anh trả lời điện thoại xong thì điện thoại cô cũng đổ chuông.

Mẽ Kha nhấn nút nghe thì đầu bên kia chợt hét lên: “Bà cô của tôi ơi, cuối cùng thì em cũng mở máy rồi. Chị còn tưởng em bị nhốt ở trại tân binh rồi, về nhà ngay đi, lão Mẽ đang nổi giận đấy.”

Mẽ Kha vẻ mặt khẩn trương: “Cha phát hiện ra rồi sao? Mẹ không nói hộ em à? Ba có nghe không? Em đây là không muốn trở về, em muốn đến chỗ chị. Chị đừng không có nghĩa khí như vậy chứ, cho em một chỗ ẩn nấp đi, xin chị đấy!”

“Cầu xin cái gì nữa, dù cho em có đập đầu mấy cái chị cũng vô dụng, tình huống như thế này chị còn giám cho em ở nhờ sao, lão Mẽ không lật tung lên mới lạ đấy, không được đến nhà chị, không được, chị phải nói với thím Trần không cho em vào cửa.” Mẽ Ngư nói xong liền cúp máy.

Mới rời khỏi trại huấn luyện đã không có chỗ để về?

Mẽ Kha ủ rũ xịu vai xuống.

Mẽ Kha đem toàn bộ câu chuyện kể cho Hình Khắc Lữ, anh nghe xong thì cười đến rung cả người.

5. Chương 5

Từ nhỏ đến lớn Mẽ Kha chưa bao giờ dám ở bên ngoài, bây giờ có nhà lại không thể về khiến cho cô có chút chán nản. Hơn nữa nghe Mẽ Ngư nói Lão Mẽ đang tức giận, cô cũng không dám chạm tới ranh giới cuối cùng của ba. Vì vậy quyết định đi ở nhờ.

Phát hiện ra Hình Khắc Lữ bên cạnh cười hả hê, Mẽ Kha trừng mắt liếc anh một cái, một mặt ẩn một dây số tìm chỗ ở, mặt khác trong lòng thâm mắng anh ta đúng là đồ xấu xa, bỏ đá xuống giếng.

Trước tiên liên lạc với bạn tốt tiểu Hạ. Kết quả bên kia sau khi nhắc máy liền cao giọng mắng: “Bạn còn biết gọi điện thoại à? Mình tưởng bạn đã bị bắt cóc? Tắt điện thoại một tháng, thật muốn ăn đòn phải không? Chờ khi trở về mình sẽ lột da rút gân bạn!”

Mẽ Kha đem điện thoại cầm xa một chút, đợi lúc tiểu Hạ mắng mệt, cô mới đem tình hình hiện tại kể lại, đầu bên kia lại nổi giận: “Đáng đời! Mất tích một tháng, nếu mình là ba bạn thì cũng đánh cho bạn một trận!”

Nhìn Hình Khắc Lữ mặt không thay đổi, Mẽ Kha thở dài, nhẹ giọng: “Được rồi, đủ rồi, mình không phải gọi đến nghe mắng, muốn nhờ bạn giúp, nhờ giúp đỡ bạn có hiểu hay không hả?”

“Cầu xin cái P ý, chìa khóa dự phòng đã đưa cho bạn? Chẳng lẽ bắt mình mở cửa chào đón? Hay để lão nương đây từ nước Mĩ bay trở về dùng tám kiệu lớn rước bạn qua?”

“Á, bạn ra nước ngoài? Tại sao mình không biết... ” Mẽ Kha choáng váng.

“Trừ việc ăn và đề người ta ra tiêm, bạn còn biết cái gì!” Tiểu Hạ chỉ tiếc rên sắt không thành thép cất giọng nói: “Ba mình bị bệnh, mình tới thăm ba, chắc khoảng một tuần nữa sẽ về. Muốn ở thì tự mình lăn qua, thế nhé.”

Làm sao mà lăn qua đây, chìa khóa cô còn để trong phòng ngủ. Chẳng lẽ để cho cô dưới mắt Lão Mẽ leo cửa sổ vào mà lấy?

Trong đám bạn, sống một mình cũng chỉ có tiểu Hạ, những người khác hoặc là ở với bạn trai hoặc sống cùng ba mẹ, Mẽ Kha tìm trong danh bạ một lúc rồi bấm dãy số. Điện thoại nhanh chóng kết nối, trong loa vang lên tiếng cười trong trẻo của Hạ Hi: “Kha Kha, huấn luyện kết thúc rồi hả? Sao rồi, có qua không? Nghe A Hành nói huấn luyện tân binh là Hình Khắc Lữ phụ trách, anh ta chắc không bắt nạt em chứ?”

Sao mà không bị bắt nạt? Nhưng Mẽ Kha còn muốn sống. Cô không dám trả lời mà hỏi ngược lại: “Hạ Hi, chị có ở nhà không?”

Nhắc đến Hạ Hi, Mẽ Kha cùng cô quen biết trong tình huống rất là giống phim truyền hình. Lúc ấy Mẽ Kha bị Lão Mẽ ra lệnh làm hướng dẫn ẹ Ngải Lâm đến thành cổ Lệ Giang. Mẽ Kha kết thúc chuyến đi trở về lại bị chi họ Mẽ Ngư lôi tới quán bar “Thiên Trì”, may mắn vượt qua kiểm tra của bảo vệ. Hôm đó, Hạ Hi là cảnh sát ngầm lại cải trang thành Mẽ Kha tiến hành nhiệm vụ nằm vùng. Kể cả họ tên, chứng minh

thư đều giống nhau, cuối cùng cảnh sát không cần phân biệt đâu là Mễ Kha thật giả, lôi hết về đồn cảnh sát.

Sau đó không lâu, khi Mễ Kha cùng bạn đi “Thiên Trì” lần nữa vô tình lại gặp mặt Hạ Hi. Một lần nữa sự xuất hiện của Mễ Kha khiến Hạ Hi suýt nữa bại lộ thân phận. Vì bảo vệ Mễ Kha, và dẫn dụ bọn tội phạm vào bẫy, Hạ Hi tự mình mạo hiểm để Mễ Kha chạy đi trước. Nhưng chuyện chưa dừng ở đó, sáng hôm sau, Mễ Kha ở nhà chị họ, bị một người đàn ông tên Trần Bư bắt cóc.

Từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên Mễ Kha bị hoảng sợ đến như thế. Hạ Hi bả vai bị đâm, đội trưởng cảnh sát Trác Nghiêu cũng bị trọng thương. Lúc Trần Bư bị bắt, mang ra khỏi nhà trọ, bản thân là học sinh giỏi trường quân y, cô chỉ biết khóc, thậm chí quên nên cầm máu cho Hạ Hi trước.

Cũng chính lần đó, Mễ Kha gặp Hình Khắc Lữ. Cô và Hạ Hi bị Trần Bư và đám lưu manh nhốt trong chiếc xe Jeep Cherokee. Mưa như rút nước, không biết từ đâu một chiếc xe quân dụng việt dã chạy tới, một loạt tiếng súng vang lên, rồi ngay sau đó chiếc xe quân dụng vượt lên chặn ngay đầu chiếc Cherokee.

Người điều khiển xe là Hình Khắc Lữ, cùng xuất hiện với anh là bộ đội đặc chủng, đang nghiêm túc thi hành mệnh lệnh. Bọn họ phân công hợp tác, trong rừng súng mưa đạn cứu được Hạ Hi, trong lúc đó Hình Khắc Lữ và chú chó yêu Hắc Hẩu Tử của Hạ Hi đã đánh ngã Trần Bư và mấy tên thủ hạ, anh cởi xuống chiếc áo ướt đắp lên người Mễ Kha.

Bởi vì Hạ Hi bị thương, Hình Khắc Lữ lái xe đưa cô đi bệnh viện. Trên đường, ngồi co ro trên ghế trước cạnh lái xe, Mễ Kha khóc đến lệ hoa đái vũ. Mới đầu Hình Khắc Lữ tưởng cô bé này vì bị bắt cóc nên sợ hãi, sau mới hiểu được vì sao lúc anh ôm lấy cô, cô khàn giọng thét chói tai. Hóa ra, Mễ Kha sợ nhất là các động vật có nhiều lông.

Cứu con tin thành công, Hình Khắc Lữ vội trở về sân huấn luyện tham gia diễn tập, nhưng Mễ Kha khóc đến trời đất mù mịt, trừ việc cầm tay áo của anh thay cho khăn giấy lau nước mắt nước mũi thì cái gì cũng không để ý đến. Cho đến khi Hạ Hi băng bó xong vết thương ra ngoài, anh mới có cơ hội lấy lại quân trang.

Hình Khắc Lữ thấy hai người nói chuyện liền xen vào: “Hai cô có thể hay không ngừng lại một chút phân tích tình hình, hiện tại...” ánh mắt dừng lại ở trên mặt Mễ Kha, “Trước tiên trả cho tôi quân phục để cho tôi về căn cứ báo cáo.”

Mễ Kha nghe thế cúi đầu nhìn áo khoác đắp trên người, nghĩ đến một phút trước còn đem tay áo của người ta thay khăn giấy gương mặt thoáng chút đỏ “Chuyện này, nếu không, tôi sẽ giặt giúp anh. Anh cho tôi biết địa chỉ, hai ngày nữa tôi sẽ đem qua.”

Thấy “Tiểu quần chúng” cảm xúc ổn định, trên mặt Hình Khắc Lữ xuất hiện ý cười: “Giặt cái gì, cô xem, so với quần áo tôi đang mặc còn sạch hơn đây.” Lời nói vừa xong, tay anh đã giơ ra lấy quân trang, vô tình chạm vào bàn tay nhỏ bé mềm mại của Mễ Kha, mỉm cười nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, anh mở miệng trêu chọc: “Cô bé à, sao lại hay đỏ mặt thế, tôi lại gần làm cho cô xấu hổ hả?”

Chính từ khi đó danh xưng “Cô bé” này thành xưng hô của Hình Khắc Lữ dành riêng cho Mễ Kha. Cũng trải qua sự việc này, Hình Khắc Lữ thành ân nhân cứu mạng của Mễ Kha, mà Mễ Kha cũng vì quen biết Hạ Hi, lần lượt biết bạn trai đã yêu nhau mười năm của Hạ Hi, Lê Hành, anh họ Hạ Hoảng Huân, chị dâu Mục Khả, chị họ Hạ Nhã Ngôn, cùng với lão công Hạ Nhã Ngôn, Hách Nghĩa Thành thủ trưởng của Hình Khắc Lữ. Từ đó cô liền gọi những người quân nhân này là “Những người anh hùng”

Dĩ nhiên, anh hùng cũng không bao gồm Hình Khắc Lữ. Tại sao Mễ Kha lại không mong đợi nhìn thấy ân nhân cứu mạng? Bởi vì một đêm trăng cao gió lớn, đồng chí thiếu tá đã đắc tội với cô nàng Mễ Kha. Việc đắc tội như thế nào, Mễ Kha không muốn nói cho người khác biết.

Vậy mà chuyện nàng không nói với ai này lại có thể kể cho Hạ Hi, có lẽ vì bí mật nhỏ được chia sẻ, cũng có thể là do hai người hợp nhau, Mễ Kha và Hạ Hi càng lúc càng thân thiết, trong thời gian ngắn trở thành chị em tốt, không có gì giấu nhau.

Nghe Mễ Kha hỏi, Hạ Chi nói: “Chị đang ở đoàn 5-3-2, A Hành mấy ngày nay thất lưng có chút đau, nên chị tới xem. Kha Kha có chuyện gì sao?” Sau đó trong tai nghe truyền tới giọng nói nghiêm túc có chút oán trách: “Ai thể Tiểu Thất? Mau tới làm nhiệm vụ, em yêu.”

Mễ Kha cười to: “Không có gì, không có gì, không quấy rầy chị chăm sóc Tham mưu trưởng nữa, em sợ anh ta tức giận đem em ném vào hồ cho cá ăn.”

Nhắc tới việc đem Mễ Kha ném vào hồ cá, Hạ Hi cũng cười, cô trêu chọc: “Vậy không phải sẽ bị Hình Khắc Lữ hạ chiến thư à?”

Mễ Kha liếc nhìn bộ dáng chăm chú lái xe của Hình Khắc Lữ: “Em cùng anh ta không có gì.”

Hạ Hi không tin: “Không có gì? Hình Khắc Lữ chẳng phải cho là có sao, chị thấy anh ta rõ ràng là muốn phụ trách tới cùng đấy.”

Mễ Kha bối rối dậm chân: “Không thêm nói chuyện với chị, các người đều cùng một phe.”

Thấy cô im lặng không nói, Hình Khắc Lữ lái xem chậm lại, quay đầu nhìn cô: “Nói xem, muốn đi đâu? Anh không có thời gian.”

Mễ Kha đem mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tức giận. “Muốn ném em xuống chỗ nào thì ném, anh thích làm sao cũng được, ai cần anh phải trông nom!”

Không hiểu sao, lời nói này nghe vào trong tai Hình Khắc Lữ có vài phần nũng nịu.

Anh bộ dáng giống như hù dọa trẻ con nói: “Chỗ nào cũng được? Đừng đến lúc đó nói anh lừa gạt em nhé.”

Thấy anh quay đầu xe, Mễ Kha hoảng sợ. Hai ta ôm chặt ngực, cảnh giác hỏi: “Hình Khắc Lữ anh muốn đưa em đi đâu?” Thấy anh không trả lời, cô kêu lên: “Dừng xe, em muốn xuống xe.”

Hình Khắc Lữ nhìn qua kính chiếu hậu đưa ánh mắt cảnh cáo nhìn cô: “Thứ nhất không đem em đi bán, thứ hai không ăn em, em khẩn trương cái gì?” Thấy cô vẻ mặt đề phòng, anh kiên nhẫn giải thích: “Đi tới chỗ chị dâu vậy, không phải hai người làm cùng một chỗ sao, cũng thuận tiện.”

Mễ Kha biết chị dâu trong miệng Hình Khắc Lữ nói là chỉ Hạ Nhã Ngôn vợ của Hách Nghĩa Thành, đồng nghiệp mới của cô. Nhưng mà, Mễ Kha nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Không được, em tới đó sẽ làm phiền chị ấy và tham mưu trưởng.”

“Em nghĩ nhiều quá.” Hình Khắc Lữ một tay lái xe, một tay đeo tai nghe: “Lão đại làm chị dâu giận, bọn họ đang cãi nhau, chị dâu không cho vào cửa, em đi đứng dịp giúp họ làm hòa.”

“Thế sao” Mễ Kha suy nghĩ, “Được rồi, anh sẽ gọi điện hỏi trước...” Cô còn chưa nói xong, Hình Khắc Lữ đã gọi điện cho Hạ Nhã Ngôn.

Hạ Nhã Ngôn đang ở nhà nghỉ ngơi, nghe Hình Khắc Lữ nói Mễ Kha muốn tới ở vài ngày, đặc biệt vui vẻ, còn kêu Hình Khắc Lữ đưa điện thoại cho Mễ Kha, mắng cô không chịu gọi điện thoại ỉn. Mễ Kha ngây ngốc giải thích: “Em sợ Tham mưu trưởng Hách ghét em làm bóng đèn.”

Hạ Nhã Ngôn cười: “Địa bàn của chị, chị làm chủ.”

Vì thế, Mễ Kha bị Hình Khắc Lữ đưa đến nhà Hạ Nhã Ngôn. Cũng không phải vì Hình Khắc Lữ không phải là không sắp xếp được chỗ ở cho Mễ Kha, bởi vì anh chỉ đơn giản vì cô mà sắp xếp chỗ ở nhưng chắc chắn Mễ Kha sẽ không đồng ý. Huống hồ quan hệ của bọn họ vẫn chưa rõ ràng, anh cũng không muốn dọa cô.

Hình Khắc Lữ còn có chuyện phải làm, đưa Mễ Kha đến nhà Hạ Nhã Ngôn, cũng không ngồi lâu vội đi ngay. Nhưng trước khi đi anh lấy cớ muốn giúp Hách Nghĩa Thành và Hạ Nhã Ngôn làm hòa, cùng Mễ Kha hẹn buổi tối đi ăn cơm, còn giống như tên trộm nhắc nhở Mễ Kha không được nói cho Hạ Nhã Ngôn buổi tối Hách Nghĩa Thành sẽ đến.

Mễ Kha tin là thật, cô đưa Hạ Nhã Ngôn đến quán rượu “Hình Phủ”

Nhìn thấy Hạ Nhã Ngôn, Hách Nghĩa Thành mặc đồ thường phục bước tới đón cô, quàng lại cho cô chiếc khăn: “Không phải đã bảo cho em hôm nay trời lạnh hơn, sao lại mặc ít như thế? Em không để ý đến lời anh nói hả?”

Hạ Nhã Ngôn bực mình đẩy tay anh khề sáng giọng: “Anh đừng dùng giọng điệu như cấp trên nói chuyện với cấp dưới để nói với em”

Hách Nghĩa Thành cười nắm vai cô: “Anh đâu dám, ở doanh trại anh là thủ trưởng, về nhà em là thủ trưởng của anh.”

Hạ Nhã Ngôn mặt ửng hồng, nhẹ đẩy anh một cái.

Nhìn hai người anh em em âu yếm, đầu có đáng vẻ là đang giận nhau?

Mễ Kha rút cuộc phát hiện ra mình bị Hình Khắc Lữ lưu manh lừa đảo.

Toàn thân mặc quân trang, Hình Khắc Lữ đứng lúc từ lầu 2 xuống, nhìn thấy Mễ Kha, anh trêu chọc: “Lại đây nào cô bé, chào mừng em đã đến.” Quay mặt nhìn lão đại và chị dâu đang ân ái, anh cười: “A, hết cãi nhau rồi?” Đáp lại anh là một quyền của Mễ Kha.

Mễ Kha liên tiếp đánh vào người anh: “Hình Khắc Lữ anh còn giả bộ?! Anh một lần, hai lần, ba bốn năm lần bắt nạt em, đừng hòng em để yên cho anh?”

Hình Khắc Lữ nghiêng đầu cười phá lên, đôi mắt hoa đào khê lóe sáng “Làm sao thế? Còn tưởng rằng em là cô gái dịu dàng, sao tự dưng lại nổi điên lên thế?” Giọng nói không che giấu yêu thương cùng dịu dàng.

Không để ý tới hai người, Hách Nghĩa Thành ôm Hạ Nhã Ngôn lên lầu.

Mới vào phòng, di động Hạ Nhã Ngôn reo lên.

Thấy tên người gọi, cô bắt máy: “Anh họ?”

“Là anh.” Giọng nói trầm ấm ôn hòa xuyên qua tai nghe truyền đến, Thiệu Vũ Hàn nói: “Tập huấn quân y kết thúc, em thông báo mọi người nghỉ ngơi mười ngày, sau đó trở về bệnh viện báo cáo.”

“Vâng.” Hạ Nhã Ngôn trả lời, rồi sau đó lại hỏi: “Anh khi nào trở về?”

Thiệu Vũ Hàn nhìn đồng hồ trả lời: “Khoảng hai ngày nữa.”

“Khi nào trở về em có chuyện muốn nói với anh.”

“Được, gặp mặt sẽ nói.”

Kết thúc cuộc gọi, Hình Khắc Lữ cũng mang Mễ Kha đi vào.

6. Chương 6

Hách Nghĩa Thành cũng gọi là biết Mễ Kha.

Lần đó Hình Khắc Lữ cứu cô bị bắt cóc, sau đó mới chạy tới trụ sở huấn luyện tham gia diễn tập, ở lam quân cùng Hách Nghĩa Thành và hồng quân chỉ huy đoàn 5-3-2 diễn tập. Bởi vì Hách Nghĩa Thành từng bị thua trên tay đoàn trưởng Hạ Hoàng Huân, cho nên rất chú trọng chiến dịch lần này, lấy kết quả diễn tập để làm quà tặng cha vợ, vì vậy cả hai bên đều dùng hết sức để đối phó với đối phương. Sau khi thắng lợi bọn họ đến đoàn 5-3-2 tham gia liên hoan, vừa vặn gặp Mễ Kha đi thăm Hạ Hi. Không khí hôm đó hết sức náo nhiệt. Mục Khả đón ông xã Hạ Hoàng Huân, Hạ Hi chờ Lệ Hành, Hạ Nhã Ngôn thì đi cùng với Hách Nghĩa Thành, hiện trường 8 người chỉ còn Hình Khắc Lữ và Mễ Kha là độc thân.

Lúc Hình Khắc Lữ xuống xe, nhìn thấy thủ trưởng đều có vợ chào đón không khỏi bùi ngùi: “Chà, ai cũng có gia đình, để tôi một mình độc thân sao mà chịu nổi đây.” Ánh mắt vô tình nhìn dừng trên mặt Mễ Kha, anh mỉm cười nói: “Cô bé, nếu em đồng ý, chúng ta ghép đôi vậy?”

Mễ Kha còn lâu mới thèm ghép đôi với anh.

Ánh mắt trong sáng, cô trước mặt mọi người đáp lại: “Lưu manh!”

Đây là lần đầu Hách Nghĩa Thành gặp Mễ Kha. Bởi vì thấy cấp dưới Hình Khắc Lữ của mình chú ý đến cô, lại cảm thấy tiểu cô nương này cùng cháu gái Mục Khả có mấy phần tương tự, nên cũng có chút cảm tình.

Sau buổi tiệc liên hoan, Hách Nghĩa Thành uống say không thể lái xe, Hạ Nhã Ngôn định đưa Mễ Kha về nhưng cũng uống khá nhiều rượu, Hình Khắc Lữ vội ngăn lại. Lúc Mễ Kha đang lo lắng, Hình thiếu tá lịch lịch lãm có cơ hội đưa người đẹp về.

Sau đêm đó, Hách Nghĩa Thành nhạy cảm phát hiện Hình Khắc Lữ cùng Mễ Kha có quan hệ mờ ám. Cho nên khi từ miệng Hạ Nhã Ngôn biết được Mễ Kha sắp trở thành thực tập sinh viện quân y tham gia huấn luyện tân binh, anh liền sai Hình Khắc Lữ tới phụ trách huấn luyện.

Thấy Hình Khắc Lữ tâm tình cũng khá tốt, Hách Nghĩa Thành tin tưởng nguyên nhân là vì Mễ Kha. Đối với quyết định sáng suốt của mình, anh cảm thấy rất vui mừng.

Bị Hình Khắc Lữ trêu đùa, nhưng ở trước mặt Hách Nghĩa Thành nên Mễ Kha ngại không dám phản kháng. Hạ Hoằng Huân, Lê Hằng hay Hình Khắc Lữ cấp bậc so với Hách Nghĩa Thành không quá thấp, nhưng thấy mọi người lại rất kính trọng anh khiến cô với Hách tham mưu trưởng càng thêm kinh nể, nói chính xác là có chút sùng bái.

Trừ trước mặt Hạ Hoằng Huân thỉnh thoảng hơi ấu trĩ một chút, Hách Nghĩa Thành từ trước đến nay rất có phong thái thủ trưởng, thấy Mễ Kha bị cấp dưới nửa ôm nửa kéo vào phòng, anh nghiêm túc khiển trách Hình Khắc Lữ: “Chú ý hình tượng!”

Đặt Mễ Kha ngồi lên ghế, Hình Khắc Lữ “Bộp” đứng nghiêm, làm bộ chào: “Dạ, thủ trưởng.”

Hách Nghĩa Thành đá anh một cước: “Đi gọi món ăn!”

Hình Khắc Lữ nhếch miệng cười: “Đã gọi xong thưa ngài.” Anh quay người kêu phục vụ mang thức ăn lên.

Mễ Kha nhìn xung quanh, rồi đưa ánh mắt hỏi thăm nhìn Hình Khắc Lữ: “Sao gọi là Hình phủ? Đây là của nhà anh mở?”

Hình Khắc Lữ duỗi chân dài bên cạnh chỗ cô ngồi xuống, vỗ vào ngực: “Kê hèn này cũng được coi là ông chủ! Sao vậy, có muốn anh gọi phục vụ vào để cho em xem ai là ông chủ nhỏ?”

”Mễ Kha vốn nghĩ là của nhà anh mở, nhưng thấy anh không khiêm tốn thừa nhận, gương mặt lại đắc ý, tự đứng lại cảm thấy nghi ngờ.

Cô giả vờ cầm chén trà ném anh, không muốn tiếp tục kéo dài chủ đề này.

Hình Khắc Lữ cũng không để ý, cùng Hách Nghĩa Thành nói chuyện công việc. Trong lúc chờ món ăn, Mễ Kha cùng Hạ Nhã Ngôn nói về việc huấn luyện tân binh, nói đến game “Sứ mạng vinh quang” cô khó nhịn được tán thưởng Hình Khắc Lữ, khen anh chơi game này rất giỏi.

Hách Nghĩa Thành nghe thấy cười chen vào nói: “Về việc chơi, Hình Khắc Lữ lúc nào chẳng đứng đầu.”

Anh vừa khen chê vừa đánh giá làm Hình Khắc Lữ cau mày: ”Lão đại, anh đang khen hay là đang mắng em? Trong lúc đối kháng, em chỉ huy, làm hỗn loạn mạng lưới đối phương sao anh không nói là em chơi?”

Mễ Kha không hiểu hỏi lại: ”Làm sao để làm nhiễu loạn mạng lưới? Chơi trò chơi mà cũng có thể thắng trận hả?”

Người ngoại đạo tất nhiên không hiểu, Hình Khắc Lữ chắc một tiếng: “Nói ít đi một chút sẽ có lợi cho em!”

Thấy Mễ Kha cong môi, Hạ Nhã Ngôn ở bên cạnh rót trà cho Hách Nghĩa Thành giải thích: “Là làm nhiễu tần số, chính là dò tìm được tần số đối phương, làm nhiễu tín hiệu dò tìm của họ, khiến hệ thống chỉ huy đối phương không thể hoạt động.” Nhìn Hình Khắc Lữ hơi hất cằm, cô nói giúp người khác cũng là giúp chính bản thân: “Hình Khắc Lữ ở trên phương diện này là thiên tài, thiên tài quân sự mạng.”

“Không nhìn ra anh còn là nhân vật quan trọng trong lĩnh vực này.” Mễ Kha đưa ánh mắt không tin tưởng quan sát Hình Khắc Lữ, “Anh không phải là chưa tốt nghiệp tiểu học sao? Có thể sử dụng máy vi tính giỏi như thế được hả?”

Hình Khắc Lữ giờ tay gõ vào gáy cô: “Nói gì cũng tin! em là ngọc hả!” Chợt nghĩ đến điều gì, anh híp mắt: “Cho nên em cần phải đối xử với anh thật tốt, nếu không anh sẽ đem máy tính của em phá hỏng mà không cần biết nguyên nhân, hiểu chưa?”

Thấy Mễ Kha giống như cô vợ nhỏ bị ức hiếp trả lời “Vâng” một tiếng, Hách Nghĩa Thành và Hạ Nhã Ngôn nhìn nhau cười.

Không khí bữa ăn rất vui vẻ, cộng thêm Hình Phủ món ăn rất ngon, ăn no nê Mễ Kha cao hứng không để ý cầm nhầm ly rượu của anh uống hết, sau đó chưa đầy năm phút, cô “rầm” một tiếng gục xuống bàn, say bất tỉnh nhân sự.

Hình Khắc Lữ sững sốt một chút, sau đó đem người ôm vào lòng, nhẹ giọng mắng: “Em đúng là ngọc mà!”

Đi ra khỏi “Hình Phủ”. Hình Khắc Lữ ôm Mễ Kha đưa đến nhà trọ Hạ Nhã Ngôn. Anh một mặt không hề có thành ý tỏ vẻ áy náy vì làm chậm trễ chuyện tốt của lão đại, một mặt dưới sự chỉ dẫn của Hạ Nhã Ngôn ôm Mễ Kha vào phòng ngủ.

Hách Nghĩa Thành cùng Hạ Nhã Ngôn ở phòng khách nói chuyện, Hình Khắc Lữ ở trong phòng ngủ sắp xếp ổn thỏa cho Mễ Kha.

Mễ Kha say không biết gì, ôm cổ Hình Khắc Lữ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng cọ cọ vào xương quai xanh của anh.

Hình Khắc Lữ hít sâu liên tục, sau đó cố gắng đem Mễ Kha đang dán chặt vào ngực anh kéo ra.

Mễ Kha kêu ậm ừ không chịu buông tay, cô cất giọng nũng nịu nói: “Mẹ, mẹ giúp con xin ba đi, con muốn về nhà, mẹ...”

Bị cô gọi là mẹ Hình Khắc Lữ bốc hỏa, về việc sao lại bốc hỏa, mọi người ngẫm hiểu lí do vì sao rồi. Trên tay dùng thêm sức kéo người đang ôm anh ra xa. Hình Khắc Lữ trong lúc Mễ Kha còn muốn giãy dụa phản kháng bất mãn nâng cao giọng cảnh cáo: “Em đủ rồi, đàn ông không ai chịu được khiêu khích đâu!”

Dường như cảm nhận được cơn giận của anh, Mễ Kha rốt cục cũng yên tĩnh lại, cô nhắm mắt ngoan ngoãn mặc cho Hình Khắc Lữ cởi áo khoác, nhanh chóng ngủ say.

Kéo lại chiếc áo dệt kim màu vàng của cô, vuốt nhẹ mái tóc tán loạn trên trán, Hình Khắc Lữ chạm tay vào gương mặt hồng hồng của cô. Mễ Kha nói mơ: “Mẹ...” xoay người không ý thức bắt lấy tay Hình Khắc Lữ, kéo xuống rồi đè mặt lên trên.

Ánh trăng sáng xuyên qua khe hở rèm cửa chiếu vào, cùng với ánh đèn dịu dịu, khiến cả căn phòng có cảm giác ấm áp dịu dàng.

Hình Khắc Lữ ngồi yên bên giường, kệ cho Mễ Kha ôm tay của anh, chảy cả nước miếng lên trên.

Mọi vật dường như bất động, trong lòng Hình Khắc Lữ lúc này cũng cảm thấy mềm mại.

Nhịn không được, anh chậm rãi cúi đầu, hôn nhẹ Mễ Kha.

Nụ hôn nhẹ nhàng, nhưng người bên cạnh lại không thể nói lên biểu cảm.

Mễ Kha giống như chợt tỉnh, đọc rõ ràng từng chữ nhẹ giọng mắng: “Lưu manh!”

Hình Khắc Lữ ngay tức khắc cứng đờ, vẫn duy trì động tác cúi người chờ một lúc không thấy cô có động tĩnh gì, anh cười nhẹ một tiếng.

Trong mơ của cô có anh, thật tốt.

Đắp chăn cho Mễ Kha, Hình Khắc Lữ đứng dậy, giờ bàn tay đầy vết chai chạm nhẹ vào cổ cô, nhẹ nhàng tỉ mỉ vuốt ve “Nếu như anh biết là em... Anh nhất định chú ý, để lại cho em những ấn tượng tốt khi nghĩ lại!” Anh tự cười mình, không thể kìm được tiếng thở dài, giọng nói trầm thấp khêu gợi vang trong màn đêm yên tĩnh:

“Nhưng mà, anh không hối hận.”

Anh không hối hận, dù anh không một lần nhận lỗi với em. Bởi vì thật ra anh không say.

Có lẽ anh ở trong phòng quá lâu, hay đã biết được điều gì, khi Hình Khắc Lữ chuẩn bị cùng Hách Nghĩa Thành rời đi, Hạ Nhã Ngôn hàm ý nói: “Nếu yêu thì trực tiếp nói cho cô ấy biết, đừng chỉ nói bóng gió trên chộc, cô ấy ngây thơ chắc sẽ không hiểu.” Trong mắt có chút do dự, cô cuối cùng cũng nói: “Đừng để lỡ, hối tiếc cũng không kịp.”

Hình Khắc Lữ thân hình hơi dừng lại, sau đó với giọng điệu thờ ơ trả lời: “Ai thích cô bé đó? Ngốc nghếch.”

Hạ Nhã Ngôn như có điều suy nghĩ, Hình Khắc Lữ đang đi quay lại, anh nói: “Tôi không hỏi kỹ cô ý, nghe nói là làm ba giận. Chị dâu ngày mai chị hỏi một chút đi, sau đó khuyên cô ấy. Để cho cô ấy sớm nhận ra mình làm sai cái gì, trốn tránh không phải là biện pháp tốt. Cùng đối nghịch với ba, cô ấy chưa đủ cấp độ”

Hạ Nhã Ngôn cười khế, nghĩ thầm Kha Kha gặp phải anh, mới rõ ràng là không đủ cấp độ.

Mẽ Kha chỉ ở nhà Hạ Nhã Ngôn một đêm. Sáng hôm sau mẹ Mễ Ngải Lâm gọi điện cho cô, bảo cha cô vì chuyện công ty đã đi công tác, hơn nửa tháng nữa mới về. Vì vậy Mễ Kha cảm ba lô nhỏ vui mừng đi về nhà, trước khi đi, cô quét dọn căn hộ của Hạ Nhã Ngôn một lượt, mặc dù căn hộ cũng vốn sạch sẽ nhưng Hạ Nhã Ngôn vẫn không nhận được khen ngợi cô.

Ngải Lâm nhìn Mễ Kha gầy đi, làn da vì một tháng huấn luyện ngoài trời cũng khô và đen hơn cảm thấy đau lòng. Mễ Kha vui đầu vào ngực mẹ nũng nịu: “Con không gầy, cơm gạo của bộ đội con ăn rất nhiều.” Vừa nói vừa giơ tay múa chân “Mẹ xem, con rất khỏe”

Ngải Lâm yêu thương véo nhẹ mặt cô “Buổi tối gọi cho ba nhận lỗi, không đến khi trở về lại bị ba mắng.” Nhìn Mễ Kha trong ngực uốn éo xụ mặt, bà cười nhắc nhở: “Con biết tính ba con, khi tức giận thì ngay cả vợ cũng không thêm nhận, con biết rồi còn gì.”

Kết quả buổi tối Mễ Kha gọi cho Lão Mễ thì trợ lý của ông Trình tiên sinh nhận điện, ôn hòa nói: “Kha Kha cháu đã về nhà? Mễ tiên sinh nói nếu như cháu còn dám tối không về nhà tội tăng thêm một bậc, à còn nữa, cha cháu nhờ ta nhắn: trở về sẽ lột da con!”

“.....” Mễ Kha quyết định, từ giờ sẽ ghét tất cả các trợ lý giám đốc.

Sáng sớm hai ngày sau, bác sĩ thực tập Mễ Kha tới bệnh viện Lục Quân báo cáo.

Vào đại sảnh Mễ Kha nhìn những người đang mặc áo blouse trắng, sau này sẽ là đồng nghiệp mới của mình, cô vui vẻ mỉm cười.

Đúng lúc này một bóng dáng cao to xuất hiện ở đại sảnh, mọi người cúi đầu thân thiện chào hỏi: “Chào buổi sáng, viện trưởng!”

Ngay sau đó là tiếng trả lời: “Chào buổi sáng.” Âm thanh nghe trầm ấm, ôn hòa.

Mễ Kha nghe thấy đang định quay đầu, bỗng có điện thoại Hạ Nhã Ngôn gọi đến “Kha Kha em tới chưa? Đến thì lên ngay tầng hai.”

“Em đến rồi chị Nhã Ngôn, em sẽ lên ngay.” Giọng điệu nhẹ nhàng trước sau như một, Mễ Kha tắt điện thoại, đi lên tầng, không ngờ lúc bước lên cầu thang, gót giày bị mắc kẹt cô chơi với không kịp phản ứng kêu lên một tiếng. Ngay lúc cô sắp bị ngã xuống, nháy mắt eo nhỏ được một cánh tay giữ lại, cô yên ổn ngã vào lồng ngực của người phía sau.

Mễ Kha quay đầu nhìn, anh ta mặc áo sơ mi màu đen, bên ngoài khoác áo vest, gương mặt dễ nhìn, ánh mắt đang nhìn cô mỉm cười.

Ánh mắt nhìn giữa không trung bị đông cứng, Mễ Kha nghe anh ta nói từng câu: “Lần. thứ. hai!”

7. Chương 7

Toàn thân trang phục màu đen khiến Thiệu Vũ Hàn toát ra một loại khí chất lạnh lùng, thế nhưng giọng nói của anh lại rất ấm áp, khuôn mặt anh tuần bình dị gần gũi, làm cho người ta cảm giác như những cơn gió mùa xuân.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên người anh, nhìn anh đứng ở phía ngược chiều ánh sáng, Mễ Kha trong đầu suy nghĩ lần thứ hai, lần đầu tiên cô chợt kinh ngạc vui mừng nói: “Là anh?!”

Cô còn nhớ anh! Ý nghĩ này làm cho trong lòng anh cảm thấy ấm áp. Ánh mắt cười dịu dàng, đỡ Mễ Kha đứng vững, anh nhìn gương mặt ngây thơ giống con nít của cô: “Nhìn danh sách cũng nghĩ là em.” Việc cô đến thực tập, anh đã biết từ trước.

Danh sách bác sĩ thực tập? Anh nhìn thấy? Mễ Kha sững sờ, hiếm khi thông minh hồi tưởng lại lúc trước có người ở phía sau cô chào hỏi với viện trưởng, âm thanh trả lời không phải là... Cô há hốc miệng, kinh ngạc nhìn anh, gương mặt trẻ con phối hợp với vẻ kinh ngạc khiến cô càng trông ngây ngốc.

Biết như thế là thất lễ, nhưng Thiệu Vũ Hàn không khống chế được giờ tay thân mật vuốt nhẹ tóc cô: “Nếu em không đi ngay sẽ muộn đấy.”

Mễ Kha giật mình, nhìn đồng hồ ở cổ tay, không kịp nói gì vội quay người bỏ chạy, Thiệu Vũ Hàn cong môi cười, nhìn bóng dáng cô dịu dàng nói: “Chạy chậm một chút, cẩn thận ngã!” Giọng nói quen thuộc khiến cô đang chạy tới khúc cua theo bản năng chạy chậm lại, quay đầu vẫy vẫy tay có ý muốn đi trước, anh gạt đầu.

Mễ Kha làm việc ở khoa ngoại, nhờ Hạ Nhã Ngôn giới thiệu, cô cũng làm quen với mấy đồng nghiệp mới, cùng nhóm thực tập đi theo Hạ Nhã Ngôn tới thăm phòng bệnh.

Hạ Nhã Ngôn là nghiên cứu sinh, tốt nghiệp Đại học Quân y, không chỉ có kinh nghiệm lâm sàng phong phú, lại thêm bệnh viện Lục quân có ít nhà nghiên cứu khoa học trẻ tuổi nên cũng rất nổi danh trong bệnh viện. Mà cô lại là người thẳng thắn chân thành, thái độ làm việc nghiêm túc nên được đồng nghiệp và bệnh nhân yêu mến. Trong lúc kiểm tra phòng, cô một mặt kiểm tra tình trạng khôi phục của bệnh nhân, một mặt kiên nhẫn truyền thụ kinh nghiệm cho Mễ Kha và những người khác.

Mễ Kha nghe rất nghiêm túc, lấy ra quyển sổ ghi chép thắc mắc. Hạ Nhã Ngôn phát hiện quyển sổ có chút nhàn nhạt lại rất dày, nháy mắt hiểu đây là cuốn sổ ghi chép mà cô đã mang theo khá lâu. Mễ Kha nghiêm túc, chuyên tâm làm cho khỏe môi Hạ Nhã Ngôn khẽ nâng, ánh mắt nhìn chăm chú càng thêm yêu thích.

Kiểm tra phòng bệnh xong, Hạ Nhã Ngôn dẫn Mễ Kha đi xem các khoa khác trong bệnh viện, cũng đem cơ cấu tổ chức của bệnh viện nói qua một lần. Nhìn sơ đồ cơ cấu bệnh viện, thấy tên viện trưởng Thiệu Vũ Hàn, cô không khỏi nhớ lại tình huống họ quen nhau.

Cũng là một buổi sáng giống như hôm nay, Mễ Kha đang vội, nhưng ngày đó Thiệu Vũ Hàn không phải ở sau lưng cô mà là từ trên lầu đi xuống. Ánh nắng ban mai xuyên qua khe lá chạm vào người Thiệu Vũ Hàn, khiến toàn thân anh bao phủ sắc vàng của nắng, trang phục nổi bật nhìn đáng vẻ phong流浪, nhẹ nhàng, thanh thoát.

Hình như nhếch nhác với thô lỗ luôn gắn liền với hình ảnh của cô. Cách đây ba năm, Mễ Kha gặp phải tình huống y hệt như vậy. Hôm đó cô dậy muộn, cho nên chạy bộ đến, lúc nhìn thấy anh từ trên lầu xuống, trong nháy mắt không biết dây thần kinh nào đó gặp phải chuyện gì, chân đạp vào đế giày Mễ Kha loạng choạng, theo quán tính nhào lên phía trước, không khống chế được ngã vào trong ngực Thiệu Vũ Hàn. Mà hai tay của anh ta lúc đấy cũng theo bản năng giữ chặt eo cô, sau đó Mễ Kha nghe được giọng nói nhẹ nhàng nhắc nhở: “Chậm một chút, cẩn thận ngã!”

Mễ Kha nương theo tay anh đứng vững, chưa kịp hoàn hồn vỗ vỗ ngực, chân thành nói cảm ơn. Anh thần nhiên cười, ánh mắt nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn nói: “Giáo sư đang đợi, em mau lên đi.” Tiếng nói vừa dứt, người cũng rời đi.

Cứ tưởng chẳng qua là bèo nước gặp nhau, Mễ Kha không nghĩ đến sau này còn gặp lại.

Bọn họ thực sự gặp lại.

Sau ba năm không có tin tức.

Mễ Kha gần như đã quên, nhưng viện trưởng anh lại một lần nữa nói: “Chậm một chút, cẩn thận ngã.”

Thấy Mễ Kha nhìn chăm chăm vào hình Thiệu Vũ Hàn, gương mặt Hạ Nhã Ngôn có chút biến hóa, nhưng người bên cạnh cũng không có phát hiện ra, cô nói giọng trêu cợt: “Thấy sao, viện trưởng trông rất đẹp trai

phải không?”

Mễ Kha phản ứng ngoài dự đoán của cô, nghiêng đầu cười gian: “Không ngờ viện trưởng còn trẻ như vậy, em còn tưởng là ông lão đấy”

Bất kể là giọng nói, hay vẻ mặt, không có vẻ trốn tránh, khiến Hạ Nhã Ngôn thở phào nhẹ nhõm, không phát hiện được dấu vết nào trên mặt Mễ Kha, cô giọng điệu vững vàng giới thiệu: “Viện trưởng có nhiều nghiên cứu khoa học đạt nhiều thành tích cao, là chuyên gia, ba năm trước đây với thân phận là thiên tài đặc biệt được ra nước ngoài du học. Sau khi về nước lại nghiên cứu thành công hai hạng mục, hai tháng trước từ Phó viện trưởng được thăng chức thành Viện trưởng, là viện trưởng trẻ tuổi nhất ở trong ngành.”

Hạ Nhã Ngôn trong sâu ánh mắt toát lên chút kiêu ngạo, kính nể, khiến Mễ Kha đối với Thiệu Vũ Hàn cũng sinh ra cảm giác kính nể. Cô cảm thấy việc ban đầu kiên trì tới bệnh viện Lục quân là chính xác nhất. Cô tin rằng ở đây cô nhất định có thể học thêm nhiều kiến thức y học, có nhiều kinh nghiệm lâm sàng phong phú hơn. Nhận thức rõ đem lại kích lệ lớn, cho cô có dũng khí đối mặt với sự phản đối của ba.

Nhưng Mễ Kha không biết, bệnh viện Lục quân mà cô mơ ước sẽ thay đổi hoàn toàn vận mệnh của cô.

Từ hôm nay trở đi, cuộc sống của cô ở đây, lặng lẽ xảy ra biến hóa.

Buổi sáng là thời gian bận rộn đã qua, bữa trưa lúc ở phòng ăn lại gặp Thiệu Vũ Hàn.

Nhìn thấy Hạ Nhã Ngôn, anh đi tới thẳng bàn bọn họ.

Mễ Kha tất nhiên không biết Thiệu Vũ Hàn rất ít khi đến phòng ăn, ăn cơm.

Cho nên giờ phút này anh xuất hiện, khiến suy nghĩ trong lòng Hạ Nhã Ngôn được xác thực.

“Viện trưởng.” Mễ Kha thấy anh tới gần, lễ phép chào hỏi, sau đó tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Nhìn cô, Thiệu Vũ Hàn cười nhẹ nhàng: “Không hoan nghênh anh ăn trưa cùng em sao?”

Mễ Kha ngẩng đầu, theo phản xạ ngồi dịch vào bên trong, Thiệu Vũ Hàn ung dung ngồi bên cạnh cô, sau đó đưa hai ly nước ngọt cho Hạ Nhã Ngôn cùng cô: “Vẫn khỏe chứ, bác sĩ Hạ.”

Là nước trái cây, vừa dễ tiêu hóa lại còn tốt cho cơ thể. Bọn họ thân là bác sĩ, đối với sức khỏe đặc biệt chú trọng. Mà anh từ trước đến nay vốn rất cẩn thận, tỉ mỉ, chỉ cần có chút tâm tư, có thể làm cho người ta cảm thấy được cực kỳ chăm sóc, hay uất ức. Chẳng qua, anh họ chưa bao giờ đối xử với ai đặc biệt như thế? Trừ... Hạ Nhã Ngôn cầm ly nước trái cây, trong đầu suy nghĩ.

Mễ Kha uống thử một ngụm, cảm thấy mùi vị rất ngon, gương mặt có chút thỏa mãn: “Cám ơn viện trưởng, lần sau em sẽ mời anh uống.”

Thiệu Vũ Hàn mỉm cười: “Được.”

Thấy cô rau thơm bỏ ra một bên, anh hỏi: “Sao em không ăn rau?”

Mễ Kha theo bản năng hỏi ngược lại: “Anh thì sao? Đã ăn được chưa?”

Vốn là em họ, Hạ Nhã Ngôn biết Thiệu Vũ Hàn từ nhỏ không ăn rau thơm.

Trên mặt biểu tình bình thản nhưng trong lòng gợn sóng, cô nhin không được hỏi: “Hai người biết nhau?”

8. Chương 8

Mễ Kha ngẩng đầu, Thiệu Vũ Hàn bình tĩnh trả lời: “Mễ Kha cũng là học trò của Giáo sư Nguyễn.”

Giáo sư Nguyễn? Thiệu Vũ Hàn học nghiên cứu cũng là giáo sư Nguyễn Thiệu Tề? Hạ Nhã Ngôn nghĩ.

Hóa ra bọn họ là sư huynh cùng học muội. Dựa vào việc Thiệu Vũ Hàn hơn Mễ Kha mười tuổi, chắc họ cũng không có mối quan hệ gì khác. Nghĩ lại, người thông minh như Hạ Nhã Ngôn cũng đã hiểu.

Thiệu Vũ Hàn là học trò đặc ý nhất của Nguyễn Thiệu Tề, sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh được đề cử tới bệnh viện quân y thực tập, anh cùng giáo sư vẫn duy trì liên lạc, hơn nữa thường đến gặp Nguyễn Thiệu

Tề. Thiệu Vũ Hàn có thể trở thành viện trưởng trẻ tuổi nhất, trừ việc anh là thiên tài còn nhờ sự dẫn dắt và chỉ đạo của ông.

Anh và Mễ Kha chắc là gặp mặt nhau ở nhà Nguyễn Thiệu Tề. Hóa ra như vậy, chẳng trách bọn họ hiểu rõ thói quen ăn uống của nhau, chắc đã từng cùng nhau ăn cơm. Nhưng theo như biểu hiện của Mễ Kha hôm nay, cô ấy cũng không biết Thiệu Vũ Hàn là viện trưởng viện Lục quân, Hạ Nhã Ngôn có chút khó hiểu, chẳng lẽ sau khi anh họ ra nước ngoài bọn họ không liên lạc với nhau sao? Vậy tại sao anh họ....

Thấy Hạ Nhã Ngôn có điều suy nghĩ, Mễ Kha vội giải thích: “Chị Nhã Ngôn không phải là đang tức giận chứ? Em không có nói cho chị là bởi vì buổi sáng em mới biết, tin tức này em còn chưa tiêu hóa hết đây.”

Hạ Nhã Ngôn thu hồi suy nghĩ, mỉm cười: “Quên không nói cho em, bọn chị là anh em họ”

Nghe thế, ánh mắt từ Thiệu Vũ Hàn chuyển sang nhìn Hạ Nhã Ngôn, Mễ Kha cười nói: “Vậy là huề nhau.”

Mỉm cười nhìn Mễ Kha, Thiệu Vũ Hàn đề nghị: “Hôm nào cùng đi thăm giáo sư?”

Lực chú ý bị kéo về, Mễ Kha vui vẻ gật đầu: “Vâng, gặp giáo sư báo cáo em đã hoàn thành khóa huấn luyện tân binh, lần trước giáo sư còn có ý không tin đấy.”

Thiệu Vũ Hàn giống như đỡ đứa nhỏ cam kết: “Sư huynh sẽ làm chứng cho.”

Mễ Kha nhe răng cười: “Anh nhớ đấy nhé.”

Thiệu Vũ Hàn giữa lông mày ẩn hiện sự dịu dàng nhàn nhạt, anh trịnh trọng gật đầu.

Quan hệ sư huynh muội, làm trái tim đơn thuần của Mễ Kha đối với Thiệu Vũ Hàn không có chút kháng cự.

Thấy anh họ đã dùng đúng phương pháp. Lại nghĩ đến Hình Khắc Lữ toàn thân toát ra vẻ lưu manh, Hạ Nhã Ngôn thầm nghĩ anh ta nên tự mình cầu phúc.

Bởi vì bệnh viện lục quân toàn là bác sĩ giỏi, cho nên bệnh nhân tương đối nhiều, ngày làm việc đầu tiên, Mễ Kha được Hạ Nhã Ngôn hướng dẫn nhanh chóng làm quen với công việc. Đừng nghĩ cô bình thường ngây ngốc bộ dáng không để tâm, thật ra cô rất chuyên tâm nghiên cứu y học, không chỉ có chăm chỉ mà còn tự mình tìm tòi. Hạ Nhã Ngôn cuối cùng cũng hiểu tại sao người rất kén chọn học trò như Nguyễn Thiệu Tề lại có thể tự nguyện làm giáo sư của Mễ Kha. Cô cũng không lo lắng về trình độ của Mễ Kha, dù sao có thể thông qua kiểm tra vào bệnh viện chứng tỏ cô cũng là người có tài, chẳng qua đối với một cô gái mới rời trường ra ngoài xã hội mà nói, Hạ Nhã Ngôn sợ cô bị thua thiệt về mặt đối nhân xử thế.

Cho nên khi Thiệu Vũ Hàn không ngại hỏi cô ngày đó muốn nói chuyện gì, Hạ Nhã Ngôn đã nói muốn tự mình hướng dẫn cho Mễ Kha. Thiệu Vũ Hàn về mặt trầm mặc chốc lát, gật đầu đồng ý.

Phổ Bột Viễn ba mươi ba tuổi, dáng người cao gầy, tướng mạo bình thường, chỉ có giữa hai lông mày không tự chủ toát ra vẻ tĩnh mịch, kết hợp với áo blouse trắng, khiến cho anh ngay cả giờ tay nhắc chân cũng toát ra khí chất học giả, u buồn. Sắp hết giờ làm, Mễ Kha ở ngoài phòng mổ cũng gặp được nhân vật truyền thuyết là anh.

Phổ Bột Viễn vừa mới hoàn thành ca giải phẫu khó, đáy mắt có tia máu, mặt biểu hiện sự mệt mỏi, nghe Hạ Nhã Ngôn nói Mễ Kha là bác sĩ thực tập mới tới, anh nhướn mắt nhìn Mễ Kha, quan sát rồi đi qua không nói gì.

Mễ Kha lễ phép mỉm cười: “Chào chủ nhiệm, em là Mễ Kha.”

Phổ Bột Viễn liếc nhìn cô một cái, ngược lại cùng Hạ Nhã Ngôn trao đổi tình hình bình bệnh nhân, giao phó y tá mấy câu rồi xoay người đi.

Với việc anh không có phản ứng, Mễ Kha đưa ánh mắt khó hiểu hỏi thăm Hạ Nhã Ngôn

Hạ Nhã Ngôn vỗ nhẹ vào vai Mễ Kha “Không liên quan đến em.” Sau đó tới bên cô nhẹ giọng: “Anh ấy bị vị hôn thê bức hơn mấy hôm nay tâm trạng không tốt, cách xa anh ta một chút là được.”

Mễ Kha nhún vai, cười giống như hồ ly nhỏ gian xảo.

Mấy ngày sau mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường, trừ việc Mễ Kha ở phòng nghỉ làm đổ nước lên tay Phở Bột Viên, thì cũng không có chuyện gì đặc biệt phát sinh. Lúc ấy Hạ Nhã Ngôn đang ở trong khoa cũng không có ở đó, chỉ nghe Phở Bột Viên nói Mễ Kha lúc xoay người lại không cẩn thận làm đổ lên, anh cũng không để ý. Chẳng qua khi Hình Khắc Lữ gọi điện cho Mễ Kha lại nhạy cảm phát hiện tâm trạng của cô không được tốt.

Đứng ở trước cửa sổ nhìn vào khoảng không tối đen ở doanh trại, Hình Khắc Lữ một tay chống lên khung cửa, tùy tiện hỏi: “Không có anh ở bên cạnh, cảm thấy rất buồn phải không?”

Mễ Kha ném gối ôm trong tay ra: “Không có anh suốt ngày trách mắng, em sung sướng còn chưa kịp nữa là. Trả lời như vậy anh hài lòng chưa?”

Cảm giác tâm trạng cô không tốt, Hình Khắc Lữ chuyển chủ đề: “Cô bé, anh hỏi em, em có biết vì sao mười tám tuổi mới có thể làm lính, hai mươi lăm tuổi quân đội mới có thể kết hôn không?” Mặc dù là câu hỏi, nhưng không để cô trả lời, anh nói luôn: “Bởi vì phụ nữ so với kẻ địch còn khó đối phó hơn!”

Tiếng nói trầm thấp có lực từ bên kia truyền đến, vẫn với giọng giễu cợt, trêu đùa nhưng lạ lùng lại có thể xóa tan tâm trạng khó chịu của Mễ Kha, dù thành tích là trăm trận trăm bại nhưng cô dường như thành thói quen, lúc nào cũng phải chống đối lại Hình Khắc Lữ: “Anh đáng ghét, bây giờ là ai dây dưa với ai đây? Hình Khắc Lữ em cho anh biết, nếu không phải đánh không lại anh, em đã sớm trở mặt với anh rồi.”

Hình Khắc Lữ cười trầm thấp “Vì tình hữu nghị của chúng ta, nên đổi đề tài khác thôi. Nói anh nghe đã xảy ra chuyện gì, anh sẽ giúp em giải quyết.”

“Ghét phải nói với anh, nói anh cũng không hiểu!” Mễ Kha một mặt oán trách một mặt mắng anh trong lòng: trừ việc huấn luyện ra anh còn biết gì nữa?

Cô dám nói với anh như thế?! Hình Khắc Lữ hắng giọng dạy dỗ: “Em chưa nghe: học vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, đi ngàn dặm đường không bằng được danh sư giác ngộ? Tất nhiên anh không dám nhận là danh sư, nhưng em cũng không nên coi thường anh không biết sự đời chứ?”

“Anh là Đường Tăng đang niệm kinh à!” Mễ Kha mệt mỏi không nhìn được cắt đứt lời anh: “Có chuyện gì quan trọng không? Buổi tối anh không ngủ còn nói chuyện lung tung gì nữa, em cúp máy đây.”

“Em chê anh phiền?!” Hình Khắc Lữ mày kiếm khẽ nhăn, biểu thị việc anh chuẩn bị tức giận, nhưng không biết sao lại kiềm xuống. “Làm như anh không có việc gì làm vậy, được được rồi, heo tham ngủ, cúp.” Còn chưa nói xong, anh đã kết thúc cuộc gọi.

Mễ Kha lăm bằm mắng anh không biết lịch sự, Hình Khắc Lữ đã nhắn tin:

“Ngủ ngon nhé, đừng suy nghĩ lung tung. Ai dám bắt nạt em nói cho anh, anh sẽ cắn chết hần!”

Mễ Kha bật cười: “Anh là cẩu à, còn cắn người?”

Hình Khắc Lữ rất nhanh nhắn lại: “Không anh là lang, sắc lang!”

Một tin nhắn tiếp lại được gửi đến: “Chủ nhật anh có việc ra ngoài, sẽ qua đưa em đi ăn cơm.”

Anh không cần hỏi ý kiến cô mà chỉ nói như thông báo khiến Mễ Kha theo bản năng từ chối: “Em không rảnh, em có hẹn.”

Hình Khắc Lữ vội hỏi: “Hẹn với ai? Nam hay nữ?”

Mễ Kha chui ở trong chăn nhắn lại: “Ai cần anh quản!”

Một giây sau điện thoại Mễ Kha vang lên, giọng Hình Khắc Lữ vang vang ra lệnh: “Anh cảnh cáo em, là đàn ông thì từ chối ngay cho anh!”

9. Chương 9

Nếu nói việc hẹn Mễ Kha ăn cơm chỉ là không cần hỏi ý kiến thì câu này đã thăng cấp lên thành ra lệnh.

Cái gì gọi là ra lệnh? Nếu nói quân lệnh như núi, tuyệt đối không phải là đùa giỡn.

Có người nói yêu có lúc chỉ làm cảm xúc nhất thời, nhưng trong chuyện này đối với Mễ Kha, Hình Khắc Lữ thật sự nghiêm túc.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, anh yêu em mà em không hiểu! Nhận thức sự việc như vậy khiến Hình Khắc Lữ không khỏi sốt ruột, không cho Mễ Kha có cơ hội phản bác, anh cất giọng cường thế :“Mễ Kha, anh cho em thời gian suy nghĩ đã lâu! Kiên nhẫn của anh cũng có giới hạn, em không phải nên nhanh lên một chút xác định rõ mối quan hệ này? Anh, anh, anh, em cái gì? Anh cho em biết, bây giờ cùng em nói chính là ‘có ý kiến thì giữ lại, không có ý kiến lập tức phát biểu đồng ý’ không được lảng tránh!” Sau đó tiếng tút tút truyền tới, anh lần thứ hai cúp điện thoại trước.

Hình Khắc Lữ giọng nói quá khích, lúc này trừ việc chọc cho Mễ Kha thẹn quá hóa giận, lại không có được đáp án. Thật ra anh bị một câu của cô: “Ai cần anh quản” bị kích thích đến nổi quên mọi chuyện.

Cuộc điện thoại tối nay thật sự thất bại. Mệnh danh là “Tiểu diện hồ” Hình Khắc Lữ rất tự hào về khả năng kiềm chế và tự chủ của bản thân, nhưng đối với Mễ Kha lại tự động tan rã. Tất nhiên, lần này không phải lần đầu tiên. Hình Khắc Lữ suy nghĩ: ai nói xa nhau thì sẽ yêu nhau nhớ nhau hơn, nếu người thứ ba xuất hiện phải làm cái gì bây giờ? Vì vậy anh quyết định, tốc chiến tốc thắng.

Vì quân lệnh, Hình thiếu tá đang huấn luyện ở trại tân binh không thể nào ra ngoài, trong lúc Hình Khắc Lữ dùng hết tâm tư nghiên cứu “Kế hoạch tác chiến”, cuộc gọi điện của Hách Nghĩa Thành đã cho anh có cơ hội.

Đoạn đường mất một tiếng lái xe, Hình Khắc Lữ chỉ dùng chưa đến bốn mươi phút từ trại huấn luyện tân binh về doanh trại.

“Báo cáo” Hình Khắc Lữ đứng ngoài cửa, quân trang mặc trên người anh làm tăng thêm dáng vẻ cao ngất, thanh âm trầm ổn có lực.

“Đi vào.” Ánh mắt dừng ở trên phương án tác chiến, Hách Nghĩa Thành thấp giọng.

Hình Khắc Lữ đẩy cửa đi vào, tháo mũ đặt lên bàn: “Có nhiệm vụ mới hả lão đại?”

Hách Nghĩa Thành không để ý đến lời nói của anh, một lúc lâu mới hỏi: “Cậu cùng Mễ Kha xảy ra chuyện gì?”

Khó trách lúc trước nói chuyện điện thoại cảm thấy có gì không đúng, cô bé đã đi cáo trạng? Hình Khắc Lữ biết rõ chân tướng, nhưng vẫn cứng rắn cãi lại không chịu thừa nhận “Không có chuyện gì, bọn em vừa mới thành lập quan hệ đồng chí cách mạng...”

“Vậy nói rõ một chút, cậu làm như thế nào đùa giỡn đồng chí cách mạng!” Hách Nghĩa Thành giương mắt, ánh mắt sắc bén dừng lại trên khuôn mặt đầy vẻ ngông cuồng, giọng nói đột nhiên nghiêm nghị: “Cậu không coi quân lệnh ra gì hả? Không gây rối cậu cả người cảm thấy khó chịu phải không?”

“Không phải thế?!” Hình Khắc Lữ cười cười “Trên vai em còn đang gánh hai sao một vạch đó, cấp bậc không thấp, vẫn phải có tư tưởng giác ngộ chứ.”

“Bớt khoa môi múa mép đi!” Dem phương án tác chiến đang cầm trong tay vứt qua một bên, Hách Nghĩa Thành trừng mắt nhìn anh: “Tôi không nhìn ra cậu có cái gì gọi là tư tưởng giác ngộ! Tái phạm lần nữa, xử phạt theo quân lệnh!”

“Lão Đại anh cũng đừng chụp cho em cái mũ lớn như vậy chứ, tác phong đó là vấn đề rất nghiêm trọng đấy.” Hình Khắc Lữ chỉ chỉ mũ quân trang màu xanh biếc, dáng vẻ hiên ngang cùng với giọng điệu bất cần đời hoàn toàn đối lập “Vật này cũng đã quá cũ rồi.”

Hách Nghĩa Thành phì cười, mắng “Vớ vẩn!”

Báo động được loại trừ, Hình Khắc Lữ hỏi: “Chị dâu gọi cho anh? Cô bé cáo trạng em hả?”

“Cáo trạng sai tội?” Hách Nghĩa Thành ánh mắt khiển trách nhìn anh, truyền thụ kinh nghiệm: “Thân là tham mưu, mà không biết yêu và tác chiến đều giống nhau, còn muốn tôi dạy cậu chiến lược? Cậu lấy thân phận và tư cách gì mà ra lệnh cho người ta? Còn tỏ vẻ kiêu ngạo, cậu càng ngày càng giỏi Hình thiếu tá!”

Qua một đêm suy nghĩ, Hình Khắc Lữ cũng cảm thấy hôm qua bản thân khá nóng nảy, dù sao trên phương diện tình cảm, Mễ Kha vẫn còn mờ mịt.

Trừ lúc tác chiến, huấn luyện, rất ít khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hình Khắc Lữ, Hách Nghĩa Thành hạ giọng nói: “Chị dâu cậu cũng nói, Mễ Kha nói thẳng thì mới hiểu, nếu thật có lòng, triển khai kế hoạch thôi” Chợt nghĩ đến chuyện khác, anh hiếm khi tò mò hỏi: “Tiệc liên hoan hôm đó, rốt cuộc cậu đã làm gì tiểu cô nương thế? Tôi nghe nói cậu uống say nửa đêm mới về kí túc xá?”

Hình Khắc Lữ một mặt oán thăm, một mặt không chịu thừa nhận: “Ai nói quá nửa đêm, không phải thế! Thúc Văn Ba nói vậy phải không? Chờ em trở về dạy dỗ lại cậu ta!” Thấy Hách Nghĩa Thành nhìn tỏ vẻ không tin, anh lộ ra bộ dạng tám trăm năm mới gặp nhân nhố giải thích: “Em đã hứa với cô ấy không nói. Con gái người ta da mặt mỏng, nói ra cô ấy sẽ xấu hổ.”

Lần đầu tiên thấy bộ dạng lúng túng của Hình Khắc Lữ, Hách Nghĩa Thành bật cười ra tiếng, cười đủ, anh nghiêm túc nhắc nhở: “Lúc nào cũng phải nhớ tới thân phận quân nhân, làm việc phải đúng mực, đừng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Hình Khắc Lữ nghe vậy mỉm cười đáp: “Hiểu!”

Đối với cá tính Hình Khắc Lữ, Hách Nghĩa Thành hiểu rõ, anh tin tưởng Hình Khắc Lữ sẽ không làm chuyện gì ảnh hưởng thân phận quân nhân, vì vậy không nói tiếp. Dem phương án tác chiến trên bàn đưa đến, anh phân phó: “Có thời gian nghiên cứu kỹ, tôi không muốn phải nhìn thấy người khác điều vô dương oai trước mặt.” Khảo hạch hàng năm kết thúc nhưng tiếp đến còn quan trọng hơn cả nhiệm vụ đối kháng, đây mới là nguyên nhân anh vội vã gọi Hình Khắc Lữ trở về sư bộ.

Hình Khắc Lữ nhận lấy tài liệu, lật hai trang, mỉm cười: “Đoàn 5-3-2 quả thật có thực lực, bách chiến bách thắng.” Ngoài mặt mỉm cười, trong đầu anh nghĩ tới trận diễn tập lúc trước, đối với đoàn trưởng Hạ Hoằng Huân xuất thân là lính trinh sát, lại có năm năm làm bộ đội đặc chủng cùng với tham mưu trưởng Lệ Hành, Hình Khắc Lữ cũng có chút áp lực.

“Theo lý thuyết đều là cấp dưới của tôi, ai thắng ai thua cũng như nhau.” Hách Nghĩa Thành dừng một chút, cầm chén uống một ngụm nước, băng quơ nói: “Nhưng nghe nói lần khảo hạch này quân đoàn tăng thiết giáp thua không còn chút mặt mũi nào, nếu nhớ không lầm, đó là thời điểm Hình thiếu tá đang ngồi chồm hổm một mình trong đơn vị.”

Hình Khắc Lữ nghe thấy tức giận nhìn Hách Nghĩa Thành, cầm phương áy trong tay đóng lại: “Thật là buồn cười!”

Hách Nghĩa Thành cúi đầu xem bản đồ tác chiến, lựa chọn phép kích tướng: “Thù của quân đoàn tăng thiết giáp sao lại không báo, cho tôi xem bản lĩnh của cậu.”

Hình Khắc Lữ nhớ tới diễn tập lần trước, Lệ Hành từng nói nếu như anh không chịu nổi thì tháo quân hàm trên vai xuống, “Được. Em đánh cho anh xem.”

Thỉnh tướng không bằng kích tướng, Hách Nghĩa Thành cố ý đề cao chí khí người khác: “Hạ Hoằng Huân dũng mãnh thiện chiến, Lệ Hành giỏi dùng binh, cậu đều biết, chỉ cần thua không quá mất mặt, tôi đều có thể chấp nhận.”

“Anh coi thường ai đó?!” Hình Khắc Lữ dựng thẳng lông mày, bên môi nở ra nụ cười, nét mặt có chút lười biếng “Đoàn 5-3-2 khả năng chiến đấu rất mạnh, cho nên chính diện giao đấu khó có thể ăn được, nhưng nếu dùng một chút mưu kế, anh nheo mày: “Chỉ cần thắng, Lão đại anh không phản đối chứ?”

“Âm mưu quỷ kế gì? Lừa người ta?” Hách Nghĩa Thành không thể chấp nhận vẻ mặt lưu manh của anh, nhẹ trách: “Không có tiền đồ!”

“Lừa gạt?” Hình Khắc Lữ mặt mũi tràn đầy hưng phấn: “Binh bất yếm trá, chút mưu kế không phải là không được.”

Hách Nghĩa Thành không lên tiếng, rõ ràng có ý tứ “Người tự mình hành động”. Sau đó hai người lại nghiên cứu tất cả báo cáo gửi lên, lúc Hình Khắc Lữ chuẩn bị đi, Hách Nghĩa Thành hỏi: “Kế tiếp định làm gì? Chị dâu cậu nói rồi, tiểu cô nương người ta bị cậu chọc tức không muốn ăn, toàn bộ là lỗi của cậu.” Cho

nên Mễ Kha không phải là tố cáo, chẳng qua tiểu cô nương nói xấu Hình Khắc Lữ cho Hạ Nhã Ngôn nghe mấy câu thôi.

Để ý còn hơn là không có phản ứng gì. Hình Khắc Lữ cầm mũ trả lời: “Dụ dỗ thôi! Miệng em không chỉ để ăn cơm, tán gẫu, nó đồng thời có chức năng dụ dỗ vợ!” Trong lúc Hách Nghĩa Thành nhìn soi mói, anh đã chào, rời đi. Sau đó rất nhanh vòng trở lại, đứng ngoài cửa đưa ngựa người vào dò xét: “Buổi chiều em xin nghỉ, lão đại anh phê chuẩn.”

Hách Nghĩa Thành day huyệt thái dương, biết rõ còn hỏi: “Nghỉ đi đâu?”

Hình Khắc Lữ cười đến lưu manh: “Tìm danh phận!”

“Cút!” Đáp lại lời anh là cái đập tay của Hách tham mưu trưởng.

Ra khỏi sư bộ, Hình Khắc Lữ chạy thẳng tới bệnh viện Lục quân. Lần đầu tiên anh cảm thấy tới bệnh viện cũng là chuyện vui vẻ, vậy mà tâm trạng vui vẻ lại không kéo dài tới cuối cùng, bị một chuyện xảy ra ngoài ý muốn phá vỡ. Hình Khắc Lữ vừa dừng xe, còn chưa vào đại sảnh, liền bị một cảnh hỗn loạn thu hút sự chú ý.

10. Chương 10

Hình Khắc Lữ chân trước mới bước vào đại sảnh, bên ngoài bệnh viện bỗng ồn ào. Xe cứu hỏa cùng xe cảnh sát lần lượt chạy đến, hiện trường đám người vây xem bị chặn lại bên ngoài, tầm mắt không hạn mà tập trung nhìn sân thượng tầng bảy.

Không rõ chân tướng Hình Khắc Lữ nghe tiếng xoay người lại, mày nhíu chặt, cảm giác bất an, theo phản xạ lấy điện thoại gọi Mễ Kha, một bên nắm được tay y tá đi ngang qua hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Có người ăn cướp?”

Y tá nhìn thấy anh giải phóng quân toàn thân màu xanh, gấp rút trả lời: “Không phải cướp, mà là nhảy lầu, tự sát! Hình như còn có một bác sĩ thực tập khoa ngoại bị bắt...”

“Tự sát?” Điện thoại vẫn không có người nhắc máy, Hình Khắc Lữ có dự cảm xấu, lại nghe bác sĩ thực tập khoa ngoại bị bắt, Mễ Kha cũng đang thực tập ở khoa ngoại, ánh mắt thoáng chốc lạnh đi vài phần: “Đóng phim chắc!” Lời còn chưa dứt, người đã nhanh chóng chạy lên tầng bảy.

Lúc này, tại phòng phẫu thuật tầng bốn, Thiệu Vũ Hàn đang tiến hành cuộc giải phẫu cấy ghép với độ khó cao, chuẩn bị kết thúc, mà trên sân thượng một đám bác sĩ y tá đang vây quanh.

Vươn tay ngăn người phía sau không để họ chen lên trước, Hạ Nhã Ngôn cẩn thận khuyên người nhà bệnh nhân đang không kiềm chế được cảm xúc ở cách đó không xa: “Anh nên tĩnh táo suy nghĩ một chút, vợ anh còn đang nằm ở trên giường bệnh chờ anh chăm sóc, vấn đề này hoàn toàn có thể giải quyết, ngược lại...”

“Tôi làm sao có thể tĩnh táo? Vợ tôi hiện tại thành bộ dáng như thế này đều là do các người hại, đồ lang băm! Các người muốn giết chết cô ấy...” Đứng ở sát lề sân thượng, người đàn ông mặc áo sơ mi màu xám, tóc tai rối bù dường như đã rất lâu không để ý đến, nhìn qua trông đáng vẻ xốc xếch, gương mặt vạm vỡ hung tợn biểu lộ sự tức giận, có triệu chứng của người mắc chứng cuồng loạn.

“Cái gì mà lang băm? Anh nên phụ trách lời nói của mình! Bệnh của vợ anh, vốn không được phép xuất viện, anh không nói một tiếng mang theo vợ bỏ đi, giờ xảy ra chuyện quay trở lại...” Một bác sĩ trẻ tuổi chưa nói hết, một người khác dưới tình thế cấp bách tiếp lời: “Bệnh tình thiên biến vạn hóa, tại sao lại bắt chúng tôi chịu toàn bộ trách nhiệm? Hơn nữa, bệnh viện còn chưa truy cứu việc anh chưa thanh toán tiền thuốc men, viện phí...”

“Câm miệng!” một giọng đàn ông lạnh lẽo quát to: “Các người không trấn an thì thôi lại còn kích thích hắn?” Lời nói vừa vang, Hình Khắc Lữ đã đi tới gần, đứng cạnh Hạ Nhã Ngôn, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào kẻ bắt cóc Mễ Kha.

Dĩ nhiên những lời này đã kích thích anh ta, cộng thêm Mễ Kha kêu lên sợ hãi, tinh thần càng rối loạn, nhích sát hơn ra ngoài lề sân thượng: “Các người chính là không muốn chịu trách nhiệm! Tôi bỏ ra nhiều tiền như vậy, các người không chữa được cho cô ấy, để xảy ra biến chứng, các người rút cuộc là bác sĩ hay là đao phủ... Các người chính là hung thủ, các người đền mạng cho vợ tôi...”

Hạ Nhã Ngôn nhìn chằm chằm anh ta, sợ bỏ qua một tia biểu tình biến hóa, cố gắng thuyết phục: “Vấn đề trách nhiệm chúng ta sẽ truy cứu sau, ai đúng ai sai tôi hứa sẽ đảm bảo cho anh công đạo, hiện tại quan trọng nhất là chữa trị cho vợ anh, cô ấy cần anh ở bên cạnh, phải tiến hành hai lần phẫu thuật...”

Khổng Vũ Hữu tay giữ chặt Mễ Kha, tinh thần thêm rối loạn: “Còn phải phẫu thuật? Làm tiếp mạng cô ấy cũng không giữ được, tôi không nói chuyện với các người, gọi điện cho lãnh đạo bệnh viện, gọi họ tới!”

Hình Khắc Lữ nghe vậy không hiểu hỏi: “Lãnh đạo bệnh viện đang ở đâu? Xảy ra chuyện lớn như vậy bọn họ không có mặt?”

Hạ Nhã Ngôn vẻ mặt nóng nảy: “Viện trưởng bây giờ đang tiến hành phẫu thuật tim.”

“Chờ anh ta đến, bên này đã nguy.” Đưa ánh mắt ý bảo Hạ Nhã Ngôn lùi về sau, Hình Khắc Lữ dưới tình huống này cố gắng không kinh động đối phương, tiến lên một chút: “Tôi là lãnh đạo bệnh viện, nói đi, anh muốn gì?”

Hình Khắc Lữ xuất hiện, khiến cho Mễ Kha đang bị giữ chặt bớt hoảng sợ đi rất nhiều, cô cắn môi dưới, tầm mắt ở giữa không trung cùng anh gặp nhau. Hình Khắc Lữ ánh mắt thật sâu nhìn cô, gật đầu trấn an, giống như đang nói: “Đừng sợ, có anh ở đây!”

Mễ Kha mắt ngập nước, lại cố gắng kiềm chế không khóc, thân thể nhỏ bé cứng lại giãy dụa không muốn đụng chạm với người phía sau.

Nhìn chằm chằm vào gương mặt anh tuấn của Hình Khắc Lữ, anh ta xác nhận lại: “Anh là ai? Anh có thể làm chủ sao?”

“Tôi là viện trưởng, anh có điều kiện gì, điều anh muốn, không có sự đồng ý của tôi là không được.” Hình Khắc Lữ nhẹ nhàng sáng khoái nói, ánh mắt chạm đến bộ dáng tội nghiệp của Mễ Kha, trong lòng đem tên khốn kiếp bắt cóc cô giết một trăm lần.

“Anh là viện trưởng?” Anh ta đứng sau lưng Mễ Kha đưa ánh mắt sợ hãi quan sát Hình Khắc Lữ, bán tín bán nghi: “Anh không cần gạt tôi, nếu không tôi sẽ lôi cô ta nhảy xuống, tôi thật sự sẽ nhảy!”

Thấy anh ta lại sắp sửa làm ra hành động điên rồ, hiện trường một loạt âm thanh hút khí.

Hạ Nhã Ngôn sắc mặt trắng bệch, vội vàng phụ họa: “Anh ta chính là viện trưởng!”

“Anh đã nghe rõ, tôi là viện trưởng.” Mắt nhìn thấy anh ta lôi Mễ Kha sát mép ngoài sân thượng, Hình Khắc Lữ ánh mắt xuất hiện lửa giận, giọng nói lạnh lẽo: “Mau nói ra! Điều kiện là gì!”

Có lẽ do Hình Khắc Lữ toàn thân quân trang làm người ta tin tưởng, cũng có thể do giọng điệu của anh rất có trọng lượng, anh ta mở miệng: “Được, nếu anh là viện trưởng, tôi sẽ nói chuyện với anh. Bệnh viện các anh không chữa được bệnh cho vợ tôi, tôi muốn bồi thường.”

“Bồi thường phải không? Không thành vấn đề, bao nhiêu cũng được, có phải là anh muốn chữa bệnh cho vợ anh, bác sĩ, tiền viện phí, thuốc men, toàn bộ do bệnh viện Lục quân chi trả.” Để tránh kinh động đến anh ta, thanh âm Hình Khắc Lữ có vẻ trầm thấp chậm chạp, nhưng lời nói càng lúc càng nặng: “Giết người đền mạng, tôi khuyên anh nên suy nghĩ cẩn thận, đừng làm chuyện điên rồ!”

Về mặt anh ta đột nhiên thay đổi, hét to: “Anh đồng ý một cách sáng khoái như thế tôi không tin, anh giấy trắng mực đen viết ra cho tôi, ngay bây giờ!”

Muốn có bằng chứng phải không? Tôi cho anh... anh nghe kỹ.” Hình Khắc Lữ lấy điện thoại mở chức năng ghi âm: “Tôi lấy thân phận viện trưởng bệnh viện Lục quân hứa trong quá trình vợ anh chữa trị, miễn phí toàn bộ chi phí khám chữa bệnh, cho đến khi bình phục. Như vậy anh đã thỏa mãn rồi chứ?” Mắt thấy Mễ Kha với anh ta càng lúc càng lùi sát mép sân thượng, ánh mắt anh toát ra hàn khí, giọng nói đột nhiên lạnh lẽo: “Con mẹ nó, anh đứng lại cho tôi, không được động!”

Anh ta bị tiếng hét dọa đứng lại, do dự hỏi: “Anh nói thật? Vợ tôi có thể cứu? Các người miễn phí chữa trị cho cô ấy?” Lúc này tinh thần của anh ta đã có vấn đề, đầu óc không minh mẫn.

Hình Khắc Lữ hận không thể thưởng cho hắn hai băng pháo kếp, nhưng lại không thể không kìm nén lửa giận: “Bệnh xảy ra biến chứng chứ không phải tuyệt chứng, ai nói không thể chữa. Chỉ là,” dừng lại một chút, anh có lòng tốt nhắc nhở: “Nếu anh nhảy xuống, những lời nói vừa rồi không còn hiệu lực, cho nên quyết định là ở anh. Chính anh suy nghĩ cẩn thận một chút, nhảy hay không nhảy!”

Thần kinh anh ta căng thẳng, hoảng loạn, nghe Hình Khắc Lữ nói như vậy có chút do dự. Đúng lúc này, Thiệu Vũ Hàn vẫn mặc quần áo phẫu thuật chạy tới sân thượng, các bác sĩ nhìn thấy anh đến rồi rút lui nhường đường, gánh nặng được gỡ bỏ trăm miệng một lời: “Viện trưởng!”

Hiện trường đột nhiên hỗn loạn. Nhận thức được mình bị Hình Khắc Lữ lừa, tâm tình đột nhiên kích động, kêu to: “Các người là đồ lừa đảo, các người không muốn chịu trách nhiệm, không muốn cứu vợ tôi...” đồng thời kéo Mễ Kha giả bộ nhảy xuống.

Hình Khắc Lữ đã sớm chuẩn bị lao đến, gặp tình huống này bất chấp mọi thứ, thân hình di động một cái, dùng tốc độ nhanh nhất lao tới. Đồng thời, Thiệu Vũ Hàn cùng chạy qua cố gắng kéo người đàn ông kia cùng Mễ Kha, theo sát phía sau là mấy chủ nhiệm khoa và Hạ Nhã Ngôn.

Mễ Kha theo bản năng giãy giụa cố tránh bị anh ta kiềm chế, nhưng sức lực chênh nhau khá lớn cô không làm gì được, dưới chân lại va phải vật gì đó lảo đảo, cả người ngã về phía đối phương, khiến cho cả hai người song song cùng nhau ngã xuống dưới.

“A- ” tầng trên tầng dưới toàn bộ vang lên tiếng thét chói tai sợ hãi, thậm chí có người che mắt lại không dám nhìn.

Chuyện xảy ra quá nhanh, Mễ Kha căn bản không có cơ hội phản ứng, tim đập thình thịch loạn nhịp không biết làm sao. Ngay tại lúc cô nghĩ mình sẽ “Bị nhảy lầu” thì cổ tay cô được một lực mạnh giữ chặt, thoát khỏi kiềm chế của người đàn ông kia, nháy mắt eo cô bị ôm, cùng người đàn ông bảo vệ mình ngã xuống mặt đất.

Mễ Kha cả người choáng váng, người ngã xuống đất, nháy mắt toàn bộ hoạt động trí óc ngừng trệ.

Thấy cô ngơ ngác một lúc lâu không có phản ứng, nghĩ lại trong lòng vẫn còn sợ hãi Hình Khắc Lữ tay phải chống xuống đất, nâng người lên tránh đè nặng cô, đưa tay trái vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt: “Cô bé, hồi hồn!”

Mễ Kha giống như bị mất ngôn ngữ, ánh mắt giống như nhìn vào gương mặt Hình Khắc Lữ gần trong gang tấc, nhưng nhìn kỹ lại mờ mịt không có tiêu cự. Biết cô bị dọa sợ, Hình Khắc Lữ kéo cô lại hai tay ôm chặt cô trong ngực, ghé vào bên tai cô giọng nói dịu dàng ôn nhu trấn an: “Không sao cả, có anh ở đây, đừng sợ, ngoan...”

Cảm thấy Mễ Kha núp ở trong ngực anh thân thể run rẩy, nhìn thấy đám người Thiệu Vũ Hàn kéo tên đàn ông kia lên, Hình Khắc Lữ lửa giận xông tới đầu, vừa đem Mễ Kha bảo vệ trong ngực, vừa đi lên đá cho tên đàn ông khốn một đá: “Trời lạnh giá, thích biểu diễn ngoài trời hả? Vợ lão tử thiếu chút nữa bị người hại chết!” Sau đó nhìn sang Thiệu Vũ Hàn, cất giọng lạnh lẽo: “Anh chính là viện trưởng? Lực sát thương cùng lực phá hoại quả thật khiến tôi được mở mắt!”

Xác định Mễ Kha bình yên vô sự, Thiệu Vũ Hàn mới thở phào nhẹ nhõm. Tầm mắt xẹt qua cánh tay Hình Khắc Lữ ôm cô, ánh mắt nóng rực chuyển thành lạnh lùng. Đứng đối diện với Hình Khắc Lữ, trầm mặc không hiểu trong lòng suy nghĩ gì.

Tay vẫn vuốt nhẹ lưng Mễ Kha, Hình Khắc Lữ hơi híp mắt nhìn thẳng ánh mắt Thiệu Vũ Hàn.

Tầm mắt giằng co, Phổ Bột Viên bất mãn chỉ trích: “Anh là ai? Có tư cách gì...” Lại bị Thiệu Vũ Hàn giờ tay ngăn cản.

Sau đó, anh đưa mắt có ý nhắc nhở, mọi người liền dọn dẹp hiện trường rồi đi.

Lúc này, Mễ Kha bị Hình Khắc Lữ sức mạnh tràn đầy gọi lớn giật mình hồi phục tinh thần, “Oa” một tiếng khóc. Hình Khắc Lữ nghe thấy cô khóc gương mặt nháy mắt dịu lại, đen tiểu cô nương nhỏ bé ôm

vào ngực, anh giọng nói dịu dàng dỗ dành.

Mọi người rời đi, Hình Khắc Lữ cũng ôm Mễ Kha đến phòng làm việc của Hạ Nhã Ngôn, đang muốn đi rót cho cô một ly nước ấm, lại bị Mễ Kha nắm chặt vạt áo không chịu buông, anh không có cách nào đành phải nhờ Hạ Nhã Ngôn: “Chị dâu, làm phiền chị!”

Chờ Hạ Nhã Ngôn bưng nước tới, đã nhìn thấy thân hình cao lớn của Hình Khắc Lữ đứng trước mặt Mễ Kha, vừa dùng tay lau nước mắt cho ôc, vừa ngẩng mặt bộ dáng như đang dỗ dành đứa bé thẳm thì nói: “Giống như con mèo nhỏ nhếch nhác, lau hết nước mắt nước mũi vào áo anh. Đừng khóc, anh làm sao có thể để cho em xảy ra chuyện, không sợ nữa, cười cho đại gia xem một cái...”

11. Chương 11

Mễ Kha cười rộ lên. Hình Khắc Lữ cầm tay của cô đặt vào lòng bàn tay: “Có qua có lại, đại gia cũng cười với em một cái.”

Anh đưa gương mặt tươi cười lại sát gần mặt cô, Mễ Kha mỉm cười giờ tay đánh anh.

Làm Mễ Kha cười, ai có kinh nghiệm hơn Hình Khắc Lữ?

Véo nhẹ gương mặt chưa khô nước mắt của cô, Hình Khắc Lữ thở dài: “Đã ngốc đến không còn thuốc chữa, nghĩ lại trong lòng vẫn còn hoảng sợ.” Nghĩ lại tình hình lúc trước, trong lòng anh vẫn còn sợ hãi.

Mễ Kha bĩu môi: “Em sợ độ cao.”

Chẳng trách suốt quá trình không thấy cô nói một câu. Hình Khắc Lữ cau mày: “Làm sao em bị anh ta lừa tới sân thượng?”

Mễ Kha xoa nhẹ hai mắt: “Anh ta hỏi đường, em chỉ cho anh ta, anh ta nói không tìm được, nên em dẫn anh ta đi, kết quả đến tầng bảy anh ta trở mặt...” Trong đầu không tự chủ nghĩ cảnh lần trước bị bắt cóc, dao găm súng đạn rồi cả lần này, nước mắt cô lại rơi xuống: “Sao cứ phải bắt cóc em, tất cả mọi người ai cũng bắt nạt em.”

Cô khóc đến hoa lê đài vũ, bộ dáng nhỏ bé khiến Hình Khắc Lữ trong lòng giống như có ngàn con ngựa chạy qua, anh vội nói: “Anh thích em không phải bắt nạt em, bọn họ mới là người xấu.”

Mễ Kha lại chỉ chú ý tới câu cuối cùng, giờ nắm đầm nhỏ đánh anh: “Anh cũng là người xấu.”

Hình Khắc Lữ cười cười, tay giờ lên giúp cô sửa lại tóc, vẻ mặt ôn hòa đề nghị: “Dẫn em đi ăn ngon, cho đỡ sợ, đồng ý không?”

Anh quen thói bá đạo, hiếm khi dịu dàng lại hỏi ý kiến cô, Mễ Kha hít hít mũi, đáng thương lâu bầu: “Em còn phải đi làm đấy.”

“Đi làm cái gì, suýt chút nữa hi sinh vì nhiệm vụ đấy, xin nghỉ!” Bỏ qua dị nghị của cô, Hình Khắc Lữ giờ tay giúp cô cởi áo khoác blouse xuống.

Mễ Kha theo bản năng tránh né, thấy Hình Khắc Lữ trừng mắt nhìn cô, cô không có tiền đồ rút người lại, sau đó phối hợp với động tác của anh duỗi tay, mặc cho anh cởi áo blouse xuống mặc vào áo khoác, chờ anh giúp cô cài nút áo cuối cùng, gương mặt Mễ Kha vì hoảng sợ tái nhợt đã khôi phục ửng hồng.

Một màn ấm áp trước mắt khiến Hạ Nhã Ngôn có một cảm giác an tâm, cô cười trong lòng, hắng giọng đi tới, “Buổi chiều cũng không có chuyện gì, em về nghỉ ngơi đi.”

Mễ Kha nhận ly nước cô đem tới: “Cảm ơn chị, Nhã Ngôn.”

Hạ Nhã Ngôn cười nhìn Hình Khắc Lữ: “Khách sáo cái gì, chị đang khen ngợi đại anh hùng đấy.”

Hình Khắc Lữ cười một tiếng, nói: “Đúng là chỉ có chị dâu tốt với em.”

Thiệu Vũ Hàn xử lý xong chuyện người thân của bệnh nhân, đang muốn đi đến phòng làm việc Hạ Nhã Ngôn, ở đại sảnh gặp Hình Khắc Lữ và Mễ Kha đang chuẩn bị rời đi.

Hình Khắc Lữ toàn thân mặc quân trang vừa xuống lầu, vừa cúi đầu cùng Mễ Kha nói chuyện, bóng dáng cao lớn nổi bật trong dòng người đi lại trên đại sảnh, bên cạnh anh là cô gái nhỏ nhắn đáng yêu, nở nụ cười rạng rỡ. Hai người đi cùng nhau bộ dáng giống như người đang yêu, khiến người khác phải ngoảnh nhìn.

Thiệu Vũ Hàn nhìn về phía xa, gương mặt không biểu cảm, trong lòng cũng không rõ có cảm giác gì. Hình Khắc Lữ chú tâm nói chuyện với Mễ Kha, không chú ý tới đã trở thành cảnh đẹp cho người khác ngắm, cho đến khi tới gần, mới phát hiện sự tồn tại của viện trưởng đại nhân.

Thiệu Vũ Hàn vẻ mặt hoàn hảo, nhìn Mễ Kha, anh nhẹ nhàng hỏi: “Em có bị thương ở đâu không?”

Mễ Kha lắc đầu: “Người thân của anh ta không sao chứ? Anh ta cũng đáng thương, nhà cũng bán để chữa bệnh cho vợ, lần trước lên xuất viện cũng là không còn cách nào...”

Cô vẫn thiện lương trước sau như một. Thiệu Vũ Hàn mỉm cười ngắt lời cô: “Anh sẽ xử lý, em yên tâm!”

Nghĩ tới điều gì Mễ Kha trả lời: “Nghe nói cuộc phẫu thuật rất thành công, chúc mừng viện trưởng.”

Thiệu Vũ Hàn gật đầu, nhưng trên mặt không có chút vui vẻ, ánh mắt chăm chú nhìn cô: “Em về nghỉ ngơi đi, chủ nhật giáo sư mà thấy sắc mặt em, nhất định phê bình anh không chăm sóc sư muội cho tốt.”

“Sư huynh muội? Xem ra chủ nhật cô thực sự có hẹn, là cùng anh ta. Lời nói mang theo ý thông báo cùng nhắc nhở, Hình Khắc Lữ nghe hiểu rõ.

Lúc này, lực chú ý của Thiệu Vũ Hàn chuyển dời sang Hình Khắc Lữ, anh thản nhiên duỗi tay: “Xảy ra chuyện như vậy, tôi thật xin lỗi.” Mặc dù không rõ lắm về quan hệ hai người, nhưng từ hành động của hai người không khó nhận ra được sự thân mật quen thuộc.

Nghênh đón ánh mắt của anh, Hình Khắc Lữ trong mắt hiện lên ý cười, sắc mặt bình tĩnh bắt tay, “Thân là viện trưởng, anh đúng là phải xin lỗi!”

Hàn huyền, đối với hai người đàn ông đang tiến vào trạng thái chiến đấu mà nói là dư thừa. Cho nên hiệp thứ nhất chính diện giao phong, trừ việc Hình Khắc Lữ ở trên sân thượng lời nói tràn đầy khiêu khích, thì giữa họ chỉ có hai câu trên là nói chuyện bình thường.

Ngồi trên xe việt dã, Mễ Kha chu môi bất mãn: “Sao anh lại nói chuyện như vậy với viện trưởng, chuyện hôm nay không thể trách anh ấy, anh như vậy thật hẹp hòi.”

“Anh hẹp hòi?!” Hình Khắc Lữ thật muốn cắn cô một ngụm, nhưng chỉ đưa tay vò đầu cô: “Anh rộng lượng, thì em đã đưa dê vào miệng cạp rồi, bé cóc.”

Mễ Kha đẩy bàn tay anh: “Lại nữa, không cho phép đem hành động giống như xoa cún sờ đầu em.”

Hình Khắc Lữ bật cười, khởi động xe, đến Hình phủ.

Giờ cũng đã quá trưa, cũng không phải giờ cao điểm dùng cơm nhưng đại sảnh Hình phủ cũng kín chỗ.

Thấy Hình Khắc Lữ tới, quản lý vội ra nghênh đón, “Hình thiếu!”

Hình Khắc Lữ ừ một tiếng đáp lại, nhìn xung quanh hỏi: “Dao Dao không ở đây? Cùng Lý Niệm ra ngoài?” thấy quản lý gật đầu anh phân phó: “Bảo Trần bá tôi tới đây.” Nói xong cùng Mễ Kha lên lầu, khúc quanh đụng phải khách vừa rời đi, Mễ Kha vừa đi vừa quay đầu lại, Hình Khắc Lữ theo ánh mắt cô nhìn sang, phát hiện cô nhìn chằm chằm con rối mà em bé cầm trên tay, mỉm cười nói: “Vẫn còn con nít như thế!”

Mễ Kha tức không nhịn nổi, một bên tránh được anh nắm tay dắt, kháng nghị: “Người không có tuổi thơ như anh không hiểu!”

Hình Khắc Lữ nheo mày, nghĩ thầm: tính tình trẻ con như vậy, cứ như là đang nuôi con gái nhỏ.

Vào phòng lần trước, Mễ Kha rút cuộc phản ứng: “Đây đúng là nhà anh mở?”

“Em gái anh quản lý. Hôm nay không có ở đây, hôm nào sẽ giới thiệu hai người với nhau.” Sắp xếp ổn thỏa cho Mễ Kha, Hình Khắc Lữ ra ngoài một lúc, chờ anh trở lại thức ăn đã mang lên hết.

Món ăn ở Hình phủ rất hợp với khẩu vị Mễ Kha, thêm việc cô đang đói nên ăn được khá nhiều, bộ dáng ăn như rồng cuốn khiến Hình Khắc Lữ buồn cười: “Vóc dáng không cao, sức ăn sao lại lớn thế.” Vừa nói vừa đưa bát canh cho cô, trong lòng âm thầm cảm kích đầu bếp Trần bá, đem dạ dày cô bé bắt làm tù binh.

Mễ Kha nhận lấy uống cạn: “Còn không phải tại anh, vì anh xấu xa, nên em mới bỏ mất bữa trưa đấy.”

Thấy cô ăn ngon miệng, Hình Khắc Lữ có cảm giác thỏa mãn: “Anh làm sao đắc tội với em rồi tiểu cô nãi nãi? Không phải chỉ nói mấy câu thôi ư, cũng vì muốn tốt cho em, thế mà mắng anh một ngày? Nói xem, mắng anh thành cái gì rồi, giải buồn.”

“Nói anh không giải thích tự đứng tức giận, nói anh coi em như lính của anh ra mệnh lệnh, nói anh...” Mễ Kha nói một hơi, vẻ mặt ngây thơ đáng yêu, chọc tới Hình Khắc Lữ cả người ngứa ngáy khó nhịn.

Vì vậy, lúc cô vừa nói xong cũng ăn no, Hình Khắc Lữ đuổi tay đem cô từ ghế ôm lên trên đùi.

Mễ Kha chỉ cảm thấy hoa mắt, cả người rơi vào ngực anh.

“Anh”, cô vừa nói được một chữ, đã bị Hình Khắc Lữ dùng hành động kiên quyết dứt khoát hôn xuống.

Mễ Kha còn chưa kịp phản ứng, Hình Khắc Lữ đã nhân cơ hội cạy hàm răng cô, đưa lưỡi vào trong xâm nhập. Cơ bắp dưới quần trang hiện ra rõ ràng, hơi vị nam nhân hòa với hơi thở thuốc lá nhàn nhạt tạo ra một loại hấp dẫn trí mạng. Cô cảm thấy môi anh rất mềm, rất ẩm, cánh tay ôm ở bên hông cũng bền chắc có lực.

Mễ Kha bị hành động dịu dàng của Hình Khắc Lữ làm mất đi lực chống cự, trong lúc vô tình cánh tay bám vào cổ anh, mà hành động lệ thuộc này càng làm cho Hình Khắc Lữ kích động. Ngay tại lúc anh suy nghĩ rồi trợn địa tiền công xương quai xanh khêu gợi của cô thì tiếng chuông điện thoại vang lên, xóa tan không khí mờ ám trong phòng.

Hình Khắc Lữ vùi mặt ở cổ Mễ Kha, hít lấy hương thơm cô, còn không cam tâm cắn cô một ngụm.

Mễ Kha đau hít nhẹ một tiếng, gương mặt ửng đỏ giùng giàng muốn từ trên người anh xuống, Hình Khắc Lữ cố chấp ôm cô không thả, lấy điện thoại từ áo cô, âm thanh buồn bực oán trách: “Ai lại không tức thời phá hư chuyện tốt của thiếu gia? Đuổi hẳn!”

Thấy trên điện thoại là số Lão Mễ, Mễ Kha hoảng hốt nhận điện, alo một tiếng mới phát hiện âm thanh không đúng, cô xấu hổ che mặt, có loại cảm giác muốn độn thổ cho xong. Âm thanh mềm mại vô lực lọt vào tai, khiến tâm trạng Hình Khắc Lữ bỗng vui vẻ, cười nhẹ một tiếng.

Gọi điện là Trình tiên sinh, trợ lý Lão Mễ, trợ lý tiên sinh thông minh nháy mắt nghe thấy âm thanh Mễ Kha có chút lạ, vội vàng hỏi: “Kha Kha sao thế? Xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng thấp thỏm, mắt lại không dám nhìn Hình Khắc Lữ, Mễ Kha mất một lúc ổn định thanh âm mới nói: “Không có, không xảy ra việc gì.”

Trình tiên sinh khề cau mày, im lặng, lấy giọng điệu vững vàng nói: “Mễ tiên sinh nhờ chú chuyển lời cho cháu: Ông ấy nửa tiếng nữa sẽ về, cháu nhanh chóng mà về chịu phạt!”

Lần nào cũng là nhấn y nguyên lời nói, không thể uyển chuyển một chút sao?

Kết thúc cuộc gọi, Mễ Kha dùng sức đẩy Hình Khắc Lữ, “Em phải về nhà.”

Không giống lần trước vừa khóc vừa kêu, chỉ xấu hổ. Ai nói cô không hiểu tình yêu nam nữ, chẳng qua chờ người khai phá thôi. Kết quả như thế khiến Hình Khắc Lữ tâm trạng đột nhiên tốt hơn. Cũng không làm khó cô, anh tiện tay cầm túi xách, nói: “Anh đưa em về!”

“Em tự về.” Mễ Kha từ chối, lấy lại túi xách.

Hình Khắc Lữ thuận thế ôm vai cô, khề sáng giọng: “Đừng lộn xộn” Ôm cô đi ra ngoài.

Dọc đường đi, Mễ Kha cùng Hình Khắc Lữ xô xô đẩy đẩy.

Xuống lầu anh ôm, cô đẩy; ngồi trên xe, anh cài dây an toàn cho cô, cô tránh; chờ đèn đỏ anh nắm tay cô, cô đánh; đẩy tới đẩy lui, xe cũng dừng ở trước cổng Mễ gia.

Cầm bàn tay Hình Khắc Lữ véo mạnh, cô tức giận: “Lần trước anh nói uống say, lần này thì sao? Lần này không uống rượu, anh còn dám làm vậy?”

Hình Khắc Lữ không giận, ăn vạ hỏi ngược lại: “Lần nào nhỉ? Cũng giống nhau sau? Em nói, giống hay không giống?”

Thấy anh cười hì hì, nháy mắt lộ tai Mễ Kha ửng đỏ, “Hình Khắc Lữ, anh nghiêm túc một chút...”

“Em đúng là ngốc mà!” Hình Khắc Lữ xụ mặt: “Anh đã nói là anh nghiêm túc? Do em không tin! Được, anh lặp lại lời nói đêm đó một lần nữa, nghe kỹ cho anh: anh thích em, anh muốn cùng em kết giao!”

Mễ Kha sững sốt một chút tiêu hóa lời anh nói, sau đó nâng khuôn mặt nhỏ nhắn: “Ai muốn anh thích? Em đồng ý à, anh tự tiện thích!”

Hình Khắc Lữ cầm cổ tay cô, giọng cứng rắn: “Chỗ có thể hôn và không thể hôn đều hôn qua, không cùng anh kết giao, cẩn thận không ai thêm lấy em!”

Còn dám nói có thể hôn, không thể hôn! Mễ Kha đỏ mặt rút tay nhảy xuống xe: “Lưu manh! Ai muốn cùng anh...”

Cô gái nhỏ trước mắt lần lượt cự tuyệt anh, cô nàng nhu nhược lúc đó thẳng cấp thành cứng rắn rồi.

Nhìn bóng dáng cô rời đi, Hình Khắc Lữ khổ não bối bối tóc, có loại cảm giác bất lực không biết phải làm gì.

Còn chưa kịp ngăn cô chủ nhật ước hẹn cùng người khác, đang chuẩn bị gửi tin nhắn: “Nhắc nhở hữu nghị” lại hạ xuống, gương mặt nhìn một người đàn ông mặc tây trang màu xám từ Mễ gia ra ngoài, ngồi vào xe hơi màu đen.

Xe thương vụ lái qua, dừng lại bên cạnh xe việt dã, Trình tiên sinh mở cửa kính xe xuống quan sát Hình Khắc Lữ toàn thân quân trang, sau đó chậm rãi mở miệng: “Là đồng chí Thiếu ta đưa Kha Kha về? Cảm ơn. Chỉ là,” hơi dừng lại, tầm mắt ông nhìn vào quân hàm trên vai Hình Khắc Lữ: “Mễ tiên sinh từ trước đến giờ không thích con bé tiếp xúc với quân nhân.”

12. Chương 12

Hình Khắc Lữ ngạo mạn thành tính, nếu là quá khứ nghe được lời nhắc nhở nhưng thật ra là cảnh cáo thế này tuyệt đối không để yên, song lần này anh không có nổi giận, nghe thế chỉ nhàn nhạt nói: “Vây cứ coi như tôi đang đi ngang qua, ngài cũng coi như là không trông thấy” Sau đó gương mặt lưu manh giả bộ giờ tay làm động tác chào đối phương rồi phát động xe việt dã rời đi.

Khi xe việt dã biến mất trong tầm mắt, Trình trợ lý sờ mũi một cái, cảm thấy anh ta giả bộ đi ngang qua tương đối khá.

Hình Khắc Lữ cố ý muốn trở về gặp Hách Nghĩa Thành học hỏi kinh nghiệm, kết quả đi được nửa đường thì nhận được điện thoại, chờ làm xong việc thì trời đã tối, vì vậy đành gọi điện thoại cho Hách Nghĩa Thành, tất nhiên nội dung cuộc trò chuyện chỉ là muốn nhờ Hạ Nhã Ngôn giúp đỡ thông tư tưởng của Mễ Kha.

Hách Nghĩa Thành nhảy cảm lập tức bắt được điểm mấu chốt ở đây là viện trưởng, hiểu rõ tình huống, anh có chút đồng tình với Hình Khắc Lữ: “Tôi cũng đã từng nói với cậu chuyện chị dâu cậu có anh họ là viện trưởng bệnh viện.”

“Anh họ viện trưởng?” Hình Khắc Lữ day huyệt thái dương, tùy cơ ứng biến chọn lựa chiến thuật vòng vo: “Lão đại anh nói chị dâu sẽ không lâm trận phản bội chứ? Nói như vậy, sẽ có hay không tổn hại vị trí của anh trong gia đình cao cao tại thượng?”

Mặc dù địa vị gia đình đối với Hách Nghĩa Thành mà nói chỉ là mây trôi, nhưng dựa vào thân phận thủ trưởng của anh, bị bộ hạ chần vãn có chút khó chịu. Anh trực tiếp gọi điện thoại cho Hạ Nhã Ngôn, lấy giọng ra lệnh nói: “Ngày mai đi đăng kí!” Có giấy đăng kí là nắm chắc, mà đã nắm chắc thì địa vị gia đình là cái gì, còn không thể không được sao?

“Người nào thích đi thì đi, em không rảnh!” Nhắc tới đăng kí Hạ Nhã Ngôn lại tức, nếu cô nhớ không nhầm, mỗi lần nói đi đăng kí đều là anh, nhưng người vắng mặt cũng chính là anh.

Hách Nghĩa Thành khàn khàn lên tiếng: “Phối hợp một chút, kết hôn cũng không phải là chuyện một mình anh có thể làm được.”

Hạ Nhã Ngôn đả kích: “Hách tham mưu trưởng lực chiến đấu mạnh như vậy, có chuyện gì mà anh không giải quyết được?”

Hách Nghĩa Thành thức thời cười làm lành: “Đây không phải là khảo nghiệm năng lực tác chiến của binh sĩ, phải hiệp lực tác chiến.”

Hạ Nhã Ngôn cố ý than thở: “Em là cán bộ công chức nhỏ bé, làm sao có tư cách cùng thủ trưởng như ngài hợp lực tác chiến.”

Hách Nghĩa Thành vội vàng nịnh nọt khen ngợi: “Kĩ thuật chuyên môn tốt, Nhã Ngôn nhà ta là nhân tài trong ngành.”

Hạ Nhã Ngôn trực đêm, không chịu được bộ dáng này của anh: “Đừng nói linh tinh nữa, có chuyện gì anh nói đi, em đang rất bận.”

Hách Nghĩa Thành cũng không quanh co nữa, trực tiếp hỏi ý định của Thiệu Vũ Hàn với Mễ Kha. Không nghĩ Hình Khắc Lữ lại nhảy cảm như vậy, Hạ Nhã Ngôn cũng ngoài ý muốn, cô mỉm cười nói: “Chuyện này anh cũng đừng nghĩ nhờ em giúp, đây chính là anh họ em, nếu như anh ấy thật sự có tình cảm với Mễ Kha, mặc dù em chịu thiệt một chút muốn mấy người lớn tuổi gọi một tiếng chị, nhưng thân thích vẫn phải nhận. Dù sao chị dâu so với em cũng nhỏ tuổi hơn, đúng không cậu út?”

Cũng biết việc đem cháu gái gả cho anh trai của cô là không sáng suốt. Xem đi, bạn gái tự dưng để ý việc gọi cháu gái là chị hai, thân phận loạn hết cả lên khiến anh đau răng. Hơn nữa nghe Hạ Nhã Ngôn nhíp điệu nhẹ nhàng gọi anh là cậu nhỏ, Hách Nghĩa Thành thiếu chút nữa không thở ra hơi.

Từ trước đến giờ đối với người yêu không có sức chống cự, Hách Nghĩa Thành nghiêng răng nghiêng lợi: “Chờ anh trở về thu thập em!”

Hạ Nhã Ngôn tốt bụng mỉm cười: “Hoan nghênh, xin đợi thủ trưởng đại giá!”

Hình Khắc Lữ trở về trại tân binh không kịp chờ vội tới hỏi Hách Nghĩa Thành kết quả, vừa nghe Hạ Nhã Ngôn nói tính toán ở vị trí trung lập, anh chắc chắn hai tiếng: “Ồ trước mặt chị dâu, địa vị của anh thật không vững chắc.”

Hách Nghĩa Thành nghĩ muốn đả cho Hình Khắc Lữ một đả, lại dè ép lửa giận: “Vững chắc hay không vững chẳng cậu không thấy rõ sao, thủ trưởng của cậu trong chuyện tình cảm luôn thuận buồm xuôi gió.”

Luôn luôn thuận buồm xuôi gió? Hình Khắc Lữ cười vang, không phân biệt lớn nhỏ đáp lễ: “Bởi vì căn bản là chẳng có gì đúng không!”

Hách Nghĩa Thành bị nghẹn, không khỏi cảm khái: cấp dưới không nghe lời, có lúc anh thật sự không có khả năng quản!

Bên kia, Hình Khắc Lữ bắt đầu suy nghĩ làm sao ngấm ngầm không ai biết phá hư cuộc hẹn ngày chủ nhật của Mễ Kha và viện trưởng, bên này Mễ Kha đang ở nhà “chịu hình phạt”

Trong phòng âm ập, Mễ Kha đứng im ở góc phòng.

Đã lớn như vậy còn bị phạt đứng, Mễ Kha xụ mặt rất uất ức.

Mễ Ngật Đông, thản nhiên ngồi uống trà, vẻ mặt không có gì khác thường, chẳng qua lúc đặt chén trà xuống có dùng chút lực, cộp một tiếng vang trong phòng yên tĩnh. Sau đó, ông chậm chạp mở miệng: “Nghe nói công việc của con đã sắp xếp ổn thỏa, nơi nào?”

Biết rõ còn hỏi, Mễ Kha sợ hãi, chột dạ rũ mắt xuống, không dám nói tiếp.

Mễ Ngật Đông dời mắt nhìn: “Ba đang hỏi con.”

Mẽ Kha theo bản năng mắt khẽ chớp, cúi đầu, ngập ngừng: “Bệnh viện Lục quân...”

Mẽ Ngật Đông lấy tay vỗ mạnh trên mặt bàn: “Càng không cho đi lại càng đi phải không?”

Ngải Lâm cau mày, bàn tay trắng cham vào mu bàn tay của chồng vỗ vỗ nhẹ.

Mẽ Ngật Đông không khống chế được tức giận: “ Ban đầu ba hi vọng hai chị em con, một đứa chọn học tài chính quốc tế, sau khi tốt nghiệp có thể đến công ty giúp ba. Kết quả thế nào, hai đứa các con, một đứa thì tập tành đi làm người mẫu, một đứa thì chạy tới bệnh viện Lục quân, còn biến mất một tháng chạy đi tập huấn quân sự! Muốn tạo phản phải không?!”

Bị giận chó đánh mèo, Mẽ Ngự không chút để ý phản đối: “Đây là chuyện từ ngày xưa ngày xưa, ba còn nói làm gì?”

“Đúng vậy ba à, cô ấy cũng đã hoàn lương...” Đàm Tử Việt ý thức được mình vừa nói sai, bắp chân đã bị vợ yêu đá một cước, còn bị ba vợ thưởng ột ánh mắt sắc bén như dao. Xoa xoa huyết thái dương, anh đưa mắt về Mẽ Kha giống như nói: “Đều là em vợ gây họa”

Mẽ Kha cong môi, đáng thương nhìn mẹ nhờ giúp đỡ.

Ngải Lâm cho cô một ánh mắt an ủi, giúp đỡ nói chuyện làm dịu không khí: “Chỉ là một phần trong công tác thôi, anh bỏ qua cho con đi!”

Mẽ Ngật Đông tức giận: “Tôi sợ tôi để nó tùy ý thì ngay cả nóc nhà nó cũng lật tung.”

Ngải Lâm mỉm cười: “Con học y nhiều năm như vậy, nếu tới công ty làm thì mới lật đổ cả nóc nhà đấy.”

Mẽ Ngật Đông lùi một bước: “Không tới công ty cũng được. Nhưng nhiều bệnh viện như vậy, tại sao lại phải chọn bệnh viện Lục quân?”

Bệnh viện Lục quân thì làm sao? Mẽ Kha nhỏ giọng lầu bầu: “Không phải là bệnh viện này...”

Mẽ Ngật Đông nổi giận: “Con còn mạnh miệng!” Quay đầu nhìn sắc mặt vợ một chút, ông tức giận chuyển sang người Đàm Tử Việt: “Còn con nữa! Không phải nói với ba người kia không giúp được để cho nó đi giúp một tay sao? Giúp thế nào đi trại tân binh rồi hả? Cùng nhau để lừa gạt ta hả?”

Cùng Mẽ Ngự liếc mắt nhìn nhau, thấy vị đại nhân nhà mình không có ý giúp, Đàm Tử Việt cẩn thận cười làm lành: “Cha người bớt giận đi, nếu chưa hết giận thì đập vào hai chân con, chuyện này, thật sự con đã làm sai.”

Thấy anh rể trượng nghĩa, Mẽ Kha chấp tay thở dài.

Đàm Tử Việt lườm cô một cái, thái độ thành khẩn nhìn cha vợ, cho đến lúc Mẽ Ngật Đông sắc mặt hơi hòa hoãn, anh lập tức chuyển dời đến chủ đề yêu thích của cha vợ đại nhân: “Cha, con có người bạn, học tài chính quốc tế, là tiến sĩ kinh tế học ở Pháp, nếu cha không phản đối, con sẽ sắp xếp cho anh ta cùng Kha gặp mặt?”

Gặp mặt dĩ nhiên ý tứ là xem mắt. Mẽ Kha thông minh tất nhiên hiểu rõ, vội từ chối: “Không gặp!”

“Con đứng ngay ngắn cho ba!” Mẽ Ngật Đông lấy ánh mắt chế trụ cô, chuyển sang Đàm Tử Việt: “Nói nghe một chút.”

Lấy được khích lệ Đàm Tử Việt tiếp tục nói: “Tập đoàn Phi Trình, thiếu gia Trình Bác Văn, sau khi tốt nghiệp đại học, xuất ngoại một năm, tháng trước mới về nước, đang chuẩn bị tiếp quản...”

Mẽ Kha nghe vậy bày tỏ ý kiến: “Thương nhân không được, trong nhà chính là thương nhân, không thể tìm thêm người về tính toán. Ba thấy đúng không?”

Mẽ Ngật Đông mày nhú chặt không trả lời.

Đàm Tử Việt ho một tiếng: “Lập Vĩ nhà Cao thúc thúc cha có ấn tượng không? Đang là bác sĩ, mới ba mươi mấy tuổi đã có mấy hạng mục nghiên cứu quốc gia...”

“Nghiên cứu cũng không được, đàn ông như vậy quá thanh cao, da mặt mỏng không làm được đại sự. Đúng không mẹ?” Mẽ Kha lặng yên không tiếng động đến bên cạnh Ngải Lâm làm nũng, về mặt vô tội.

Cùng chồng liếc mắt nhìn nhau, Ngải Lâm gật đầu.

Sắc mặt Mễ Ngật Đông lúc này khó chịu, phản bác lại ý kiến của vợ: “Nói ai da mặt dày đây?”

Ngải Mễ nhẹ nhàng cười một tiếng. Mễ Ngật Đông quay mặt qua tỏ vẻ mất hứng.

“Như thế này...” Đàm Tử Việt cũng hết cách rồi, nhưng câu chuyện là do anh khởi xướng không có cách nào khác đành nhắm mắt nói tiếp, “Ngày hôm qua thấy Đại mộc, nghe nói anh ta làm tài chính...”

Mễ Kha nghiêng đầu, nhíu mày tỏ vẻ rất nghiêm trọng: “Thành phần trí thức cũng không được, gặp phải khủng hoảng tài chính chén cơm cũng mất, nhà chúng ta không phải đại sứ giúp đỡ người nghèo?”

Thấy Mễ Ngật Đông sắp nổi giận, Ngải Lâm mặt không biến sắc nhìn chồng làm nũng: “Em hơi mệt, muốn lên lầu nghỉ ngơi một chút.”

Mễ Ngật Đông hiểu ý vợ, than thở đứng dậy, ngay sau đó đứng lại trầm mặc.

Mễ Kha phản ứng kịp, thân là người bị phạt, vào giờ phút này cô không được phép tự do ngôn luận, vì vậy cúi đầu thật thấp.

Nhìn chằm chằm đỉnh đầu con gái, Mễ Ngật Đông lên tiếng: “Ba tạm thời không truy cứu con đi làm việc ở bệnh viện Lục quân, điều kiện đầu tiên là tìm người nào tốt cho ba.”

Bóng dáng Mễ Ngật Đông vừa biến mất ở khúc quanh cầu thang, Mễ Ngư không nhịn được cười ra tiếng.

“Em vợ!” Đàm Tử Việt vỗ nhẹ vào gáy Mễ Kha: “Muốn hại chết anh phải không?”

Rời khỏi tầm mắt Lão Mễ, Mễ Kha cũng sống lại, nắm tay Mễ Ngư nhào qua đánh: “Anh mới hại em! Không có việc gì lại giới thiệu bạn trai! Có nghe thấy không. Tìm một người tốt! Em trên thị trường rất kém cỏi rất kém cỏi rất kém cỏi sao!”

Đàm Tử Việt càng cười to: “Em nhại lại đi, nhại lại đi, nhại lại đi” Dễ dàng đè lại móng vuốt của cô em vợ, ôm chầm Mễ Ngư: “Vợ à, chúng ta về nhà thôi, ở đây một lúc với người điên không chừng sẽ phải đi nhập viện.”

Mễ Kha nhảy qua đánh anh: “Nói cho anh biết, em có triệu chứng cuồng loạn đấy, cẩn thận em sẽ đánh anh...”

Trở về phòng, Mễ Kha ngã xuống giường đem chăn đắp lên, trong lòng suy nghĩ: “Lão Mễ phản đối không cho cô đi làm ở bệnh viện Lục quân, chẳng lẽ muốn ép cô hẹn hò?”

Đang suy nghĩ Hình Khắc Lũy gửi tới một tin nhắn, chỉ hai chữ: “Cô bé?”

Mễ Kha tâm trạng đang rối loạn, vừa nhìn thấy lại nghĩ tới buổi chiều hôm đó... hôn, cô tức giận trả lời: “Đang làm gì đó đồ khốn kiếp!”

13. Chương 13

Qua thời gian tiếp xúc, tính cách Mễ Kha nóng nảy, Hình Khắc Lũy hiểu rõ mấy phần. Nếu không anh cũng sẽ không đùa giỡn lưu manh, may là chưa bị Mễ Kha liệt vào dạng cự tuyệt quan hệ. Cho nên nhận được tin nhắn đầy mùi thuốc súng, anh biết cô đang bức bối, dù ở trong quân doanh nhưng không thấy được vẻ mặt của cô, Hình Khắc Lũy cũng có thể đoán được bộ dáng: “Người lạ chớ quấy rầy, người quen chớ tìm” của cô.

Định gửi tin nhắn muốn xác nhận xem trải qua chuyện nọ hôn đó, cô có tức giận cãi nhau với anh không, nếu tất cả đều bình thường, anh sẽ cảm thấy thỏa mãn. Thật ra tin tức từ người đàn ông mặc tây trang màu xám nói làm Hình Khắc Lũy chú ý, vì vậy mặc dù biết sẽ chọc tức cô, anh vẫn mặt dày nhắn tin lại: “Kiểm tra em!”

Thật ra tin nhắn vừa gửi đi Mễ Kha đã có chút hối hận, cảm thấy mắng anh “Khốn kiếp” là quá đáng, dù sao anh cũng là ân nhân cứu mạng cô. Nhìn lại tin nhắn anh nhắn đến cô lại bị chọc tức. Bộ dạng giống như bị mất trí, gọi điện lại, không cho Hình Khắc Lũy có cơ hội mở miệng, cô nói không ngừng: “Tại sao

anh lại đáng ghét như vậy, đã luyện thành công một thân vô địch không biết xấu hổ! Nói cho anh biết, em cũng có quyền tức giận, anh không cần kiểm soát em!” Nói xong, chờ giây lát không phát hiện ra bên kia có chút động tĩnh gì, cô vội hỏi: “Này, đồ quỷ đáng ghét, anh có nghe hay không?”

Hình Khắc Lữ tất nhiên là vẫn nghe, thế nhưng anh lại coi như không nghe thấy trêu chọc, giọng nói trầm thấp có lực truyền từ tai nghe tới: “Anh chỉ không biết xấu hổ với em!”

Một câu đơn giản nhưng nghe vào tai Mễ Kha, lại có cảm giác uất ức. Cô chợt cảm thấy ảo não vì mình cay nghiệt với anh, do dự một lúc mới ngập ngừng nói: “Em, tâm trạng không tốt, cho nên...” Giận chó đánh mèo với anh.

Hình Khắc Lữ yên lặng một chút, hình như là mơ hồ thở dài, mới hỏi: “Bị ba mắng? Lại chọc giận ba hả?”

“Uhm, vừa mới bị phạt đứng.” Mễ Kha đành hoàng trả lời: “Ba không cho phép em làm việc ở bệnh viện Lục quân.”

Hình Khắc Lữ cau mày: “Tại sao?”

“Ba trước kia phản đối em học y, nếu không phải mẹ giúp, giấy báo trúng tuyển cũng bị ba cho vào máy cắt giấy rồi. Thời gian trước nghe nói giáo sư đề cử em tới bệnh viện Lục quân ba lại mất hứng, nói nếu em đồng ý sẽ đoạn tuyệt quan hệ, em không có cách nào đành cùng anh rể lừa ba...”

Cắt áo đoạn tuyệt quan hệ? Hình Khắc Lữ cười thầm lão đồng chí có sức sáng tạo, “Nói điể chính, tại sao lại không thích bệnh viện Lục quân?”

“Ba nói bệnh viện Lục quân cơ hội tiếp xúc với quân nhân khá nhiều, ba không thích quân nhân.”

“Không thích quân nhân? Tại sao?! Hình Khắc Lữ nheo mày: “Lý do?”

Mễ Kha đem lời nói Lão Mễ kể lại nguyên xi: “Cha nói làm lính đều là sắc lang, heo mẹ cũng nhìn thành mỹ nhân, thấy con gái ánh mắt sáng rực, hơn nữa chỉ chăm chăm nhìn vào...ngực...”

“Ngừng!” Hình Khắc Lữ phun một ngụm nước trên bản đồ quân dụng: “Ai nói với em? Anh sao chưa thấy qua heo mẹ mỹ nhân? Coi như làm lính nhìn ngực của người ta cũng có nguyên nhân. Huấn luyện xạ kích là dùng “ngực vòng”, nhắm ngay bộ ngực! Phải nhìn kỹ ngắm chuẩn, do vậy mới vô ý thức nhìn vào ngực người ta. Chính vì vậy, kỹ thuật bắn làm sao mà luyện thành, sắc lang làm sao mà tạo nên!”

Hình Khắc Lữ khó chịu, nghĩ thầm lão đầu nhi có logic thật kì quái, quả thật là già mà không kính, tự nhiên truyền thụ cho tiểu nha đầu kinh nghiệm này! So với anh càng không biết điều! Sắp xếp lại ngôn ngữ, anh nghiêm túc phản bác: “Đừng nghe ba dọa em. Không sai, trong bộ đội đúng là nhiều hòa thượng, nhưng bọn anh cũng có nguyên tắc theo đuổi, có chiều sâu của hòa thượng thời đại mới! Đừng đem bọn anh nghĩ bĩ ỉ như vậy! Hiểu không?”

Hình Khắc Lữ muốn kiên quyết đem tư tưởng Lão Mễ truyền lại cho Mễ Kha bóp chết trong trứng nước. Thân là tham mưu, anh biết rõ trên chiến trường có lúc phải quả quyết sát phạt, nhưng cũng có lúc phải lựa chọn chiến thuật quanh co. Phương pháp đối phó với Lão Mễ phải vô cùng cấp tiến rồi, nếu không với tính tình Mễ Kha sẽ không nguyện ý vâng lời như vậy. So sánh lại, Hình Khắc Lữ tin tưởng anh thắng ở trận đầu rồi, dù sao, trời xui đất khiến giao tình của anh với Mễ Kha cũng đã ăn sâu mọc rễ trong lòng.

Mễ Kha lại không giống Hình Khắc Lữ dễ tâm. Ở trong thế giới của cô, ấn tượng về quân nhân chỉ vven ở vụ bắt cóc lần trước. Tình hình lúc đó rất nguy hiểm, Mễ Kha gần như cho rằng không thể nào còn sống. Nhưng khi chiếc Cherokee bị dừng lại, Hạ Hi bị sát thủ kéo xuống làm con tin, khi tên tài xế đối với cô sát ý, thân là quân nhân anh xuất hiện.

Ngoài xe mưa như trút nước, cả người ướt sũng Hình Khắc Lữ đưa tay về phía cô, bàn tay nhỏ bé lạnh buốt được bàn tay to lớn nắm lấy, trong lòng Mễ Kha cảm thấy ấm áp. Sau đó vì sợ hãi mà cô luôn gập ác mộng vào ban đêm, cũng chính chút nhiệt độ ấm áp đó đã an ủi cô. Đây là lí do tại sao trong buổi tiệc liên hoan, Hình Khắc Lữ say rượu làm càn lại được Mễ Kha tha thứ.

Nhưng những điều này, Mễ Kha chắc chắn sẽ không nói cho anh biết.

Nhìn bộ dạng lưu manh của anh, cô không muốn biểu đạt sự cảm kích của mình.

Vì vậy cô trả lời: “Không phải đã hiểu.”

“Em không thể đối với sức quyến rũ bắn ra bốn phía của anh có thành kiến, hiểu không? Em đã biết, đừng có mà không thừa nhận.” Hình Khắc Lữ tự hỏi tự trả lời, sau đó lại phê bình: “Còn là nhân tài Đại học y đấy, khôn kiệp cái từ này hai chữ em viết sai rồi, thật đúng là mắt mặt!”

Cứ như vậy, cơn giận của Mễ Kha bị Hình Khắc Lữ dùng vài ba lời dập tắt, giống như cao thủ võ lâm phát ra mười thành công lực, kết quả đánh vào bị bông một chút hiệu quả cũng không có, huống chi cô và cao thủ hoàn toàn không liên quan. Cho nên, cùng Hình Khắc Lữ liều mạng đọ công phu miệng Mễ Kha hoàn toàn không có tư cách.

Không khí chuyển thành hài hòa, Hình Khắc Lữ hỏi cô lịch trình ngày chủ nhật, một là không nói xấu Thiệu Vũ Hàn, hai là không ngăn cản, hay cảnh cáo, chỉ là bình tĩnh nói: “Cô bé, anh là nghiêm túc! Em cần thận suy nghĩ đề nghị của anh, chờ huấn luyện ở trại tân binh kết thúc, chúng ta sẽ nói rõ ràng từ đầu.” Có lẽ sợ Mễ Kha lần nữa từ chối, có lẽ là không muốn cô cảm thấy mình gấp gáp, nói xong anh chúc cô ngủ ngon.

Mấy ngày sau Hình Khắc Lữ không có gọi điện cũng không nhắn tin tới. Mễ Kha hết sức tập trung làm bác sĩ thực tập, mỗi ngày đều kiểm tra phòng bệnh, quay như chong chóng. Cuối cùng chạm mặt với Thiệu Vũ Hàn ở phòng ăn. Cùng anh một chỗ ăn cơm, Mễ Kha như người mất hồn, cô bắt đầu suy nghĩ: Lưu manh như anh, nói nghiêm túc có phải hay không là thật!

Nhanh chóng đã tới ngày cùng Thiệu Vũ Hàn đi thăm giáo sư, Mễ Kha ra cửa đã thấy xe việt dã dừng ở cách đó không xa.

Cô nghĩ là Hình Khắc Lữ, kết quả lại nhìn thấy một người khác mở cửa xe đi xuống, chào cô.

Mễ Kha lục lợi tin tức, mỉm cười: “Sao lại là anh tham mưu Thúc? Anh tới đây làm việc sao? Xung quanh đây không có bộ đội mà?” Cùng Hình Khắc Lữ là tham mưu sư bộ Thúc Văn Ba, cô ở tiệc liên hoan đoàn 5-3-2 đã gặp.

So sánh với bộ dạng cao lớn anh tuấn của Hình Khắc Lữ, Thúc Văn Ba trên người toát lên vẻ thư sinh hào hoa phong nhã, thấy Mễ Kha nhận ra mình, anh mỉm cười mở miệng: “Lữ tử nhờ tôi tới đưa cô đi.”

“Ai cơ? Lữ... Hình Khắc Lữ?” Mễ Kha nhất thời không phản ứng kịp.

Thúc Văn Ba gật đầu: “Trại tân binh huấn luyện rất chặt, không ra được, phải tôi đi làm hộ hoa sứ giả.”

Hóa ra hôm đó hỏi cô mấy giờ thì đi, anh muốn là hộp điều khiển vì chỉ huy người khác! Mễ Kha trong lòng oán trách, nhưng ngoài miệng nói: “Không cần phiền anh, tôi ngồi xe bus đi cũng được...”

Thúc Văn Ba khách sáo mở cửa xe cho cô: “Không phiền, tôi cũng thuận tiện ra ngoài, không sao. Đi thôi, tới muộn sẽ không hay.”

Thúc Văn Ba xưa nay ít lời, sợ Mễ Kha không được tự nhiên, dọc đường đi cùng cô nói chuyện phiếm. Mễ Kha vậy mới biết, Thúc Văn Ba cùng Hình Khắc Lữ là bạn thân giao nhiều năm, huynh đệ tốt, cùng vào trường quân đội, cùng học khoa thông tin, cùng huấn luyện, lại cùng nhau được đề bạt làm tham mưu, hai người một tĩnh một động, tình tình bổ sung cho nhau.

Thúc Văn Ba đối với đường phố rất quen thuộc, nhanh chóng đưa Mễ Kha tới nơi. Mễ Kha đang muốn cảm ơn anh, tiểu Hạ từ chung cư đi ra, thấy cô, toàn thân mặc đồ thể thao, tức giận: “Sao lại tắt máy? Mình gọi điện tới nhà cô bảo bạn đã đi rồi, gọi Thiệu Vũ Hàn anh ta nói bạn muốn tự mình đến. Làm gì vậy, bị bộ đội huấn luyện ngu rồi hả, không biết đi nhờ xe?”

Thấy cô nhắc nhở, Mễ Kha mới phát hiện quên mở điện thoại, cô nhào tới ôm lấy tiểu Hạ: “Bạn về khi nào, tại sao không nói mình biết?”

Tiểu Hạ cô nương ghét bỏ đẩy cô ra: “Còn nhớ đến mình, tha cho bạn! Ôm một cái được rồi, người khác không biết còn tưởng bạn yêu mình đấy.” Quay đầu nhìn lại Thúc Văn Ba toàn thân quân trang, cô chất vấn Mễ Kha: “Ai vậy, bạn trai? Chẳng trách không chịu đi nhờ xe Thiệu Vũ Hàn, đợi chút, Mễ tiểu kha, bạn được đấy, mấy ngày không gặp, sau lưng mình lén tìm đàn ông?!”

“Cái gì, đừng nói lung tung.” Mễ Kha giơ tay muốn đánh cô, bị vỗ một cái, cô cong môi: “Không phải lần trước kể cho bạn nghe người cứu mình là...”

“Người kia chính là người cứu mạng bạn, anh hùng nhân dân? Vậy mình phải cảm ơn một chút” Tiểu Hạ ngắt lời cô, nhìn Thúc Văn Ba, lấy ánh mắt quan sát một hồi sau đó giơ tay.

Thúc Văn Ba từ trước đến giờ rất khách sáo với người khác, thấy vậy theo thói quen muốn giơ tay lên chào theo kiểu quân đội, lại thấy không đúng, vì vậy thuận tay đưa ra. Tiểu Hạ và anh bắt tay sau đó khoa trương dao động hai cái, chân thành móc tim móc phổi nói: “Cảm ơn đồng chí giải phóng quân lúc nguy nan đã giải cứu, cảm ơn anh!” Tất nhiên là nhằm Thúc Văn Ba thành hình Hình Khắc Lũy.

Đúng lúc Thiệu Vũ Hàn cũng tới. Đi xuống xe, đến trước mặt Mễ Kha, anh nhìn đồng hồ: “Anh đến muộn sao?” Chú ý tới Thúc Văn Ba toàn thân tây trang, anh hỏi: “Tiểu Hạ, vị này là...”

Không đợi Mễ Kha trả lời, Thúc Văn Ba rút tay bị tiểu Hạ cầm không chịu thả, mặt bình tĩnh nói với Mễ Kha: “Chị dâu, tôi đi trước làm chút chuyện, lát nữa chị cùng giáo sư nói chuyện xong, chúng ta sẽ cùng tử Lũy ăn cơm trưa.”

Một tiếng chị dâu làm Thiệu Vũ Hàn cau mày, mà tiểu Hạ sững sốt mấy giây sau đó nhảy qua nắm lấy cổ Mễ Kha, lắc lắc: “Mau giải thích, chị dâu là cái gì?”

Mễ Kha ra sức chống cự: “Cái thứ gì là sao, không phải thứ gì...”

Tiểu Hạ không biết Hình Khắc Lũy đã dự đoán được tình hình trước mắt, đã giao phó với Thúc Văn Ba, thấy đồng chí Mễ Kha nhu nhược bị bắt nạt, tham mưu Thúc tỳ cơ ứng biến: “Chị dâu da mặt mỏng, cô cũng đừng hỏi nữa, hôm nào Hình Khắc Lũy sẽ mời cô ăn cơm.”

“Mời tôi dùng cơm?” Tiểu Hạ suy tư, thu tay lại: “Anh ta đúng là có lòng.”

Vì vậy, Mễ Kha bị người đằng hoàng Thúc Văn Ba nói vài câu...bị thành bạn gái người khác.

14. Chương 14

Rõ ràng là đi thăm giáo sư, cuối cùng vị một câu “Chị dâu” của Thúc Văn Ba gọi Mễ Kha, buổi gặp mặt thành chất vấn hỏi tội.

Thúc Văn Ba ngược lại đằng hoàng bước đi, Mễ Kha lại không thể không đón lấy cục diện rối rắm này. Tiểu Hạ nghe thấy Thúc Văn Ba gọi một tiếng chị dâu, căn bản không cho Mễ Kha có cơ hội giải thích, trực tiếp đem người trời tới tiểu hoa viên oanh tạc.

Tiểu Hạ sức tưởng tượng cực kỳ phong phú, Mễ Kha gặp họa được phúc cùng ân nhân cứu mạng vừa gặp đã thích, sau đó nhanh chóng thăng cấp thành mối quan hệ nam nữ, chính lúc này tình yêu nồng cháy, mới bỏ quên chị em tốt là cô. Mễ Kha bị tiểu Hạ nói như súng liên thanh không có cơ hội phản bác chỉ biết cười trừ im lặng.

Mặc kệ Thiệu Vũ Hàn cảm thấy như thế nào nhưng một tiếng “chị dâu” kia tiểu Hạ tin tưởng.

Mễ Kha bị chất vấn đến đỏ mặt hỏi tiểu Hạ cuối cùng đánh trống thu binh, cô tỏ vẻ nữ vương nói: “Lấy anh hùng cứu mỹ nhân làm tiền đề tình yêu, cũng tốt. Đàn ông như vậy, rất đáng tin.”

Mễ Kha nghe thế tự hỏi: nếu Hình Khắc Lũy mà là người đáng tin, trên thế giới này còn ai không đáng tin sao?

Tiểu Hạ vẫn chưa thỏa mãn hiếu kỳ, nói một cô mới nắm tay Mễ Kha: “Rồi bạn nói chi tiết ỉnh xem, đồng chí giải phóng quân làm sao có thể dắt tay bạn, ôm eo bạn, hôn môi bạn?”

Chi tiết cái gì, quả làm Mễ Kha xấu hổ. Mặc dù cô và Hình Khắc Lũy không phải mối quan hệ như tiểu Hạ nghĩ, nhưng tiểu Hạ liệt kê mấy động tác thân mật kia bọn họ xác thực đã trải qua, dù Mễ Kha không muốn nghĩ đến, nhưng nó vẫn tồn tại, không mất đi.

Cho nên bị thảm nhất trên đời không phải là giống như bị người lưu manh như Hình Khắc Lữ dây dưa, cũng không phải bị người trông như đảng hoàng Thúc Văn Ba gọi chị dâu hãm hại, mà là bị bạn tốt tra hỏi chân tướng sự việc.

Mễ Kha thật muốn khóc, nghĩ đến gương mặt Hình Khắc Lữ lúc cười to sáng khoải, trong lòng đem ánh một trăm lần. Dù sao tình hình tới mức này, cô trong lòng vùng vẫy giãy chết, suy nghĩ một lúc lâu, mới nhìn chăm chăm vào tiểu Hạ: “Chân tướng sự việc là...”

“Hình Khắc Lữ khi nào mời mình đi ăn cơm?” Giống như biết cô đang xấu hổ, tiểu Hạ ngắt lời Mễ Kha: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay đi, lát nữa mình cùng bạn đi. Lớn như vậy mình còn chưa từng tới doanh trại bộ đội đâu, vừa đúng bạn để ỉnh mở mang kiến thức...”

Dưới sự tra tấn, cực hình của tiểu Hạ, Mễ Kha vùng lên: “Cái gì mà gặp mặt! Bọn mình không có quan hệ gì! Mọi người cùng nhau bắt nạt mình phải không? Ai muốn cùng bạn đi doanh trại bộ đội, mình không cần! Cũng không đi. Nghĩ cũng không muốn, chết cũng không muốn!” Nói xong quay người rời đi.

Nhìn chăm chăm bóng dáng bức tức của Mễ Kha, tiểu Hạ ngẩn người sau đó kêu lớn: “Sao lại tức giận hả? Quỷ hẹp hòi bạn quay lại mau, mình đếm đến ba không quay lại hậu quả tự gánh, một, hai, ba...” Ba chữ vừa nói xong, Mễ Kha vòng trở lại, cầm túi xách đập vào gáy tiểu Hạ.

Tiểu Hạ một bên vừa tránh vừa nói: “Mễ tiểu Kha bạn dám đánh mình! Nói không phải Hình Khắc Lữ làm chỗ dựa cho bạn, ai tin?!”

Tóm lại, dù Mễ Kha giải thích như thế nào, tiểu Hạ đã xác định thân phận chị dâu của cô, càng khoa trương hơn là cô ấy cùng Hình Khắc Lữ cũng chưa gặp mặt, tự nhiên nói năng hùng hồn đầy chính là chân mệnh của cô. Tiểu Hạ lại hùng hồn nói: “Nhận được ân của người khác thì phải báo đáp gấp bội, lúc này bạn nên lấy thân báo đáp đi”

“Cuộc sống đúng là nước sôi lửa bỏng...” Mễ Kha giả bộ đắm ngực: “Mình chết đi cho xong.”

Kế hoạch đi thăm giáo sư cứ như vậy mà bị người không xuất hiện đồng chí Hình Khắc Lữ can thiệp mà bị nhỡ, Mễ Kha cuối cùng không lên lầu thăm Nguyễn Thiệu Tề. Vốn định tránh Thúc Văn Ba, bắt đắc dĩ Thúc tham mưu cùng Hình Khắc Lữ cùng bộ dạng khó đối phó. Mễ Kha cùng tiểu Hạ từ vườn hoa đi ra, Thúc Văn Ba vẫn đứng đó đợi. Đang gọi điện thấy Mễ Kha, nói với người bên kia: “Cúp đi, vợ anh đang đi ra, tôi đã thay anh bán mạng rồi.”

Đầu dây bên kia Hình Khắc Lữ cười đến vui vẻ: “Khi nào về mời cậu uống Mao Đài.”

“Miễn.” Thúc Văn Ba thở dài: “Trở về cậu làm ơn đừng hack máy tính của tôi, tôi liền cảm tạ trời đất.”

Nghe âm điệu oán trách trong điện thoại, Hình Khắc Lữ bật cười.

Thúc Văn Ba nói đưa Mễ Kha tới chỗ Hình Khắc Lữ, là do sáng nay Hình Khắc Lữ đã giao phó, mục đích đương nhiên là nói cho Thiệu Vũ Hàn nghe. Về phần hứa cùng tiểu Hạ ăn cơm, còn là sợ Mễ Kha trước mặt phủ nhận thân phận chị dâu mới nảy ra. Nhưng thấy Mễ Kha đôi mắt nhỏ nhìn về phía anh, Thúc Văn Ba đề nghị: “Hình Khắc Lữ đang ở trại tân binh không thể ra ngoài, tôi có thể mời hai người ăn một bữa cơm được không?” Thấy Mễ Kha có ý từ chối, anh khẽ mỉm cười: “Thuận tiện giải thích vấn đề ‘chị dâu’?”

Được rồi, Mễ Kha nhất thời cảm thấy cuộc sống vẫn còn hi vọng.

Theo chỉ thị của Hình Khắc Lữ, Thúc Văn Ba đem hai vị cô nương dẫn tới “Hình Phủ”, vào cửa anh rất thoải mái nói với tiểu Hạ: “Hình Khắc Lữ nói, hoan nghênh tiểu Hạ cô nương tới Hình Phủ, sổ sách sẽ tính cho cậu ta.”

Nhìn ánh mắt tiểu Hạ cười sung sướng, Mễ Kha nhất thời chán nản.

Thu phục lòng người, ai có thể ỉnh hơn Hình Khắc Lữ?

Trong bữa ăn, Thúc Văn Ba cuối cùng giải thích Mễ Kha không phải là bạn gái của Hình Khắc Lữ. Mễ Kha bộ dáng muốn nhảy xuống sông Hoàng Hà rửa sạch oan tình nghe được một nửa lấy đầu gõ gõ vào bát tiểu Hạ tỏ vẻ trong sạch, kết quả không đợi tiểu Hạ mắng cô ngây thơ, Thúc Văn Ba lại đem cô đẩy vào nước sôi lửa bỏng.

“Hình Khắc Lữ rất thích Kha Kha, chẳng qua cậu ấy giữ trong lòng chưa dám nói ra, muốn gây ấn tượng tốt với Kha Kha, nhưng Kha Kha từ đầu đến cuối đều nói cậu ấy đùa giỡn. Nói thật, trong sư đoàn nữ binh thích cậu ấy nhiều không đếm xuể, chưa từng thấy cậu ta, nhưng chính tai tôi nghe cậu ấy từ chối, nói không có thói quen do dự...”

Thúc Văn Ba nói không nhiều lắm, trọng điểm chính là nói cho tiểu Hạ, mặc dù Mễ Kha còn chưa phải là chị dâu của anh, nhưng Hình Khắc Lữ đối với cô là thật lòng từ trước đến giờ luôn coi Mễ Kha là trọng điểm bảo vệ. Tiểu Hạ bị Hình thiếu tá ban cho vé ăn miễn phí đã lung lay, lập trường cực kì kiên định cùng Hình Khắc Lữ đứng chung chiến tuyến. Vì vậy, tiểu Hạ bị đồng chí Hình Khắc Lữ người chưa từng gặp mặt, thành công bị thu phục.

Sau khi ăn xong, Thúc Văn Ba theo hướng dẫn tiểu Hạ đưa hai người tới trung tâm thương mại, sau đó thành công trở về. Mễ Kha vẫn trong giai đoạn buồn bực, chỉ muốn mau chóng thoát khỏi tiểu Hạ phiền phức, để gọi điện mắng Hình Khắc Lữ. Vậy mà tiểu Hạ đã coi bắt Mễ Kha là nhiệm vụ, hơn nữa muốn tốc chiến tốc thắng giải quyết, cho nên Mễ Kha bị cô áp giải đi uống cà phê.

Tiểu Hạ hỏi tới hỏi lui, không dấu được, Mễ Kha đem việc làm sao cùng Hình Khắc Lữ quen biết, đến tiệc liên hoan anh đưa cô về, sau đó gọi điện gửi tin nhắn hỏi thăm cô, chăm sóc cô ở trại tân binh, cùng sự kiện nhảy lầu lần trước toàn bộ nói ra hết.

Tiệc liên hoan đêm đó Mễ Kha không nói cho bất kì ai, trừ nói chuyện với Hạ Hi, bạn tốt của cô, cho nên áp a áp úng nói việc Hình Khắc Lữ đối với cô như thế nào không bỏ sót chi tiết khai báo.

Thấy Mễ Kha mặt càng ngày càng hồng, âm thanh càng nhỏ, đầu cúi càng thấp, tiểu Hạ không vì bạn tốt bị mạo phạm mà tức giận, ngược lại tiến tới trước mặt Mễ Kha, tặc lưỡi cười hề hề: “Hình Khắc Lữ xử lý mọi chuyện hiệu suất rất cao đấy, mới gặp hai lần đã đem bạn ăn...”

Mễ Kha che miệng cô, khấn trương nhìn xung quanh: “Bạn đừng nói bậy, bọn mình không có, anh... anh ấy uống say, sau đó...”

Nếu thật sự là say có thể lái xe một tiếng đồng hồ đưa cô từ doanh trại trở về thành phố? Cũng chỉ có Mễ Kha tin loại chuyện không có kỹ thuật này là sự thật. Tiểu Hạ than thở, vỗ vỗ vai cô, nói trúng tim đen: “Thật ra thì bạn cũng không phải ghét anh ta chứ? Nếu không xảy ra chuyện như vậy cũng sẽ không cùng lui tới với anh ta.” Thấy Mễ Kha mắt mở lớn không trả lời được, cô khích lệ: “Chỉ bằng việc anh ta bất chấp mọi thứ cứu bạn, cũng biết được anh ta rất quý trọng bạn. Nếu bây giờ bạn chưa có người trong lòng, mình cảm thấy bạn nên thử một chút.”

Mễ Kha ngây ngốc hỏi: “Thử cái gì?”

Tiểu Hạ vỗ vai cô một cái: “Hẹn hò!”

Mễ Kha bị đánh một cái, giật mình hỏi: “Không phải là vì phiếu cơm miễn phí của Hình Phủ mà đem bán mình chứ?”

Tiểu Hạ vỗ đầu cô: “Mình vì việc bán bạn mà tồn tại! Bạn dám không để mình bán?! Dám sao, dám sao không dám chứ?”

Ầm ỉ cũng đủ, tiểu Hạ trịnh trọng nói: “Nếu như anh ta không phải nghiêm túc, mình sẽ thay bạn phế bỏ võ công của anh ta!”

Có thể vì tiểu Hạ bảo đảm, Mễ Kha bỗng cảm thấy an tâm, sau đó lại bị truyền bá tư tưởng “Hành động thực tế”, cô cùng tiểu Hạ chia tay trở về nhà, sau đó nhận được điện thoại.

Điện thoại truyền đến giọng nói ôn hòa quen thuộc, Mễ Kha theo bản năng hỏi: “Tin nhắn là anh gửi?” Số điện thoại gọi đến cùng với số điện thoại gửi mã số tin nhắn cô nhận được là một.

Thiệu Vũ Hàn cười khê, lấy giọng nói sủng ái trả lời: “Em có ngốc một chút nữa anh cũng không ngại.”

Mễ Kha lúng túng: “Giáo sư khỏe không? Em cùng tiểu Hạ dạo phố.”

“Anh biết.” Thiệu Vũ Hàn giọng nói bình tĩnh, “Gặp mặt đi, anh có chuyện muốn hỏi.” Không cho cô có cơ hội từ chối, anh nói: “Anh ở số 66 đường Trung Sơn chờ em.”

Số 66 đường Trung Sơn – đại trạch Mễ gia.

Cô muốn về nhà, cho nên đối với yêu cầu của anh, không thể nào từ chối.

15. Chương 15

Thiệu Vũ hàn dừng xe rất gần Mễ gia, giữa dòng xe chạy qua lại, anh mặc áo khoác lông dựa vào xe, khẽ ngửa đầu, ánh hoàng hôn ao phủ xuống tạo thành một cảm giác yên ả.

Nhưng thật đáng tiếc, chính là Mễ Kha không hiểu được hình ảnh khiến tất cả các cô gái phải khuyhnh đảo này.

Xuống xe taxi cô vẫy tay với Thiệu Vũ Hà: “Viện trưởng?”

Thiệu Vũ Hà nghe tiếng nhìn sang, thấy cô trong nháy mắt lập tức chạy tới. Một giây sau, Mễ Kha bị anh nắm vai lùi về phía lề đường. Cùng lúc đó, một chiếc xe ở phía sau anh vội vã phóng qua. Mễ Kha bây giờ mới kịp phản ứng, kinh sợ hai chân mềm nhũn, nếu không phải Thiệu Vũ Hà kéo cô, suýt chút nữa cô đã nằm trên mặt đất.

Thiệu Vũ Hà không thể chịu nổi than thở, giọng nói trách cứ xen lẫn quan tâm: “Em khi nào mới học được, đi qua đường phải xem đèn giao thông?”

Mễ Kha ngây người giải thích: “Trên đường bị kẹt xe, em không muốn để anh chờ lâu...”

Biết cô luôn có thói quen để ý cảm nhận người khác, Thiệu Vũ Hà mỉm cười.

Thu hẹp cánh tay, ôm cô vào trong ngực, anh nói nhỏ: “Anh chờ em lâu một chút cũng không sao.”

Một câu hai nghĩa, người nói có lòng, người nghe vô ý.

Đối với hành động thân mật của anh, Mễ Kha không quen, theo bản năng giãy giụa: “Viện trưởng...”

Thiệu Vũ Hà cố gắng buông tay, vẻ mặt bình tĩnh: “Mới từ doanh trại trở về?”

Mễ Kha không còn lòng dạ nào chú ý lời nói của anh có ý tứ dò xét, lùi lại một bước thành thật trả lời: “Doanh trại? Không có đi, Thúc tham mưu đùa thôi.” Tự động xem hành động thân mật của anh hiểu thành ý tứ an ủi.

Thiệu Vũ Hà gạt đầu, không để lại dấu vết, che chắn giúp cô qua đường: “Giáo sư hôm nay vẫn như cũ nhắc đi nhắc lại, hết lần này tới lần khác em và tiểu Hạ không ghé thăm, anh bị sợ không dám ngồi lâu.”

Nhắc tới mới nhớ, tiểu Hạ tên đầy đủ Nguyễn Thanh Hạ, cháu gái Nguyễn Thiệu Tề. Cho nên là học sinh của giáo sư, Thiệu Vũ Hà biết tiểu Hạ là chuyện bình thường. Khi đó, Nguyễn Thiệu Tề biết Thiệu Vũ Hà cùng bạn gái chia tay, có ý muốn đem tiểu Hạ gả cho ái đồ của mình. Kết quả dĩ nhiên rõ ràng, cả hai người không có gọi điện liên lạc lẫn gặp mặt. Cũng lúc đó, tiểu Hạ giới thiệu Mễ Kha có khả năng thiên phú về y học đề cử cho bác, chính mà như vậy có quan hệ sư huynh sư muội với Thiệu Vũ Hà

Mà Thiệu Vũ Hà chưa có lần nào trực tiếp gặp mặt với Mễ Kha, nhưng vì trong máy tính tiểu Hạ có thấy qua hình cô. Tình cờ gặp mặt hôm đó, vừa lúc Thiệu Vũ Hà rời nhà Nguyễn Thiệu Tề, gặp Mễ Kha đang đi lên lầu.

Chuyện Mễ Kha, tiểu Hạ tất nhiên cũng biết, nghe vậy cười phá lên: “Giáo sư sẽ không chết tâm muốn hợp tác hai người chứ?”

Thiệu Vũ Hà nhướng mày tỏ vẻ cam chịu, sau đó tùy ý nói: “Thầy còn hỏi thăm em, suy đoán em không đi gặp thầy có phải là hẹn hò với bạn trai?”

“Vậy anh nói sao? Anh chưa nói, ách, chuyện chị dâu chứ?” Mễ Kha nói tiếp: “Thật ra là do Thúc Văn Ba nói giỡn.”

Suy nghĩ trong lòng được xác thực, Thiệu Vũ Hà như trút được gánh nặng mỉm cười: “Anh nói em và tiểu Hạ đi làm công ích rồi.”

Nhắc tới việc công ích Mễ Kha nói: “Lần sau được nghỉ sẽ đi.”

Thiệu Vũ Hàn nói: “Anh đi cùng em.”

“Được.” lời nói đến khoe miệng, Mễ Kha hỏi: “Viện trưởng, anh trong điện thoại nói có việc muốn hỏi em, chuyện gì vậy?”

Đứng ở trước xe, Thiệu Vũ Hàn giơ tay quàng lại cho cô chiếc khăn quàng cổ màu đỏ: “Lúc không có ai em có thể gọi anh là sư huynh, hoặc gọi Vũ Hàn.” Thấy cô khẽ cau mày có vẻ kháng cự, anh bổ sung: “Nghe em gọi viện trưởng rất khách sao.”

Mễ Kha suy nghĩ một chút gật đầu: “Sư huynh anh muốn hỏi em chuyện gì?”

Cũng không phải anh đang hi vọng cô đổi cách xưng hô khác, Thiệu Vũ Hàn nháy mắt trầm mặc: “Giáo sư nói đã đưa cho anh và em phương thức liên lạc, sao em không gọi điện tìm anh?” Cho nên ba năm trước anh đi du học, không phải là không có chút tin tức.

“Điện thoại đường dài quốc tế rất đắt, mà anh lại đi học, nhất định sẽ bận, em không muốn quấy rầy anh.”

“Điện thoại quốc tế rất đắt? Không muốn quấy rầy? Thấy cô ngại trả lời, Thiệu Vũ Hàn không biết nên trách cô không tìm không phớt, hay lời nói của cô hàm ý không để ý tới anh.

“Vậy sao không gửi mail? Anh đã gửi mail cho em, em không trả lời lại?”

“Anh gửi mail cho em? Em đều dùng QQ gửi tin nhắn, không có thói quen dùng mail, lần trước có dùng là vì muốn đăng kí tài khoản trò chơi cho tiểu Hạ...”

Anh cho rằng cô lảng tránh là có ý từ chối, nhưng gặp lại biểu hiện cô lại vô cùng thản nhiên, Thiệu Vũ Hàn hơi nghi ngờ, nhưng chưa có cơ hội hỏi cô, nói thật lo lắng chờ đợi câu trả lời không phải là điều anh muốn. Cái này có thể coi như là bất đắc dĩ đi, Thiệu Vũ Hàn nghe vậy cười khổ, không hiểu rõ cảm xúc hiện tại.

Cuộc nói chuyện bị gián đoạn. Một chiếc xe thương vụ màu đen lái qua dừng lại, Mễ Ngật Đông mặc tây trang bước xuống, lấy ánh mắt thâm trầm quan sát con gái cùng người đàn ông khí vũ hiên ngang bên cạnh.

Mễ Kha cười chạy đến ôm tay Lão Mễ: “Ba ba, hôm nay ba về thật sớm, nhất định mẹ sẽ làm nhiều món ngon.”

Con gái thân mật khiến Mễ Ngật Đông gương mặt hơi hòa hoãn, “Làm sao, con có ý kiến?”

Mễ Kha dí dỏm, làm mặt quỷ: “Không dám.”

Mễ Ngật Đông hừ một tiếng, “Về nhà.”

Mễ Kha kéo cánh tay ý bảo ba chờ một chút: “Sư huynh anh còn có việc sao? Có muốn vào nhà ngồi một lát? Ba, đây là viện trưởng của con...”

Thiệu Vũ Hàn tiến lên một bước: “Bác trai, bác khỏe chứ?”

Mễ Ngật Đông không cho anh có cơ hội, ngược lại kéo con gái ra lệnh: “Về nhà!”

Bữa ăn tối không khí nặng nề, Mễ Kha lại không có chút cảm giác gì, ăn cơm xong cô vẫn như ngày thường cùng Ngải Lâm đi dạo, tiện thể oán trách Lão Mễ không khách sáo với viện trưởng đại nhân.

Ngải Lâm cười lơ đãng: “Viện trưởng con là quân nhân sao?”

“Không phải, anh ấy cũng tốt nghiệp viện y học, là sư huynh của con.”

“Chắc ba con hiểu lầm, mẹ sẽ giải thích cho ba.”

“Hiểu lầm cái gì? Nghi viện trưởng bọn con là quân nhân?” Thấy Ngải Lâm gật đầu, Mễ Kha do dự hỏi: “Tại sao ba không thích quân nhân?” Mặc dù đã thuật lại nguyên bản câu nói của Lão Mễ, nhưng Mễ Kha cũng không tin đó là sự thật.

Ngải Lâm cười lảng tránh: “Ba con chính là vậy, rất ít người khiến ba con yêu thích.”

Mẽ Kha chu môi, nói chuyện ngày đó có người thân bệnh viện nhảy lầu. Bởi vì bệnh viên phong tỏa tin tức, bên ngoài cũng không biết chuyện này, Ngải Lâm nghe xong bị dọa sợ, sắc mặt xanh mét, hận không thể đem con gái cả người kiểm tra lại một lần, còn không ngừng hỏi: “Con có bị thương ở đâu không? Tại sao không nói sớm ẹ...”

“Mẹ xem, bộ dáng con giống như bị thương sao? Rất khỏe mạnh đấy.” Mẽ Kha thân mật kéo cánh tay Ngải Lâm, lắc lắc: “Con sợ mẹ lo lắng mới chưa nói, mẹ phải giữ bí mật cho con, không được nói cho ba. Nếu ba biết nhất định sẽ không cho con đến bệnh viện làm việc, được không mẹ?”

Ngải Lâm nhẹ trách: “Con bé này, ngay cả chút kiến thức đề phòng người khác cũng không có, về sau nhớ kĩ, đừng dễ dàng bị gạt như vậy, con xảy ra chuyện gì, mẹ biết phải làm sao?”

Mẽ Kha đứng nghiêm chào: “Tuân lệnh!”

Ngải Lâm vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của cô: “Con nói người cứu con lần trước là cậu sĩ quan kia?” Thấy Mẽ Kha gật đầu, nghĩ lại lần trước cô bị bắt cóc, Ngải Lâm như có điều suy nghĩ: “Lần trước lo lắng hoảng hốt không để ý đến cậu ấy, chúng ta nên gặp cậu ấy để cảm ơn.”

Điện thoại báo có tin nhắn, Mẽ Kha cúi đầu xem một bên trả lời: “Ơn cứu mạng không lời cảm ơn nào hết được.”

Ngải Lâm bật cười.

Hình Khắc Lữ gửi tin tới, anh nói: “Lên mạng.”

Bình thường Mẽ Kha nhất định sẽ cãi lại mấy câu, nhưng lại nhớ tới lời Thiệu Vũ Hàn nói đã gửi mail cho cô, cô nhắn lại: “Lập tức tới ngay.”

Hình Khắc Lữ đang không hiểu cô bé vì sao lại đồng ý sẵn khoải như vậy, đã thấy biểu tượng Mẽ Kha online.

Kick chuột mở tin nhắn, một hàng chữ nhỏ đập vào mắt, Kẹo đường nói: “Trại tân binh có thể tùy tiện lên mạng sao?”

Ở một chỗ khác “Không gì không đánh được” biểu tượng sáng lên, “Anh là lão đại, anh nói được là được.”

Tưởng tượng gương mặt cười hả hê của anh, Kẹo đường phát icon khinh bỉ qua: “Chụp màn hình làm chứng, hôm nào gửi cho Hách tham mưu trưởng.”

Không có gì không đánh được làm bộ sợ hãi: “(^) có cần phải ác như vậy không, anh chỉ thuận miệng nói một chút.”

Nghĩ đến chuyện ban ngày bị kêu là bạn gái anh, Kẹo đường chất vấn: “Sao anh lại bảo Thúc tham mưu đến, em bị anh hại chết rồi.”

Anh giả bộ hỏi: “Sao vậy, cái đồ bỏ viện trưởng đó bị chấn động phải không?”

Kẹo đường gửi icon tức giận: “Cái gì đồ bỏ? Viện trưởng đắc tội anh chỗ nào, anh lại nói xấu người ta.”

Nói xấu là còn khách sao, còn chưa đánh hấn một trận đấy.

Hình Khắc Lữ oán thăm trong lòng, đồng thời gửi lại icon ngạo mạn cùng một câu: “Nhìn anh ta không vừa mắt.”

Kẹo đường gửi icon đấm đá trả lời lại: “Còn nữa, anh không cần bịa đặt linh tinh.”

Cái gì bịa đặt linh tinh? Anh còn chưa thẹn quá hóa giận đấy. Hình Khắc Lữ gửi biểu tượng chat voice, đợi cô đồng ý trực tiếp ra lệnh: “Anh còn một tháng nữa hết hạn bị giam cầm, đến lúc đó em ngoan ngoãn chờ anh ôm ấp yêu thương đi! Nếu để anh biết em cùng đồ bỏ viện trưởng hẹn hò, anh sẽ thu thập em! Phản đối không có hiệu quả, chấp hành mệnh lệnh 100%.” Giọng nói vừa dứt, anh mặt không đỏ tim không đập nhanh gửi một hàng chữ nhỏ: “Ăn sạch, xem em còn dám hư (_)”

“Kẹo đường” lúc này gửi một đồng icon thẹn quá hóa giận.

Nhìn các biểu tượng tức giận gửi đến, Hình Khắc Lữ mỉm cười: “Không cần tức giận tiểu vũ trụ, hại thân.”

Một icon đánh lại gửi tới, anh gõ hai chữ: “Nghe lời”

Không hiểu vì sao, Mễ Kha từ trên mặt chữ đọc lên một loại tình cảm dịu dàng.

Kẹo đường bình tĩnh lại sau đó nhờ cậy truyền thuyết cao thủ máy tính: “Quên pass mail thì phải làm như thế nào?”

“Địa chỉ mail?” Hình Khắc Lữ nhấn lại hơi chậm.

Mễ Kha gửi tên đăng nhập lại cho Hình Khắc Lữ.

Mễ Kha tò mò tin nhắn trong mail cô hỏi: “Có thể tìm lại được không? Em có mail muốn xem đấy.”

“Mail? Ai gửi? Rất quan trọng?” Hình Khắc Lữ tay phải lấy ra bản đồ tắc chiến, tay trái gõ vào địa chỉ mail, phá hủy pass.

Mễ Kha bất mãn: “Trông nom nhiều như thế, đáng ghét.”

Nhanh chóng Hình Khắc Lữ gửi lại một dòng chữ: “Ghét nhất người nào nhìn hào hoa phong nhã nhưng lại dây dưa, trong lòng đầy mưu mô toan tính!!!”

Mễ Kha dĩ nhiên không biết anh đã phá giải mật mã, đành hoảng mở mail của cô, vội hỏi: “Anh nói gì? Anh rốt cuộc có được không, cao thủ máy tính là lừa gạt em chứ gì?”

Hình Khắc Lữ trêu chọc cô: “Anh có được hay không sớm muộn em cũng sẽ biết!” Sau đó không động tĩnh, cho đến khi Mễ Kha không chờ được ngủ thiếp đi, anh mới nói: “Đại gia tâm trạng khó chịu, không phá giải được, phá giải không được, còn là rất không phá giải được!”

Mễ Kha bên kia oán trách anh khoắc lác, phê bình anh ngây thơ thì hộp thư đã bị xóa sạch.

Rất lâu sau, khi Thiệu Vũ Hàn biết được thư gửi cho Mễ Kha bị Hình Khắc Lữ coi như virus, từng cái từng cái kiểm duyệt, sau đó xóa đi vĩnh viễn, anh từ đó cũng không sử dụng mail nữa.

16. Chương 16

Đối với hành động tự tiện xóa bỏ thư của anh, Mễ Kha cũng giận đối với Hình Khắc Lữ một trận.

Dĩ nhiên, đây là chuyện sau này. Trước mắt Mễ Kha gặp phải vấn đề cấp bách – xem mắt.

Thân là con rể, lời ba vợ nói ra giống như quân lệnh, làm sao có thể không theo? Hơn nữa nghĩ tới chuyện cùng em vợ dôi gạt ba vợ, càng không dám lười biếng. Vì vậy, khi Đàm Tử Việt tìm đối tượng “Xem mắt” tâm trạng Mễ Kha ngổn ngang, rối loạn.

“Có cần phải khoa trương như vậy không?” Ôm cánh tay Ngải Lâm, Mễ Kha điều chỉnh ánh mắt tỏ vẻ đáng thương: “Mẹ, con có phải là do mẹ và Mễ tiên sinh nhật về nuôi phải không?”

Sủng ái vuốt nhẹ tóc cô, Ngải Lâm mắng: “Còn không phải tại con không biết điều, để ba lo lắng.”

Mễ Kha méo máo: “Đứa trẻ ngoan như con đốt đèn lồng cũng khó tìm, con không có học chị hai yêu sớm đấy.”

Ngải Lâm cười khê: “Con có một phần mười bản lãnh của chị con, mẹ và ba con cũng không cần lo lắng con không có ai thèm lấy rồi.”

Nghĩ đến trước đây không lâu, người nào đó nói lời dè nghị, Mễ Kha lầu bầu: “Con trên thị trường có kém như vậy sao.”

“Xét việc con hai mươi bốn tuổi vẫn còn độc thân” Ngải Lâm cười nhìn con gái, “Quả thật có chút kém.”

Mễ Kha rúc đầu nhỏ vào ngực Ngải Lâm làm nũng: “Vậy cũng không cần đến mức như vậy chứ, xem mắt khiến tâm trạng con sẽ sợ hãi, mà sợ hãi con sẽ không kiểm chế được bản thân, mà không kiểm chế được con sẽ...”

“Còn dám giở trò!” Ngải Lâm gõ nhẹ vào đầu cô: “Chẳng trách sao mẹ lại có tóc bạc, đều là do con chọc tức.”

“Ồ đâu, cho con xem.” Bò dậy nhìn chằm chằm bộ dáng uất ức cùng mái tóc đen nhánh của Ngải Lâm, Mễ Nga bỗng nhận thấy, tính ăn vạ của cô từ đâu mà có. Chính xác là ghen di truyền, thật là. Nhưng tục ngữ không phải nói Trường Giang sóng sau đê sóng trước, sóng trước sẽ bị vỗ lên bờ cát sao? Tại sao cô lại có cảm giác sóng sau so với sóng trước mẹ Ngải Lâm trước mặt một chút tác động cũng không có?

Ngải Lâm vuốt nhẹ lại mái tóc rối bời của cô, “Lần này mẹ cũng không giúp được con. Nhưng mà nếu đã có người trong lòng rồi thì là chuyện khác. Nói ẹ, có hay không có bạn trai? Không cần xấu hổ.”

Đối với việc riêng của Mễ Kha, Ngải Lâm và Mễ Ngật Đông đã thành nhận thức chung. Không dùng việc môn đăng hộ đối làm mục đích, để cho cô tự do tìm người yêu thương.

Nhớ năm đó, Mễ Ngật Đông đối với việc Mễ Ngự trưởng thành sớm, hết sức lo lắng, kể từ khi li dị với vợ trước, ông vẫn luôn cố gắng đền bù cho con gái, nhưng ông cùng Mễ Ngự không quá gần gũi, hơn nữa từ trước tới giờ cũng không giỏi biểu đạt, ông cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Nếu không phải Ngải Lâm xóa bỏ khúc mắc giữa ông và Mễ Ngự, làm sao ông được hưởng thụ cảm giác con gái làm nũng ôm đầu gối?

Cùng Mễ Kha dần dần lớn lên, hai chị em càng ngày càng thân thiết, Mễ Ngật Đông vui mừng vô cùng, đồng thời quan tâm chuyện chung thân đại sự của hai chị em. Cũng may Mễ Ngự cá tính độc lập, sau khi gả cho Đàm Tử Việt liền rời khỏi giới nghệ thuật, không cần ông xen vào. Dùng ngôn ngữ điển hình của Lão Mễ biểu đạt chính là: “Chuyện của Mễ Ngự, có chồng cô quan tâm, cùng người cha là ông không có quan hệ.”: Như vậy cùng Lão Mễ có quan hệ trực tiếp cũng chỉ còn Mễ Kha.

Mễ Kha tính tình dịu dàng, trừ việc hứng thú với y học cùng ăn, thì rất ít khi thấy cô để ý đến những thứ khác. Đã từng canh phòng nghiêm ngặt, phòng bị sợ Mễ Ngự yêu sớm, Mễ Ngật Đông thấy cô hai mươi tư tuổi còn như con nít, cũng cảm thấy sầu não. Lúc này mới cùng Ngải Lâm thương lượng, mượn công việc ép cô xem mắt, cũng không trông cậy vào một người tài giỏi, chỉ hy vọng tìm cho cô mấy người ưu tú, quan tâm tới Mễ Kha. Cho nên nói, Đàm Tử Việt rút cuộc là vì tìm người tốt cho em vợ, vừa là thỏa mãn nhạc phụ đại nhận, thật là công đức vô lượng.

Ý thức được mẹ cùng mình không cùng một chiến hào, Mễ Kha gương mặt nhỏ xụ lại như đưa đám. Ngải Lâm lại trực tiếp tự nhiên hỏi cô có người trong lòng hay không, làm cô có chút chột dạ, có hay không? Đây cũng là một vấn đề.

Tự nhiên trong đầu lại hiện lên bóng dáng một người, Mễ Kha không dám nhìn ánh mắt Ngải Lâm, cô đảo mắt nhìn xung quanh, liên tục phủ nhận: “Không có, con không có.”

Ngải Lâm là người từng trải, không bỏ qua cảm xúc trong mắt con gái, bà cười vỗ tay cô: “Nếu có phải nói ẹ, chỉ cần Kha Kha thích, mẹ đều ủng hộ.”

Mễ Kha cúi đầu xoắn ngón tay: “Nhưng còn ba? Ba yêu cầu cao như vậy, con thích ba chưa chắc thích, không chừng còn ghét nữa.”

Ngải Lâm khích lệ: “Ba con yêu cầu rất đơn giản, chỉ cần là người thật lòng đối xử tốt với con.”

“Thật như vậy?” Mễ Kha ánh mắt hiện lên ý cười.

Có lẽ do lời nói Ngải Lâm cho Mễ Kha khích lệ lớn lao, cũng có thể là do lúc đến phòng làm việc đã thấy trên bàn bày lọ hoa Phong tín tử, Mễ Kha cả ngày cười vui vẻ. Chẳng qua cô cảm thấy có chút kì lạ, người tặng hoa Phong tín tử lại không để lại thiệp, cũng không có ký tên, thậm chí vài lần để cô hoài nghi tiệm bán hoa đưa nhầm địa chỉ.

Vậy mà Hạ Nhã Ngôn cũng khẳng định nói cho cô biết: “Không nhầm, lúc ký nhận em gái tiệm bán hoa liên tục cùng chị xác nhận khoa ngoại có vị bác sĩ thực tập tên Mễ Kha không?”

Mễ Kha bước tới ngửi một cái “Cũng không phải cá thối tư, làm gì lại thần bí, muốn trêu chọc em à.”

Nghe cô nói thế, Hạ Nhã Ngôn chỉ biết cười khổ lắc đầu.

Một tuần sau, Mễ Kha cũng đồng thời học xong cách chăm sóc hoa Phong tín tử, và không tình nguyện cùng Mễ Ngư đi gặp đối tượng xem mắt đầu tiên. Bởi vì cả quá trình cô chỉ cúi đầu ăn, mỗi lần đều làm cho đối phương lầm tưởng thói quen ăn uống của cô có vấn đề, uyển chuyển nói với người tiến cử Đàm Tử Việt bày tỏ: “Ăn uống mạnh bạo, cô gái như vậy không hợp làm người phụ nữ của gia đình”

Đối với việc Mễ Kha bày tỏ tiếp nhận, dù cô cũng cảm thấy ăn uống mạnh mẽ và làm người phụ nữ của gia đình, không có một xu quan hệ. Chỉ cần kết quả xem mắt cuối cùng là thất bại, quá trình như thế nào, đối với cô không quan trọng.

Nháy mắt qua một tuần, Phong tín tử vẫn như cũ nở rộ, Mễ Kha bị Lão Mễ áp bức đi gặp đối tượng thứ hai. Với kinh nghiệm thất bại lần trước, cô cũng muốn tiếp tục mở rộng ăn uống, kết quả đại di mục giá lâm, bụng không thoải mái, khẩu vị hoàn toàn không có, một bữa cơm cô yếu ớt như Lâm Đại Ngọc chỉ tượng trưng ăn vài miếng. Sau đó một người đàn ông bộ dạng thư sinh phê bình kín đáo: “Vốn đã rất gầy rồi, lại còn kiêng ăn, không thể nuôi nổi.” Đàm Tử Việt tức giận, hận không thể cho anh ta một cái tát, nghĩ thầm: Đồ khốn kiếp, em vợ ta người gặp người thích, người chê bai cái gì.

Đàm Tử Việt tính tình rất bao che, cộng thêm năm đó theo đuổi Mễ Ngư, Mễ Kha hết lòng tương trợ, cho nên anh rủ cùng em vợ mỗi liên minh “Cách mạng hữu nghị” rất chắc chắn. Tổng kết kinh nghiệm thất bại của hai lần xem mắt, anh quyết định tiến hành sàng lọc đối tượng xem mắt thêm một lần nữa.

Tình hình phát triển đến mức này, hoàn toàn có thể gạt được Hình Khắc Lữ. Tất nhiên, Mễ Kha chắc chắn là sẽ không thừa nhận cô không dám nói cho Hình Khắc Lữ, nhiều nhất cô chỉ dám thừa nhận cô cảm thấy không cần thiết phải nói thôi. Nhưng Hình Khắc Lữ là ai, phía sau gió thổi cỏ lay đều ở trong lòng bàn tay anh hết. Khi Mễ Kha hã hê đem chuyện xem mắt thất bại kể cho tiểu Hạ, qua tai nhiều người truyền đến trại tâm bệnh.

Đêm đó Hình Khắc Lữ gọi điện cho Mễ Kha, điện thoại vừa thông anh vào thẳng vấn đề: “Nghe nói em đi xem mắt?”

Phát hiện giọng nói anh có chút không đúng, Mễ Kha không chú ý làm sao anh biết, kiên trì phản bác: “Liên quan gì anh?”

“Em nói liên quan gì đến anh?!” Hình Khắc Lữ đột nhiên nâng cao âm lượng: “Cô bé, anh đối với em cười nhiều hơn một chút, khiến em quên anh cũng biết tức giận đúng không? Xem mắt sai lầm nghiêm trọng như thế, em cũng dám phạm?!”

Hình Khắc Lữ quen huấn luyện binh, khi tức giận vẫn nghiêm túc, dù hiện tại tâm tình của anh còn chưa đạt tới mức miệng núi lửa, nhưng lửa phun ra cũng không thể khinh thường. Mễ Kha trừ Lão Mễ, từ nhỏ chưa bị người nào lớn tiếng quát nạt, nghe thế liền trở mặt: “Anh làm gì? Cùng ai xem mắt là chuyện của em, anh cũng không là gì của em, sao phải quản?”

“Anh bây giờ không phải người nào, không có nghĩa về sau không phải!” Hình Khắc Lữ cầm điện thoại đứng trước cửa sổ, nửa gương mặt đề lên kính thủy tinh: “Anh phải nói như thế nào em mới coi là quan trọng? Anh thích em như vậy, em... em thích anh một chút sẽ chết à!”

Mễ Kha hai mắt chột đỏ: “Ai muốn anh thích! Hình Khắc Lữ, em ghét anh, chán ghét anh!” Sau đó cô ngắt điện thoại.

“Em nói cái gì? Alo? Alo?” Hình Khắc Lữ bấm số gọi lại, nhưng bên kia đã tắt máy.

Anh hít sâu liên tục, sau đó xoay người ra cửa, chạy tới sân huấn luyện.

Chờ Hình Khắc Lữ tỉnh táo lại, cũng ý thức được mình nặng lời với cô. Nghĩ lại trước khi tắt máy còn có âm thanh khóc nức nở của cô, trong lòng anh cảm thấy ray rứt. Vô đầu chán nản, anh gửi tin nhắn cho cô.

Tin thứ nhất: “Xin lỗi cô bé, anh không nên lớn tiếng với em.”

Tin thứ hai: “Anh cũng là sợ em bị người khác bắt đi, nhất thời gấp gáp không khống chế được.”

Tin thứ ba: “Anh không nói đùa, anh rất chân thành, muốn cùng em kết giao.”

Tin thứ tư: “Cho anh thời gian thử việc đi, được không?”

Tin thứ năm: “Em bớt giận, để ý đến anh một chút, một chút thôi.”

Vậy mà đợi tới buổi tối ngày thứ hai, Mễ Kha cũng không nhắn lại cho anh. Hình Khắc Lữ dưới tình thế cấp bách gọi điện cho Hách Nghĩa Thành, thỉnh cầu thủ trưởng, an bài cho anh một cuộc xem mắt.

Hách Nghĩa Thành nghe vậy giáo huấn anh: “Không phải đã có mục tiêu, còn xem mắt cái gì? Tiểu tử tôi cho cậu biết, đừng ăn trong chén nhìn trong nồi, cẩn thận tôi cầm giam cậu!”

Trong chén còn chưa ăn được tới miệng, làm sao dám nghĩ trong nồi. Hình Khắc Lữ bắt đắc dĩ: “Em cũng hết cách rồi, cô bé thà cùng người khác xem mắt cũng không chịu kết giao với em. Em đành phối hợp với cô bé. Coi như là hẹn hò đi, tóm lại không bị người khác cướp mất là được.”

Hách Nghĩa Thành dă kích anh: “Cho cậu đáng đời, suốt ngày vẽ mặt cợt nhả.”

Hình Khắc Lữ than thở: “Biết làm sao, cợt nhả cũng đã ba mươi năm, không phải nói dối là có thể dối.”

Hách Nghĩa Thành tiếc không thể gặp anh, nhìn anh bộ dáng buồn bã than thở: “Được rồi, để tôi lo, cậu cứ huấn luyện đảng hoàng cho tôi.”

Hình Khắc Lữ nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng đều: “Chỉ có lão Đại đồng cảm với em, biết em nhiều năm cô đơn như vậy thật không dễ dàng.”

Hách Nghĩa Thành rên lên một tiếng: “Tôi là thấy mùa đông rất lạnh, tìm vợ cho cậu, dù sao cũng hơn là phát cho cậu thăm điện!”

17. Chương 17

Đều nói bộ đội tửu lượng cùng cấp bậc có quan hệ trực tiếp, hơn nữa tiệc liên hoan như vậy thân là thủ trưởng không thể không uống rượu, nhưng Hạ Nhã Ngôn lại vô cùng không thích đàn ông uống rượu. Đối với anh hai Hạ Hoàng Huân, cô không chỉ một lần ra lệnh cấm rượu, nhưng không thể lúc nào bắt cứ đâu nhìn chăm chăm, có nhắc nhở cũng chỉ có thể lúc không có ai làm phiền nói, hướng chỉ thân là em gái cũng không quản được, vậy mà Hách Nghĩa Thành lại bất đồng.

Anh bởi vì yêu cô, nếu có thể khống chế cục diện, anh đều nghe cô, Cho nên khi ngồi vào vị trí Hạ Nhã Ngôn dặn dò: có từ chối thì đừng uống, không thể không uống thì anh uống ít một chút. Hách Nghĩa Thành gật đầu đáp ứng. Nhưng khi Hạ Hoàng Huân vừa nói xong, Hình Khắc Lữ ngẩng đầu mời rượu Lệ Hành, Hách Nghĩa Thành liền bị một đám quan quân vây lại. Vì vậy vừa hạ gục Lệ Hành say bất tỉnh nhân sự, người được xưng ngàn chén không say Hách tham mưu trưởng cũng say không đi nổi.

Hình Khắc Lữ đỡ Hách Nghĩa Thành rời khỏi bữa tiệc, hỏi Hạ Nhã Ngôn: “Hay để lão đại ở đoàn 5-3-2 một đêm?”

Hạ Nhã Ngôn sờ sờ túi quần Hách Nghĩa Thành, lấy chìa khóa xe: “Không cần, ở lại đây mai lại phải dậy sớm về sư bộ, không có thời gian nghỉ.”

“Được rồi.” Hình Khắc Lữ không nói hai lời dìu Hách Nghĩa Thành vào xe, “Lão Thúc cậu lái chậm một chút, đưa lão đại đến nhà chị dâu vậy.” Thấy Mễ Kha cũng muốn lên xe, anh hành động dứt khoát giữ chặt cổ tay cô: “Em và chị dâu không thuận đường, anh đưa em về.”

Hạ Nhã Ngôn không đồng ý: “Cậu cũng uống rượu, không thể lái xe.”

Thúc Văn Ba không uống rượu cũng ngăn cản: “Đi một xe thôi, tôi đưa cô về trước.”

“Đưa mỹ nhân về, lão Thúc cậu cũng đừng cùng anh em tranh đoạt.” Hình Khắc Lữ cười hì hì nhìn Hạ Nhã Ngôn trên xe: “Chị dâu yên tâm, bảo đảm đưa cô bé an toàn về nhà.” Nói xong nháy mắt với Thúc Văn Ba.

Ngồi thấy trên người anh toàn mùi rượu, Mễ Kha đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Hạ Nhã Ngôn.

Hình Khắc Lữ thấy thế, thông minh dời đi chủ đề: “Lão đại đã quá say, đi cùng phải đưa cô bé về trước, làm trễ thời gian lão Đại nghỉ ngơi.” Lời nói còn chưa dứt đã nắm tay Mễ Kha kéo về phía xe anh, đồng

thời cất giọng nói với Hạ Nhã Ngôn: “Chị dâu chị an tâm, quân hàm của em không cao bằng lão đại, nhưng tử lượng tuyệt đối vượt qua kiểm tra.”

Nhìn anh dáng đi vững vàng, Hạ Nhã Ngôn có chút không yên lòng: “Cậu ta uống nhiều rượu như vậy có thể lái xe sao?”

Liếc nhìn bóng lưng Hình Khắc Lữ và Mễ Kha lôi lôi kéo kéo, Thúc Văn Ba cười khởi động xe: “Theo trạng thái của cậu ta bây giờ, chưa đến mức lái xe đâm vào trong khe đâu.”

“Không biết rượu có cái gì tốt, uống ít một ngụm đều khó chịu.” Hạ Nhã Ngôn oán hận một bên nghiêng người cởi khuy áo cổ Hách Nghĩa Thành, một mặt để anh dựa vào người mình, thao thao bất tuyệt trách cứ: “Còn anh nữa, nói uống ít không nghe, bây giờ say rồi. Nhìn xem người khó chịu là ai?!”

Hách Nghĩa Thành tính trẻ con rên lên một tiếng bày tỏ kháng nghị, dụi dụi đầu vào cổ cô, lầu bầu: “Nhã Ngôn...”

Thúc Văn Ba giống như là đang chuyên tâm lái xe, nhưng khóe miệng lại không nhịn được nhếch lên.

Hách Nghĩa Thành cả đường đi ngủ rất an ổn, đầu gối vào bả vai Hạ Nhã Ngôn, cánh tay lại ôm hông của cô, bộ dáng ngủ giống như cậu bé ôm món đồ chơi yêu thích.

Nhìn dáng vẻ của anh, Hạ Nhã Ngôn trong lòng mềm mại, nhẹ nhàng lấy khăn ướt lau mồ hôi trên trán anh, cầm cọ cọ vào anh, môi nở nụ cười cũng không biết.

Đến nội thành Thúc Văn Ba lái xe về nhà trọ Hạ Nhã Ngôn, dìu Hách Nghĩa Thành lên nhà rồi rời đi.

Hạ Nhã Ngôn lo lắng Hách Nghĩa Thành uống nhiều rượu sẽ khó chịu, vội đến phòng bếp pha nước, kết quả khi cô trở lại phòng ngủ, trên giường ngoại trừ áo khoác quân trang, không có một bóng người. Nghe tiếng nước phòng tắm truyền đến, cô để ly nước xuống, đi tới. Chỉ thấy Hách Nghĩa Thành đang đứng dưới vòi hoa sen xối nước.

Hạ Nhã Ngôn vội chạy tới khóa vòi nước.

Hách Nghĩa Thành híp mắt giữ chặt cổ tay cô “Nhã Ngôn, nhức đầu”

Có thể do uống rượu, lòng bàn tay anh nhiệt độ rất cao, Hạ Nhã Ngôn đang muốn nổi giận với anh, ánh mắt chạm đến bộ dáng anh nhũn mảy, cuối cùng thuận thế vịn khuỷu tay anh, giọng nói không tự chủ dịu dàng xuống: “Anh tắm nước lạnh, cẩn thận cảm, giờ cùng em ra ngoài, uống ít nước muối giải rượu, sẽ hết đau đầu.” Thuận tay chỉnh van nước ấm.

Hách Nghĩa Thành không đồng ý cũng không cự tuyệt, mảy nhũn chặt hơn, nhìn Hạ Nhã Ngôn chăm chú, sau đó cúi đầu, hôn xuống trán cô.

Hạ Nhã Ngôn ngẩn người: “Nghĩa Thành...” Một giây tiếp theo, môi vừa hé bị anh hôn xuống, đồng thời thân thể cũng bị anh mạnh mẽ ôm vào trong ngực.

Có thể do say không bận tâm tới gì khác, nụ hôn của anh tuy vội vàng nhưng rất tỉ mỉ, từng chút từng chút một công thành đoạt đất, đầu lưỡi tinh tế khắc họa môi cô, dần dần hôn xuống cổ cùng xương quai xanh khôu gợn, mà bàn tay có vết chai của anh khéo léo trượt vào cổ áo của cô, mang theo lửa nóng tuần tra ở trên eo, trên lưng cô.

Anh vẫn say, trên người quần áo ướt sũng, Hạ Nhã Ngôn muốn đẩy anh ra để anh thay quần áo, nhưng suy nghĩ của cô vì nụ hôn của anh mà hỗn loạn, hơn nữa khi anh cách áo lót viền tơ vuốt ve ngực cô, thân thể mềm mại của cô không tự chủ được dán sát vào anh.

Là tim của ai đang đập nhanh hơn?

Là ai khó chịu rên rỉ ra tiếng?

Là ai đang trêu chọc?

Là ai đang nở rộ?

Nụ hôn ẩm ướt tràn ngập trong miệng, khóa áo ngực của cô nhanh chóng bị mở, giữa hai người như có ngọn lửa nhỏ bùng cháy, cánh tay Hạ Nhã Ngôn không biết từ lúc nào đã ôm chặt vào vai anh.

Không khống chế được lí trí, Hách Nghĩa Thành ngẩng đầu, đứng thẳng người đẩy cô dựa vào bức tường lạnh lẽo, môi ngậm chặt môi cô lẩm bẩm: “Nhã Ngôn, cho anh...”

Ý thức mơ màng, thân thể cô mất đi lực chống đỡ, mặc cho anh từng cái từng cái cởi bỏ quần áo trên người, mặc cho thân thể anh dán sát vào cô, chỉ có hai cánh tay quăn chặt cổ anh.

Anh liếm cô, mặt anh chôn trên cổ cô, môi khê mút cắn da thịt trắng nõn của cô, hô hấp của anh xuyên qua không khí lọt vào tai, rơi vào trong trái tim, Hạ Nhã Ngôn rút cuộc đầu hàng, ôm chặt anh khích lệ: “Nghĩa Thành...”

Đây chính là lời mời gọi tốt nhất!

Thân thể được lấp đầy nhanh chóng, anh một tay vịn hông cô, một tay nâng mặt cô, ánh mắt đen phóng ra tia lửa nóng rực nhìn vào khuôn mặt ửng đỏ của cô.

Trong yên tĩnh, Hạ Nhã Ngôn dường như không chịu đựng được nhu tình tản ra từ đôi mắt anh.

Sau đó, anh cúi thấp đầu, hôn sâu.

Cứ điểm quan trọng bị anh chiếm, mỗi lúc phát ra tiếng va chạm mãnh liệt, làm cô hít thở không thông, cổ đè nén âm thanh rên rỉ, hô hấp nặng nề.

Trong lúc vô tình mở mắt thấy hình ảnh của anh trong gương, cô theo bản năng dán sát vào người anh. Không hiểu là vì động tác của cô khiến anh lầm tưởng cô muốn nhiều hơn, hay anh vẫn cảm thấy chưa đủ, anh động tác mạnh mẽ vùi mình vào nơi sâu nhất của cô...

Ngoài cửa sổ, bầu trời đen, vài vì sao lấp lánh, trong phòng tắm, một mảnh phiến tình.

18. Chương 18

Lấy được sự bảo đảm của Hách Nghĩa Thành, Hình Khắc Lữ mai danh ẩn tích, “Địch không động ta không động” sách lược này không phải tác phong của anh, nhưng thủ trưởng phê bình: “Cậu cả ngày lẫn đêm lúc nào cũng gây phiền phức cho người ta. Thân là tham mưu tác chiến, có hiểu thế nào là vờ tha bất thật?! Chiêu này không chỉ dùng với nam nhân, đối với phụ nữ cũng có tác dụng.”

Hình Khắc Lữ vò đầu, “Anh thử qua?” nửa tin nửa ngờ.

Hách Nghĩa Thành khí định thần nhàn: “Tôi và chị dâu cậu chính là ví dụ”

Hình Khắc Lữ theo thói quen hủy đi hình tượng lão Đại: “Nhưng theo em biết chị dâu lấy điều kiện tiên quyết ”anh ở rể” thì anh mới lừa được chị dâu tới tay.”

Hách Nghĩa Thành tức giận: “Ai dám tung tin đồn nhảm? Vớ vẩn.”

Hình Khắc Lữ như có điều suy nghĩ: “Chẳng lẽ đồn nhảm? Nếu không như vậy đi lão Đại, nếu như anh giúp em đem cô bé tới tay, em sẽ đem lời đồn hủy đi hình tượng của anh xử lý hết, em đây cũng là người có kiến thức”

Cậu có kiến thức? Cả nhà cậu cũng có kiến thức! Hách Nghĩa Thành bật cười.

Bất luận là hai vị này đối thoại thế nào kết thúc, tóm lại kết quả chính là: những ngày kế tiếp sóng yên biển lặng, Mễ Kha không nhận được một cuộc điện thoại nào từ Hình Khắc Lữ, tin nhắn cũng không.

Khi Hình Khắc Lữ ở trại tân binh huấn luyện thì Mễ Kha công việc ở bệnh viện cũng rất bận rộn, duy nhất có điều không đúng đó là theo bản năng kiểm tra điện thoại, xem có cuộc gọi nhỡ hay không, nhìn chằm chằm vào điện thoại di động, trong lòng có chút thất vọng mà không biết.

Nửa tháng sau, một buổi trưa nào đấy, trong phòng ăn Hạ Nhã Ngôn lơ đãng hỏi: “Huấn luyện của Hình Khắc Lữ sắp kết thúc rồi chứ?”

Mễ Kha khẽ cúi đầu, trả lời: “Không biết.”

Hạ Nhã Ngôn nghiêng đầu nhìn cô: “Không liên lạc? Không giống phong cách của cậu ta.”

Mễ Kha không lên tiếng.

Ít thấy vẻ mặt trầm mặt cùng biểu hiện ỉu xìu chán nản của cô, Hạ Nhã Ngôn thẳng thắn: “Cậu ta lại chọc giận em hả?”

“Không muốn nghĩ tới anh ta.” Mễ Kha tức giận dậm đĩa: “Trong điện thoại lớn tiếng với em, giống như em tự nguyện đi xem mắt.”

Bị buộc xem mắt Mễ Kha nói qua với Hạ Nhã Ngôn. Bởi vì biết cô bài xích, Hạ Nhã Ngôn cũng không để trong lòng. Nhưng Hình Khắc Lữ với cô có tâm tư, không chấp nhận được là chuyện bình thường. Cho nên Hạ Nhã Ngôn trấn an, khuyên: “Tính khí cậu ta nóng nảy, bình thường hay trêu đùa, nhưng lúc làm việc từ trước đến giờ đều nghiêm túc. Đây chính là lí do vì sao cậu ấy không nghe lời, Hách Nghĩa Thành lại coi trọng cậu ấy, gần đây còn có ý muốn để cậu ta tới sư đoàn.”

Lực Mễ Kha nhanh chóng dời đi: “Sư đoàn”

Hạ Nhã Ngôn gật đầu: “Bộ đội gọi là điều chuyển người, đều những người cấp trên muốn trọng dụng, tương đương với việc người bên dưới mất chức, trở lại liền lên chức.”

Nói như vậy Mễ Kha đã hiểu, “Em còn tưởng rằng Tham mưu sẽ phải học để thăng cấp.”

Hạ Nhã Ngôn lắc đầu: “Trong cơ quan, cấp bậc tăng quá chậm, người có năng lực đều là từ sư đoàn đi lên.”

Mễ Kha trong lúc hăng hái vô tình thốt lên: “Vậy anh ta đến sư đoàn có thể làm gì?”

Hạ Nhã Ngôn cười: “Dựa vào việc cậu ta vượt qua thử thách quân sự, có thể làm rất nhiều việc. Ví dụ như trưởng ban, hoặc huấn luyện quân sự. Có thể điều đến sư đoàn khác làm Tham mưu trưởng, hoặc là chủ nhiệm chính trị, tăng lên thành phó đoàn. Bộ đội phần lớn như vậy mà tăng cấp lên cán bộ.”

Mễ Kha suy nghĩ một chút: “Anh ta sẽ bị phái đến đoàn nào?”

“Đoàn 5-3-2”

“Tham mưu trưởng Lê?” Mễ Kha chợt nhớ đến điều gì, “Em nghe anh ta nói lần diễn tập trước là cùng với đoàn 5-3-2, nói như vậy, thua hay thắng cũng không tốt!”

“Đây chính là địa phương của Hách Nghĩa Thành.” Hạ Nhã Ngôn cười khê: “Nếu như không có gì ngoài ý muốn, năm sau diễn tập Hình Khắc Lữ sẽ là sĩ quan chỉ huy, thua sẽ bị mất mặt, đoàn 5-3-2 có nhiều người không phục cậu ta, dù sao đây cũng là quân đoàn có tiếng là lực chiến đấu mạnh nhất bộ đội. Nhưng nếu như thắng, không thể nghỉ ngơi vì mặt mũi đoàn 5-3-2, không nói ai khác chỉ nó doanh trưởng An Cơ sẽ tìm mọi cơ hội trừng trị cậu ta.”

Yêu thích hòa bình, bác sĩ Mễ của chúng ta nghe vậy có chút khổ não: “Trận này đánh như thế nào đây.”

“Đánh cho đến chết chứ, mặc kệ kết quả như thế nào, trong quá trình bọn họ sẽ dốc toàn lực.” Hạ Nhã Ngôn nhún mày: “Bọn họ, đều là những phần tử hiếu chiến, ngang tàng, bạo lực.”

Nghĩ lại mỗi lần cùng Hình Khắc Lữ nói chuyện, phong cách thô lỗ như từ trong xương tẩm mát ra, Mễ Kha tán thành gật đầu.

Lời nói vừa xong, Hách Nghĩa Thành mặc quân trang xuất hiện ở cửa, bả vai lóe sáng cấp bậc Đại tá, mà sau lưng anh không xa là một người mặc trang phục bác sĩ áo blouse trắng Thiệu Vũ Hàn. Hai nam nhân khí vũ hiên ngang, trước sau mà đến, thu hút sự chú ý của mọi người.

Mễ Kha một bên cầm tay Hạ Nhã Ngôn, một bên vẫy vẫy Hách Nghĩa Thành.

Hách Nghĩa Thành khẽ gật đầu, bước chân không dừng lại đi tới.

“Chào Tham mưu trưởng.” Mễ Kha hiểu chuyện nhường vị trí bên cạnh Hạ Nhã Ngôn cho Hách Nghĩa Thành, cùng Thiệu Vũ Hàn chào hỏi: “Viện trưởng!” Đáp lại cô là nụ cười dịu dàng của Thiệu Vũ Hàn.

Đối mặt với Mễ Kha, Hách Nghĩa Thành nụ cười trên mặt bình thản, giọng nói nhẹ nhàng: “Vẫn khỏe chứ tiểu đồng chí.” Thấy Thiệu Vũ Hàn ngồi sát cô, mà Hạ Nhã Ngôn lại đưa một phần bữa trưa đặt qua đó, anh hơi thu lại ý cười trong mắt, gật đầu chào hỏi.

Thiệu Vũ Hàn vẽ mặt bình thản, ung dung ăn cơm.

Sớm quen vẻ lạnh lùng của hai người, Hạ Nhã Ngôn nhìn đồng hồ: “Sao anh lại đến đây? Không phải bảo đi họp sao?”

Hách Nghĩa Thành hai bàn tay giao nhau đặt trên bàn, thông thả nói: “Anh còn chưa ăn cơm.”

Hạ Nhã Ngôn không chấp nhận được bộ dáng này của anh, nhưng có mọi người ở đây cũng giữ cho anh mặt mũi, nhắc chân đạp nhẹ vào chân anh, đi lấy cơm cho thủ trưởng. Thấy cô đứng dậy, Hách Nghĩa Thành khóe miệng nở nụ cười không không chế được.

Mễ Kha thấy thế nhỏ giọng nhắc nhở: “Chị Nhã Ngôn rất am hiểu việc ghi nợ sổ sách.”

Hách Nghĩa Thành lơ đãng nhíu mày, “Tiểu đồng chí khóc?”

“Em không có.” Mễ Kha thừa nhận.

Hách Nghĩa Thành giả vờ cau mày: “Chẳng lẽ tôi nghĩ oan cho người khác?”

Tất nhiên biết người khác ở đây là ai, Mễ Kha theo bản năng nói: “Không oan chút nào.”

Hách Nghĩa Thành làm bộ dạng bừng tỉnh hiểu ra: “Vây thì tốt, nếu không đem cậu ta phạt đi tập huấn ba tháng bên ngoài có chút nặng.”

“Hả? Tập huấn bên ngoài?” Ngay sau đó cô trầm mặc, nghĩ thầm cô cũng không có cáo trạng, sao anh lại phải chịu phạt.

Hạ Nhã Ngôn cầm đồ ăn trở lại, hiếm khi phụ họa với Hách Nghĩa Thành: “Ba tháng cũng khá dài, chờ cậu ta trở về cô gái đã thành đàn

19. Chương 19

Đừng xem Hình Khắc Lũy trước mặt biểu hiện bộ dáng tươi cười, thật ra khi thấy Mễ Kha cùng Thiệu Vũ Hàn ở chung một chỗ, lửa giận của anh đã bốc cháy hừng hực. Nếu không phải muốn lưu lại ấn tượng tốt với Mễ Ngưu, anh dám cam đoan, tuyệt đối không phụ trách “an toàn thân thể” của Thiệu Vũ Hàn.

Kết thúc huấn luyện tân binh, chạy đến sư bộ, y phục sạch sẽ cũng chưa kịp thay, quản lý Hình phủ gọi điện tới báo cáo: “Hình thiếu, tiểu lão bản nương đến. Bọn họ bốn người hai nam hai nữ, ngồi ở đại sảnh bàn 16.” Thay quần áo cùng giành vợ cái nào quan trọng, nhìn Hình Khắc Lũy lấy tốc độ 180km/h chạy đến đã biết.

Bị đèn nén nửa tháng, có gắng không liên lạc với Mễ Kha, đã là cực hạn của Hình Khắc Lũy. Những thứ này anh đều có thể nhịn, anh tức giận nhất chính là tính khí của cô, tự nhiên ác độc quyết tâm cùng anh cắt đứt. Anh không gọi điện cô cũng không chủ động gọi, anh không gửi tin nhắn, cô một nửa tin nhắn cũng không có? Làm sao không gửi cho anh một tin nhắn? Một chữ cũng tốt!

Dùng sức đánh vào ngực hai cái, Hình Khắc Lũy nhắc nhở mình: Không tức giận, không tức giận, cô bé nếu biết chủ động anh cũng không cần học máu chạy tới cứu trận. Nhưng mà, cô tự nhiên lại cùng đồ bỏ viện trưởng xem mắt? Nghĩ đến đây, anh lại đánh vào ngực mình hai đấm.

Trước mặt quản lý thấy Đại thiếu gia có hành động này, không khỏi lo lắng, cho nên khi nghe được Hình Khắc Lũy mặt đầy tức giận giao phó đưa hai món ăn chiều bài đưa tới bàn 16, ông từng li từng tí cẩn thận, lạng lẽ lui xuống.

Hình Khắc Lữ chạy thẳng xuống phòng bếp, thấy Trần bá trước lò mờ hôi như mưa, anh cởi hai nút cổ áo, quát: “Để con trở tài.”

Nghe giọng điệu của anh, Trần bá cũng biết tâm trạng của anh không tốt, gờ muối cười: “Cướp chén cơm của Trần bá?”

Hình Khắc Lữ nhận lấy dụng cụ, thuần thục vừa đảo vừa lật: “Bản thiếu gia cần hạ hỏa, ngài xem có được không?”

Trần bá ha ha cười vui vẻ “Nói rõ một chút tiểu tử, lão già này đầu óc chậm chạp, dễ dàng hiểu sai.”

Hình Khắc Lữ lườm ông một cái, “Mấy chục tuổi rồi, già mà không đứng đắn.”

Trần bá lơ đãng: “Dù sao ta không đứng đắn cũng ra cháu trai. Còn ngươi, ba mươi tuổi rồi, ngay cả vợ cũng không cưới được, không có tiền đồ.”

Hình Khắc Lữ không phân biệt lớn nhỏ đáp: “Con muốn cưới vợ, xếp hàng dài còn không đủ, con mới không lạ gì, người nào giống lão!”

“Ta thì sao, chẳng lẽ ta tùy tiện tìm một người, mở ra cái đuôi xem là giống gì...? Trần bá nói xong liền cầm cái xẻng đánh Hình Khắc Lữ.

Hình Khắc Lữ nghiêng người tránh thoát, “Làm gì tức giận lão già, quân tử động khẩu không động thủ...”

Trần bá đập cho anh một cái mới vung tay: “Ta không phải là quân tử, là đầu bếp.”

Hình Khắc Lữ khàn một tiếng, lấy món ăn ra, gờ tay xoa xoa chỗ vừa bị trúng chiêu: “Sức lực so với năm đó không giảm.”

“Sợ ngươi văn hóa thấp lĩnh ngộ không được, tự thân gắng sức giải thích cho ngươi càng già càng dẻo dai là ý gì.” Trần bá bộ dáng nhàn nhã ngồi xuống, chỉ huy: “Đem gạo nếp ra đây.”

Hình Khắc Lữ phục tùng mệnh lệnh, tay cầm gạo nếp giả bộ bần: “Quan tâm gì văn hóa thấp, ra chiến trường chân không mềm là được.”

“Vũ phu!” Trần bá vẻ mặt khinh thường: “Cùng cha ngươi tính tình giống nhau.”

“Cái này kêu là.” Nhắc đến ba, Hình Khắc Lữ cười hì hì: “Thượng bất chánh hạ tắc loạn.”

Trần bá nhắc chân đá bấp chân anh: “Để ba ngươi nghe thấy không đánh gãy chân ngươi!”

Hình Khắc Lữ linh hoạt nhảy ra: “Đừng đụng vào chân con, bị thương đổ tại người.”

Trần bá hơi khản trương hỏi: “Làm sao, bị thương?”

“Bị thương, loại trạng thái này con rất ít có.” Hình Khắc Lữ lơ đãng: “Làm phiền ngài đại giá quang lâm, đưa ra chiêu bài của ngài, giúp con dụ nàng dâu nhỏ cười một tiếng.” Lần trước Mễ Kha ăn nói thích, anh liền nhớ.

Trần bá nghe vậy vui mừng nhường mảy: “Là tiểu cô nương lần trước sao? Gương mặt con nít, hai mắt to?”

“Trừ cô ấy con còn dẫn người phụ nữ khác tới đây sao?” Thấy Trần bá mắt sáng lên, Hình Khắc Lữ phê bình: “Đừng nhiều chuyện như vậy, so với tuổi của ngài cùng thân phận đầu bếp không hợp.”

Trần bá cười mắng: “Tiểu tử thú!”

Hình Khắc Lữ cùng Trần bá đùa giỡn một lát, tâm tình cũng chuyển biến tốt, sau anh tự mình đem món ăn đến, đặt ở vị trí gần Mễ Kha, còn vô cùng tôn kính mời Đàm Tử Việt cùng Mễ Ngư một ly rượu, thậm chí trong lòng vô cùng không muốn gặp Thiệu Vũ Hàn, anh cũng lấy thân phận bạn trai Mễ Kha cảm ơn, đến khi ra ngoài mới tức giận oán trách: “Đồ bỏ viện trưởng, ở bên ngoài ăn thịt cá, ta ở trong này ăn cơm rang trứng! Cô bé chờ anh thu thập em!”

Có quản lý ở ngoài trấn thủ, Hình Khắc Lữ dĩ nhiên không lo lắng Mễ Kha chạy trốn đi, ăn no anh lên lầu sửa sang lại bản thân. Rửa mặt, cao râu, lúc trở lại đại sảnh một Hình thiếu tá hoàn toàn mới, cả người sạch sẽ, gọn gàng chỉnh tề.

Lại nói Mễ Kha bên này. Hình Khắc Lữ đột nhiên xuất hiện phá vỡ không khí vốn vui vẻ, mà lời nói của anh, cùng với cử chỉ thân mật như dành cho người yêu, càng giống như tuyên bố với tất cả mọi người ở đây thân phận của anh, lời nói của anh khiến mọi người hoàn toàn tin tưởng hai người bọn họ đang yêu nhau, hướng chỉ anh hôn mặt cô, cô không có đẩy ra, thậm chí không nổi giận, trừ đồ mặt, cũng là xấu hổ. Mà loại xấu hổ này, chính là cảm xúc đặc trưng của những người con gái đang yêu.

Toàn bộ những hành động trên đều rơi vào trong mắt Thiệu Vũ Hàn, lần đầu tiên anh lộ vẻ lạnh lùng. Anh không muốn thừa nhận nhưng cũng phải thừa nhận, Hình Khắc Lữ cùng Mễ Kha không đơn thuần chỉ là bạn bè bình thường.

Thật ra chỉ cần Mễ Kha giải thích, phủ nhận một câu, Thiệu Vũ Hàn sẽ tin tưởng cô và Hình Khắc Lữ không có gì, nhưng cô không có. Sau khi Hình Khắc Lữ rời đi, cô lấy cớ đi vệ sinh túm chị gái Mễ Ngư theo. Nói cách khác, cô không cho rằng mình cần phải giải thích với sư huynh viện trưởng. Sự thật này khiến Thiệu Vũ Hàn khó có thể tiếp nhận.

Đối với Hình Khắc Lữ, Đàm Tử Việt cũng có ấn tượng, nhớ lần trước Mễ Kha bị bắt cóc, anh và Mễ Ngư biết tin tức vội chạy tới bệnh viện đã từng thấy qua. Khi đó anh ta mặc quân trang, sơ mi màu xanh lá, đồng chí thiếu tá chống nạnh đứng trong mưa phùn, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Mễ Kha ngồi ở ghế tài xế khóc đến loa lê dài vù.

Mễ Kha bị dọa nhìn thấy Mễ Ngư càng khóc lớn, chờ lúc hai vợ chồng anh vất vả thành công đỡ được tiểu nha đầu, Hình Khắc Lữ thủy chung im lặng như trút được gánh nặng, vượt nước mưa trên mặt: “Từ nhỏ tôi rất sợ con gái khóc, quả thật so với kẻ địch còn khó đối phó gấp trăm lần.”

Đàm Tử Việt vươn tay: “Đàm Tử Việt, anh rể Mễ Kha.” Xoay người lại xem cấp bậc trên quân trang khoác lên người em vợ, anh chân thành nói: “Cám ơn anh đồng chí thiếu tá.”

Hình Khắc Lữ mỉm cười đưa tay: “Không dám nhận công, chỉ thuận tiện thôi.”

Cứ như vậy, Hình Khắc Lữ cùng vợ chồng Đàm Tử Việt coi như là gặp qua.

Sau này Mễ Kha thi thoảng cùng Mễ Ngư nhắc đến Hình Khắc Lữ Đàm Tử Việt còn cười nói với vợ: “Nếu không đem Kha Kha phân phối cho ân nhân cứu mạng thôi, hoặc tìm trong bộ đội, xem có ai thích hợp...”

“Bộ đội rất nguy hiểm đầu tư phải cẩn thận.” Mễ Ngư không chút để ý nhắc nhở: “Không muốn cho ba em tiêu diệt anh, tốt nhất đừng gọi ý quân nhân, mà tính nết của Kha Kha làm sao có thể làm quân tẩu?”

Nghe thế, Đàm Tử Việt muốn nhắc đến em họ của Mục Nham: “Em có thể tưởng tượng dáng vẻ của Mục Khả thành quân tẩu không? Đừng xem Hạ Hoảng Huân ở đoàn 5-3-2 hô phong hoán vũ, về nhà anh ta bị tiểu thê tử dọn dẹp cho thê thảm. Nếu quả thật tính toán tìm bộ đội, khẳng định tìm người có bản lĩnh, không khiến Kha Kha chịu cảnh hai người hai nơi.”

Mễ Ngư nói: “Dù sao ba sẽ không đồng ý đem Kha Kha gả cho quân nhân.” Khi Đàm Tử Việt hỏi đến Mễ Ngư đem những gì cô biết khai báo, lúc này mới bốp chét tư tưởng giới thiệu quân nhân cho Mễ Kha.

Nhưng Đàm Tử Việt lại đem tình hình kể lại cho Thiệu Vũ Hàn, hiểu rõ tình cảm của bạn tốt đối với Mễ Kha, lại thấy Hình Khắc Lữ tình thế bất buộc, anh nói với Thiệu Vũ Hàn: “Bọn họ sẽ không có cái gì, mình cũng đã từng nói qua với cậu, Hình Khắc Lữ năm ngoái đã cứu Kha Kha.”

“Năm ngoái?” Thiệu Vũ Hàn cho là sự kiện nhảy lều lần trước, chờ Đàm Tử Việt nói rõ sự kiện bắt cóc cứu người, anh cười khổ: “Xem ra, mình thua ở trên vạch xuất phát rồi. Mình nguyện ý đối với việc cô ấy đối với chuyện tình cảm mơ hồ, không nóng vội...”

Đàm Tử Việt cau mày: “Con bé không hiểu cậu có thể làm cho nó hiểu, lãng phí ba năm vô ích, chẳng lẽ cậu lúc ấy vẫn còn đối với Thẩm...”

“Không liên quan tới cô ấy.” Thiệu Vũ Hàn phủ nhận, sau đó cầm ly rượu, ngửa đầu uống cạn.

“Được, vậy mình cũng không hỏi.” Đàm Tử Việt vỗ vỗ vai anh khích lệ: “Mình cũng chỉ có thể nói mặc dù bọn họ có là quan hệ yêu đương, ba vợ mình của ả này cũng khó qua. Còn nữa, Kha Kha đang ở dưới mắt cậu, tự xem mà làm thôi.”

Vốn là gặp gỡ vui vẻ, bởi vì ở địa bàn Hình Khắc Lữ, chợt cảm thấy ăn không ngon. Hơn nữa khi anh lấy thân phận chủ nhân kính rượu, không khí gần như đông cứng lại. Sau đó rất nhanh, bốn người lần lượt buông đũa.

Lúc thanh toán, Hình Khắc Lữ lại xuất hiện, lấy ánh mắt ý bảo phục vụ thu hồi hóa đơn, “Kha Kha đi làm ở bệnh viện, nhờ viện trưởng chăm sóc, tôi vẫn chưa có cơ hội bày tỏ, hôm nay đến đây, làm sao lại có thể để anh thanh toán?” Anh vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói vững vàng, tỏ vẻ chân thành.

Thiệu Vũ Hàn vẻ mặt hoàn hảo: “Nếu là bác sĩ của bệnh viện, chăm sóc là chuyện đương nhiên, bày tỏ thì không cần.” Ngón nhỏ gõ nhẹ dưới mặt bàn, ý muốn thanh toán.

Phục vụ đưa mắt hỏi ý kiến Hình Khắc Lữ.

Hình Khắc Lữ mỉm cười, gật đầu.

Hình Khắc Lữ tự mình tiễn khách. Tới cửa Hình Phủ, tay phải của anh nhìn như là vô tình quàng lên vai Mễ Kha, tạo thành tư thế ôm: “Chị, đợi lát nữa em đưa Kha Kha về. Anh rẽ lái xe chậm một chút, viện trưởng đi thông thả.” Nhẹ nhàng mấy câu, tiễn khách cùng giữ người.

Mễ Kha cố ý cự tuyệt, lại nghe Hình Khắc Lữ cúi đầu bên tai cô nhỏ giọng cảnh cáo: “Em dám ngồi lên xe anh ta, anh không đảm bảo có thể hay không động thủ!”

Mễ Kha trừng anh, nhỏ giọng kháng nghị: “Em đi xe anh rẽ không được à?”

Hình Khắc Lữ thông thả ung dung nhả ra hai chữ: “Không được!”

Sau đó cười với Mễ Ngư đảm bảo: “Chị yên tâm, trước mười hai giờ đảm bảo đưa người trở về.”

Cùng Hình Khắc Lữ nhìn trong giây lát, làm như đang nhắc nhở anh: đừng để tôi biết cậu bắt nạt em gái tôi. Ngay sau đó nhìn Mễ Kha: “Mười hai giờ, chị ở nhà chờ em.”

Chờ xe Thiệu Vũ Hàn và Đàm Tử Việt lần lượt rời đi, Hình Khắc Lữ cời bỏ nụ cười trên mặt, cánh tay nắm chặt cổ tay Mễ Kha, kéo cô tới xe việt dã dừng lại cách đó không xa.

Anh bước dài, lại đi nhanh, Mễ Kha không theo kịp, cô chạy chậm nói: “Anh nhẹ một chút, làm đau em.”

Hình Khắc Lữ không thèm nhìn tới cô, đi về phía trước, đồng thời cất cao giọng nhả ra hai chữ: “Chịu đựng!”

Mễ Kha bị anh lớn tiếng quát dọa sợ, hai mắt bắt đầu ửng đỏ.

Hình Khắc Lữ quát xong lập tức hối hận, xụ mặt không dễ, nhưng bước chân chậm lại, lực tay cũng nhẹ bớt. Đi đến xe, anh mở cửa, xoay người ôm Mễ Kha nhét vào chỗ ngồi phía sau, không đợi cô phản ứng, anh cũng đi theo chen vào.

“Phanh” một tiếng, cửa xe bị Hình Khắc Lữ dùng lực lớn đóng lại, Mễ Kha cũng đồng thời bị anh ôm vào trong ngực. Cánh tay trái vòng qua eo cô giữ chặt cô trong ngực, ngón trở phải lại nhẹ nhàng miêu hình dáng môi cô. Thấy đường cong gương mặt của anh càng lúc càng gần, Mễ Kha không biết làm sao, cho đến khi khoảng cách của bọn họ gần đến mức cảm nhận được hơi thở đối phương, Hình Khắc Lữ hơi ngừng, có ý dò hỏi ý kiến cô, sau đó lấy thái độ dứt khoát, hôn sâu.

Khi Hình Khắc Lữ đặt môi lên môi cô, trí nhớ tiệc liên hoan đêm đó như thước phim quay chậm tràn vào đầu Mễ Kha...

20. Chương 20

Tiệc liên hoan đêm đó đối với Mễ Kha, quả thật cả đời không quên. Mới đầu, bộ đội, quân nhân chuyên nghiệp mang lại cho cô kinh ngạc, cho đến bây giờ cô cũng không biết, đại biểu hi vọng đều là màu ô-liu chói mắt như vậy.

Tiếp theo, Hình Khắc Lữ “Mạo phạm” để cho cô đêm hôm đó mỗi chi tiết đều khắc sâu trong tâm trí. Mễ Kha không quên được Hình Khắc Lữ hôn cô như người đang bị khát nước đến khô cổ, càng không thể nào

quên được anh ngang ngược, lại dịu dàng mang đến cho cô cảm giác run rẩy, thậm chí hình ảnh anh cố gắng khắc chế mồ hôi chảy như mưa, cô cũng nhớ rõ ràng như mới xảy ra hôm qua.

Mễ Kha cảm thấy đêm đó so với lần đầu tiên tiếp xúc thân mật, chính là kí ức quan trọng nhất trong cuộc đời cô.

Rất nhiều năm sau mỗi lần hồi tưởng lại tình cảnh đêm hôm đó, Mễ Kha đều nói: Chúng ta bắt đầu từ nơi đó.

Thật ra thì với tình trạng hỗn loạn đó, đối với người vừa bị kinh sợ là Mễ Kha mà nói bộ dáng tuyệt đối không đẹp.

Sau ba ngày Mễ Kha bị bắt cóc. Cổ tay vì bị kẻ bắt cóc buộc chặt vẫn còn lưu lại máu ứ đọng lúc cô đi tới đoàn 5-3-2. Trên danh nghĩa là đi thăm Hạ Hi, về phần nhân tố bên trong có hay không có ân nhân cứu mạng, Hình Khắc Lữ chưa từng hỏi, Mễ Kha cũng tự nhiên không nói.

Mời rượu là khâu cao trào trong tiệc liên hoan, Tham mưu trưởng Hách Nghĩa Thành ở trường quân đội bất luận là cấp bậc, chức vị đều cao nhất, tất nhiên không tránh được một kiếp; Hạ Hoảng Huân lấy thân phận đoàn trưởng để lại đợt tấn công mấy cấp dưới, may mắn thoát nạn; về phần tử lượng cùng lực chiến đấu hoàn toàn trái ngược, tham mưu trưởng Lê Hành thăm nhất, say rượu nằm bẹp, vì lượng còn quá cao, anh đang bị chấn thương chưa lành, nên sốt cao dọa sợ Hạ Hi.

Từ Đại tá Hách Nghĩa Thành, đến Thượng tá Hạ Hoảng Huân, sau đó là Trung tá Lê Hành đứng hàng cuối, đến phiên thiếu tá Hình Khắc Lữ. Dùng từ “Ngàn chén không say” để hình dung anh, hoàn toàn thích hợp.

Theo lý thuyết ghi chép lịch sử uống rượu, Mễ Kha một ly đã gục, nên cô không dám uống rượu. Nhưng vì Hạ Hi giúp Lê Hành ngăn cản rượu, thừa dịp mọi người không chú ý đã đổi mấy ly rượu, mà người ngồi cạnh cô Mễ Kha không cẩn thận đem rượu trắng tưởng nhầm nước suối uống hai ngụm.

Mễ Kha bị sặc rơi nước mắt, thật may là Hình Khắc Lữ tới mời rượu nhìn thấy, anh đưa nước suối cho cô súc miệng, lại giơ tay vuốt lưng giúp cô dễ thở: “Làm gì thế, không ai mời rượu em cảm thấy tỉnh mạch?”

Mễ Kha nước mắt lưng tròng: “Đây là gì thế, cay chết em rồi.”

Hình Khắc Lữ cười hì hì trêu chọc cô: “Cô bé em cẩn thận uống say, đến lúc đó anh giở trò lưu manh em cũng không biết đâu.”

Mễ Kha đẩy tay anh: “Không cần chiếm tiện nghi của em.”

Hình Khắc Lữ cười vang: “Còn biết nam nữ thụ thụ bất thân, chưa có say.” Lấy ngón tay gỡ gỡ tóc cô toát loạn dính trên trán, anh nhắc nhở: “Rượu này tác dụng chậm, đừng uống nữa. Thủ trưởng bọn họ cũng đã say, lát nữa các chị dâu không ai có tâm trí để ý tới em.”

Mễ Kha nhăn mũi, làm bộ đáng đáng thương: “Muốn uống tới khi nào, em đã mệt.”

Hình Khắc Lữ nhìn đồng hồ: “Cố gắng một lúc, nửa tiếng nữa bên trong kết thúc chiến đấu, anh đưa em về.”

Nửa tiếng sau, Lê Hành say rượu nằm bẹp. Trừ Hách Nghĩa Thành, Hạ Nhã Ngôn, Thúc Văn Ba, Hình Khắc Lữ và Mễ Kha năm người về nội thành, toàn thể quân bệnh cùng tám và ngũ ở đoàn 5-3-2”

Tưởng năm người một xe trở về, kết quả Hình Khắc Lữ lấy lí do không thuận đường lại lấy chức vụ kêu Thúc Văn Ba đưa Hách Nghĩa Thành cùng Hạ Nhã Ngôn về, còn anh đưa Mễ Kha. Tuy danh hiệu “Lưu manh” đã gắn liền trên mũ, nhưng Hình Khắc Lữ không có ác ý. Anh chẳng qua đối với tiểu cô nương có cảm tình, vì vậy mới cố gắng tạo cơ hội để cùng cô ở một chỗ.

Mễ Kha ít khi tiếp xúc với người khác phái, cho nên đối với Hình Khắc Lữ có chút kháng cự, nhưng khi nghe anh nói nếu đi cùng phải vòng xe đưa cô về trước, sau đó mới đưa Hách Nghĩa Thành về, trẻ nải việc nghỉ ngơi của đồng chí thủ trưởng, cô bắt tắc di lên xe Hình Khắc Lữ. Bởi vì không biết tử lượng của Hình Khắc Lữ, Mễ Kha rất sợ anh say rượu đem chân ga nhầm thành chân trắng xe đạp, sợ hãi mắt chớp nhìn chăm chăm vào anh.

Hình Khắc Lữ bị cô xem thường cười không ngừng: “Cô bé, nếu như bởi vì anh lớn lên nhìn đẹp trai, lấy ánh mắt thường thức sùng bái nhìn anh, anh sẽ rất thích, nhưng em bây giờ dùng ánh mắt lo lắng này nhìn anh, sẽ khiến anh khản trương. Không sao, kỹ thuật của anh không đến nỗi đem em ngã vào trong khe đâu. Nói cho em biết, năm đó xe chạy qua địa bàn Tây Nam, có nhiều chỗ chỉ có ba bánh xe chạy trên đường, vẫn như thường vượt qua vách đá.”

Anh không nói thì thôi, vừa nói Mễ Kha lại càng sợ, cộng thêm tốc độ xe rất nhanh, cô sợ hết hồn hết vía. Vì hóa giải sự khản trương, cô quyết định nhắm mắt lại, hi vọng ngủ một giấc thì sẽ đến nhà.

Hình Khắc Lữ thấy thế trêu chọc cô: “Đừng trách anh không nhắc nhở em, ở bộ đội đều là: hai mắt vừa nhắm, đề cao cảnh giác. Em ngủ thiếp đi, anh không đảm bảo sẽ xảy ra chuyện gì.” Mễ Kha không để ý tới anh, nhắm mắt quay đầu nhìn về phía cửa sổ xe.

Mặc dù ngoài mặt trêu đùa cô, Hình Khắc Lữ vẫn chăm sóc đem cửa sổ xe quay lên, sau đó cởi quần trang khoác lên người cô, nếu như không thuận tay béo mặt cô một cái, ấn tượng Mễ Kha đối với anh cũng không tệ lắm.

Mễ Kha cũng không rõ là cô có phải đang ngủ thiếp đi, tóm lại cô cảm giác đầu càng ngày càng đau, thân thể càng lúc càng nóng, theo bản năng cô cởi áo khoác, sau đó đến chiếc áo dẹt kim hở cổ, tiếp đến tay cô bị một lực lớn đè lại, không nhúc nhích. Mơ mơ màng màng mở mắt, trước mặt đứng đưa vài bóng người, cô hơi hí hóp mắt, không biết bao lâu kêu: “Hình Khắc Lữ”

“Em rót cuộc uống bao nhiêu?” Thanh âm trầm thấp đậm đà truyền vào trong tai, Mễ Kha nghe thấy anh tức giận nói: “Nghiêm chỉnh một chút, đừng cởi quần áo nữa, đừng khiến anh bốc hỏa, ở trên xe ăn em!”

Rượu bây giờ mới phát tác, Mễ Kha cực kỳ khó chịu, cô không an phận giãy giụa cố gắng thoát khỏi kiềm chế của anh. Dựa vào sức lực Hình Khắc Lữ, cô muốn thoát là có thể thoát được sao? Hai bên giằng co, Hình Khắc Lữ bỗng nhìn thấy cổ tay Mễ Kha bởi vì bị chới chặt nên tạo thành máu bầm, sợ làm đau cô, anh theo bản năng buông lỏng tay.

Thoát khỏi trói buộc, Mễ Kha khó chịu cầm cổ áo, giống như muốn cởi xuống. Anh mất chạm đến xương quai xanh khêu gợi, dưới tác dụng của rượu Hình Khắc Lữ cảm thấy bên trong như lửa đốt. Anh mở cửa xe nhảy xuống, đứng ở nơi gió mát, cố làm dịu dịu hỏa trong cơ thể. Kết quả chờ khi anh quay lại xe nhìn thấy Mễ Kha áo cởi một nửa cả người ngã qua ghế tài xế ngủ thiếp đi.

Hình Khắc Lữ hít sâu, cầm áo khoác muốn che cho cô, kết quả ngón tay không cẩn thận chạm vào da thịt trắng mịn của cô, tiểu cô nương nhảy cảm liền tỉnh, sau đó ôm cổ anh, giọng điệu mềm mại, làm nũng: “Mẹ, con khó chịu...”

Hình Khắc Lữ thật là bị buộc trở thành lưu manh. Mặc cho anh có lực khống chế mạnh hơn nữa, nhưng nhuyển ngọc ôn hương trong ngực, anh không động chính là heo, người có bệnh. Vì vậy một giây kế tiếp, Mễ Kha nhỏ nhắn bị anh ôm đến ghế sau của xe việt dã, ngay sau đó Hình Khắc Lữ vội vàng hôn lên đôi môi đang hé mở của Mễ Kha.

Mễ Kha vốn không phải là say đến bất tỉnh nhân sự, khi môi bị che lại, khó thở cô vẫn có ý thức, theo bản năng khước từ Hình Khắc Lữ, trong miệng phát ra âm thanh tương tự như rên rỉ, hừ nhẹ. Mà lúc này cô kháng cự lại dễ dàng kích thích nam nhân, cộng thêm bộ dáng sắc đẹp thay cơm nhìn qua thật muốn khi dễ, cho nên Hình Khắc Lữ nháy mắt bắt được mấu chốt, từ hôn nhẹ nhàng bên ngoài, càng về sau công thành đoạt đất, không ngừng hôn sâu, khiến đầu óc Mễ Kha hoàn toàn hỗn loạn, ngay cả anh cũng không kiềm chế được muốn hòa tan.

Cảm thấy thân thể trong ngực khê run, Hình Khắc Lữ mới phát hiện ra áo lót bị cô hay bị chính mình kéo lộn xộn, mà áo của Mễ Kha cũng không biết lúc nào bị anh cởi bỏ, lúc này tay anh đang dừng lại ở khóa áo lót, chỉ cần ngón tay anh nhẹ nhàng động, thân thể của cô sẽ hoàn toàn lộ ra trước mắt anh.

Trong phút chốc, một tia lý trí cuối cùng còn sót lại nhắc nhở anh không nên mạo phạm cô. Dừng lại anh ôm Mễ Kha vào trong ngực, cúi đầu ở bên tai cô nhắc nhở: “Đừng làm loạn, anh sẽ không khống chế được mà muốn em.”

Hoặc là bị ôm chặt không thoải mái, Mễ Kha vịn cổ anh, thân thể nhỏ bé ở trong lòng anh uốn éo. Da cô

trơn mịn như da em bé cọ sát vào lồng ngực anh, Hình Khắc Lữ gần như không chịu đựng nổi, nhiệt độ dưới hai chân tăng lên, anh chôn mặt vào cổ Mễ Kha, hung hăng cắn cô một cái.

Mễ Kha đau, đánh anh, Hình Khắc Lữ thuận thế buông cô ra, sau đó lấy nước suối từ dưới ghế, mở ra, dùng toàn bộ đổ lên đầu. Mễ Kha bị nước lạnh hắt vào thân thể co rút né tránh.

Vốn dĩ phát triển đến bước này sẽ kết thúc, nhưng Mễ Kha vì vai và cổ truyền đến đau đớn tỉnh táo thêm một chút, phát hiện mình nửa người gần như bị lộ ra toàn bộ, hoàn toàn tỉnh rượu cô hét lên lấy tay bảo vệ ngực che đi phong cảnh. Hình Khắc Lữ mím môi, lấy áo dệt kim muốn giúp cô mặc. Mễ Kha lại nghĩ anh muốn xâm phạm cô, hốt hoảng đẩy anh. Hình Khắc Lữ tránh cũng không tránh chỉ muốn mau chóng giúp cô mặc lại quần áo. Vậy mà lồi lồi kéo kéo, áo không mặc được vào, áo lót còn không giải thích được bị mở ra.

Bộ dạng này hoàn toàn có thể gọi là hình ảnh hấp dẫn, hoàn toàn kích thích Hình Khắc Lữ đang say rượu, anh nắm lấy áo Mễ Kha cầm lên, cánh tay khê dùng lực, một tay kéo cô áp đảo ngồi lên ghế, trong lúc cô giãy giụa môi anh đã hôn xuống cổ cô, lưu luyến nhắm nháp bầu ngực, dừng lại ở trên bụng...

Cuối cùng khi bàn tay như lửa nóng của anh thăm dò vào quần của Mễ Kha, cô gần như thét chói tai, tiếng khóc trong xe tràn ngập ra. Hình Khắc Lữ bỗng chốc dừng lại, một giây, hai giây, ba giây sau anh đột nhiên ngồi dậy, kéo chiếc áo bị thất lạc ở trên ghế tài xế, che phủ Mễ Kha thật kín, sau đó không cho cô phản bác, ôm chặt cô vào ngực, liên tục nói: “Anh xin lỗi, anh xin lỗi, anh xin lỗi...”

Cảm xúc Mễ Kha dần bình ổn, chờ Hình Khắc Lữ chậm rãi buông cô ra thì cô theo phản xạ có điều kiện vùng tay “bốp” hung hăng tát lên mặt Hình Khắc Lữ. Mễ Kha vóc dáng không cao, nhưng lực tay không nhỏ, Hình Khắc Lữ bị đánh đến nghiêng mặt. Đang lúc Mễ Kha cho rằng anh sẽ nổi giận thì anh quay mặt sang bình thần nói: “Em mặc quần áo vào trước, cẩn thận cảm lạnh.” Sau đó mở cửa xe đi xuống, đứng bên ngoài rút mấy điều thuốc.

Hình Khắc Lữ trở về xe, trên người quân trang khô phục chỉnh tề, Mễ Kha vẫn đang khóc. Sợ dọa đến cô, anh không cùng cô tiếp xúc, đầu tiên đưa ra khăn giấy cho cô: “Em lau mặt đi.” Sau đó rất dịu dàng nói: “Anh cũng không nghĩ sẽ mạo phạm em, thực sự, anh không bị ỉn như vậy.” Anh hiếm khi lúng túng dừng lại: “Tóm lại, anh mất không chế, xin lỗi em.”

Mễ Kha núp ở chỗ ngồi phía sau, nhỏ giọng yêu cầu: “Em muốn về nhà.”

Hình Khắc Lữ yên lặng một lát: “Được”

Cả đường đi trầm mặc, Hình Khắc Lữ đưa Mễ Kha đến ngoài cửa Mễ Gia, lúc cô chuẩn bị xuống xe anh vội kéo lại, “Em có thể tha thứ cho anh không? Anh thừa nhận anh uống say, nhưng anh thật sự không có ác ý. Anh không nói dối em, anh thật sự thích em, em làm...” hai từ “Bạn gái” chưa nói ra, Mễ Kha đã rút tay ra, đẩy cửa xe không quay đầu chạy mất, chỉ có bên tai vọng lại thanh âm yếu ớt như tiếng muỗi kêu của cô: “Thật xin lỗi” thật lâu không bị tan ra.

Thật xin lỗi cái gì? Say rượu thất thố suýt chút nữa cưỡng bạo cô? Còn cô vì một cái tát kia?

Sờ sờ má trái bị đánh, Hình Khắc Lữ im lặng cười.

Gió đêm chợt nổi lên, thổi vào hồ nước, ban đêm “Xuân tâm nảy mầm” đâu chỉ một mình Hình Khắc Lữ

Trí nhớ như thủy triều vọt tới, tình huống bây giờ giống như cảnh đêm đó tái diễn, Mễ Kha nước mắt không kiềm được rơi xuống, không phải vì anh hôn như trừng phạt, mà vì cảm thấy khó chịu.

Hình Khắc Lữ lại nghĩ đã dọa được cô. Cảm giác trên mặt cô ẩm ướt, anh dừng lại tất cả động tác, ôm cô vào trong ngực, bộ dáng như đang dỗ đứa bé, vỗ nhẹ lưng cô, dịu dàng bảo đảm: “Đừng sợ, nếu em không đồng ý, anh tuyệt đối không dám làm loạn. Chẳng qua anh muốn giải thích, anh vì thích em mới muốn ôm em, yêu em tuyệt đối không có ý khi dễ em.”

“Anh chính là thấy em thấy em dễ liên tưởng!” Mễ Kha trong lòng anh lau nước mắt, oán trách: “Luôn trên chọc em... em làm sao biết anh thật lòng hay đùa giỡn? Động một chút là nổi giận, quát em còn lớn tiếng hơn quát lính của anh, xem mắt cũng không phải em nguyện ý, làm gì mà tức giận với em, không thể nhẹ nhàng nói?”

Hình Khắc Lữ cãi lại: “Nhẹ nhàng nói em sẽ nghe sao?”

Mễ Kha ngẩng đầu quát: “VẬY anh nổi giận, em sẽ nghe lời?”

Hình Khắc Lữ im lặng: “Anh không gọi em cũng không gọi, có phải nếu như anh không tìm em... em thật sự muốn cắt đứt liên hệ với anh?”

Mễ Kha mạnh miệng: “Cắt đứt thì cắt đứt, dù sao anh cũng không quan tâm.”

“Anh không quan tâm?! Anh đến bệnh viện Lục quân làm gì.” Hình Khắc Lữ cảm thấy oan uổng, “Anh mặt mũi cũng không cần, cầu xin Tham mưu trưởng lừa em tới sư bộ, vì sợ em không chịu gặp anh. Anh còn không để bụng, em còn không có lương tâm.” Thấy bộ dáng cô méo miệng, giọng điệu của anh chậm xuống: “Được rồi, được rồi, anh cũng không phải mắng em, chỉ là có chút ầm ỹ, còn không được nói. Dù sao anh cũng mặc kệ, em đồng ý là tốt nhất, không đồng ý anh cũng chỉ có một chiêu,” anh dừng lại, thấy Mễ Kha ngẩng đầu mới ăn vạ nói: “Dây dưa đến cùng!”

Mễ Kha giơ tay đánh anh, bị anh bắt được đặt lên ngực. Hình Khắc Lữ nhìn sâu vào mắt cô, hai mắt thâm thúy như đáy hồ trong suốt, nhìn chăm chú cô: “Anh là nghiêm túc, bây giờ, chân thành và nhiệt liệt mời em - làm bạn gái anh.”

Lúc này Hình Khắc Lữ khí thế mà dịu dàng, ánh mắt kiên định, Mễ Kha bị ánh mắt sáng rực của anh khóa trụ, gương mặt càng lúc càng đỏ, ngay cả lỗ tai cũng ửng hồng, cô không dám nhìn vào ánh mắt anh, rất lâu mới ngập ngừng: “Nhưng ba em, không thích quân nhân...”

Hình Khắc Lữ vừa nghe khoe miệng nhếch lên: “Ba em có thích hay không liên quan gì đến anh, em thích là được.” Lấy ngón tay lau đi nước mắt còn đọng lại trên khoe mắt, anh cúi xuống bên tai Mễ Kha nói nhỏ: “Em thích anh chứ? Ít nhất cũng không ghét. Nếu không lần trước xảy ra như vậy, em đã cùng anh tuyệt giao...?”

Mễ Kha đắm loạn lên người anh, Hình Khắc Lữ cười mấy cái sau đó ôm chặt lấy cô. Mễ Kha ban đầu còn giống như không muốn anh chạm vào, hai tay chống trước ngực đẩy anh, nhưng so với buổi đêm sau bữa tiệc liên hoan, sức lực giảm đi rất nhiều.

Hình Khắc Lữ lại nhất định phải biết được đáp án từ chính miệng cô, dịu dàng hỏi lại: “Đồng ý, ở bên cạnh anh được không?”

21. Chương 21

Giọng điệu của anh giống như đang ăn vạ, nhưng lại ẩn chứa trong đó sự chân thành.

Mễ Kha chợt nghĩ tới mẹ Ngải Lâm nói: “Tranh thủ kiên trì mơ ước, nên yêu người đáng yêu!”

Mặc dù hiện tại cô không biết Hình Khắc Lữ có phải là người đáng giá để yêu không, nhưng cô nguyện ý thử. Không sai, cô nguyện ý.

Vì vậy Mễ Kha vui mặt vào vai anh, nhẹ giọng nói hai chữ: “Được rồi!”

Quen nhau đã lâu, bọn họ không phải quan hệ người yêu, cuối cùng vì anh kiên nhẫn, và cô nói một câu coi như miễn cưỡng là có chút đột phá. Hai chữ này, làm bóng đêm cũng trở nên dịu dàng. Hai chữ này, khiến cho quan hệ giữa hai người, đột nhiên rõ ràng.

Ban đêm yên tĩnh, ánh trăng chiếu rọi, bóng dáng người đàn ông ôm người phụ nữ của mình coi như là trân bảo, khoe mắt đuôi mày tràn ngập ý cười. Khẽ thu hẹp cánh tay, ôm cô chặt hơn, Hình Khắc Lữ bình thường khôn ngoan giờ lại lộ vẻ ngốc nghếch nói: “Cảm ơn!” Còn về việc muốn cảm ơn cái gì, có lẽ ngay cả chính bản thân anh cũng không rõ.

Là người yêu của nhau, sao phải nói cảm ơn? Có thể vì tình cảm biến thành tình yêu, cũng có thể vì tình yêu là hai người cùng tự nguyện bỏ ra tình cảm. Nghĩ đến đây Mễ Kha lặng lẽ giơ tay lên ôm anh, lúc ngón tay chạm vào quân trang của anh cô xấu hổ rút tay lại, nói: “Anh phải đối xử tốt với em đây.”

Hình Khắc Lữ khẽ cười, sáng giọng: “Ngốc nghếch.”

Còn nói cô ngốc! Mễ Kha khẽ giùng giàng nhỏ giọng kháng nghị: “Vậy sao còn yêu em...”

Hình Khắc Lữ vỗ nhẹ lưng cô tỏ vẻ an ủi, nói: “Hết cách rồi, anh cũng không thích cô gái nào quá thông minh.”

Đi một vòng, cũng vẫn là trêu chọc cô, Mễ Kha bất mãn đẩy anh: “Anh có ý gì? Em còn chưa ghét bỏ thân phận quân nhân của anh đây.”

Hình Khắc Lữ bật cười, “Ghét bỏ cũng muộn, em đã đồng ý.” Sau đó bắt nhịp điệu học giọng cô nói chuyện: “Là ai mới vừa nói ‘Được rồi’ nhỉ”

“Ghét!” Mễ Kha mếu máo: “Anh đối với em không tốt, em sẽ đổi ý.”

“Vậy thì cứ thử một chút, anh sẽ không cho em cơ hội!” Tiếng nói vừa dứt, Hình Khắc Lữ giữ chặt hông cô, cúi thấp đầu.

Ở trong xe việt dã, anh lần đầu đã “Mạo phạm” cô, lần này anh rốt cuộc đã danh chính ngôn thuận hôn cô.

Nụ hôn sâu, dài, mạnh mẽ, Mễ Kha hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của anh, chỉ có thể để mặc anh ta cần ta cứ lấy.

Nụ hôn vừa dứt, Hình Khắc Lữ ôm đầu Mễ Kha tựa vào ngực mình.

Bên tai là tiếng nhịp tim đập của anh, Mễ Kha hỏi anh nghi vấn giữ lâu trong lòng: “Đêm đó anh say thật sao?”

Hình Khắc Lữ nói: “Em nghĩ sao.”

“Vậy sao anh vẫn nói mình say, rõ ràng say... là em thôi.” Mễ Kha càng nói âm thanh càng nhỏ, sau đó vùi mặt vào lòng anh.

Hình Khắc Lữ rõ ràng rất hưởng thụ vẻ xấu hổ của cô, giọng bất cần đời trả lời: “Bởi vì anh muốn bản thân say rượu thất thố sau đó chịu trách nhiệm.”

Mễ Kha đột nhiên hiểu ra anh quan tâm cô. Bởi vì sợ cô khó chịu nên bản thân mới nhận sai lầm, thậm chí còn khiêm nhường xin cô tha thứ, chính là như vậy chứ? Từ “ghét” vừa đến khóe miệng, lời nói ra lại là: “Anh ngốc!”

Nụ cười trên môi lan tràn tới khóe mắt, Hình Khắc Lữ nói lỏng tay, cùng cô cách xa một chút, cái trán chạm nhẹ vào trán cô nói nhỏ: “Có điểm giống em.” Giờ phút này nụ cười của anh, có hương vị mộc mạc, cùng với hình tượng quân nhân uy vũ chuyên nghiệp hoàn toàn không hợp. Nhưng Mễ Kha lại bị nụ cười của anh khích lệ, hiếm khi mạnh dạn hỏi: “Em có một yêu cầu được không?”

“Đây là quyền lợi mà bạn gái phải có!” Hình Khắc Lữ tâm trạng cực kì vui vẻ, sáng khoái hứa hẹn: “Em nói đi, chỉ cần không phải đổi ý, mười điều cũng được.”

Thấy anh hé miệng cười, Mễ Kha lém lỉnh le lưỡi một cái, suy nghĩ một chút nói: “Em chưa từng yêu, không biết bạn gái phải làm những gì, hơn nữa công việc của anh đặc biệt, em lại ngốc, cho nên nếu em có làm gì sai, không cho phép anh giống như lần trước nổi giận quát em.”

Hình Khắc Lữ cố tình tỏ vẻ suy tính: “Đúng thật có chút ngốc.” Bị cô đánh một cái, anh tới gần cô kiên định nói: “Có ngốc nữa anh cũng vẫn thích. Về sau nếu em không nghe lời anh sẽ không nổi giận, sẽ không quát em, anh...” Cố ý dừng lại, anh cúi người đến cạnh tai cô thần thần bí bí nói: “Anh chỉ hôn em, hôn đến khi nào em nghe lời mới thôi, có được hay không?” Lời nói còn vang bên tai, anh nhanh chóng đặt một nụ hôn lên má cô, thấy cô né tránh, bộ dáng tức giận anh cười: “Còn không cho anh hôn à?”

Mễ Kha đỏ mặt, véo vào tay anh: “Hình Khắc Lữ anh nghiêm túc chút đi.”

Nghe cô gọi cả tên họ anh, Hình Khắc Lữ tỏ vẻ đại gia nói: “Nói dễ nghe một chút, thì anh sẽ nghiêm túc.”
“Không phải anh dụ dỗ em sao.” Mễ Kha khẽ liếc mắt, uốn thẳng lưng chỉ tay đâm đâm bộ ngực anh: “Anh chuyển đề tài, còn chưa đồng ý đối xử tốt với em đấy.”

Cô bộ dáng đáng yêu gương mặt hất lên, khiến Hình Khắc Lữ trong lòng giống như có ngàn vạn con ngựa chạy qua, anh cười xấu xa: “Được, lúc nào cũng đối xử tốt với em, lúc lên giường càng đối với em tốt hơn.”

Mễ Kha vung tay đâm anh, Hình Khắc Lữ hưởng thụ cảm giác cô làm nũng tức giận, cuối cùng ấn cô vào trong ngực, “Nói phát tác liên phát tác, nói mau, còn yêu cầu gì, không nói anh liền cùng anh bắt đầu khoa mục?”

Mễ Kha hiển nhiên chưa thích ứng với ngôn ngữ quân sự của anh: “Cái gì khoa mục?”

Hình Khắc Lữ nhìn cô bĩu môi: “Hôn môi!”

Lại không đứng đắn, Mễ Kha gương mặt nhăn nhó phê bình: “Anh có thể hay không thay đổi một chút, lúc nào cũng giở trò lưu manh.”

“Giở trò lưu manh là quyền lợi của lão công dự bị!” Hình Khắc Lữ dạy dỗ cô: “Anh chính là theo trình tự bình thường tiến hành, không có vi phạm quy tắc. Hơn nữa, là một người đàn ông, một người đàn ông yêu em, đối với em có ham muốn đó là điều bình thường, em thật là ngốc, cái này cũng không hiểu?”

“Ai nói em không hiểu..., nhưng là,” Mễ Kha mếu máo, đỏ mặt lầu bầu: “Anh cũng không cần suốt ngày nghĩ đến chứ.”

Hình Khắc Lữ thấy bộ dạng cô bối rối bị chọc cười ha ha, tiếng cười sảng khoái vang vọng trong không gian, trong nháy mắt lan tới Mễ Kha, cũng khiến cô không nhịn được khoe môi nở nụ cười.

Đang tiến hành môn học, trước hết biểu diễn tiết mục gia tăng hứng thú cũng tốt, Hình Khắc Lữ đẩy cửa xe ôm cô xuống: “Không cho người ta hôn, làm chút gì đó phân tán lực chú ý đi vậy. Xem em ăn cũng không có ít, đi dạo để tiêu hóa chút đi.”

Mễ Kha cũng không muốn ở suốt trong xe, vì vậy ngoan ngoãn đứng yên, để cho Hình Khắc Lữ giúp cô xử lý lại trang phục, ngáy ngốc nói: “Phản cát hương dụ ăn thật ngon, em không chú ý đã ăn hết, quả thật có chút no.”

Đồ bỏ viện trưởng đã tiêu hóa không tốt rồi, cô lại không chú ý ăn đầy bàn Phản cát hương dụ? Hình Khắc Lữ trong lòng cảm thấy có chút đồng tình với tình địch của mình. Đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, anh sủng ái, nhẹ trách: “Suốt ngày ăn vặt”

Mễ Kha không thêm chú ý lời phê bình của anh, đi bên cạnh anh, tiếp tục yêu cầu của mình: “Thức tham mưu nói có nhiều cô gái thích anh, có phải vậy không? Em không thích các cô gái thấy con trai là giống như cá gặp nước. Còn nữa, ba em không thích quân nhân, nếu biết em và anh yêu nhau, không biết có chặt chân em không? Em có chút sợ...”

Hình Khắc Lữ phát hiện, nha đầu này lại bắt đầu nói nhảm, nhưng chuyện kia bị anh niêm phong trong lòng, bởi vì lời của cô lại trở nên mềm như nước, “Ba nói vậy em cũng tin? Anh trông như vậy ai thêm chú ý đến anh? Hơn nữa, một mình em anh còn không quan tâm đủ, còn đâu tinh lực mà trêu chọc người khác? Về phần ba em,” anh hơi có vẻ thâm trầm suy nghĩ một chút: “Anh chỉ có thể bảo đảm nếu ông đánh em như lời em nói, anh sẽ thay em chịu đòn.”

Mễ Kha bị hành động nghiêm trang trả lời của anh chọc cười. Giống như con nít lôi kéo tay anh, cô thao thao bất tuyệt thương lượng với anh làm như thế nào yêu đương mà không bị ba phát hiện, ví dụ như Hình Khắc Lữ nếu như đến gặp cô phải cố gắng mặc thường phục, hay anh đưa cô về chỉ đưa đến đầu đường để tránh bị người nhà bắt gặp, đợi chút... Anh đường đường là một thiếu tá quân đội, tự dưng yêu đương lại bị xui xẻo vậy, nói chuyện yêu đương cũng phải giấu diếm nghề nghiệp của mình?

Hình Khắc Lữ không nhịn được cười, “Mặc quân trang cũng không sợ, em không phát hiện ra trừ làm lính, còn có một công việc khác cũng mặc đồ rằn ri sao?”

Mễ Kha ngheo đầu hỏi: “Công việc gì?”

“Dân công!” Hình Khắc Lữ neho lông mày: “Chẳng may ngày nào đó bị ba em bắt gặp, em cứ nói cho ông biết, anh là dân công giúp đỡ em cầm túi xách.”

Ngó nghiêng chẳng biết lúc nào bị anh cầm tay nhỏ bé bao lại, Mễ Kha cười khanh khách.

Một đường nói cười, nhanh chóng đã đi bộ tới nhà Mễ Ngư, Mễ Kha không hiểu: “Làm sao anh biết hôm nay em không về nhà?”

Hình Khắc Lữ bẹo má cô một cái: “Không phải muốn yêu đương giấu diếm sao, thừa dịp ba em chưa phát hiện đã đánh tiếng với chị em, chờ lúc chúng ta hẹn hò còn phải phiền chị ấy đánh yểm trợ đấy.”

Mễ Kha cong môi: “Anh cũng nhìn xa.”

Hình Khắc Lữ cúi người, thân mật đem mặt mình chạm vào mặt cô, thì thầm: “Còn không phải lo em bị chặt chân!”

Ý thức được anh muốn làm gì, Mễ Kha nghiêng đầu muốn tránh: “Đừng làm loạn... em còn có chuyện chưa nói xong.”

“Cả đường đi đều nói, còn chuyện gì chưa xong?” Hình Khắc Lữ ôm eo cô, không tốn chút lực nào mà đem cả người cô ôm vào trong ngực, đặt lên môi cô thì thầm: “So sánh với việc hôn em, tối nay anh thật sự không có tâm trạng cùng em nói chuyện!”

Mễ Kha bị Hình Khắc Lữ kéo, nhìn gương mặt anh kề sát mặt mình, chưa kịp giãy giụa, môi đã bị anh hôn. Không có nhẹ nhàng, không thăm dò, anh trực tiếp hôn sâu, Mễ Kha chỉ cảm thấy bị hơi thở nam tính của anh cuốn lấy, không ngừng cảm thấy một luồng điện đánh tới bức tường phòng bị của cô, thân thể càng không tự chủ được run rẩy, trong mê loạn cô lệ thuộc bàn tay nhỏ bé nắm chặt quân trang của anh.

Vậy mà Hình Khắc Lữ vẫn chưa hài lòng việc cô đáp lại như vậy, anh một mặt say mê quyến luyến mút lấy cái miệng ngọt ngào của cô, một mặt cầm tay của cô vòng lên cổ anh, hôn càng sâu.

Cho đến khi Mễ Kha hoàn toàn xuôi lơ trong lòng anh, Hình Khắc Lữ mới rời khỏi môi cô, hưởng thụ từ từ hôn gương mặt đỏ bừng của cô, rồi đến vành tai xinh xắn, cuối cùng hạ ấn ký của riêng anh lên cổ cô, vùi mặt vào cổ cô anh thì thầm: “Về sau không cho phép nói anh lưu manh!”

Chưa quen với hành động thân mật thể này, Mễ Kha ngực phập phồng, xấu hổ không dám ngẩng đầu nhìn anh: “Đúng như thế, còn không cho người ta nói.”

Quả thật vừa thấy cô, anh liền nổi sắc tâm, Hình Khắc Lữ cũng không phủ nhận: “Đợi ngày nào đó dọn ra ngoài, đùa giỡn lưu manh, ăn em sạch sẽ, để cho em mạnh miệng.”

Mễ Kha không khách khí nhắc chân đá mạnh vào bắp chân anh, Hình Khắc Lữ vui vẻ đón nhận.

Đây vẫn là một đêm bình thường, nhưng bởi vì hai người đã xác định quan hệ yêu đương nên cùng với người khác hoàn toàn bất đồng. Rõ ràng đã đưa người trở về, nhưng Hình Khắc Lữ làm thế nào cũng không để Mễ Kha đi vào, quần lấy cô hôn rồi lại hôn, cho đến khi cô cam kết ngày mai tan làm sẽ cùng anh hẹn hò, anh mới không tình nguyện thả người.

Mễ Kha đi vài bước quay đầu lại, nhìn Hình Khắc Lữ phất tay.

Anh mỉm cười, giơ tay lên làm động tác gọi điện thoại.

Mễ Kha bước chân nhẹ nhàng bước vào cửa, không kịp mở miệng chào chị liền nghe được âm thanh không thể quen thuộc hơn hỏi thăm: “Đã về?”

Mễ Kha kinh ngạc ngẩng đầu, đợi thấy rõ người ngồi ngay ngắn trong phòng khách, nhất thời cà lăm: “Ba... ba?”

22. Chương 22

Mễ Ngật Đông thậm chí cũng không ngẩng đầu, tầm mắt vẫn còn ở trên bàn cờ, cánh tay cầm quân cờ vững vàng đặt xuống, trực tiếp ăn một quân cờ của Đàm Tử Việt, sau đó mới thông thả ung dung đặt câu hỏi

với Mễ Kha: “Tại sao về muộn như vậy?”

Giọng điệu của ông không có sóng gió, làm người ta nghe không rõ vui hay giận. Mễ Kha theo bản năng nhìn về phía chị, Mễ Ngư chỉ là lắc đầu một cái. Ba đại nhân giá lâm đã làm phản ứng Mễ Kha chậm nửa nhịp, chị hai đáp lại không rõ ràng, vẻ mặt bỗng mê man. Trong lòng lo lắng, cô nâng cổ tay nhìn đồng hồ: “Á? Cũng đã muộn rồi.” Không có thói quen nói dối cô giải thích: “Con không chú ý thời gian.”

Mễ Ngật Đông dường như tập trung chú ý chơi cờ, không nói thêm. Mễ Kha lặng lẽ đổi giày, núp ở một bên ghế sa lon, thừa dịp ba không chú ý đưa mắt hỏi thăm Mễ Ngư, đây là cái tình huống gì? Mễ Ngư khẽ nhún vai, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Đàm Tử Việt.

Mễ Kha chớp chớp hai mắt to tròn, không rõ ràng, cúi đầu vắn ngón tay, cô cẩn thận hỏi: “Ba sao ba lại tới đây?”

Mễ Ngật Đông liếc cô một cái: “Con có thể tới còn ba không thể?”

Mễ Kha thấy giọng ba có vẻ không vui, đầu cũng đỏ mồ hôi, rất sợ ba thông minh phát hiện ra cái gì, vội hỏi: “Vậy sao mẹ không tới cùng?”

Mễ Ngật Đông ăn quân cờ cuối cùng của Đàm Tử Việt, tức giận: “Cũng biết nhớ mẹ con!”

Mễ Kha nhìn chị nháy mắt, thỉnh cầu trợ giúp.

Mễ Ngư trừng mắt liếc cô, nửa nằm trên bả vai Đàm Tử Việt, rảnh rỗi mở miệng: “Thiệu Vũ Hàn đưa em về hả?”

“À?” Mễ Kha sợ run lên, trước cái nhìn soi mói của Mễ Ngư, ngập ngừng: “A”

Đàm Tử Việt bóp nhẹ đùi Mễ Ngư, ngay sau đó đưa ánh mắt lờm em vợ, đối với hành động lừa gạt ba vợ của hai chị em tỏ vẻ khinh thường. Ngay sau đó nghe được ba vợ đại nhân trầm giọng hỏi: “Thiệu Vũ Hàn là bạn con?” Anh nghiêm nghị trả lời: “Vâng ba, con cùng Vũ Hàn học chung trung học, vừa hay Kha Kha cùng cậu ta lại là sư huynh sư muội, hôm nay mới tụ tập.”

Mễ Kha hiểu được bữa tiệc tối nay bị ba biết được, âm thầm cầu nguyện sự xuất hiện của Hình Khắc Lữ chỉ là tiểu nhạc đệm, có thể bị anh rể coi thường, cô cẩn thận dò xét ánh mắt Mễ Ngật Đông, lại trợn mắt to nhìn chằm chằm Đàm Tử Việt, ngay sau đó nghe được Mễ Ngật Đông hỏi cô: “Anh ta là viện trưởng của con?”

Mễ Kha gật đầu, còn đang lo ba sẽ hỏi thêm thì Mễ Ngật Đông đứng dậy, cầm lấy áo khoác Mễ Ngư đưa tới: “Mẹ con bảo sáng sớm mai về nhà ăn cơm.”

“Vâng.” Mễ Kha thở phào nhẹ nhõm: “Ba về luôn sao?”

Mễ Ngật Đông cầm áo khoác ngoài khoác lên tay: “Không đi chẳng lẽ ở đây à? Nếu không phải chờ con ba đã đi từ lâu.”

Đúng là hỏi một câu ngớ ngẩn. Mễ Kha như một đứa bé làm việc sai nhỏ giọng nói: “Tối nay con ngủ ở nhà chị.”

Mễ Ngật Đông gật đầu tỏ vẻ biết.

Đàm Tử Việt đưa ba vợ xuống lầu, Mễ Kha nhanh như mèo núp sau khe cửa nghe lén đối thoại hai người chờ thang máy.

“Cậu ta như thế nào?”

“Vũ Hàn tốt nghiệp Viện y học, du học, sau khi trở về bệnh viện Lục quân cậu ấy nhập ngũ, tham gia ba tháng huấn luyện tân binh, nghiêm túc nói không phải quân chính quy, nhưng cũng có thể nói là quân nhân, cậu ta đối với Kha Kha...”

Đàm Tử Việt lời chưa nói xong bị Mễ Ngật Đông cắt đứt, ông lấy giọng kiên quyết: “Là quân nhân coi như xong.” Lời còn chưa dứt, thang máy xuống, hai người cùng đi vào.

Bên ngoài một mảng yên tĩnh, Mễ Kha bộ dáng như một con cún nhỏ vui vẻ chạy đến trước mặt chị hai: “Ba làm sao lại đến? Anh rể không nhắc đến Hình Khắc Lữ chứ?”

Mễ Ngư ôm gối đánh cô: “Làm sao em biết? Khiêu chiến tâm tình Lão Mễ chạm tới ranh giới cuối cùng, dám cùng lính chơi trò mập mờ?”

Mễ Kha bị đánh buồn buồn nói: “Cái gì mập mờ, em mới không có.”

Mễ Ngư dựng lông mày: “Không phải mập mờ thì là gì? Đừng nói với chị hai người là thật nhé.” Thấy em gái không lên tiếng, cô hừ một tiếng, giọng nói chột nghiêm túc: “Em nói rõ cho chị, xảy ra chuyện gì!”

Mễ Kha đáng thương nói: “Không có chuyện gì xảy ra, chỉ là, anh ấy nói thích em, em cũng không ghét anh ấy, cho nên...”

Mễ Ngư chỉ tay vào đầu cô: “Trưởng thành cứng cáp rồi, càng ngày càng có chủ tính nữa! Học được ‘Có ơn cứu mạng, lấy thân báo đáp’ rồi hả? Em hiểu anh ta sao? Anh ta nói thích em đồng ý rồi hả? Em bị gạt bao nhiêu hả?”

“Anh ấy sẽ không gạt em!” Mễ Kha theo bản năng phản bác, né tránh “nhất dương chỉ” của chị, sau đó giải thích: “Anh ấy làm tham mưu của sư bộ, thiếu tá quân đội, năm nay ba mươi tuổi, hay là hai mươi chín a, chờ chút nữa em xác nhận lại... Anh ấy ở trong nhà là anh cả, có một em gái tên Hình Khắc Dao chính là người anh ấy nhắc tới hôm nay, quản lý Hình Phủ...” Mễ Kha đem toàn bộ những thông tin về Hình Khắc Lữ mà cô biết nói hết một hơi, cuối cùng hỏi: “Những thứ này có tính là hiểu rõ không?”

Đều là những tin tức lông gà vỏ tỏi. Mễ Ngư tức giận đánh cô một cái: “Tuổi người ta bao nhiêu còn không rõ ràng lắm, em hiểu được người ta quá! Chị hỏi em, nhà anh ta ở đó hay sao? Người trong nhà làm cái gì? Đã có mấy người bạn gái? Đừng nói không có, hơn ba mươi tuổi mà nói không có vài người bạn gái thì đúng là có bệnh! Còn nữa, có ham mê bắt lương nào không? Những thứ này em có biết không?” Thấy Mễ Kha sững sờ, cô vẽ mặt chỉ tiếc rên sát không thành thếp: “Điểm quan trọng nhất, anh ta làm cái gì em chắc rõ ràng đi, Lão Mễ không thích loại người như bọn họ, em giả vờ không biết phải không?!”

Mễ Kha trề môi: “Ba tại sao không thích quân nhân, anh ấy rất tốt, cũng cứu mạng em hai lần.”

“Em còn sống là vì lập gia đình, không phải vì báo ân!”

“Em không phải vì báo ân mới đồng ý ở bên cạnh anh ấy.”

Mễ Ngư vỗ vỗ trán, cảm thấy em gái thiếu đầu óc đúng là dải băng tần trên trời.

Cô hít sâu, hỏi: “Nhờ bị ba phát hiện thì làm sao?”

Đây mới là điều Mễ Kha quan tâm. Cô đến trước mặt Mễ Ngư lôi kéo cánh tay chị hai làm nũng: “Chị giúp em giữ bí mật đi, không cần nói cho ba được không? Van cầu chị, chị hai! Chờ em lĩnh lương sẽ mua quà tặng chị nhé, chị không phải thích cái váy ở cửa hàng hôm nọ sao, em sẽ mua tặng chị!”

“Tránh ra!” Mễ Ngư ghét bỏ đẩy tay cô: “Chút tiền lương kia còn không đủ mời chị ăn cơm, lấy gì đưa chị váy?”

Mễ Kha cười hì hì: “Đủ đủ, em mượn mẹ tiền cứu tế là tốt mà.”

Mễ Ngư buồn cười: “Về điểm này cũng có tiền đồ, đã có việc rồi mà còn muốn xin đi Lâm tiền tiêu vặt.”

Mễ Ngư nũng nịu, quần lấy Mễ Ngư, giúp cô giấu diếm sự tồn tại của Hình Khắc Lữ. Mễ Ngư vai không chịu được gánh nặng đeo bám dai dẳng miễn cưỡng đồng ý, nhưng điều kiện tiên quyết là hẹn hò phải về trước 12 giờ. Cuối cùng còn sợ Mễ Kha không lĩnh ngộ được, trực tiếp bày tỏ: “Không cho phép cùng Hình Khắc Lữ qua đêm ở bên ngoài!”

Mễ Kha rút cuộc phản ứng kịp nói qua đêm là ám chỉ cái gì, nhào qua cùng Mễ Ngư điên khùng âm ỉ. Đàm Tử Việt đưa ba vợ về trở lại nhìn thấy hai chị em ở trên ghế sa lon náo loạn, anh vận lông mày đem người đang đề lên vợ yêu xách lên, ném tới phòng khách, cảnh cáo: “Ngừng, đi ngủ, dám làm bóng đèn sẽ đem bí mật nhỏ nói cho ba!”

Đối với việc anh rể “Ghét bỏ” Mễ Kha đã sớm thành thói quen. Nhìn Đàm Tử Việt làm mặt quỷ nhại lại: “Dám không nghe lời em sẽ đem việc ác anh làm mách với ba vợ anh!” Sau đó vui vẻ đi rửa mặt, mới vừa chui vào chăn điện thoại Hình Khắc Lữ gọi đến, co ở trong chăn nhận điện: “Anh về đến nhà rồi?”

Hình Khắc Lữ ừ một tiếng, sau đó nói lại: “Anh điều quân trở về kí túc xá. Chưa ngủ sao?”

Mễ Kha thuận miệng trả lời: “Công tác chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn việc nhắm mắt lại.”

Hình Khắc Lữ cười gian xảo: “Vợ bé nhỏ, đây là câu dẫn anh sao?”

Ám hiệu? Mễ Kha cầm chăn bao bọc mình chặt chẽ, khẽ sáng giọng: “Lưu manh!”

Nụ cười vẫn còn trên mặt, Hình Khắc Lữ hỏi: “Chị em nói gì rồi hả?”

“Đừng nói nữa, mới vừa rồi làm em sợ muốn chết...”

“Ba em ở nhà chị gái?”

“Sao anh biết?”

“Anh gặp phải trợ lý của ông.”

“Cái gì?”

“Thuận tiện mượn ông ta bật lửa.”

“A?”

“Còn thừa dịp hút thuốc nói chuyện chúng ta.”

“Anh nói đùa?”

“Anh nói nghiêm túc đấy.”

“.....”

Một lúc lâu không thấy Mễ Kha đáp lại, Hình Khắc Lữ cười: “Này, nói dối cũng như thật phải không, ngay cả anh cũng còn tin nữa là. Nói đi, tại sao lại sợ?”

“Sao anh lại đáng ghét như thế.” Mễ Kha suýt chút nữa tin là thật, đem tình hình gặp gỡ ba kể lại một phen rồi hỏi lại: “Anh thật sự gặp Trình trợ lý hả?”

“Trình trợ lý? Hình Khắc Lữ phủ nhận: ”Lừa em thôi, anh đâu biết ông ấy là ai.”

“Vậy thì tốt, ông ấy và ba em giống nhau, anh không phải là đối thủ đâu.” Mễ Kha ngửa mặt nằm buồn rầu nói: ” Chị hai cũng có vẻ không thích anh lắm, anh nói anh không có việc gì sao lại đi làm quân nhân.”

Lại dám xem thường anh! Hình Khắc Lữ cười cười: “Anh không làm lính người cứu em sẽ là người khác. Được rồi đừng suy nghĩ linh tinh, về nghề nghiệp của chúng ta cùng tình yêu không quan hệ, không cần thảo luận. Em chỉ cần nhớ: anh có phải quân nhân hay không cũng không ảnh hưởng đến việc anh thích em. Hiểu chưa?”

Mỗi lần nghe anh nói thích cô, Mễ Kha trong lòng đều mềm nhũn, cảm giác ngọt ngào, vì vậy cô ngoan ngoãn đồng ý: “Được rồi.” Nghĩ lại, cô nhắc nhở: “Nói hay lắm yêu lén lút, vậy anh phải đảm bảo không được cùng ba em đánh trực diện.”

Hình Khắc Lữ không trực tiếp đồng ý: “Nếu không cẩn thận bị ba em phát hiện, em phải nói cho anh biết, không thể một mình đối mặt, càng không thể vì ba em bài xích nghề nghiệp của anh liền bỏ anh. Nghe chưa?”

Lần này Mễ Kha phản ứng: “Vậy anh không thể để tình huống ”vô tình” đó xảy ra”

Hình Khắc Lữ cười khê: “Anh nào dám, anh còn sợ lão nhân gia cầm gậy đánh uyên ương đấy.”

Mặc dù Mễ Kha không tin, nhưng Hình Khắc Lữ nói là sự thật, lúc này anh quả thật không hy vọng Mễ Ngật Đông người đối với nghề nghiệp của anh bài xích biết được mối quan hệ của anh và Mễ Kha. Dù sao

với Mễ Kha, nếu như chính diện giao phong, có lẽ sẽ không thể sánh vai cùng anh đứng cùng nhau đối kháng với lão Mễ.

Chỉ cần Mễ Kha kiên định, cửa ải Mễ Ngật Đông này không phải vấn đề quá khó khăn. Cho nên nói sách lược “Đường công cứu quốc” quá trình diễn luyện, Hình Khắc Lữ chuẩn bị đại lễ cho ba vợ đại nhân.

Một đêm này, Mễ Kha ngủ ngon lành, ngọt ngào. Mặc dù có mộng nhưng mộng cảnh cũng là gương mặt tươi cười cùng hành động giơ tay nhắc chân mê hoặc của người nào đó... khí thế ngất trời, cảnh đẹp, mộng vui.

Đồng dạng ban đêm, Hình Khắc Lữ khí huyết dương cương đi đập cửa Hách Nghĩa Thành, không cho thủ trưởng có cơ hội nổi giận, anh vào thẳng nhà, lấy giấy bút trên khay trà vừa để xuống, nhìn gương mặt tuần tú yêu cầu: “Báo cáo yêu viết như thế nào? Lão Đại giúp em...” Trả lời anh là cái dép Hách Nghĩa Thành ném đến.

Tóm lại, buổi tối này với vô số người là bình thường, bởi vì mới có được bạn gái đáng yêu, có người cảm thấy buổi tối thật khác biệt ấm áp và tuyệt vời.

Sau lần đó trong hai ngày, mỗi lần đến bữa trưa, Hình Khắc Lữ cũng sẽ đến bệnh viện Lục quân trình diện, so với thể dục buổi sáng còn đúng giờ hơn. Hình thiếu tự mình xuống bếp làm bữa trưa tình yêu, lại nghe anh nói như thật “Muốn bắt được tâm của vợ bé nhỏ, trước hết phải bắt được dạ dày của cô ấy” thì Mễ Kha cười đến mặt mày vui vẻ.

Thành phố A mùa đông rét lạnh, vậy mà cô gương mặt tươi cười chống đỡ, Hình Khắc Lữ suy nghĩ trong lòng tràn ngập hòa thuận ấm áp. Cầm bàn tay mềm mại nhỏ bé bao lại trong lòng tay của mình, nghe cô giọng nói trong trẻo kể về chuyện vui trong phòng khám, hay phòng bệnh, bản thân anh mỉm cười mà không biết.

Tất nhiên, với cá tính lưu manh thành tính lại thêm thân phận ông xã dự bị, trong lúc rảnh rỗi không tránh khỏi trêu chọc cô. Ví dụ như trước mặt mọi người lên hôn cô một cái, hoặc thừa dịp bốn bề vắng lặng chân thành mà nhiệt liệt mời cô nhận cái hôn, thậm chí khi Trình trợ lý bị Lão Mễ sai khiến tan việc đón cô đột nhiên xuất hiện, sợ cô lo lắng anh giả bộ đi ngang qua, sau đó nháy mắt nhỏ giọng nói: “Thật muốn giết chết mắt kiếng!”

Cái gì gọi là mắt kiếng, chính là Trình phụ tá, trợ lý tiên sinh.

Cứ như vậy, bởi vì Mễ Ngật Đông “Cản trở từ trong” hưởng thụ cảm giác xe riêng đưa đón, Mễ Kha không có cơ hội chính thức cùng Hình Khắc Lữ hẹn hò.

Nhưng dù là như vậy, mùa xuân đến giai đoạn bận rộn, Hình Khắc Lữ dưới tình huống giành giật từng giây lợi dụng lúc nghỉ trưa đi gặp Mễ Kha. Mà Trình trợ lý công việc bận rộn, rốt cuộc bị cộng sự ngăn trở không thể phân thân đi đón Mễ Kha hàng ngày, Mễ Kha hiếm khi chủ động gọi điện cho Hình Khắc Lữ. Điện thoại vang lên thật lâu không có người nghe, cô tắt điện thoại lên taxi, đến sự bộ, Hình Khắc Lữ mau chóng gọi lại.

Mễ Kha vừa alo một tiếng, đầu bên kia giọng anh kèm theo nụ cười: “Anh vừa bận, không nghe tiếng điện thoại kêu, có dặn dò gì vợ bé nhỏ?” Anh chắc ở bên ngoài, trong loa có tiếng gió mơ hồ.

“Anh đang ở đâu? Em đang đến tìm...” Lời nói của cô đột nhiên bị bóng dáng cao lớn cắt đứt, “Dừng ở đây thôi.” Mễ Kha không để ý đang nói chuyện điện thoại, kêu tài xế dừng lại, trả tiền xong liền thấy Hình Khắc Lữ đang bước nhanh tới sư đoàn.

Mễ Kha cong môi cười, đang muốn xuống xe đón anh, lại thấy tay cầm điện thoại anh quay người hướng tới phố đối diện. Theo phương hướng anh nhìn lại Mễ Kha thấy bên lề đường một người đang đứng. Khi anh đến gần, cô gái vóc dáng cao gầy cười rạng rỡ một tiếng, một giây kế tiếp, Hình Khắc Lữ tay cầm lấy tay cô gái kia...

23. Chương 23

Cùng lúc đó, Mễ Kha cúp điện thoại. Sau đó thấy Hình Khắc Lữ cúi đầu kiểm tra điện thoại di động, cô hốt hoảng cúi xuống. Trốn tránh cũng tốt, nhất gan cũng được, lúc này Mễ Kha không muốn đối mặt với anh, bởi trong lòng không không chế được cảm giác ghét Hình Khắc Lữ tiếp xúc thân mật với người con gái khác. Hơn nữa khi Hình Khắc Lữ để người con gái kia ngồi lên ghế gần tài xế, đem chỗ dành riêng cho Mễ Kha mà săn sóc người khác thì cô uất ức muốn khóc.

Trong xe taxi, cô gái nhỏ cúi đầu, xung quanh tản ra hơi thở ủ rũ.

Xe việt dã vừa đi, Mễ Kha đẩy cửa xe xuống, đi về phía cùng hướng dành cho người đi bộ.

Ở bên ngoài đi dạo thật lâu, trong lòng cũng suy nghĩ thật lâu, Mễ Kha mới về nhà.

Mễ Ngật Đông ra ngoài xã giao chưa về, chỉ có Ngải Lâm ngồi một mình ở phòng khách. Nhìn thấy Mễ Kha, bà để điện thoại xuống kéo tay con gái: “Chạy đi đâu, mẹ gọi điện thoại không được, lo lắng muốn chết.”

“Điện thoại hết pin.” Mễ Kha chột dạ cười: “Mẹ sợ có bị lạc sao? Con đã lớn, không có chuyện gì.”

Ngải Lâm vỗ xuống tay cô trừng phạt: “Mẹ sợ con bị lừa bị bắt đi mới là thật.”

Mễ Kha chui vào ngực mẹ làm nũng: “Ba chưa về ăn cơm cùng mẹ? Con ăn với mẹ nhé.”

Ngải Lâm mặt giãn ra cười nhẹ.

Hai mẹ con vui vẻ ăn xong cơm tối, Mễ Kha lại cùng Ngải Lâm nói chuyện một lát mới lấy lý do mệt mỏi về phòng. Cầm điện thoại di động ở trên giường, cô nhắm mắt nghĩ lại cảnh tượng xảy ra lúc chiều, từng chút từng chút một thuyết phục bản thân đừng suy nghĩ nhiều, có lẽ cô gái kia là Hình Khắc Dao. Cũng không biết tại sao, trong lòng có cảm giác lo lắng. Do dự thật lâu, Mễ Kha mở điện thoại, vừa mở máy, có rất nhiều tin nhắn gửi đến.

Tin thứ nhất: “Sao lại tắt máy vợ bé nhỏ? Hết pin sao?”

Tin thứ hai: “Về đến nhà gọi điện thoại cho anh.”

Tin thứ ba: “Em vẫn chưa về sao?”

Tin thứ tư: “Xảy ra chuyện gì? Anh gọi điện thoại chị dâu nói em đã về sớm, sao vẫn chưa về nhà?”

Tin thứ năm: “Bây giờ đã tám giờ, trước mười giờ nếu không nhận được điện thoại, anh sẽ trực tiếp đến nhà em!”

Quen biết bao lâu, cô hiểu rõ tính nết Hình Khắc Lữ, Mễ Kha biết nếu trước mười giờ cô vẫn như cũ không liên lạc với anh, anh nhất định sẽ tới nhà. Cẩn chặt môi dưới, cô chuẩn bị gọi điện thì có điện thoại gọi tới. Tưởng là Hình Khắc Lữ kết quả là Hạ Nhã Ngôn đang trực đêm.

Điện thoại kết nối, Hạ Nhã Ngôn vội vàng nói: “Kha Kha đến bệnh viện nhanh, xảy ra tai nạn xe cộ nghiêm trọng, toàn bộ người bị thương đưa đến bệnh viện chúng ta, nhân lực không đủ.”

Mễ Kha rùng mình: “Em đến ngay.” Không kịp báo tin tức, cô từ trong phòng chạy ra ngoài, một bên đổi giày một bên nói với Ngải Lâm: “Bệnh viện có việc gấp, con đến xem.” Lời còn chưa dứt, người đã lao ra cửa.

Ở trên xe taxi Mễ Kha không ngừng giục tài xế chạy nhanh đến bệnh viện Lục quân, tiếng phanh xe còn chưa dừng, Mễ Kha nhảy vọt vào đại sảnh tầng một, không nghe thấy tài xế gọi to: “Này cô kia còn chưa thanh toán tiền xe...” Thấy cô mất diều tai nạn, tài xế vội vàng đuổi theo: “Sao đã chạy rồi? tiền xe chưa trả...” Cũng ở đại sảnh Thiệu Vũ Hàn vừa chạy đến, ngăn lại “Tôi sẽ trả.” Lời nói vừa xong cũng đã rút ra tờ tiền lớn trong ví nhét vào tay ông.

Thoáng cái bóng lưng biến mất ở cầu thang, tài xế chuẩn bị trả tiền thừa, lúc ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng. “Chuyện quái gì vậy, một là không trả tiền, một là không cần tiền thôi lại, người trẻ tuổi bây giờ thật là kỳ quái...” Sau đó lăm bằm rời đi.

Ban đêm bệnh viện Lục quân, tiếng bước chân, tiếng rên rỉ, tiếng than khóc hòa vào một chỗ, khiến trong không khí trừ mùi sát trùng còn tràn ngập lo lắng cùng hỗn loạn.

“Một người bị tổn thương sọ não, một người bị gãy xương, hai người xương sọ lõm xuống, hai người hôn mê, năm người toàn thân nhiều chỗ bị gãy xương, gần 20 người không cùng độ tuổi bị thương và gãy xương...” Y tá trưởng Lâm Hiểu ngồi dưới đất kinh hoàng kêu to: “Bệnh nhân này ngừng hô hấp...”

“Để em xem!” Mễ Kha âm thanh trong trẻo, cô chưa kịp thay trang phục bác sĩ vội bước đến, động tác thành thạo mở mắt người bị thương nhìn, sau đó cô dùng điện tim kích thích, ấn xuống, hai cái... Nhìn điện đồ hiện lên màu xanh lá cây thẳng tắp.

Động tác trên tay không ngừng, Mễ Kha dùng sức đập mạnh vào trái tim và hai bên phổi người bị thương, điện tâm đồ không dao động, trán ướt đầm mồ hôi, cô phân phó y tá: “Điện giật trừ rung động”.

Vốn là bác sĩ thực tập, không được sự đồng ý của bệnh nhân không thể một mình cứu chữa bệnh nhân, cho nên chờ Hạ Nhã Ngôn xử lý xong một người bị thương tới kiểm tra, cô làm trợ thủ, kết quả nghe Hạ Nhã Ngôn nói người bị thương vì mất lượng máu lớn nhưng lại là loại máu hiếm thấy AB, RH âm tính, trong kho máu không còn, phải lập tức liên lạc với người nhà bệnh nhân.

Mễ Kha nghe vậy xấn tay áo: “Em, nhóm máu của em là AB, RH âm tính”

“Không được, em không chịu được, cô ấy cần ít nhất 800 milliliter.” Hạ Nhã Ngôn cự tuyệt, xoay người giao phó y tá: “Lập tức liên hệ người nhà cô ấy.”

Y tá từ trong túi áo người bị thương tìm được điện thoại di động cùng chứng minh thư, thật may điện thoại vẫn gọi được, nhưng chứng minh thư dính máu, cô cẩn thận kiểm tra, hỏi Mễ Kha: “Tên là Hình Khắc Dao sao?”

Mễ Kha kinh ngạc, “Tên là gì?” Đoạt lấy chứng minh thư, xác định ba chữ Hình Khắc Dao không thể nghi ngờ, ánh mắt dừng lại trên người bị thương, chớp lấy điện thoại, nhìn nhật ký cuộc gọi, bấm số Hình Khắc Lũy.

Điện thoại kêu hai tiếng đã kết nối, bên kia Hình Khắc Lũy hỏi: “Chuyện gì Dao Dao?”

Nghe được âm thanh của anh, Mễ Kha gần như ghen ngào: “Là em”

“Kha Kha?” Ý thức được Mễ Kha dùng điện thoại của Hình Khắc Dao, lại phát hiện giọng cô không đúng, Hình Khắc Lũy vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Em và Dao Dao ở cùng với nhau?”

Mễ Kha cố gắng kiềm nước mắt, âm thanh vững vàng: “Anh nhanh đến bệnh viện Lục quân, em gái anh bị thương, tai nạn xe cộ.”

Hình Khắc Lũy hít sâu, mở miệng thanh âm vẫn như cũ vang vang có lực: “Em đừng sợ, anh đến ngay.”

Mễ Kha ừ một tiếng, hít mũi: “Anh nhóm máu AB, RH âm tính?”

Hình Khắc Lũy phản ứng nhanh chóng: “Em ấy cần truyền máu?”

Mễ Kha gấp gáp xác nhận: “Anh có phải hay không?”

“Anh không phải” AB, RH âm tính là nhóm máu hiếm, dù anh em ruột cũng chưa chắc giống.

“Không việc gì, trong kho máu có, anh tới là được.” Nghe thấy anh khởi động xe, Mễ Kha cúp máy, nhìn Hạ Nhã Ngôn: “Anh em họ không cùng nhóm máu, từ biệt viện tới mất khá nhiều thời gian, cô ấy chờ không kịp, lấy máu của em!”

Ánh mắt từ Hình Khắc Dao chuyển qua gương mặt quật cường của Mễ Kha, Hạ Nhã Ngôn nhìn y tá gặt đầu.

Lấy máu xong, Hạ Nhã Ngôn giao phó Mễ Kha trở về phòng làm việc nghỉ ngơi chờ Hình Khắc Lũy, cô phụ trách cứu Hình Khắc Dao.

Mễ Kha ngồi ngoài phòng giải phẫu, ở trên ghế dài nhắm mắt nghỉ ngơi, nghĩ đến nhiều người bị thương cần cấp cứu, cô chuẩn bị đi cứu trợ, nghe thấy Hứa Nghiên San kêu: “Kha Kha? Kha Kha?”

Ngồi ở trên ghế, Mễ Kha suy yếu nói: “San San.”

“Sao bạn ở đây, mình tìm bạn một vòng rồi.” Hứa Nghiên San xông lại, “Chủ nhiệm bên kia có cuộc giải phẫu, bạn qua làm trợ thủ.”

Thân là bác sĩ thực tập, được làm trợ thủ cho bác sĩ mổ chính là cơ hội học tập khó tìm, nhưng từ khi cô đi tới bệnh viện Lục quân vẫn là đi theo Hạ Nhã Ngôn, cộng thêm với Phó Bột Viễn có khoảng cách, nội tâm cô có chút kháng cự. Nhưng nghĩ đến có thể nhân lực không đủ mới đích danh gọi cô, cô cố nén thân thể khó chịu đứng lên.

Phó Bột Viễn từ xa thấy Mễ Kha động tác chậm chạp, mở miệng giọng nói cứng rắn: “Động tác nhanh lên một chút, cả phòng giải phẫu đang chờ cô.”

Thấy anh khẩu khí ác liệt, Hứa Nghiên San có chút giận dữ, cuối cùng là giận mà không dám nói gì. Mễ Kha cười vỗ cô tỏ vẻ không sao, trầm mặc bảo trì khoảng cách đi theo Phó Bột Viễn đến phòng giải phẫu.

Thấy cô buồn bực không lên tiếng, Phó Bột Viễn điều chỉnh tâm trạng, vừa đi vừa nói: “Kha Kha cô đối với tôi có hiểu lầm? Chuyện ở phòng uống nước cô không nên để tâm.”

Mễ Kha suy nghĩ bị kéo về ngày đầu tiên đi làm ở bệnh viện Lục quân: “Là tôi không cẩn thận làm hỏng anh.”

Phó Bột Viễn cũng không muốn nói thêm về đề tài này, nghe vậy đổi chủ đề: “Tôi cũng biết năng lực của Nhã Ngôn, tin tưởng cô học được cũng không ít. Chẳng qua, cơ hội như vậy không phải ai cũng có.”

Ý tứ của anh Mễ Kha suy nghĩ một chút đã hiểu, nhưng cô không nói cảm ơn, “Tôi sẽ học tập thật tốt.”

Ánh mắt chạm vào gương mặt thanh tú của cô, Phó Bột Viễn vẻ mặt có chút hòa hoãn.

Nhưng khi tiến vào phòng phẫu thuật sắc mặt của anh lập tức thay đổi.

Mễ Kha tính tình quả thật mềm yếu nhưng gặp vấn đề liên quan y học cũng rất kiên trì. Ở trong miệng người nhà bệnh nhân biết được, người bị thương rất thích múa, kết hợp nhìn X quang, cô không tán thành giải phẫu mà sử dụng phương pháp trị liệu: “Gãy xương như vậy không cần phẫu thuật, chỉ cần dùng phương pháp trị liệu nắn lại về vị trí cũ là được.”

Phó Bột Viễn bộ dạng “Bác sĩ thực tập biết cái gì” vẻ mặt không vui: “Cách da thịt có thể nắn lại vị trí cũ sao? Cắt da thịt nhìn vết gãy xương, nối lại, khớp xương sẽ nhanh liền. Ngay cả vấn đề đơn giản thế này cô không phải không biết chứ?”

Mễ Kha cũng có ý kiến của mình, phẫu thuật tốt hơn nhưng trị liệu thì sau này khớp xương hoạt động nhiều hay chịu sức nặng cũng ít bị ảnh hưởng, thích hợp với nghề nghiệp của cô ấy, hướng hồ...”

Phó Bột Viễn sắc mặt lạnh xuống, giọng nói nặng hơn: “Thủ pháp phục vị tiêu chuẩn là trải qua chuyên gia đánh giá, một khi tiêu chuẩn không đạt thì sẽ ảnh hưởng rất nhiều. Giải phẫu càng bảo đảm hiệu quả. Được rồi, tôi là chủ nhiệm tôi quyết định. Phẫu thuật.”

Thân phận bác sĩ thực tập, khiến Mễ Kha không có lập trường thay đổi quyết định của anh. Nói chính xác là không có tư cách, hướng chỉ Phó Bột Viễn lại là người đàn ông tự phụ. Thấy y tá vào vị trí, Mễ Kha cố gắng khắc chế tâm trạng, tập trung hoàn thành tốt vai trò trợ thủ. Trong lòng vẫn không tán thành Phó Bột Viễn dùng phương pháp trị liệu. Mà Phó Bột Viễn đối với một bác sĩ thực tập ngay trước mặt y tá chất vấn phán đoán của mình thấy rất là bất mãn, hơn nữa người này lại là Mễ Kha.

Hình Khắc Lữ rất nhanh tới bệnh viện, sau một hồi hỏi thăm tới phòng phẫu thuật, thấy đèn giải phẫu vẫn sáng dựa vào vách tường, nhắm lại hai mắt. Ổn định lại tâm trạng, anh đi qua Hứa Nghiên San hỏi: “Mễ Kha đang ở đâu?”

Hứa Nghiên San vẻ mặt vui mừng: “Là anh? Tìm Kha Kha? Khó tránh anh với cô ấy khác biệt như vậy, thì ra hai người...” Cô cười: “Hại tôi tự mình đa tình. Cô ấy đang ở phòng phẫu thuật, đợi một lát sẽ ra.”

Hình Khắc Lữ nghĩ Mễ Kha đang làm trợ thủ phẫu thuật với Hình Khắc Dao, anh hỏi: “Đại phẫu hay tiểu phẫu?”

Hứa Nghiên San lại cho rằng anh đang lo lắng Mễ Kha không ứng phó được: “Tiểu phẫu,... rất nhanh sẽ xong, hơn nữa cô ấy chỉ là trợ thủ, không cần lo lắng.”

Hình Khắc Lữ gật đầu: “Cám ơn.”

Chờ ở bên ngoài, Hình Khắc Lữ tay nhét trong túi quần đứng bên ngoài, không nhúc nhích.

Đèn phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt. Cửa mở ra, Hình Khắc Lữ vội bước đến hỏi: “Em gái tôi như thế nào?”

Hạ Nhã Ngôn cúi đầu xuống, mỉm cười: “Yên tâm, phẫu thuật thành công, không nguy hiểm tính mạng.”

Hình Khắc Lữ trút được gánh nặng: “Cám ơn chị dâu, cảm ơn!” Đáy mắt có chút ướt.

Hạ Nhã Ngôn an ủi vỗ vỗ bờ vai anh: “Đi xem Kha Kha thế nào? Cô ấy không sao chứ?”

Hình Khắc Lữ ngượng ngùng vuốt mặt, không hiểu hỏi: “Cô ấy không phải trợ thủ cho chị sao?”

Hạ Nhã Ngôn cau mày: “Cô ấy cho em gái cậu 800 milliliter máu, còn sức đâu mà làm trợ thủ cho tôi?”

Chờ Hình Khắc Lữ cùng Hạ Nhã Ngôn tới tầng 5, Phó Bột Viễn kết thúc giải phẫu nối xương. Anh ta vỗ nhẹ vào vai cô, trong nháy mắt Mễ Kha yếu đuối cười, sau đó đầu đầy mồ hôi cô ngất xỉu trong ngực anh ta.

24. Chương 24

Mễ Kha tỉnh lại đã buổi chiều, ánh sáng dịu dịu xuyên qua cửa sổ chiếu trên người cô, khiến cả người cô tỏa ra ánh sáng vàng nhạt dịu dàng mà ấm áp. Cả căn phòng màu trắng khiến cho cô tim đập mạnh loạn nhịp, chờ có phản ứng tay của cô bị một bàn tay mềm nhũn cầm lấy, trước mắt xuất hiện một cái đầu nhỏ.

Đồng thời, một giọng trẻ con non nớt truyền vào trong tai Mễ Kha, “Chị, chị tỉnh ngủ rồi à?”

Nhìn cậu bé trước mắt, Mễ Kha cảm giác mờ mịt.

Nhắm mắt lại rồi mở ra, vẫn bộ dáng tươi cười tò mò nhìn cô.

Phát hiện Mễ Kha nhìn mình chăm chú, cậu bé bắt đầu nói: “Chị, chị ngủ thật giỏi nhé, lợi hại hơn cả em.”

Đối với người siêu cấp thích các bạn nhỏ như Mễ Kha mà nói, cậu bé này có lực sát thương rất mạnh, cô chớp đôi mắt đen lấy cảm cái tay nhỏ bé của cậu, kim lông không được híp mắt: “Bảo bối em là ai vậy?”

Cậu bé cất giọng non nớt: “Em là Hành Hành a, Hình Thiếu Hành.”

“Hình Thiếu Hành, Hình Thiếu Hành?” Nhất thời không tìm ra đầu mối, Mễ Kha ánh mắt cong thành hình bán nguyệt: “Nói cho chị nghe em bao nhiêu tuổi rồi?”

Người bạn nhỏ duỗi ngón tay gơ gơ: “Bốn tuổi rồi!”

Cửa phòng bệnh mở ra, Hình Khắc Lữ mặc thường phục bước vào.

Cậu bé tránh thoát cánh tay Mễ Kha, bò xuống giường chạy tới níu vạt áo anh: “Mẹ còn ngủ sao? Con có thể đi thăm mẹ không?”

Hình Khắc Lữ cúi người ôm lấy cậu bé, “Đợi một lát nữa nhé.”

“Được rồi.” Hành Hành ôm cổ anh, báo cáo: “Con đợi chị tỉnh dậy nha”

Hình Khắc Lữ mỉm cười khen ngợi: “Ngoan.”

Hình Thiếu Hành? Người bạn nhỏ họ Hình?

Nhìn chằm chằm một lớn một nhỏ, hai gương mặt có nét giống nhau, Mễ Kha kinh ngạc ngồi dậy: “Con trai của anh?”

Hình Khắc Lữ bỗng cảm thấy ê cả răng, bế Thiểu Hành ngồi xuống giường, anh véo nhẹ mặt cô: “Em sinh cho anh à?”

Mễ Kha đẩy tay anh, không biết là do bị sự xuất hiện cô gái ở sư bộ kia kích thích hay bị người bạn nhỏ xuất hiện làm kinh sợ, cô đột nhiên có dừng khí, ngang ngạnh chất vấn: “Hình Khắc Lữ có phải anh nên giải thích với em một chút?”

“Giải thích cái gì?” Ánh mắt nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn chưa hồi phục huyết sắc. Hình Khắc Lữ thân mật sờ sờ, dịu dàng nói: “Đầu choáng váng sao?”

Mễ Kha xoay mặt: “Không cần anh lo.”

Không để ý tới cô tức giận, Hình Khắc Lữ kéo tay cô cầm: “Anh mặc kệ cứ muốn trông nom!”

Mễ Kha lại chỉ nhìn Hành Hành không trả lời.

Hành Hành ghé đầu nhỏ nhìn Hình Khắc Lữ: “Chị giống như không thích người đấy.”

“Ai nói?!” Hình Khắc Lữ vẫn lông mày gõ nhẹ trán cậu bé: “Cái gì chị? Gọi sai rồi, gọi Mợ.”

“Mợ là vật gì?” Hành Hành suy nghĩ một chút không hiểu.

“Mợ không phải đồ.”

Mễ Kha vung quả đấm nhỏ dựa theo bả vai anh hung ác đấm hai cái.

Thấy Hành Hành khuôn mặt nhỏ nhắn lại, Hình Khắc Lữ cười nói: “Ở trước mặt cháu ngoại để cho anh chút mặt mũi được không?” Rồi đắp chăn cho cô: “Có đói không? Lý Niệm lập tức đến ngay, Trần bá làm cho em nhiều đồ ngon.”

Nhắc tào tháo, tào tháo đến, lời nói vừa xong, cửa phòng bệnh gõ hai cái, nghe được lời đáp của Hình Khắc Lữ cửa mở ra, ngoài cửa là một người đàn ông bộ dáng mạnh mẽ, kiên cường, giữa hai lông mày toát lên vẻ nghiêm nghị chính trực.

Cầm bình giữ nhiệt để xuống, Lý Niệm mỉm cười nhìn Mễ Kha: “Cám ơn cô, bác sĩ Mễ.”

Mễ Kha không hiểu túm áo Hình Khắc Lữ.

Hình Khắc Lữ nhẹ nhàng sờ sờ đầu cô: “Lý Niệm. Cám ơn em truyền máu cho Dao Dao.”

Mễ Kha mỉm cười: “Không cần cám ơn, chuyện nên làm.”

Cô chỉ đơn giản là muốn cứu người, Hình Khắc Lữ lại cố ý xuyên tạc ra ý tứ khác: “Đúng vậy, không cần khách sáo với cô ấy, người trong nhà.”

Mễ Kha trừng mắt nhìn anh: “Ai người trong nhà với anh.”

Hình Khắc Lữ oan uổng: “Anh cũng vậy, không có nói là anh mà?”

Lý Niệm mỉm cười ôm Hành Hành: “Uống lúc còn nóng, tôi đi xem Dao Dao.”

Chờ phòng bệnh chỉ còn Mễ Kha và Hình Khắc Lữ, anh mở bình giữ nhiệt rót canh ra cho cô, anh ném trước xác định không quá nóng, mới múc một thìa đưa tới miệng cô, sau đó lấy giọng trêu chọc: “Phải bồi bổ thật tốt nhé vợ bé nhỏ, em là đại công thần đấy.”

Mễ Kha chỉ theo dõi anh, bộ dáng tức giận, thật khiến người ta muốn bắt nạt cô.

Hình Khắc Lữ tay cầm thìa không hạ xuống: “Trần bá tự tay nấu, em uống chút đi.”

Hình Khắc Lữ không phải là cô gái đó, vậy người đó là ai?

Mễ Kha suy đoán, trong lòng bỗng khó chịu, nước mắt không cần tích tụ, lộp độp một tiếng rơi vào trong bát canh.

“Em sao thế?” Thấy cô khóc bộ dáng trông tội nghiệp, nhìn anh, Hình Khắc Lữ đau lòng không chịu được, bỏ canh xuống, ôm cô vào trong ngực vỗ nhẹ: “Em không thoải mái ở đâu? Anh gọi chị dâu tới xem cho em một chút được không?”

“Không được, không được, không được!” Mễ Kha kháng cự không cho anh ôm, một bên giãy giụa một bên khóc nói: “Không cho ôm em, chán ghét anh!”

Hình Khắc Lữ ôm cô chặt hơn: “Sao lại chán ghét anh? Hôm qua không phải vẫn tốt sao? Không ghét cũng không thể ghét, ngoan.”

“Chính là chán ghét anh!” Tránh không được, Mễ Kha khóc to.

Trừ tiệc liên hoan đêm đó cũng không có thấy cô khóc lớn như vậy, cộng thêm việc bây giờ anh thương cô, đặt cô trong tim coi như bảo bối, Hình Khắc Lữ bỏ đi dáng vẻ lưu manh, bên tai cô nhẹ nhàng dỗ dành: “Sao vậy bảo bối, ai bắt nạt em? Hay bị ba em phát hiện? Không có chuyện gì, ba đánh em đã có anh gánh. Nghe lời, đừng khóc, mới truyền máu, em khóc lại ngắt đi thì làm sao...”

Nhưng mặc anh sử dụng tất cả vốn liếng, Mễ Kha vẫn như cũ khóc to không ngừng.

Dưới tình thế cấp bách, Hình Khắc Lữ cất cao âm lượng rống lên một câu: “Không cho khóc!”

Mễ Kha bị rống dọa sững sờ, nhất thời đem tiếng khóc nén trở lại, thân thể nhỏ bé núp trong ngực anh run rẩy.

Hình Khắc Lữ tất nhiên không phải thật sự nổi giận, thấy cô nín khóc, anh lấy lòng lau nước mắt cho cô, giọng nhỏ nhẹ nói: “Nếu có thể khiến kẻ địch khóc đến bại quốc cũng không cần phải nuôi bọn anh. Em xem có gì nói ra, sao lại khóc. Mới vừa bị ‘Đại xuất huyết’ ngắt xỉu, còn không biết yêu bản thân.”

Mễ Kha chùi nước mắt, giọng nói kèm theo âm thanh nức nở: “Anh ngày hôm qua đi đâu?”

“Ở sư bộ, không phải đã nói với em là đi họp sao?”

Mễ Kha nước mắt lại rơi xuống: “Anh gạt người! Anh rõ ràng cùng ở với một cô gái, còn kéo tay người ta...”

“Anh khi nào kéo tay người ta...” Hình Khắc Lữ dừng lại, nhớ tới chuyện chàng vạng tối qua, hỏi ngược lại cô: “Em nhìn thấy rồi hả? Ui da, em đừng vội đánh anh, ý của anh là em đi sư bộ tìm anh hả? Thật sự?” Ý cười tràn ngập khóe mắt, anh ôm cô chợt hiểu, hôn lung tung.

Tránh cô vợ nhỏ lại khóc náo không ngừng, Hình Khắc Lữ vội vàng thẳng thắn giải thích: “Người ngày hôm qua em thấy là Thẩm Gia Nam, con gái chiến hữu của ba anh, chân cô ấy tật, anh sợ cô ấy bị ngã xuống nên mới đỡ.”

Lệ vẫn vương khóe mắt, Mễ Kha kinh ngạc: “Chân có tật?”

Hình Khắc Lữ gạt đầu: “Năm năm trước, cũng xảy ra tai nạn xe cộ, cô ấy và chị gái đều bị thương, dù phẫu thuật thành công nhưng cũng không khôi phục lại được trạng thái bình thường.”

“Hóa ra là như vậy, nhưng cô ấy tìm anh để làm gì?” Nghĩ lại cô gái lúc đó nhìn thấy anh nụ cười rạng rỡ, Mễ Kha nhỏ giọng lầu bầu: “Con gái chiến hữu của ba cái gì, không phải bạn gái trước đây chứ?”

Hình khắc lữ cầm khăn giấy lau nước mắt cho cô, gương mặt anh tuần sát gần vào mặt cô, vẻ mặt trêu chọc: “Nghe thế nào có vị chua đây? Cô bé nhà ai làm đổ bình dấm chua à?”

Mễ Kha kéo cái da mặt dày của anh tỏ vẻ bất mãn. Hình khắc lữ thì cắn gương mặt non mềm của cô một cái, mặt dày nói: “Vợ yêu, bộ dạng em ghen thật đáng yêu.”

“Em còn lâu mới ăn dấm.” Mễ Kha dừng khóc cũng không thừa nhận: “Cô ấy tìm anh làm gì? Hai người hôm qua đi chỗ nào nữa?”

Hình Khắc Lữ đối với việc bạn gái nhỏ chủ động đi sư bộ tìm anh, cả người cảm giác ngọt ngào, thành thật trả lời: “Cô ấy vừa tốt nghiệp đại học, công việc xảy ra chút vấn đề, tìm anh giúp một chút việc nhỏ. Anh à, đúng là không thể làm một chút việc xấu, mới một ngày không báo cáo hành tung cho thủ trưởng, liền bị bắt ngay tại hiện trường. Em cũng vậy, đã đến lại không gặp mặt hỏi anh? Còn lặng lẽ trở về một mình buồn bực khó chịu, cúp điện thoại của anh phải không?”

“Tại em không có kinh nghiệm, làm sao biết xử lý thế nào cho đúng.” Mễ Kha tính trẻ con cong môi: “Tha cho anh vô tội. Nhưng mà em nhắc anh nhé, không cho gạt em, nếu không để ba ba em sửa anh, cho anh vô nghệ toàn thân biến mất, công lực tiêu tán.”

Lộn xộn cái gì. Hình Khắc Lữ bật cười, “Em chịu à?”

Mẽ Kha bường bình: “Sao mà không bỏ được? Anh cũng lừa gạt em rồi.”

“Nói linh tinh, cứ làm như là chuyện thật.” Hình Khắc Lữ yêu thương cọ nhẹ chóp mũi: “Anh cùng cô ấy cái gì cũng không có, đừng hiểu lầm, bây giờ mới có mấy ngày đấy.”

Mẽ Kha vĩnh môi: “Em gái anh có sao không? Thật ra hôm qua em bị dọa sợ, sợ cô ấy gặp nguy hiểm, lại lo lắng anh đi trên đường.”

Nhắc đến tai nạn xe, Hình Khắc Lữ trong lòng vẫn sợ hãi: “Thật may là kịp thời truyền máu, không nguy hiểm tính mạng, xương đùi bị gãy cần nghỉ ngơi một thời gian.”

Mẽ Kha an ủi anh: “Vậy thì tốt, anh đừng lo lắng.”

“Có Lý Niệm chăm sóc em ấy, anh cũng không lo. Ngược lại lo cho em, mất 800 milliliter máu còn vào phòng phẫu thuật, không muốn sống nữa phải không?” Hình Khắc Lữ ở trên eo cô bóp nhẹ.

“Không sao, lần thứ đầu tiên mất máu không nhiều hơn 1500 milliliter sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng, em đối với tình trạng cơ thể có lòng tin, nếu không sẽ không cạy mạnh vào phòng phẫu thuật, anh xem em cũng kiên trì được rồi sao?”

“Vậy ai té xỉu?” Hình Khắc Lữ vỗ đầu cô: “Lần sau không được thế này nữa.”

Mẽ Kha nghịch ngợm chào: “Tuân lệnh, thủ trưởng!”

Hình Khắc Lữ rất hưởng thụ cảm giác cô dính ở trên người anh, trước khi canh nguội dụ dỗ cô uống. Mẽ Kha muốn đi thăm Hình Khắc Dao, nhưng lại không muốn quấy rầy cả nhà ba người, vì vậy nổi lòng hiếu kì nói chuyện với Hình Khắc Lữ hỏi thăm cậu bạn nhỏ: “Anh chưa nói chuyện Dao Dao kết hôn.”

Hình Khắc Lữ vẻ mặt hơi thay đổi, anh nói: “Em ấy chưa kết hôn.”

“Á? Vậy vị Lý tiên sinh kia, không phải...”

“Anh ta là chú của Hành Hành.”

“Vậy ba ba cậu bé đâu?”

“Hy sinh.”

“..... Em không cố ý.”

Hình Khắc Lữ nắm nhẹ vai cô, “Không sao, Dao Dao cũng đã chấp nhận.” Đáy mắt thâm thúy trào lên cảm xúc chua xót, anh nói: “Lí Hằng là cảnh sát, năm năm trước lúc bọn họ chuẩn bị cưới, anh ấy vì cứu con tin mà hi sinh. Dao Dao lúc đó có thai. Lý Niệm là em trai anh ấy, cũng là cảnh sát, chị dâu Hạ Hi chắc cũng nói qua cho anh ta, đấy là cái bẫy. Mấy năm nay anh ta vẫn thay thế Lí Hằng chăm sóc Dao Dao cùng Hành Hành.”

Không nghĩ tới Hình Dao Dao lại gặp phải chuyện như vậy, ánh mắt Mẽ Kha ươn ướt, cô ghen ngào: “Nhưng có một số thứ anh ta không thay thế được.”

“Điều này anh ta rõ ràng hơn bất kì ai.” Hình Khắc Lữ thanh âm trầm thấp, lời nói ẩn ý, người bên cạnh không hiểu rõ ý nghĩa sâu xa.

Đột nhiên cảm thấy Hình Khắc Lữ lúc này có vẻ yếu ớt, Mẽ Kha cầm tay anh, nắm chặt.

“Kha Kha” Hình Khắc Lữ ít khi nghiêm túc như vậy gọi cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, trầm mặc một chút anh nói nhỏ: “Anh chỉ nghĩ hiện tại tranh thủ đối xử tốt với em!”

Mẽ Kha nghĩ mình hiểu, nhưng lại không cảm nhận được lời nói của anh còn ẩn chứa ý tứ sâu xa. Tiến sát vào ngực Hình Khắc Lữ, cô nhẹ nhàng nói: “Em không có yêu cầu gì khác, chỉ là muốn anh nguyện ý cưng chiều em, ở bên em.”

Đối với tình yêu, Mễ Kha không phải không hiểu, ngược lại bởi vì hiểu được, rõ ràng một khi bỏ ra là toàn tâm toàn ý. Cho nên gặp người nguyên ý cũng chiều cô như đứa bé, người đàn ông này, cô đem toàn bộ tình cảm của cô đặt vào tay anh, chờ anh quý trọng.

Đối với yêu cầu Mễ Kha, Hình Khắc Lữ không có nói cái gì.

Cam kết, anh từ trước tới giờ không hề coi nhẹ.

Chiều mùa đông, hai người lẳng lặng ôm nhau, không hề hay biết có người đi tới giường bệnh. Cho đến khi nghe tiếng ho nhẹ, Mễ Kha mới giật mình hồi hồn, giương mắt thấy Ngải Lâm đang đứng cửa phòng, cô kinh hãi suýt ngã từ trên giường bệnh xuống.

So sánh với cô, Hình Khắc Lữ thân kinh bách chiến vô cùng bình tĩnh, không hoang mang, giúp Mễ Kha sửa sang quần áo, anh đứng dậy chào hỏi: “Chào dì.”

25. Chương 25

Mễ Kha không nghĩ tới Hình Khắc Lữ biết mẹ Ngải Lâm.

Bởi vì cô ở đây nên không biết, lúc cô dùng điện thoại Hình Khắc Dao gọi cho Hình Khắc Lữ thì anh vừa từ Mễ gia ra ngoài.

Hình Khắc Lữ nói được làm được, tối hôm qua đúng mười giờ, không liên lạc được với Mễ Kha, anh nhấn chuông cửa Mễ gia.

Mở cửa là má Vương, nhìn thấy Hình Khắc Lữ toàn thân quân trang, bản năng giống như lão gia cau mày: “Cậu tìm ai?”

Hình Khắc Lữ từ vẻ mặt của bà lĩnh ngộ được người Mễ gia đối với quân nhân khá nhạy cảm, anh hơi lùi một bước, khách sáo lễ độ hỏi: “Chào bác, cháu là bạn... Mễ Kha. Xin hỏi cô ấy có ở nhà không?”

Má Vương lịch sự trả lời: “Cô ấy ở bệnh viện.”

“Bệnh viện?” Nói thật, Hình Khắc Lữ nửa tin nửa ngờ, “Cháu đã gọi cho đồng nghiệp của cô ấy ở bệnh viện, nói cô ấy đã về từ sớm.”

Ngải Lâm nghe tiếng chuông cửa xuống lầu, quan sát người thanh niên cao lớn đẹp trai trước mặt, bà chậm rãi mở miệng: “Kha Kha đúng thật ở bệnh viện, hình như có việc gấp, vừa mới đi. Tôi là mẹ Mễ Kha, cậu là?”

Trường bối ở trước mặt, Hình Khắc Lữ rất đúng mực, vẻ mặt nghiêm túc, khí thế trầm ổn, giọng điệu kính trọng mở miệng: “Bác gái, bác khỏe chứ, cháu là Hình Khắc Lữ, Kha Kha...” Anh dừng lại, không muốn cũng không thích nói chỉ là bạn Mễ Kha, sắp xếp lại từ ngữ, anh nói: “Đêm khuya ghé thăm đường đột. Bởi vì không liên lạc được với cô ấy, cháu có chút lo lắng, cháu đến chỉ là muốn xác nhận cô ấy không có chuyện gì.”

Ngải Lâm ánh mắt có ý đánh giá, cảm giác gương mặt Hình Khắc Lữ có chút quen thuộc: “Hình Khắc Lữ? Chính là cậu hai lần cứu Kha Kha?” Thấy anh gật đầu, bà nói “Kha Kha thường nhắc cậu với tôi, nhưng vẫn không có cơ hội gặp mặt cảm ơn.”

Thấy Ngải Lâm khẽ khom người, Hình Khắc Lữ lập tức vịn tay bà ngăn lại: “Bác gái đừng khách sáo. Nếu không phải có cơ duyên trùng hợp, cháu cũng không gặp được cô ấy, đây là phúc khí của cháu mới đúng.”

Ngải Lâm khẽ mỉm cười: “Hai người, kết giao bằng hữu?”

Hình Khắc Lữ nháy mắt lĩnh ngộ “Kết giao bằng hữu” ba chữ ẩn hàm ý tứ, anh thản nhiên trả lời: “Vâng”

“Vậy cậu cũng biết ba Kha Kha có thành kiến với quân nhân.”

“Cháu biết rõ.”

“Đến lúc này, không lo lắng ông ấy có ở nhà không?”

“Thật sự cũng nghĩ chọn thời điểm thích hợp hôm nào tới nhà thăm hỏi hai bác. Nhưng trời tối điện thoại cô ấy không gọi được, cháu rất lo lắng.”

Ngải Lâm thấy anh thành thật rất hài lòng, “Đi vào ngồi một chút đợi con bé về.”

Hình Khắc Lữ từ chối: “Cám ơn bác gái, không quấy rầy bác nghỉ ngơi, cháu đi bệnh viện xem cô ấy.”

Ngải Lâm không miễn cưỡng: “Nếu như ba Kha Kha ở nhà, cậu tính sẽ đối phó như thế nào?”

“Cho dù bác trai không muốn gặp cháu hoặc ghét bỏ nghề nghiệp của cháu, cháu vẫn muốn cùng Kha Kha ở chung một chỗ, muốn gặp nhau mỗi ngày. Vì vậy mới đồng ý cùng cô ấy tạm thời không để người nhà biết, chỉ hi vọng cô ấy có thời gian thích ứng với quan hệ chúng cháu, cũng hiểu hơn về cháu. Nếu như trước khi chúng cháu hiểu rõ hơn về nhau bị bác trai phát hiện, cũng chỉ có thể nói,” Hình Khắc Lữ vẽ mặt chân thành: “Cháu thích cô ấy, dù bác trai không chấp nhận cháu, cũng xin cho cháu một cơ hội.”

“Thật ra nếu Mễ Kha kiên trì, chúng ta cũng không có biện pháp.”

“Nhưng theo cá tính cô ấy, nếu vì ở cùng cháu mà mất đi ba mẹ, cô ấy sẽ không hạnh phúc. Tình yêu của ba mẹ, vĩnh viễn cháu không bù đắp được. Nếu như có thể để cô ấy không phải chịu bất cứ đau khổ gì, cháu nguyện ý cố gắng.”

“Cậu thích Kha Kha ở điểm gì?”

Ngạc nhiên vì câu hỏi trực tiếp của Ngải Lâm, Hình Khắc Lữ mất năm giây suy nghĩ, sau đó nói một câu. Ngải Lâm mỉm cười, nụ cười xuất phát từ nội tâm, nụ cười này đại biểu cho việc tán thành. Sau đó bà hỏi vấn đề cuối cùng: “Bác mạo muội hỏi một câu, ba cháu tên là gì?”

Thông minh như Hình Khắc Lữ tất nhiên hiểu ra được ẩn ý trong đó, nhưng vẫn như cũ thành thật nói: “Ba cháu tên Hình Hiệu Phong!”

Ngải Lâm gật đầu, nét mặt có vẻ suy nghĩ cảm giác đúng như trong dự đoán.

Sau đó Mễ Kha dùng điện thoại Dao Dao gọi tới.

Khi Ngải Lâm đến bên giường ngồi xuống, Mễ Kha dưới ánh mắt áp lực của bà cúi đầu, ngập ngừng: “Mẹ, mẹ đã nhìn thấy. Con cùng anh ấy, chúng con,” giống như hạ quyết tâm thật lớn, cô rút cuộc ngẩng đầu nhìn vào mắt Ngải Lâm tuyên bố: “Đang yêu nhau!”

Được khẳng định trong nháy mắt Hình Khắc Lữ cảm giác trong lòng có một loại xúc động gọi là mừng rỡ chiếm cứ. Có lẽ còn có vui vẻ cùng hạnh phúc ẩn chứa trong đó, tóm lại, cả người có vô số sắc thái tình cảm tràn ngập. Nụ cười trên môi lan tới anh mắt, anh kìm lòng không được, giơ tay, vô cùng dịu dàng vuốt nhẹ tóc cô.

Là khích lệ, là cảm kích, cùng với — yêu!

Mặc dù thừa nhận thân phận anh, nhưng vẫn e ngại mẹ đang ở trước mặt. Mễ Kha ghét bỏ đẩy tay anh, kéo cánh tay Ngải Lâm làm nũng: “Mẹ đã nói chỉ cần con thích, mẹ sẽ thích, có phải vậy hay không?”

Ngải Lâm vẽ mặt nghiêm túc, bà cố ý đem ánh mắt quan sát Hình Khắc Lữ, giống như lần đầu tiên gặp mặt, sau đó nói thẳng: “Vậy có phải hay không cần kiểm nghiệm xem có đáng giá để thích hay không?”

Nghe vậy, Hình Khắc Lữ cười đến căng thẳng.

“Từ chỗ nguy hiểm ra tay cứu người, phẩm chất coi như vượt qua, nhưng mà vì lí do an toàn hay là xem xét một thời gian, nếu không kiên quyết trả lại hàng.” Mễ Kha cười hì hì vỗ ngực một cái: “Tất cả cứ để con lo.”

Hình Khắc Lữ bị bộ dạng vỗ ngực của cô chọc cười, Mễ Kha liếc mắt cảnh cáo anh không cho cười nhạo cô.

Theo ánh mắt con gái, nhìn vào giữa lông mày Hình Khắc Lữ lộ ra vẻ ngang ngược ngông nghênh, Ngải Lâm môi mỉm cười.

Ngải Lâm đến bệnh viện là vì Mễ Kha một ngày một đêm không về nhà, mà Hình Khắc Lữ nhận ra bà vì hôm qua vừa gặp. Nhưng khi Mễ Kha hỏi, Ngải Lâm chỉ nói lúc trước gọi điện cho cô là Hình Khắc Lữ nhận, nên mới biết cô bị thiếu máu té xỉu chưa về nhà.

Không nhìn thấy Lão Mễ, Mễ Kha hỏi: "Ba đâu? Ba càng ngày càng không quan tâm con?"

"Chờ lúc ba quan tâm con, con sẽ không chịu nổi!" Ngải Lâm mỉm cười nói, sau đó lại hỏi: "Nếu như bây giờ người đứng trong phòng bệnh chính là ba con, con nghĩ kết cục sẽ như thế nào?"

Mễ Kha đảo mắt: "Sớm muộn cũng phải bị biết, thay vì một mình con bị mắng, không bằng có anh ấy ở đây." Cùng Hình Khắc Lữ nhìn nhau, cô không có tiền đề nói: "Dù thế nào đi nữa, anh ấy là tội phạm chính, con chỉ có thể coi là tòng phạm."

Ngải Lâm chỉ chỉ ngón tay vào trán cô: "Về điểm này thì có tiền đề."

Vì vậy, trong phòng bệnh vô tình gặp phải tình huống này, cũng có thể nói được mẹ chấp thuận. Mễ Kha ngây ngốc suy nghĩ may mắn dễ dàng vượt qua cửa ải của mẹ, nhưng nghĩ tới lực sát thương của Lão Mễ trái tim nhỏ của cô vẫn đập thành thịch. Sau đó, Hình Khắc Lữ tự mình đưa bà Ngải Lâm cùng Mễ Kha về nhà.

Chuẩn bị rời khỏi, Hình Khắc Lữ đứng ở bên giường giúp Mễ Kha đi giày, buộc dây, mặc áo khoác, toàn bộ động tác liền một mạch, giống như vô cùng quen thuộc. Toàn bộ hành động này đều rơi vào mắt Ngải Lâm, trong lòng ghi nhớ.

Bên ngoài Mễ Trạch, Ngải Lâm xuống trước nhường lại trút không gian riêng tư cho hai người. Hình Khắc Lữ tất nhiên biết dẫn đo đúng mực, biết không nên giữ Mễ Kha lại quá lâu. Anh tỉ mỉ dặn dò cô mới vừa truyền máu nên ăn chút gì tẩm bổ, sớm nghỉ ngơi... Sau đó cúi người hôn nhẹ lên trán cô một cái nhỏ nhẹ nói: "Ngoan ngoan." chuẩn bị thả người.

Có lẽ do ánh sáng đèn đường làm dịu đi sự bén nhọn của anh, hoặc có thể anh bản chất chính là một người dịu dàng, Mễ Kha cảm thấy giờ phút này Hình Khắc Lữ đem lại cho cô cảm giác ôn nhu dịu dàng không thể diễn đạt, chợt muốn được anh ôm. Quay đầu liếc mắt nhìn, xác định mẹ đã vào cửa, cánh tay vươn ra, cô nhẹ nhàng ôm lấy lưng anh, thân thể tiến sát vào trong lòng anh.

Cô bất ngờ có cử chỉ thân mật, khiến tim của Hình Khắc Lữ nháy mắt đập mạnh, loạn nhịp, ngay sau đó thu hẹp cánh tay ôm chặt cô, cúi người ở bên tai anh hạ thấp giọng: "Kha Kha"

Mễ Kha khẽ cười ở trong lòng anh ngộ ngộ.

Cánh hoa rơi rơi xuống, bông tuyết rơi đầy trời, sự vật đều mơ hồ, chỉ có hai người ôm nhau, ấm áp giữa ban đêm rét lạnh, dịu dàng trong mưa tuyết.

Đêm đó, Lý Niệm ở lại bệnh viện chăm sóc Dao Dao, Hình Khắc Lữ trông Hành Hành. Cậu nhóc từ trước đến giờ rất thích cậu nên náo loạn không chịu ngủ, đợi đến khi Hình Khắc Lữ thật vất vả mới dỗ được cậu bé ngủ, điện thoại di động kêu vang.

Nhìn thời gian, Hình Khắc Lữ hỏi: "Đã muộn thế này có chuyện gì Gia Nam?"

Đầu bên kia Thẩm Gia Nam giọng nói áy náy: "Quấy rầy anh nghỉ ngơi Hình đại ca?"

"Không có." Hình Khắc Lữ một tay đút vào túi quần đứng ở trước cửa sổ, trên cánh cửa thủy tinh chiếu ra bóng dáng của anh, "Chuyện công tác sao? Tôi cùng bên kia nói qua, em thứ hai qua báo cáo là được."

"Không phải chuyện này." Thẩm Gia Nam nháy mắt có chút do dự: "Mẹ em, hôm nay hỏi anh."

Hình Khắc Lữ cau mày.

"Bà gần đây thân thể không tốt lắm." Thẩm Gia Nam tiếp tục: "Em đã nói với bà anh rất bận, cho nên mới không qua được."

Hình Khắc Lữ trầm mặc chốc lát: "Tôi sẽ tranh thủ hôm nào tới thăm."

Thẩm Gia Nam cười: "Được. Anh hôm nào tới gọi điện cho em."

Hình Khắc Lữ thật lâu mới trả lời: “Được!”

Kết thúc cuộc nói chuyện, Hình Khắc Lữ ngồi một mình trong phòng khách tắt đèn, cả đêm không ngủ.

Sáng hôm sau, Hình Khắc Lữ dẫn Hành Hành tới bệnh viện.

Mễ Kha theo Hạ Nhã Ngôn đi kiểm tra phòng, thấy Lý Niệm cúi người chỉnh lại chăn cho Hình Khắc Dao, Hình Khắc Lữ đang dứt cơm cho Hành Hành, hai người đàn ông một nhu một cương, đường nét gương mặt đập vào mắt, Mễ Kha và Hạ Nhã Ngôn nhìn nhau cười.

Nhìn thấy Mễ Kha, Hành Hành khoe miệng dính hạt cơm non nớt gọi: “Mợ nhỏ”

Mễ Kha cười ngọt ngào giơ móng vuốt với cậu bé, đồng thời chào Lý Niệm, sau đó bị Hình Khắc Lữ kéo đến trước giường bệnh của Hình Khắc Dao, “Mễ Kha chị dâu em, đây là Dao Dao.”

Hình Khắc Dao còn yếu, giọng nói yếu ớt âm thanh nhỏ như muỗi kêu: “Cám ơn chị dâu.”

Một tiếng kêu “chị dâu” khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Mễ Kha nhất thời đỏ ửng, cô xấu hổ nói: “Lý Niệm tiên sinh hôm qua cảm ơn tôi rồi, cô lại cảm ơn tôi thật sự cảm thấy xấu hổ.” Nhẹ nhàng cầm tay Hình Khắc Dao, cô an ủi: “Nghỉ ngơi cho tốt, phải sớm khỏe lại.”

Hình Khắc Dao gật đầu, mỉm cười. Sắc mặt cô tái nhợt, nhưng vẻ mặt điềm tĩnh, ôn hòa, mặc dù đang bị bệnh, nhưng vẫn không che giấu được khí chất ôn nhu dịu dàng từ trong xương toát ra.

Hạ Nhã Ngôn kiểm tra thân thể Dao Dao, Mễ Kha tiến tới bên tai Hình Khắc Lữ nói nhỏ: “Dao Dao dịu dàng như vậy, sao lại có một anh trai lưu manh như anh?”

Hình Khắc Lữ siết chặt cằm nhỏ của cô, nghiêm trang trả lời: “Lưu manh cũng là một loại khí chất, không phải ai cũng có sẵn!”

26. Chương 26

Mùa xuân, trong một thời gian ngắn, bất kể là ở bộ đội, hay bệnh viện, đều rất bận rộn. Ban đầu theo kế hoạch sau khi kết thúc huấn luyện tân binh, Hình Khắc Lữ sẽ được nghỉ phép, nhưng vì năm sau có tập huấn, lại muốn tham dự trận diễn tập lớn, và nếu không có gì ngoài ý muốn anh sẽ bị phái xuống đoàn 5-3-2 nhận chức tham mưu, vì vậy anh càng cố gắng hơn.

Trước kia Mễ Kha cảm giác anh bất cần đời, lưu manh, không nghiêm túc, bây giờ khi ở cùng nhau, mới biết anh đối với nghề nghiệp của mình rất tận tâm tận lực, cứ thể trình độ bận rộn đạt tới ngũ tinh. Cho nên thật ra Hình Khắc Lữ không có được bao nhiêu thời gian ở bên cô. Có hai lần anh gọi điện thoại chờ cô ở phòng Khắc Dao anh nghiêm túc nhắc nhở mấy phút mấy giây, kết quả cô bị Phó Bột Viên gọi đi sai việc, tới muộn mất năm phút, chạy đến thì anh đã đi rồi.

Quân nhân quan niệm thời gian rất rõ ràng, ngay cả hẹn hò cũng là bấm số bấm giây. Mễ Kha rốt cục ý thức được, bạn trai của cô cùng những người đàn ông khác có gì bất đồng. Cô bắt đầu suy nghĩ, trong quân doanh gọi nhau thân thiết - chị dâu, hai chữ đơn giản sau lưng lại gánh trách nhiệm nặng nề. Có lẽ cô cũng lo lắng, sợ mình bấm sinh bản tính đã lệ thuộc vào người khác cuối cùng có một ngày sẽ làm anh cảm thấy mệt mỏi.

Giống như hiểu rõ được tâm tư của cô, một ngày không liên lạc, Hình Khắc Lữ gọi điện tới: “Nàng dâu nhỏ, em đã một ngày không nũng nịu với ông xã dự bị.”

Đứng ở trong góc, Mễ Kha thấp giọng: “Em suốt ngày bám lấy anh, nhờ anh chê em phiền thì làm sao?”

Hình Khắc Lữ cười vang: “Tiểu cô nãi nãi, anh chỉ sợ em không bám anh, vậy anh đùa giỡn lưu manh với ai đây.”

Mễ Kha cười đến dịu dàng.

Biết Hình Khắc Dao nhập viện, Hách Nghĩa Thành tự mình đến thăm, còn phê chuẩn Hình Khắc Lữ tự điều chỉnh thời gian, chăm sóc tốt em gái, đồng thời dặn dò Hạ Nhã Ngôn giúp một tay chiếu cố Hình Khắc Dao.

Hạ Nhã Ngôn đầu tiên là tiếp nhận lệnh của thủ trưởng, ngay sau đó nhắc nhở: “Chị dâu người ta cũng ở bệnh viện, sao phải nhờ đến em.”

Hách Nghĩa Thành vỗ đầu một cái: “Anh quên tiểu tử Hình Khắc Lữ này đã đem vợ đến tay rồi. Vừa đúng, để Mễ Kha ở cạnh chăm sóc, cũng là giúp cậu ta chia sẻ.”

Nghĩ đến mấy ngày Hình Khắc Lữ bận rộn, hận không thể phân thân ra được, đều là Mễ Kha chăm sóc Hình Khắc Dao, Hạ Nhã Ngôn không khỏi cảm khái: “Hai người họ như người hai thế giới, kể đến người đi. Gặp gỡ người làm lính như các anh, chẳng có thể trông cậy được gì” Hách Nghĩa Thành tự biết đuối lý, không lên tiếng.

Hạ Nhã Ngôn tất nhiên cũng không phải thật sự trách cứ anh, hơn nữa nhớ đến lần trước anh mang quân đi huấn luyện bên ngoài lúc mình ngã bệnh, anh điện thoại dặn đi dặn lại lắm nhảm hơn một tiếng, cho đến khi hết pin mới kết thúc trò chuyện, sau đó Hình Khắc Lữ nói cho cô biết, đêm đó Hách Nghĩa Thành ở trong sân huấn luyện gấp đến độ xoay vòng vòng, cô nửa câu oán giận cũng không có.

Thân là quân nhân chuyên nghiệp, có chút thương yêu, bọn họ chỉ có thể để ở trong lòng, không quen biểu đạt, cũng không thể nào biểu đạt;

Mặc vào quân trang, bọn họ ngay cả mạng cũng không phải của mình. Làm người phụ nữ của bọn họ, sao lại oán trách?

Hạ Nhã Ngôn hiểu chuyện nói: “Ba em gọi điện, nói anh Lễ mừng năm mới nếu bận rộn, lúc nào ghé thăm cũng được, không nhất thiết phải chọn đúng dịp này.”

Hách Nghĩa Thành trong lòng hết sức cảm kích ba vợ tương lai thông cảm, nhưng mặc dù không vì mình mà suy tính, anh luôn quan tâm tới Hạ Nhã Ngôn. Nhỏ hơn cô năm tuổi nhưng Mục Khả đã gả cho anh trai cô, em họ Hạ Hi cũng đã cử hành hôn lễ với Lệ Hành, mà cô lại chỉ một mình, nói Hách Nghĩa Thành không hổ thẹn là không thể nào. Vì vậy anh nói: “Anh sẽ báo cáo với Sư trưởng Lý, năm nay không ở lại sự bộ, cùng em về nhà ăn tết.”

Nghe vậy, Hạ Nhã Ngôn hai mắt đỏ hoe, những gì bỏ ra cho anh, những gì cô làm cho anh, anh đều hiểu được.

Bên này Hách Nghĩa Thành và Hạ Nhã Ngôn thương lượng về Lễ mừng năm mới đến bái kiến trưởng bối Hạ gia. Bên kia Hình Khắc Lữ cũng an bài Lễ mừng năm mới với công việc. Hình Khắc Dao thân thể còn yếu, có thể bình phục lại như bình thường cũng mất một khoảng thời gian. Hình Khắc Lữ không muốn ba mẹ biết em gái bị tai nạn xe phải nằm viện, nhưng hàng năm mặc dù “Hình Phủ” bận như thế nào, Lễ mừng năm mới Hình Khắc Dao đều mang theo Hành Hành về Lâm Thành, làm sao có thể nói dối được.

Lý Niệm nói Hình Khắc Dao trở về Lý gia, “Nói với bác trai bác gái năm nay Dao Dao đến nhà tôi mừng năm mới, tránh cho bọn họ lo lắng.”

Hình Khắc Lữ không vội, không tỏ thái độ, Hình Khắc Dao hết sức phản đối, lấy lý do thân thể Lý mẹ không tốt, không muốn đi Lý gia.

Đối với việc cô kiên trì, Lý Niệm hiếm khi nổi giận nói: “Nói cho cùng, cô chính là coi mình như người ngoài! Cô là mẹ Hành Hành, Hành Hành là cháu của Lý gia, cô bị bệnh, lẽ ra phải do chúng tôi chăm sóc, có gì phiền toái? Có chỗ nào không đúng?”

Hình Khắc Dao không có hơi sức cùng anh cãi cọ, quay mặt nhìn Hình Khắc Lữ: “Anh, đưa em về nhà thôi.”

Trầm mặc một lát, Lý Niệm đập cửa rời khỏi.

Đối với ánh mắt sâu xa đầy ẩn ý của Hình Khắc Lữ, Hình Khắc Dao đáp lại bảy chữ: “Em không phải trách nhiệm của anh ấy” Sau đó đem tất cả tâm tình niêm phong cất vào trong đáy mắt, trừ lần đó ra cô không có nói thêm một câu.

Hình Khắc Lữ còn có việc ở sự bộ, trước khi đi anh đưa bàn tay có những vết chai nhẹ nhàng xoa đầu em gái: “Em nên hiểu, cậu ta không phải coi em thành trách nhiệm. Cậu ta cũng đã nói, em lại vô số lần cự

tuyệt. Trừ Hành Hành, cậu ta còn có thể lấy cái gì để giữ em? Dao Dao em tốt nhất nên suy nghĩ kỹ một chút.”

Giọng nói của anh trai có chừng mực trong không khí vọng lại, Hình Khắc Dao khéo mắt có một giọt nước mắt trần trọc rơi xuống.

Buổi tối hôm đó, Lý Niệm không tới trông cô, Mễ Kha trực đêm tới phòng bệnh thấy Hình Khắc Lữ đang nằm gục trên bàn, không nhúc nhích dáng vẻ như ngủ thiếp đi. Hình Khắc Dao cùng cô ăn cơm tối, khi đó anh chưa tới, Mễ Kha còn tưởng anh bận rộn công việc không đi được.

Rón rén rời phòng bệnh lấy áo khoác, Mễ Kha quay lại khoác lên người Hình Khắc Lữ. Kết quả áo vừa mới chạm lên vai anh, cổ tay của cô đã bị nắm, sau đó bị anh vừa lôi vừa kéo, người bị anh ôm lên đùi.

Mễ Kha theo bản năng bám lấy vai anh, để tránh đánh thức Hình Khắc Dao cô hạ thấp giọng: “Anh đến khi nào, sao không tìm em?”

Anh vùi mặt vào cổ cô hít lấy hương thơm của cô, âm thanh buồn bực: “Anh tới phòng làm việc của em, nhưng không thấy em.

“A, chắc là em đi kiểm tra phòng.” Mễ Kha giống như đang an ủi cún con, vỗ vỗ đầu anh: “Anh ăn cơm tối chưa?”

Hình Khắc Lữ ôm eo cô, ừ một tiếng.

Mễ Kha phát hiện âm thanh anh khàn khàn, không phải bởi vì vừa ngủ dậy: “Cổ họng anh thế nào? Bị đau hả?”

Hình Khắc Lữ môi mỏng dính trên cổ cô hôn hôn, “Từ xế chiều bắt đầu đau!”

“Sao anh không nói sớm?” Mễ Kha rời khỏi ngực anh nhảy xuống, túm anh đứng lên: “Đi tới phòng làm việc của em, em lấy thuốc cho anh uống.”

Cảm giác không thoải mái, Hình Khắc Lữ hiếm khi nghe lời theo sát cô, Mễ Kha đo nhiệt độ cho anh, xác định không phát sốt mới tìm thuốc cho anh uống. Thấy cô nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn, bận rộn lo lắng cho anh, cảm xúc căng thẳng của Hình Khắc Lữ được hóa giải. Thừa dịp cô không chú ý thuận tay khóa trái cửa phòng làm việc, anh chủ động đề cô lên tường, cúi người hôn môi cô.

Mặc dù trong khoảng thời gian này bọn họ thường gặp, nhưng Hình Khắc Dao nằm viện, Hình Khắc Lữ tâm trạng lo lắng, thêm việc hai người đều bận, làm gì có cơ hội thân thiết? Vào giờ phút này, trong không gian khép kín, kích thích hết sức căng thẳng.

Hình Khắc Lữ là một nam nhân nhiệt tình như lửa, Mễ Kha hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của anh. Giống như hiện tại, phía sau cô là vách tường lạnh lẽo, trước ngực cô là thân thể của anh nóng rực, rõ ràng là đã có tiếp xúc thân mật, thế nhưng anh vẫn cảm giác chưa đủ, hôn càng sâu hơn, thân thể áp sát cô, môi lưỡi cực nóng ở trong miệng cô tùy ý càn quét. Chóp mũi tràn ngập hơi thở mạnh mẽ đặc trưng của anh, đầu óc mơ màng, điều mà Mễ Kha có thể làm, biết làm, là dùng cánh tay mềm mại không xương vòng lên cổ anh.

Môi của anh ẩm áp mà lại mềm, từ môi của cô hôn tới vành tai, sau đó là cổ, xương quai xanh... Mà bàn tay anh tự nhiên thoải mái trượt vào trong áo lông của cô, sức lực vừa phải mơn trớn eo thịt mềm mại của cô. Ý thức nhất thời trở về, Mễ Kha cảm thấy ngượng ngùng lo lắng.

Cảm thấy cô theo bản năng tránh né, Hình Khắc Lữ không cho có tiến thêm bước nữa, bàn tay nóng rực lưu luyến trên eo cô, cho cô nụ hôn trần an êm ái, rồi dừng lại bất động trên cổ cô.

Chỉ một lát sau, anh hơi lui ra một bước, trông mắt thật sâu nhìn cô.

Ánh đèn dịu dịu, cô gái nhỏ của anh gương mặt hồng hồng, sóng mắt hồn nhiên e lệ.

Cầm tay cô khẽ hôn lên, sau đó ở trên cổ tay mềm mại ấn xuống một nụ hôn ẩm ướt ấm nóng, Hình Khắc Lữ cười nói: “Em đúng là ngọc!”

Chịu đựng ánh mắt nóng bỏng như lửa của anh, nhiệt độ gương mặt Mễ Kha không ngừng tăng, hai mắt mở lớn, xấu hổ.

Hình Khắc Lữ lấy trán chống đỡ đầu cô, giọng nói trầm ấm giống như nỉ non: “Chúng ta cùng nhau đón Lễ mừng năm mới.”

Ý thức lập tức thanh tỉnh, Mễ Kha kinh ngạc nhìn anh, hoài nghi mình nghe lầm.

Ánh mắt kiên định khác thường, Hình Khắc Lữ lặp lại: “Anh nói cùng nhau đón Lễ mừng năm mới!” Sau đó ôm cô vào trong ngực, ăn vạ: “Nàng dâu nhỏ em theo anh đi, thật vất vả mới có một ngày nghỉ, anh muốn cùng em, chỉ hai người ở bên nhau.”

“Nói linh tinh cái gì?” mặt dính vào ngực anh, Mễ Kha sáng giọng: “Trước kia một hai tháng không thấy mặt, anh cũng chịu được.”

“Sao có thể giống nhau?” Hình Khắc Lữ phản bác: “Khi đó anh còn chưa được khai trai đấy.”

Không gian yên tĩnh mềm mại, cũng bị anh không biết xấu hổ mà phá đi.

Mễ Kha giơ tay lên đánh vào sau lưng anh một cái cười mắng: “Lưu manh!”

Hình Khắc Lữ cười: “Yêu là gì? Chính là trước khi kết hôn, không ngừng giở trò lưu manh!” Lời còn chưa dứt, bàn tay ở dưới áo lông của cô bắt đầu làm chuyện xấu... bóp nhẹ.

Mễ Kha cười tránh, sau đó than thở ôm hông anh: “Ba em sẽ không đồng ý.”

Lão Mễ thái độ như thế nào Hình Khắc Lữ biết rõ, nhưng anh lại quyết tâm muốn làm khó Mễ Kha phải đồng ý mới thôi, vì vậy phát huy thần công vô địch ăn vạ, ôm cô không buông tay, từng lần một cầu xin.

So sánh với lực chiến đấu mạnh mẽ của Hình Khắc Lữ, đồng chí Mễ Kha tất nhiên là quần thể yếu thế. Kết quả tất nhiên không cần nói cũng biết. Nhưng khi nghe xong anh dùng cái gọi là mưu kế lừa dối Lão Mễ, Mễ Kha lại có cảm giác lo lắng: “Làm được không? Nhỡ đâu ba lại muốn đến bệnh viện kiểm tra thì làm như thế nào?”

“Không đâu, sang năm mới mọi người không ở thành phố A, làm sao có thời giờ mà kiểm tra em.” Hình Khắc Lữ cho cô ăn “an tâm hoàn”.

Mễ Kha suy nghĩ hồi lâu, hạ quyết tâm, giẫm chân: “Được rồi!”

Trước không nói Mễ Ngật Đông bên kia lừa gạt không được, khi Thiệu Vũ Hàn trong lúc vô tình nhìn thấy các bác sĩ khoa ngoại phân lịch trực, anh gương mặt hỏi Hạ Nhã Ngôn: “Mễ Kha không có lịch trực ban sao?”

Cùng lúc đó Mễ Kha theo Hình Khắc Lữ ra ngoài gọi điện: “Buổi chiều có lịch trực ban phải không?”

27. Chương 27

Thăm gia khu phía nam thành phố A

Theo thường lệ, dừng xe gần đó, Hình Khắc Lữ gõ cửa, một lúc lâu mới nghe được trong phòng truyền ra âm thanh, xác định trong nhà có người, anh xoay người từ trên xe mang đồ xuống.

Cánh cửa cũ kĩ mở ra, Trầm mẫu nửa đầu tóc bạc, đứng bên trong, nhìn ra, thần sắc có chút hoảng hốt.

Sợ bà không nhận ra mình, Hình Khắc Lữ cầm đồ để vào bên trong tự giới thiệu: “Dì Trầm, cháu là Lữ tử, tới thăm dì.”

Nếp nhăn khóe mắt rõ ràng, Trầm mẫu mặc chiếc áo khoác cũ cẩn thận nhìn kĩ, mặt lộ vẻ vui mừng: “Là Lữ tử, mau vào. Gia Ngưng con bé này, bảo ở nhà lại không nghe, cũng không biết đi ra ngoài làm gì, bác đi tìm con bé.” Lời nói xong, người đã đi ra ngoài.

Hình Khắc Lữ cau mày, ngược lại kéo khuỷu tay bà: “Đợi lát nữa sẽ trở lại thôi, chúng ta vào nhà đợi.”

Trầm mầu đối với lời nói của anh rất tin tưởng, không nghi ngờ, bà cười kéo anh vào cửa: “Lũy tử nhanh ngồi, dì Trầm rót nước cho con.”

Hình Khắc Lũy dìu bà ngồi lên sofa: “Khát con sẽ tự tìm nước uống, dì cứ nghỉ đi.” Xoay người đi ra ngoài hai chuyến mới đem hết đồ mang vào nhà, sau đó lại giống như đã quen phân loại đồ rồi cất gọn gàng.

“Sao lại mua nhiều đồ như vậy? Lần trước cũng chưa ăn hết.” Trầm mầu thân thiết kéo anh ngồi bên cạnh, cẩn thận chu đáo: “Mấy hôm không tới, con gầy đi, lại huấn luyện phải không?”

Hình Khắc Lũy không trả lời hỏi lại: “Nghe nói dì gần đây không được khỏe?”

Trầm mầu than thở: “Không có thời điểm cụ thể, không phải là cái này đau thì là cái kia đau.”

Hình Khắc Lũy nhìn Trầm mầu, phát hiện đầu tóc bà xốc xếch, hốc mắt hõm sâu, cả người đáng vẻ tiều tụy: “Con sẽ sắp xếp, dẫn dì đi bệnh viện kiểm tra, có bệnh thì uống thuốc.”

“Dì không đi bệnh viện.” Trầm mầu cự tuyệt, sau đó nói: “Lũy tử, sao không tới đây ở? Gia Ngưng rất nhớ con.”

Hình Khắc Lũy vẻ mặt hơi biến hóa, biến hóa rất nhỏ này người khác căn bản không thể phát hiện ra, anh giống như dỗ dành đứa bé: “Dì Trầm người quên, con chính là bộ đội, trừ phi có công sự hoặc nghỉ phép, nếu không không thể tùy ý ra ngoài.”

Trầm mầu nghe vậy vẻ mặt mơ hồ có chút thất vọng: “Vậy con đem Gia Ngưng đi theo đi, hai đứa ở cùng một chỗ, con bé cũng có thể chăm sóc con...”

Trầm mầu một lần nữa nhắc lại vấn đề cũ khiến tài ăn nói khéo léo của Hình Khắc Lũy cũng không thể phát huy, anh day huyệt thái dương, cố gắng tìm từ để giải thích tránh không làm ảnh hưởng quá lớn tới cảm xúc của bà, lại có thể biểu đạt lập trường cùng thân phận của anh.

Cho dù là nói dối, đối với họ, anh cũng không cam kết. Thu hồi ánh mắt quyến luyến trên người Hình Khắc Lũy, Thẩm Gia Nam đứng ở cửa đã lâu rồi cuộc giải vây cho anh: “Mẹ, sao mẹ lại hồ đồ như vậy, doanh trại chứ đâu phải nhà của ai, không phải Hình đại ca nói nhận là nhận? Mẹ đừng làm khó anh ấy.”

Trầm mầu giương mắt nhìn sang, vẫy cô: “Gia Ngưng, con tới đây.”

Bị gọi là Gia Ngưng, Thẩm Gia Nam bước thấp bước cao chậm rãi đi tới, thấy Hình Khắc Lũy đứng dậy, cô mỉm cười theo thói quen đưa tay ra để đợi anh đỡ, nhưng anh lại chỉ nhận lấy túi xách trong tay cô.

Thẩm Gia Nam vẻ mặt cứng đờ, nhưng rất mau khôi phục lại như thường, cùng Hình Khắc Lũy một trái một phải ngồi cạnh Trầm mầu.

Cảnh tượng giống người một nhà. Điều mà Thẩm Gia Nam mong đợi vô số lần, mấy năm nay chưa một lần thực hiện được.

Trầm mầu đem tay Thẩm Gia Nam và Hình Khắc Lũy đặt lên nhau, tiếp tục chủ đề: “Ai nói ta hồ đồ? Bộ đội cũng có thể theo quân, chờ hai con kết hôn, con có thể đi theo ở cùng Lũy tử, chẳng lẽ con muốn mỗi người một nơi, đúng không Lũy tử?”

Mỗi lần đối diện với vấn đề lúng túng này, Hình Khắc Lũy trước sau như một trầm mặc.

Trả lời chính là lừa gạt, anh không thể cũng không muốn.

Cự tuyệt sẽ làm bà mất khống chế, anh không muốn, cũng không nghĩ.

Không có bỏ qua sự biến hóa trên gương mặt Hình Khắc Lũy, lúng túng, thất vọng Thẩm Gia Nam tự tay đánh vỡ mộng đẹp của mẹ: “Mẹ nói linh tinh đi đâu rồi, ai nói con muốn cùng Hình đại ca kết hôn, chúng con sẽ không kết hôn, mẹ đừng nói nữa...”

Lời nói còn chưa xong thì “bốp” một tiếng thanh thúy vang lên cắt đứt.

Trầm mầu động tác cực nhanh, giơ tay lên tát vào mặt Thẩm Gia Nam.

Hình Khắc Lũy không ngờ tới Trầm mầu đột nhiên động thủ, đứng dậy bảo vệ Thẩm Gia Nam, đồng thời kéo tay bà: “Dì Trầm!”

Trầm mầu cảm xúc nhất thời bị mất khống chế, cất cao giọng mắng: "Không cùng Lữ tử kết hôn con muốn gả cho người nào? Lữ tử có chỗ nào không tốt, con còn nhìn không rõ? Con có mắt mà nhìn không rõ sao?"

Một bên mắng một bên giãy giụa cố gắng thoát khỏi khống chế đánh Thẩm Gia Nam.

Che má trái nóng hừng hực, Thẩm Gia Nam ngồi không nhúc nhích, hai mắt chớp mạnh.

"Di Trầm, di bình tĩnh một chút!" Hình Khắc Lữ tay phải hơi dùng sức đem Thẩm Gia Nam kéo ra sau, đồng thời nắm vai Trầm mầu, quát lớn: "Di Trầm, di còn đánh cô ấy, con lập tức rời khỏi đây!"

Hình Khắc Lữ âm thanh trầm thấp có lực, ức chế Trầm mầu, bà ôm anh khóc rống: "Lữ tử, con tha thứ cho Gia Ngưng đi, nó nhất thời hồ đồ, con đừng không cần nó..."

Hồ đồ? Tha thứ? Những từ đơn giản dễ hiểu dùng trên người anh có cảm giác tinh tế.

Những thứ mơ hồ kia cất giấu phía sâu, tưởng như không bao giờ bị phai nhạt lại vì một câu tha thứ kia lôi ra ngoài. Hình Khắc Lữ trong lòng tự hỏi: Anh cùng Thẩm Gia Ngưng có cần thiết phải nói "Tha thứ"? Nhưng đáp lại anh ở trong ngực trái hoàn toàn yên tĩnh, không còn bất cứ thứ gì khác.

Giơ tay lên vỗ vỗ lưng Trầm mầu, Hình Khắc Lữ giọng nói nhàn nhạt nói ra mấy chữ: "Được, con tha thứ cho cô ấy."

Nếu như đây là điều cô muốn, tôi tha thứ!

Có lẽ nghe được trong lời nói của anh ẩn chứa sự nhẹ nhàng, thoải mái, Thẩm Gia Nam nước mắt theo gương mặt rơi xuống, đưa tay cầm cánh tay Hình Khắc Lữ, giống như sắp bị mất đi vật quý giá, nắm thật chặt.

Không khí nhẹ nhàng, Trầm mầu kéo dài nói muốn Hình Khắc Lữ tha thứ Thẩm Gia Ngưng, không biết bao nhiêu lần.

Nhìn chằm chằm gương mặt không thay đổi chút nào của Hình Khắc Lữ, Thẩm Gia Nam trong lòng càng lạnh.

Rốt cuộc, cô nghĩ rằng anh không có cách nào quên được chuyện tình đó, cuối cùng bị cái gì thay thế.

Nhận thức như vậy, khiến Thẩm Gia Nam cảm thấy hoảng sợ, thậm chí tuyệt vọng.

Hình Khắc Lữ dĩ nhiên không nhận thấy được giờ phút này Thẩm Gia Nam nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhìn thời gian, anh cảm giác mình nên đi, nhưng nhìn đến ánh mắt đầy lệ của Trầm mầu lại đành phải đồng ý ở lại ăn tối.

Trước khi đến cũng không gọi cho Thẩm Gia Nam, nhưng cô giống như là đã biết trước được anh đến, mua rất nhiều đồ ăn ngon. Thấy chân cô tập tễnh ở trong bếp bận rộn, Hình Khắc Lữ mở nhạc nhẹ giúp Trầm mầu hóa giải tâm tình, rồi vào phòng bếp.

Nhận lấy công việc của Thẩm Gia Nam, Hình Khắc Lữ hỏi: "Trầm đi tâm trạng gần đây vẫn không ổn định như vậy sao?"

Thẩm Gia Nam quay lưng lau nước mắt: "Trước khi thỉnh thoảng còn nhớ em, bây giờ cả ngày đều kêu tên chị hai, hoặc nói về anh."

Hình Khắc Lữ trầm mặc chốc lát: "Nếu vẫn như vậy nên nhập viện điều trị."

Giống như bị xúc động, Thẩm Gia Nam thật vất vả mới kiềm nén được, nước mắt lại một lần nữa rơi xuống: "Chị đã... Mẹ nếu như..." Cô không nói được nữa, xoay người nhào vào lòng Hình Khắc Lữ, ôm hông anh khóc thành tiếng.

Đối với tất cả mọi chuyện, cô là người vô tội. Nhưng mà anh điều anh có thể làm, có thể cho, cũng chỉ có giới hạn. Duy trì tư thế bị cô ôm, Hình Khắc Lữ để cho Thẩm Gia Nam khóc thật lâu.

Cơm tối Hình Khắc Lữ gần như đụng đũa, Thẩm Gia Nam không có khẩu vị, hai người đều trầm mặc, đôi lúc Trầm mầu hỏi mới trả lời một câu, không khí yên lặng, đè nén. Ngồi một lúc, Hình Khắc Lữ đứng dậy ra về.

Trầm mầu lúi lét kéo anh không thả: “Lũy tử, Lễ mừng năm mới con mang Gia Ngưng về nhà đi, cũng để ba mẹ con gặp qua con bé, con nói xem?”

Nếu không phải từng ở bệnh viện xem kết quả kiểm tra bệnh tình của Trầm mầu, Hình Khắc Lũy có cảm giác Trầm mầu thần trí mơ hồ là giả, bởi vì lời nói của bà thật sự không giống người thần trí mơ hồ, một loại tỉnh táo, khiến anh nghi ngờ.

Anh rất muốn trực tiếp từ chối, thậm chí rõ ràng nói cho Trầm mầu biết, anh sẽ không cùng với Thẩm Gia Ngưng hay Thẩm Gia Nam kết hôn, những lời mấy năm qua anh nói vô số lần, nhưng mà mỗi lần kết quả cũng không khó để suy nghĩ, vì vậy anh trấn an: “Chuyện của con và Gia Ngưng thương lượng sau, dì đừng lo lắng.”

Trầm mầu tất nhiên không hài lòng với câu trả lời của anh: “Dì biết con ở trong bộ đội rất bận, nhưng chuyển công tác đôi lúc cũng phải dừng lại một chút, cũng không thể để Gia Ngưng chờ con, tuổi các con cũng không phải còn nhỏ.”

Hình Khắc Lũy trầm giọng: “Con biết rồi.”

Trầm mầu vỗ vỗ tay anh, giống như dặn dò, sau đó giáo phó Thẩm Gia Nam: “Gia Ngưng, thay mẹ tiễn Lũy tử.”

Thẩm Gia Nam đi đứng không tiện, Hình Khắc Lũy không cho cô tiễn, nhưng cô cố chấp đi theo đến bên ngoài.

Thấy cô có vẻ muốn nói lại thôi, Hình Khắc Lũy hỏi: “Còn có chuyện gì?”

“Hình đại ca.” Thẩm Gia Nam ánh mắt mong đợi nhìn anh: “Em muốn trước khi năm mới đi thăm chị hai.”

Hình Khắc Lũy dĩ nhiên hiểu ý cô, nhưng anh nói: “Chờ anh hỏi chị dâu một chút khi nào có thời gian, chúng ta sẽ đi cùng em.”

Một câu chị dâu, lần nữa khẳng định quan hệ bọn họ.

Một câu chúng ta, dễ dàng vạch ra ranh giới giữa hai người.

Ánh mắt chạm đến ánh mắt sáng đầy vẻ hạnh phúc của anh, Thẩm Gia Nam cười khổ sở: “Được.”

Đối với người không rõ ý thức như Trầm mầu, Hình Khắc Lũy không thể nào giải thích, nhưng đối với Thẩm Gia Nam, anh không cần giải thích.

Vỗ vỗ bả vai cô anh nói: “Trở về đi.” Sau đó đem một phong bì thật dày đặt lên tay cô: “Sắp bước sang năm mới, cần gì thì cứ mua, đừng tiết kiệm cho đại ca.”

Khi xe việt dã biến mất trong tầm mắt, Thẩm Gia Nam như cũ đứng trong gió rét.

Trời chạng vạng tối, ánh sáng đèn bên trong, vẻ mặt cô không rõ ràng, trong lòng cũng mơ hồ.

Đến bệnh viện Lục quân, Hình Khắc Lũy tới phòng bệnh, nhưng nhìn thấy người ba ngày không xuất hiện Lý Niệm không nói một lời ngồi trước giường đút cơm cho Hình Khắc Dao, anh ngược lại đi đến phòng làm việc Mễ Kha. Đã tan việc, bệnh viện an tĩnh hơn so với ban ngày rất nhiều, đứng ở cửa phòng làm việc, Hình Khắc Lũy nghe được cuộc trò chuyện của một lớn một nhỏ.

Đầu tiên là giọng nữ trong veo: “Còn muốn chocolate sao?” là Mễ Kha.

Sau đó là người bạn nhỏ non nớt đáp lại: “Vâng.” là Hành Hành.

“Nhưng con đã hứa với cô mỗi ngày chỉ ăn hai cái.”

“Nhưng mợ nhỏ hỏi con hết rồi sao?”

Đứa bé này quả nhiên không lừa gạt được, đem chocolate bỏ vào ngăn kéo, Mễ Kha xoa tay nhỏ bé của Hành Hành, nổi lòng hiếu kỳ hỏi: “Sao mấy ngày nay con không tới thăm mẹ? Còn có chú Lý Niệm, sao cũng không đến.”

Hành Hành ngồi trên ghế, hai bàn chân đang đưa: “Chú nói mẹ cần nghỉ ngơi, không để con quấy rầy mẹ.”

Mẽ Kha chớp mắt: “Vậy sao hôm nay lại đến?”

Hành Hành mày hơi nhíu: “Bởi vì chú nhớ mẹ, điều này mà mợ nhỏ cũng không biết.”

Giọng nói của nhóc con sao lại giống cậu của bé đến thế, thật ghét mà.

Mẽ Kha gơ tay bầu nhẹ mặt cậu nhóc, “Con giống như cái gì cũng biết.”

Hành Hành nhe răng cười, “Tất nhiên, chú cũng nói cho con biết.”

Mẽ Kha tinh thần nhiều chuyện nổi lên hỏi: “Chú còn nói cho con cái gì?”

“Chú còn nói...” Hành Hành ghé đầu nhìn Mẽ Kha, hơi tỏ vẻ khở não: “Không cho con được nói cho người khác.”

Cũng biết nói chuyện với đứa bé này đòi hỏi một kỹ thuật cao, Mẽ Kha bị nghẹn, đưa cho tiểu tổ tông một miếng bánh.

Hành Hành gơ tay nhận lấy, một bên gặm bánh quy một bên cúi đầu nói: “Cám ơn mợ nhỏ!”

Được rồi thân là mợ nhỏ, Mẽ Kha quyết định rộng lượng không so đo với cậu bé.

Chỉnh lại áo len Hành Hành, cô hỏi: “Cậu của con làm sao còn chưa tới?”

Hành Hành ăn ngon lành, một lát sau mới nói: “Vậy mợ muốn hỏi cậu.”

Mẽ Kha dánh điệu ngây thơ nhìn gương mặt Hành Hành, lẩm bẩm lầu bầu: “Thật không muốn thừa nhận lớn như vậy lại còn nói chuyện không bằng một người bạn nhỏ.”

Hình Khắc Lữ bật cười.

Hành Hành nghe tiếng cười ngẩng đầu, thấy Hình Khắc Lữ đứng ở cửa, cậu nhóc leo xuống lác lác cái thân thể mập mạp nhỏ bé chạy tới ôm chân cậu, muốn bế.

Mẽ Kha quay đầu Hình Khắc Lữ nhìn thấy khóe miệng cô như ẩn như hiện lúm đồng tiền, đáy mắt xẹt qua nụ cười ấm áp.

Khom người ôm lấy Hành Hành anh hỏi: “Mợ nhỏ có được hay không?”

Hành Hành gãi gãi khuôn mặt nhỏ nhắn, suy nghĩ một chút, trịnh trọng gật đầu: “Tốt.”

Hình Khắc Lữ cười, đôi mắt đào hoa lóe lên chút ánh sáng.

Đặt Hành Hành ngồi lên ghế, anh nói: “Hành Hành nói với mợ nhỏ, cậu còn chưa có ăn tối.”

Mẽ Kha đang muốn nói anh “mặt dày” lại nghe Hành Hành nghiêm túc hỏi cô: “Mợ nhỏ có nghe thấy không?”

Mẽ Kha liếc mắt nhìn Hình Khắc Lữ sau đó nói chuyện chính: “Một tin tốt, một tin xấu anh muốn nghe tin nào trước?”

28. Chương 28

Mẽ Kha nghiêng đầu nhìn anh. Hình Khắc Lữ chăm chú nhìn cô, như có thiên ngôn vạn ngữ, lại không nói được một câu.

Thấy anh chậm chạp không nói, Mẽ Kha đẩy anh một cái: “Anh có muốn nghe không?”

Anh cười, một tay cầm tay cô, không khỏi ngoài ý muốn nói: “Hừ”

Mẽ Kha bĩu môi: “Giao thừa và mừng hai em phải trực.”

Hình Khắc Lữ gật đầu, hình như bày tỏ có thể tiếp nhận, “Tốt đâu?”

Mẽ Kha cười mềm mại, đến sát tai anh nhỏ giọng: “Vấn đề ba em, giải quyết xong.”

Nhìn hai ngày, sáng sớm Mễ Kha rút cuộc nói với Mễ Ngật Đông muốn giữ vững công tác nên sẽ không cùng bọn họ trở về nhà cũ ở Lâm Thành ăn mừng năm mới. Trên bàn ăn, Mễ Ngật Đông lạnh mặt, nghiêm nghị mắng Mễ Kha cùng bệnh viện Lục quân một phen, đang lúc Mễ Kha cho là cha sẽ ra lệnh cưỡng chế bắt cô nghỉ việc. Thật may, mẹ Ngải Lâm đúng lúc giải vây, cuối cùng ngăn được một cuộc chiến. Nhưng không chờ Mễ Kha nói tin tức tốt cho Hình Khắc Lữ, Phó Bộ Viên liền thông báo lịch nghỉ và trực tết có thay đổi.

Chỉ tiếc chuyện tốt không thành. Chẳng qua với tính cách của cô mà lại dám nói dối ba như vậy, Hình Khắc Lữ cũng cảm thấy thỏa mãn. Anh không tiếng động mỉm cười, không để ý Hành Hành vẫn còn ở trong phòng nghiêng đầu hôn cô, trong lòng yêu thương nói ra một chữ: “Ngoan.”

Mễ Kha khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên, lại thấy Hành Hành hai mắt to nhìn chăm chăm hai người, cô xấu hổ vùi mặt vào cổ Hình Khắc Lữ, bộ dáng làm nũng. Hành Hành thấy thế túm vạt áo cậu, khi Hình Khắc Lữ cúi xuống, người bạn nhỏ tỏ vẻ như đã khám phá ra một vùng đất mới nhỏ giọng thì thầm: “Mợ nhỏ hình như có chút thích cậu.”

Anh gơ cánh tay ôm cậu nhóc, giống như ôm cô, Hình Khắc Lữ cười nhẹ, khoe mắt đuôi mày lộ ra vẻ cứng chiều cùng tình yêu không hề che dấu.

Lý Niệm xuất hiện tất nhiên là muốn trông Dao Dao, nhưng Hình Khắc Dao tất nhiên không muốn anh lưu lại, quật cường yêu cầu anh đưa Hành Hành về. Thấy hai tay của Lý Niệm nắm chặt thành quyền, Hình Khắc Lữ đề bả vai anh, lấy giọng điệu không cho phản đối an bài: “Lý Niệm ở lại, Hành Hành trở về cùng anh.”

Hình Khắc Dao hiểu rõ tính khí anh trai, cùng Hình Khắc Lữ nhìn thẳng vào mắt nhau giây lát, cô trầm mặt quay đầu đi.

Đưa ánh mắt nhìn Lý Niệm, Hình Khắc Lữ xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Cẩn thận lấy tay Hình Khắc Dao ở bên ngoài bỏ vào trong chăn, Lý Niệm nhẹ giọng: “Tôi ra ngoài một lát.”

Mễ Kha không biết Hình Khắc Lữ và Lý Niệm đứng ở bên ngoài phòng bệnh nói cái gì, đợi cô ôm Hành Hành xuống tìm anh thì chỉ thấy anh gơ tay vỗ vỗ vai Lý Niệm, động tác đơn giản, tỏ vẻ khích lệ.

Lý Niệm cười, Mễ Kha nghe anh nói: “Cám ơn đại ca.”

Hình Khắc Lữ chân thành nói: “Người nên nói là tôi mới đúng”

Sau đó hai người đàn ông nhìn nhau cười một tiếng, giống như cùng giao phó và bảo đảm.

Mễ Kha lo lắng Hình Khắc Lữ đưa Hành Hành về kí túc xá sư bộ không tiện, liền đề nghị để Hành Hành về nhà cùng cô, nhìn cô bộ dáng như đang lo cho con của mình, nghe lời nói của cô đầy vẻ uất ức, Hình Khắc Lữ lái xe một tay, một tay nắm tay nhỏ bé của cô.

Mễ Kha rút tay ra đánh nhẹ anh: “Lúc lái xe chuyên tâm một chút.”

Hình Khắc Lữ cười không thềm để ý: “Sợ cái gì, ông xã em mười tuổi đã lái xe.” Ngày sau đó nhìn cô đề nghị, mỉm cười: “Em tiểu cô nương đêm hôm khuya khoắt dẫn tiểu hài tử về nhà, mặc dù ba em sẽ không hiểu nhầm là con riêng của em, cũng nghĩ rằng em bị ai lừa gạt, cẩn thận cắt đứt chân em.”

Lại không biết điều. Mễ Kha liếc mắt lườm anh.

Xe việt dã dừm ở chung cư ở khu chợ phía tây, Hình Khắc Lữ đi trước ôm Hành Hành, sau đó một tay ôm vai Mễ Kha, bước chân chậm chậm mở miệng: “Đã muốn đưa em tới nhà từ lâu rồi, nhưng không có cơ hội.”

Mễ Kha bây giờ mới biết Hình Khắc Lữ cũng có nhà ở thành phố A. Chẳng qua vì để thuận tiện công việc, anh đại đa số thời gian đều ở kí túc xá. Căn nhà khoảng chừng một trăm mét vuông, thiết bị lắp đặt đơn giản, dọn dẹp sạch sẽ, đúng là tiêu chuẩn quân nhân thoải mái đơn giản.

Sắp xếp ổn thỏa cho Hành Hành, Hình Khắc Lữ trưng cầu ý kiến bạn gái bé nhỏ: “Cùng anh ăn cơm?”

Mẽ Kha tò mò quan sát nhà anh, nghe vậy không hiểu hỏi: “Anh thật sự chưa ăn tối?” Thấy anh gật đầu, cô chớp mắt: “Em giúp anh nấu?”

Hình Khắc Lữ đẩy mắt xẹt qua vui mừng: “Em làm được không?”

Mẽ Kha nhe răng, cười: “Không được.”

Hình Khắc Lữ sờ sờ đầu cô cười: “Cơm rang trứng được không?”

Thấy cô gật đầu, anh mở tủ lạnh lấy hai quả trứng, đập xường, rồi vào phòng bếp.

Mẽ Kha giống như cún con đi theo anh, thấy anh thành thạo đánh trứng, lại cắt đập xường, ánh mắt tràn ngập sùng bái, “Không ngờ đồng chí thiếu tá ra được phòng khách, xuống được phòng bếp nha.”

Nhéch miệng có chút ý cười, Hình Khắc Lữ cúi người cọ cọ chớp mũi cô, ngụ ý: “Chủ yếu nhất là mang được ra ngoài cũng mang được trở lại.”

Hình Khắc Lữ ánh mắt thâm thúy nở nụ cười mê hoặc. Mẽ Kha nhìn anh, ngẩn người.

Đúng là ông chủ Hình phủ, tài nấu nướng của Hình Khắc Lữ tuyệt đối cấp đại sư, một đĩa cơm rang trứng không chỉ có màu sắc còn có mùi vị, khiến Mẽ Kha mặc dù đã ăn tối rồi cũng không nhịn được ăn một bát to, thấy cô ăn ngon lành, Hình Khắc Lữ có cảm giác thành tựu.

Bế cô đến ghế sofa, Hình Khắc Lữ sờ sờ bụng cô: “May mà nhà mở nhà hàng, nếu không cũng không đủ cho em ăn.”

Mẽ Kha thuận thế làm ổ trong lòng anh: “Ồ cạnh anh, em sẽ tăng cân lên mất.”

“Không sợ, em mập nữa, anh vẫn ôm được.” Tiếng nói vừa dứt, Hình Khắc Lữ trên tay hơi dùng sức, để cô ngồi lên người mình, vịn hông cô, ngửa đầu hôn.

Mùi thuốc lào nhàn nhạt tràn đầy trong khoang miệng, cảm giác xa lạ lại quen thuộc. Mẽ Kha ôm cổ anh, tùy ý để anh càn gãi cứ lấy. Hình Khắc Lữ trong lòng một tiếng thở dài, nụ hôn càng sâu hơn, gần như trêu chọc tìm kiếm, hôn mát, hương vị tươi mát trong miệng cô.

Anh bởi vì hàng năm huấn luyện, nên tay có vết chai, bàn tay dò vào trong áo cô, từ nhẹ nhàng xoa nhẹ đóa hồng trước ngực, Mẽ Kha không kiềm chế được hơi run rẩy, mà thân thể Hình Khắc Lữ cũng nhanh chóng phát sinh biến hóa. Đột nhiên, anh rời khỏi môi cô, ánh mắt đen tràn ngập tình ý nhìn chăm chú vào cô. Mẽ Kha ý thức mơ hồ nhìn anh, cánh tay vô lực vịn vào vai anh.

Hình Khắc Lữ vui mặt vào cổ hít lấy mùi thơm trên cơ thể cô, giọng khàn khàn: “Tối nay thật muốn giữ em lại!” Anh nói vậy nhưng thân thể lại rời khỏi cô.

Chờ lúc anh từ phòng ngủ đi ra, Mẽ Kha đứng ở cửa sổ sát đất, nhìn ánh đèn ngoài cửa sổ. Người phía sau đem cô kéo sát vào lồng ngực, cầm để trên vai cô, Hình Khắc Lữ thì thầm: “Chìa khóa bỏ vào túi xách của em rồi, bất cứ lúc nào cũng đợi nàng dâu nhỏ về nhà.”

Buông lỏng dựa vào ngực anh Mẽ Kha sáng giọng: “Anh không ở đây, em tới làm gì?”

Hình Khắc Lữ nhỏ giọng cười: “Em tới thì báo, anh sẽ từ sư bộ chạy về.”

Mẽ Kha cầu nhẹ tay anh đang để trên bụng cô, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Hình Khắc Lữ phối hợp nhẹ giọng kêu, tay càng ôm cô chặt hơn.

Bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, bên trong phòng ánh sáng dịu dàng ấm áp, bóng dáng hai người ôm nhau phản chiếu lên kính cửa sổ thủy tinh, tạo thành một bức tranh xinh đẹp. Mẽ Kha giờ tay sờ sờ cửa sổ trong suốt, xoay người lại hôn xuống cái cằm cương nghị của anh.

Nhìn con thỏ nhỏ mảnh mai dịu dàng, hưởng thụ cảm giác bình an ấm áp cô mang đến, Hình Khắc Lữ không chỉ một lần nghĩ, ngày mai, ngày mai nói cho cô ấy biết. Có lẽ, dứt khoát không nói cho cô. Với tính tình của cô, chỉ cần anh xử lý tốt một chút, hoặc cần bản sẽ không bị phát hiện. Nhưng nghĩ lại, anh đột nhiên cảm thấy mình không có năng lực chịu đựng hậu quả nghiêm trọng khi cô biết được chuyện đó.

Thật lòng không muốn chọc cô tức giận đau lòng, nhưng nếu như cô đau lòng đại biểu cô đã yêu anh? Hình Khắc Lữ cười thầm, anh khi nào thì cũng biến thành trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vừa sợ cô nghe xong không để ý đến anh, lại mong đợi cô ăn chút dấm chua.

Trầm mặc hồi lâu, anh rút cuộc cúi đầu bên tai cô thấp giọng hỏi: “Kể chuyện xưa cho em nghe, được không?”

Mế Kha không lên tiếng, theo bản năng rúc vào lòng anh.

Ngẩng đầu, ánh mắt nhìn xa xăm, trí nhớ giống như cuốn băng tua lại, chậm rãi từng hình ảnh hiện ra.

Mười sáu tuổi, học sinh cao trung, hoặc ngoan ngoãn hoặc chống đối, hoặc an tĩnh, vui vẻ. Hình Khắc Lữ chính là ngang bướng cùng chống đối.

Là học sinh cấp ba trường chuyên, nếu anh lấy ra một phần mười tâm tư vào việc học, cũng không trở thành người động một chút là đánh nhau. Học trung học cùng trường với anh trai lúc Hình Khắc Dao chăm chỉ học tập, thì Hình Khắc Lữ thì mồm hôi ướt sũng ở ngoài sân tập chơi bóng. Dĩ nhiên, trừ chơi bóng anh còn có sở thích— đánh nhau.

Quen biết với Thẩm Gia Ngưng, bắt nguồn từ cuộc ẩu đả tập thể. Chuyện cách đây nhiều năm, cũng đã quên vì sao lại xảy ra trận đánh đó. Tóm lại, Hình Khắc Lữ cùng mấy anh em tốt đem bọn người kia đánh cho thảm bại.

Đúng lúc Hình Khắc Lữ xông tới chuẩn bị kết thúc trận đánh, thì thấy Lục Giang Phi chạy ra đường, cùng một nữ sinh tóc dài lôi kéo.

Hình Khắc Lữ nhìn bóng Lục Giang Phi tức giận: “Có thể có chút tinh thần trách nhiệm, đánh nhau hay tán gái đây!” lời còn chưa dứt, chân anh bị người khác đá một cước.

Hình Khắc Lữ nổi giận, mắng: “Dám đánh lên tiểu gia, xem ta đánh ẹ ngươi cũng không nhận ra!” sau đó giờ chân đá lại.

Đánh một hồi cũng không biết vì sao đánh tới tai Hiệu trưởng, nên Hình Hiệu Phong bị mời đến trường học.

Trong phòng làm việc của Hiệu trưởng, Hình Hiệu Phong toàn thân quân trang, không kiêng nể trước mặt mọi người đá con trai không bị thương chút nào một cước.

Hiệu trưởng thấy thế đứng dậy ngăn lại: “Lão Hình anh đang làm gì thế, mời anh đến không phải là để cho anh động võ.”

Hình Hiệu Phong hung ác trợn mắt nhìn con trai: “Ngươi lại bôi nhọ mặt mũi Lão Tử!” Sau đó nhìn hiệu trưởng xin lỗi: “Thật ngại hiệu trưởng Trần, gây thêm phiền toái cho anh, trở về tôi sẽ dạy dỗ tiểu tử này. Chuyện gì, có phải lại đánh người ta bị thương?”

Hiệu trưởng Trần đỏ mặt kiếng nhìn cấp bậc lóe sáng trên vai Hình Hiệu Phong, giống như chính ủy làm công tác tư tưởng nói liên miên, không ngừng, khiến Hình Khắc Lữ nghe đến buồn ngủ.

Rời khỏi trường, Hình Hiệu Phong đá con trai vào trong xe. Cả đường đi ông mắng vừa quát, kết quả về đến nhà xoay người lại nhìn, Hình Khắc Lữ lúc này đã gật gù ngủ thiếp đi. Nhìn thủ trưởng bộ dáng tức giận, lái xe cũng nhịn không được vui vẻ.

Về đến nhà, Hình mẹ đang nói chuyện vui vẻ với một cô gái nhỏ. Cô bé đưa lưng về phía cửa Hình Khắc Lữ chỉ nhìn thấy mái tóc dài cùng gò má ửng hồng. Ngồi cách cô bé không xa là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, quần áo đơn giản, tướng mạo bình thường.

Thấy chiến hữu cũ, Hình Hiệu Phong chào đón: “Để người chờ lâu lão Thẩm, xin lỗi.”

Đã giải ngũ từ lâu, Thẩm Chính đứng dậy nói đùa: “Thủ trưởng bạn, làm thuộc hạ tất nhiên phải thông cảm.”

Hình Hiệu Phong nghe thế cười vang, cùng Thẩm Chính bắt tay một cái sau đó Thẩm Gia Ngưng chào hỏi với Hình Hiệu Phong, mẹ Hình cười cười giới thiệu với Hình Khắc Lữ.

Là cô ta? Cô gái mà hôm đó cùng Lục Giang Phi lôi lôi kéo kéo. Ánh mắt chạm đến gương mặt Thẩm Gia Ngưng, Hình Khắc Lữ khẽ nhủ mày.

Lần đầu tiên gặp mặt, anh hoàn toàn không có ấn tượng tốt với cô

29. Chương 29

Thẩm Chính cho đến bây giờ mới tới thăm Hình Hiệu Phong, là vì Thẩm Gia Ngưng chuyển tới trường Hình Khắc Lữ. Cho nên ngày thứ hai đi học, khi bước vào lớp Hình Khắc Lữ đã thấy Thẩm Gia Ngưng ngồi trước mặt của anh.

Mười bốn năm trước, bọn họ là bạn học cùng lớp.

Thẩm Gia Ngưng là một cô gái khá yên lặng. Có lẽ nhìn thấy Hình Khắc Lữ ngày trước cùng bạn bè đánh nhau, nên cũng không có hảo cảm. Cho nên trở thành bạn học hai người cũng vẫn như cũ coi nhau như người xa lạ.

Khi còn đi học, nam sinh ưa vận động như Hình Khắc Lữ rất được nữ sinh yêu thích. Khi đó cũng thỉnh thoảng có nữ sinh viết thư cho anh, nhưng ở trong trường lại không có bạn gái.

Thẩm Gia Ngưng xuất hiện cũng không giống như nhiều ngôn tình tiểu thuyết miêu tả kích thích ý muốn chinh phục của Hình Khắc Lữ. Tuy nói là con gái của chiến hữu của ba, nhưng cùng anh không có nửa xu quan hệ, lại còn yêu sớm, anh rất không thích.

Cứ như vậy bình an vô sự hơn một năm, học kỳ cuối lớp mười một kết quả thi hôm ấy, Hình Khắc Lữ ngay cả cặp cũng lười cầm đem yêu cầu phụ huynh kí tên lên bài thi nhét vào túi quần, suy đoán xem cha thấy điểm số sẽ đem anh đánh thành dạng gì, điệu bộ lười biếng về nhà.

Đi qua một con phố anh gặp Lục Giang Phi cùng Thẩm Gia Ngưng. Thấy hai người im lặng, anh không nghĩ là Lục Giang Phi đang tóm tay Thẩm Gia Ngưng hay họ cần bản là nắm tay nhau. Tất nhiên, anh không thừa hơi mà để tâm. Mà chính là hành động không để tâm này dễ dàng bỏ lỡ ánh mắt nhờ giúp đỡ của Thẩm Gia Ngưng.

Vẫn bước đều, Hình Khắc Lữ đi thẳng tới, gần sát Lục Giang Phi anh không khách khí sẵn giọng: “Nhường đường!”

Sau trận đánh hôm ấy, Lục Giang Phi đối với Hình Khắc Lữ có mấy phần kiêng kỵ, mặc dù nội tâm đối với giọng nói cộc mạnh cùng hành vi của anh rất bất mãn, nhưng cũng không dám nổi giận, liếc mắt nhìn sau đó cậu ta kéo Thẩm Gia Ngưng nhường đường cho Hình Khắc Lữ.

Hình Khắc Lữ nhủ mày cười, sau đó lưu manh huyết súc, giống như đang cười nhạo Lục Giang Phi lôi kéo bạn gái bị anh bắt gặp. Sau đó còn làm chuyện xấu cố ý đi chậm lại, làm chậm trễ chuyện tốt của người ta. Đang lúc anh cùng bọn họ lướt qua nháy mắt cánh tay bị người ta tóm lấy.

Hình Khắc Lữ dừng lại, ánh mắt nhìn từ cánh tay nhỏ bé chuyển sang nhìn vào gương mặt lo sợ của Thẩm Gia Ngưng, anh lạnh giọng hỏi: “Làm gì?”

Thẩm Gia Ngưng cắn môi dưới, giống như hạ quyết tâm thật lớn: “Cậu ta quấy lấy tôi.”

Hình Khắc Lữ thật ra muốn nói hấn ta quần lấy người, người đừng để ý là được, lôi kéo ta làm gì? Xoay mặt nhìn ánh mắt tối sầm của Lục Giang Phi, anh nheo mày, thông thả hỏi: “Sau đó thì sao?”

Sau đó Lục Giang Phi muốn đem Thẩm Gia Ngưng kéo vào trong ngực mang đi, sau đó Hình Khắc Lữ bị Thẩm Gia Ngưng bám chặt tay không buông, dưới tình huống đó bước lên một bước ôm cô sang bên cạnh, phá hư chuyện tốt của Lục Giang Phi, hấn ta then quá hóa giận động thủ, rồi sau đó Hình Khắc Lữ lần đầu tiên vì một nữ sinh mà đem người ta đánh, rồi lại sau đó ngày thứ hai trường học đã truyền ra, nói bằng sơn mĩ nhân Thẩm Gia Ngưng là bạn gái Hình Khắc Lữ.

Đối với lần này Hình Khắc Lữ không giải thích, chẳng qua là khi ba ôm tâm tư chăm sóc con gái của chiến hữu cũ gọi Thẩm Gia Ngưng đến nhà ăn cơm, anh hơi hột nói: “Cần tôi giải thích.”

Thẩm Gia Ngưng thông minh biết anh không giải thích có nghĩa là muốn bảo vệ cô, nhoẻn miệng cười: “Không cần.”

Hình Khắc Lữ qua loa không hiểu rõ ý cười trong mắt con gái người ta, nhún vai: “Tùy tiện.” Cầm trái bóng rổ đi ra ngoài.

Rất nhanh vào lớp mười hai, Hình Khắc Lữ bị dưới sự “đánh chửi” của Hình Hiệu Phong và khuyên nhủ của Hình mẹ, chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học. Trong lúc này, Thẩm Gia Ngưng cùng Hình Khắc Dao càng thân thiết, thường lui tới Hình gia. Mà cô hiểu chuyện nên rất được lòng Hình mẹ.

Đối với vấn đề tình cảm của Hình Khắc Lữ, Hình Hiệu Phong không quá chú ý, ông nói với vợ: “Đứa con trai này, coi như có làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, tôi cũng không quản.” Có thể thấy được Hình Khắc Lữ có bao nhiêu hư hỏng. Cho nên mặc dù thấy được Thẩm Gia Ngưng có ý với con trai mình, Hình mẹ cũng không nói gì.

Học kỳ một lớp mười hai, đối với thành tích Hình Khắc Lữ, Hình Hiệu Phong tỏ vẻ hài lòng. Nhưng lại xảy ra việc ngoài ý muốn, ngày cuối cùng của buổi thi tốt nghiệp trung học, giữa ngày hè nắng chói chang Hình Khắc Lữ cưỡi xe đạp đến trường thi, nửa đường bị Lục Giang Phi cùng cả đám anh em của hắn chặn lại.

Quá trình hỗn loạn, kết quả chờ đánh xong cánh tay và chân Hình Khắc Lữ cũng chảy máu, Hình Khắc Lữ chạy tới trường thi nhưng không kịp. Đứng ngoài cổng trường, Hình Khắc Lữ trẻ tuổi ngông cuồng thiếu chút nữa phá hủy xe đạp mới tinh.

Vì vậy năm đó, Hình Khắc Lữ không như ý nguyện thi đỗ trường quân đội. Tức giận, Hình Hiệu Phong ném anh vào doanh trại bộ đội thành phố A. Ba tháng sau có người tới doanh trại tìm anh. Nhìn thấy bộ dáng đen gầy nhưng khỏe mạnh của Hình Khắc Lữ, Thẩm Gia Ngưng nhào vào ngực anh khóc.

Trừ mẹ và em gái, Hình Khắc Lữ chưa bị người khác phái ôm qua. Anh đầu tiên sợ run lên, sau đó xấu hổ gãi đầu, do dự vỗ nhẹ lưng cô, lấy giọng điệu không sao cả an ủi cô: “Không có việc gì, sớm muộn cũng vào doanh trại, không phải cứ vào trường quân sự mới là tinh anh.”

Thẩm Gia Ngưng càng khóc to: “Đều tại em nếu không chọc giận Lục Giang Phi, anh sẽ không...”

“Quân tử báo thù mười năm không muộn, chờ anh khi nào tìm cơ hội dọn dẹp tên kia.” Anh lùi lại một bước, nhìn cô cười: “Khóc đến lúc nào nữa, chùi hết vào quần trang của anh rồi, trở về lớp trưởng hỏi anh, anh không giải thích được.”

Thẩm Gia Ngưng cười to: “Tại anh nói nhiều.” Lời chưa dứt cô kiễng chân hôn má anh.

Hình Khắc Lữ bị hành động bất thành linh của cô mà ngẩn người một lúc lâu, cho đến khi anh cảm nhận được bàn tay mềm mại đang vuốt nhẹ bàn tay đầy vết chai vì huấn luyện mới hoàn hồn. Rút tay về, anh ngượng ngùng ho nhẹ: “Cái gì, em ngồi xuống đi nói chuyện...”

Ai có thể nghĩ tới nam nhân chưa tới hai mươi tuổi Hình Khắc Lữ cũng biết xấu hổ?

Nhìn anh đỏ từ mặt đến cổ, Thẩm Gia Ngưng khẽ cười.

Nhớ lại đến đây, Hình Khắc Lữ cảm thấy mu bàn tay ôm bên hông Mễ Kha có chút ấm.

Không sai, Mễ Kha đại đa số thời gian đều rất ngây ngốc. Nhưng lúc này khi Hình Khắc Lữ, mặc dù chỉ dùng hai từ nam sinh và nữ sinh để thay thế anh và Thẩm Gia Ngưng, nhưng cô nghe đã hiểu. Quả thật không hi vọng xa vời người đàn ông trước mặt cô chưa từng yêu, nhưng khi sự thật đặt ra trước mắt cô vẫn không vượt qua được, rất khổ sở.

Hình Khắc Lữ làm gì còn tâm trạng kể tiếp. Xoay người cô lại trong lòng thương tiếc lấy ngón tay lau nước mắt cho cô, khàn giọng nói: “Thật xin lỗi, bảo bối, anh xin lỗi!”

Mễ Kha cố nén không khóc, lại không chế không được ghen ngào: “Sau đó thì sao?”

Sau đó đúng là, kể từ ngày đó Thẩm Gia Ngưng bắt đầu lấy thân phận bạn gái mỗi tuần đều viết thư cho Hình Khắc Lữ, dặn dò anh huấn luyện đừng liều mạng, chú ý thân thể... Hơn nữa, mỗi lá thư cuối cùng đều viết một câu: “Em ở trường học chờ anh!”.

Hình Khắc Lữ từ nhỏ đã ngang bướng thành tính, nhưng không phải là giống như mấy cậu ấm ăn chơi trác táng, trong lòng rõ ràng không vào trường quân đội sẽ không thể phát triển, thêm việc Hình Thiệu Phong thường gọi điện đốc thúc anh, năm sau anh thi đỗ trường quân đội. Nhưng trường quân đội mỗi ngày cường độ huấn luyện và khảo hạch rất gắt gao, ngày nghỉ càng ít ỏi. Vì vậy từ đó trở đi anh và Thẩm Gia Ngưng cũng ít gặp mặt. Nói chính xác, kể từ khi anh nhập ngũ, số lần họ gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Dù vậy chấp nhận Thẩm Gia Ngưng làm bạn gái, Hình Khắc Lữ vẫn nghĩ tới cô. Nhưng anh không phải là người lãng mạn, mặc dù anh có thể sắp xếp thời gian tới trường gặp cô, xin nghỉ để tổ chức sinh nhật với cô, nhưng không thể so sánh với những nam sinh khác nhiệt tình theo đuổi cô. Thẩm Gia Ngưng là cô gái xinh đẹp nhưng ham hư vinh, anh không thể thỏa mãn. Vì vậy, Hình Khắc Lữ đối với những chuyện kia thật sự không có cảm giác gì cả.

Bốn năm sau Hình Khắc Lữ tốt nghiệp trường quân đội khoa điện tử đối kháng. Thời gian tập sự nửa năm kết thúc, anh chính thức lên hàm Trung úy. Ngày đó anh rất muốn cùng Thẩm Gia Ngưng chia sẻ vui mừng, lại không gặp được cô.

Hình Khắc Lữ cũng không để trong lòng, chỉ cho rằng cô cùng bạn học đi chơi. Anh bắt đầu một lòng chú tâm vào công tác, gần như bỏ quên sự thay đổi của Thẩm Gia Ngưng.

Có một ngày anh vì huấn luyện bị trật khớp, rảnh rỗi, gọi điện cho Thẩm Gia Ngưng, điện thoại tắt máy, gọi điện thoại trong phòng kí túc thật lâu mới có người nhận, nghe anh nói tìm Thẩm Gia Ngưng, cô bé ở đầu dãy bên kia chần chừ, hình như đang hỏi một ai đó, sau đó nói với anh: “Bạn ấy cùng bạn trai đi ra ngoài, anh là ai? Cần nhắn gì không?”

Bạn trai? Hình Khắc Lữ có chút mơ hồ, “Cô nói cái gì, tôi không nghe rõ, cô lặp lại lần nữa cô ấy ra ngoài với ai?”

“Anh tìm Thẩm Gia Ngưng phải không?” Cô bé che ống nói, Hình Khắc Lữ mơ hồ nghe được cô bé xác nhận lại lần nữa sau đó nói rõ ràng cho anh: “Bạn ấy cùng bạn trai ra ngoài, chính là sư huynh...”

Cô bé chưa nói xong, Hình Khắc Lữ đã cúp máy.

Nhiều năm sau trong lúc vô tình biết được cô bé nhận điện là ai, Hình Khắc Lữ cười cảm khái: “Thật con mẹ nó, đúng là định mệnh!”

Lại nói Thẩm Gia Ngưng, ba ngày sau xuất hiện.

Gặp mặt, giọng nói của cô nhàn nhạt: “Ngày đó tôi cùng bạn trai ra ngoài, anh tìm tôi có việc?”

Nghĩ rằng cô sẽ giải thích không ngờ lại hỏi lại anh như vậy. Trong lòng Hình Khắc Lữ có chút lạnh: “Nếu như em chỉ là hờn dỗi, bây giờ anh sẽ coi như chưa nghe thấy, nếu em nói thật, có phải hay không nên giải thích một chút?” Cho đến lúc mặt đối mặt, Hình Khắc Lữ vẫn cho rằng Thẩm Gia Ngưng vì anh không quan tâm cô nên cô mới giận dỗi.

“Hờn dỗi? Có cần thiết không?” Thẩm Gia Ngưng mỉm cười lạnh lùng: “Hình Khắc Lữ, anh lấy thân phận gì yêu cầu tôi giải thích?”

Hình Khắc Lữ cũng bắt đầu tức giận, lên giọng: “Thân phận gì? Em nói tôi là thân phận gì?”

Hoàn toàn không để ý cơn giận của anh, Thẩm Gia Ngưng lấy giọng châm chọc nói: “Bạn trai sao? Không phải đâu. Chúng ta lúc nào thì thăng cấp thành quan hệ yêu đương, sao tôi lại không biết.” Không cho Hình Khắc Lữ có cơ hội chen vào, cô lấy loại tư thái cao cao tại thượng nói: “Anh có nói để tôi làm bạn gái anh sao? Anh có nói một câu yêu thích tôi sao? Tại sao lại nói là bạn trai tôi?”

Trầm mặc giây lát, Hình Khắc Lữ nhìn thẳng vào mắt cô: “Cho nên em trách anh không cho em danh phận?”

“Danh phận?” Thẩm Gia Ngưng làm như nghe được chuyện cười lớn: “Trong mắt anh tôi chắc không đáng tiền? Bởi vì lúc ban đầu người chủ động là tôi, cho nên anh chưa bao giờ quan tâm đến tôi. Tôi không hiểu, tôi tại sao phải lấy thân phận bạn gái mỗi ngày chờ anh nhớ tới tôi?”

Hình Khắc Lữ cảm thấy khó chịu phản bác: “Cái gì không đáng tiền? Em xem Hình Khắc Lữ tôi là loại người nào?”

“Người nào?” Thẩm Gia Ngưng đáp lại quá mức bình tĩnh: “Đẹp trai, nhà giàu”

Trong lòng kích động muốn hỏi nếu như bây giờ anh muốn em làm bạn gái của anh, em đồng ý không? Nhưng bản tính kiêu ngạo từ trong xương tủy ra cùng với tự ái mãnh liệt, anh quay người sang chỗ khác, quật cường nói: “Được tôi đã hiểu, cảm ơn em cố ý đến nói cho tôi biết.”

Thẩm Gia Ngưng không có đi ngay: “Lữ tử, tôi một mực chờ anh. Nhưng anh tự hỏi lòng, anh đặt bao nhiêu ý định trên người tôi? Trong trường học, bạn bè đều có bạn trai, cùng dạo phố xem phim thì tôi lại không tìm được anh; sinh nhật tôi, bạn bè mọi người cùng nhau vì tôi ăn mừng, anh một cuộc điện thoại không có; sáu năm rồi, tôi chưa từng nhận được một món quà từ anh, một đóa hồng cũng không, tôi là con gái, tôi cũng muốn được yêu thương!”

Hình Khắc Lữ muốn nói: Nam sinh cùng bạn gái đi dạo phố xem phim, lúc đó anh phải huấn luyện, sinh nhật em anh bởi vì xin nghỉ không được xung đột với huấn luyện viên bị giam lại, về việc tặng quà cùng hoa, bởi vì bỏ lỡ sinh nhật em, anh đúng valentine vì em chuẩn bị, nhưng tới trường không gặp được... Nhưng lời nói vừa đến khóe miệng, cuối cùng thành một câu: “Tôi thật sự không đáp ứng được mong muốn của em.” Thật ra có thể cố gắng cứu vãn, nhưng chỉ vừa nghĩ tới việc anh ôm hoa hồng đứng ngây ngốc trong tuyết chờ cô, cô lại cùng bạn trai sư huynh hẹn hò, Hình Khắc Lữ cảm thấy tiếp tục cũng không có ý nghĩa.

Nói yêu thương, là chuyện cả hai bên tình nguyện. Nếu Thẩm Gia Ngưng cần chính là bạn trai dịu dàng chăm sóc, lúc nào cũng ở bên cạnh, Hình Khắc Lữ tự biết mình không phù hợp với yêu cầu, cho nên sau hôm ấy chưa từng liên lạc lại với cô. Nhưng dù sao cũng là người con gái đầu tiên anh quen trong mấy năm, nói không khó chịu cũng không đúng, Hình Khắc Lữ có chút chán nản.

Anh liều mạng huấn luyện, vì một mỗi sau đó có thể thoải mái ngủ, anh uống rượu giải sầu, muốn xem thực sự rượu có thể làm vơi sầu. Nhưng anh từ nhỏ bị Hình Hiệu Phong dạy dỗ không ngừng rèn luyện thân thể, càng uống rượu, lại càng tỉnh táo. Cuối cùng người tiếp rượu Thúc Văn Ba bị làm cho chán nản đề nghị: “Nếu không chúng ta đem cái vị sư huynh kia chém chết?”

“Tôi chém hẳn xong, ba tôi sẽ chém tôi!” Hình Khắc Lữ lúc này thường cho anh ta một cước tức giận: “Bên trọng bên khinh?”

Bị bắt nạt nhiều lần, người đàn ông hoàng Thúc Văn Ba mượn rượu phản kích, cuối cùng không giải thích được, hai huynh đệ đánh nhau một trận. Kết quả tập thể dục buổi sáng hôm sau, hai đại quan quân trên mặt ai cũng dán băng, bộ dáng tức cười.

Nhìn vết máu ứ đọng trên trán Thúc Văn Ba, Hình Khắc Lữ có chút hối hận: “Xin lỗi huynh đệ, ra tay hơi nặng.”

Thúc Văn Ba trừng anh: “Đã sống lại?”

Hình Khắc Lữ khuôn mặt tươi cười: “Vốn dĩ chưa từng chết.”

Thúc Văn Ba đá anh một cái.

Hình Khắc Lữ bị đánh một cái, ói ra một câu: “Tôi chỉ là hơi giận, người tiểu gia giữ sáu năm bên người bị lừa đi.”

Thúc Văn Ba nắm anh một quyền: “Có cái gì phải giận? Người còn ôm người ta sáu năm đấy. Ài, còn không biết xấu hổ!”, cuối cùng anh nói: “Quân tấu không phải ai cũng có thể làm. Làm vợ chúng ta nhất định phải có khả năng chịu được tính mệnh, chống lại hấp dẫn. Thẩm Gia Ngưng quả thật không thích hợp, cậu cũng đừng để tâm. Chân trời chỗ nào không có cỏ thơm, anh em ta kém gì!”

“Đúng không?” Hình Khắc Lữ sờ sờ cằm: “Tôi cũng cảm thấy mình khá ưu tú...”

30. Chương 30

Chuyện phát triển đến bước này, chuyện về Thẩm Gia Ngưng hoàn toàn có thể gọi là xong rồi. Nhưng có một ngày sau khi kết thúc huấn luyện, Hình Khắc Lữ nhận được điện thoại Thẩm Gia Nam, giục anh tới nhà bọn họ một chuyện.

Hình Khắc Lữ không hiểu, hỏi thăm mới biết Thẩm Chính vô tình bắt gặp Thẩm Gia Ngưng cùng một người đàn ông thân mật bên nhau đi dạo phố, sau khi về nhà đã nổi trận lôi đình. Theo lý thuyết sự việc đã bại lộ Thẩm Gia Ngưng tự mình giải quyết, dù sao Hình Khắc Lữ cũng là người bị vứt bỏ, nhưng Trầm mẫu cũng không khuyên được Thẩm Chính, Thẩm Gia Nam mới gọi cho anh.

Tới Thẩm gia, đối mặt một phòng lộn xộn, Hình Khắc Lữ mới ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này. Ngăn lại Thẩm Chính đang muốn động thủ, anh nói: “Chú Thẩm chú làm gì vậy? Chúng con là người lớn, hợp thì tụ lại không hợp thì chia tay, không cần thiết phải làm ra như thế này.”

Thẩm Chính lúc đầu còn trông mong Hình Khắc Lữ không biết chuyện. Nghe anh nói thế thất vọng, tức giận thuận tay cầm tạp chí ném Thẩm Gia Ngưng: “Ta thế nào sinh ra cái loại con gái không biết phân biệt tốt xấu!”

Thẩm Gia Ngưng biết ba nhìn trúng Hình Khắc Lữ, nhưng cô cũng là bị ép, “Cái gì gọi là không biết phân biệt? Con cùng ai ở chung một chỗ là tự do của con, cho dù là ba con, cũng có quyền can thiệp sao?”

“Người còn mặt mũi nói chuyện?” Thẩm Chính vùng lên một cái tát, ngay sau đó che ngực trái.

Đã nghe Thẩm Gia Ngưng nói, tìm Thẩm Chính không tốt, Hình Khắc Lữ thấy vậy xoay người nhỏ giọng khuyên Thẩm Gia Ngưng: “Cô nói mấy câu nhẹ nhàng, sau đó tôi sẽ nói với chú.” Thấy cô không nhích, anh nóng giận: “Chẳng lẽ cô lo tôi sẽ ép cô gả cho tôi?”

Thẩm Gia Ngưng ngang bướng: “Tôi việc gì phải nói nhẹ nhàng? Tôi có lỗi gì? Không liên quan tới anh, anh đi đi.”

Thẩm Chính một bên giùng giàng giơ tay muốn đánh, Hình Khắc Lữ nhanh tay lẹ mắt chặn được, bật thốt lên nhận sai lầm vào người: “Chú Thẩm bớt giận, trên thực tế là con theo đuổi Gia Ngưng, chúng con vẫn chưa phải là quan hệ yêu đương, cô ấy có bạn trai, con cũng biết từ lâu...”

“Không cần nói giúp tôi!” Thẩm Gia Ngưng làm như quyết tâm cùng ba đối nghịch, không cần Hình Khắc Lữ che chở, vọt đến trước mặt Thẩm Chính, cất cao giọng: “Ba nói không sai, con chính là không biết phân biệt tốt xấu, con còn thay đổi thất thường, lừa dối ong bướm. Tóm lại con không thích Hình Khắc Lữ, ba muốn thế nào?”

“Thẩm Gia Ngưng, cô đủ rồi!” Hình Khắc Lữ hét to cắt đứt lời cô, liên tục hít sâu, “Cô thích ai là tự do của cô, tôi Hình Khắc Lữ không đặt dày mà dây dưa, cô không cần phải hạ thấp bản thân.”

Thẩm Gia Ngưng giống như điên khùng cười to: “Hình Khắc Lữ anh thật là ngu ngốc, đã như vậy còn che chở tôi” Cùng anh đối mặt, cô bất chấp hậu quả nói: “Tôi ngay cả nón xanh cũng cho anh đội, anh nói xem tôi có ghét bỏ anh hay không...”

Từ trước đến giờ Hình Khắc Lữ hết sức kiềm chế, lần này không nhịn được giơ tay tát cô, lúc sắp chạm mặt cô chợt cố gắng kiềm chế lực đạo, nhưng bọn họ đứng quá gần, không còn kịp nữa, Thẩm Gia Ngưng theo bản năng né tránh, bàn tay anh đập vào vai trái cô. Hình Khắc Lữ lực tay vốn lớn, Thẩm Gia Ngưng lại yếu đuối, trong nháy mắt bị anh đánh, lảo đảo bước sang bên cạnh hai bước, suýt nữa ngã nhào.

Thẩm Gia Nam hoảng sợ nhào đến: “Chị, chị không sao chứ, Hình đại ca anh...”

Hình Khắc Lữ bước tới kéo cô, mặt lạnh lùng nhìn Thẩm Gia Ngưng: “Đến đây kết thúc, nếu không tôi thật sự sẽ đánh cô!” Tiếng nói chưa tan, anh không nói một câu xin lỗi, xoay người rời đi.

Trầm mẫu kéo tay anh: “Lữ tử con đừng nghe Gia Ngưng nói vậy, con bé sẽ không làm chuyện như thế, con đừng có bỏ nó...”

Nếu như nói Thẩm Gia Ngưng vì anh không quan tâm mà lựa chọn ở cùng một chỗ với người khác, Hình Khắc Lữ có thể chấp nhận. Hơn nữa sau khi bình tĩnh anh cũng cảm thấy mình có lỗi, nhưng chuyện tình

cảm không thể ép buộc, anh cũng bình thường trở lại. Mà bây giờ, một cô gái trong sáng ngây thơ mà anh từng quen biết lại nói những lời khó nghe, tuyệt tình như thế, Hình Khắc Lữ cảm thấy tức giận.

“Dì Trầm.” Lấy tay Trầm mẫu ra, Hình Khắc Lữ nói từng chữ: “Con không quản nổi cô ấy!”

Đêm đó Hình Khắc Lữ cùng Thẩm Chính uống rượu, anh say rượu nói :“Chú Thẩm, chú đừng khuyên cháu, chỉ bằng biểu hiện của cô ấy hôm nay, cháu không dám quen cô ấy. Chú nên để cho cô ấy tìm người trong lòng của mình. Dù sao cũng là người mà cô ấy muốn sống cả đời, thân là cha mẹ, chú, cháu hay dì Trầm cũng không thể ép buộc đúng không?”

Thẩm Chính trong lòng khó chịu: “Lữ tử, là chú Thẩm không có phúc khí.”

Hình Khắc Lữ khoa tay múa chân xua tay: ” Chú đừng coi trọng cháu như vậy. Nhìn xem, trước mặt chú cháu còn dám đánh cô ấy, chú còn trông cậy cháu có thể chăm sóc cho cô ấy hả?” Nói xong anh cười ngượng ngùng: “Đối với chuyện đó, cháu nói đánh là đánh, ai bảo cô ấy chọc giận cháu. Nhưng đối với chú, cháu thật không còn mặt mũi nào. Nói cho cùng cũng là con gái chú, chú muốn đánh thế nào cũng được, cháu sai rồi.” Thân mình lắc lư, đứng dậy cúi đầu với Thẩm Chính, anh nói: “Thật xin lỗi, chú Thẩm.”

Thẩm Chính lại giơ tay đỡ anh ngồi, nói: “Đáng đánh.”

Hình Khắc Lữ cũng uống say, gục xuống bàn, “Chú nói vậy, cháu không phải xin lỗi rồi...”

Sau khi trở về kí túc xá, rượu đã ngấm, người nào đó đấm ngực Thúc Văn Ba, chất vấn: “Cậu nói xem, tôi có gì không tốt? Chỗ nào? Tại sao họ Thẩm kia không nhìn thấy chỗ tốt của tiểu gia! Tại sao?”

Thật vất vả đem người khiêng về, Thúc Văn Ba không hơi sức trêu chọc anh, nghe thế vội an ủi: “Chờ tìm được một người tốt hơn cô ta trăm lần cho cô ta tức chết!”

“Tốt như vậy?” Hình Khắc Lữ dạng hai chân nằm trên giường, ngu ngốc hỏi: “Có thể tìm sao?”

Thúc Văn Ba thuận miệng trả lời: “Đây là còn nói khiêm tốn. Cậu không cần tốn chút sức lực cũng tìm người tốt hơn cô ta một trăm lần.”

“Vậy à.” Hình Khắc Lữ chép chép miệng, lật người lười lười: “Vậy thì mở to hai mắt tìm cho tốt, dùng sự thật nói cho cô ta biết, không có Thẩm Gia Ngưng, tiểu gia vẫn có thể sống tốt!”

Đúng là đâm lao phải theo lao. Nhìn huynh đệ thất tình, Thúc Văn Ba cười đến muốn gãy lưng rồi.

Sau đó Hình Khắc Lữ quyết tâm, tham gia làm bộ đội đặc chủng. Sau khi anh thông qua tầng tầng khảo nghiệm sắp rời đi thành phố A đi huấn luyện thì em rể Lí Hằng vì cứu con tin hi sinh.

Ôm lấy thân thể lạnh băng của Lí Hằng, Hình Khắc Lữ mang thai nói chính xác là cô dâu hoàn toàn sụp đổ.

Dưới tình huống này, Hình Khắc Lữ không thể nào đi được. Vì vậy, anh bỏ qua cơ hội làm lính đặc chủng, xin nghỉ phép chăm sóc em gái, đồng thời cùng Lý Niệm chuẩn bị tang lễ cho Lý Hằng.

Đó là khoảng thời gian nặng nề ảm đạm nhất. Hình Khắc Lữ không còn hi vọng, cha mẹ Lý gia kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh, đau khổ khóc lóc. Tất cả đều trông vào Lý Niệm và Hình Khắc Lữ.

Nhà đột còn gặp mưa to, lúc này Thẩm gia lại truyền đến tin dữ, tai nạn xe cộ cướp đi sinh mệnh Thẩm Chính, Thẩm Gia Ngưng bị thương, còn Thẩm Gia Nam bị tàn tật cả đời.

Tang lễ Thẩm Chính vắng lạnh, Trầm mẫu không chịu được đả kích tinh thần thất thường, Thẩm Gia Ngưng và Thẩm Gia Nam hôn mê chưa tỉnh. Là một tay Hình Khắc Lữ đứng ra lo lang lễ, đưa Thẩm Chính đến đoạn đường cuối cùng.

Hình Khắc Lữ từ đội cảnh sát giao thông biết được phương hướng bọn họ lúc xảy ra tai nạn là đến doanh trại, sau này anh hỏi Thẩm Gia Nam, cô ấy nói bọn họ tới tìm anh.

Trong lòng không rõ vì sao Thẩm Chính lại đi tìm anh, lại nghĩ tai nạn xe liên quan đến mình, Hình Khắc Lữ đột nhiên cảm thấy không thể tiếp nhận được. Chờ đợi hai chị em Thẩm gia tỉnh lại biết được đáp án cuối cùng làm anh giết mình. Sau cuộc phẫu thuật Thẩm Gia Nam nói cho anh biết: “Nghe nói anh muốn tham gia bộ đội đặc chủng, Thẩm Chính muốn dẫn Thẩm Gia Ngưng đi tìm anh. Mà cô thấy chị cùng ba

kích động, lo lắng xảy ra xung đột mới theo lên xe. Muốn tìm Thẩm Gia Ngưng xác nhận lại, thì cô lại không thể nói.

Có cảm giác bầu trời sụp đổ, Hình Khắc Lữ một tuần liền không ngủ. Anh không tự ngừng hỏi bản thân, hỏi Thúc Văn Ba rốt cuộc anh sai ở đâu? Anh giống như đứa bé bất lực nắm tay ba dò mắt hỏi, làm sao lại thành ra như vậy? Đứng bên giường Thẩm Gia Ngưng, anh lầm bầm nói: "Tại sao lại muốn đi doanh trại? Tại sao?"

Đứng trước mộ Thẩm Chính anh cam kết: "Chú Thẩm chú yên tâm, dù thế nào cháu cũng chăm sóc tốt cho họ, cháu dùng mạng mình xin thề!"

Đây là lời thề đầu tiên của Hình Khắc Lữ từ khi sinh ra.

Cứ thế, ba mẹ con Thẩm gia trở thành trách nhiệm của Hình Khắc Lữ. Anh đưa họ đến bệnh viện tốt nhất trị liệu, lo lắng cuộc sống ba người, giúp Thẩm Gia Nam học lên đại học, định kì tới thăm Trầm mẫu. Cũng chính khi đó anh mượn mẹ một trăm vạn, một phần thanh toán thuốc thang cho ba mẹ con Thẩm gia, một phần để mở Hình Phủ, sau khi trả lại, anh cộng thêm 20% cổ phần làm lợi tức cảm ơn mẹ trợ giúp.

Trong lúc này bạn trai thần bí của Thẩm Gia Ngưng từ đầu đến cuối không xuất hiện, còn Hình Khắc Lữ từ lời Trầm mẫu thần trí mơ hồ biết được sự thật tai nạn năm đó Thẩm Chính và Thẩm Gia Ngưng không phải là muốn đi tới doanh trại. Anh chợt hiểu ra, doanh trại và bệnh viện lục quân là cùng một đường. Hình Khắc Lữ đã từng tới bệnh viện lục quân hỏi thăm đồng nghiệp cũ của Thẩm Gia Ngưng, nhưng không ai biết cô có quan hệ yêu đương với bác sĩ nào trong bệnh viện.

Đáng lẽ phải hỏi Thẩm Gia Nam tại sao lừa anh, nhưng Thẩm Gia Nam vì trong nhà xảy ra chuyện sợ hãi khóc loạn. Còn Thẩm Chính dẫn Thẩm Gia Ngưng tới bệnh viện làm gì, Gia Nam cũng không biết rõ. Nghĩ đến việc bọn họ gặp gỡ, Hình Khắc Lữ phải trách ai? Cho nên trong khoảng thời gian kế tiếp, anh vẫn trước sau như một gánh trách nhiệm lo lắng cuộc sống ba mẹ con Thẩm gia.

Thời gian trôi qua rất nhiều chuyện sáng tỏ, bóng ma trong lòng cũng được rũ bỏ. Hình Khắc Lữ trở lại là chính mình. Vẫn như trước có vẻ lưu manh, vẫn ngang ngược, nhưng lại càng rõ ràng biết mình muốn cái gì, muốn tìm lão bà như thế nào. Cho nên dù bên cạnh không thiếu những người con gái xinh đẹp ưu tú, anh vẫn thủy chung theo chỉ dẫn, thà không có chứ không chọn bừa.

Biết được tai nạn xe cộ của Thẩm gia không liên quan tới con trai, Hình mẹ như trút được gánh nặng, sau đó không chỉ một lần uy hiếp Hình Khắc Lữ tìm người yêu, nếu không bà nhảy giếng.

Hình Khắc Lữ vẽ mặt cợt nhả trêu chọc mẹ: "Thời đại nào rồi mẹ còn nhảy giếng, có giếng ẹ nhảy sao?"

Hình Hiệu Phong ở gần đấy mắng: "Con thô lỗ chết bầm con còn nhảy nữa, mẹ con xác định sai ba đào giếng!"

Hình Khắc Lữ cười vang: "Ba đừng cảm thấy uất ức, nói cho cùng, mẹ bộ dạng này không phải học bà nội."

Mặc dù "lão mẹ" quả thật dùng phương pháp này giục ông kết hôn, nhưng bị con trai cười nhạo cũng không thể nhịn được. Vì vậy, Hình Hiệu Phong giơ bàn tay lên chào hỏi. Hình Khắc Lữ tránh không được, nhảy đến trước mặt mẹ: "Mẹ, cha đánh con, a, con là thịt trên người mẹ, ba đánh con nghĩa là đánh mẹ, mẹ có quản hay không?"

Thấy anh lớn rồi còn ăn vạ, Hình mẹ cười mắng: "Đúng là cha nào con đấy!"

Tình yêu đến tận cùng là cái hình dạng gì, trước khi gặp Mễ Kha, nói thật, Hình Khắc Lữ không có nghiêm túc suy nghĩ. Nhưng khi bọn họ lần đầu tiên gặp mặt, cô được anh cứu sau đó nhìn anh với anh mắt lệ thuộc, đêm đó ở tiệc liên hoan bị anh "Mạo phạm" chỉ điểm đậm đáng yêu khóc, khi anh trêu chọc cô xấu hổ mắng anh lưu manh bộ dáng xinh đẹp, lúc đồng ý làm bạn gái anh chỉ ngây ngốc yêu cầu anh đối xử với cô tốt một chút, khi cô ở rời khỏi phòng phẫu thuật té xỉu trong tay anh, lúc cô dừng cảm nói với mẹ Ngải Lâm cùng anh yêu thương, hay vào đêm tuyết rơi cô chui vào áo anh ôm hông anh, khi phát hiện thân thể anh có biến hóa, cô xấu hổ ngượng ngừng nắm vạt áo... anh không có cách nào không thích.

Hình Khắc Lữ rất cuộc biết, cái gì gọi là tình yêu, chính là mặc dù gặp phải người ngốc nghếch, thích khóc, hay làm nũng, anh cũng không bận tâm, chỉ lo dụ dỗ cô, yêu thương cô, trân trọng cô, nghĩ mọi cách giữ trò lưu manh với cô.

Nhớ Hình Khắc Lữ nói anh không thích người nào giống như con nít, lời anh nói cũng là thật.

Đối với Mễ Kha, cô đan xen ngây thơ và đơn thuần, đó là điều Hình Khắc Lữ cực kỳ quý trọng.

Gặp Mễ Kha, Hình Khắc Lữ tin vừa thấy đã yêu.

Gặp Mễ Kha, Hình Khắc Lữ biết một người con gái đơn thuần khó có thể kiếm được, đáng giá để yêu thương.

Gặp Mễ Kha, Hình Khắc Lữ hiểu được khi còn trẻ mình đã bỏ qua cái gì, hiện tại muốn thay đổi cái gì.

Gặp Mễ Kha, Hình Khắc Lữ ý thức được, tất cả con gái trên thế giới này cùng anh không quan hệ, chỉ duy nhất nghĩ đến bạn gái bé nhỏ mềm mại, cần anh yêu thương che chở.

Gặp Mễ Kha, Hình Khắc Lữ bắt đầu sợ hãi mất đi!

Chính là cô, cô người phụ nữ định mệnh của anh.

Ôm lấy Mễ Kha lẳng lặng rơi nước mắt, Hình Khắc Lữ nói nhỏ: “Nếu như có thể, anh muốn trở lại rất nhiều rất nhiều năm về trước, sớm một chút gặp gỡ em!” Dù khi đó em là một tiểu cô nương chưa hiểu chuyện, anh nguyện ý chờ, chờ em bao lâu cũng được.

Kể chuyện xưa của Thẩm Gia Ngưng, 14 năm đã qua, rất nhanh đã kể xong, bao gồm tất cả mọi chuyện, Hình Khắc Lữ không có thói quen quanh co. Mặc dù có chút tin tưởng Mễ Kha sẽ không vì chuyện này mà chia tay với anh những trong lòng vẫn thấp thỏm. Thật lâu không thấy cô nói chuyện, anh cúi mặt vào cổ cô, lẩm bẩm: “Bảo bối, em đừng buồn.”

Dù như thế nào hiện tại cô cũng không có cảm giác vui vẻ.

Mễ Kha âm thanh có chút nức nở nói: “Em phải về nhà rồi.” Rồi khỏi ngực anh, cô ra ghế salon cầm túi xách muốn rời đi.

Hình Khắc Lữ trong lòng rất khó chịu, nhưng không đành lòng ép buộc cô ở lại.

Im lặng một lát, anh đuổi theo cầm tay nhỏ bé của cô, nắm chặt: “Anh đưa em về.”

Mễ Kha không giãy giụa, có lẽ cũng biết giãy giụa cũng không được hoặc là tham luyện cảm giác ấm áp trong lòng bàn tay anh.

Cả đường đi không khí trầm mặc, xe việt dã dừng lại ở bên ngoài Mễ trạch. Hình Khắc Lữ giữ lại tay cô định mở cửa, anh hỏi:

“Vẫn cùng anh đón mừng lễ năm mới chứ?”

31. Chương 31

Hình Khắc Lữ phách lối thành tính, lần đầu tiên có dáng vẻ như vậy.

Cảm nhận được giọng nói của anh hàm chứa mong đợi, Mễ Kha không trực tiếp từ chối cô nhỏ giọng nói: “Em không biết.”

Câu trả lời Mễ Kha, khiến Hình Khắc Lữ có chút hi vọng, nghiêng người ôm cô vào trong ngực, “Anh không ép buộc em!” Giống như đang dỗ em bé, anh vỗ nhẹ nhẹ lưng cô, anh nhẹ giọng: “Đồng ý với anh, em không được suy nghĩ lung tung. Nói chuyện này với em cũng vì không muốn lừa gạt em, anh hôm nay đi Thẩm gia, không phải để em tiếp nhận hay gánh chịu cái gì. Tin vào anh, được không? Lát nữa đi ngủ sớm, đừng khóc. Nếu có gì muốn hỏi anh, lúc nào cũng được.”

Mễ Kha ánh mắt ướt nhẹp, trong lòng tâm trạng rối loạn, chua xót, khiến cô không nói được một câu.

Hình Khắc Lữ nhìn cô xuống xe, đi về cửa chính, khoảng cách một trăm mét cô không hề quay đầu lại. Anh đứng bên ngoài dừng thật lâu, đèn trong phòng Mễ Kha từ đầu đến cuối không có sáng. Nhưng anh biết, cô nhất định núp ở trong phòng khóc.

Đêm tối yên tĩnh, Mễ Kha đứng ở cửa sổ, nhìn chiếc xe việt dã vẫn dừng ở dưới lầu không đi.

Một lát sau, trong xe có chút ánh sáng yếu ớt, sau đó chớp mắt, điện thoại cô vang lên.

Âm báo tin nhắn đến, Hình Khắc Lữ nói: “Bảo bối, không cần nghi ngờ tình cảm của anh đối với em!”

Nước mắt trào ra, Mễ Kha ôm đầu gối ngồi trên nệm, khóc thật lâu.

Mễ Kha có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, như hai chị em Thẩm gia bây giờ thế nào? Hình Khắc Lữ còn tình cảm với cô ấy hay không? Anh có phải vẫn chăm sóc Thẩm Gia Ngưng? Hay anh thích cô bao nhiêu? Mà thích cô có phải hay không chỉ là nhất thời?

Cả người đều bị những câu hỏi xoay quanh, giống như cần anh bảo đảm cái gì, lại mơ hồ sợ cam kết không có kết quả. Tóm lại, sau khi biết được quá khứ của Hình Khắc Lữ, Mễ Kha cũng bắt đầu sợ mất đi. Vào giờ phút này cô rốt cuộc hiểu rõ, cô thích Hình Khắc Lữ. Cho nên rất để ý anh có thích cô giống như thích qua người khác, hay anh đối với người khác tốt hơn.

Sau đó, hai ngày Mễ Kha trốn tránh Hình Khắc Lữ, thậm chí cả lúc đi kiểm tra phòng bệnh Hình Khắc Dao cũng không đi cùng Hạ Nhã Ngôn. Trong lúc này, Hình Khắc Lữ cũng không gọi điện thoại cho cô, nhưng luôn nhắn tin.

Sáng sớm: “Anh tới thăm Dao Dao, nếu em không muốn gặp anh, anh cũng không tới phòng làm việc của em.”

Buổi trưa: “Anh làm cơm trưa nhờ chị dâu mang cho em, đều là món em thích ăn, tranh thủ ăn lúc còn nóng.”

Buổi tối: “Hành Hành hỏi em, anh nói cậu chọc giận vợ nhỏ cho nên mới không để ý đến anh.”

Đêm khuya: “Anh ngày mai bắt đầu nghỉ phép.”

Tin nhắn vừa đến: “Bảo bối!”

Hai chữ đơn giản, nhưng Mễ Kha biết anh nói gì.

Thấy Mễ Kha cầm di động ngẩn người, Hạ Nhã Ngôn chuyển bữa cơm tình yêu qua cho cô: “Mới vừa rồi Hách Nghĩa Thành gọi điện bảo chị, Hình Khắc Lữ hai ngày nay thân thể không tốt, chị vừa bảo cậu ta kiểm tra, cậu ta lại không chịu, chị thấy đáng sợ đi bộ của cậu ấy có chút không đúng, không biết là eo không thoải mái hay là chân...” Thấy Mễ Kha giương mắt, cô nói tiếp: “Chị sợ cậu ta vất vả quá mà sinh bệnh, nứt xương... Hách Nghĩa Thành trước kia...” Lời cô còn chưa dứt, Mễ Kha đã lao ra ngoài.

Hạ Nhã Ngôn cười khẽ, gọi điện cho Thiệu Vũ Hàn: “Anh họ, có mấy lời có lẽ em không nên nói.”

Thiệu Vũ Hàn giọng nói trước sau như một ôn hòa: “Nói đi.”

“Nhớ năm năm trước em đã nói Thẩm Gia Ngưng tâm tư quá nặng, không ở bên cạnh anh cả đời được. Hôm nay em muốn nói, Mễ Kha là thuộc loại người một khi đã bắt đầu yêu, thì chính là yêu cả một đời.”

“Em muốn nói cho anh biết cô ấy đối với Hình Khắc Lữ có tình cảm phải không?” Mặc dù là câu hỏi nhưng Thiệu Vũ Hàn không cần Hạ Nhã Ngôn trả lời, anh cười đến khổ sở: “Anh đã biết. Về Thẩm Gia Ngưng, ai đúng ai sai anh không muốn nhắc lại. Anh nghĩ vì gặp cô ấy trước Mễ Kha, anh mới biết một cô gái đơn thuần có vẻ đẹp như thế nào.”

“Anh họ...”

“Yên tâm, nếu như cô ấy ở cùng với Hình Khắc Lữ hạnh phúc, anh sẽ không làm phiền họ. Nếu như Hình Khắc Lữ không thể cho cô ấy hạnh phúc, anh nhất định tranh thủ, không chừa bất kì thủ đoạn nào.”

Nghe lời nói của anh, nghĩ đến mối quan hệ của Mễ Kha và Hình Khắc Lữ, Hạ Nhã Ngôn có dự cảm không tốt.

Bên này hai người trò chuyện kết thúc, bên kia Mễ Kha vội vàng đẩy cửa phòng bệnh.

Nhưng Hình Khắc Lữ không có ở đây, chỉ có Hình Khắc Dao ngồi ở đầu giường, nhìn đáng vẻ như đang đợi cô.

Nhìn thấy cô, Hình Khắc Dao khẽ cười: “Là em xin bác sĩ Hạ giúp một tay, em có mấy câu muốn nói với chị.”

Mễ Kha do dự một chút, đi tới bên giường ngồi xuống: “Anh ấy, không có chuyện gì chứ?”

Hình Khắc Dao lắc đầu, “Thật ra trước khi bị tai nạn xe cộ, em đã biết chị.” Ánh mắt nhu hòa nhìn vào mặt Mễ Kha, cô mỉm cười.

Sau tiệc liên hoan, ngày thứ hai, Hình Khắc Lữ đến Hình Phủ. Cảm thấy tâm trạng anh trai cực kì vui vẻ, Hình Khắc Dao không nén nổi tò mò: “Chuyện gì vui mừng vậy, nói em nghe một chút.”

Sờ sờ đầu Hành Hành đang vui mình vào chiếc bánh ngọt, Hình Khắc Lữ mỉm cười: “Thắng đối kháng chẳng lẽ không đáng vui mừng?”

Hình Khắc Dao ôm con trai ngồi trên đùi: “Đó là chuyện thường như cơm bữa, anh khi nào thì để trong lòng.”

Điều bộ lưỡi biếng, dựa lưng vào ghế ngồi, Hình Khắc Lữ nhìn đám người cách cửa sổ không xa: “Vậy chuyện gì anh nên để trong lòng?”

Nhìn gò má cương nghị của anh trai, Hình Khắc Dao trịnh trọng nói: “Tìm cho em chị dâu.”

Trước mắt thoáng qua bóng dáng nhỏ bé, Hình Khắc Lữ mỉm cười mà không biết, một hồi lâu nói ra hai chữ: “Nhanh”

Hình Khắc Dao hai mắt tỏa sáng: “Có đối tượng?”

Hình Khắc Lữ xoay đầu lại: “Bất tự mới có một bên.”

Không để ý Hành Hành giương nanh múa vuốt lau khóe miệng đầy bọt, Hình Khắc Dao hỏi dồn: “Người nào vậy, em biết không?”

Hình Khắc Lữ lắc đầu, đặc biệt có kiên nhẫn đem chuyện bị Hách Nghĩa Thành phái đi làm tài xế cho Lệ Hành, thuận đường gặp gỡ Mễ Kha, sau đó gặp nhau ở tiệc liên hoan, nói lại một lần, bao gồm cô từng cái nhăn mày, thẹn thùng xấu hổ nói anh lưu manh, nửa chữ không quên thuật lại. Dĩ nhiên, việc trên xe mạo phạm cô, anh giữ lại. Cuối cùng anh cười: “Nói thật, trước kia nghe ai nói vừa gặp đã yêu, anh cảm thấy thật buồn cười, không ngờ một ngày lại phát sinh trên chính mình.”

Một phút kia trong mắt Hình Khắc Lữ lóe ra ánh sáng mềm mại dịu dàng, khiến Hình Khắc Dao ý thức được anh trai đã động lòng.

Cô giọng điệu đùa giỡn khích lệ: “Vậy đánh nhanh thắng nhanh bắt lại thôi.”

Hình Khắc Lữ lại trầm mặc, đưa ánh mắt nhìn về phía xa, anh nói: “Chờ một chút.”

Thông minh như Hình Khắc Dao, lúc ấy cũng không hiểu anh trai nói chờ đợi có ý gì. Cho đến khi Thẩm Gia Nam tới Hình Phủ, nói bóng nói gió hỏi thăm tin tức Hình Khắc Lữ, cô mới hiểu. Chờ Thẩm Gia Nam vừa đi, Hình Khắc Dao gọi cho Hình Khắc Lữ, cô nói: “Gia Nam đã tới, vừa đi.”

“Hả?” Hình Khắc Lữ chần chờ một lúc: “Anh hôm qua tới Thẩm gia, ý của anh là sẽ chăm sóc Gia Nam tới khi tốt nghiệp, đợi cô ấy tìm được công việc tốt, có một cuộc sống tự lập, tiền thuốc men của dì Trầm cùng Gia Ngưng anh sẽ lo, quá khứ cũng đã qua.”

“Anh, đối với ba người nhà họ, anh đã làm quá đủ.”

“Chăm sóc họ là lời thề của anh với chú Trầm.”

“Nhưng bây giờ anh chợt nghĩ Dao Dao, nếu họ có chuyện cần anh giúp, anh thật sự không thể lạnh lùng mà từ chối.”

“Anh...”

“Đối với Thẩm Gia Ngưng, anh có thể vượt ngục mà nói với bất kì người nào, anh không có tình cảm. Chỉ là với dì Trầm, Dao Dao, em nói cho anh biết, anh làm sao có thể đối xử vô tình?”

Trách nhiệm này quá nặng nề, Hình Khắc Dao không biết khuyên anh thế nào.

Bên kia truyền tới tiếng thở dài, Hình Khắc Lữ nói: “Mẽ Kha đơn thuần, thiện lương, anh không muốn để cô ấy vì quá khứ của anh mà phải gánh chịu những thứ này, không liên quan tới cô ấy, anh không bỏ được, cũng cảm thấy thật có lỗi.”

Hình Khắc Dao đề nghị, “Nếu Thẩm gia có chuyện gì, em sẽ ra mặt, anh không cần họ tiếp xúc.”

“Sống cùng trong thành phố, muốn nhắm mắt bịt tai, che dấu tin tức một người cũng không dễ dàng. Sớm muộn Mẽ Kha cũng biết sự tồn tại của Trầm gia. Đến khi sự việc bại lộ, anh sao có thể chỉ vào người Trầm gia nói cho cô ấy biết, đây là vợ chiến hữu của ba anh, đây là em gái anh đang chăm sóc thay chiến hữu của ba, Dao Dao, anh không nói được.”

Có lẽ đây chính là tâm kết, với giao tình Hình Hiệu Phong cùng Thẩm Chính, Hình gia không thể vứt bỏ ba mẹ con Thẩm gia. Mà Hình Khắc Lữ vĩnh viễn không thoát khỏi thân phận bạn trai cũ của Thẩm Gia Ngưng, mặc dù không phải dấu chia tay lòng còn vấn vương, nhưng một đoạn thời gian trước khi xảy ra tai nạn xe cộ, giữa bọn họ đúng là có mối liên hệ.

Thích Mẽ Kha, anh muốn đem bản thân hoàn toàn chinh chinh cho cô, như vậy mới công bằng. Hình Khắc Lữ nghĩ thời gian bắt đầu tình cảm với Mẽ Kha, anh cố gắng loại bỏ những tổn thương gây ra cho cô, nhưng không có biện pháp chu toàn.

Sau đó Mẽ Kha đi huấn luyện ở trại tân binh, cô bị người nhà buộc đi xem mắt, rồi viện trưởng sư huynh xuất hiện, Hình Khắc Lữ rốt cuộc không chờ được nữa. Anh không muốn bỏ qua, không muốn bị người khác nhanh chân đến trước. Vì vậy, anh nửa ép buộc nửa dụ dỗ muốn Mẽ Kha làm bạn gái mình; Vì vậy, khi Thẩm Gia Nam gọi điện hỏi anh sao đã lâu không tới thăm bọn họ, anh bối vì không thể xử lý tốt chuyện Trầm gia nên cả đêm không ngủ.

Điều phải đến sẽ đến. Hình Khắc Lữ biết không giấu được Mẽ Kha cả đời.

Cố gắng đem mức tổn thương giảm xuống thấp nhất, anh nghĩ vậy, nên đã thẳng thắn nói cho cô.

Anh hi vọng Mẽ Kha khóc lớn, náo loạn, anh hi vọng Mẽ Kha đánh anh, mắng anh, anh thậm chí nghĩ cô sẽ nói không cần anh, nhưng cô không có. Trừ rơi nước mắt, cô chỉ tránh anh. Hình Khắc Lữ lần đầu tiên có cảm giác mình thật khốn kiếp, bởi vì anh đặt cô vào tình trạng khó xử.

Hình Khắc Dao biết được Hình Khắc Lữ đối với Mẽ Kha vừa gặp đã yêu, nói đến việc anh chỉ muốn chăm sóc mẹ con Thẩm gia đến lúc Thẩm Gia Nam tốt nghiệp đại học, lại nhắc đến việc Mẽ Kha đồng ý làm bạn gái anh, đêm hôm khuya khoắt tìm thủ trưởng viết báo cáo yêu đương, bị xách ra cửa, cuối cùng nói đến việc anh nhận được điện thoại Thẩm Gia Nam, sau đó do dự gặt cô đi Thẩm gia, cùng với tất cả điều anh lo lắng.

“Chị dâu, chị đừng hiểu lầm, không phải vì anh của em, em mới nói lời này, vì hai ngày nay không thấy mặt chị, em mới hỏi anh ấy, lúc đó mới biết anh ấy đã kể hết chuyện trước kia cho chị.” Nhẹ nhàng lắc tay Mẽ Kha, Hình Khắc Dao nghiêm túc nói: “Em thay anh trai cầu xin chị, chị dâu, chị đừng giận anh ấy, anh ấy thật sự thích chị. Nếu anh ấy thật sự không quan tâm tới chị, cũng sẽ không thẳng thắn thừa nhận mọi chuyện với chị, chị nói đúng không?”

Mẽ Kha muốn nói: không phải cô giận anh, mà vì biết trong lòng anh có người tồn tại 14 năm, cô không vui nổi. Vậy mà cuối cùng cô nói: “Dao Dao, tôi không biết nên làm thế nào.” Cô không thích anh từng thích người khác, mà lại không thể nói ra miệng bảo anh không thể quan tâm tới họ. Cho nên, thật sự cô không biết làm như thế nào.

Hình Khắc Dao nháy mắt hiểu nỗi khổ của Mẽ Kha: “Anh ấy muốn nói với chị tuyệt đối không phải có ý muốn chị chấp nhận, anh ấy chỉ cảm thấy chị có quyền biết quá khứ của anh ấy, nói cho chị biết, dù anh ấy

đã trải qua cái gì, anh ấy bây giờ hay tương lai đều là của chị, của hai người. Anh ấy hi vọng chị luôn đơn thuần, vui vẻ.”

Giống như bị vây vào góc chết không thoát được, Mễ Kha sau khi tan việc hẹn tiểu Hạ, hai người quyết định đi Thiên Trì uống rượu.

Thiên Trì vốn là nơi tụ tập vui chơi, ông chủ giấu mặt Tiêu Dập từng là cảnh sát nằm vùng, năm ngoái giúp cảnh sát phá được đường dây buôn bán ma túy lớn sau đó rời khỏi thành phố A, Thiên Trì được người bạn đại học của anh Nhan đại thay mặt quản lý. Mễ Kha chính vì bị liên lụy mới bị bắt cóc, và cũng ở Thiên Trì gặp Hạ Hi, vì vậy cô thành khách quen ở Thiên Trì.

Nhan đại không có ở đây, người pha rượu bố trí chỗ ngồi cho tiểu Hạ và Mễ Kha, đang đi pha nước uống cho hai người Mễ Kha lại đột nhiên muốn uống rượu. Tiểu Hạ nghe vậy nhất thời háng hái, may mắn cô vẫn còn khắc chế, một mặt lấy cho Mễ Kha chai bia, một mặt lấy điện thoại gửi đi một tin nhắn.

Mễ Kha uống được nửa chai đã say, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói Hình Khắc Lữ, nói anh gọi bạn gái trước, sau đó nắm tay tiểu Hạ hỏi: “Nếu như mình nói không cho phép anh ta quan tâm tới bạn gái cũ, anh ta sẽ nghe? Hay cảm thấy mình ích kỉ? Máu lạnh? Làm thế nào đây tiểu Hạ...?”

Tiểu Hạ vỗ vỗ mặt cô: “Anh ta là người đàn ông của cậu, bản thân mình thấy rất bình thường! Đi gặp bạn gái trước của anh ta, trực tiếp giết chết!”

“Làm sao đây, mình không biết cô ta ở đâu...”

“Có phải đã chết rồi hay không?”

“À? Không phải chết, nghe ý tứ của anh ta là có bệnh, có thể là... người thực vật?”

“Người sống thực vật? Cũng thật là....!” tiểu Hạ chỉ lo uống rượu nghe Mễ Kha bày tỏ, hoàn toàn không chú ý lúc vào bọn họ bị theo dõi.

Hình Khắc Lữ cùng Thúc Văn Ba chạy tới chỉ thấy Mễ Kha cùng tiểu Hạ đứng cạnh mấy người đàn ông, nhìn dáng dấp của họ giống như không để hai người đi. Thấy một người đàn ông ngăn Mễ Kha lại. Hình Khắc Lữ bước nhanh đến.

Không ý thức được nguy hiểm đến gần, người đàn ông giữ chặt cổ tay Mễ Kha, giọng nói nhẹ nhàng: “Đi đâu mà vội thế tiểu cô nương, anh có ý tốt muốn mời em uống một ly...” Vậy mà một giây sau, bàn tay hằn dấu ra bị một nguồn sức mạnh nắm lấy.

Cùng lúc đó, Hình Khắc Lữ âm thanh lạnh lẽo: “Người muốn mời, ta còn chê người khó coi!” Từng câu từng chữ.

Người đàn ông đó nghe thấy quay đầu, ánh mắt chạm đến gương mặt tức giận của Hình Khắc Lữ kinh ngạc: “Hình Khắc Lữ?!”

Kéo Mễ Kha vào trong ngực, Hình Khắc Lữ cười lạnh: “Lục Giang Phi, nhiều năm không gặp, thấy người không có chút tiến bộ gì cả.”

Oan gia ngõ hẹp! Lục Giang Phi thuận tay đập ly rượu: “Thế nào Hình Khắc Lữ, lại muốn cùng gia giành cô ấy? Người tin hay không ta hôm nay nhất định phải mang cô ta đi.” Lời nói vừa dứt phía sau xuất hiện bốn gã đàn ông cao lớn.

“Mang cô ấy đi?” Hình Khắc Lữ trên mặt cười, giọng nói lại càng rét lạnh: “Người thử động vào cô ấy một chút?!”

32. Chương 32

Nếu nói Hình Khắc Lữ trời sinh ngông cuồng bướng bỉnh, Lục Giang Phi chính là điển hình của cậu ấm thô bỉ lưu manh. Nhìn thấy Hình Khắc Lữ, phản ứng dây chuyền sẽ nghĩ đến Thẩm Gia Ngưng, bị quyến rũ, thù cũ hận mới.

Khiêu khích vốn là bản chất từ trong xương của đàn ông. Hơn nữa lúc này đối với Mễ Kha xinh xắn đáng yêu, Lục Giang Phi trong lòng ngứa ngáy, nghe vậy nén giận: “Hình Khắc Lữ người đừng quá đáng!”

Hình Khắc Lữ nụ cười dắt dưới khóe miệng, anh cười nhẹ nhàng: “Tiểu gia chưa bao giờ biết hai chữ quá đáng viết như thế nào!” Anh nheo lông mày, không nhanh không chậm: “Ta đã nhắc nhở qua rồi, hết lòng quan tâm giúp đỡ! Biết điều cút ngay, nếu không đừng trách ta không khách khí!” Bởi vì biết Thiên Trì là địa bàn của ai, anh không muốn phá quán.

Lục Giang Phi cũng không phải kẻ hiền lành, tỏ vẻ cao ngạo nói: “Hôm nay ta cùng người đánh!” Lời còn chưa dứt, tay đã tóm lấy cánh tay Mễ Kha ý đồ rất rõ ràng, muốn ngay trước mặt Hình Khắc Lữ đoạt người.

Mười mấy năm trước động thủ với Lục Giang Phi vì Thẩm Gia Ngưng nhờ giúp đỡ, mặc dù lúc ấy đối với cô ta không có tình cảm nhưng dù sao cũng là con gái chiến hữu của Hình Hiệu Phong, dưới tình huống đó Hình Khắc Lữ sẽ không bỏ qua. Nhưng bây giờ, trong lòng chỉ muốn che chở cô gái mình yêu, tâm trạng cùng hoàn cảnh không giống nhau, xuống tay sức lực tất nhiên sẽ không giống. Huống chi người nào đó còn là thiếu tá quân đội, trải qua thân kinh bách chiến, đánh nhau căn bản dễ như trở bàn tay.

Cho nên khi bàn tay Lục Giang Phi đưa qua, Hình Khắc Lữ một tay nắm bả vai Mễ Kha đem cô ổn thỏa bảo vệ trong ngực, tay phải bỗng nhiên ra đòn, đầu tiên là không khách khí đỡ lấy cánh tay của hắn, sau đó nháy mắt tung quyền, nhanh, chính xác lại có lực, sau đó gấp tay lại hung hăng bẻ xuống.

Hàng năm huấn luyện nên lực tay của Hình Khắc Lữ rất mạnh, giờ phút này anh lại không khách khí cố ý dùng hết sức, Lục Giang Phi bị đau, tức giận: “Hình Khắc Lữ! Con mẹ nó, người muốn thế nào, một Thẩm Gia Ngưng chưa đủ?!”

Hắn ta không đề cập tới Thẩm Gia Ngưng thì thôi, nhắc tới tên này Mễ Kha bắt đầu phản ứng. Vốn là say rượu mơ màng, cô lập tức tỉnh táo, nghẹo đầu, hơi híp mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Tối nay Hình Khắc Lữ không mặc quân trang, áo sơ mi màu đen, áo khoác cùng màu, có cảm giác xa cánh khiến người khác không có cách nào chạm đến, mà cổ áo lại cởi hai nút, tản mát ra mùi vị hấp dẫn.

Đã bớt say, cánh tay Mễ Kha giống như có ý thức, đưa ra ôm chặt hông anh, nghẹn ngào lắm lắm: “Anh thích cô ấy rất nhiều? Mười bốn năm...”

Cô quan tâm đến anh. Hình Khắc Lữ trái tim như bị xiết chặt, giờ tay giữ chặt đầu Mễ Kha ở trước ngực, không nói được một câu. Thật ra thì nên cao hứng mới đúng, dù sao trước đó Mễ Kha đối với anh chưa từng biểu lộ cái gì, kể cả một câu em thích anh. Nhưng lúc này nghe âm thanh nức nở nghẹn ngào của người yêu bé nhỏ, Hình Khắc Lữ trong lòng cuộn lên cảm giác chua xót khó tả. Có những lời không cần phải nói ra, anh cũng đã hiểu.

Sự thật cũng tốt, giận chó đánh mèo cũng được, mặc dù đoạn thời gian cùng Thẩm Gia Ngưng trải qua trách nhiệm không phải hoàn toàn do Lục Giang Phi nhưng cùng hắn không tránh khỏi quan hệ. Vì vậy, tối nay anh không đánh Lục Giang Phi là không thể nào.

Động thủ trước, Hình Khắc Lữ giao Mễ Kha cho Thúc Văn Ba, trầm giọng: “Đưa vợ tôi đi trước!”

Hình Khắc Lữ ít khi trực tiếp biểu lộ tâm trạng. Phát hiện anh mím chặt môi, cả người đều toát ra sát khí, Thúc Văn Ba nhắc nhở: “Có chừng mực.” Một bên che chở Mễ Kha và tiểu Hạ đi ra ngoài.

Tiểu Hạ so với Mễ Kha tính táo hơn, cô đi hai bước quay người lại nhìn quanh: “Anh ta chính là Hình Khắc Lữ? Chúng ta cứ đi như thế, một mình anh ta có thể được không?”

Thúc Văn Ba mặt bình tĩnh, lời nói lại kinh người: “Bảo vệ người phụ nữ của mình, anh ta không được còn ai được?”

Thân là nam nhân nói được làm được, không được coi như anh ta hỏi báo việc chọc Mễ Kha đau lòng. Tiểu Hạ oán thăm, rút tay về đổi lại khoác cánh tay anh: “Các người làm lính chắc không thể đánh nhau chứ? Anh ta sẽ không bị phạt chứ?”

Thúc Văn Ba lúng túng giật giật cánh tay: “Làm lính thì phải dễ dàng tha thứ người khác động vào người phụ nữ của mình sao?”

“Cũng đúng, của mình còn không bảo vệ được còn sống làm gì, chết đi cho xong.” tiểu Hạ theo bản năng nắm chặt anh: “Chẳng qua tôi nghĩ nên gọi điện cho chị Nhan, xảy ra chuyện cũng không tốt...” Cô nghĩ tới chị Nhan thay mặt ông chủ quản lý Thiên Trì, giải quyết mọi chuyện khá tốt.

Thúc Văn Ba rút tay xách lấy cô: “Không cần Tham mưu trưởng Lệ tới, anh ta sẽ khắc phục hậu quả.”

Tiểu Hạ nhất thời tinh thần phấn chấn, “À, Lệ Hành? Ở đâu, ở đâu? Sao tôi không thấy...” Tiểu Hạ đã sớm nghe nói ở đoàn 5-3-2, Tham mưu trưởng Lệ Hành xuất thân là lính đặc chủng, khó có cơ hội gặp mặt.

Thấy cô có ý muốn vòng lại xem, Thúc Văn Ba giữ chặt cổ tay cô: “Đợi lát nữa bọn họ đánh xong cô sẽ thấy.”

Lệ Hành thật sự đến Thiên Trì. Hình Khắc Lũy chuẩn bị động thủ, Thúc Văn Ba nhìn thấy anh đi vào cửa, đi phía sau anh là cô dâu mới, Hạ Hi là cảnh sát. Nghĩ là Hình Khắc Lũy có bản lĩnh giải quyết nhóm người Lục Giang Phi cũng không có gì khó khăn, bây giờ lại có Lệ Hành cùng Hạ Hi, Thúc Văn Ba còn lo lắng cái gì? Cho nên anh mới bình tĩnh mang theo hai cô lui trước.

Tiểu Hạ bị Thúc Văn Ba lấy hình thức như bắt cóc lôi ra ngoài, vừa hưng phấn quay đầu nhìn quanh, vừa vận thấy Hình Khắc Lũy bắt được cổ áo Lục Giang Phi, một quyền vung tới, mấy đồng bọn của Lục Giang Phi liền chết ngắc, lại bị anh xoay người đá văng. Đúng lúc mọi người nhanh chóng xúm lại, Lệ Hành cùng Hạ Hi bước nhanh xông qua đám người, không đợi Lệ Hành động thủ, nhận ra Hình Khắc Lũy Hạ Hi không chút do dự ra tay tương trợ.

Thấy Hình Khắc Lũy thân thủ mạnh mẽ, không có chút dấu hiệu thua thiệt, Lệ Hành cẩn thận che chở Hạ Hi bị người đằng sau đánh lén, thuận tiện đá cho Lục Giang Phi mấy đá, đồng thời hướng bảo vệ nháy mắt, ý tứ rất rõ ràng, không để bọn họ nhúng tay, mặc cho Hình Khắc Lũy phát huy. Bảo vệ nhận ra Lệ Hành và Hạ Hi, liền xúm lại tạo ra một không gian, đem mấy người đánh nhau vây lại giữa vòng, tránh ảnh hưởng tới những khách nhân khác, người phục vụ ở quầy bar nhanh trí gọi điện cho Nhan Đại, truyền đạt tình huống hỗn loạn trước mắt.

Bị Mễ Kha lạnh nhạt hai ngày, Hình Khắc Lũy vốn dè nén lửa giận trong lòng, Lục Giang Phi xuất hiện, vừa đúng để anh phát tiết. Vì vậy, nếu nói là đánh nhau hội đồng, thì phải nói là Hình Khắc Lũy một mình đánh một đám người Lục Giang Phi. Chỉ là cuối cùng cũng là quân nhân chuyên nghiệp, nguyên tắc cùng ranh giới cuối cùng cũng phải có, không chế lại cục diện cùng lửa giận, Hình Khắc Lũy sau khi thấy Lục Giang Phi cầu xin tha thứ mới đánh trống thu binh.

Nắm lấy cổ áo Lục Giang Phi, giọng nói Hình Khắc Lũy rét lạnh: “Nhớ, đó là người phụ nữ của tiểu gia, nếu để cho ta biết người nào chưa chết tâm, ta gặp phật giết phật!” Lời vừa dứt, ném hất cho đồng bọn quát: “Cút!”

Lục Giang Phi được mấy tên đồng bọn đỡ miễn cưỡng đứng vững, một bên buông lời uy hiếp: “Chuyện này chưa xong đâu!” Bị đau đến méo miệng, tập tễnh rời đi.

“Mau sớm chữa khỏi vết thương, ta sẽ theo đến cùng.” Hoạt động cổ tay một chút, Hình Khắc Lũy nói: “Dùng lực hơi lớn, giống như bị trật.” Sau đó nhìn Hạ Hi: “Chị dâu, thân thủ khá tốt, cảm ơn!”

Lệ Hành bật cười: “Cậu cũng có mặt mũi nhĩ, tiểu thất một năm không cùng người khác động thủ.”

Hình Khắc Lũy hừ nhẹ: “Một năm đã là gì, người của em cả đời này chắc không cùng em động thủ.”

Kéo kéo cánh tay Lệ Hành, Hạ Hi cong môi: “Kha Kha cánh tay nhỏ bấp chân nhỏ, chỉ giống như gãi ngứa cho cậu.”

Lệ Hành cười nhìn vợ yêu một cái, hỏi nguyên nhân, cuối cùng cười cười: “Lần này thu xếp xong, nhớ báo cáo Hách tham mưu trưởng.”

Nghĩ đến lão Đại nghiêm nghị, Hình Khắc Lũy học giọng điệu Hách Nghĩa Thành: “Mới có mấy ngày? Không chọc chút chuyện cậu khó chịu phải không? Năm nghìn chữ kiểm điểm, viết không sâu sắc, viết lại lần nữa!”

Ba người cùng nhìn nhau cười.

Đối mặt với hỗn loạn trên đất, Hình Khắc Lữ đi ra ngoài, để cho người khác phục hậu quả, tránh ảnh hưởng đến việc buôn bán của Thiên Trì, sau đó nhìn Hạ Hi: “Chị dâu, hôm nào chị có thời gian, mời chị dùng cơm.”

Rõ ràng đoán được anh có chuyện, Lệ Hành cố ý nhạo báng: “Trước mặt tôi dám hẹn vợ tôi, Hình Khắc Lữ cậu cũng đủ phách lối.”

“Anh đánh em à!” Hình Khắc Lữ nhìn đồng hồ: “Đi trước, tiểu cô nãi nãi nhà em không biết say thành dạng gì rồi.”

Thấy anh muốn đi, Hạ Hi nhắc nhở: “Nhớ đưa cô ấy về sớm một chút”

Hình Khắc Lữ chân không ngừng, phát tay tỏ ý cảm ơn. Ra ngoài, chỉ thấy Mễ Kha ngồi đối diện đường lớn. Nhìn thấy anh chạy đến, Mễ Kha giống như con nít cần bảo vệ, đưa cánh tay về phía anh.

Hình Khắc Lữ chạy đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống, hai tay ôm chặt lấy cô, hơi thở ấm áp mơn trớn viên tai: “Em có lạnh không?” vừa nói vừa cởi áo khoác đắp lên người cô, nghiêng đầu nhìn cô gái chưa từng gặp: “Tiểu Hạ đúng không? Cảm ơn cô đã báo, lão Thúc cậu đưa cô ấy về.” Sau đó ôm ngang hông Mễ Kha, đi về xe việt dã của anh.

Đem ánh mắt sùng bái nhìn Hình Khắc Lữ, tiểu Hạ lầm bầm lầu bầu: “Khó trách nam nhân bây giờ sức lực đều kém như vậy à, đẹp trai đi làm lính hết á.” Thúc Văn Ba day huyệt thái dương.

Dưới tình huống này Hình Khắc Lữ tất nhiên không đưa Mễ Kha về nhà, sau khi lên xe anh lấy điện thoại của cô, tìm số Mễ Ngư nhấn gọi đi, điện thoại vừa thông đã nghe đầu kia mắng: “Em giỏi thật, trẻ thế vẫn chưa về? Có phải lại đi chơi với Hình Khắc Lữ?”

Chị vợ đúng là thật giỏi. Người nào đó vỗ trán: “Em là Hình Khắc Lữ!” Không để Mễ Ngư có cơ hội gây khó dễ, anh gọn gàng dứt khoát: “Cô ấy uống rượu, tối nay ở chỗ em. Chị giúp một tay nói với bác gái, tránh cho bác lo lắng.”

Nghe nói Mễ Kha say rượu, đêm không về ngủ, câu thành ngữ “Say rượu mất đi lý trí” nháy mắt nhảy ra, Mễ Ngư kiên quyết phản đối: “Không được!”

“Thật ngại chị, em không có ý định nói cho chị biết nhà em ở chỗ nào. Cứ như vậy, cảm ơn chị!” Hình Khắc Lữ cúp điện thoại, lưu loát tắt máy, sau đó ngồi lên ghế tài xế.

Biết cô cũng tỉnh mấy phần, Hình Khắc Lữ ôm cô vào ngực, nhẹ nhàng dụ dỗ.

“Anh định xử lý tốt mọi việc mới theo đuổi em, nhưng sợ em bị người khác cướp mất.”

“Chuyện liên quan tới Thẩm Gia Ngưng đã sớm quên, anh không hề lưu luyến. Chiều cổ ba người họ chẳng qua là vì đạo nghĩa.”

“Anh hiểu trong lòng em khó chịu, nhưng Kha Kha, anh không thể quay lại 14 năm trước để thay đổi điều gì.”

“Ngày em đồng ý làm bạn gái anh, anh đã quyết định: Về sau chỉ đối xử tốt với một mình em. Anh có thể làm được, em tin anh!”

Lòng ngực anh ấm áp, trái tim đập mạnh mẽ có lực, Mễ Kha phát hiện ở trước mặt cô, Hình Khắc Lữ rất dịu dàng, nhưng lúc đối mặt với người ngoài về mặt anh luôn lạnh lùng. Nhớ lại lời nói Hạ Hi, đời này kiếp này có thể được có được tình yêu sâu nặng của Lệ Hành, đó là phúc khí của chị ấy. Như vậy còn mình? Có phải hay không chỉ cần dừng cảm một chút, cũng có thể có được một tình yêu sâu nặng?

Nếu như anh thẳng thắn cũng không đổi được sự tin tưởng của cô, Mễ Kha cũng không biết anh nên phải làm thế nào cho đúng. Suy bụng ta ra bụng người, Mễ Kha cũng không xác định đổi lại cô là Hình Khắc Lữ, nắm đó dưới tình huống như vậy, có biện pháp tốt hơn để an bài cho Thẩm gia. Nếu không buông tha được, nếu thích anh, phải dừng cảm thôi. Nghĩ như vậy, mâu thuẫn trong lòng Mễ Kha giảm đi rất nhiều.

Ôm cổ anh, cô nhẹ giọng dừng cảm nói: “Chúng ta làm hòa thôi.”

Không nghĩ cô sẽ nói như vậy, Hình Khắc Lữ nháy mắt hồng vành mắt, giọng nói khàn khàn: “Được”

Lúc này ánh trăng vừa lên, trong xe việt dã bóng hai người ôm nhau bao phủ bởi ánh vàng của đèn đường, có cảm giác đầy ý nghĩa.

33. Chương 33

Mễ Kha là một cô gái truyền thống, bảo thủ, loại chuyện đêm không về nhà ngủ đối với cô mà nói tuyệt đối là trái với lẽ thường. Tất nhiên không phải là không phải đối với Hình Khắc Lữ không yên lòng, phẩm chất của anh cô tin tưởng. Không nói chuyện trở về nhưng cũng không phải 100% an tâm, ai bảo người nào đó có tiền án giờ trò lưu manh. Cho nên khi Hình Khắc Lữ nhìn như nhiệt tình, nhưng thực chất là bá đạo “muốn mời” cô qua đêm ở chỗ anh thì Mễ Kha có chút do dự.

Thấy cô dửng dưng thẹn thùng, Hình Khắc Lữ cười to: “Sợ anh làm loạn sao? Em không say, anh cũng không uống, say rượu mất đi lí trí cái gì, ý nghĩ đó hoàn toàn loại bỏ đi.”

Lại nữa, không lúc nào nghiêm túc. Mễ Kha đỏ mặt: “Được rồi, nhưng mà, anh không được giờ trò lưu manh đây.”

Hình Khắc Lữ bước đến gần nhẹ mặt cô một cái, khẽ sáng giọng: “Bé ngốc!”

Rất nhanh tới nhà của anh, khi Mễ Kha nhìn thấy trên giá để giày có một đôi dép màu hồng của con gái, vẻ mặt cứng đờ. Hình Khắc Lữ sờ sờ đầu cô: “Lại suy nghĩ đi đâu rồi, là anh mua cho em. Cũng không thể về sau anh đi dép còn em đi chân trần?”

Mễ Kha không lên tiếng, chỉ là tính trẻ con nổi lên, lúc anh thay dép đá anh một cái.

Hình Khắc Lữ đưa ánh mắt sững ái nhìn cô, thay giày xong vào phòng ngủ, lúc đi ra trên tay cầm một cái áo sơ mi nam màu trắng: “Quên chuẩn bị áo ngủ cho em, lát nữa tắm xong mặc tạm áo sơ mi của anh một đêm, mai dẫn em đi mua.”

Mễ Kha tới ghế sofa ngồi xuống: “Tại sao phải chuẩn bị áo ngủ cho em, em không nghĩ...”

Biết cô xấu hổ, Hình Khắc Lữ giải thích: “Lẽ mừng năm mới em ở đây không phải mặc sao?” Chợt nghĩ đến cái gì, anh trêu chọc cô: “Hay em có thói quen ngủ trần tròng?”

Mễ Kha mắng anh lưu manh, sau đó mạnh miệng nói: “Ai nói Lẽ mừng năm mới em muốn ở đây với anh, em còn chưa nghĩ ra có muốn ở bên cạnh anh hay không đây.”

“Em nếu muốn đến năm sau, năm sau, còn năm sau nữa? Ba em ngày mai trở về nhà cũ rồi, em không ở cùng anh, em muốn đi đâu?” Đừng xem hai ngày nay bị lạnh nhạt, Hình Khắc Lữ công việc tình báo vẫn hoàn toàn nắm rõ, hành trình của Mễ Ngật Đông anh cũng rõ như trong lòng bàn tay, ôm Mễ Kha anh dụ dỗ: “Nghe lời anh, không cho giận dữ nữa. Không phải là muốn xem Lẽ mừng năm mới ở doanh trại sao, đón giao thừa xong, anh chờ em trực xong, sẽ dẫn em đến đoàn 5-3-2 chúng ta cùng chị dâu Hạ Hi ăn cơm tất niên, được không?”

Mễ Kha dĩ nhiên không phải thật sự kháng cự cùng anh ở chung một chỗ, cô băn khoăn: “Dao Dao còn bệnh, anh không về nhà đón Lẽ mừng năm mới có được không?”

“Dao Dao có mẹ anh chăm sóc, anh cũng không xem vào được. Ba anh đi thăm hỏi chiến hữu không ở nhà, mà anh một đại nam nhân ở nhà vướng víu hai mẹ con tâm sự.” Hình Khắc Lữ cong môi, gương mặt thần thần bí bí: “Hơn nữa, lão Hình ra lệnh anh ở cùng em!”

Thì ra Hình Khắc Lữ đã báo cáo chuyện tình yêu của anh và Mễ Kha cho Hình Hiệu Phong. Nghĩ đến phản ứng kì lạ của bà Ngải Lâm khi Hình Khắc Lữ nói tên ba, Hình Khắc Lữ lúc đó đặc biệt thông báo lão ba: “Vợ của con trai ba họ Mễ, tên một chữ Kha.”

Hình Hiệu Phong im lặng một lát, sau đó hỏi: “Nhà bọn họ làm gì?”

Đừng tưởng rằng làm ở Bộ thẩm tra chính trị, thì không con không nghe ra được trong lời nói của ba có ý tránh nặng tìm nhẹ, Hình Khắc Lữ nạp nhiên liệu: “Tập đoàn Thịnh ba biết không, ba của Kha Kha làm giám đốc, mẹ cô ấy nghe nói từng làm y tá trưởng, họ Ngải.”

“Ngải Lâm?” Hình Hiệu Phong bật thốt lên, sau đó giống như che đầu lúng túng ho nhẹ một tiếng: “Mẽ Kha đúng không? Ba con bé là.... Mẽ Ngật Đông?”

Chẳng lẽ... Hình Khắc Lữ nói trúng tim đen: “Ngài và Mẽ gia là quen biết cũ? Tại sao chưa nghe ba nói đến?”

Hình Hiệu Phong nghe thế lấy giọng khinh thường trả lời: “Ai cùng lão già đây quen biết! Ta mới không thèm biết hần.”

Nghe chút giọng điệu nà, nói bao nhiêu căm giận thì có bấy nhiêu căm giận, nói không biết ai thêm tin à.

Hình Khắc Lữ nín cười, tiếp tục thổi gió đốt lửa: “Chẳng trách ba vợ không muốn gặp con, hóa ra là liên quan đến ngài.”

“Hần dám không chào đón con ta?! Lão tử càng không chào đón hần!” Hình Hiệu Phong nhất thời nổi giận, khiển trách: “Không có tiền đồ, sao lại cố tình trêu chọc con gái hần? Không tìm đứa khác?”

Xem ra xung đột không nhỏ. Hình Khắc Lữ không nhịn được cười: “Luận sự, ba cũng không thể có thành kiến với Kha Kha, cô ấy là một cô bé tốt.”

Hình Hiệu Phong giống như lão ngoan đồng hừ một tiếng, giọng nói vẫn tức giận: “Coi như ta không có thành kiến với con gái hần, Mẽ Ngật Đông khẳng định cũng không vừa mắt ngươi! Nói cho cùng, hần chính là không chịu thua!” Lặng yên chốc lát, ông đổi giọng ra lệnh: “Tiểu tử, ngươi tranh thủ cho ta, sớm ngày bắt con gái của hần, coi như trả nợ!”

Trả nợ? Rốt cuộc là có bao nhiêu đưng chạm đây? Hình Khắc Lữ dở khóc dở cười.

Hình Khắc Lữ tiến độ quá nhanh, Mẽ Kha hoàn toàn không theo kịp tiết tấu. Biết anh đem chuyện hai người công bố với người nhà, cô khẩn trương đồng thời nghĩ tới Lão Mẽ, nhất thời dăm chiêu ủ dột: “Ba ba mà biết em làm sao sống, anh lại gây chuyện.”

“Anh gây chuyện gì? Con dấu xấu cũng phải ra mắt ba mẹ chồng, có câu: sớm thấy sớm qua cửa chứ sao.”

Mẽ Kha liếc mắt trách anh nói xằng bậy: “Nhờ ba mẹ anh không thích em làm sao bây giờ?”

“Không thích?” Hình Khắc Lữ làm bộ dạng trầm tư, sau đó nói nhỏ vào tai Mẽ Kha: “VẬY CÙNG TA KHÔNG CÒN CÁCH NÀO KHÁC, CHỌN CHIẾN THUẬT VU HỒI, TRƯỚC HẾT ĐỂ BỌN HỌ ÔM CHÁU...”

Lại ăn đậu hũ cô! Mẽ Kha nhào qua đánh anh: “Khốn kiếp!”

Hình Khắc Lữ thỏa mãn mỉm cười, mặc cho Mẽ Kha đánh mình, anh đưa tay đem người trong ngực đè lên ghế salon, lấy môi che đôi môi nhỏ nhắn của cô, hôn sâu. Mẽ Kha mới đầu còn giãy giụa kháng cự, sau vì Hình Khắc Lữ dịu dàng tấn công, dần dần bại trận. Ôm cổ anh, nhẹ nhàng hôn lại.

Vừa hôn, bàn tay nhỏ bé của cô ở trên người anh một lần, một lần, sờ loạn.

Hình Khắc Lữ bắt được móng vuốt không an phận của cô. “Đã** còn sờ, không sợ anh ăn em?”

Mẽ Kha đẩy cánh tay anh: “Em chỉ là xem anh có bị thương hay không?”

Hình Khắc Lữ cong môi: “Anh da dày thịt béo, làm sao dễ dàng bị thương?”

Mẽ Kha trừng mắt nhìn anh, giọng nói nghiêm túc: “Mình thân phận gì không biết à mà còn đánh nhau? Anh đúng là không có tiền đồ?”

Ánh đèn màu vàng dịu ấm áp, trong mắt cô chứa đựng đầy vẻ quan tâm lo lắng, Hình Khắc Lữ không nhịn được cúi đầu, cọ và trán cô: “Dưới tình huống đó, thân phận của anh chính là bạn trai em.”

Hình Khắc Lữ chuyên chú nhìn cô, ánh mắt thâm thúy hiện lên một tia sáng kiên cường, mạnh mẽ không hợp với vẻ mặt dịu dàng lúc này của anh, nói chính xác hơn là từ biết Mẽ Kha đến nay, đối mặt với cô anh lúc nào cũng dịu dàng. Trong lòng có cảm giác ấm áp, Mẽ Kha ôm eo anh, mặt dựa vào ngực của anh, nghe tiếng tim anh đập. Một lúc sau cô thấp giọng “Ừ” một tiếng.

Chỉ ôm nhau một lát, Hình Khắc Lữ đau lòng Mẽ Kha chưa ăn tối, xuống bếp làm cơm rang trứng. Mặc dù lương quân nhân có hạn, đường đường Hình thiếu tá cũng không nghèo đến nỗi không mời được bạn gái

bữa ăn, nhưng Mễ Kha khá kén ăn, Hình Khắc Lữ chỉ có thể không ngại khó khăn xuống bếp nấu cho cô. Thấy dáng vẻ Mễ Kha ăn uống vui vẻ, Hình Khắc Lữ nhạo báng: “Vợ bé nhỏ thật dễ nuôi, chỉ một chén cơm rang trứng cũng thỏa mãn.”

Đừng thấy Mễ Kha người không cao, lại gầy, nhưng sức ăn cũng khá tốt. Cầm chén cơm trước mặt anh, cô vừa ăn vừa nói: “Sợ bị em ăn phá sản hả, quý hẹp hòi!”

Hình Khắc Lữ mỉm cười không nói, chỉ là dịu dàng yêu thương nhìn cô.

Sau khi ăn xong, Mễ Kha chủ động rửa chén. Thấy Hình Khắc Lữ dựa vào tường nhìn cô, do dự một lúc, cô lấy hết dũng khí hỏi tình trạng Thẩm Gia Ngưng. Sau khi lấy được đáp án, cô chột trềm mặt.

Ôm cô từ phía sau, Hình Khắc Lữ để cằm lên vai cô: “Từ lúc gặp em, nhận thức được anh thích em, anh chưa từng nhìn cô ấy. Một mặt cảm thấy sự xuất hiện của anh cũng không giúp cô ấy khỏe hơn, mặt khác cũng sợ chúng ta ở chung một chỗ, sau khi em biết tình hình lại đoán mò. Vì thế sau này, anh cũng không muốn qua nữa.”

Không ngờ anh đã nghĩ tới cảm nhận của cô từ sớm, nói Mễ Kha không cảm động là không thể nào. Nhưng cảm động cũng không có nghĩa là tiếp nhận, cô ngập ngừng: “Nếu họ lại tìm anh nữa thì anh sẽ làm thế nào?”

“Ngày đó đi tới Thẩm gia, anh có nói sẽ giúp Trầm di kiểm tra sức khỏe, anh đã đồng ý nên muốn làm xong. Ngoài ra anh còn muốn nhờ chị dâu Hạ Hi giúp một chuyện, xin chị ấy lấy thân phận nhà tâm lý đi tới ngũ viện. Trừ việc này ra, anh cũng không nghĩ còn có thể vì bọn họ làm gì nữa.”

Có lẽ có chút tuyệt tình nhưng anh có thể làm như thế nào? Trước đây quả thật bắn khoăn một khi Thẩm gia lại nhờ anh giúp đỡ, anh có thể lạnh lùng bỏ mặc. Nhưng khi tận mắt chứng kiến Mễ Kha vì biết chân tướng mà có biết bao thương tâm, khổ sở. Hình Khắc Lữ cảm thấy đau lòng cùng sợ mất đi cô. Hình Khắc Lữ từ trước đến nay tự tin, sau khi gặp gỡ Mễ Kha lại không dám mạo hiểm. Anh biết anh không có năng lực để làm tất cả mọi người đều hài lòng, vì vậy quyết định lựa chọn cái mà mình quan tâm nhất. Trừ việc vì dân phục vụ, anh ý thức được cuộc đời của anh không phải là chăm sóc Thẩm gia, mà là không để người phụ nữ của mình bị tổn thương, bảo vệ cô cả đời hạnh phúc không ưu phiền.

Mễ Kha xoay người ôm anh, âm thanh buồn bực: “Em biết rõ như thế là ích kỉ, nhưng nghĩ đến cô ấy em thật sự không vui nổi.”

Đáp lời cô là cái ôm chặt hơn của Hình Khắc Lữ, anh kiên định nói: “Bị em ích kỉ, là may mắn của anh!”

Suy nghĩ mâu thuẫn trong lòng bị một cảm giác gọi là cảm động chiếm cứ, Mễ Kha hai mắt ầm ướt.

Chuyện xưa của Thẩm Gia Ngưng đến đây tạm chấm dứt. Nếu như không phải sau này Mễ Kha trong lúc vô tình biết được năm đó người bạn trai thần bí của Thẩm Gia Ngưng là ai, có lẽ mọi việc thật sự kết thúc ở chỗ này.

Một đêm này, Hình Khắc Lữ lưu manh thủy chung không vượt quá giới hạn.

Ôm thân thể mềm mại, nhỏ bé của Mễ Kha, anh mấy ngày không ngủ, có cảm giác yên ổn.

Đêm nay, mùi vị đặc trưng nam tính của Hình Khắc Lữ tràn ngập trong phòng, Mễ Kha như con mèo nhỏ cuộn tròn trong ngực anh, một đêm không mộng mị.

Chỉ còn một ngày nữa là Giao thừa, có rất nhiều chuyện, bận rộn. Sáng sớm hôm sau việc đầu tiên là Mễ Kha chạy về nhà, cùng nói lời từ biệt với ba mẹ chuẩn bị về Lâm Thành. Đối với chuyện con gái cả đêm không về nhà ngủ sắc mặt Mễ Ngật Đông khoog tốt lắm, nhưng vì vợ ở bên cạnh trấn an, ông trầm giọng giao phó: “Không được cùng tiểu Hạ đi khắp nơi điên khùng, muốn đi chơi tám giờ cũng phải về, ba sẽ gọi điện kiểm tra.”

Trước khi vào nhà Mễ Ngự đã nói với cô, tối hôm qua, hai chị em thống nhất lấy lí do tiểu Hạ uống rượu say nên cô ở nhà cô ấy. Giờ nghe ba nói vậy, trong lòng Mễ Kha buông lỏng, nghiêm túc trả lời: “Dạ” Ngay sau đó chột dạ nhìn Ngải Lâm một cái.

Không thấy mẹ nói gì, ăn sáng xong Mễ Kha lặng lẽ tới trước mặt bà, giống như đứa bé làm sai, “Mẹ đừng giận, con xin lỗi, tại con uống rượu say, anh ấy sợ con bị ba mắng, cho nên...”

Đối với Mễ Kha, bà từ trước đến nay rất quan tâm đối nghiêm, Hình Khắc Lữ xuất hiện, để cho bà ý thức được con gái trong xương cũng có mầm mống phản nghịch. Ngải Lâm không có mắng cô, chỉ lấy giọng nhẹ nhàng nói: “Chờ qua năm mới tìm cơ hội, dẫn cậu ta tới gặp ba con. Các con đã muốn ở bên nhau, cửa ải này cũng phải qua. Nhưng mà Kha Kha, có lẽ sẽ rất khó khăn, con thật sự quyết định sao?”

Mặc dù biết Mễ Ngật Đông không thích quân nhân, nói thật Mễ Kha cũng không biết là nghiêm trọng tới mức nào. Dù sao theo ý cô, Hình Khắc Lữ là quân nhân tuổi trẻ tài cao, Mễ Kha thậm chí không nghĩ tới ba lấy lý do gì không chấp nhận anh. Nhưng nghe lời mẹ nói, cô có chút lo lắng.

Kiểm tra phòng bệnh Hình Khắc Dao, trừ Hình Khắc Lữ cùng Hành Hành ở ngoài, Lý Niệm cũng ở đây. Hình Hiệu Phong phái người tới đón con gái, Hình Khắc Dao cố ý nhờ Hình Khắc Lữ ôm cô xuống lầu, kết quả Hành Hành giống như bị người nào đó bày mưu kế, quần lấy cậu không buông. Vì vậy, Lý Niệm tự nhiên ôm lấy cô.

Không khí có chút không tự nhiên, cho đến khi Hình Khắc Dao lên xe hai người cũng không nói gì. Cuối cùng Hành Hành phá vỡ trầm mặc, nắm vạt áo Lý Niệm, cậu bé ngửa mặt hỏi: “Chú, chú không cùng cháu về nhà sao?”

Lý Niệm ngồi xổm, sờ sờ đầu cậu: “Chú phải đi bắt người xấu, không thể cùng con và mẹ đón năm mới. Hành Hành phải ngoan, nghe lời mẹ, biết không?”

Hành Hành thuận thế ôm cổ Lý Niệm, tỏ vẻ người lớn nói: “Con sẽ chăm sóc mẹ, chú không phải lo lắng.”

Lý Niệm cười nói: “Ngaoan.”, bế Hành Hành lên xe, anh nhìn Hình Khắc Dao: “Tôi có nhiệm vụ, phải rời khỏi mấy ngày, chắc mừng mừng sẽ về, lúc đó sẽ đi thăm em.”

Nghe hai chữ “Nhiệm vụ”, vẻ mặt Hình Khắc Dao khế biến, cô há miệng, nhưng lại không phát ra âm thanh.

Lý Niệm trong nháy mắt do dự, lúc Hình Khắc Lữ lôi kéo Mễ Kha xoay người trong nháy mắt anh đưa tay sửa lại khăn quàng cổ của Hình Khắc Dao: “Không có việc gì, sẽ không có nguy hiểm.” Mặc dù cô nhanh chóng quay mặt sang hướng khác, anh vẫn phát hiện khóe mắt cô thoáng ướt, nghiêng đầu cười, anh cam kết: “Trễ nhất Tết Nguyên Tiêu, tôi sẽ tới gặp em.” Sau đó không đợi cô trả lời, anh xoay người đi.

Cho đến khi xe Hình Phủ biến mất trong tầm mắt, Mễ Kha túm túm vạt áo Hình Khắc Lữ: “Có phải bọn họ ở bên nhau sẽ phải đối mặt với rất nhiều người, sẽ có rất nhiều khó khăn?”

Hình Khắc Lữ cầm tay cô, giọng nói trầm ổn: “Chỉ cần yêu nhau, cái gì cũng không còn là vấn đề.”

Lặp lại lời anh, Mễ Kha cùng anh mười ngón tay nắm chặt.

Một ngày trôi qua thật nhanh, bởi vì Hạ Nhã Ngôn nghỉ phép dẫn Hách Nghĩa Thành về nhà bái kiến ba mẹ, Mễ Kha bị Phó Bột Viễn sai bảo bận tới mắt tối mũi. Không thêm so đo chủ nhiệm đại nhân coi cô như nha đầu mà sai bảo, nhưng khi Phó Bột Viễn xoay người rời đi, Mễ Kha hướng bóng lưng anh đâm đá khoa tay múa chân, lấm bầm lầy bầy. Không ngờ Phó Bột Viễn chợt quay đầu lại, cô giật mình bộ dáng như đang tìm cái gì: “Ái, để chỗ nào rồi, nhớ rõ là vừa nãy để ở đây...” Tiếp theo giống như tên trộm tìm đồng tìm tây, chọc cho Hứa Nghiên San cười không ngừng được.

Tất nhiên sau khi Mễ Kha tan làm, cùng Hình Khắc Lữ tới Hình Phủ, về nhà trước tám giờ, sau đó may mắn thoát nạn, Mễ Ngật Đông gọi điện từ nhà cũ về kiểm tra. Ngày hôm sau chính là Giao Thừa, Mễ Kha vẫn đi làm bình thường, bữa trưa tình yêu vẫn được đưa đến, nhưng khác với mọi lần là toàn bộ bác sĩ trực cũng có phần. Nghe tiếng cười hoan hô của đồng nghiệp ở bên trong, Mễ Kha mỉm cười nhìn Hình Khắc Lữ.

Mùa đông thành phố A, trời rét lạnh. Khi Mễ Kha tới cửa bệnh viện, đã thấy anh dựa người vào xe chờ cô. Ánh đèn đường nhân nhật, hai người nhìn nhau mỉm cười. Sau đó, Hình Khắc Lữ giang hai cánh tay về hướng cô.

Hàng năm đều có Giao Thừa, nhưng Giao Thừa năm nay, thuộc về bọn họ.

34. Chương 34

Có lẽ rất nhiều người sẽ một loại cảm giác, càng lớn lại càng cảm thấy cô đơn, càng hiểu chuyện cơ hội khóc cười càng ít đi. Ngay cả Lễ mừng năm mới, niềm vui so với khi còn bé cũng giảm đi rất nhiều. May mà Mễ Kha từ trước đến nay tính tình đơn thuần, hai mươi bốn tuổi đầu vẫn như trẻ con. Hơn nữa năm nay lại ở cùng Hình Khắc Lữ đón Lễ năm mới, một cảm xúc mà cô chưa từng trải qua, nên cô rất hưng phấn, làm nhạt đi cảm giác tiếc nuối vì không cùng người nhà đoàn viên.

Lần đầu tiên để ý tới một cô gái, Hình Khắc Lữ tất nhiên sẽ không lãng phí ngay nghỉ. Dù sao nghề nghiệp của anh có tính đặc biệt, không phải bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu cũng có thời gian cùng tinh thần là gì cho người yêu. Nhớ rất nhiều quân nhân từng nói: “Yêu vợ, đó là bài học quan trọng nhất của quân nhân.” Tại sao? Bởi vì quân tẩu, có lúc so với quân nhân còn cực khổ hơn!”

Học ở trường quân đội bốn năm, tám năm sống kiếp sống quân nhân, Hình Khắc Lữ rất rõ ràng, Mễ Kha ở cùng anh, phải gánh chịu thật nhiều. Cô nhu nhược yếu đuối giống như một đứa trẻ cần bảo vệ che chở, nhưng lại phải một mình cô đơn ở hậu phương, chỉ tưởng tượng thôi anh cũng cảm thấy đau lòng. Cho nên trong lúc vô tình khi Mễ Kha hỏi doanh trại đón năm mới như thế nào, Hình Khắc Lữ quyết định mang cô đi tự mình trải nghiệm.

Lệ Hành đi họp sư bộ trở về nghe nói Hình Khắc Lữ ngày nghỉ không về nhà, mời anh tới đoàn 5-3-2 tham gia náo nhiệt. Hạ Hi lại một bên khuyên Mễ Kha. Như vậy, Mễ Kha mới liều mình nói dối Mễ Ngật Đông. Vì vậy, năm nay Hình Khắc Lữ có cơ hội thể hiện, không thể không có công của Lệ Hành và Hạ Hi.

Trên đường đến đoàn 5-3-2 Mễ Kha tò mò hỏi không ngừng: “Chị Nhã Ngôn nói bộ đội uống rượu như gió cuốn mạnh mẽ, cấp bậc cùng tửu lượng có quan hệ trực tiếp, là thật sao? Tửu lượng chị Hạ Hi tốt mới có thể giúp Tham mưu trưởng Lệ cản rượu, em uống một ly đã say, làm sao giúp anh? Đoàn trưởng Hạ với chị dâu Mục cũng ở đây sao? Bọn họ cuối năm đều đón năm mới ở doanh trại sao?” Đợi chút.

Khó có cơ hội để cô hiểu rõ nghề nghiệp của mình, Hình Khắc Lữ rất kiên nhẫn: “Làm lính thích đi thẳng về thẳng, uống rượu cũng vậy, không dây dưa, uống được thì uống... không uống thì nghỉ ở bên cạnh. Say nhiều lần, tửu lượng tất nhiên sẽ luyện được. Lệ Hành ở bộ đội đặc chủng bị thương rất nặng, uống rượu sẽ làm cơ thể không ổn định, dẫn đến sốt cao. Chị dâu Hạ Hi mới phải thay anh ấy ngăn cản rượu. Còn em, nhìn đến biểu hiện tiệc liên hoan đêm đó, anh quyết định không đến giai đoạn đặc biệt không cho em uống rượu.”

Thấy anh cười gian manh, Mễ Kha cau mày: “Cái gì mà giai đoạn đặc biệt?”

Một tay cầm tay lái, Hình Khắc Lữ tay kia cầm tay nhỏ bé của cô: “Ví dụ như lúc em không nghe lời, hoặc là,” hơi dừng một chút, anh nâng tay cô hôn một cái: “Về sau kết hôn em không cho anh lên giường.”

Mễ Kha rút tay đánh anh: “Lưu manh!” Đưa ánh mắt nhìn phong cảnh bị lùi lại phía sau, cô nhẹ giọng: “Ai muốn gả cho anh.”

Bộ dáng ngượng ngùng không có sức chống cự, Hình Khắc Lữ mỉm cười: “Ngốc như vậy, cũng chỉ có anh miễn cưỡng chấp nhận.”

Anh lái xe tốc độ rất nhanh nhưng lại vững vàng. Đoạn đường phải mất một tiếng lái xe, Hình Khắc Lữ chỉ cần 40 phút đã đến nơi. Gần sáu giờ, anh mang Mễ Kha đến nhà đoàn trưởng đoàn 5-3-2 Hạ Hoàng Huân, mở cửa là vợ của anh Mục Khả. Nhưng khi thấy Mễ Kha, Mục Khả nhiệt tình kéo cô vào cửa, đồng thời oán trách: “Hình Khắc Lữ cậu tới muộn, đợi lát nữa phạt cậu ba ly rượu.”

“Chị dâu cần kiểm tra lại thời gian à. Em dám nói em đến nhà ngồi xuống ít nhất còn kém một phút nữa mới đến sáu giờ.” Cầm áo khoác Mễ Kha, Hình Khắc Lữ trêu chọc: “Hạ đoàn trưởng, báo cáo đúng giờ đi.”

Không chờ Hạ Hoàng Huân mở miệng, phó doanh trưởng An Cơ chào đón, đánh một quyền vào vai anh, trêu chọc: “Có được hay không, trễ như vậy mới đến? Thành thật khai báo, có phải hay không trên đường đi dùng xe cùng bà xã âu yếm?”

An Cơ lỗ mãng thành thói, Hình Khắc Lữ đã sớm quen nên không nói gì, nhú mày đáp lễ: “Sao vậy, anh ghen tị? Có cần đến hiện trường trực tiếp truyền đạt sau đó mời anh nhận xét một chút?” Lời vừa dứt, còn mặt dày ôm chằm Mễ Kha làm bộ muốn hôn mặt cô.

Mễ Kha nghiêng đầu tránh thoát, đá vào bắp chân Hình Khắc Lữ một cái, ánh mắt xẹt qua phòng khách, lại phát hiện không có bóng dáng người nào, cô xác định lập trường cùng Hình Khắc Lữ đứng cùng một chiến hào, trên chợ An Cơ: “An doanh trưởng, sao lại một mình đến đây, cách mạng chưa thành công hả?”

Hình Khắc Lữ gạt đầu phụ họa: “Lúc trẻ không cố gắng, lão Đại cố nén bi thương!”

Chuyện của anh và Hường Vi toàn bộ đoàn đều biết, An Cơ nhú mày: “Xem tôi và cậu, ai lấy đăng kí trước, có dám hay không?”

Hình Khắc Lữ phản ứng nhanh chóng, nắm tay Mễ Kha, tỏ vẻ đáng thương: “Vợ yêu, về việc anh có dám hay không, đáp án chính là một câu nói của em à.”

Mễ Kha rút tay véo anh một cái: “Lợi cho anh!”

Thấy anh bị cự tuyệt bộ dáng vẫn là hưởng thụ, An Cơ mỉm cười “Không phải tôi nói cậu Hình Khắc Lữ, không nên nuông chiều quá, cũng khá vất vả rồi.” Cuối cùng ranh mãnh nháy mắt mấy cái với Mễ Kha

Sau lần đối kháng lần trước, Hình Khắc Lữ và An Cơ gặp nhau là gây chiến. Nghe thế anh phản bác: “Vợ của tôi không nuông chiều thì nuông chiều anh à? Tôi cứ thích làm vui lòng bảo bối, anh làm sao?”

Làm sao? Đánh người! An Cơ một bên cười, một bên động thủ, Hình Khắc Lữ cũng không khách khí, mặt cười cười nghênh đón. Mắt thấy hai đại quan quân đã ba mươi tuổi đầu điên cuồng đánh nhau trong phòng khách, Mục Kha đẩy Hạ Hoằng Huân: “Anh không quản còn đứng xem náo nhiệt.”

Hạ Hoằng Huân cười: “Anh đây tay chân yếu ớt sao quản được bọn họ? Anh ngồi đây nhìn chằm chằm, xem bọn hần người nào đập vỡ đồ của mình, bắt họ bồi thường.”

Đang nói chuyện với chính ủy Ninh An Lỗi, Lệ Hành thản nhiên tiếp lời: “Chị dâu, chị không phải lo lắng, đây mới là vòng thứ nhất, lát nữa trên bàn rượu, họ sẽ còn âm ỉ hơn.”

Mục Kha chống nạnh: “Mấy người đàn ông các cậu, sao lại trẻ con như thế!” Nhìn về phía Hình Khắc Lữ và An Cơ, cô rống: “Đánh về nhà đánh, nếu ai dám lên tiểu Hắc, tôi sẽ không khách khí á!”

Lời còn chưa dứt, đang nói chuyện với Hạ Hi, Mễ Kha chợt thét lên lao về phía Hình Khắc Lữ. Tốc độ rất nhanh, lực rất mạnh, khiến Hình Khắc Lữ sợ hết hồn. Vững vàng tiếp được cơ thể cô đang lao đến, anh vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Cả người giống như con khỉ bám lấy người Hình Khắc Lữ, Mễ Kha khóc kẻo thêm âm thanh nức nở nói: “Chíp bông...” Đôi tay giống như có ý thức ôm chặt cổ anh.

“Chíp bông? Thứ gì vậy?” Hình Khắc Lữ ôm cô bộ dáng như ôm đứa nhỏ, nghiêng đầu nhìn một chút, dưới chân ngoe nguẩy cái đuôi của Hắc Hắc Tử, không nhịn được cười vang. Không chỉ anh, tất cả mọi người đều cười ầm lên. Hóa ra, vì sợ tất cả các động vật có lông, Mễ Kha bị con chó Labrador mà Hạ Hi nuôi dọa sợ.

Tiểu Hắc thấy mọi người cười vui vẻ, ngo nguẩy cái đầu giống như không rõ chân tướng. Chờ một lúc lâu không thấy Mễ Kha nhìn đến nó – vốn ai nhìn cũng thích, tiểu Hắc phần nộ cọ cọ vào chân chủ nhân ở bên cạnh, mắt húng găm gừ hai tiếng.

Hạ Hi vuốt bộ lông mượt mà của nó: “Nói ày biết không được dọa Kha Kha, cẩn thận Hình Khắc Lữ xử lý mày, biết chưa?”

Giống như hiểu được lời nói chủ nhân, Hắc Hắc Tử cúi gầm đầu nằm ở bên cạnh Lệ Hành, tìm kiếm sự bảo vệ.

Dưới ánh mắt mọi người, Hình Khắc Lữ đang rất hưởng thụ vợ bé nhỏ bám dính anh, vỗ nhẹ lưng Mễ Kha, anh dụ dỗ: “Em xem em, bộ dáng đáng yêu biết bao nhiêu? Ngay cả tiểu Hắc tử cũng thích em...”

Hạ Hi cắt đứt lời anh: “Là chó, cảm ơn!”

“Đúng đúng là chó, một con chó được đặt tên là con khỉ chó, ái, chị dâu sao chị đánh em? Chị dám nói nó không phải gọi Hắc Hầu Tử? Tham mưu trưởng anh quản lý thế nào, chị dâu ngay trước mặt vợ em tấy máy tay chân, không tốt tí nào.” Tiếng nói vừa xong, Hình Khắc Lữ nghiêng người né tránh bước chân Lệ Hành đưa tới đập chân anh.

Sợ động vật có lông, tật xấu này Mễ Kha không đổi được.

Vì vậy để hóa giải sợ hãi của cô, Hắc Hầu Tử tội nghiệp bị nhốt vào phòng ngủ.

Ngồi một lúc, An Cơ xem thời gian đi ra ngoài, Mễ Kha mới biết: Bộ đội có truyền thống, chính là Lễ mừng năm mới, thì doanh trưởng đều thay chiến sĩ đứng gác. Thân là phó doanh trưởng, anh cũng canh gác thay cho chiến sĩ. Ngoài ra, đêm Giao Thừa ở đoàn 5-3-2 cô mới biết các liên đội đều ở phòng ăn liên hoan, mà thân là đoàn trưởng Hạ Hoàng Huân cùng Lệ Hành tất cả đều đi canh gác thay chiến sĩ.

Đối với doanh trại, Mễ Kha rất là xa lạ. Vì để cho cô mở mang hiểu biết, Hạ Hoàng Huân để Hình Khắc Lữ mang cô đi tham quan. Chẳng qua Hình Khắc Lữ bây giờ không phải là người của đoàn 5-3-2 cho nên anh cũng không lộ mặt, chỉ dẫn Mễ Kha tới một số nơi, sau đó giải thích cho cô hiểu.

Trước khi ra ngoài, Mễ Kha cũng giống chị dâu đứng dậy, giúp Hình Khắc Lữ sửa lại quân trang. Đến lúc này cô mới hiểu được, vì sao dù sắp sang năm mới anh vẫn còn nghiêm túc mặc quân trang. Thì ra, tối nay đối với quân nhân bọn họ mà nói, càng phải nghiêm chỉnh.

Trên đường đến liên đội, Hình Khắc Lữ giải thích tường tận cho Mễ Kha: “Bây giờ em đang ở chỗ này, bình thường rất nhiều chiến sĩ đều sinh hoạt ở đây.”

Mễ Kha nghiêng đầu, ánh mắt có ý hỏi thăm.

Hình Khắc Lữ nhẹ nắm tay cô, sau đó buông ra: “Bộ đội là một tập thể chiến đấu, bình thường là giữ vững ba trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Vào lễ mừng năm mới mọi người thường buông lỏng cảnh giác, cho nên theo lệ thường sẽ phải chuẩn bị chiến đấu thăng cấp. Hai mắt vừa nhắm, đề cao cảnh giác, chính là đạo lý này.”

Hóa ra là như vậy, chẳng trách năm mới quân nhân cũng không thể giống người bình thường về nhà đoàn tụ cùng gia đình. Nhìn bên cạnh mấy vị quân nhân chuyên nghiệp cao lớn kiên nghị, nghĩ đến những chiến sĩ giữ vững cương vị trong quân doanh, Mễ Kha trong lòng sinh ra một cảm xúc “Kính trọng”.

Dưới sự chỉ đạo Hạ Hoàng Huân, mấy vị đoàn trưởng đều đến các liên đội. Mễ Kha thấy một liên đội trong phòng ăn trên trăm chiến sĩ, sửa sang quân trang đứng dậy chào, sau đó đoàn trưởng thủ trưởng họ thăm hỏi, đáp lễ, bắt tay, mời rượu, cùng với các tân binh, nhìn thế cô không nhịn được hốc mắt ướt đầm. Hơn nữa khi đến liên đoàn thứ ba, chính ủy Ninh An Lỗi tuyên bố liên trưởng cùng với hai chiến sĩ mỗi người có một món quà, ba vị quân râu tóc bạc nhào vào ngực ông xã khóc lóc, Mễ Kha cũng không kiềm chế được bật khóc.

Cô cảm động, những hình ảnh đầy chạm vào nơi mềm mại nhất trong lòng Mễ Kha. Nhìn những chiến sĩ gác cửa, cô cúi người, cho những người vì Tổ Quốc, vì nhân dân đã hi sinh rất nhiều, cả những người chị dâu, cô gấp mình cúi chào, biết ơn sâu sắc.

Thấy cô cúi người 90 độ, Hình Khắc Lữ tinh thần nghiêm túc cho rằng cô ủng hộ các quân sĩ cùng người nhà bọn họ, lấy tiêu chuẩn quân lễ đáp lại.

Đột nhiên cảm giác khoảng cách của cô và Hình Khắc Lữ gần thêm một bước, Mễ Kha cảm thấy có bạn trai như anh thật đáng kiêu ngạo.

Nắm chặt tay anh, cô mỉm cười.

Nhưng Mễ Kha cũng không biết, Hình Khắc Lữ chuẩn bị cho cô món quà đầy bất ngờ và cảm động.

35. Chương 35

Sau khi thăm hỏi các chiến sĩ, Hạ Hoàng Huân cùng mấy vị đoàn trưởng trở lại phòng ăn cơ quan.

Khổ cực một năm, tối nay bọn họ cũng muốn mang theo các phu nhân cùng nhau ngồi ăn bữa cơm đoàn viên.

Mới vừa ngồi, điện thoại Mễ Kha vang lên, nhìn màn hình cô ghé vào tai Hình Khắc Lữ: “Ba em.”

Hình Khắc Lữ bảo cô nghe điện, không lo lắng chút nào, anh dạy cô cách chuyển tiếp cuộc gọi từ nhà tới di động của cô.

Mễ Kha đứng dậy đi ra ngoài, đồng thời nhắc máy: “Ba”

Mễ Ngật Đông giọng có chút bực bội, ông hỏi: “Sao mà giờ mới nhận điện”

Mễ Kha bị Hình Khắc Lữ ôm eo đi ra bên ngoài, nghe giọng anh bên tai nói nhỏ: “Đừng sợ.” Cảm giác khẩn trương giảm đi không ít, cô vội trả lời: “Con xem tí vi, không nghe thấy.”

Hình Khắc Lữ đứng bên cạnh Mễ Kha, dùng thân thể cao lớn vì cô ngăn cản gió đêm. Nghe thấy cô nói dối, anh nháy mắt cười cô. Mễ Kha vừa rửa tai lắng nghe ba đại nhân dặn dò, vừa đánh anh, sau đó hiểu chuyện chúc tết các trưởng bối trong nhà, cuối cùng còn nũng nịu với ông nội: “Ông nội, không được bớt tiền mừng tuổi của con nha, con giữ lại về sau cùng ông đi du lịch khắp nơi.”

Bởi vì cháu yêu không có trở về, Ông nội trách cứ Mễ Ngật Đông cả một ngày, lúc này nghe được giọng nói nhẹ nhàng của Mễ Kha, lão nhân gia cười ha hả: “Không quên được, đã giao cho chị con để mang về cho con, KHA Kha, khi nào gia gia mới có thể cho con hai phong bao lì xì đây?”

Ông lại chuyển hướng sang giục cô tìm bạn trai, nghiêng đầu nhìn cái cằm cương nghị Hình Khắc Lữ, Mễ Kha dí dõm trả lời: “VẬY con cố gắng một chút, sang năm dẫn người về cho ông nội thăm tra chứ sao.”

Nhìn cô nháy mắt lĩnh ngộ, anh cúi người hôn lên mặt cô, đáy mắt cảm thấy hạnh phúc tràn đầy.

Đầu kia lão nhân gia hoàn toàn không biết tiểu tôn nữ bên này có khoảng trời riêng, ông cười không khép miệng: “Được ông nội đã sắp có cháu rể rồi.”

Mễ Kha đỏ mặt đẩy Hình Khắc Lữ hai cái, giả tính trẻ con: “Phải tốt hơn so với anh rể, nếu không sẽ bị người ta ghét bỏ.”

Lão nhân gia cho cháu gái ăn an tâm hoàn: “Ai dám ghét bỏ cháu ta, gia gia cầm gậy đánh hất.” Lại cùng Mễ Kha hàn huyên mấy câu việc nhà, cúp điện thoại ông nói: “Kha Kha, đợi lát nữa bảo má Vương nấu cho con bát mì trường thọ, ăn xong rồi ngủ, nghe không?”

Má Vương đã bị cô lạng lẽ cho nghỉ. Mễ Kha bưng bình le lưỡi: “Nghe.”

Kết thúc cuộc gọi, Mễ Kha núp trong ngực Hình Khắc Lữ, nhìn xem đèn lồng màu đỏ, ánh mắt có chút mất mát.

Gần như biết được cảm xúc chột lóc lên trong mắt Mễ Kha, Hình Khắc Lữ ôm cô: “Nhớ nhà?”

Mễ Kha đầu tiên là ừ một tiếng, sau đó ôm hông anh, ngẩng đầu: “Có một chút.”

Hình Khắc Lữ thu hẹp cánh tay ôm cô, hơi thở ấm áp mơn trớn viên tai cô: “Vợ ngoan!” Đương nhiên anh biết Mễ Kha là lần đầu tiên không cùng người nhà đón năm mới. Có cô ở bên, anh thật sự cảm thấy cảm kích.

Biết anh cũng bỏ qua cơ hội cùng đoàn tụ với gia đình, Mễ Kha mỉm cười: “Em đồng ý với ông nội sang năm dẫn anh đi thăm ông, còn nói với ông cho anh phong bao to, anh lúc đó toàn bộ nhớ giao nộp cho em đó.”

Hình Khắc Lữ nghiêng đầu cười: “Nhóc tham tiền.”

Mễ Kha giống như cú nhỏ ở trong lòng anh nghịch ngợm, chợt nhớ đến điều gì, cô ngẩng đầu hỏi: “Sang năm mới rồi, anh có phải hay không cho em tiền mừng tuổi à?”

Hình Khắc Lữ dặt tay cô vào nhà, dứt khoát ném hai chữ: “Không có”

Mễ Kha chu môi: “Keo kiệt!”

Hình Khắc Lữ và Mễ Kha trở lại đứng vừa kịp bày lên món ăn cuối cùng.

Người đã đủ, Hạ Hoảng Huân gọi lão Dương cùng ăn: “Lão Dương, bác cực khổ, mấy người chúng con kính bác một ly.”

“Đoàn trưởng nói gì vậy, đây là công việc của tôi, có gì cực khổ.” Lão Dương cầm ly rượu đứng lên, cùng chạm chén với Hạ Hoảng Huân, Ninh An Lỗi, Lệ Hành rồi uống một hơi cạn sạch.

Hạ Hoảng Huân ý bảo mọi người ngồi xuống, anh phát biểu cảm nghĩ Lễ mừng năm mới: “Tối nay mấy người chúng ta có thể ngồi đây uống rượu, nói thật, tôi đặc biệt vui mừng. Tôi phải cảm ơn lão Ninh cùng Lệ Hành ủng hộ tôi trong công việc, đoàn chúng ta có thể nổi danh ở trong sư đoàn, thậm chí toàn quân, đều là công của mọi người. Thử hỏi, có tham mưu trưởng nào cả ngày vui mình trong sân huấn luyện? Lại có mấy chính ủy có thể để phòng làm việc trống không mà lại ngồi với anh em binh sĩ ở trong đoàn? Đều là những người ở bên cạnh Hạ Hoảng Huân tôi!” Lời nói vừa xong anh nặng nề vỗ vỗ vai Ninh An Lỗi: “Lão ca ca, tôi hiểu tâm tư của anh.” Ngược lại nhìn về phía Lệ Hành: “Em họ, anh biết, các người không hi vọng đoàn 5-3-2 trong tay chúng ta bị thua kém! Cảm tạ!”

An Ninh Lỗi cùng Lệ Hành không nói gì, chỉ là ăn ý giơ tay lên. Tiếp theo ba người đàn ông cầm chén ngửa đầu uống cạn.

Sau đó là Hình Khắc Lữ: “Hách Nghĩa Thành cuối cùng đồng ý thả người. Cậu tới, chính là như hổ thêm cánh, những lời khác tôi không nói nhiều. Hình Khắc Lữ, xin nhờ.”

Mặc dù chưa có lệnh điều xuống, nhưng bọn họ đều biết năm sau Hình Khắc Lữ sẽ phái xuống đoàn 5-3-2. Hạ Hoảng Huân đây chính là đem toàn bộ đoàn huấn luyện giao cho Hình Khắc Lữ.

Đứng dậy nhận lấy ly rượu Hạ Hoảng Huân, Hình Khắc Lữ nhấp chén một cái: “Hạ đoàn trưởng nói như vậy khách sáo rồi, đây là điều phải làm.” Nói xong cùng chạm cốc với Ninh An Lỗi, và Lệ Hành.

Anh khiêm tốn, chân thành khiến Hạ Hoảng Huân, Lệ Hành hoàn toàn yên tâm. Bốn người đàn ông nhìn nhau cười một tiếng, uống cạn.

Một vòng đi qua, mấy chị dâu bắt đầu lên tiếng.

Đầu tiên là Mục Khả, cô hiểu chuyện gấp thức ăn cho anh ngoài miệng lại nói: “CCTV cũng không cần cảm tạ chứ? Không ăn chút thức ăn, cả đêm toàn uống rượu, Hạ Nhã Ngôn sẽ phê bình em.”

Tiếp theo là Hạ Hi. Cô chộp lấy ly rượu của Lệ Hành, nhỏ giọng cảnh cáo: “Còn kính nữa, lát nữa phát sốt lại bắt em hầu hạ anh.” Ngay sau đó đưa bát canh cho anh, “Vẫn còn ấm, anh uống đi, không chưa đến mười hai giờ đã bị say phải khiêng đi.”

Sau đó là Mễ Kha. Cô lặng lẽ giặt nhẹ vạt áo quân trang Hình Khắc Lữ: “Anh đáp ứng em không uống rượu, vừa quay mặt đã quên rồi? Đợi lát nữa anh còn phải lái xe về nhà, anh đừng uống nữa?”

“Tối nay em còn dám ngồi xe cậu ta? Em không sợ cậu ta cho em chui vào trong khe?” Hạ Hoảng Huân nhướng mày cười: “Yên tâm, đã sắp xếp chỗ ở cho các cô ở trong đoàn. Nếu cậu ta say, anh sẽ bảo hai binh sĩ đưa cậu ta về.”

Hình Khắc Lữ cầm tay Mễ Kha cười, mặt hài lòng: “Nói về uống rượu, mấy người bọn họ, hoàn toàn không phải đối thủ của anh.”

Mễ Kha véo nhẹ eo anh, khẽ sáng giọng: “Tửu quý!”

Chị dâu chính ủy tiếng: “Hôm nay lễ mừng năm mới, mọi người uống rượu ai cũng không cần, nhưng không thể uống say, để mấy người phụ nữ chúng tôi phải chăm sóc, đồng ý tiếp tục, không đồng ý, lão Dương, cất rượu.”

Chị dâu Chính ủy đã nói vậy, An Ninh Lỗi cười ha hả: “Bà xã quân tử không nói đùa, chúng ta làm sao dám không đồng ý?”

“Thi hành vô điều kiện.” Bốn người đàn ông bày tỏ đồng ý. Hạ Hoảng Huân đề nghị: “Nào, chúng ta kính mấy người thân một ly.” Nói xong giơ ly với Mục Khả. Cùng lúc đó Ninh An Lỗi cũng nhìn về phía bà xã

anh, Lệ Hành cầm rượu ý bảo Hạ Hi. Lại nói Hình Khắc Lữ, nghe thấy thể tích cực phụ họa: “Đúng đúng, kính người thân.”

Hạ Hi đả kích anh: “Kha Kha đồng ý, chưa gì đã nhận người thân?”

“Tất nhiên!” Hình Khắc Lữ sống lưng thẳng tắp, giống như địa vị được thăng cấp, sau đó lại sợ Mẹ Kha phá hủy đài tựa anh nói: “Em thừa nhận đi vợ, được không?”

Mẽ Kha vừa đánh vừa xấu hổ trốn phía sau anh.

“Được, vậy coi là đồng ý.” Hạ Hoằng Huân cười nhìn Mẹ Kha: “Mẽ Kha sau này đến đoàn chúng ta, cũng giúp đỡ công việc Hình Khắc Lữ.”

Trả lời lại giống như là phải gả cho Hình Khắc Lữ. Mẹ Kha lại càng xấu hổ, không dám nói chuyện.

Mọi người xem như là cô chấp nhận, mấy người đàn ông động tác nhất trí cộng ly, giống như thương lượng qua, trăm miệng một lời:

“Bà xã cực khổ rồi, cảm ơn!”

Một câu nói vô cùng đơn giản, khiến mấy người phụ nữ nhất thời hồng vành mắt.

Mẽ Kha nhìn họ, ngực lại có cảm giác cảm động mơ hồ cùng chua xót.

Vốn nghĩ rằng, thế giới của quân nhân khi đi qua năm mới sẽ rất khó khăn. Khi trải qua, Mẹ Kha mới biết hoàn toàn bất đồng. Mặc dù chỉ là liên hoan, uống rượu, nhưng những vị anh hùng trước mắt bộ dạng hài hước cùng nhau so tài, dù chỉ là chủ đề bình thường nhưng lại chọc cho cô không tự chủ cười phá lên.

Ví dụ như Hạ Hoằng Huân trong lúc chính ủy truyền đạt kinh nghiệm nuôi dưỡng con sẽ nói: “Dạy dỗ thái nhi cái gì, chờ bà xã tôi mang thai, nhìn vài lần quyển đại cương huấn luyện, bảo đảm sinh ra tiểu oa nhi hành động theo lệnh chỉ huy.”

Hay Lệ Hành khi bị Hình Khắc Lữ nhạo báng tửu lượng không tiến bộ nói: “Vấn đề uống rượu, đời tôi chỉ sợ dậm chân tại chỗ. Hay tôi xem dưới tình huống này, để tiểu Thất cùng cậu uống rượu, tôi cùng với Mẹ Kha nhà cậu uống nước ngọt, trường hợp này so với việc chúng ta đối kháng còn hòa hợp hơn.”

Hay là An Cơ bị nhạo báng không theo đuổi được Hướng Vi nói: “Nói yêu so với huấn luyện còn mệt hơn. Ép lão tử trực tiếp bắt cô ấy đi đăng kí!”

Hoặc là Hình Khắc Lữ bị mọi người ép hỏi làm sao lừa gạt Mẹ Kha tới tay anh nói: “Đoán được mấy người sẽ hỏi vấn đề khó khăn này. Nghĩ tới tôi đường đường một thiếu tá quân nhân, tài năng không xứng? căn cơ không xứng? hay gia thế không xứng? Phải dùng tới lừa gạt? Tuyệt đối tốc chiến tốc thắng một lần công phá!”

Mẽ Kha nghe vậy nhỏ giọng vạch trần anh: “Uống say cũng không ngăn cản anh trở thành đóa hoa tuyết thế!”

“Hoa tuyết thế?” Hình Khắc Lữ suy nghĩ một chút: “Có nghĩa là gì? Không hiểu?”

Cùng Hạ Hi liếc mắt, Mẹ Kha cùng cô đồng thời cảm thán: “Không học thức thật đáng sợ!”

Hình Khắc Lữ không cảm thấy hổ thẹn ngược lại cho rằng quang vinh, anh cười như hoa, nắm tay nhỏ bé của Mẹ Kha: “Chừa lại cho anh chút mặt mũi, nếu không không kiên cường nổi.”

Rõ ràng là lưu manh, còn kiên cường? Mẹ Kha đối với anh hết ý kiến.

Bữa cơm tất niên không khí vui vẻ, kéo dài đến gần mười hai giờ, Mẹ Kha cùng mấy chị dâu, kiên nhẫn chăm sóc nam nhân bên cạnh mình, một mặt nhắc nhở họ dùng bữa, một mặt nói chuyện về đề tài của phụ nữ, cảm nhận được sự bình an, vui vẻ hạnh phúc.

Lúc nói chuyện bất giác không để ý cô nắm tay Hình Khắc Lữ.

Hình Khắc Lữ lại tưởng cô muốn nói gì cùng anh, nghiêng đầu thấy cô cười không nói, anh liền đem bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt.

Không biết qua bao lâu, Hình Khắc Lữ nhìn đồng hồ, nói chuyện với Mễ Kha: “Anh ra ngoài một chút.”

Mễ Kha phản xạ có điều kiện theo sát anh đứng lên: “Em đi cùng anh.”

Thấy Mễ Kha giống như mình năm đó, bàn tay nắm chặt dây lưng Hình Khắc Lữ, Mục Khả buồn cười: “Kha Kha em không phải lo, Hình Khắc Lữ cùng Hạ Hoằng Huân diễn hình: ngàn chén không ngã, trăm chén chạy loạn, sơn trại bản Phí Vân Phàm, không say được.”

Mễ Kha vẫn có chút không yên lòng: “Anh được không?”

Hình Khắc Lữ cười gian xảo, lấy âm thanh vền vền hai người có thể nghe được nói: “Đột lát nữa tự thể nghiệm trả lời em.” Không đợi Mễ Kha nói, anh đem người dẫn về chỗ cũ: “Chị dâu giúp em nhìn cô ấy, vì an toàn của người thân em, ngàn vạn lần không được cho cô ấy uống rượu.” sau đó nhìn Lệ Hành liếc mắt ra hiệu, xoay người rời đi.

Chờ Mễ Kha nghiên cứu hiểu điển cổ “Sơn trại bản Phí Vân Phàm”, Hình Khắc Lữ vẫn chưa về. Rất sợ anh uống nhiều say khướt ở bên ngoài, Mễ Kha không để ý dè dặt: “Em đi xem một chút.” Nháy mắt đứng dậy, trong phòng ăn đèn chột tắt.

Ánh đèn chột biến mất, nhất thời không thích ứng được Mễ Kha ngây ngốc cho là cúp điện, đứng tại chỗ không dám động. Ngay sau đó bên tai cô vang lên tiếng nhạc: “Chúc mừng sinh nhật em, chúc em sinh nhật vui vẻ...”

Mễ Kha kinh ngạc, giống như có tâm linh cảm ứng xoay người lại, cô thấy ánh sáng duy nhất trong đêm tối, giống như ánh mặt trời ấm áp cực kỳ trân quý.

“Chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em sinh nhật vui vẻ...” Sau khi tiếng nhạc dừng lại, Hình Khắc Lữ hát bài hát mừng sinh nhật sau đó bưng chiếc bánh ngọt hình trái tim đi tới, ánh mặt chăm chú nhìn Mễ Kha nước mắt lưng tròng.

Anh biết hôm nay là sinh nhật cô. Nước mắt Mễ Kha trào ra.

Mọi người cùng chúc phúc, Hình Khắc Lữ cầm tay cô bao trong bàn tay mình, ý bảo cô cầu nguyện.

Mắt ướt đầm, Mễ Kha nhắm mắt ước nguyện, sau đó cùng anh thổi tắt nến.

Sinh nhật hai mươi bốn tuổi, cô có nam nhân mình thích.

Sinh nhật hai mươi bốn tuổi, cô có được một tình yêu.

Cô hi vọng, bọn họ có thể: cầm tay, làm bạn cả đời.

Đèn lẩn nhủ sáng lên, Hình Khắc Lữ nắm chặt tay cô, “Không chỉ là sinh nhật, nguyện vọng của anh là để cho em mỗi ngày đều vui vẻ.”

Mễ Kha muốn nói: sinh nhật em, sao anh lại có nguyện vọng? Không kịp mở miệng, anh xoay người vào phòng bếp, lúc đi ra trên tay bưng một chén mì trường thọ nóng hổi. Hình Khắc Lữ cầm đũa thổi nhẹ sau đó đút cho cô, Mễ Kha trong ngực tràn đầy hạnh phúc, không khống chế được, khóe mắt cô có chất lỏng óng ánh rơi xuống.

Cùng lúc đó ở Lâm Thành, Hách Nghĩa Thành ngay khi tiếng chuông mừng năm mới gõ vàng thì trước mặt trưởng bối Hạ gia, quỳ gối cầu hôn Hạ Nhã Ngôn. Nâng tay cô, anh cười, giọng nói đã nghẹn ngào: “Nhã Ngôn, anh không còn trẻ, nếu không kết hôn sẽ già rồi. Em đồng ý gả cho anh được không?”

Bên ngoài tiếng pháo nổ, giống như vì họ mà chúc phúc.

Hoặc là, chúc phúc cho tất cả những người có tình trên thế giới.

36. Chương 36

Hách Nghĩa Thành tuy cầu hôn ngắn gọn lại không có sáng ý, nhưng vẫn khiến cho Hạ Nhã Ngôn khóc không thành tiếng.

Không còn trẻ cũng không phải chỉ riêng anh. Nhưng nếu anh quyết định lấy sự nghiệp làm đầu, Hạ Nhã Ngôn tất nhiên cam tâm tình nguyện chờ, ai bảo lòng cô đã sớm theo anh. Vậy mà, Hách Nghĩa Thành hiểu được, quý trọng cô, muốn dắt tay cô cả đời, anh đưa ra lời cam kết, kiên định mà quả quyết.

Ai nói tình yêu giống như hai đội quân đối chọi? Giữa bọn họ, chưa từng có ý đối chọi. Giữa bọn họ, chỉ cùng tạo ra thành trì kiên cố. Bảo vệ đối phương, bảo vệ lời thề “Vĩnh viễn sánh cùng thiên địa”.

Nhận được điện thoại báo tin mừng của Hách Nghĩa Thành, Mục Khả lại khóc.

Thấy cô cúi đầu lau nước mắt, Hạ Hoằng Huân không hiểu.

“Làm sao vậy?” Hình tượng mặt mũi nghiêm túc lạnh lùng gì, tất cả vứt bỏ, anh đau lòng kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng hỏi: “Sắp sang năm mới, sao em lại khóc? Chẳng lẽ Hạ Nhã Ngôn không đồng ý? Không thể, Hách Nghĩa Thành hỏi riêng anh, ba mẹ đối với anh ta có ấn tượng tốt không? Anh cũng đã giao phó, ngay trước mặt ông nội cầu hôn để cho bọn họ yên tâm, nhất định sẽ thành công, chẳng lẽ thất bại?”

Mục Khả nghe, khóc nức nở, nước mắt nước mũi toàn bộ sôi lên quân trang của anh.

Hình Khắc Lữ và Mễ Kha hai người nhìn nhau, suy đoán có phải Hách Nghĩa Thành bên Lâm Thành xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Thấy Hạ Hi muốn gọi điện hỏi, Lệ Hành đưa ánh mắt ngăn lại. Vỗ nhẹ lưng Mục Khả, Hạ Hoằng Huân nhỏ giọng mềm mỏng: “Quên anh dạy em ‘Định luật vô ưu’ rồi hả? Thứ nhất, đừng vì chuyện nhỏ mà lo lắng; thứ hai, tất cả mọi chuyện đều là chuyện nhỏ; thứ ba, nếu gặp đại sự đừng hoảng hốt, xin làm theo điều thứ hai.” Sau đó mỉm cười, anh trêu chọc cô: “Bây giờ còn điều thứ tư, bất kể dù chuyện lớn hay nhỏ đều giao cho anh. Đừng chỉ khóc, nói cho ông xã em biết có chuyện gì, hả?”

Mục Khả như đứa bé ôm cổ anh, nức nở: “Cậu út muốn kết hôn, em phải làm sao à?”

Đây là logic gì? Hạ Hoằng Huân nhún mày: “Anh ta thích anh ta cưới, anh và em cùng sống với nhau, không liên quan gì, gì mà phải làm sao? Chẳng lẽ em còn muốn tái giá cho anh ta?”

“Anh mới gả cho cậu út thì có!” Mục Khả vùng tay đánh anh: “Cậu út về sau sẽ cùng sống với Hạ Nhã Ngôn, nhất định sẽ không có thời gian để ý đến em, em... vui mừng không được à...”

Vui mừng? Là mất mát. Nghe lời nói không mạch lạc của cô, Hạ Hoằng Huân cười vang, cười đủ rồi, anh nói: “Bà xã à, anh đây phải phê bình em mấy câu. Cậu út em lớn thế này rồi? Hai chúng ta cùng tuổi, qua năm mới đã ba mươi lăm tuổi, theo tốc độ như bây giờ chờ con trai mình đi nhà trẻ, thầy giáo không cho anh là ông của con trai đã là may, nếu anh ta không kết hôn, thật sự cùng bà xã và con trai thành ‘già, trung niên, trẻ ba thế hệ’ rồi”

Mục Khả biết, với quan hệ máu mủ, cô và Hách Nghĩa Thành vĩnh viễn là người thân nhất. Cậu út tìm được người mình yêu, được hạnh phúc, cô không nên khóc, nhưng... Mục Khả hai mắt đầm lệ: “Em chỉ là... không chế không được chứ sao.”

Mẹ Mục Khả qua đời từ sớm, Mục Khả từ mười tuổi có thể coi là một tay cậu út Hách Nghĩa Thành nuôi nấng, sau khi trưởng thành gặp được Hạ Hoằng Huân, hai người yêu nhau kết hôn. Hôm nay Hách Nghĩa Thành kết hôn, Mục Khả rõ ràng vui mừng nhưng lại cảm thấy mất đi cái gì. Rốt cuộc cô hiểu rõ sao lúc mình lập gia đình Hách Nghĩa Thành lại khóc, Mục Khả càng cảm thấy khó chịu.

Đối với quan hệ ruột thịt của Mục Khả và Hách Nghĩa Thành, Hạ Hoằng Huân hiểu rõ, vì vậy anh hết sức kiên nhẫn khuyên nhủ cô. Rốt cuộc dưới sự dụ dỗ khuyên nhủ rồi giảng đạo lý của đoàn trưởng Hạ Hoằng Huân, Mục Khả cũng bật cười.

Khi Hách Nghĩa Thành nhận được tin nhắn bất mãn của Hạ Hoằng Huân: “Anh hạnh phúc, Khả Khả lại bởi vì anh kết hôn, cảm thấy mất mát khóc nức nở.” Anh vui mừng cười, ngay sau đó hốc mắt ẩm ướt, nhấn lại: “Cháu gái bảo bố tôi nuôi mười sáu năm nói gả là gả cho cậu, cậu có biết bao lâu tôi mới hồi hồn lại?”

Cho nên nói Hách Nghĩa Thành cùng Hạ Hoằng Huân luôn là không hợp nhau, bối phận là vấn đề tiếp theo, mấu chốt là, trong lòng họ Mục Khả trong lòng có vị trí khá lớn, lớn đến mức bọn họ trong tiềm thức có chút mâu thuẫn hoặc là ghen tỵ với đối phương. May mà trời xui đất khiến để Hách Nghĩa Thành và Hạ

Nhã Ngôn kết thành một mối nhân duyên, khiến hai đại nam nhân này chân chân chính chính thành người một nhà, nếu không bọn họ không biết “Đấu”, đến khi nào?

Tiếng chuông mừng năm mới gõ vang, doanh trại lần nữa sôi trào. Các chiến sĩ giống như nghe được hiệu lệnh, cùng nhau uống rượu ở phòng ăn, lúc giao thừa mọi người cùng học làm hoành thánh. Tất cả ở trong phòng ăn, khoảng một trăm chiến sĩ đồng tâm hiệp lực làm hoành thánh, cảnh tượng hùng vĩ. Đoàn, thủ trưởng bọn họ cũng không ngoại lệ, sau khi phối hợp với Hình Khắc Lữ vì Mễ Kha tổ chức sinh nhật, mấy đại nam nhân xắn tay áo nối tiếp nhau xuống bếp, nói vì bà xã vất vả cả năm tự tay làm sủi cảo.

Thật đúng là, quân nhân chuyên nghiệp, ra chiến trường bọn họ như sói như hổ, quyết đoán sát phạt vậy mà tài nấu nướng...không ai dám khen tặng. Mặc dù năm đó cũng vì người yêu xuống bếp, nhưng làm hoành thánh tuyệt đối là điểm yếu của bọn họ. Nhìn Hạ Hoàng Huân giống như hiến vật quý bưng lên một mâm sủi cảo, Mục Khả có thể nói là ngổn ngang trong gió: “Nhớ năm đó, ông xã tôi cũng là lên được phòng khách xuống được phòng bếp, sao bây giờ ngay cả sủi cảo cũng không thành hình đây?”

Hạ Hi bên kia cũng không tốt bao nhiêu, nhưng vị đại nhân nhà cô tương đối giảo hoạt, dứt khoát cho vào chén, còn mức canh cố ý che giấu ‘diện mạo’ của sủi cảo. Cầm cái muỗng mức viên sủi cảo bể tan tành, Hạ Hi cười nhìn Lệ Hành: “Đồng chí Tham mưu trưởng, đây chính là cho em ăn hoành thánh thập cẩm sao?”

So sánh lại, chị dâu chính ủy rất bình tĩnh. Cầm một bàn sủi cảo nhìn bên ngoài tốt hơn một chút xiu cho An Cơ, nói: “Nửa đời cũng đã qua, đừng nói là mấy sủi cảo bị rách vỏ, nửa chín nửa sống cũng đã ăn rồi. Chỉ là uất ức cậu đại huynh đệ, chấp nhận một chút đi.”

Dưới ánh mắt đầy áp bức của Ninh An Lỗi, An Cơ miễn cưỡng đón nhận.

Suy nghĩ sủi cảo trong mâm của mình với mấy sủi cảo kia hoàn toàn không bị tổn hại, Mễ Kha cười đến khóe mắt cong cong.

Nhìn Hình Khắc Lữ nhe răng cười, cô gấp một cái đút cho anh, gật đầu khen: “Anh giống như rất toàn năng à.”

Hình Khắc Lữ đắc ý nhướng mày, một mặt nhai sủi cảo một mặt hướng các thủ trưởng nháy mắt.

Hạ Hoàng Huân cùng Lệ Hành thực hiện trao đổi ánh mắt, ăn ý mười phần, tấn công Hình Khắc Lữ, một mặt quở trách: “Được tiểu tử, chúng tôi giúp cậu lừa vợ, cậu lại làm cho chúng tôi mất thể diện đúng không?”

Hình Khắc Lữ không chịu yếu thế phản kháng, một mặt bản lĩnh lưu loát nhanh chóng tránh thoát thể tấn công của hai đại cao thủ, một mặt giải thích: “Cái gì lừa, cái này là lãng mạn, lãng mạn có hiểu không?!”

Hạ Hoàng Huân nắm lấy cơ hội bẻ ngoặt hai tay anh ra sau lưng: “Cậu lãng mạn khiến vị tiểu tổ tông của nhà tôi đổ mắt!” Mắt thấy Lệ Hành đội hình cầu hôn cường đại, Mục Khả oán trách thật lâu, chuyện cách đây một năm thật vất vả mới quên được, Hình Khắc Lữ lại như vậy, Hạ Hoàng Huân có loại xúc động muốn phát điên.

Lệ Hành nhân thể quét chân anh: “Không cần nói, tối nay tôi lại được ghé salon ‘chứa chấp’. Ai bảo anh bởi vì bận việc... huấn luyện, quên sinh nhật Hạ Hi, nên bị bà xã đại nhân giận dữ.”

Hình Khắc Lữ bị hai người hợp lực ấn chặt, mặt dính vào trên bàn còn không chịu phục: “Các người có thấy xấu hổ không, đường đường hai vị thủ trưởng đánh một mình em, có bản lĩnh một mình đấu.”

An Cơ bưng một cái mâm vọt đến bên cạnh, vừa ăn vừa hả hê: “Là một mình đấu, cậu một mình đấu với hai người bọn họ.”

“Người đợi đấy!” Tránh không được, ‘anh hùng’ nhờ Mễ Kha giúp đỡ: “Cứu anh, nàng dâu nhỏ!”

Cứ như vậy đầu năm rạng sáng mừng một, ba người đàn ông số tuổi cộng lại cũng sắp đạt tới ba con số, sĩ quan cao cấp, hoàn toàn không có hình tượng xông vào đánh nhau. Nhìn hiện trường, không chỉ Mễ Kha, mấy chị dâu cũng cười không đứng nổi.

Năm mới bắt đầu, tất cả mọi việc đều tốt đẹp như thế.

Trời rạng sáng, âm ỉ cũng đủ, mọi người tất cả ôm bà xã trở về nhà.

Cảm động cùng vui vẻ, Mễ Kha nắm tay Hình Khắc Lữ, chân đạp ánh trăng bước chậm. Trở lại kí túc xá Hạ Hoảng Huân đã chuẩn bị sẵn, đẩy cửa phòng, nhìn thấy sắp xếp trong phòng, có thể nói quân nhân đặc biệt đều đơn giản lưu loát. Những thứ này Mễ Kha cũng đã quen, dù sao ở nhà Hình Khắc Lữ thấy anh gấp chăn vuông vắn như miếng đậu hũ, để cho cô đang bình tĩnh như nước hồ thu lại gọn sóng chính là vật bày trên cửa sổ ... một bó hoa hồng đỏ.

Vui mừng lại không có từ ngữ nào có thể diễn tả được, Mễ Kha bước chậm đến nhìn, ngây ngốc hỏi: “Cho em sao?”

Hình Khắc Lữ mỉm cười: “Chẳng lẽ cho anh?” Đêm giao thừa là sinh nhật Mễ Kha, ngay sau đó mừng một là Valentine, anh tất nhiên nắm chắc cơ hội dụ cô vui vẻ, vì vậy trước khi đón cô tan làm, tất cả mọi việc đều chuẩn bị sẵn sàng.

Mễ Kha rất vui vẻ, cô ôm lấy hông Hình Khắc Lữ, giọng ngọt ngào: “Cám ơn anh!”

“Cám ơn cái gì, em là vợ anh, cần phải làm.” Tiếng nói tản đi, anh thuận thế đè cô vào vách tường, cúi người hôn.

Hình Khắc Lữ trên người có mùi thuốc lá nhân nhậ, lúc này hòa với mùi rượu trên miệng anh, khiến Mễ Kha mơ màng muốn say. Cô không kiềm lòng được nhắm mắt lại, đón nhận nhiệt tình của anh. Hôn đến hai người không thở được, Hình Khắc Lữ không nỡ rời đi môi của cô, sau đó cảm thấy chưa đủ hôn lên cổ cô một cái.

Một lúc sau, anh vỗ vỗ lưng của cô: “Nghỉ ngơi đi, mệt mỗi một ngày rồi.” Nhưng Mễ Kha không buông anh ra.

Tham luyến hơi ấm trong ngực anh, Mễ Kha nhỏ giọng yêu cầu: “Ôm em một lát nữa!” Tay ôm chặt hơn, vòng qua hông anh.

“Ôm đến nghiện rồi hả, còn ôm nữa?” Anh trêu chọc cô, nhưng ngược lại dùng sức ôm cô.

Mễ Kha kề mặt trước ngực Hình Khắc Lữ, nghe nhịp tim đập có lực của anh, nhắm hai mắt lại.

“Được chưa, cũng năm phút rồi, nghiện ôm cũng đủ rồi, ngủ đi.” Thấy Mễ Kha còn không có ý buông tay, Hình Khắc Lữ cười nhẹ, “Vậy thì lại thêm 5 phút.” Ngay sau đó nâng cổ tay nhìn đồng hồ, “Hiện tại ôm em nhiều hơn 5 phút, tối nay sẽ phải ngủ ít hơn 5 phút, anh có chút thua thiệt à.”

Mễ Kha vẫn mặc kệ ôm chặt anh. Hình Khắc Lữ liền bế cô ngồi ở ghế sa lon, nói: “Rửa mặt! Ngủ!” Sau đó lưu loát cởi áo vứt lên giường đi thẳng vào phòng tắm.

Mễ Kha thừa dịp anh tắm ngồi ngắm bó hoa, đợi cô từ trong túi xách lấy ra áo ngủ, Hình Khắc Lữ từ phòng tắm đi ra.

“Nhanh như vậy đã tắm sạch sẽ?” Ánh mắt nhìn theo giọt nước từ cơ ngực anh chảy xuống, Mễ Kha lấy khăn trang đưa qua: “Cũng không sợ bị cảm!”

“Sao lại không sạch sẽ? Anh còn dùng sữa tắm đấy.” Hình Khắc Lữ cũng không mặc áo, đưa tay sờ sờ lồng ngực: “Còn dùng rất tốt, anh da dày thịt béo cũng trơn mịn, không tin em sờ sờ?” Lời vừa nói đã định kéo tay Mễ Kha, làm cô xấu hổ vội chạy chốn.

Trong phòng tắm, xả nước Mễ Kha nhìn bóng mình trong gương, suy nghĩ không không chế được nghĩ lại cảnh ban đêm cùng Hình Khắc Lữ ôm nhau ngủ. Nhịp tim đập nhanh, có ngượng ngùng, có ngọt ngào, thậm chí còn có chút mong đợi và lo lắng.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng tắm bị đập mạnh hai cái, âm thanh trầm thấp của Hình Khắc Lữ ở bên ngoài vang lên: “Làm gì đó nàng dâu nhỏ? Tắm lâu như vậy?”

Lại còn giục cô! Mễ Kha vội vàng đáp lại: “Được rồi, anh mệt cứ ngủ trước đi.”

Cũng biết cô xấu hổ trốn anh. Bị rượu kích thích Hình Khắc Lữ tâm tình thật tốt, giọng nói tươi cười: “Nhanh lên một chút! Cho em ba phút, tắm xong! Tập hợp! Ngủ!”

Chờ Mễ Kha đến phòng ngủ thì Hình Khắc Lữ nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, cố ý nhìn đồng hồ, anh mặc áo thun sát nách phê bình: “Đồng chí Mễ Kha, quan niệm về thời gian quá kém, đã trễ năm phút! Sau này thu thập, còn không sắp xếp đội ngũ, không báo cáo...” Thấy Mễ Kha chỉ lo cười không hướng tổ chức báo cáo, anh giọng nói vang lên ra khẩu lệnh: “Từ bên trái phòng ngủ, chạy bộ lên giường!”

Người đàn ông này sao lại càng lúc càng đáng yêu như thế? Mễ Kha cười khanh khách nhảy lên giường, nhào vào ngực anh.

37. Chương 37

Hình Khắc Lữ cũng có chút say, trời vừa rạng sáng, người còn trong trạng thái kích thích. Cho nên khi Mễ Kha giống như điên khùng nhào lên người anh, anh cười vang tiếp được cô, lật người đè cô dưới thân mình.

“Đừng nói anh không cảnh cáo em, là nam nhân không ai có thể nhịn được bị trêu chọc.” Ánh mắt rơi vào gò má ửng hồng của cô, chóp mũi tràn ngập mùi thơm cơ thể của cô, hòa với mùi sữa tắm, Hình Khắc Lữ mơ màng nổi lên dục vọng.

Nhìn vào ánh mắt nóng bỏng của anh, Mễ Kha nhớ lại tình cảnh một đêm kia ngủ lại nhà của anh.

Hôm đó Mễ Kha cũng ở phòng tắm mè nheo thật lâu, lâu đến nỗi Hình Khắc Lữ hoài nghi cô tắm rồi ngủ thiếp đi. Đợi cô mặc áo sơ mi của anh từ phòng tắm đi ra ngoài, đã thấy anh lười biếng nằm trên giường. Mễ Kha bị dọa sợ lùi lại phòng tắm: “Anh ở đây làm gì, sao lại không đi ngủ?” Trong tiềm thức cô nghĩ anh sẽ ngủ phòng khác.

Hình Khắc Lữ thông thả ung dung đứng dậy đi đến, đem cô từ phòng tắm kéo ra nói: “Chờ em cùng nhau ngủ.” Sau đó cầm khăn lông trong tay cô, giúp cô lau khô tóc.

Lời nói của anh quá mập mờ, Mễ Kha không khống chế được tim đập loạn. Ánh mắt lơ đãng nhìn giọt nước từ yết hầu của anh, từ từ chảy xuống lồng ngực cường tráng, tràn đầy khí chất dương cương đặc trưng của phái nam, khiến mặt của Mễ Kha nóng bừng.

Quên là làm sao bị anh kéo vào ngực, cũng quên là làm thế nào bắt đầu hôn, cũng không biết tại sao bị anh đặt lên giường, khi Mễ Kha cảm thấy hơi lạnh, mới ý thức được áo sơ mi của anh bị cởi ra khỏi cơ thể, mà anh môi lưỡi trần trọc đang hôn cổ cô, xương quai xanh, sau đó dừng lại ở núm hồng trước ngực...

Cảm giác xa lạ tê dại làm Mễ Kha run rẩy, rồi lại tham luyện sự ngọt ngào anh đem lại. Sợ hãi ôm chặt sống lưng của anh, Mễ Kha không biết phải làm gì. Cảm nhận được động tác của cô, Hình Khắc Lữ bị kích thích không thể kiềm chế, bàn tay nóng bỏng chạy loạn trên cơ thể cô, lưu luyện thăm dò. Thế mà, khi ngọn lửa nhanh chóng bùng lên thì Hình Khắc Lữ nặng nề thở dốc dừng tất cả động tác. Ôm chặt Mễ Kha, vùi vào cổ cô.

Mễ Kha cơ thể gần như trống rỗng bị đặt ở phía dưới thân thể anh, cảm nhận cơ thể anh biến hóa, cô xấu hổ cả người đều đỏ, tay nhỏ bé càng khấn trương không biết nên để chỗ nào. Theo bản năng ngọ nguậy cơ thể, muốn tránh ra thân thể lại càng tiếp xúc dây dưa.

Hình Khắc Lữ giọng nói khàn khàn yêu cầu: “Đừng động, để anh ôm một lát.” Một lúc sau, anh kéo chăn mỏng che kín cô, ôm cả người lẫn chăn, nói nhỏ: “Anh muốn đợi đến đêm tân hôn cùng em động phòng, nhưng nếu tiếp tục như vậy,” hơi dừng lại, anh cười khổ: “Vợ bé nhỏ, anh thật không dám chắc chắn.”

Mễ Kha đã đắp chăn trùm kín đầu không dám nhìn anh, xấu hổ không chịu được.

“Ngủ đi.” Hình Khắc Lữ vỗ vỗ đầu nhỏ của cô, giọng nói kèm theo nụ cười: “Anh cũng cần đi tắm nước lạnh.”

Nghe thấy phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy ào ào, Mễ Kha bò dậy mặc lại áo sơ mi của anh.

Hình Khắc Lữ đi ra thấy cô cả người bọc chăn ngủ thiếp đi, bên khóe miệng còn nở nụ cười, chỉ biết lắc đầu cười khổ. Tắt đèn nằm xuống giường, ôm thân thể mềm mại không xương của cô, anh sùng ái nhẹ trách: “Vật nhỏ không tìm không phối.” Anh phải đi tắm nước lạnh, còn cô thì thoải mái ngủ ngon.

Mễ Kha hừ nhẹ chui vào ngực anh, Hình Khắc Lữ như đỡ đứa bé vỗ nhẹ lưng cô trấn an, lông mày từ từ giãn ra, tìm tư thế thích hợp ngủ sâu hơn. Sáng hôm sau vẫn bị Hình Khắc Lữ đánh thức, anh nhắc nhở: “Ba mẹ em hôm nay trở về nhà cũ, dậy sớm một chút về ăn sáng cùng hai người.”

Mễ Kha mơ hồ không rõ ồm một tiếng, chui đầu vào chăn ngủ tiếp. Hình Khắc Lữ từ sau ôm cô, mặc cho cô ngủ thêm một lát, nhưng sau đó hai lần gọi cô dậy cô cũng không phản ứng, bắt đắc dĩ anh co chân cọ lên bắp chân cô, đồng thời lấy giọng trầm thấp khàn khàn nói: “Em là bác sĩ, nên rõ ràng cơ thể nam nhân lúc sáng sớm có biến hóa, ngộ nhờ anh không chế không được...” Lời chưa xong, anh ôm cô chặt hơn, để cho cô cảm nhận được vật nóng rực của anh đang chờ phát động.

Áo sơ mi trên người lúc ngủ bị biến dạng, vạt áo bị kéo lên tận thắt lưng, cổ áo lại bị trễ xuống dưới, một bên bả vai bị lộ ra. Lúc này bị Hình Khắc Lữ dùng sức vừa kéo, bờ vai mịn màng liền dính sát vào lồng ngực vững chắc của anh, cảm giác tiếp xúc da thịt thân mật làm cho cô tỉnh ngủ.

Học y nhiều năm, Mễ Kha đối với cấu tạo thân thể con người tất nhiên rõ ràng. Cô tự động đem lời nói của anh phân thành: nam nhân, thân thể biến hóa, ba từ mấu chốt. Hiểu rõ lời nói của Hình Khắc Lữ có thâm ý khác, Mễ Kha dùng lực tránh ra khỏi lồng ngực anh bò dậy, “Em đi rửa mặt, anh nhanh lên một chút, đưa em trở về.” Gương mặt đỏ bừng cô nhảy xuống giường chạy vọt vào phòng tắm.

Nằm ngửa trên giường thành hình chữ đại, Hình Khắc Lữ bật cười.

Sau đó anh đứng dậy tới phòng tắm, cầm dép cô ngồi xổm: “Đi dép vào, cẩn thận bị lạnh.”

Mễ Kha phối hợp nhấc chân, đi dép xong, sau đó híp mắt cười tỏ ý cảm ơn, sau đó đưa ánh mắt ý bảo anh ghé sát vào, hôn nhẹ anh một cái.

Hình Khắc Lữ sờ sờ đầu cô, dịu dàng vô hạn nói: “Ngoan”

Bởi vì đêm đó anh khắc chế, cho nên đối với Hình Khắc Lữ, Mễ Kha hoàn toàn yên tâm. Cô có lí do tin tưởng, chỉ cần cô không muốn, anh sẽ không làm loạn. Vì vậy biết rõ Lễ mừng năm mới hai người phải ở cùng một phòng, có thể cùng giường chung gối, cô cũng không kháng cự. Cho nên nói Mễ Kha không chỉ là đơn thuần, trong sáng, Hình Khắc Lữ muốn bắt cô dễ như trở bàn tay. Nhưng cũng vì Mễ Kha trong sáng, lương thiện như thế, Hình Khắc Lữ mới cực kỳ quý trọng cô. Nếu như trước khi cưới muốn cô, anh có cảm giác như lợi dụng người ta khi gặp khó khăn hoặc giống như lường gạt.

Đừng thấy Hình Khắc Lữ thường ngày đối với Mễ Kha giở trò lưu manh, lại có lòng cố gắng cùng cô theo trình tự không vượt giới hạn. Tất nhiên nếu có tình huống đặc biệt xảy ra, anh cũng không có cách nào kháng cự. Dù sao, lúc động tình không phải ai cũng có thể khống chế được, huống hồ anh là một người đàn ông bình thường, lau súng cướp cò, có lúc cũng không thể tránh né.

Suy nghĩ quay trở lại, Mễ Kha thừa nhận nụ hôn nhẹ nhàng của Hình Khắc Lữ, thân thể cách áo ngủ bằng bông dính vào cơ ngực rắn chắc của anh, bàn tay nhỏ bé rụt rè vuốt sống lưng anh.

Người con gái mình yêu đang nằm dưới thân mình, gần như là đạt tới cảnh giới thiên thời địa lợi nhân hòa, Hình Khắc Lữ rất muốn ở chỗ này ăn cô. Nhưng đây là đoàn 5-3-2, anh không muốn lần đầu tiên của bọn họ lại ở chỗ này. Anh cũng không sao, chỉ cần đứng người là được, ở chỗ nào cũng như nhau, chỉ là không muốn Mễ Kha chịu uất ức. Vì vậy, Hình Khắc Lữ ngay cả hôn sâu cũng không dám chỉ lướt qua môi cô rồi dừng lại, rất sợ không đề nén được thú tính trong cơ thể.

Cảm nhận được anh gần như bộc phát, Mễ Kha thở nhẹ suy nghĩ muốn nói cho anh biết cô sợ, lại thấy bàn tay đang vuốt ve ở giữa bắp đùi cô không cử động nữa. Lặng lẽ ôm nhau một lát, Hình Khắc Lữ hôn nhẹ mắt cô, giống như làm ảo thuật lấy ra một chiếc nhẫn kim cương đeo vào ngón tay cô, từng chữ từng câu kiên định: “Người yêu, cả đời!”

Chiếc nhẫn - anh tặng cô làm quà mừng năm mới.

Người yêu - anh cho cô danh phận.

Cả đời - anh cho cô lời cam kết.

Người đàn ông bình thường luôn không đứng đắn, giờ phút này, đang làm chuyện nghiêm chỉnh nhất trên thế giới.

Kích tình đã qua, bên ngoài tiếng pháo mừng năm mới, Mễ Kha khóc không thành tiếng.

Không phải chỉ vì hạnh phúc, mà chợt nhớ đến câu nói: Hạnh phúc cho đến bây giờ đều không phải là dễ dàng nắm được trong tay.

Mễ Kha không khỏi lo lắng Hình Khắc Lữ nhiệt tình cuối cùng sẽ có một ngày sẽ phai nhạt, cũng nhút nhát lo sợ mình không kham nổi danh xưng cao cả “Quân tẩu”, càng sợ hơn điều đặc biệt này, thậm chí không cần cô bỏ ra cái gì đã có được tình yêu.

Hình Khắc Lữ lại cho rằng cô cảm động, không nói một câu vuốt nhẹ lưng cô, anh kiên nhẫn dùng giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng dỗ dành cô. Mễ Kha khóc đến mệt mỏi ngủ thiếp trong ngực anh. Mà cánh tay nhỏ giống như có ý thức, ôm chặt lấy cơ thể anh.

Mễ Kha vô ý thức lệ thuộc, khiến Hình Khắc Lữ thỏa mãn và an lòng. Anh âm thầm thề sẽ đối xử với cô càng ngày càng tốt hơn nữa, tốt đến mức để cô yêu anh, tốt đến mức cô có thể dùng cảm đối mặt với sự phản đối của ba, tốt đến mức cô cam tâm tình nguyện trở thành người của anh, nguyện ý đem hạnh phúc cả đời đặt lên tay anh.

Nhưng Hình Khắc Lữ không có quên, còn một việc, một người, mà anh muốn cùng Mễ Kha ở bên nhau cả đời cần đối mặt. Cho nên đầu năm mừng một lần Mễ Kha đi gặp Hạ Hi, nhờ cô ấy nếu có thời gian đến ngũ viện một chuyến, giúp Thẩm Gia Ngưng trị liệu.

Nhìn Hạ Hi đứng cách đó không xa nói chuyện với Hình Khắc Lữ, Lệ Hành thu hồi ánh mắt nhìn Mễ Kha, “Có mấy lời thật ra thì anh không nên nói, nhưng Mễ Kha, không phải mỗi người đều có đủ may mắn có thể yêu được mỗi tình đầu.” Thu lại sự kinh ngạc của cô vào trong mắt, Lệ Hành nhếch môi: “Cảm thấy kỳ lạ vì sao anh biết rõ? Hình gia năm đó xảy ra chuyện lớn như thế, thậm chí ảnh hưởng đến tiền đồ sự nghiệp của cậu ấy, cộng thêm cậu ta mấy năm gần đây đối với người nhà Trầm gia tận lực chăm sóc, mặc dù cậu ta không nói gì, Hách Nghĩa Thành làm sao có thể không biết?”

“Em do dự hoặc băn khoăn điều đó rất bình thường, dù sao sự tồn tại của Trầm gia cũng có chút,” Lệ Hành dừng lại một chút giống như đang tìm từ: “Xử lý chưa tốt lắm. Chẳng qua anh tin tưởng, chỉ cần em cho cậu ta sự tin tưởng cùng ủng hộ, cậu ta sẽ cho em một kết quả vừa lòng.”

Mễ Kha cúi đầu, nhỏ giọng: “Vừa nghĩ đến anh ấy tiếp xúc với người nhà Trầm gia, trong lòng em đã không thoải mái. Hơn nữa em, sợ mất đi anh ấy.”

Lệ Hành mỉm cười: “Làm sao có thể như thế? Em xem cậu ta lo lắng vì em như thế. Tin tưởng anh Mễ Kha, cậu ta yêu em!”

“Yêu em?” Mễ Kha ngược mắt, làm như muốn mượn ánh mắt Lệ Hành in thêm sức lực: “Nhưng anh ấy chưa từng nói.”

Lệ Hành giống như huynh trưởng vỗ vỗ vai Mễ Kha, “Chưa nói cũng không có nghĩa là không thương.” Nghĩ đến việc mình cùng Hạ Hi vì hiểu lầm mà tách ra sáu năm, anh lấy thân phận người từng trải nhắc nhở: “Đoán chừng hai người còn phải đối mặt với một chút khó khăn, chỉ là Mễ Kha, nhất định không được buông tay, gặp gỡ được người trong lòng, cũng không dễ dàng.”

Lệ Hành lời nói danh thếp, an ủi cùng khích lệ, Mễ Kha nặng nề cúi đầu: “Cám ơn anh, tham mưu trưởng Lệ.”

Nhìn Hình Khắc Lữ, Lệ Hành nói bốn chữ: “Cảm ơn cậu ta cũng đủ rồi.”

Mễ Kha lúc ấy không hiểu được ý tứ sâu xa của Lệ Hành nói cảm tạ Hình Khắc Lữ là có ý gì. Đợi đến khi cô hiểu ý nghĩa cảm tạ đối với người yêu như thế nào đã là rất nhiều năm về sau.

Bởi vì Mễ Kha mừng hai phải trực ban, nên chiều mừng một Hình Khắc Lữ đưa cô trở về. Được nửa đường Mễ Kha ngủ thiếp đi, Hình Khắc Lữ cũng không đánh thức cô, trực tiếp ôm người lên nhà. Đặt cô lên giường lớn của anh, nhìn thời gian thấy còn sớm anh cũng nằm xuống ngủ một lát.

Tám giờ tối, Hình Khắc Lữ đánh thức Mễ Kha, cho cô ăn tối. Thấy cô bộ dáng vẫn còn buồn ngủ, đành để cô ngủ tiếp. Mễ Kha nằm ngủ một chút, tỉnh dậy đã là buổi sáng hôm sau. Ăn xong bữa sáng tình yêu, bị Hình Khắc Lữ đưa đến bệnh viện Lục quân.

Nghiêng người giúp cô tháo dây an toàn, Hình Khắc Lữ khai báo hành tung: “Anh đến Hình Phủ xem một chút, buổi trưa sẽ qua cùng em ăn cơm.”

Mễ Kha chủ động hôn gò má anh, dặn dò: “Anh lái xe chậm một chút.”

Hình Khắc Lữ nắm cằm nhỏ của cô, mỉm cười gật đầu.

Đưa mắt nhìn xe việt dã rời đi, Mễ Kha xoay người lại, thấy Thiệu Vũ Hàn đứng ở đại sảnh.

Ánh mắt gặp nhau, Thiệu Vũ Hàn khẽ mỉm cười, “Năm mới vui vẻ tiểu sư muội!”

Mễ Kha cũng hiểu được giữ khoảng cách, cô nói: “Năm mới vui vẻ, viện trưởng”

Thiệu Vũ Hàn vẻ mặt khê biến sắc, ngay sau đó lấy ánh mắt ý bảo cô đi vào, vừa đi vừa nói: “Vất vả, Lễ mừng năm mới cũng không được nghỉ ngơi.”

Mễ Kha vô tâm cười: “Không sao, dù sao cũng phải có người trực. Hơn nữa, viện trưởng anh cũng không được ở nhà nghỉ ngơi.”

Thiệu Vũ Hàn tất nhiên không nói anh đến có liên quan tới cô, chuyển chủ đề: “Buổi trưa anh mời mọi người ăn cơm, cùng nhau đi.”

Mễ Kha chỉ nghĩ anh lấy thân phận viện trưởng mời nhân viên, cô đảo mắt: “Có thể mang theo người thân không?”

Thiệu Vũ Hàn hơi cứng lại, nhưng vốn phong độ, anh vẫn giữ thái độ lễ độ nói: “Tất nhiên.”

Buổi sáng công việc cũng không nhiều, theo thường lệ kiểm tra phòng, Mễ Kha đi qua bàn tiếp đón, trùng hợp gặp phải người đang muốn kiểm tra sức khỏe.

Tới gần một chút, Mễ Kha cảm thấy bóng dáng phía trước có chút quen thuộc, nhìn rõ ràng người trước mắt, cô cảm thấy sững sốt.

Cảm giác được có người đến gần, cô gái ngẩng đầu, chính là người lần trước tới sư bộ cô nhìn thấy — Thẩm Gia Nam.

38. Chương 38

Lần này Mễ Kha nhìn rõ ràng diện mạo Thẩm Gia Nam. Mái tóc dài đen mượt, làn da trắng nõn, đôi mắt đen mà sáng, nếu như bỏ qua sự sắc bén ẩn chứa trong đáy mắt, gương mặt trái xoan không trải qua chỉnh sửa làm người ta có một cảm giác thanh tú dịu dàng. Tổng thể mà nói, Thẩm Gia Nam là một cô gái xinh đẹp. Do cô nghĩ đến Thẩm Gia Ngưng, Mễ Kha hoàn toàn có thể tưởng tượng có biệt hiệu “Băng Sơn Mỹ Nhân” là một cô gái xuất chúng như thế nào.

Tránh tầm mắt Thẩm Gia Nam, Mễ Kha nhìn về phía y tá: “Hiểu Hiểu đâu? Y tá trưởng Lâm tìm cô ấy.” Cô cũng không muốn cùng Thẩm Gia Nam tiếp xúc, cho nên chuyển lời trước.

“Hình như là tới giường mười sáu thay thuốc rồi, tôi đi tìm cô ấy.” Y tá bỏ ghi chép trong tay xuống: “Phiền bác sĩ Mễ giúp tôi ghi danh một chút được không?” Mặc dù Mễ Kha chỉ là bác sĩ thực tập, thân là y tá, cô cũng không dám để cho Mễ Kha đi gọi.

Mễ Kha cũng không muốn ở lại: “Giường mười sáu phải không? Tôi sẽ đi gọi cô ấy.” Xoay người rời đi.

Y tá đang muốn nói cảm ơn lại nghe Thẩm Gia Nam âm thanh lạnh nhạt mở miệng: “Cô là bác sĩ Mễ?”

Thấy Mễ Kha dừng bước, y tá vội nói: “Hay để tôi đi gọi Hiểu Hiểu.”

Thẩm Gia Nam ánh nhìn khóa trụ bóng lưng Mễ Kha, “Bác sĩ Mễ, xin hỏi có thể kiểm tra sức khỏe không? Tôi muốn hỏi mấy ngày này.”

“Không phải là không thể được.” Mễ Kha xoay người, lấy thân phận bác sĩ: “Chỉ là trước mừng mười tất cả bác sĩ trong khoa thay nhau nghỉ phép, khó kiểm tra được toàn diện, cô phải chờ lâu mấy ngày.”

Nghe thế, Thẩm Gia Nam vẻ mặt trước một giây còn bình tĩnh, đã chuyển thành chán nản: “Mẹ tôi thân thể không tốt, giấc ngủ cũng thế, mà sau khi ba tôi qua đời, thần trí cũng mơ màng, tôi không dám cho bà uống thuốc lung tung, nên muốn kiểm tra sức khỏe cho bà, có bệnh gì cũng có thể uống thuốc.”

Chợt nghĩ đến Hình Khắc Lữ lần trước cũng muốn kiểm tra sức khỏe cho Trầm mẫu, Mễ Kha ý tức được tình trạng của Trầm mẫu suy nghĩ một chút cô nói: “Tôi là bác sĩ thực tập ở đây, nếu cô nguyện ý có thể đem triệu chứng mẹ cô nói cho tôi biết, có lẽ tôi sẽ cho cô một vài lời khuyên.”

Thẩm Gia Nam tầm mắt xẹt qua gương mặt trẻ con của Mễ Kha, đáy mắt tràn đầy nghi hoặc, sau đó cự tuyệt: “Cám ơn bác sĩ, tôi chỉ dự định kiểm tra sức khỏe thôi.”

Thẩm Gia Nam cười đến dịu dàng, Mễ Kha lại cảm thấy có thâm ý khác, giống như Thẩm Gia Nam đem chuyện Trầm mẫu nói ra với người ngoài là cô, không phải đơn giản chỉ là nói cho bác sĩ, mà cố ý nói cho cô biết. Một giây sau Mễ Kha liền bác bỏ suy đoán của mình, nghĩ rằng gặp chuyện liên quan đến Hình Khắc Lữ và Trầm gia nên cô để tâm.

Mễ Kha tất nhiên sẽ không cưỡng cầu, cô kiên nhẫn đăng kí cho Thẩm Gia Nam, “Ngày 25 tất cả bác sĩ sẽ đi làm, cô có thể kiểm tra toàn diện, trước đó y tá sẽ gọi điện cho cô xác nhận.”

Thẩm Gia Nam cười nhạt: “Cám ơn bác sĩ Mễ.”

Mễ Kha gấp sổ đăng kí lại, “Không cần khách sáo.”

Thẩm Gia Nam sau khi gạt đầu rời đi, động tác của cô ta chậm chạp, vì trên đùi bị thương mỗi bước đi rất khó khăn. Mễ Kha nhìn thấy trước mặt cô có bậc thang, ân cần hỏi: “Cần tôi giúp không?”

Thẩm Gia Nam nghe thế dừng lại, cô quay đầu nhìn Mễ Kha: “Tôi không có thói quen nhờ người khác giúp, trừ...” Cô ta muốn nói lại thôi, sau đó thở dài: “Nếu như chị tôi không bị bệnh, thì người đó đã là anh rể của tôi, nhưng bây giờ tôi chỉ có thể gọi anh ấy là Hình đại ca.”

Mễ Kha tuy là đơn giản nhưng đối mặt với lời nói của Thẩm Gia Nam khá nhạy cảm. Lúc này cô khẳng định Thẩm Gia Nam biết cô là bạn gái Hình Khắc Lữ, mà cô ta nói dự định kiểm tra sức khỏe cũng là nhằm vào cô. Tình hình như vậy Mễ Kha chưa bao giờ trải qua, nhất thời không biết phản ứng thế nào, cho nên trầm mặc.

Thẩm Gia Nam dường như không vội vã, nhìn thẳng vào mắt Mễ Kha: “Bác sĩ Mễ biết không, ba tôi mấy năm trước đã mất trong một vụ tai nạn xe, mẹ tôi vì không chịu được đả kích nên tinh thần không minh mẫn, còn chị tôi, bây giờ đang ở ngũ viện. Không sai, chị ấy trong mắt mọi người là bị bệnh tâm thần, mà bệnh tình của chị ấy ổn định có quan hệ trực tiếp với Hình đại ca.”

Lời nói của Thẩm Gia Nam nháy mắt trở nên sắc bén, giống như dao lam cứa vào mặt Mễ Kha, “Mẹ con chúng tôi ba người hiện tại chỉ còn lại một người què như tôi là tỉnh táo, nhưng bác sĩ Mễ, nếu như chúng tôi mất đi chỗ dựa duy nhất, tôi cũng sẽ như vậy phát điên.”

Bàn tay đặt trên mặt bàn vì dùng quá sức mà trắng bệch. Mễ Kha cố gắng giữ giọng nói bình thản: “Cô nghĩ mình đang nói gì?”

Thẩm Gia Nam cười, ba phần tự giễu, ba phần châm chọc, cùng mấy phần phức tạp, không trả lời mà hỏi lại: “Bác sĩ Mễ cảm thấy thế nào?”

Tầm mắt ngăn ngủi giằng co, Mễ Kha thu lại ánh mắt, cô liên tục hít sâu: “Tôi còn công việc, đi trước.”

Thẩm Gia Nam không ngăn cản, dây dưa, chỉ là khi Mễ Kha đi qua một bước nhìn bóng lưng cô, cô ta nói: “Xin giờ cao đánh khê!”

Mễ Kha thân hình cứng lại, tay buông thả bên người nháy mắt nắm chặt thành quyền. Thu phản ứng của cô vào trong mắt, Thẩm Gia Nam lấy điện thoại di động bấm số. Mễ Kha quay lưng về phía cô ta, không nhìn thấy nét mặt cùng động tác, chỉ là lúc vừa bước đi nghe thấy cô ta dùng âm thanh vui vẻ nói: “Chúc mừng năm mới Hình đại ca...”

Nháy mắt, Mễ Kha gần như không đứng vững. Khi biết được mối quan hệ phức tạp của Hình Khắc Lữ và Trầm gia, cô không dám hi vọng xa vời anh cùng họ nhất đạo lương đoạn, nhưng khi Thẩm Gia Nam trước

mặt cô gọi điện cho Hình Khắc Lữ, chính tai nghe thấy cô ta lấy âm thanh chứa chan tình cảm gọi anh là Hình đại ca, Mễ Kha có cảm giác cùng người khác chia sẻ Hình Khắc Lữ, thậm chí, cô cảm thấy Hình Khắc Lữ đời này cũng không thể toàn vẹn thuộc về cô. Nhận thức như vậy, khiến trong lòng cô chưa xót muốn khóc.

Mễ Kha tâm trạng rối loạn Thẩm Gia Nam xem như không quan hệ gì với cô ta. Tiếp tục trò chuyện, cô ta cố tình nói to: “Em vẫn khỏe, Hình đại ca không cần lo lắng, chỉ là mẹ em không tốt lắm, lúc nào cũng nói phải đợi anh...”

Mễ Kha chân bước nhanh, không muốn nghe bất cứ tin tức gì của Trầm gia và Hình Khắc Lữ. Chợt muốn nghe âm thanh trầm thấp của Hình Khắc Lữ, giống như làm như vậy sẽ tiếp thêm cho cô dũng khí. Từ trong túi rút điện thoại, Mễ Kha bấm số gọi cho anh không biết bao nhiêu lần, nhưng điện thoại vẫn báo bận.

Đúng vậy, cô quên, anh giờ đang nói chuyện cùng Thẩm Gia Nam.

Tiện tay để điện thoại lên bàn làm việc, Mễ Kha cảm ly đi ra ngoài. Một lát sau, phòng nước truyền đến tiếng kêu khẽ: “A!”

Thiệu Vũ Hàn vừa đi qua, thấy Mễ Kha nắm chặt tay, dưới chân là mảnh thủy tinh bị vỡ.

Vội bước tới, anh giữ chặt tay cô: “Bỏ rồi hả?” Đập vào mắt chính là mu bàn tay đỏ ửng của cô.

Mễ Kha rên một tiếng, rút tay lại. Thiệu Vũ Hàn không cho cô kháng cự, đem tay cô tới bồn rửa xả nước lạnh, tiến hàn “trị liệu làm lạnh”, đồng thời bảo y ta vừa đi qua chuẩn bị đá lạnh, rồi đưa Mễ Kha tới phòng làm việc của anh.

Thiệu Vũ Hàn nửa ngồi trước người Mễ Kha, cúi đầu cẩn thận kiểm tra vết thương, “Ngoài tay ra, em còn bị bỏng chỗ nào không?”

Mễ Kha nói không có, sau đó chịu đựng đau giải thích: “Em nhất thời không chú ý, nóng quá nên cầm không chắc.”

Thiệu Vũ Hàn giương mắt, nhìn chằm chằm vào mắt cô, giống như là thuận miệng nói: “Nghĩ gì thế, sao không cẩn thận như vậy?” Lời nói mơ hồ có chút đau lòng.

Mễ Kha phủ nhận: “Không có.”

Thông minh như Thiệu Vũ Hàn làm sao không phát hiện ra ánh mắt cô lóe lên chút bối rối? Nhưng anh không hỏi mà chỉ thu hồi ánh mắt, lực chú ý tập trung trên tay cô, phòng trừ nổi bỏng nước, dùng đá lạnh xoa lên mu bàn tay cô.

Mễ Kha thấy anh ngồi xổm trên mặt đất, đưa tay trái ra: “Để em tự làm.”

“Đừng động!” Thiệu Vũ Hàn không ngẩng đầu, vô tình nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay trái Mễ Kha, nhúu mày đồng thời một mặt vẫn tiếp tục dùng đá lạnh xoa mu bàn tay cho cô, một mặt đứng dậy ngồi bên cạnh cô, mở miệng nói: “Đây là phản đối anh năm mới sắp xếp em đi trực phải không?” Thấy cô muốn giải thích, anh cười: “Được rồi, anh biết em không cố ý.” Sau đó anh lại lấy thuốc trị bỏng thoa cho cô.

Mễ Kha xoay nhẹ cổ tay: “Cám ơn viện trưởng.”

Đối với xưng hô của cô, Thiệu Vũ Hàn làm như không để ý, anh gật đầu rồi nói: “Lát nữa ăn cơm xong em về nghỉ đi, bị như thế làm việc cũng không dễ dàng.”

Mễ Kha nào còn tâm trí ăn cơm, hơn nữa lại gần tới buổi trưa, lúc nhận được điện thoại của Hình Khắc Lữ biết Hình Phũ có chuyện anh không tới được, cô liền đến gặp Phó Bật Viễn xin nghỉ.

Nhìn thấy Mễ Kha đến, Phó Bật Viễn nâng mắt: “Buổi chiều tôi có thủ thuật, cô làm trợ thủ.”

Giải phẫu này cô biết, nhưng cô nghĩ trợ thủ là Hứa Nghiên San. Mà tay cô hiện tại có chút bất tiện, vì vậy cô nói: “Có thể đổi người khác không chủ nhiệm? Tay tôi bị bỏng.”

Phó Bật Viễn giống như không tin, đường đột kéo tay cô kiểm tra. Mễ Kha kháng cự không muốn đụng chạm với anh ta, theo bản năng lui về sau một bước, nhưng vẫn chậm, tay phải bị Phó Bật Viễn nắm chặt.

Xác nhận mu bàn tay cô bị bỏng, Phó Bột Viễn sắc mặt hòa hoãn một chút: “Lần trước làm bỏng tôi, lần này lại để mình bị bỏng, Mễ Kha, cô không thể cẩn thận một chút?” Vừa nói vừa lấy ngón tay xoa nhẹ mu bàn tay Mễ Kha, có ý vuốt ve

Không để ý đau đớn, Mễ Kha rút tay về, “Chủ nhiệm, xin tự trọng!”

Phó Bột Viễn lại gần, đối diện với cô, cười khê: “Tôi sao phải cần tự trọng? Mễ Kha, tôi đã nói rồi, cô hiểu lầm tôi. Lần trước ở phòng nước, tôi chỉ muốn chăm sóc cô mà không cẩn thận đụng vào tay cô đang hạ xuống, là cô quá khẩn trương đổ nước nóng vào tôi, nên nói xin lỗi thật ra không phải là tôi chứ?”

Lúc trước Mễ Kha còn tưởng mình đa tâm, cùng tiếp xúc với Phó Bột Viễn trên phương diện công việc, ấn tượng của cô càng ngày càng không tốt, nhất là vào lúc không có ai, anh ta nhìn chăm chăm vào Mễ Kha với ánh mắt cợt nhả, lại còn vào một lần trực đêm thấy anh ta cùng một bác sĩ nữ khoa nội rất mập mờ, cô cố gắng tránh tiếp xúc với Phó Bột Viễn.

Mặc dù có chút sợ nhưng Mễ Kha vẫn nói: “Chủ nhiệm, tôi không cho là tôi cần thiết phải nói xin lỗi.” Dưới ánh mắt hàm chứa địch ý của Phó Bột Viễn, cô ngắc đầu: “Tôi tới bệnh viện Lục quân là vì nơi này tụ tập những nhân tài ưu tú nhất trong giới y học, hi vọng sẽ được các tiền bối chỉ đạo. Còn về những việc khác, tôi không muốn cũng không hi vọng xảy ra.”

Phó Bột Viễn không ngờ rằng Mễ Kha nhu nhược yếu đuối lại có thể nói ra những lời nói gần như là cảnh cáo này. Vẻ mặt rét lạnh, giọng nói thâm trầm: “Mễ Kha, tôi xem cô chính là suy nghĩ nhiều.” Ánh mắt cũng lạnh theo, anh ta lấy bộ dáng giống như đồng nghiệp: “Cũng chỉ là bỏng một chút, cố chịu đi giúp tôi làm giải phẫu.”

Mễ Kha xoay người rời đi. Cửa phòng làm việc đóng lại, trong nháy mắt, truyền đến âm thanh thủy tinh rơi vỡ dưới đất.

Đoạn nhạc đệm này Thiệu Vũ Hàn không biết, lúc tất cả các bác sĩ đi ăn cơm trưa, ở ngoài phòng mổ nhìn thấy Mễ Kha người đã được anh cho phép nghỉ. Đi tới, anh lườm cô một cái. “Chuyện gì xảy ra? Không phải cho phép em về nhà nghỉ ngơi sao?”

Giống như là vì che dấu tâm trạng, Mễ Kha gơ tay đeo khẩu trang: “Chủ nhiệm có giải phẫu, em làm trợ thủ.”

Không bỏ qua tia sáng chột lóe lên trong mắt cô, Thiệu Vũ Hàn phân phó y tá: “Gọi chủ nhiệm Phó đến.”

Phó Bột Viễn vừa lên lầu, thấy Thiệu Vũ Hàn, anh ta hỏi: “Viện trưởng tìm tôi?”

Thiệu Vũ Hàn chỉ nghĩ là Phó Bột Viễn không biết Mễ Kha bị bỏng tay, anh giao phó: “Mễ Kha bị bỏng có điều bất tiện, tôi đã cho phép cô ấy về nhà, anh lát nữa phẫu thuật tìm trợ thủ khác.”

Phó Bột Viễn không dám bác bỏ ý viện trưởng nhưng vẫn cố tình làm khó nói: “Nhưng hôm nay nhân lực không đủ...”

Lời nói của anh ta còn xong đã bị đánh đứt, gơ tay lên ngăn Mễ Kha đi vào phòng phẫu thuật, Thiệu Vũ Hàn lạnh giọng: “Cần tôi làm trợ thủ cho anh sao?!”

39. Chương 39

Thiệu Vũ Hàn tuổi còn trẻ nhưng chức vị cao, trừ tài năng thiên phú về phương diện y học, cùng thành tích nghiên cứu khoa học đã được công nhận, mọi người đều biết anh nổi tiếng là khiêm tốn ôn hòa, lúc này lại vì một bác sĩ thực tập mà nổi giận, làm Phó Bột Viễn giật mình đồng thời không dám chậm trễ.

Giọng nói nháy mắt chuyển sang kính cẩn, Phó Bột Viễn vội vàng: “Viện trưởng nói gì vậy, tôi chỉ là nghĩ là sẽ gọi Hứa Nghiên San làm trợ thủ.” Sau đó nhìn về phía Mễ Kha, anh ta khẽ nhíu mày: “Sao lúc trước không nói, bỏng có nghiêm trọng không? Viện trưởng cũng nói vậy, sao cô không trở về nghỉ ngơi.” Giống như đoán chắc Mễ Kha sẽ không tố cáo, Phó Bột Viễn lời nói không có chút chột dạ, thậm chí ánh mắt cũng lộ ra ân cần.

Đúng là diễn viên trời sinh. Mễ Kha trong nháy mắt kích động muốn kéo bộ mặt giả nhân giả nghĩa của Phó Bột Viễn xuống, nhưng cô trời sinh tính lương thiện, từ trước tới giờ không tranh quyền thế, huống chi trước mặt Thiệu Vũ Hàn, Phó Bột Viễn không đối với cô có ý cợt nhả, nên không nói gì rồi phòng giải phẫu, cũng không thèm nói cảm ơn.

Thiệu Vũ Hàn nháy mắt cảm thấy Mễ Kha có gì khác thường, anh lấy cớ thuận đường đưa cô về. Mễ Kha từ chối không được, đành lên xe. Nhưng Thiệu Vũ Hàn cũng không biết Mễ Kha mấy ngày nay cùng Hình Khắc Lũy ở chung một chỗ, Mễ Kha cũng không thể nói cho anh biết. Cho nên, xe lái về hướng Mễ Trạch.

Trên đường đi hai người không nói gì, xe dừng bên ngoài Mễ Trạch, Thiệu Vũ Hàn phá vỡ trầm mặc, “Anh ta gây khó dễ cho em?”

Mễ Kha rất muốn giả vờ như không nghe thấy, nhưng cô không có thói quen như vậy. Khẽ cúi đầu, cô tiếp tục cời dây an toàn, “Không có.” Cũng đang chuẩn bị xuống xe thì nghe “tích” một tiếng cửa xe bị khóa.

Thiệu Vũ Hàn cũng không nói một lời. Trong giây lát, Mễ Kha không thể không xoay đầu lại đối mặt với anh.

Tay vịn trên tay lái, Thiệu Vũ Hàn nghiêng đầu nhìn cô, mở miệng khẳng định: “Sẽ không nói dối.”

Thẩm Gia Nam xuất hiện khiến trong lòng cô rối loạn, Phó Bột Viễn lại có hành động làm cô uất ức, Mễ Kha thật sự không có tâm tình cùng Thiệu Vũ Hàn nói tử tử. Đối với lời hỏi thăm của anh, ánh mắt Mễ Kha có ý cầu khẩn: “Sư huynh, có thể trước hết để em về nhà được không?”

Thiệu Vũ Hàn khẽ cau mày, anh đưa mắt nhìn gương mặt cô, không vội vã nói chuyện. Mễ Kha thấy anh yên lặng nhìn, cô cảm thấy mình có chút hèn nhát, yếu ớt, một lúc sau thấy anh nói: “Được.” Sau đó cửa xe mở ra.

Mễ Kha như trút được gánh nặng: “Cảm ơn sư huynh.”

Thiệu Vũ Hàn tất nhiên không phải muốn câu cảm ơn của cô, có thể nói, anh cuối cùng không thể làm khó cô.

“Mễ Kha.” Kể từ khi động lòng với cô, Thiệu Vũ Hàn gần như không giống như vậy gọi cả tên họ cô: “Em đã gọi anh một tiếng sư huynh, anh không hi vọng em ở bên cạnh anh mà phải chịu uất ức.”

Mễ Kha cảm kích Thiệu Vũ Hàn quan tâm. Nhưng anh không phải người trong lòng cô, cho nên đối với anh, trừ cảm ơn, cô không thể cho anh được cái gì khác. Mễ Kha chỉ nói: “Chuyện cộng việc không có gì, hơn nữa em sẽ dừng cảm, không để ỉn bị uất ức.”

Thiệu Vũ Hàn mỉm cười, anh cong môi nói: “Đi đi.”

Mễ Kha sau khi xuống xe, đi vài bước chợt nghĩ đến điều gì, cô vòng trở lại: “Sư huynh năm năm trước anh đã làm ở viện chúng ta?”

Thiệu Vũ Hàn gật đầu, lấy ánh mắt khích lệ cô nói tiếp.

Mễ Kha suy nghĩ một chút: “Vậy anh có biết một bác sĩ thực tập tên Thẩm Gia Ngưng sao?”

Đâu chỉ biết? Không nghĩ Mễ Kha nói ra tên đó, Thiệu Vũ Hàn sắc mặt khẽ biến: “Làm sao?”

Nếu như đổi lại Hình Khắc Lũy sẽ phát hiện được Thiệu Vũ Hàn đáy mắt thoáng chút bối ối, vậy mà Mễ Kha chỉ hỏi: “Sư huynh cũng quen biết với cô ấy sao?”

Thiệu Vũ Hàn e ngại không muốn cùng Mễ Kha bàn luận về Thẩm Gia Ngưng, nói chính xác, năm năm trước hiểu rõ tâm ý Thẩm Gia Ngưng, anh kiêng kỵ cùng bất kì ai nói về cô ấy. Vì vậy anh hỏi ngược lại: “Có chuyện gì?”

Mễ Kha nhất thời chưa nghĩ ra làm sao có thể tránh nói đến Hình Khắc Lũy tìm hiểu tin tức Thẩm Gia Ngưng, cô do dự một chút: “Không có gì, nghe nói cô ấy học cùng trường với chúng ta, em thuận miệng hỏi. Sư huynh hèn gặp lại.”

Nghe nói? Nghe ai nói? Tầm mắt khóa trụ bóng dáng sau lưng Mễ Kha, Thiệu Vũ Hàn như có điều suy nghĩ.

Trở lại ngôi nhà trống vắng, Mễ Kha ngồi một mình trong phòng khách, nghĩ gọi điện cho Hình Khắc Lữ, liên tục do dự cuối cùng bỏ qua. Tắt âm lượng tivi, cô nhìn trên màn hình, cảnh sum họp vui vẻ, suy nghĩ rời rạc.

Quá trưa, ánh mặt trời càng rực rỡ, Mễ Kha được bao trùm trong ánh nắng vàng, toàn thân tản mát ra hơi thở ấm áp khó diễn tả bằng lời. Nhưng nhìn kĩ hai bà vai cô sụp xuống, sắc mặt tái nhợt, cảm giác yếu ớt không thể bỏ qua.

Là ai hùng hồn nói với Thiệu Vũ Hàn sẽ hết sức dũng cảm? Đây chính là dũng cảm mà người đã nói sao? Hình Khắc Lữ đã sớm có lựa chọn, tại sao lại lùi bước? Mễ Kha cảm thấy bản thân thật hèn nhát, uất ức. Nghĩ đến đây, cô không kịp mặc áo khoác chạy ra khỏi nhà, chặn một chiếc xe taxi, đi thẳng đến Hình phủ.

Sau mười phút, đứng ở cửa Hình phủ, nhìn xuyên qua cửa kính dày thấy bóng dáng quen thuộc, mạnh mẽ rần rờ, Mễ Kha khoe môi nở nụ cười. Hình Khắc Lữ đã gọi điện nói Hình phủ có chuyện không tới được, lại kết hợp với chuyện gọi điện của Thẩm Gia Nam, cô nghĩ rằng anh bị người Trầm gia gọi đi. Không sai, cô nghĩ anh lừa cô. Cho nên dọc đường đi, cô thuyết phục bản thân phải dũng cảm nhưng trong lòng Mễ Kha thật ra rất mâu thuẫn, thậm chí lo lắng không yên.

Quản lý nhìn thấy Mễ Kha, định báo với Hình Khắc Lữ thì Mễ Kha đã đi vào, trong tiếng chào đón “Hoan nghênh quý khách” của lễ tân, Mễ Kha không để ý tới ai chạy tới, chui vào trong ngực Hình Khắc Lữ.

Hình Khắc Lữ lại không có thời gian hưởng thụ bạn gái nhỏ ôm ấp yêu thương, thấy cô chỉ mặc một chiếc áo len mỏng chạy tới, mày kiếm giờ lên: “Vội vàng hấp tấp cái gì? Bị tổ chức tà giáo theo dõi?”

Mễ Kha ôm anh không buông cái lại: “Xem ra anh cực kỳ có tiềm chất là Giáo chủ tà giáo.”

Hình Khắc Lữ tức giận: “Giáo chủ tà giáo đẹp trai như anh!” Đẩy cánh tay đang ôm thắt lưng mình, anh giật nhẹ cổ áo len của cô, giọng nói không hề dịu dàng: “Còn dám ăn mặc như thế này chạy đến?! Nếu còn lần sau, xem anh có đánh gãy chân em!”

Mễ Kha sao lại không nghe ra trong lời nói của anh có ý quan tâm, cộng thêm việc vừa gặp anh tâm trạng liền chuyển biến, cô thân mật khoác tay anh: “Vội đến gặp anh nên em quên.”

Hình Khắc Lữ quả nhiên rất không có tiền đồ, nghe vậy khí thế hoàn toàn tiêu tán. Giờ tay bóp nhẹ mũi cô, vươn người qua quầy rượu, lấy áo khoác ngoài, khoác lên cho cô. Đến lúc vào phòng mới kịp phản ứng: “Giờ này còn chưa tan việc, sao em lại đến?”

“Uhm... trốn việc.” Mễ Kha giắt hai tay ra sau lưng, bộ dáng trông thật vui mừng.

Hình Khắc Lữ hai tay ôm trước ngực, neho mày: “Dựa vào lá gan của em mà cũng dám trốn việc? Không phải phạm sai lầm bị khai trừ đi?”

“Anh mới bị khai trừ đấy.” Mễ Kha lườm anh: “Kiểm tra anh không được à?”

Hình Khắc Lữ mỉm cười: “Cùng anh ở chung một chỗ, văn hóa quân sự của em phong phú lên rồi hử, cũng biết đột nhiên tập kích đấy.”

Mễ Kha nghĩ nghĩ rồi giả bộ bóp cổ anh, lay lay: “Nói mau, sao không tới bệnh viện ăn cơm cùng em.”

“Mưu sát chồng hử?” Hình Khắc Lữ hai tay giữ eo cô, giải thích: “Cháu trai Lục Giang Phi kia dẫn người đến gây chuyện, đập phá trên lầu hai, anh xử lý hử.”

“À? Tên quỷ đáng ghét lần trước ở quán rượu sao?” Mễ Kha lập tức thu tay lại vội hỏi: “Anh động thủ à?”

“Không có” Hình Khắc Lữ hôn cô, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Anh báo cảnh sát”

Báo cảnh sát? Không giống phong cách của anh. Mễ Kha hơi híp mắt: “Anh thật không động thủ? Anh thê? Tất nhiên là cô không tin.”

“À.... đánh hai cái.”

“Chỉ hai cái?”

“Ba, bốn lần?”

“Nói thật!”

Hình Khắc Lữ cũng không dám che giấu: “Anh cũng không nặng tay, chẳng qua là khi đó khách dùng cơm không ít, không thể làm gì khác là đánh nhanh thắng nhanh.” Vừa nói đến đây, anh cười: “Em không nhìn thấy bộ dạng cháu trai của hần sợ hãi như thế nào, Lý Niệm mới kêu mấy tên thủ hạ tới, hần liền nghĩ anh cho hần lên đường.”

Mễ Kha giơ tay đánh anh: “Anh còn vui vẻ thế? Lần trước chuyện ở quán rượu không biết có bị xử phạt hay không, anh còn đánh hần?”

“Chẳng lẽ để yên cho hần? Anh không thể để yên cho hần đập phá thôi.” Lời vừa dứt, anh tỉnh mắt phát hiện mu bàn tay cô khác thường, giữ chặt cổ tay cô, anh nhìn kỹ một chút, chất vấn: “Tay em sao thế?”

Mễ Kha lúc này mới cảm thấy đau, cô nói thật: “Em không cẩn thận bỏng nước nóng, nên mới nghỉ sớm.”

“Bỏng?” Hình Khắc Lữ nhìn vết thương, sắc mặt trầm xuống: “Em đúng là ngốc, sao không dứt khoát đem tay bỏ vào trong nồi nấu? Thoa thuốc chưa? Em còn đau không?”

Mễ Kha không đáp, chỉ nhìn anh cười, dịu dàng, mềm mại, giống như trong ngày mùa đông lạnh giá gặp được ánh nắng ấm.

Hình Khắc Lữ vuốt tay nhỏ bé của cô, khẽ sáng giọng: “Còn cười, bé ngốc”

Mễ Kha tiến sát vào ngực anh, âm thanh dịu dàng mềm mại kêu: “Hình Khắc Lữ.” có loại cảm giác phụ thuộc...

Người kia trêu tức cô, cô không cần để ý, Mễ Kha kêu một tiếng nữa, anh vẫn như cũ không lên tiếng, Mễ Kha không còn cách nào khác là cố ý cọ cọ vào cổ anh, Hình Khắc Lữ lúc này mới lên tiếng, “Làm gì?”

“Em còn chưa ăn cơm.”

“Tại sao không ăn?”

“Bị bỏng tay phải đấy.”

Hình Khắc Lữ đánh nhẹ vào má nhỏ cô một cái, “Chờ, 10 phút nữa cho em ăn.”

Trong lòng có ít nhiều nghi vấn, như Thẩm Gia Nam làm sao biết cô? Hay muốn hỏi anh và Thẩm Gia Nam nói chuyện gì, nhưng nhìn bộ dáng của Hình Khắc Lữ không có gì, lời đến khoe miệng cũng bị ép xuống. Mễ Kha không nói chuyện cô gặp Thẩm Gia Nam. Dĩ nhiên, nếu cô có thể sớm phát hiện Thẩm Gia Nam có dụng ý khác, cục diện sẽ không rối loạn như vậy. Về phần Phó Bột Viễn đối với cô vô lễ, để tránh Hình Khắc Lữ gây ra phiền toái, Mễ Kha càng không nói thêm một chữ, cho nên anh cũng không biết. Thẩm Gia Nam thật ra không gọi điện cho Hình Khắc Lữ mà điện thoại của anh lúc ấy bận là vì anh đang nói chuyện với Hách Nghĩa Thành. Vì vậy lời nói và biểu hiện của Hình Khắc Lữ vẫn bình thường không có gì khác, không phải vì anh cố ý che giấu, mà vì hoàn toàn không biết chuyện.

Mễ Kha thân thể không tốt, buổi chiều bị lạnh, nửa đêm phát sốt. Hình khắc Lữ lo lắng cô lật người đè vào tay bị bỏng nên không ngủ được, thấy cô có vẻ khác thường, trực tiếp ôm đến bệnh viện. Cho đến khi truyền nước, Mễ Kha vẫn mơ mơ màng màng chưa tỉnh, chỉ lẩm bẩm gọi tên Hình Khắc Lữ.

Hình Khắc Lữ cúi người ở bên tai cô dụ dỗ: “Anh ở đây, ngoan ngoãn đi ngủ, tỉnh ngủ là khỏe, nghe lời.” Một mặt cẩn thận từng li từng tí giữ đôi tay đang làm loạn của cô, tránh đụng phải vết thương.

Mễ Kha tỉnh lại đã là giữa trưa ngày thứ hai, bên cạnh Hình Khắc Lữ đang ngủ, tay phải của anh vẫn như cũ cầm cổ tay bị bỏng của cô.

Một cảm giác ấm áp chạm nhẹ vào nơi mềm mại trong lòng, Mễ Kha dúi đầu vào ngực Hình Khắc Lữ, sợ anh tỉnh dậy cô dịch nhẹ góc chăn. Hình Khắc Lữ cử động chân, nửa đề lên người cô đem cô ôm chặt hơn.

Mễ Kha hết sốt rất nhanh nhưng lại bị cảm mấy ngày. Từ trước đến nay thân thể luôn khỏe mạnh, Hình Khắc Lữ thấy cô vừa hắt hơi chảy nước mũi, lại ho khan, đau lòng nhìn không được, nghiêm mặt cảnh cáo: “Lần sau còn bị ốm, xem anh đánh em.”

Mễ Kha bị ốm nằm trên giường, bĩu môi làm nũng.

Hình Khắc Lữ vừa thấy thế tâm lập tức mềm nhũn, ôm cô lại, dịu dàng hỏi cô muốn ăn gì.

Mễ Kha dụi dụi khuôn mặt nhỏ nhắn vào lòng bàn tay anh: “Muốn uống nước cơm.” Thấy anh cau mày, cô nói: “Anh không phải nói uống ngon sao, em chưa từng uống thử.”

Hình Khắc Lữ không có cách nào khác là xuống bếp làm nước cơm cho tiểu cô nãi nãi.

Mễ Kha uống đến đầu đầy mồ hôi, vẫn không quên phê bình: “Uống rất ngon, anh làm sao phát hiện ra đồ uống tốt như vậy?”

Hình Khắc Lữ sửa lại mái tóc cho cô, nghiêm trang nói: “Anh lúc vừa gia nhập quân ngũ, phạm sai lầm đi dọn chuồng heo, ai biết heo bị bệnh, anh thấy nó không ăn gì, gọi điện hỏi Trần bá, sau đó ông ấy nói phương pháp, em nói xem? Heo uống xong liền khỏi.”

Chờ Mễ Kha phản ứng kịp bị coi là heo, cô phun một ngụm nước cơm cười mắng: “Đáng ghét.”

Hình Khắc Lữ nín cười: “Cho nên vợ bé nhỏ, em uống nhiều một chút, khiến bệnh nhanh khỏi.”

Mễ Kha bò dậy đánh anh. Phút chốc, trong phòng tràn ngập tiếng cười vui của hai người.

Trước khi gặp Hình Khắc Lữ, Mễ Kha cho rằng tình yêu có trăm nghìn dáng vẻ. Bây giờ cô biết, dáng vẻ tình yêu chính là bộ dáng Hình Khắc Lữ đối cô. Mặc dù người đàn ông này ít khi tỏ vẻ đứng đắn, nhưng chính phần không đứng đắn này cũng không ảnh hưởng anh làm chuyện đứng đắn.

Giống như, đối xử tốt với cô.

40. Chương 40

Hình Khắc Lữ định đưa Mễ Kha về nhà nhưng đợi cô khỏi bệnh thì ngày nghỉ cũng sắp kết thúc. Ngải Lâm và Mễ Ngật Đông cũng từ Lâm Thành trở lại, cuộc sống “ở chung” của hai người cũng tuyên bố kết thúc. Trước đó, Hình Khắc Lữ cũng có ý ở “Hành phủ” thiết yến khoản đãi tiểu Hạ. Về phần mời Thúc Văn Ba, trên danh nghĩa là tài xế cho tiểu Hạ.

Thấy Mễ Kha vẫn còn hơi ho, Hình Khắc Lữ lập tức biến cô thành bộ dáng gấu nhỏ mới cho ra ngoài. Mễ Kha bị anh nắm tay, bộ dáng tròn vo, càng trông đáng yêu. Vừa thấy mặt, tiểu Hạ cũng không nhịn được đùa giỡn lưu manh. Cột nải nâng cằm nhỏ Mễ Kha, cô chặc chặc hai tiếng: “Nhìn một chút, đúng là người đang yêu, trông non mềm như miếng đậu hũ.”

Nhìn tiểu Hạ lại gần như muốn hôn. Hình Khắc Lữ nghĩ thầm: nàng dâu nhỏ biết điều như vậy, sao lại có chị em không bình thường thế này? Đồng thời gờ tay lên xách tiểu Hạ ném ra, giọng điệu khó chịu: “Người bên cạnh vẫn còn thở đây, đồng chí Hạ chú ý hình tượng.”

Dục vọng chiếm hữu rất mạnh! Tiểu Hạ nhú mày: “Làm gì vậy, tôi sao không được hôn cô ấy?”

Mấy từ này nghe sao có chút quen thuộc? Hình Khắc Lữ hừ một tiếng “Hôn cô ấy không phải quyền lợi của tôi sao?”

Mễ Kha đá bắp chân anh, khoác tay tiểu Hạ: “Bạn chạy đi đâu vậy..., gọi điện thoại cũng không tìm được?”

Tiểu Hạ không nhanh không chậm liếc mắt nhìn Thúc Văn Ba: “Vội vàng đuổi theo anh ta, năm mới trôi qua cũng không tốt.”

Hình Khắc Lữ cười như không cười nhìn soi mói, Thúc Văn Ba uống một ngụm trà, ho khan.

Mễ Kha bắt giác “A” lên một tiếng, sau đó mắt không ngừng liếc Thúc Văn Ba và tiểu Hạ, sau đó giống như tên trộm lòi tiểu Hạ tới nhà vệ sinh nói nhỏ.

Trong phòng chỉ còn hai huynh đệ, Hình Khắc Lữ lấy khuỷu tay huých Thúc Văn Ba một cái: “Tình huống thế nào, bị truy kích hả?”

Thúc Văn Ba vỗ trán, bộ dáng một lời khó nói hết: “Có chút phức tạp.”

Hình Khắc Lữ thấy thế cười, “Phức tạp gì mặc kệ, chọn trúng lập tức tiến lên, cần khách khí với ai?”

Thúc Văn Ba sắp xếp lại ý nghĩ, “Không thích hợp. Cô bé kia quá khủng, náo loạn khiến tôi đau đầu. Hơn nữa, bạn trai cũ người ta đang nhiệt liệt triển khai theo đuổi lại, tôi chỉ là đơn thuần giúp một tay.”

Hình Khắc Lữ có chút hiểu: “Chuyện xảy ra khi nào?”, “Lần đầu tiên gặp mặt, ăn cơm xong đưa cô ấy trở về, bạn trai cũ đã đợi ở cửa bốn giờ, cậu đừng nói vội, người anh em này rất có tinh thần...” Vậy mà tiểu Hạ không chào đón người ta, lúc này khoác tay Thúc Văn Ba, nói thẳng: “Đây là bạn trai của tôi Thúc Văn Ba, thiếu tá tham mưu sư đoàn XX.” Sau đó thuận nước đẩy thuyền, Thúc Văn Ba bị làm bạn trai.

Thân là người trong cuộc, Thúc Văn Ba lúc ấy cảm thấy rất bức bối, trầm nghĩ trước một giây mới giúp Hình Khắc Lữ gọi Mễ Kha một tiếng chị dâu, một giây sau báo ứng tới ngay trên đầu. Nhưng mà tiểu Hạ dù sao cũng là bạn tốt của Mễ Kha, anh đành cưỡng phối hợp. Trước ánh mắt quan sát của bạn trai cũ của tiểu Hạ, anh bình thản ung dung khê gậy đầu: “Tìm tiểu Hạ có chuyện gì sao? Đi vào bên trong nói, còn...”

Phải nói biểu hiện của Thúc Văn Ba lúc ấy rất tuyệt, tiểu Hạ hoàn toàn bá phục. Tự nhiên mà nắm chặt tay anh, cô dứt khoát cự tuyệt: “Tôi nghĩ chúng ta không có gì đáng nói, ba tôi đang chờ đánh cờ cùng Thúc Văn Ba, không tiếp đón được, tạm biệt.”

Nghe đến đó, Hình Khắc Lữ hoàn toàn hiểu ra, anh cười đánh một quyền vào vai Thúc Văn Ba: “Nếu như mà tôi không đoán sai, người ngày ấy cậu nhìn thấy là lão Hạ?”

Thúc Văn Ba cải chính: “Là lão Nguyễn! Tiểu Hạ họ Nguyễn, Nguyễn Thanh Hạ.”

“Xem ra lão Nguyễn đối với cậu rất hài lòng.” Nghĩ đến Mễ Ngật Đông, Hình Khắc Lữ cảm thán: “Chuyện tốt như vậy nếu đổi lại là tôi, ngủ cũng phải cười tỉnh. Tôi, ba vợ đại nhân có chút khó, tình cảm đang ở dưới mặt đất, còn không được công khai nghề nghiệp.”

“Quan trọng là hai chúng tôi không phải loại quan hệ kia.” Thúc Văn Ba day huyệt thái dương: “Nhưng cha cô ấy lại hết sức nhiệt tình, tôi nửa chữ cũng không nói ra được.” Hồi tưởng lại lão Nguyễn dặn dò lúc anh ra cửa, lại thêm dạo này cùng tiểu Hạ như hình với bóng, Thúc Văn Ba khái quát tổng kết: “Người này, tính khí thật không tốt.”

Hình Khắc Lữ không thể không thừa nhận, Thúc Văn Ba này chỉ số tình cảm quả thật rất thấp, theo thái độ tiểu Hạ, người ta rõ ràng diễn giả tình thật. Vì vậy anh đề nghị: “Chị em tốt của nàng dâu nhỏ phẩm chất nhất định không thành vấn đề, không ngại thử một chút?”

Thúc Văn Ba gương mặt mờ mịt: “Thử cái gì?”

Hình Khắc Lữ vẽ mặt chỉ tiếc sắt không thành thép: “Lui tới.”

Mễ Kha và tiểu Hạ từ nhà vệ sinh ra trùng hợp lại nghe được đối thoại của hai người, chợt nghĩ đến cái gì, hai người cười không khép miệng.

Hình Khắc Lữ ôm Mễ Kha vào trong ngực, ôm cô đặt lên đùi: “Xong rồi, nàng dâu nhỏ cũng không bình thường.”

Không để ý xấu hổ, Mễ Kha vòng tay qua cổ Hình Khắc Lữ, cúi đầu ghé vào tai Hình Khắc Lữ nói cho anh biết tiểu Hạ đã từng đề nghị cô cùng anh lui tới, giữa hai người cũng có đã từng có cuộc đối thoại y như hai anh vừa nói. Cuối cùng cô cười hì hì nói: “Khí thế của anh và tiểu Hạ rất giống nhau.”

Hình Khắc Lữ mỉm cười nhìn cô bày tỏ trung thành: “Nàng dâu nhỏ em không cần khảo nghiệm anh, quân cách mạng lập trường kiên định, anh chỉ cần em.”

Cùng Thúc Văn Ba liếc mắt nhìn nhau, tiểu Hạ cắt một tiếng, cô gọi nhân viên phục vụ: “Đem tất cả các món ăn của nhà hàng mỗi món một phần mang lên thử một chút.”

Nghe vậy Thúc Văn Ba không ngừng hít sâu, ngay cả “Tài đại khí thô” Hình thiếu cũng trợn tròn mắt, nghĩ thầm may là địa bàn nhà mình, nếu không đúng là đại xuất huyết à. Đặt cảm lên vai Mễ Kha, Hình Khắc Lữ vô tội trừng hai mắt: “Tiểu Hạ, mẹ cô gọi cô về ăn cơm.” Đáp lại lời anh là tiểu Hạ tiện tay ném tới hộp khăn giấy.

Có Hình Khắc Lữ và tiểu Hạ ở đây, bữa ăn tối không khí cực tốt. Mễ Kha bị tiểu Hạ khuyến khích uống một chút rượu trợ hứng. Hình Khắc Lữ ban đầu không đồng ý, kết quả không coi chừng tiểu Hạ cho tốt,

cô ấy nhân dịp anh không chú ý rót một chén cho Mễ Kha, đến lúc tan cuộc thì Mễ Kha lại lần nữa tiến vào trạng thái say rượu.

Ôm Mễ Kha vào trong khuỷu tay, Hình Khắc Lữ mỉm cười nhìn tiểu Hạ: “Đây là thành toàn cho tôi sao?”

Tiểu Hạ giơ tay vén tóc Mễ Kha: “Xong đời, uống say như vậy, bị người ta ăn mình không phụ trách a.”

Mễ Kha ngẩng đầu, gương mặt nhỏ nhắn nhìn Hình Khắc Lữ tố cáo: “Cô ấy làm rối tóc em.”

Ấn nhẹ đầu cô vào trong ngực, Hình Khắc Lữ bật cười: “Chờ ông xã đánh cô ấy.”

Cùng Thúc Văn Ba mỗi người đi một ngã, Hình Khắc Lữ đưa Mễ Kha về chỗ anh. Nói thật, dưới tình huống này không thể đem Mễ Kha nạp làm vật phẩm quân dụng, Hình Khắc Lữ không hi vọng cô say rượu. Bởi vì khi cô say, giống như tiến hành khảo nghiệm khả năng tự động kiểm chế của anh. Khi Mễ Kha ý thức không rõ ràng lại cực kì quần lầy anh, chọc cho Hình Khắc Lữ hận không thể đem cô giải quyết tại chỗ.

Xe vừa dừng, Mễ Kha đã nghiêng người dựa vào người anh, cánh tay quàng lên cổ anh. Nhìn dưới ánh trăng gương mặt anh tuấn tú, nhớ lại ngày đó gặp nhau, mùa hoa nở, lại nghĩ đến anh đợi cô, dịu dàng tình cảm, Mễ Kha lớn mật hôn lên gò má anh. Hơi thở của cô ấm áp dịu dàng bên tai anh. Hình Khắc Lữ cúi đầu, ở trên gáy cô hôn xuống.

Hô hấp cũng bị anh chiếm cứ, Mễ Kha nằm trước ngực anh, nhắm mắt lại mặc cho anh tỉ mỉ hôn lên cổ, cằm, sống mũi, mắt, trán rồi đến cái miệng đang hé mở của cô, môi anh dịu dàng lướt qua, giống như ngọn lửa khơi dậy lửa nóng đang ẩn núp trong cơ thể Mễ Kha.

Mễ Kha kiềm lòng không được đưa đầu lưỡi liếm anh, Hình Khắc Lữ thừa dịp chui vào, dùng sức hôn, bú, liếm, vừa bá đạo vừa càn rỡ. Mễ Kha bị nụ hôn này làm cho cả người vô lực, thậm chí ngón tay cũng không nhúc nhích được, trong mắt trong lòng chỉ có mỗi hình ảnh anh.

Bóng tối bao phủ, Hình Khắc Lữ trên tay hơi dùng sức đem cả người cô từ chỗ ngồi ôm vào lòng. Khi Mễ Kha ngồi trên người anh, môi của anh một lần nữa ngậm chặt môi cô, bàn tay mang theo vết chai dọc theo sống lưng của cô dò xét. Cảm giác tê dại, bất thành linh xảy ra khiến Mễ Kha theo bản năng rụt lại, ngay sau đó ưm một tiếng xuội lợ trên người Hình Khắc Lữ, anh cười nhẹ, lòng bàn tay vuốt ve da thịt cô, môi dính vào tai cô nói nhỏ: “Nếu không, đang ở trên xe muốn em?”

Giọng nói của anh trầm ấm, giống như là một loại khí độc xâm nhập vào đại não Mễ Kha, ánh mắt của cô nháy mắt trở nên mơ màng, gương mặt đỏ ửng, cánh tay cuốn lấy anh chặt hơn.

Cuối cùng Hình Khắc Lữ trở tay để ngang ghé ngồi, lật người đem cô đè phía dưới. Áo khoác đã sớm bị cởi ra, lúc này anh một mặt hôn cô, một mặt cởi nút chiếc áo len của cô, sau đó là áo ngực. Khi anh đặt môi lên điểm hồng trên ngực cô, Mễ Kha không khống chế được rên rỉ một tiếng.

Tình cảnh trở về buổi tiệc liên hoan đêm đó, nhuyển ngọc ôn hương ôm trong ngực. Vùi đầu vào ngực Mễ Kha hôn, vật nóng dưới hai chân cứng lên, anh suýt không khống chế được. Nhưng mà anh rút cuộc không có đột phá phòng tuyến cuối cùng.

Ôm chặt cô, Hình Khắc Lữ vùi mặt vào hõm vai cô: “Tiếp tục như vậy không được, anh thật sự sẽ ăn em.”

Có lẽ anh trân trọng, nên làm cho Mễ Kha thêm dũng khí, cô nhẹ nhàng nói: “Em sẽ tìm cơ hội thích hợp nói chuyện với ba, sau đó dẫn anh đi gặp ba, được không?”

Làm sao sẽ không tốt? Mắt đào hoa khẽ chớp lóe lên ánh sáng lung linh, Hình Khắc Lữ cười rộ lên: “Anh sẽ đi cầu hôn!”

Ngày nghỉ vốn cực kì ngắn ngủi, một đêm này đi qua Hình Khắc Lữ và Mễ Kha lại trở lại với cương vị công tác của mình.

Ngày đi làm thứ nhất, Hình Khắc Lữ liền bị Hách Nghĩa Thành vừa nghỉ phép trở về gọi tới phòng làm việc.

Tất nhiên là biết rõ chuyện gì, không đợi Hách Nghĩa Thành mở miệng, Hình Khắc Lữ chủ động nói: “Là một người đàn ông, em không nghĩ là mình có lỗi, nhưng làm một người quân nhân, em không tuân theo quân kỷ, xin thủ trưởng xử trí.”

“Đầu tiên là Thiên Trì, sau đó là Hình Phủ, cậu được đẩy Hình Khắc Lữ, tốt nhất cậu mừng tôi hai trận đánh!” Cầm tài liệu trong tay ném anh, Hách Nghĩa Thành giọng nói đột nhiên nghiêm nghị: “Sư bộ cũng không quản nổi cậu phải không? Còn không nhớ rõ trên người cậu mặc cái gì, trên bả vai gánh cái gì sao? Đánh nhau? Không ai quản cậu có phải cậu phá lên tận trời?”

Mặc dù coi trọng Hình Khắc Lữ, mặc dù cậu ta kiêu ngạo khó thuần nhưng Hách Nghĩa Thành rất ít khi cáu kỉnh nghiêm túc khiển trách. Nhưng mà thân là thủ trưởng, với cấp bậc của anh, không thể không làm tròn trách nhiệm.

Thấy Hình Khắc Lữ đứng nghiêm không nói một lời, Hách Nghĩa Thành tức giận: “Nói rõ một chút làm những cái gì? Để cho tôi còn biết xử lý như thế nào?”

Còn có thể là cái gì, có tài liệu Lục Giang Phi tố cáo chứ sao. Hình Khắc Lữ không nhanh không chậm: “Giải quyết việc công!”

“Bịa đặt!” Hách Nghĩa Thành hận không thưởng cho anh hai cái tát, sau khi đem người đuổi đi, anh gọi điện thoại cho Hạ Hoảng Huân, trực tiếp phân phó: “Cứ quyết định như vậy, Hình Khắc Lữ thứ năm phái xuống đoàn các cậu.”

Không nghĩ nhanh như vậy, Hạ Hoảng Huân ngoài ý muốn: “Hiệu suất rất cao, chịu thả người?”

“Không thả thì làm thế nào? Chờ tôi xử lý cậu ta à?” Lửa giận của Hách Nghĩa Thành bị khơi lên, “Cậu ta, đường đường một thiếu tá quan quân ở bên ngoài đánh nhau, bị người ta tố cáo, tài liệu cũng đưa qua.”

Thật ra thì cũng nghe Lê Hành nói qua, nhưng Hạ Hoảng Huân giả bộ không biết, quạt gió thổi lửa: “Cậu ta dám như vậy, cần ăn đòn à? Đáng đời!”

Hách Nghĩa Thành cố dằn nén cảm giác muốn ném điện thoại vào trong góc, giáo huấn: “Còn cậu nữa, đại Tham mưu trưởng cũng là đồng lõa, quản lý tốt người của cậu đi, nếu không ngày nào đó tôi ngay cả cậu cũng đem đi xử lý.”

Cứ như thế, Hình Khắc Lữ bị phái tới đoàn 5-3-2 nhận chức trưởng ban huấn luyện.

Nhận được thông báo, Lê Hành cười cười nói với Hạ Hoảng Huân: “Lão đại chiêu thuận tay đẩy thuyền này có chút inh, đây là để cho tôi xử lý?”

Hạ Hoảng Huân nín cười, nghiêm trang: “Xin Tham mưu trưởng toàn quyền xử lý.”

“Đối với việc Hình Khắc Lữ bên ngoài đánh nhau, căn cứ vào tình hình lúc đến xem, tôi....” Lê Hành cười một tiếng: “Chưa đến mức phải xử lý.”

Vì vậy chuyện Lục Giang Phi tố cáo Hình Khắc Lữ, bởi vì điều động lần này, im hơi lặng tiếng.

Biết rõ khoảng thời gian sắp tới sẽ rất bận rộn, Hình Khắc Lữ bố trí thời gian kiểm tra sức khỏe cho Trầm mẫu. Kết quả khi gọi điện thoại, Trầm Gia Nam lại nói đã sắp xếp ổn thỏa, để cho anh không cần quan tâm.

Những năm trước Trầm mẫu kiểm tra sức khỏe đều là bệnh viện ở gần Trầm gia, vì vậy Hình Khắc Lữ không hề nghĩ đến họ sẽ tới bệnh viện Lục quân, nghe thể anh chỉ nói: “Anh ngày mai sẽ chuyển tới chỗ khác, không còn ở trong sư bộ, cũng không phải lúc nào cũng có thể ở trong thành phố, về sau có chuyện tìm Dao Dao, cô ấy sẽ giúp em.” Những gì nên nói, nên làm anh đều làm hết rồi, Hình Khắc Lữ không nghĩ là cần thiết phải giải thích cái gì.

Bên kia Thẩm Gia Nam vẻ mặt không biểu lộ cái gì, giọng nói bình tĩnh: “Hình đại ca, anh cứ yên tâm, em tự biết chăm sóc bản thân.”

Hình Khắc Lữ yên lòng: “Vậy cứ như thế, anh còn có chuyện, cúp máy.”

Cho đến bây giờ đều là như vậy, mỗi lần trò chuyện chỉ có tán gẫu mấy lời.

Nghe trong điện thoại truyền đến thanh âm tút tút, Thẩm Gia Nam sắc mặt đột nhiên lạnh xuống.

41. Chương 41

Từ nhà cũ trở lại, Mễ Ngật Đông giống như phát hiện ra điều khác lạ, đối với việc Mễ Kha vừa khỏi bệnh càng thêm chăm sóc. Mặc dù trong lời nói không biểu lộ cái gì, nhưng mỗi ngày Trình trợ lý lái xe đưa đón, chuyện có vẻ kì lạ. Mễ Kha tâm trạng ảo não vì sắp đến thời gian Hình Khắc Lữ phải chuyển tới đoàn 5-3-2, còn Hình Khắc Lữ cũng vì vấn đề chuyển đơn vị mà trong lòng cảm thấy nhớ nàng dâu nhỏ nhiều hơn.

Rất nhanh tới thứ năm, trước khi đi anh cố ý đến phòng làm việc của Hách Nghĩa Thành, đứng trước cửa sổ dưới ánh mặt trời, Hình Khắc Lữ hiếm khi cởi bỏ thói quen bắt cần đời, giọng nói trầm thấp: “Thủ trưởng, em đi nhé.”

Bỏ tài liệu trong tay xuống, Hách Nghĩa Thành đứng dậy.

Đi tới gần, anh giơ tay chỉnh lại cổ áo cùng cầu vai cho Hình Khắc Lữ, sau đó trầm giọng nói: “Thêm chút tâm!”

Chỉ ba chữ đơn giản, nhưng kí thác kì vọng, Hình Khắc Lữ hiểu rõ.

Anh giơ tay, vẽ mặt nghiêm túc thành kính làm quân lễ với Hách Nghĩa Thành: “Dạ!”

Một chữ, vang vang có lực.

Hách Nghĩa Thành gật đầu, có ý vui mừng, sau đó giơ tay lên đáp lễ cấp dưới một tay mình dịu dàng.

Rời sự bộ, Thúc Văn Ba và mấy chiến hữu cũng tới đưa tiễn. Dù sao cũng không phải điều động gì lớn, hơn nữa cũng ở cùng thành phố, Huynh đệ cũng không tỏ vẻ buồn bã, ngược lại trêu ghẹo Hình Khắc Lữ thật vất vả mới thoát khỏi thân phận độc thân, lại bị chia cách mỗi người một nơi, chỉ nói một chữ thăm mà thôi.

“Không ăn được nho, nói nho còn xanh.” Hình Khắc Lữ mỉm cười bác bỏ sau đó đem mâu thuẫn chuyển đến trên người Thúc Văn Ba, “Có lòng quan tâm tới tôi, không bằng giúp lão Thúc giải quyết người, tránh để cho cậu ta bị tiểu cô nương làm cho bối rối.”

Thúc Văn Ba giơ quyền đánh anh.

Trêu chọc mấy câu, khi Hình Khắc Lữ đạp chân ga rời đi, sau kính chiếu hậu, nhìn thấy mấy huynh đệ vây Thúc Văn Ba lại, nghiêm hình bức cung. Anh một bên nhìn hã hê cười, đeo tai nghe gọi điện cho Mễ Kha, điện thoại vừa kết nối anh nói đơn giản ra lệnh: “Năm phút sau đến cửa bệnh viện cùng anh hội hợp.”

Hạ Nhã Ngôn nghe được âm thanh của anh, thấy Mễ Kha không nói gì, cô cười nhắc nhở: “Còn không mau đi, cậu ta vội vàng đi báo cáo, dừng lại không được lâu.”

Mễ Kha dí dỏm le lưỡi, sau đó để bệnh án xuống chạy ra ngoài. Vừa tới cửa bệnh viện, Hình Khắc Lữ đã lái xe vượt đã đến. Xe còn chưa dừng hẳn, anh đã nhảy xuống không nói hai lời ôm Mễ Kha đến chỗ ngồi phía sau, tiếp theo là một nụ hôn sâu.

Tình yêu cuồng nhiệt, Mễ Kha cũng trong tình cảnh một ngày không gặp như cách ba thu, hay xấu hổ nhưng cô cũng ngầm cho phép Hình Khắc Lữ giở trò lưu manh. Nụ hôn vừa qua, cô mặt đỏ hồng nhìn đồng chí thiếu tá mặc thường phục, gật đầu khen ngợi: “Còn rất đẹp trai.”

Hình Khắc Lữ khước mắt đuôi mày đều là nụ cười, véo nhẹ gương mặt cô tiện thể ăn đậu hũ: “Ánh mắt em không tồi.”

Mễ Kha giận dữ lườm anh, vừa giúp anh chỉnh lại cổ áo lại giống như tiểu đại nhân dặn dò: “Nghe chị Nhã Ngôn nói anh làm trưởng ban huấn luyện, công việc rất mệt mỏi, anh đừng có liều mạng, cả ngày ở trong sân huấn luyện, eo cùng chân rất dễ bị tổn thương, chú ý thân thể, huấn luyện người khác cũng khách khí một chút, tránh bị nhiều người tức giận...”

Cô nói liên tục bộ dáng giống như cô vợ bé nhỏ, Hình Khắc Lữ bật cười: “Chưa từng nghe nói qua huấn luyện còn khách khí, vậy muốn anh làm gì?” Trên cánh tay bị cấu một cái, anh đồng ý: “Được, được, được, tất cả nghe theo em, anh lấy danh nghĩa đảng thề nghiêm túc thi hành chỉ thị của vợ, bảo trọng thân thể!”

Sau đó tiến tới bên tai Mễ Kha nói nhỏ: “Không có thân thể tráng kiện, làm sao có thể bắt quan, vượt ải, ăn em a. { }!”

Mễ Kha đang véo da mặt của anh xem dày thêm mấy phân, thì bị Hình Khắc Lữ ôm vào trong ngực, nghe anh dịu dàng dặn: “Thời gian tới sẽ rất bận, thường xuyên huấn luyện, còn phải dẫn quân ra bên ngoài, có thể không có biện pháp vào thành phố gặp em, ngoan ngoãn, đừng làm anh lo lắng.” Cảm thấy vòng tay cô nhẹ nhàng kiên định ôm mình, Hình Khắc Lữ tâm mềm nhũn như một vũng nước, vẻ mặt tràn đầy vui sướng khẽ nói: “Chuyện của chúng ta tạm thời đừng nói với ba em, anh không ở đây, nhờ ba em không tiếp nhận được nỗi giận mình em sẽ không ứng phó được, chờ anh qua đợt này sẽ tự mình tới cửa bái phỏng lão nhân gia, có nghe thấy không?”

Mễ Kha vùi gương mặt nhỏ nhắn vào ngực anh, buồn bực không lên tiếng.

Hình Khắc Lữ lại nhất định bắt cô trả lời: “Nói em có nghe không?”

Mễ Kha chu môi: “... Nghe.” Suy nghĩ một chút, cô hỏi: “Nhưng, em có thể tới thăm anh không?”

“Tất nhiên có thể.” Hình Khắc Lữ sờ sờ đầu cô: “Lúc nào cũng hoan nghênh thủ trưởng thị sát chỉ đạo công việc, nhớ gọi điện trước cho anh.” Chỗ ở không tốt, anh cũng không nỡ để cô vất vả.

Quân nhân quan niệm thời gian chính xác, nên Hình Khắc Lữ không dừng lại được bao lâu, dù là không bỏ được, anh cũng đành buông lỏng tay, “Được rồi, ngày đầu nhậm chức, tối trễ không tốt.”

Chợt có cảm giác ly biệt, thoáng chút chua xót Mễ Kha lệ tràn khóe mắt. Nhưng tránh để Hình Khắc Lữ lo lắng, cô cố gắng đè nén, nở nụ cười ấm áp, tiễn anh.

Sao lại không nhìn ra cô cố gắng kiên cường, nhưng thân là quân nhân, Hình Khắc Lữ có nhiều việc thân bất do kỷ. Bàn tay nhẹ vuốt má cô, anh trêu chọc cô: “Vừa đúng dịp để em suy nghĩ một chút, chờ lần sau gặp mặt không thể chờ đợi, lấy thân báo đáp.”

Mễ Kha đẩy anh: “Đi nhanh đi, nếu không muộn lại lái xe nhanh. Nhắc nhở anh, không đáp ứng chuyện của em, bỏ anh.”

“Nhớ rồi, cai thuốc kiêng rượu, không đua xe. Yên tâm đi vợ bé nhỏ, kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ” Từ ghế sau đi xuống, ngồi trên ghế tài xế, Hình Khắc Lữ từng câu từng chữ giao phó: “Ồ nhà thật tốt.” Sau đó nhìn cô thật lâu, khởi động xe.

Mễ Kha mỉm cười, vẫy vẫy tay với anh, xe vừa khởi động nước mắt cũng không tiếng động rơi xuống. Cô đứng im tại chỗ, không dám đưa tay lên lau, rất sợ Hình Khắc Lữ ở trong kính chiếu hậu nhìn thấy. Vẫy mà, xe vội vã đi được khoảng một trăm mét lại quay trở lại.

Khóe mắt vẫn còn nước mắt, Hình Khắc Lữ một lần nữa dừng xe trước mặt cô. Ánh mắt nhìn Mễ Kha dịu dàng, ấm áp, anh lấy tay lau nước mắt cho cô, khẽ sáng giọng: “Ngốc nghếch!”

Cô một cái nhăn mày, một nụ cười, luôn luôn chạm vào nơi mềm mại nhất trong đáy lòng anh. Nhìn bộ dáng Mễ Kha rưng rưng nước mắt nhìn anh, Hình Khắc Lữ trong lòng dâng lên cảm giác vui vẻ ấm áp, cái loại cảm giác này dù ở chung với Thẩm Gia Ngưng mấy năm cũng chưa từng trải nghiệm qua, cảm giác chua xót lại ngọt ngào, để cho anh ý thức được, cái gì gọi là - yêu!

Vừa tới đoàn 5-3-2, tới phòng làm việc Hạ Hoàng Huân, Hình Khắc Lữ tới gặp thượng cấp chào hỏi: “Hình Khắc Lữ phía trước báo cáo!”

Thấy anh nghiêm trang, Hạ Hoàng Huân mỉm cười nói: “Vứt cho tôi một đồng chuyện, còn giả vờ nghiêm túc. Bắt đầu từ bây giờ, huấn luyện trong đoàn giao cho cậu.”

Hình Khắc Lữ nhíu mày: “Áp lực có chút lớn, ngộ nhờ tôi không đáp ứng được làm thế nào?”

“Làm thế nào?” Hạ Hoàng Huân nhìn về phía Lê Hành: “Cậu cứ nói đi?”

Lê Hành làm bộ trầm tư suy nghĩ, không nhanh không chậm: “Hái lon cầu vai của cậu ta.”

Hình Khắc Lữ lấy mũ quân trang đập anh: “Cả ngày suy nghĩ lộn lon của tôi, thiếu đạo đức, cảm thấy lộn sao của tôi dễ dàng?”

Thật ra đối với việc Hình Khắc Lữ đến, vui mừng nhất chính là Lệ Hành. Thân là tham mưu trưởng, lúc tiền nhiệm phụ trách huấn luyện mấy trăm tên quan binh đều đè nặng trên vai anh, nói không mệt là giả. Hôm nay có trợ thủ, anh rốt cuộc có thể thở phào một hơi rồi.

Bố trí công việc, Lệ Hành hỏi: “Tôi kí túc xá sắp xếp một chút hay đi xem xét xung quanh?”

Hình Khắc Lữ cầm lấy mũ đi ra ngoài: “Hành lý của tôi đơn giản, không có gì cần sắp xếp. Đi thôi, sân huấn luyện vượt chướng ngại 400m.”

Cái gọi là 400m chướng ngại, chính là cự ly 400m bố trí các loại chướng ngại, yêu cầu binh sĩ trong thời gian ngắn nhất vượt qua toàn bộ chướng ngại, là quân nhân, đối với thể lực, sự linh hoạt, tinh thần dũng mãnh đều phải xuất sắc, yêu cầu huấn luyện rất nghiêm khắc.

Thấy Tham mưu trưởng đến, chỉ huy huấn luyện Trần Vệ Đông chạy bộ đến chào: “Đồng chí Tham mưu trưởng, liên đội hai đang tiến hành vượt 400m chướng ngại, xin chỉ thị”

Lệ Hành đáp lễ: “Huấn luyện tiếp tục.” Sau đó giới thiệu: “Trưởng ban huấn luyện Hình Khắc Lữ, liên trưởng đội hai Trần Vệ Đông.”

Quân diễn đã từng gặp qua, có thể coi như biết. Sau khi tiến hành chào hỏi, Hình Khắc Lữ đưa mắt nhìn ra sân huấn luyện. Lệ Hành đơn giản giới thiệu cho anh tình huống, điểm xuất phát, sau đó hai người rất ăn ý bắt đầu bấm giờ.

Tay không vượt qua mười bốn chướng ngại vật, một phút năm mươi giây, được gọi là thành tích ưu tú.

Hình Khắc Lữ lại cảm thấy không hài lòng, anh quay mặt giao phó Trần Vệ Đông: “Chọn người anh cảm thấy làm được, đeo súng chạy.”

Ngay cả chọn lựa cũng lược bỏ, Trần Vệ Đông nghe vậy chỉ đích danh: “Lý Hoành Lượng”

Trung đội trưởng Lý Hoành Lượng da ngăm đen, vóc người cao gầy nhưng rất cường tráng, là người đứng đầu vượt qua thử thách, 400m chướng ngại, tay không vượt qua 14 chướng ngại vật, đeo súng chạy mất hai phút, tốt.

Lý Hoành Lượng tỏ vẻ cao ngạo, chạy xong thấy Hình Khắc Lữ nhìn anh ta một cái, có vẻ không hài lòng, anh ta cũng cau mày. Trần Vệ Đông thấy thế mở miệng nói: “Lý Hoành Lượng tay không chạy thành tích tốt nhất là một phút bốn mươi hai giây.”

Ánh mắt sắc bén thẳng tắp rơi trên người anh ta, Hình Khắc Lữ thanh âm nhàn nhạt nói: “Trên chiến trường cậu cũng tay không sao?”

Lý Hoành Lượng có ý không phục, lại thấy liên trưởng cùng tham mưu trưởng không nói chuyện, cũng không dám lên tiếng.

Vì một câu nói của trưởng ban huấn luyện, tất cả quân sĩ vô trang đầy đủ, kết quả đừng nói ưu tú, ngay cả tạm được cũng chỉ có mấy người, đại đa số không đạt yêu cầu.

Sau khi thay trang phục huấn luyện, Hình Khắc Lữ đứng ở điểm xuất phát, các binh sĩ vốn đang mệt mỏi đứng không vững nhất thời quân tình sục sôi, theo thứ tự đứng hai bên, trong lòng đối với khí thế của đồng chí thiếu tá trước mắt có chút tò mò, thậm chí là mong đợi.

Hình Khắc Lữ rốt cuộc cũng không khiến các chiến sĩ thất vọng, anh từ điểm xuất phát chạy, vượt 100m, 200m theo thứ tự vượt qua năm cái cọc, nhảy hố sâu, qua chướng ngại, tiến tới mốc 300m chui qua lưới sắt, vượt tường, nhảy qua hai hố sâu, sau đó còn 100m chạy tới điểm cuối, vượt qua mười bốn chướng ngại vật, mất một phút ba mươi lăm giây, so với thành tích tay không tốt nhất của Lý Hoành Lượng còn ngắn hơn bảy giây.

Hơn nữa lúc vượt qua cọc chắn, tường cao thì Hình Khắc Lữ một tay cầm súng, một tay bám chắc, tư thế nhảy cùng tốc độ rất mạnh mẽ lưu loát, khiến toàn bộ chiến sĩ toàn liên đội thán phục. Thậm chí là Lệ Hành xuất thân là bộ đội đặc chủng trong mắt cũng có ý tán thưởng.

Thành tích như vậy đừng nói là đeo súng, cho dù là tay không, cả sư đoàn cũng không có mấy người. Lý Hoành Lượng tâm phục khẩu phục dẫn đầu liên đoàn võ tay.

Hình Khắc Lữ tất nhiên là có thực lực. Năm ngoài tỵ võ toàn quân, anh là quán quân, vượt 400m chướng ngại đối với thể lực yêu cầu cực cao, theo ghi chép toàn quân, trước mắt anh vẫn giữ vững vị trí đứng đầu. Vì vậy, ngay mới ngày đầu nhận chức, anh dùng thực lực bản thân “lập uy”.

“Giống mọi người, tôi cũng từng nghĩ thà đi 5km cũng không nguyện ý chạy vượt chướng ngại. Nhưng chúng ta là quân nhân, nhiệm vụ là canh giữ bảo vệ tổ quốc, cần phải chuẩn bị mọi tình huống.” Sau đó lấy ánh mắt khích lệ, Hình Khắc Lữ nhìn qua các binh sĩ: “Muốn giữ vững danh hiệu quân đoàn thiện chiến nhất của đoàn chúng ta, nhất định phải chiến thắng mọi khó khăn gian khổ, đem những chướng ngại kia coi như là phong cảnh, nhẹ nhàng vượt qua, các đồng chí có lòng tin không?”

Đối mặt với kết quả vượt qua thử thách của trưởng ban huấn luyện, các chiến sĩ cảm xúc nháy mắt sục sôi, đồng thanh: “Có!”

Hình Khắc Lữ giọng nói vang vang: “Tiếp tục huấn luyện!”

Hình Khắc Lữ quả quyết, kiên nghị như vậy, Mễ Kha chưa từng thấy qua.

Một phút kia, cô đối với người đàn ông cả người toát lên vẻ lưu manh này hiểu sâu hơn.

Kết thúc một ngày huấn luyện, người đầy bụi đất Hình Khắc Lữ không để ý vội gọi điện cho Mễ Kha, sau đó hai người bắt đầu vì sự nghiệp truyền thông quốc gia làm công hiến. Sáng sớm hôm sau, khi Hình Khắc Lữ đến sân huấn luyện bắt đầu luyện binh, Thẩm Gia Nam mang theo Trần mẫu tới bệnh viện Lục quân kiểm tra sức khỏe.

Đối với Mễ Kha mà nói, gặp mặt Thẩm Gia Nam vốn trong dự liệu, cô thật ra thì tối hôm trước nói chuyện với Hình Khắc Lữ đã tích tụ đầy đủ dũng khí, nhưng ngoài dự đoán của cô là khi Thẩm Gia Nam cùng cô xảy ra xung đột, Mễ Ngật Đông tự nhiên xuất hiện ở bệnh viện Lục quân.

42. Chương 42

Cô ta vừa thanh toán phí kiểm tra sức khỏe, đang tìm chỗ ngồi xuống, tay trái dặt một phụ nữ trung niên, bà mặc một chiếc áo bông màu sẫm, tóc hoa râm, gương mặt tiêu tụy.

Mễ Kha không chỉ một lần tưởng tượng hình ảnh Trần mẫu, giờ trực tiếp gặp, thấy gương mặt già nua không hợp với số tuổi, trong lòng dao động. Theo tuổi của Trần Gia Ngưng và Hình Khắc Lữ phán đoán, Trần mẫu và Ngải Lâm đều kết hôn muộn, không cách nhau mấy tuổi, nhưng Ngải Lâm bảo dưỡng tốt nhìn trông như ba mươi mấy tuổi, mà Trần mẫu trước mắt...

Hoàn toàn có thể tưởng tượng được biến cố năm năm trước có bao nhiêu đả kích với Trần mẫu, Mễ Kha chợt tha thứ cho hành động mạo phạm của Trần Gia Nam lần trước. Đứng tại chỗ, cô nghĩ muốn lên giúp một tay, lại sợ Thẩm Gia Nam không chấp nhận, đang chần chờ thì nghe được đối thoại của hai mẹ con.

Trần mẫu mở miệng, nhìn xung quanh, ngóng về phía cửa: “Lữ tử đâu rồi, sao giờ này chưa tới?”

Thẩm Gia Nam không ngần đầu: “Hình đại ca không ở trong thành phố, có việc nên không tới được.”

Trần mẫu cau mày, “Có phải hai con cãi nhau? Sao lễ mừng năm mới cũng không đến thăm mẹ?”

Thẩm Gia Nam tiếp tục động tác diên đăng kí: “Không có cãi nhau, mẹ đừng đoán mò.”

“Hai đứa đều muốn kết hôn, Lễ mừng năm mới cũng không ở cùng nhau, mẹ có thể không nghĩ sao?” Trần mẫu sắc mặt trầm xuống: “Mẹ nói cho con biết Gia Ngưng, nếu con dám gây chuyện với Lữ tử, mẹ nhất định không tha cho con.”

Quên nhân vật bị trao đổi, bị nhận nhầm là Thẩm Gia Ngưng, Thẩm Gia Nam mất kiên nhẫn, cô ngừng đầu phản bác: “Con khi nào thì gây chuyện với Hình đại ca? Mẹ đừng đem sai lầm của chị hai khiển trách con...”

“Con nói cái gì?” Trần mẫu không phân biệt rõ chị em hai người cất cao âm lượng, cố gắng hất tay Thẩm Gia Nam: “Nếu không phải con phạm sai lầm, ta trước mặt Lữ tử phải lấy lòng sao? Con đúng là nha đầu không phân biệt tốt xấu!” Dưới tình huống mơ hồ, bà vừa trách mắng con gái vừa kéo tay cô cần, sau đó

mắng: “Đều tại con không có tiền đồ, thật vất vả mới có đứa bé lại bị mất, nếu không nghĩ tới đứa bé, Lũy tử cũng sẽ không để ý con....”

Nếu chỉ là đau Thắm Gia Nam sẽ cố nhịn, nhưng Trầm mẩu nói lớn như vậy, thu hút ánh mắt người khác, cô không nhịn được, theo bản năng lấy tay che miệng bà lại, đồng thời nhỏ giọng quát: “Mẹ, mẹ nói nhỏ một chút, sợ người khác không biết chuyện xấu của con gái mẹ sao?”

Thắm Gia Nam âm thanh đè xuống thấp nhất, Mễ Kha không nghe thấy, nhưng câu nói của Trầm mẩu lúc trước đã khơi dậy từng đợt sóng lớn.

Đứa bé? Đứa bé của Thắm Gia Ngưng? Tại sao Hình Khắc Lũy phải vì đứa bé mà để ý cô ta?

Hình Khắc Lũy đem đoạn thời gian trải qua cùng Thắm Gia Ngưng nói rất rõ ràng, mặc dù không trực tiếp nói rõ Thắm Gia Ngưng và anh xảy ra quan hệ, Mễ Kha cũng không hoài nghi bọn họ vượt qua ranh giới.”

Mễ Kha trong lòng chua xót muốn khóc, cúi đầu ừ một tiếng.

Có sự an bài của viện trưởng, quá trình kiểm tra sức khỏe của Trầm mẩu tiến hành rất thuận lợi, lúc kiểm tra điện tâm đồ Thiệu Vũ Hàn tự mình kiểm tra cho bà. Thấy tâm trạng của mẹ ổn định, Thắm Gia Nam chào hỏi với Thiệu Vũ Hàn đang từ phòng kiểm tra ra ngoài. Cho nên khi Mễ Kha từ chỗ rẽ cầu thang đi tới, chỉ thấy cô ta ngồi ở trên ghế dài nghỉ ngơi.

Gặp cô ta, Mễ Kha thật sự không có lời nào để nói, vì vậy cô cố ý đi qua. Nhưng Thắm Gia Nam tất nhiên không muốn buông tha cơ hội vô tình gặp được này, lúc Mễ Kha đi qua cô ta thì cô ta lấy giọng lạnh lùng nói: “Tình huống của chúng tôi, cô đã nhìn rõ rồi chứ?”

Mễ Kha dừng bước, tay nhét trong túi áo blouse nắm chặt thành quyền, cố gắng kiềm chế cảm xúc, cô xoay người lại.

Thắm Gia Nam vịn vào tay ghế đứng lên, chân thấp chân cao đi tới, “Theo điều kiện bác sĩ Mễ, tìm nam nhân tốt rất dễ dàng, không phải không có Hình đại ca là không được đúng không?”

Nếu lúc trước, điều đó là sự thật. Nhưng mà bây giờ, Mễ Kha đã đem tình cảm trao cho Hình Khắc Lũy, không phải nói buông tay là có thể buông, hơn nữa tại sao cô lại phải buông tay?”

Không cho Mễ Kha có cơ hội nói chuyện, Thắm Gia Nam nói thẳng: “Kể từ khi mẹ tôi trạng thái tinh thần có vấn đề, bà thường coi tôi là chị gái, tâm nguyện lớn nhất của bà là nhìn thấy tôi và Hình đại ca kết hôn, sau đó sinh đứa bé, cho nên mỗi lần chỉ cần tôi phản bác, bà sẽ....” Lời nói đến đây, giọng cô nghẹn ngào, “Chị tôi và Hình đại ca có hiểu lầm, mà bọn họ, đứa bé vì tai nạn xe mà không còn, chị ấy mới không chịu nổi đã kích đến tận bây giờ.”

“Cô nói cái gì?” Toàn bộ dũng khí trong nháy mắt bị tản đi, Mễ Kha không thể tin: “Bọn họ, đứa bé?” Ánh mắt phút chốc mơ mờ, cô lẩm bẩm: “Không thể nào, anh rõ ràng nói....” Mễ Kha không nói được nữa, cô cắn môi, ngửa đầu ép nước mắt chảy ngược vào trong.

“Sau khi tai nạn xe cộ tỉnh lại, chị tôi biết đứa bé không còn, đã cầu xin mẹ tôi đừng nói cho Hình đại ca, sợ anh ấy trách chị không cẩn thận, nhưng khi chị biết mình không chỉ mất khả năng sinh đẻ lại còn hại chết ba tôi, chị bắt đầu suy sụp.” Ánh mắt âm trầm nhìn vào gương mặt tái nhợt của Mễ Kha, Thắm Gia Nam lấy giọng nói không cho phép phản bác: “Nếu không phải là có tình cảm với chị tôi, cô cho rằng Hình đại ca sao lại không oán không hỏi chăm sóc chúng tôi năm năm? Có thể anh ấy cũng thích cô, nhưng bởi vì chị tôi bị bệnh đã lâu, anh ấy không chờ được.”

Mễ Kha dĩ nhiên không tin Hình Khắc Lũy là người như vậy. Nhắm mắt lại sau đó mở ra nhìn thẳng vào ánh mắt của Thắm Gia Nam nói: “Cô cho rằng chỉ nói mấy điều này tôi sẽ buông tay. Thắm Gia Nam, cô thật sự là vì bất bình cho chị mình sao? Hay bởi vì cô thích Hình Khắc Lũy, cho nên không tiếp nhận được tôi và anh ấy ở cạnh nhau?” Liên tục hít sâu, muốn tiếp thêm dũng khí cho bản thân, cô lấy điện thoại: “Cô nói anh ấy và chị của cô có đứa bé đúng không? Được, tôi ngay bây giờ hỏi anh ấy, nếu như câu trả lời của anh ấy giống như cô, tôi sẽ... rút lui.”

Vậy mà một giây tiếp theo, Thắm Gia Ngưng sắc mặt âm trầm vút điện thoại di động xuống đất.

Chỉ nghe “bộp” một tiếng, chiếc điện thoại màu hồng rơi xuống nền đá cẩm thạch, pin và thân máy mỗi thứ một nơi.

Mẽ Kha ánh mắt ướt đầm, chỉ cần một giây kế tiếp sẽ rơi lệ, tầm mắt mơ hồ, lại nghe Thẩm Gia Nam lên án nói: “Tại sao cô có thể ác độc như vậy? Cô không phải bác sĩ sao? Cô không phải là cứu sống bệnh nhân sao? Nhà chúng tôi đã như vậy, sao cô không thể nhường Hình đại ca cho chúng tôi? Cô có biết hay không, kể từ khi quen cô, anh ấy cũng không chăm sóc chúng tôi. Không có anh ấy, mẹ tôi và chị tôi phải làm sao? Cô có phải muốn họ điên khùng cả đời?” Nói đến phần sau, âm lượng cô ta càng cao, không ngừng kinh động đến tiểu Hạ tới gặp Mẽ Kha và y tá đi ngang qua, còn có Thiệu Vũ Hàn đang kiểm tra phòng cùng Trần mẫu.

Kéo Mẽ Kha đến bệnh cạnh, tiểu Hạ liếc Thẩm Gia Nam một cái: “Cô là ai? Muốn làm gì? Tôi cho cô biết đừng thấy cô ấy tính khí tốt mà bắt nạt, tôi sẽ không nể mặt cô.”

Thẩm Gia Nam vẻ mặt như không biết làm thế nào: “Có chỗ dựa là Hình đại ca, tôi làm sao dám khi dễ cô ấy, tôi chỉ cầu xin cô ấy không nên quá khi dễ chị gái đang bị bệnh nặng của tôi.”

Thẩm Gia Nam chỉ trích khiến Mẽ Kha khó chịu khổ sở, không để tâm tới việc giải thích cái gì cho tiểu Hạ, cô lau nước mắt, quay người muốn rời khỏi.

Khi Thiệu Vũ Hàn từ trong văn phòng khoa ra ngoài, Thẩm Gia Nam ngay trước mặt tiểu Hạ và Mẽ Kha nói: “Chị tôi một ngày nào đó sẽ tốt hơn, nếu như chị ấy tỉnh táo lại biết Hình đại ca cùng với cô, chị ấy sẽ không chịu nổi.”

Trần mẫu bị ba chữ “Hình đại ca” trong lời nói của cô ta đánh thức, ý thức giống như nháy mắt thanh tỉnh, bà vọt tới trước mặt Mẽ Kha, vẻ mặt dữ tợn chất vấn: “Có phải cô quyến rũ Lữ tử? Tôi nói cậu ta sao lại chưa muốn kết hôn với Gia Ngưng, hóa ra đều bởi vì cô!”

Tiểu Hạ cũng mặc kệ bà điên hay không, nghe vậy không khách khí đáp lại: “Bà nói lời điên khùng gì thế!”

Trần mẫu chợt động thủ, đẩy tiểu Hạ ra, nhào tới người Mẽ Kha.

Tiểu Hạ hoảng sợ hét lớn, Mẽ Kha thậm chí quên cả tránh, nếu như không phải Thiệu Vũ Hàn giữa không trung chặn lại tay Trần mẫu, nắm đầm này thật sự rơi trên người cô rồi. Đánh hụt, Trần mẫu không cam lòng, bà vừa mắng: “Hồ ly tinh, dám quyến rũ con rể tôi, nhìn xem tôi không đánh chết cô...” một bên giằng giằng nhào đến người Mẽ Kha.

“Mẹ, mẹ dừng tay, mẹ...” Không rõ là thật lòng hay giả dối Thẩm Gia Nam cố gắng ngăn lại mẹ, lúi lúi kéo kéo, bị trượt chân, toàn bộ sức nặng ngã lên người tiểu Hạ, khiến tiểu Hạ cả người lão đảo.

Cùng lúc đó, y tá cũng phản ứng kịp bước lên ngăn lại, “Có gì bình tĩnh nói...”

Thiệu Vũ Hàn cánh tay ôm lấy Trần mẫu: “Bác gái bác bình tĩnh một chút...” Nhưng Trần mẫu dường như hoàn toàn mất bình tĩnh, như bò điên, ngựa hoang, vùng vẫy khiến anh là đàn ông cũng có chút không khống chế được.

Mẽ Kha bị tình trạng hỗn loạn trước mắt khiến hoảng sợ ngăn người, giống như người ngoài cuộc không chút phản ứng, chỉ ngây ngốc nhìn Trần mẫu gào thét giãy giụa, mà tiểu Hạ đang cùng Thẩm Gia Nam lôi kéo, đánh xé. Cho đến khi Trần mẫu nghiêng đầu cắn vào mu bàn tay Thiệu Vũ Hàn, thoát khỏi khống chế của anh nhào đến, cô chợt hồi hồn, xông tới suýt chút nữa đẩy ngã tiểu Hạ. Mà cô vừa đến gần, vừa đúng tạo cơ hội cho Trần mẫu, Mẽ Kha trong nháy mắt xoay người, trên lưng bị một quyền cứng rắn.

Tiểu Hạ giận dữ: “Bà dám đánh bạn ấy?!” Nói xong muốn đánh lại bỗng nhiên sau lưng có một bàn tay ngăn cản cô.

Trình tiên sinh ôm tiểu Hạ lại, thì Mẽ Kha bị một nguồn sức mạnh kéo lại được ôm vào lồng ngực một người. Ngay sau đó, cô nghe được giọng nói lạnh lùng trầm thấp: “Ai có thể nói cho tôi biết, chuyện gì xảy ra?!”

Mẽ Kha giương mắt, nhìn thấy đường cong gò má lạnh lùng của Mẽ Ngật Đông.

Cảm giác uất ức nhất thời lan tràn đến từng tế bào trong cơ thể, cô yếu ớt nắm lấy áo ông: “Ba!”

Mẽ Ngật Đông, cánh tay ôm lấy Mẽ Kha, ánh mắt nhìn về phía Thiệu Vũ Hàn: “Viện trưởng Thiệu!”

Ba chữ rét lạnh, ý tứ chất vấn.

Ánh mắt sâu thẳm nhìn lên người Mễ KHa, sau đó chuyển sang Thẩm Gia Nam, giống như có rất nhiều nghi vấn Thiệu Vũ Hàn chưa rõ ràng, vì vậy anh chỉ có thể nói: “Xin bác trai đưa Mễ Kha đi trước, ở đây cháu sẽ xử lý, sau đó sẽ cho bác câu trả lời thỏa đáng.”

Đột nhiên bị bộc phát kích động, Trần mẫu không cho phép Mễ KHa đi, nhưng khi bà vừa có hành động, Trình Cẩm Thượng đã bước lên một bước ngăn lại, không khách khí chút nào, dùng cánh tay có lực ấn bà ngồi trên ghế dài, khiến bà không thể động đậy.

Sự tình phát triển đến mức này vượt qua phạm vi dự tính của Thẩm Gia Nam, lại sợ sức lực Trình Cẩm Thượng quá lớn làm tổn hại tới mẹ, cô kéo tay ông ra ôm lấy Trần mẫu, gấp rút giải thích: “Mẹ tôi trạng thái tinh thần không ổn định, bà không cố ý...”

Trần mẫu bị con gái ôm trong ngực, vẫn không an phận, giùng giàng mắng: “Tiểu yêu tinh, quyến rũ con rể tôi, đánh chết cô...”

Ngải Lâm động tác không nhanh như Mễ Ngật Đông và Trình Cẩm Thượng, từ phía sau đi tới bà vội ôm lấy Mễ Kha trong tay Mễ Ngật Đông, vỗ nhẹ lưng con an ủi.

Phát hiện ánh mắt Trần mẫu hiện ra vẻ âm u. Ôm vợ và con gái vào trong ngực, Mễ Ngật Đông ánh mắt rét lạnh: “Mặc kệ bà ta thật sự là trạng thái tinh thần không tốt hay giả điên, chỉ cần bà ta dám đụng vào con gái tôi, tôi nhất định không bỏ qua.” Từng câu từng chữ.

43. Chương 43

Vì không liên lạc được với Thúc Văn Ba, tiểu Hạ trực tiếp đuổi giết đến sự bộ. Thúc Văn Ba từ phòng họp ra ngoài, chỉ thấy Nguyễn mỹ nữ khí thế hùng hăng đi về phía mình. Liếc mắt nhìn Hách Nghĩa Thành đang đi đằng trước, anh theo bản năng cau mày.

Lấy tốc độ như gió lốc cùng Hách Nghĩa Thành gấp thoảng qua, dưới con mắt mọi người đồng chí tiểu Hạ đưa tay tóm lấy cổ áo Thúc Văn Ba, nắm chặt: “Làm bộ mất tích với tôi phải không? Tự nhiên không nhận điện thoại, xem ra tôi đối với anh quá dịu dàng, khiến anh quên mất tôi cũng biết tức giận đúng không?”

Hách Nghĩa Thành và tham mưu trưởng ở cửa thấy thế cũng sợ run, mấy đạo ánh mắt dò xét đồng loạt hướng về phía hai người.

Thúc Văn Ba lúng túng, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, còn có ý nghĩ muốn đem cô ra ngoài đào hồ chôn sống. Hít sâu liên tục, anh cầm lấy cổ tay tiểu Hạ, hơi dùng sức đem móng vuốt của cô từ cổ áo của mình đẩy ra, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người lôi cô ra ngoài.

Dẫn cô tới chỗ không người, Thúc Văn Ba phiền não cởi móc gài: “Làm gì đấy đại tiểu thư, tôi đang đi họp, nào có nhàn nhã chơi trò mất tích.”

“Đừng có bộ dạng giống không chịu được, thật nghĩ tôi thích anh à?” Không giống như trước, tâm trạng tốt, tiểu Hạ lúc này đang nén lửa giận, nghe thế bốc hỏa: “Tôi tìm anh là muốn biết điện thoại của Hình Khắc Lũy, nếu không phải không tìm được người khác, tôi mới lười phải tìm anh!”

Thúc Văn Ba, nghe cô nói trong lòng có chút không thoải mái, nhưng anh không chút tâm để ý truy cứu loại cảm giác không thoải mái này vì sao lại có, hỏi ngược lại: “Tìm Lũy tử? Sao vậy, có chuyện gì quan trọng sao?”

Tiểu Hạ tức giận: “Liên quan gì tới anh, sao phải hỏi nhiều!” Tuy là nói vậy, nhưng cô vẫn đem chuyện Mễ Kha trải qua ở bệnh viện Lục quân nói lại một lần, sau đó giọng điệu chất vấn hỏi: “Có đáng được coi là chuyện quan trọng không?”

“Chuyện này quá đáng rồi.” Thúc Văn Ba tha thứ cho hành động vô lễ của cô trước đó, vừa lẩm bẩm nói: “Thẩm Gia Nam đang muốn hát tuồng nào đây?” Sau đó lấy điện thoại, gọi số của Hình Khắc Lũy, kết quả lại được thông báo tổng đài, ngoài vùng phủ sóng.

Tiểu Hạ gấp đến độ đậm chân: “Bác Mễ vốn đã không thích quân nhân, giờ Hình Khắc Lữ gặp phải phiền toái này, một chút xú ầu tượng cũng không có.”

“Sao lại như vậy!” Thúc Văn Ba lại gọi điện thoại một lần nữa cho Hình Khắc Lữ nhưng không thể kết nối, sau đó tìm danh bạ gọi cho Lê Hành, kết quả bên kia nói: “Hôm nay huấn luyện sau núi, cậu ta sáng sớm đã đi rồi. Thế nào, có chuyện à?”

“Đại sự.” Thúc Văn Ba cũng không vòng vèo nói thẳng: “Mễ Kha ở bên kia xảy ra chút chuyện.”

Đều là người từng trải, Lê Hành vừa nghe thấy là chuyện liên quan đến Mễ Kha, sảng khoái nói: “Được, để tôi phái binh sĩ lên túi tìm cậu ta, sau đó gọi lại cho cậu.”

“Cảm ơn tham mưu trưởng Lê.”

“Khách sáo.”

Ngắt điện thoại, Lê Hành phái người đi tìm Hình Khắc Lữ. Nhưng đoàn bộ huấn luyện sau núi lại khá xa, thêm việc đường núi khó đi, xe chỉ có thể lái đến giữa sườn núi, kết quả khi tham mưu tìm được Hình Khắc Lữ trời đã tối.

Thấy có người được phái lên trên núi tìm, Hình Khắc Lữ ý thức được xảy ra chuyện lớn, trên đường trở về đoàn bộ, anh không ngừng nhìn điện thoại di động, vừa có tín hiệu anh gọi ngay cho Thúc Văn Ba, nghe nói Thẩm Gia Nam và Mễ Kha xảy ra xung đột ở bệnh viện, anh thậm chí hoài nghi mình nghe lầm: “Cậu nói mẹ con Gia Nam và nàng dâu nhỏ đánh nhau? Ở bệnh viện Lục quân?”

“Tiểu Hạ đến mọi chuyện đã xảy ra, nghe cô ý nói dì Trầm cảm xúc bị kích thích rất lớn, hình như... đánh Mễ Kha. Cậu trước tiên đừng nóng vội, cụ thể chuyện gì đã xảy ra tôi đang tìm chị dâu hỏi. Nhưng cậu nên vào thành phố một chuyến, nghe nói...”

Anh muốn nói lại thôi khiến Hình Khắc Lữ tức giận. Đánh một quyền lên tay lái, Hình Khắc Lữ quát lên: “Nghe nói cái gì?”

Thúc Văn Ba căn rằng một cái nói: “Nghe nói ba mẹ cô ấy cũng ở đó.”

Bên kia rõ ràng dừng một chút, “Biết.” Hình Khắc Lữ vuốt mặt: “Tiểu Hạ đang ở đâu? Cậu bảo cô ấy nhìn giúp mình xem Mễ Kha, sau đó gọi điện ỉn.”

Thúc Văn Ba phản ứng kịp: “Cậu muốn làm gì?”

“Đi Trầm gia.” Hình Khắc Lữ nói xong cắt đứt điện thoại, nhấn mạnh chân ga.

Hai mươi phút sau nhận được điện thoại của tiểu Hạ, “Bác Mễ không cho em vào cửa, nói Kha Kha đã ngủ.”

“Tiểu Hạ em đem chuyện ngày hôm nay, một lần nữa nói lại cho anh.” Nghe tới đoạn tiểu Hạ bảo điện thoại Mễ Kha bị ném, trên lưng bị đánh một quyền thì sắc mặt Hình Khắc Lữ bỗng tối sầm. Hoàn toàn có thể tưởng tượng được bộ dáng điên cuồng mất khống chế của Trầm mẫu, không thể đối mặt, cô bạn gái bé nhỏ của anh làm sao đối phó được?

Đi ngang qua đoàn bộ, Hình Khắc Lữ cũng không ngừng xe, chứ đừng nói thay bộ quân trang đang ướt sũng mồ hôi vì huấn luyện, một đường đi thẳng đến Thẩm gia, trong đầu anh không ngừng hiện ra hình ảnh Mễ Kha rưng rưng nước mắt, cùng bị thương, ngực trái cảm thấy đau nhói.

Thời điểm nhà nhà đều sáng đèn, không gian ấm áp, yên tĩnh, nhưng cái cảm giác ấm áp này không sưởi ấm được ánh mắt lạnh lùng cùng trái tim giá lạnh của Hình Khắc Lữ. Giờ tay lên đánh mạnh vào ngực hai cái, giống như muốn ức chế cảm giác đau xót. Từ trên xe bước xuống, anh ngay cả kiên nhẫn bấm chuông cửa cũng không có, trực tiếp giờ tay đập mạnh vào cửa. Cùng lúc đó, Thúc Văn Ba và tiểu Hạ cũng chạy đến.

Ánh mắt chạm vào gương mặt lạnh lẽo của Hình Khắc Lữ, Thúc Văn Ba đưa tay cản anh: “Lữ tử cậu bình tĩnh một chút!”

“Tôi rất tỉnh táo!” Ân nhĩn đạt tới điểm giới hạn, Hình Khắc Lữ tức giận rống, ngay sau đó hất tay Thúc Văn Ba, “Tôi còn bội phục bản thân, người phụ nữ của mình bị đánh, lại con mẹ nó còn bình tĩnh được như

vậy!” Lời còn chưa dứt, anh nhấc chân đạp vào cửa sắt một cước, rầm một tiếng khiến tiểu Hạ theo bản năng ở sau lưng Thúc Văn Ba co rúm lại.

Thẩm Gia Nam ra mở cửa: “Hình đại ca sao anh lại tới đây?” Tất nhiên cũng không có trông mong chuyện đã náo loạn đến như vậy có thể giấu diếm anh, nhưng cô ta vẫn bộ dáng ung dung, ngữ điệu thậm chí là bình thản.

“Cô nói xem tôi tại sao lại đến?” Ánh mắt bén nhọn khóa trụ ánh mắt cô ta, Hình Khắc Lữ âm thanh bình tĩnh nhưng có cảm giác uy hiếp, “Gia Nam, cô tính toán đặt toàn bộ tình cảm lên người tôi đúng không?”

Thấy sắc mặt Hình Khắc Lữ âm trầm đến đáng sợ, Thúc Văn Ba thực sự rất sợ anh không kiềm chế được, vì vậy giờ tay lên bóp chặt cổ tay anh.

“Làm gì, sợ tôi đánh cô ta?” Hình Khắc Lữ nắm chặt quả đấm cùng Thúc Văn Ba so tài: “Tôi không thể động thủ với phụ nữ, cô ta lại có thể động thủ với người phụ nữ của tôi sao?! Phụ nữ của Hình Khắc Lữ tôi, ai cũng có thể khi dễ sao? Vậy con mẹ nó không phải tôi cũng xong rồi sao? Đúng là không có thiên lý! Tôi nợ Thẩm gia cái gì? Năm năm còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ muốn tôi phụ trách cả đời? Tại sao?!”

Hình Khắc Lữ mệnh danh là “Tiểu diện hồ”, tâm tình rất ít khi biểu lộ ra ngoài trực tiếp như thế, cho nên lúc này đối diện với vẻ mặt lạnh lùng cứng rắn của anh, mặc dù trong lòng cũng đã lường trước phản ứng tức giận của anh, Thẩm Gia Nam vẫn bị dọa sợ phải lùi về sau hai bước, lo lắng nói: “Chuyện hôm nay, em có thể giải thích.”

Dưới cái nhìn cường thế, đầy áp lực của Hình Khắc Lữ, Thúc Văn Ba không thể không buông tay, đồng thời kéo tiểu Hạ lại gần, đứng bên cạnh.

Chuyển ánh mắt nhìn chằm chằm Thẩm Gia Nam, Hình Khắc Lữ dùng tay ra dấu mời: “Được, tôi nghe phiên bản giải thích của cô.”

“Những năm trước anh rất bận, em sợ phiền đến anh cho nên mới đến bệnh viện muốn kiểm tra sức khỏe ẹ, ngày 29 em tới bệnh viện Lục quân, thấy anh và... bạn gái. Sau đó mừng hai em lại tới bệnh viện tình cờ gặp cô ấy, cô ấy rất tốt, giúp em đăng kí, em cảm thấy không có gì phải giấu diếm nên đã nói biết anh.” Giương mắt nhìn Hình Khắc Lữ, Thẩm Gia Nam ngừng lại.

Cổ hết sức đè nén tức giận đang dâng lên cuộn cuộn, ánh mắt thâm thúy, Hình Khắc Lữ hơi chớp mắt: “Tiếp tục!”

“Có thể em nói sai nên cô ấy hỏi em ‘có ý gì’? Em làm sao có thể có ý gì, nhưng nghĩ tới cô ấy là bác sĩ bệnh viện lục quân, có một người quen thì có thêm phần quan tâm....”

“Quan tâm?” Hình Khắc Lữ khắc chế, nhưng vẫn không nhịn được cắt đứt lời cô ta: “Đó là bạn gái tôi, cô đứng ở lập trường gì để bắt cô ấy phải quan tâm? Cô ấy tại sao phải quan tâm cô?”

“Hình đại ca...”

Hình Khắc Lữ giờ tay lên ngăn lại: “Nói rõ một chút chuyện hôm nay, không cần vòng vo, trực tiếp, tôi không có thời gian, phải đi gặp cô ấy.”

Không khí nói chuyện thật đáng sợ. Vốn là một ngày trước lễ mừng năm mới, ở bên ngoài bệnh viện Lục quân, thấy Hình Khắc Lữ cùng Mễ Kha trong trang phục bác sĩ có cử chỉ thân mật, Thẩm Gia Nam cũng là có ý hỏi thăm, lúc này mới biết Mễ Kha là bác sĩ thực tập, hơn nữa Thẩm Gia Nam còn biết rõ Mễ Kha không dám tố cáo nên mới đánh bạo trước mặt cô khích bác, tuyệt đối không nghĩ rằng đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, phá hỏng toàn bộ kế hoạch.

Cổ ổn định tâm trạng, cô nói: “Hôm nay là em không đúng, bởi vì mẹ em vẫn thúc giục chúng ta kết hôn, thậm chí, thậm chí nhắc đến đứa bé, em tâm trạng không tốt kích thích đến bà, sau đó bà nói đến chuyện đứa nhỏ của chị hai, bác sĩ Mễ liên hiểu lầm, sau đó mẹ em lại hiểu lầm cô ấy, Hình đại ca anh biết mẹ em tình huống như vậy, cho nên mới...”

Đơn giản mấy câu nói, ngoài mặt không có một chút ý tứ trách cứ Mễ Kha, giống như đem toàn bộ sai lầm nhận vào mình. Vậy mà...

Hình Khắc Lữ cười lạnh: “Cô cho rằng tôi không hiểu rõ tính khí người phụ nữ của mình sao? Coi như là cô ấy hiểu lầm, quyết sẽ không cùng với người ngoài nói một chữ: ”Không!” Về phần dì Trầm, bà hiểu lầm cái gì? Tôi là cưới chỉ gái cô hay cùng cô kết hôn bị bắt gian khiến bà hiểu lầm?! Không sai, tôi cam kết với chú Trầm sẽ chiều cổ các người, nhưng Gia Nam cô nên thời thời khắc khắc ghi nhớ, tôi chính là nể mặt chú Trầm, chứ không có ý tứ cùng các người kết thân. Tôi và chị cô và ngay cả cô, mặc dù tôi quan tâm đến bệnh dì Trầm, cũng vĩnh viễn không thể nào diễn, giả, làm, thật!

Lời của anh, kiên định khiến Thẩm Gia Nam bị đả kích chí mạng, mà anh một câu “Không thể nào diễn, giả, làm, thật” càng làm ong đơi mơ hồ trong lòng cô vỡ vụn. Thẩm Gia Nam ngược kịch liệt phập phồng, cô ta đôi mắt dăm lệ mơ hồ cố gắng giãy giụa lần cuối: “Chuyện ngày hôm nay tất cả lỗi là của em, Hình đại ca anh có thể tha thứ cho em được không?”

Ngay cả suy nghĩ cũng lười, Hình Khắc Lữ lạnh giọng vút ra hai chữ: “Không thể!” Lạnh lùng nhìn Thẩm Gia Nam nửa phút, anh hơi híp mắt: “Gia Nam tôi không ngờ cô lại lên tôi đi gặp Mễ Kha! Mà dụng tâm của cô, khiến tôi không thể nghĩ là có ý tốt.”

Nếu như không phải lúc trước đã thú nhận với cô, giờ này ngày này, Mễ Kha ở trong miệng người ngoài biết chuyện cũ của anh, Hình Khắc Lữ không dám nghĩ, sau khi bị làm nhục như vậy, cô còn có thể tiếp nhận mình. Suy nghĩ một chút đã cảm thấy, không thể tha thứ Thẩm Gia Nam.

Thẩm Gia Nam khóc, muốn đưa tay bắt lấy áo Hình Khắc Lữ: “Hình đại ca...”

Hình Khắc Lữ nghiêng người tránh, không muốn đụng chạm với cô ta: “Tôi tin tưởng cô lần đầu tiên là vô tình gặp Mễ Kha, nhưng không ngờ cô lại tìm người điều tra chúng tôi. Kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện Lục quân không phải trùng hợp chứ? Nếu không, ngay cả một câu cũng không nói với tôi! Còn về việc cô đã nói với cô ấy cái gì, đã làm cái gì, trời biết, lòng cô biết!”

Toàn thân toát ra lệ khí, Hình Khắc Lữ vẻ mặt, giọng nói càng rét lạnh: “Tôi hiện tại đứng ở đây, không phải để nghe cô giải thích hay xin lỗi, mà là trực tiếp nói cho cô, tôi Hình Khắc Lữ vượt ngục nói cho cô, đối với nhà các cô tôi, nhân, chí, nghĩa, tận! Không sai, tôi chính là tới trở mặt! Bất kể là nguyên nhân là gì, chỉ bằng việc cô tổn thương Mễ Kha, Hình Khắc Lữ tôi không bao giờ tha thứ cho cô! Từ giờ trở đi, chuyện nhà các người tôi nhất quyết bỏ qua. Có ai dám nói Hình Khắc Lữ tôi, nói lão Hình nhà tôi vô tình vô nghĩa, tôi chính hấn tới chết!”

44. Chương 44

Hình Khắc Lữ dứt khoát khiến Thẩm Gia Nam suy sụp, cô không bao giờ nghĩ người đàn ông trong lòng mình luôn nhớ tới lại vì một bác sĩ nhìn trông bình thường gây thương tổn cảm sâu đậm, thậm chí còn làm trái lời cam kết với cha cô.

Năm năm lui tới, Thẩm Gia Nam nghĩ rằng mặc dù không có tình yêu, tình cảm của Hình Khắc Lữ đối với cô, người khác không thể nào thay thế. Nỗi đau mất đi cha, sau đó mẹ và chị gái không chịu nổi đả kích tinh thần thất thường, lúc đó Hình Khắc Lữ đã tạo ra một khoảng trời cho cô, là Hình Khắc Lữ sử dụng cánh tay mạnh mẽ của anh giúp cô vượt qua đau đớn, vậy mà hôm nay, bởi vì cô xúc phạm tới bạn gái của anh, anh lại muốn cùng cô một đao cắt đứt. Mặc dù cô không thừa nhận đó là hành vi xúc phạm, đó chỉ là hành động tự bảo vệ bản thân.

Thẩm Gia Nam biết bản thân không có lập trường, cho nên đối mặt với Mễ Kha thì cô dùng Thẩm Gia Ngưng, dùng tình cảm đã qua của chị gái và Hình Khắc Lữ làm lá chắn. Cô thậm chí lừa mình dối người tự nói với bản thân, cô là vì chị gái, cố gắng che giấu tình yêu cùng mong đợi đối với Hình Khắc Lữ, cùng bản chất ích kỉ, cố chấp.

Nhưng Thẩm Gia Nam lại quên, Hình Khắc Lữ không giống như năm năm trước, đơn thuần một mình gánh chịu biến cố, anh có cuộc sống của mình, mà trong sinh mệnh của anh tất nhiên sẽ xuất hiện một người phụ nữ mà anh nguyện ý dùng toàn bộ sinh mạng bảo vệ, yêu thương. Mà người phụ nữ kia, không phải là Thẩm Gia Ngưng người đã sớm có ý rời bỏ anh, cũng không phải Thẩm Gia Nam người hao phí hết tâm cơ.

Bên tai vang vang lời nói tuyệt tình của Hình Khắc Lữ, không một chút khoan nhượng, so sánh với đả kích của trận tai nạn xe cộ năm năm trước đoạt đi khỏe mạnh của mình, kết quả như vậy, Thẩm Gia Nam càng không tiếp nhận được.

Chấp niệm khiến cho đôi tay của cô ôm chặt Hình Khắc Lữ, sức lực càng thêm mạnh mẽ giống như móng tay đều bấm sâu vào da thịt bên trong của anh, cô không lựa lời nói: “Anh cứ như vậy quên cam kết với ba em sao? Anh cứ như vậy đối xử với người luôn để ý với anh nhiều năm như vậy sao? Là chị em đã nói lời chia tay không sai, nhưng anh có từng nghĩ đến, nếu như anh đem một phần mười tâm tư đối xử với bạn gái hiện tại dành cho chị ấy, kết cục sẽ như thế sao? Tình cảm năm năm, chỉ vì một câu chia tay mà xóa bỏ hết sao? Tại sao chị ấy bị ốm đau hành hạ, anh lại có thể thoải mái đi yêu người khác? Anh không thể chờ chị ấy một chút sao?”

Thẩm Gia Nam lên án giống như con dao nhọn khoét sâu vào ngực Hình Khắc Lữ, anh chợt ý thức được, thì ra trong mắt người Trầm gia, anh gánh chịu là chuyện đương nhiên, bây giờ họ còn cho rằng anh - phản bội.

Phản bội? Là ai?!

“Đợi cô ta?” Hình Khắc Lữ cười, ý tứ giễu cợt càng sâu, một giây tiếp theo anh thu lại nụ cười, ánh mắt lạnh lùng: “Là ai dưới thân phận bạn gái tôi còn cùng người đàn ông khác hẹn hò? Là ai trước khi chia tay với tôi đã mang thai đứa bé của người khác?! Ở chung với nhau năm năm, nếu có một chút bận tâm tới cảm thụ của tôi, sẽ không làm như vậy! Là hai chữ chia tay mà xóa bỏ tất cả sao? Đúng không?!”

Anh biết? Thẩm Gia Nam ngạc nhiên.

Đối với một người đàn ông mà nói, đây là một chuyện không thể chấp nhận được, Hình Khắc Lữ chưa bao giờ nói một lời nào với bất kỳ ai, nhưng không có nghĩa là anh không biết. Năm năm trước sau khi phát hiện Thẩm Gia Ngưng không phải muốn đi sơ bộ tìm anh, mà trên đường rời khỏi bệnh viện Lục quân xảy ra tai nạn xe cộ, Hình Khắc Lữ tới bệnh viện Lục quân điều tra bạn trai thần bí của cô ấy thì nghe một vị y tá nói: “Thẩm Gia Ngưng khoa nhi sao? Cô ấy là người lạnh lùng, cũng không nói chuyện nhiều với chúng tôi, nhưng lại được các bác sĩ nam hoan nghênh, lại nghe nói có thai nên từ chức, sau đó cũng không gặp lại...”

Qua tìm hiểu, anh đến bệnh viện mà Thẩm Gia Ngưng chữa trị sau tai nạn, Hình Khắc Lữ rốt cuộc tìm được bác sĩ trưởng năm đó cứu chữa cho Thẩm Gia Ngưng, xác định lại.

Vị bác sĩ kia còn nhớ rõ Hình Khắc Lữ, bà thương cảm nói: “Cậu đừng đau lòng, cô ấy có thể sống được đã là may mắn.”

Thì ra, lúc tai nạn xe cộ Thẩm Gia Ngưng mang thai hơn bốn tháng. Theo thời gian mà phán đoán, cộng với hành động đề xuất chia tay với anh trước đó. Sau khi bị hỏi vì sao lúc đó không có ai nói với anh, bác sĩ đó trả lời: “Mẹ vợ cậu xin chúng tôi gạt cậu, nói sợ cậu quá thương tâm.” Sự việc trôi qua, bà cho rằng bây giờ không cần thiết giấu giếm nữa.

Chân tướng bị lộ ra, nói Hình Khắc Lữ không để ý là gạt người, nghe thấy Thẩm Gia Ngưng mang thai, anh có cảm giác kích động không kiềm chế. Cái loại cảm giác bị lừa gạt phản bội mãnh liệt trào lên khiến cho tôn nghiêm của đàn ông bị tổn thương. Vậy mà cũng vì sự thật không chịu nổi này khiến anh hoàn toàn tỉnh táo. Sau khi bình tĩnh, anh tới ngũ viện.

Ngày đó mặt trời chiếu lên bóng cây xen qua tán lá chiếu lên người anh, khiến cả người Hình Khắc Lữ có cảm giác ấm áp.

Vậy mà có ai biết, một phút trước trái tim của anh, trước nay chưa từng băng giá như vậy.

Trên ghế dài đặt trong vườn hoa ngũ viện, Hình Khắc Lữ cùng vẽ mặt ngây ngô Thẩm Gia Ngưng sóng vai ngồi thật lâu. Nhìn phong cảnh phía xa, anh đem chuyện hai người từ lúc mới quen, đến lúc đánh nhau với Lục Giang Phi, rồi cô tới bộ đội thăm anh, hôn anh, sau đó lại đến chuyện chia tay, giống như đang nói chuyện xưa của người khác nói một lần. Không cần Thẩm Gia Ngưng đáp lại, chỉ là một mình lầm bầm lâu bầu. Sau đó một tiếng thở dài, Hình Khắc Lữ cuối cùng nói một câu: “Em không cần áy náy với anh!”

Thời gian không có cách nào quay lại, không thể làm lại từ đầu, cần gì chấp nhất? Đến đây chấm dứt đi.

Là mối tình đầu, Thẩm Gia Ngưng lại dùng sự thật tàn khốc, đánh nát một chút ý nghĩ tốt đẹp dành cho cô, còn sót lại trong lòng Hình Khắc Lữ, bao gồm lòng thương hại. Từ ngày đó, quan tâm tới Thẩm gia, chẳng qua vì đạo nghĩa.

Về việc Trầm mẫu cố tình giấu giếm, Hình Khắc Lữ lí giải: Là mẹ, bà chỉ muốn giữ mặt mũi cho con gái. Nhưng anh không ngờ, ý tốt của anh lại khiến mẹ con Thẩm gia lệ thuộc vào mình.

Có câu nói: Đã từng yêu nhau, không thể làm bạn, bởi vì đã từng tổn thương nhau; nhưng cũng không phải kẻ thù, bởi vì từng yêu nhau. Mà Hình Khắc Lữ và Thẩm Gia Ngưng chắc chắn không phải kẻ thù, vì mối quan hệ thân thiết giữa hai người cha, còn về việc có thể trở thành bạn, Hình Khắc Lữ cũng không để tâm, dù sao không còn yêu, nên cũng không có tổn thương.

Tóm lại, Thẩm Gia Ngưng lưu lại cho Hình Khắc Lữ, không quá nhiều cảm xúc, cũng không phải vết thương vừa rụng sẽ đau. Giống như cô ấy chỉ là người xa lạ, sau buổi chiều ngồi sóng vai nói chuyện, khi nhớ tới cô ta thì trong lòng của anh chỉ là bình thản, không còn gợn sóng.

Không sai, với cô ấy, anh thật sự bình thường, thoải mái.

Vốn nghĩ rằng mọi chuyện chỉ đơn giản như thế, Hình Khắc Lữ không dự tính được có một ngày Thẩm Gia Nam sẽ mang tổn thương đến người anh yêu. Nghĩ đến Mễ Kha vô tội, ánh mắt của anh rét lạnh đến mức làm cho người ta đông lại: “Chuyện giữa tôi và chị gái cô, ai cũng không có tư cách bình luận, bao gồm cả cô! Cho nên không cần vì chị cô mà nói chuyện, chuyện kia chỉ làm tôi cảm thấy tất cả những gì tôi làm năm năm qua không đáng giá! Gia Nam cô chưa có người yêu, không thể hiểu cảm giác khi yêu một người. Mễ Kha đối với tôi là tồn tại đặc biệt. Có lẽ cô chỉ cảm thấy không phải chỉ đánh một cái thôi sao? Tôi có thể khẳng định nói cho cô biết, về phần! Không phải vấn đề nặng hay nhẹ, mà là đánh trên người cô ấy, người đau chính là tôi - nơi này!” Dùng sức đập mạnh vào ngực hai cái, Hình Khắc Lữ lạnh giọng: “Cho nên lần này, cô quá mức!” Cho nên lần này, anh không có cách nào tha thứ cho cô ta.

Thấy Hình Khắc Lữ xoay người muốn đi, Thẩm Gia Nam dùng hết sức lực toàn thân níu tay anh, cô khóc mang theo âm thanh nức nở nói: “Hình đại ca, em sai rồi, em không phải cố ý muốn tổn thương cô ấy, em chỉ sợ, sợ mất đi anh, em nhận lỗi với cô ấy, em đi xin lỗi có được không? Hình đại ca, anh đừng đi...”

Hình Khắc Lữ chỉ đẩy tay cô ra, “Nói xin lỗi thì không cần!”

Ý thức được không thể giữ được Hình Khắc Lữ, tâm Thẩm Gia Nam tâm như tro tàn, cô tuyệt vọng cười lạnh: “Anh nói đùa bé không phải của anh, ai tin đây?”

Đúng sai rốt cuộc vẫn tới trước mặt Mễ Kha, Hình Khắc Lữ híp mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn gương mặt dữ tợn của Thẩm Gia Nam, “Để cho cô phí tâm. Không sợ nói cho cô biết, cho dù nghìn người vạn người ngăn cản, cho dù Mễ Kha lùi bước không để ý đến tôi, tôi không phải cô ấy thì không được!”

Thẩm Gia Nam hoàn toàn sụp đổ, tiếng khóc của cô ta đánh thức Trầm mẫu.

Thấy Hình Khắc Lữ phải đi, bà chạy tới kéo anh: “Lữ tử, Lữ tử...”

Giờ phút này, bà có lẽ thanh tỉnh, nếu không ngay cả một câu cũng không nói ra miệng.

Hình Khắc Lữ khẽ ngửa đầu, xoay người lại nhìn vào ánh mắt đầy mong đợi của Trầm mẫu, anh lời nói sắc bén: “Di Trầm con mặc kệ dù người tỉnh táo hay hồ đồ, có vài lời con cần phải nói rõ: Con, Hình Khắc Lữ bây giờ không phải con rể người, tương lai, cũng vĩnh viễn không, có thể, là!” Đã từng rất cẩn thận để tâm tới cảm xúc Trầm mẫu, hết sức tránh để cho bà chịu dù một chút kích thích, nhưng giờ phút này họ lại làm tổn thương Mễ Kha, Hình Khắc Lữ không còn bận tâm.

Thời điểm rời khỏi Trầm gia, nghe tiếng khóc thê thảm phía sau, tiểu Hạ không biết là sáng khoái nhiều một chút, hay đồng tình nhiều một chút. Mặc dù chưa hoàn toàn rõ mối quan hệ của Hình Khắc Lữ và Trầm gia, qua đối thoại của anh và Thẩm Gia Nam, cô cũng hiểu đại khái, một mặt cảm thán Hình Khắc Lữ phải gánh trách nhiệm, một mặt trong lòng đem hai chị em Thẩm gia mắng một trăm lần, bởi vì Thẩm Gia Ngưng đối với tình yêu không chung thủy, bởi vì Thẩm Gia Nam đối với ân nhân không cảm tạ.

Nhìn chằm chằm đường cong gò má lạnh lùng của Hình Khắc Lữ, tiểu Hạ không khỏi nghĩ: nhiều năm nỗ lực chỉ đổi lại tổn thương cho Mễ Kha, không trách anh tuyệt tình với bọn họ như vậy. Cũng nói người tuyệt

tình cũng là người nặng tình nhất, hiện tại, trong lòng anh chắc so với bất kì ai khác đều khó chịu hơn.

Giống như cảm ứng được tâm tình của chủ nhân, xe việt dã tự nhiên bình thường lại dễ chứng.

Hình Khắc Lữ giận dữ, đập mạnh vào tay lái hai cái. Nhìn Thúc Văn Ba kiểm tra xe, anh nhảy xuống dựa vào sườn xe hút thuốc.

Tiểu Hạ ôm cánh tay ngồi ở một bên đợi, thời dài, đột nhiên hai mắt sáng lên: “Thiệu Vũ Hàn?”

Hình Khắc Lữ theo tiếng nói đưa mắt nhìn, chỉ thấy Thiệu Vũ Hàn từ trên xe bước xuống đường, cùng ánh mắt anh giao nhau.

Tầm mắt từ trên người Thiệu Vũ Hàn dời về phía cửa sổ lộ sáng đèn của Thẩm gia, nháy mắt, sắc mặt Hình Khắc Lữ chợt biến. Lệ khí trên người đột nhiên dâng lên, đầu ngón tay đập điều thuốc, anh bước nhanh tới gần, một tay nắm được cổ áo Thiệu Vũ Hàn: “Đừng nói với tôi, anh chính là tên bạn trai khổng kiếp đó?!”

Đáp án, rất rõ ràng!

Thiệu Vũ Hàn suy nghĩ, giữa mày thoáng chút đau đớn, anh không lên tiếng.

Không khí bởi vì trầm mặc trở nên căng thẳng, nhiệt độ kịch liệt giảm xuống.

Tiểu Hạ muốn đến gần, lại bị Thúc Văn Ba giữ lại, anh nhắc nhở: “Đừng xen vào.”

Hình Khắc Lữ sắc mặt sầm xuống, ánh mắt đen lóe tia sáng, anh tức giận: “Năm năm trước, con mẹ nó anh sao không xuất hiện?!” Lời chưa dứt, đã vung quyền đâm vào mặt Thiệu Vũ Hàn.

Thiệu Vũ Hàn dấy mắt lạnh lẽo nhìn Hình Khắc Lữ, sau khi bị một quyền anh ta lưu loát đánh lại: “Nếu như cô ấy yêu tôi, tôi sao lại bị cô ấy ép đi?!”

Trời sanh đã phản ứng nhanh nhạy, lại để Thiệu Vũ Hàn đánh một quyền. Hình Khắc Lữ ánh mắt mãnh liệt: “Cô ấy không yêu anh thì yêu người nào? Khốn kiếp!”

Trong lòng tích tụ lửa giận, vung quyền, Hình Khắc Lữ không chút lưu tình. Thêm việc anh huấn luyện quân sự, sức lực mạnh mẽ làm người khác không chống đỡ được, mấy hiệp trôi qua, Thiệu Vũ Hàn đã không chịu được.

Khi Thiệu Vũ Hàn không còn sức đánh trả, Hình Khắc Lữ lại thưởng cho anh ta một quyền vào bụng cảnh cáo: “Quản tốt Thẩm Gia Ngưng, ít con mẹ nó động tay động chân với Mễ Kha nhà tôi.”

Trên đường đi đến Mễ trạch, Hình Khắc Lữ tựa người vào ghế sau, trầm mặc.

Cho đến khi xe ngừng lại, anh vẫn giữ vững tư thế, không nhúc nhích.

Tiểu Hạ mở cửa xe kéo anh: “Giả bộ chết cái gì, không muốn gặp bạn gái anh sao?”

Rời khỏi tay cô, Hình Khắc Lữ nhìn Thúc Văn Ba: “Nói thật lão Thúc, tôi có chút sợ hãi.”

Ai có thể nghĩ Hình thiếu tá không sợ trời không sợ đất, vào giờ phút này lại sợ thấy ba vợ đại nhân.

Thúc Văn Ba vỗ vỗ bờ vai anh bày tỏ khích lệ: “Cùng lắm bị đánh!”

Chịu đánh là có thể giải quyết, anh cũng chịu. Vò vò mái tóc ngắn, Hình Khắc Lữ hỏi tiểu Hạ: “Hừm, Em nói xem vợ bé nhỏ có thể vì vậy mà không cần anh nữa?”

Ai nghĩ tiểu Hạ không an ủi, ngược lại còn đả kích nói: “Chính xác!”

Hình Khắc Lữ hừ một tiếng, dựng thẳng lông mày. Từ trên xe bước xuống, nhìn thấy quân trang trên người bởi vì huấn luyện và đánh nhau trở nên khó coi, anh than thở: “Lần đầu gặp ba vợ, không gọn gàng chỉnh tề, lại còn chật vật như vậy. Nếu đổi lại là theo đuổi con gái của tôi, tôi ngay cả cửa cũng không cho họ vào.”

Vậy mà ngoài ý muốn Mễ Ngật Đông lại cho Hình Khắc Lữ vào cửa. Giống như đang chờ anh, Hình Khắc Lữ bấm chuông, cửa vừa mở má Vương nhìn thấy nam nhân xa lạ, theo bản năng nhú mày lại, “Hình Khắc Lữ sao?”

“Vâng.”

Má Vương mở cửa, dẫn anh lên thư phòng tầng hai: “Trực tiếp vào, tiên sinh ở bên trong.”

“Cám ơn!” Lịch sự gõ cửa, chờ giây lát không có tiếng đáp lại, Hình Khắc Lữ đẩy cửa tiến vào.

Mễ Ngật Đông duy trì tư thế đứng yên bên cửa sổ, tĩnh lặng như núi đá.

Cảm giác được khí thế áp bức của Mễ Ngật Đông, Hình Khắc Lữ lấy giọng kính cẩn mở miệng nói: “Bác trai, bác khỏe chứ, cháu là Hình Khắc Lữ.”

Mễ Ngật Đông xoay người lại, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm vào anh, sau đó lấy một loại đầy khí phách đi tới.

Sau đó một giây tiếp theo, ông không chậm trễ chút nào, gạt chân quật ngã Hình Khắc Lữ xuống mặt đất.

“Uổng công tôi mỗi lần nhẫn nhịn, cậu chính là chăm sóc con bé như vậy sao?!”

45. Chương 45

Mễ Ngật Đông càng già càng dẻo dai, một cước đi xuống sức lực mười phần. Nhưng nói thật, ông cũng không nghĩ có thể gạt ngã Hình Khắc Lữ, dù sao quân nhân cũng trải qua trăm ngàn huấn luyện, mặc dù không đến trình độ ‘đao thương bất nhập’, nhưng cũng không phải là dễ dân chúng bình thường quật ngã được. Thấy dễ dàng gạt ngã Hình Khắc Lữ, Mễ Ngật Đông nghĩ anh đang giả bộ.

Vào lúc này còn dám cùng ông tính toán? Mễ Ngật Đông nổi giận lôi đình, lập tức đánh anh. Chính là đuổi lý, cộng thêm người trước mắt là ba vợ, Hình Khắc Lữ dĩ nhiên không dám phản kháng, cố nén cảm giác đau trên bắp chân, anh im lặng không lên tiếng đứng dậy, đứng thẳng người chịu đánh.

Hình ảnh con gái bị người ngoài bắt nạt không ngừng hiện ra trước mắt, Mễ Ngật Đông ra tay càng nặng, hơn nữa lại nghĩ đến nếu mình không kịp thời xuất hiện, thì không biết xảy ra chuyện gì nữa, dưới chân càng dùng sức, đạp Hình Khắc Lữ đụng vào bàn, Hình Khắc Lữ theo bản năng cong khuỷu tay, phản ứng dây chuyền chiếc bàn bị đẩy mạnh về phía sau, tạo ra một chuỗi tiếng vang.

Má Vương nói cho Ngải Lâm biết Hình Khắc Lữ tới, Mễ Kha cũng từ phòng ngủ đã chạy ra, vừa tới cửa phòng nghe thấy tiếng động ầm ầm, cô hoảng sợ sắc mặt trắng bệch. Không còn tâm trí gõ cửa, Mễ Kha đẩy mạnh cửa xông vào: “Ba, ba đừng đánh anh ấy!” Vừa hô to vừa chạy về phía Hình Khắc Lữ, cố gắng bảo vệ anh.

Mễ Ngật Đông nắm đấm đang vung về phía bả vai Hình Khắc Lữ, thấy Mễ Kha xông tới, ông muốn thu tay lại cũng không kịp, mắt thấy nắm đấm sẽ rơi trên lưng cô. Hình Khắc Lữ phản ứng kịp, nhanh tay lẹ mắt ôm chặt Mễ Kha bảo vệ trong ngực, đồng thời nhanh chóng xoay người. Một giây tiếp theo, nắm đấm có lực của Mễ Ngật Đông hung hăng nện trên sống lưng anh.

Hình Khắc Lữ bị đánh cau mày, nghĩ thầm ba vợ cũng xuống tay cũng rất mạnh.

Theo đuôi tiến vào là Thúc Văn Ba và tiểu Hạ còn có Ngải Lâm. Kéo Mễ Ngật Đông, bà khuyên nhủ: “Làm cái gì vậy, có gì bình tĩnh cùng bọn nhỏ nói chuyện.”

“Bình tĩnh nói?” Mễ Ngật Đông lửa giận càng tăng, nhìn chằm chằm Hình Khắc Lữ giận dữ nói: “Có thành ý sao không sớm nói với tôi? Con trai của Hình Hiệu Phong cũng đã qua giáo dục học viện, ngay cả lễ tiết bái phỏng cũng không biết sao?”

Rời khỏi lồng ngực Hình Khắc Lữ, Mễ Kha đánh bạo thay anh giải thích: “Giấu giếm là chúng con không đúng, nhưng ba, cũng vì sợ ba tức giận, hơn nữa mấy ngày nay con cũng tìm cơ hội muốn nói cho ba biết...”

“Cậu ta không có miệng hay sao phải để con nói cho ta biết?!” Mễ Ngật Đông chống nạnh tức giận nhìn chằm chằm bàn tay đang ôm con gái: “Đồ vô dụng, dám cùng ta đối chọi lại không có can đảm đánh trả hai mẹ con kia!” Nói cho cùng, ông vẫn đau lòng con gái vô tội bị đánh.

Mễ Kha bị Mễ Ngật Đông rống dọa sợ, run rẩy, thân thể vô ý thức dựa sát vào Hình Khắc Lữ, cô nức nở: “Con xin lỗi, khiến ba phiền lòng.”

Hình Khắc Lữ nhìn Mễ Kha một giây trước lấy thân mình bảo hộ anh, giờ phút này lời nói cũng nhẹ nhàng mềm mại. Lấy ánh mắt ý bảo cô không cần nói, anh đứng trước mặt cô đối diện với Mễ Ngật Đông: “Nên nói xin lỗi là cháu, thật xin lỗi bác! Chuyện hôm nay xảy ra như vậy, là sơ sót của cháu. Nhưng cháu đảm bảo,” nhìn thẳng vào ánh mắt Mễ Ngật Đông, anh thận trọng cam kết: “Tuyệt đối không có lần thứ hai!”

“Bảo đảm? Cậu lấy cái gì bảo đảm? Vừa mở miệng đã bảo đảm? Mễ Ngật Đông ánh mắt lạnh băng quét về phía anh: “Chắc Trình Cẩm đã nhắc nhở với cậu tôi với quân nhân không có hảo cảm, khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi sao? Vậy thì cậu căn bản không nghiêm túc đối với con bé, cho là thần không biết quỷ không hay chỉ trêu đùa con bé một chút coi như xong? Cha cậu giáo dục cậu như vậy sao?”

Mễ Ngật Đông lời nói nặng nề, ý tứ hoài nghi và chỉ trích.

“Bác trai bác hiểu nhầm.” Hình Khắc Lữ bị giáo huấn cau mày, giọng nói không kiêu ngạo không tự ti: “Cháu là có ý định kết hôn với cô ấy, tuyệt đối nghiêm túc!”

Mễ Ngật Đông giống như là không tin tưởng, giận dữ cầm lấy ly trà bên cạnh ném đến, chính xác đập vào vai trái Hình Khắc Lữ. Trong tiếng kinh hô của Mễ Kha, ly trà xoảng một tiếng rơi vỡ trên mặt đất, mà nước trà nóng nháy mắt thấm ướt bả vai của Hình Khắc Lữ, thậm chí có mấy miếng lá trà còn dính ở bên trên.

“Lời này đổi lại là hôm qua nói với tôi, có lẽ tôi sẽ tin tưởng nhưng bây giờ, đã muộn!” Đáy mắt lóe lên khiển trách cùng tức giận, Mễ Ngật Đông bác bỏ cái gọi là bảo đảm của anh: “Hình Khắc Lữ tôi cảnh cáo cậu, Mễ gia tôi tuy không phải danh môn vọng tộc, nhưng Mễ Ngật Đông tôi tuyệt đối không cho phép người toàn thân có vết như trêu chọc con gái tôi!”

Một câu nói, ý tứ không chấp nhận Hình Khắc Lữ.

Lúc này, một giọng nam trầm thấp uy nghiêm truyền đến: “Họ Mễ, ông nói người nào có vết như?!”

Nghe được âm thanh quen thuộc, Hình Khắc Lữ ngạc nhiên không khỏi vỗ trán, âm thầm oán: Ba! Người sớm không tới trễ không tới, sao lại cố tình chọn lúc này đến cho thêm phiền?!

Đang suy nghĩ, một người đàn ông trung niên mặc quân trang đi đến, mà đứng sau ông vô cùng cung kính không biết là tài xế hay cảnh vệ, ánh mắt cảnh giác quan sát toàn bộ người trong phòng.

Thân hình cao lớn, đường nét gương mặt rõ ràng, trừ khoe mắt có dấu vết năm tháng lưu lại, ngũ quan cùng Hình Khắc Lữ cực kỳ giống. Không sai, người tới chính là ba Hình Khắc Lữ - Hình Hiệu Phong!

“Dĩ nhiên là con trai của ông!” Cùng Hình Hiệu Phong vẻ mặt nghiêm túc liếc mắt nhìn nhau, Mễ Ngật Đông sắc mặt trầm hơn vài phần, “Cha không dạy con là lỗi của cha, Hình Hiệu Phong, thân là thủ trưởng quân khu, quân giáo con ông cho tốt!”

Ánh mắt xẹt qua bả vai dính lá trà của Hình Khắc Lữ, Hình Hiệu Phong đè nén lửa giận: “Ông cũng biết là con trai tôi, dù vô dụng cũng không phiền ông động thủ.” Con trai ông là do ông đánh chửi khoe mạnh lớn lên, sức chịu đòn không thể khinh thường, cũng không có nghĩa là ai cũng có thể giáo huấn. Hình Hiệu Phong bao che, nhìn bộ dáng con trai như vậy cũng đoán được Hình Khắc Lữ bị đánh, nhất thời đau lòng.

Hình Khắc Lữ kéo Mễ Kha đi về phía Hình Hiệu Phong, cố ý hạ thấp giọng: “Chuyện của con, con tự giải quyết, ba đừng xen vào. Bây giờ, ba vào trong xe ngồi một lát, con sẽ xuống báo cáo cho ba.” Đồng thời nhìn về phía người đằng sau nháy mắt, để tài xế mời thủ trưởng xuống dưới lầu.

Ánh mắt đang nhìn Mễ Kha, cảm thấy có gương mặt cực kỳ giống Ngải Lâm, chú ý đến Hình Khắc Lữ tư thế đi không đúng, Hình Hiệu Phong hung ác trợn mắt nhìn con trai một cái: “Ba sợ con lúc đó không còn chân mà xuống.”

Mễ Kha nghe vậy, khẩn trương nắm chặt tay Hình Khắc Lữ hỏi: “Chân anh làm sao? Bị thương à?”

Vốn lo lắng cô vì chuyện đùa nhỏ cùng anh giận dữ, lại thấy cô bây giờ lo lắng inh, Hình Khắc Lữ đau đớn cũng bỏ mặc, anh bình tĩnh nói: “Anh không sao.” Thấy hai mắt cô đỏ ửng, anh cười cười sờ sờ đầu cô, dịu dàng dỗ dành: “Anh thật sự không sao.”

Cử chỉ thân mật của anh làm cơn giận của Mễ Ngật Đông bùng phát, ông mặt lạnh ra lệnh cho Mễ Kha: “Đến đây!”

Hình Khắc Lữ lúc này mới ý thức được phạm vào điều kiêng kỵ của ba vợ, lại sợ Mễ Kha đi qua bị Lão Mễ giận chó đánh mèo, cũng không phải sợ cô bị đánh, nhưng là cho dù bị phạt đứng, anh cũng không bỏ được. Vì vậy khẽ dùng sức nắm lấy tay cô, anh nhỏ giọng nói: “Em về phòng trước đi.”

Mễ Kha lo lắng ba đang nổi nóng, lại sợ Hình Khắc Lữ khó chịu, để giảm bớt căng thẳng, cô cố ý lưu lại: “Ba chuyện hôm nay anh ấy không biết, đừng trách anh ấy được không? Muốn trách thì trách con ngu ngốc, không bảo vệ tốt bản thân, ba đừng giận nữa được không?”

Lúc trước ở bệnh viện, cục diện hỗn loạn bị Mễ Ngật Đông bắt quả tang, sau khi về đến nhà, đối mặt với câu hỏi của ba, nói chính xác là chất vấn, Mễ Kha đã đem quan hệ của mình với Hình Khắc Lữ nói thẳng ra. Chỉ là mối quan hệ của Thẩm Gia Ngưng và Hình Khắc Lữ cô cũng loại bỏ, chỉ nói quan hệ của Hình phụ và Thẩm phụ, Hình Khắc Lữ vẫn chăm sóc ba mẹ con Thẩm gia khi gặp biến cố lớn. Về phần xung đột ở bệnh viện Lục quân, Mễ Kha chỉ nói: “Dì Trầm đặc biệt thích Hình Khắc Lữ, có lòng tác hợp anh và con gái bà, cho nên nghe nói cô là bạn gái anh, nhất thời không tiếp nhận nổi mới mất không chế.”

Tung hoành thương trường nhiều năm, Mễ Ngật Đông trường hợp gì chưa từng thấy qua, người nào chưa từng gặp qua? Chỉ bằng vào ánh mắt độc ác của Trầm mẫu hận không thể hóa thành lưỡi dao sắc bén khoét vào thân thể Mễ Kha, ông liền kết tất cả sự việc cũng có phán đoán. Thêm với việc trước Lễ mừng năm mới Trình Cẩm nhắc nhở ông “Kha Kha hình như kết giao với bạn làm quân nhân” thì ông cực kỳ chú ý tới lời nói cùng hành tung của Mễ Kha. Sau có một lần trên đường về nhà đi qua Hình Phủ, trong lúc vô tình thấy Mễ Kha từ trên xe việt dã đi xuống cùng Hình Khắc Lữ thân mật tay trong tay, ông cố ý giao phó Trình Cẩm cẩn thận tìm hiểu bối cảnh Hình Khắc Lữ, sau đó biết người đã cứu con gái lại là con trai của “tình địch” Hình Hiệu Phong.

Vì Hình Hiệu Phong mới ghét quân nhân, Mễ Ngật Đông không tiếp nhận được Mễ Kha có quan hệ tình cảm với quân nhân, hơn nữa còn là con trai lão Hình. Nhưng vào một đêm kia Ngải Lâm gặp ác mộng giật mình từ trong mộng thức dậy, thấy ông hỏi bà ghen ngào nói nằm mơ thấy năm đó ông và mẹ Mễ Ngự kết hôn, bà đang đến buổi hôn lễ thì gặp tai nạn giao thông, phải sinh non, thì Mễ Ngật Đông ôm chặt vợ, ông không chút do dự, buông tha ý nghĩ chất vấn con gái.

Trước Lễ mừng năm mới, mẹ Mễ Ngự từ nước ngoài gọi điện cho Ngải Lâm: “Ngải Lâm, nha đầu Mễ Ngự kia tính tình bướng bỉnh, lão Mễ không quản được con bé, chỉ có bà mới quản được, không cần lưu lại mặt mũi cho tôi, nếu con bé không quan, bà thay tôi quản giáo con bé.”

Ngải Lâm mỉm cười: “Thật không biết bà làm mẹ thế nào, cứ như vậy đẩy con gái cho người ngoài như tôi đây hả?”

Trong loa truyền đến tiếng cười của mẹ Mễ Ngự: “Lão Mễ là ba con bé, bà là vợ Lão Mễ, bà và con bé cũng là có quan hệ thân thích, tôi ngược lại không lo lắng.” Chợt nghĩ đến lúc còn trẻ đối với Mễ Ngật Đông chấp niệm, bà cảm thấy có lỗi nói: “Ngải Lâm, thật xin lỗi!”

Hai mắt Ngải lâm có chút ướt, cố giữ vững âm thanh nói: “Tôi cũng nợ bà một câu,” dừng lại một lúc, vẫn không khống chế được ghen ngào, “Cám ơn bà.” Nếu như không phải mẹ Mễ Ngự đồng ý li hôn, Mễ Ngật Đông còn bị buộc chặt vào trong cuộc hôn nhân đó, Ngải Lâm làm sao có thể cùng người mình yêu ở bên nhau?”

Bên kia đại dương, mẹ Mễ Ngự trầm mặc hồi lâu: “Nếu như không phải tôi cùng ba mẹ bày kế Lão Mễ, hai người cũng không bỏ lỡ sáu năm. Bà không cùng tôi so đo, tôi lại không thành toàn cũng không được, huống hồ tôi cũng không có năng lực ở tiêu tốn tình cảm cho người đàn ông cả đời không thương mình.”

Ngải Lâm hiểu bà đã quên được mọi chuyện, vì vậy trêu chọc: “Có Lâm tiên sinh bà tất nhiên không cần lão Mễ nhà tôi rồi.”

Mẹ Mễ Ngự cũng cười: “Đó là đương nhiên, lão Lâm nhà ta so với lão Mễ cô chấp tốt hơn nhiều.”

Có thể nguyên nhân là lớn tuổi, cũng có thể do Mễ Ngự và Mễ Kha tình cảm hai chị em càng ngày càng sâu đậm, Ngải Lâm và mẹ Mễ Ngự tâm kết cũng gỡ bỏ. Khi Mễ Kha thi vào viện y học, hai người phụ nữ từng

là tình địch lại liên lạc nhiều hơn, mà Mễ Ngật Đông cùng chồng của vợ trước Lâm tiên sinh cũng buồn bán lui tới. Vì vậy, hai nhà bắt đầu giống như người thân thường xuyên qua lại.

Cho nên khi Ngải Lâm đem đối thoại của bà và mẹ Mễ Ngự nói lại cho Mễ Ngật Đông thì ông nhớ lại năm đó vì cha mẹ phản đối cùng hiểu lầm sâu xa khiến ông và Ngải Lâm xa nhau sáu năm, cũng bởi vì người lớn phạm sai lầm mới khiến con gái Mễ Ngự phải lớn lên trong gia đình đơn thân, Mễ Ngật Đông trong lòng áy náy đồng thời quyết định không can thiệp vào hôn nhân của Mễ Kha. Nhưng ông trời sinh không có sở trường biểu lộ tình cảm, dù là bà xã, có mấy lời ông cũng chưa bao giờ nói, cho nên ngay cả Ngải Lâm cũng không biết được ông đã biết rõ chuyện Hình Khắc Lữ và Mễ Kha lui tới.

Có gì quan trọng hơn hạnh phúc con gái? Chỉ cần Hình Khắc Lữ thật tâm yêu thương cô, Mễ Ngật Đông nguyện ý vứt bỏ nguyên nhân tạo ra hiểu lầm giữa ông và Ngải Lâm, Hình Hiệu Phong. Vậy mà Hình Khắc Lữ lại cô phụ kì vọng của ông, hoặc là nói, chuyện xảy ra ở bệnh viện lục quân, khiến Mễ Ngật Đông không có lòng tin đem hạnh phúc của con gái giao lên tay Hình Khắc Lữ

Hình Hiệu Phong xuất hiện khác nào đổ dầu vào lửa, mà Mễ Kha vẫn ở bên cạnh Hình Khắc Lữ khiến Mễ Ngật Đông lửa giận càng lớn không thể khống chế, hất tung tài liệu trên bàn xuống mặt đất, ông giận dữ: “Mễ Kha con dám nói thay họ Hình một câu, cũng không cần nhận người cha này!” Sau đó một giây tiếp theo, ông che ngực mặt tối sầm, ngã về phía Ngải Lâm.

“Ngật Đông!” Ngải Lâm kinh hô, Hình Khắc Lữ vội vàng xông tới, một bên giữ lấy Mễ Ngật Đông, một bên gọi Thúc Văn Ba đứng ngoài cửa: “Lão Thúc, lái xe!”

46. Chương 46

Mễ Ngật Đông đột nhiên ngất xỉu làm Ngải Lâm và Mễ Kha vô cùng hoảng sợ, rất may Hình Khắc Lữ đã nhanh chóng ổn định cục diện. Đưa Mễ Ngật Đông lên xe, Hình Hiệu Phong đưa tiểu Hạ và Mễ Kha, còn anh chở Thúc Văn Ba và Ngải Lâm tới bệnh viện lục quân, trên đường còn dặn Thúc Văn Ba gọi điện trước đến bệnh viện để chuẩn bị sẵn. Lúc anh lái xe bằng tốc độ nhanh nhất tới bệnh viện, bên trong tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng.

Mễ Ngật Đông được đưa vào phòng cấp cứu, lúc ấy Hình Hiệu Phong và Mễ Kha mới đến nơi.

Mễ Kha vừa áy náy lại lo lắng, nhưng lại cố gắng kiên cường nhịn không khóc trước mặt Ngải Lâm, trong đôi mắt to mở mịt chứa đầy lệ, khiến Hình Khắc Lữ đau lòng.

Cô trước giờ được bảo hộ rất tốt, có khi nào phải trải qua những chuyện thế này?

Bước đến ôm bả vai cô, Hình Khắc Lữ giọng nói có lực an ủi: “Không phải sợ, có anh ở đây!”

Mễ Kha lại cố chấp tránh ra khỏi ngực anh, đi tới trước mặt Ngải Lâm, ngồi xuống cầm tay mẹ.

Ngải Lâm gương mặt đầy nước mắt nhìn con gái, lật tay cầm lại tay Mễ Kha: “Không có việc gì, bao nhiêu sóng to gió lớn ba con cũng vượt qua.”

Mễ Kha hốc mắt chua xót, cô nghẹn ngào: “Con xin lỗi!” Vừa cúi đầu, một giọt nước mắt rơi xuống.

Ngải Lâm ôm con gái vào trong ngực, khẽ sắng giọng: “Đứa bé ngoan.” Giống như khi cô còn bé, gây ra chuyện, bà chỉ dịu dàng nhẹ trách.

Dường như cực kì sợ mất đi cái gì, ôm chặt Ngải Lâm, Mễ Kha khóc nức nở kèm âm thanh an ủi: “Mẹ, mẹ đừng lo lắng.”

Nước mắt Ngải Lâm khiến Hình Hiệu Phong nhớ lại. Ông nhớ năm đó khi nghe tin Mễ Ngật Đông kết hôn, bà cũng bình tĩnh ngồi trước cửa sổ, bình thần vượt bực. Một lúc sau, bà chỉ nói năm chữ: “Không cần lo lắng cho tôi.” Lời còn chưa dứt, giọt nước trong suốt từ khóe mắt rơi xuống.

Dưới ánh mặt trời, thương tâm tuyệt vọng cùng đau khổ của bà hiện ra rõ ràng.

Hình Hiệu Phong thừa nhận, một phút kia tim của ông, rất đau.

Lúc ấy ông giống như Mễ Kha đứng trước mặt bà, cầm bàn tay lạnh như băng, nói: “Còn có anh.”

Ngải Lâm mắt rưng rưng khê cười, nhưng cũng có ý cự tuyệt.

Hình Hiệu Phong trong lòng giống như kim châm, kéo lòng bàn tay cô, anh cố gắng dùng tin tức tàn khốc nhất để cho cô tỉnh táo: “Lâm Lâm, anh ta muốn cưới người khác.” Vậy cũng không ngăn được tôi yêu anh ấy.”

Hình Hiệu Phong khê ngửa đầu, liên tục hít sâu, sau nói cho cô biết: “Anh ta biết em mang thai.” Ngải Lâm ánh mắt kinh ngạc, Hình Hiệu Phong tiếp tục: “Nghĩ là của anh.”

Khó trách không chờ cô mở miệng báo tin vui mang thai cho anh, anh đã nói nếu không yêu anh, bảo cô có thể quay về với Hình Hiệu Phong, khó trách anh lại thỏa hiệp với ba mẹ, đồng ý cưới người môn đăng hộ đối, con gái Lý gia. Thì ra không phải vì cha mẹ chống đối khiến anh mệt mỏi mà là hiểu lầm cô phản bội tình yêu bọn họ.

Ngải Lâm cảm xúc chợt kích động, cô giống như người điên đánh vào người Hình Hiệu Phong, “Anh hại đứa bé của tôi không có cha, anh hại chết tôi...”

Hình Hiệu Phong thừa nhận vì muốn có Ngải Lâm, anh đã dùng chút thủ đoạn, thủ đoạn như thế nào tạm thời không đề cập đến, chỉ khiến Mễ Ngật Đông hiểu lầm Ngải Lâm ngủ với anh, và trông thấy anh đưa Ngải Lâm đến bệnh viện kiểm tra. Muốn Mễ Ngật Đông mất đi lòng tin với Ngải Lâm. Sau cùng muốn bọn họ triệt để kết thúc, Hình Hiệu Phong liên thủ với mẹ Mễ Ngự là Lý Mạn vận dụng quan hệ khiến việc làm ăn Mễ gia lâm nguy cơ... ép Mễ Ngật Đông cưới người khác. Tất cả hành động việc làm của anh là vì yêu Ngải Lâm.

Dù là có được hay không có được, nhưng cái cảm giác đau xót đó khiến Hình Hiệu Phong không khống chế được, ôm chặt Ngải Lâm, anh ghen ngào không nói lên lời. Sau đó, Hình Hiệu Phong tự mình lái xe đưa Ngải Lâm đến hôn lễ của Mễ Ngật Đông nhưng vì lái xe quá nhanh, nên xảy ra va chạm với một chiếc xe vượt đèn đỏ ở ngã tư đường. Trong lúc nguy cấp, Hình Hiệu Phong lấy thân mình bảo hộ cô, nhưng đứa bé của Ngải Lâm không giữ được, mà hôn lễ của Mễ Ngật Đông và Lý Mạn đúng hạn cử hành.

Hình Hiệu Phong tỉnh lại, Ngải Lâm đã xuất viện, người ở giường bệnh chăm sóc anh chính là - mẹ Hình Khắc Lũy, Hạ Vũ Hồng.

Tuổi trẻ điên cuồng cố chấp, tạo ra rất nhiều sai lầm không thể vãn hồi, thật may là quanh đi quẩn lại, tất cả mọi người ai về nhà đây, gặp được hạnh phúc của mình. Nếu như không phải Hình Khắc Lũy và Mễ Kha yêu nhau, Mễ Ngật Đông và Ngải Lâm, Hình Hiệu Phong và Hạ Vũ Hồng hai cặp vợ chồng nay, có lẽ cuộc đời này sẽ không gặp nhau, không liên quan tình cảm, chỉ vì những thứ tổn thương kia - không có cách nào đền bù.

Hình Hiệu Phong tất nhiên không phải muốn chọc tức Mễ Ngật Đông, ông chỉ là đi họp đi ngang qua thành phố A, thuận đường đến đoàn 5-3-2 muốn nhìn con trai, kết quả từ miệng Lệ Hành biết được anh đi tìm Mễ Kha. Điện thoại của Hình Khắc Lũy không gọi được, dưới tình huống đó Hình Hiệu Phong mới trực tiếp đi đến Mễ gia, không ngờ...

Mặc dù năm đó xảy ra đụng chạm nhưng nếu không trải qua những thứ kia, Hình Hiệu Phong vĩnh viễn không hiểu được cái gì gọi là tình yêu sâu nặng, ông nghĩ đến người vợ luôn sát cánh cùng mình, Hình Hiệu Phong cũng không hi vọng Mễ Ngật Đông sau khi tỉnh dậy sẽ nói chuyện với mình, ông nói với Ngải Lâm: “Chuyện của bọn nhỏ, chờ ông ấy tỉnh, tôi sẽ đi tìm ông ấy nói chuyện sau.”

Ngải Lâm cũng không tỏ thái độ, chỉ nói: “Chuyện Khắc Lũy và Kha Kha, tôi sẽ khuyên anh ấy. Anh ấy thật ra không phải thực sự phản đối, chỉ là thấy con gái bị bắt nạt mới nổi giận. Giờ đánh cũng đánh, mắng cũng mắng rồi, chắc cũng bớt giận.” Nhìn về phía Hình Khắc Lũy, bà xin lỗi nói: “Khắc Lũy, cậu đừng để trong lòng.”

Hình Khắc Lũy trong lòng cũng như lửa đốt, anh vốn nghĩ chịu đòn, nghe giáo huấn, về sau biểu hiện tốt một chút, Mễ Ngật Đông sẽ tiếp nhận mình. Hình Khắc Lũy thông minh như vậy, ngay sau cước thứ nhất thì câu nói: “Uống công tôi mỗi lần nhẫn nhịn” anh đã tìm ra đầu mối. Anh nghĩ: có lẽ, ở một phương diện nào đó, Mễ Ngật Đông đã chấp nhận anh. Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết phải là không phát sinh ra chuyện của Trầm gia. Lại không ngờ rằng Mễ Ngật Đông tức giận đến nỗi phải nhập viện.

Nói cho cùng đầu sỏ chính là anh. Giọng nói áy náy: “Bác gái bác đừng nói vậy, đừng nói đánh cháu mấy cái, dựa vào chuyện lúc trước xảy ra ở bệnh viện Lục quân, bác trai còn cho cháu vào cửa, chính là cho cháu cơ hội. Nói thật, cháu cũng không biết để mặt vào đâu” Nhìn về phía Mễ Kha, anh tiếp tục: “Chuyện bên kia cháu sẽ xử lý tốt, xin bác gái yên tâm.”

Tất nhiên hiểu anh ám chỉ bên kia là thế nào, sờ sờ tóc Mễ Kha, Ngải Lâm gật đầu: “Trước cùng ba cậu trở về đi, bộ đội không giống như bình thường, yêu cầu kỷ luật nghiêm ngặt. Cậu lưu lại cũng không giúp được gì chờ Ngật Đông tỉnh, bác sẽ bảo Kha Kha báo cho cháu.”

Hình Khắc Lữ đương nhiên hiểu Ngải Lâm muốn xoa dịu quan hệ của anh và Mễ Kha. Do dự một chút, anh không nói một lời cởi áo khoác quân trang, choàng lên người Mễ Kha, cố tình dừng lại chờ đợi một ánh mắt đáp lại của cô, nhưng không có, đành xoay người rời đi.

Cũng không phải rời đi thật, hai ba con đều là người trọng tình trọng nghĩa, trước khi Mễ Ngật Đông qua cơn nguy hiểm, Hình Khắc Lữ và Hình Hiệu Phong không ai rời khỏi bệnh viện. Một lát sau lại thấy Thiệu Vũ Hàn chạy đến. Ý thức được tình hình Mễ Ngật Đông không khả quan, Hình Khắc Lữ nhịp tim đập cũng hơi nhanh, không để ý cảm giác đau trên đùi, anh vội vàng chạy đến: “Sao anh lại tới đây? Chẳng lẽ bác trai...”

Đã nhận được điện thoại của tiểu Hạ, Thiệu Vũ Hàn đương nhiên biết người bệnh là ai.

Bước chân không ngừng lại, giọng nói của mang theo vội vàng: “Tôi kiểm tra trước một chút rồi nói.”

Thời điểm này không còn tâm trạng chú ý đến những thứ khác. Hình Khắc Lữ khập khiễng đi theo anh lên lầu, đứng ở khúc quanh cầu thang nghe được anh ta an ủi Mễ Kha: “Không phải sợ, không có chuyện gì.” Sau đó thay trang phục giải phẫu, đeo găng tay tiến vào phòng cấp cứu.

Nhìn Mễ Ngật Đông nhắm chặt hai mắt, căn cứ vào hiển thị của điện tâm đồ, trái tim của ông như một mồi vô lực đang nghỉ ngơi.

Thiệu Vũ Hàn tỉnh táo giao phó bác sĩ: “Hồi phục tim!”

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Thiệu Vũ Hàn ở phòng cấp cứu khẩn trương, bận rộn. Nhìn điện tâm đồ đang thẳng tắp bắt đầu khôi phục dao động, các bác sĩ y tá cùng nín thở, một sóng, hai sóng, một tiếng trôi qua, điện tâm đồ khôi phục bình thường. Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Sáng hôm sau Mễ Ngật Đông tỉnh lại, trong phòng bệnh rất nhiều người vây quanh, nhưng không có Mễ Kha.

Chú ý đến ánh mắt của Mễ Ngật Đông, Ngải Lâm cúi đầu cầm tay ông: “Con ở bên ngoài.”

Mễ Ngật Đông chớp mắt, ý nói đã biết.

Ngải Lâm cười dịu dàng, giống như dỗ dành đứa bé nói: “Ông tốt nhất nghỉ ngơi, cái gì cũng không được nghĩ, chuyện trị liệu đã an bài tốt rồi, ông chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được.”

Đối với thân thể mình, Mễ Ngật Đông cũng rõ ràng, trái tim không tốt không phải mới một hai ngày, nhưng giải phẫu nguy hiểm rất lớn, không bác sĩ nào dám đảm bảo 100% thành công, cho nên dưới sự điều dưỡng rất hiệu quả của trung y, ông cự tuyệt phẫu thuật. Mà trước đó trùng hợp tới bệnh viện Lục quân gặp Mễ Kha xung đột với hai mẹ con Thẩm gia, chính là do khi hoạt động mạnh cảm thấy khó thở, lúc này mới hẹn đi kiểm tra, kết quả cũng vì hai mẹ con Thẩm gia náo loạn nên không kiểm tra được.

Mễ Ngật Đông lật tay vỗ nhẹ tai Ngải Lâm an ủi: “Bệnh cũ, không phải lo lắng.”

Ngải Lâm cầm tay ông chạm vào mặt mình, khẽ sáng giọng: “Làm y tá cho ông nửa đời người, nghe được nhiều nhất chính là câu này.”

Mễ Ngật Đông mím môi, trong mắt hàm chứa áy náy.

Ngải Lâm vỗ vỗ mu bàn tay ông, “Vậy ông đồng ý không tức giận bọn nhỏ nữa tôi sẽ không lo lắng.”

Mễ Ngật Đông suy yếu cười, coi như đồng ý.

Ngải Lâm giúp ông đắp chăn, ánh mắt yêu thương nhìn ông.

“Không được tức giận nữa.” Bác sĩ khoa tim mạch Trần Văn vừa kiểm tra cho Mễ Ngật Đông nói: “Ông không chú ý, đừng nói viện trưởng, Hoa Đà tái thể cũng không thể nào cứu được.”

Mễ Ngự nửa đêm chạy đến nghe thể nhất thời không vui: “Chú Trần, chú không thể nói điều tốt được à?”

Trần Văn lấy ánh mắt trách cứ nhìn lão bằng hữu: “Chê tôi nói chuyện không dễ nghe, cũng đừng tới bệnh viện phiền tôi.” Sau khi bàn giao toàn bộ lời dặn của bác sĩ, cùng y tá đi ra ngoài, thấy Mễ Kha đang ngồi trên ghế, ông cố ý nói lớn: “Ngồi cả đêm không mệt à? Ba cháu không sau, trở về ngủ đi.”

Cả đêm không ngủ, Mễ Kha bộ dạng tiều tụy, nhưng dù Mễ Ngự và tiểu Hạ khuyên như thế nào, cô cũng chỉ cúi đầu ngồi trên ghế dài ngoài phòng bệnh, không nhúc nhích. Cuối cùng vẫn là Hình Khắc Lữ mạnh mẽ bế cô đi, cô mới ôm cổ anh khóc lớn.

Hình Khắc Lữ một bên ôm cô xuống lầu một bên cúi xuống ở bên tai cô dỗ dành: “Không sao bảo bối, đều đã qua rồi, không sợ nữa.” Dọc đường ôm cô tới cửa xe, anh trên trán đầy mồ hôi.

“Đều là anh không tốt.” Lấy tay lau nước mắt cho cô, anh liên tục nhận lỗi, sau đó còn kéo tay Mễ Kha, đánh mạnh lên người mình.

Đã bị Mễ Ngật Đông đánh như vậy, Mễ Kha sao nỡ đánh anh? Hai bên lôi kéo, Mễ Kha dùng sức rút tay lại không cẩn thận đẩy ngã Hình Khắc Lữ xuống đất. Mễ Kha hoảng hốt, vội vàng xuống đỡ anh.

Giữ chặt cổ tay cô, Hình Khắc Lữ đau đến cắn chặt răng: “Bảo bối, anh hình như... gãy xương.”

47. Chương 47

Còn nhớ năm đó, Hách Nghĩa Thành bởi vì gãy xương đùi, mới biết Hạ Nhã Ngôn, về sau vì vết thương cũ tái phát nhập viện mới cùng cô xác lập quan hệ yêu thương, hôm nay Hình Khắc Lữ cũng lấy thủ trưởng làm gương, chọc giận ba vợ, thành công gãy xương. Nhưng có thể mượn gãy xương để tiến tới hay không, cần phải xem trình độ cố gắng của anh.

Thực ra không phải thể lực Hình Khắc Lữ không tốt, mới bị Mễ Ngật Đông đá mấy đá đã gãy xương, thực tế là trên người có vết thương cũ, sau đó trong lúc huấn luyện chỉ đạo tân binh bị va chạm nên tái phát. Vì cũng không cảm thấy đau đớn, cho nên anh cũng không chú ý, thêm việc anh bận theo đuổi Mễ Kha, bị thương ở chân cái gì, tất nhiên là không thèm để mắt.

Lúc trước Hách Nghĩa Thành mạo hiểm đắc tội Thiệu Vũ Hàn, mạo hiểm đi tới bệnh viện Lục quân, giúp Hình Khắc Lữ dối Mễ Kha đã nói qua một câu, nhưng Mễ Kha không hề nghĩ người bị thương đó là Hình Khắc Lữ, với cả anh như rồng như hổ chặn cô ở Hình Phủ, sau đó vừa ăn vạ, vừa thổ lộ, làm gì có dấu hiệu bị thương? Cho nên, lần này là chân phải của Hình Khắc Lữ vết thương cũ tái phát.

Chuyện này nói cho chúng ta biết: Người từ trước đến giờ không hề coi trọng thân thể Hình Khắc Lữ cần danh phận, cũng không cần chân, nói chính xác, có vợ, không thèm để ý đến chân.

Đến gặp Hạ Nhã Ngôn, Hách Nghĩa Thành mới biết được Hình Khắc Lữ bị thương, cố ý qua thăm anh. Thấy người kia trên đùi bó thạch cao, đang nằm trên giường bệnh, anh không nhịn được cười vui vẻ: “Không hổ là bộ hạ của Hách Nghĩa Thành tôi, rất có phong phạm của tôi.”

Mới vừa bị Hạ Nhã Ngôn giáo huấn, lại bị Mễ Kha oán giận, Hình Khắc Lữ không khỏi day huyệt thái dương: “Nếu như thủ trưởng tới thăm bệnh, Hình Khắc Lữ vô cùng cảm kích, nếu như tới chèn ép em, em bày tỏ tức giận.”

Hách Nghĩa Thành cũng mặc kệ anh cảm kích hay tức giận, kéo ghế ngồi sát bên giường bệnh, cố ý nghiêm mặt hỏi anh: “Cậu nói, vừa rời khỏi tầm mắt của tôi sao lại biến thành bộ dạng như thế này? Hình Khắc Lữ? Nghe nói cậu bị ba vợ thu thập? Chà, cậu ngàn vạn lần đừng nói cho tôi biết là cậu bị đánh đến nổi gãy xương. Thân là thủ trưởng của cậu, tôi cảm thấy không còn mặt mũi.” Vừa nói vừa làm như là thật khoát tay, nói bao nhiêu ghét bỏ thì có bấy nhiêu ghét bỏ.

Từ nhỏ đến lớn ngang ngược, nói thật cũng chưa bao giờ sợ hãi. Nhưng khi gặp ba vợ, Hình Khắc Lữ có hoành hành ngang ngược với ai cũng không dám cùng Mễ Ngật Đông khiêu chiến, dù sao cũng phải chiều theo lão nhân gia, để cưới nàng dâu nhỏ.

Dù thế nào ba vợ cũng là núi Thái Sơn, việc ba vợ đối xử bất công với anh khi ở Mễ gia, anh hoàn toàn không để tâm bởi vì anh quyết định những ủy khuất và oan uổng này sau này sẽ đòi phúc lợi trên người Mễ Kha. Có ý nghĩ như vậy, nên tâm trạng của anh rất thoải mái. Thế nên anh tỉnh táo phản bác: “Không nhìn thấy nghĩa là không biết, thủ trưởng anh đừng làm khó em, theo như đánh giá của em, đối với vấn đề “ba vợ”, hai chúng ta tuyệt đối tám lạng nửa cân.”

Hách Nghĩa Thành lấy nón lính đập anh: “Người nào cùng cậu chơi trò tám lạng nửa cân?”

Hình Khắc Lữ đón được nón lính: “Biết anh và chị dâu đã kéo đi đăng kí rồi, chúc mừng thủ trưởng, cuối cùng tu thành chánh quả.”

Hách Nghĩa Thành hếch mày, tiếp nhận lời chúc phúc dở dờ ương ương của anh, sau đó chuyển chủ đề: “Làm sao ông cụ cũng vào viện, tình hình này có chút không tốt. Tính Mễ Kha cậu không phải rõ ràng sao, lực chiến đấu cùng cậu không thể so sánh, dùng sức mạnh là không được.”

Nhắc đến Mễ Ngật Đông, Hình Khắc Lữ cũng nhúc nhích. Đối với người khác thì không sao, nhưng dưới mắt của ông, anh đúng là không có chút phân lượng nào. Cào cào mái tóc, anh nói: “Còn có thể làm sao, thể độc biểu hiện quyết tâm cũng không phải là phong cách của em, trừ việc thật tâm thật ý muốn ông vui lòng, anh thật sự không còn cách nào.”

Đối với phương diện quân sự, Hách Nghĩa Thành có đầy đủ quyền phát ngôn cũng như chỉ điểm cho anh, nhưng chuyện như thế này anh cũng không có kinh nghiệm chia sẻ. Vỗ vỗ vai Hình Khắc Lữ, anh khích lệ: “Lấy tâm để bộc lộ, cho lão gia tử biết cậu là thật lòng với Mễ Kha, mà Mễ Kha trong lòng cũng có cậu, chỉ cần cậu.”

Hình Khắc Lữ gật đầu tỏ vẻ tiếp nhận.

“Dưỡng thương cho tốt, coi như là trước kia ở sư bộ tôi nợ cậu.” Nhìn đồng hồ, Hách Nghĩa Thành đứng dậy: “Cùng ba vợ nằm viện, cơ hội không phải người nào cũng có, nắm chắc.”

Lúc này Hạ Nhã Ngôn đẩy cửa đi vào: “Ai thêm giống anh, nghỉ bệnh giả ốm, tiện nghi đều bị anh chiếm.”

Hách Nghĩa Thành mỉm cười: “Không nghiêm khắc bắt cậu ta về đoàn dưỡng thương, chính là ưu đãi đối với cậu ta.”

Hạ Nhã Ngôn tức giận liếc anh một cái, bất bình thay Hình Khắc Lữ: “Uổng công bán mạng cho anh.”

Hình Khắc Lữ mỉm cười, nhìn về phía chị dâu thở dài cảm ơn.

Hạ Nhã Ngôn cũng không nhận lời cảm ơn của anh: “Thật may là không có bị lệch vị trí, thông qua thạch cao trị liệu cố định, vết thương sẽ nhanh lành. Chẳng qua nếu cậu không phối hợp, khó bảo đảm sau này có để lại di chứng hay không, đến lúc đó vị đại nhân sát vách kia sẽ chê cậu đi đứng không lưu loát, có khóc cũng chịu.”

Hình Khắc Lữ nghe vậy biết điều nói: “Bảo đảm nghe theo chỉ huy của chị dâu.”

Hạ Nhã Ngôn không muốn thấy bộ dạng lưu manh của anh: “Lười phải quản cậu, dù sao cũng có sẵn hộ lý, xem cậu giầy vò thế nào.” Mặc dù công việc của mình, là bác sĩ, họ nguyện ý vì người khác chữa bệnh, lại không muốn nhìn thấy người thân bạn bè mình ở bệnh viện. Cho nên mỗi lần có người quen biết nằm viện, đừng hi vọng Hạ Nhã Ngôn có sắc mặt tốt.

Tâm ý của Hạ Nhã Ngôn Hình Khắc Lữ hiểu rõ, anh cười hì hì: “Có sẵn hộ lý? Chị dâu nói Mễ Kha nhà em hả?” Ai bảo vết thương cũ của anh tái phát lại không nói sớm, Mễ Kha vừa nghe hai chữ gãy xương, nước mắt thật vất vả mới ngừng lại tuôn rơi không khống chế được. Chờ cho anh xử lý tốt vết thương, cô vẫn không khá hơn. Bác sĩ thực tập cũng là bác sĩ, chăm sóc xử lý vết thương cho bệnh nhân, người nào so với họ có kinh nghiệm? Thấy cô đau lòng, quan tâm mình, Hình Khắc Lữ có loại cảm giác rất hướng thụ.

“Đối phó với loại người không biết thương tiếc thân thể thì không thể hòa nhã.” Hạ Nhã Ngôn nâng cao giường cho anh: “Được rồi, nghỉ ngơi đi, Kha Kha một lát mới quay lại.” Đi tới cửa ngừng lại, do dự một chút, cô xoay người: “Tôi hôm qua mới biết quan hệ giữa cậu và Thẩm Gia Ngưng. Hình Khắc Lữ đối với việc này, tôi cảm thấy anh họ tôi không có làm sai điều gì. Chia tay là Thẩm Gia Ngưng nói, từ chức cũng do cô ấy kiên trì, anh họ tôi cũng giữ lại, cũng ngăn cản nhưng là một người bạn trai không được thừa nhận, anh ấy cái gì cũng đã làm, tôi nghĩ chắc cậu hiểu. Đáp án cuối cùng chỉ có mỗi Thẩm Gia Ngưng biết.

Hình Khắc Lữ trong nháy mắt yên lặng, chậm rãi nói: “Chuyện này đúng thật có chút kì lạ, ban đầu em cũng không thể lí giải, chỉ là hiện tại cũng chưa nghĩ ra được, làm sao lại có người đàn ông độc ác không quan tâm tới bạn gái đã mang thai? Chị dâu, đáp án chân chính như thế nào không quan trọng, chỉ cần Thiệu Vũ Hàn anh ta đối mặt với Thẩm Gia Ngưng không thẹn với lòng là được.”

Nhưng đáp án kia đối với Thiệu Vũ Hàn rất quan trọng. Khi biết Mễ Kha xung đột với hai mẹ con Thẩm gia, biết Thẩm Gia Nam là em gái Thẩm Gia Ngưng, lại biết được tình trạng Thẩm Gia Ngưng gần đây, Thiệu Vũ Hàn đi ngủ viện. Đối mặt với bạn gái cũ thần trí thất thường, anh cảm thấy đau lòng.

Thiệu Vũ Hàn không biết năm năm trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì khiến Thẩm Gia Ngưng biến thành bộ dáng như bây giờ. Trí nhớ của anh về Thẩm Gia Ngưng là sự lạnh lùng tuyệt tình của cô khi chia tay. Kiêu ngạo cùng tự ái bị tổn thương, anh mới đón nhận sự an bài của viện trưởng, đến học viện quân ý tiến hành trao đổi học tập. Một năm sau trở lại, Thẩm Gia Ngưng đã nghỉ việc, gần như bị đồng nghiệp quên lãng. Mà anh, rốt cuộc sau bao tin nhắn, thư gửi không phản hồi, đã quyết định đi du học.

Đúng như lời Hạ Nhã Ngôn nói: cô ấy gặp chuyện không may, chân tướng chỉ mình Thẩm Gia Ngưng biết. Cô một ngày không tỉnh táo, mọi người cũng không thể biết được, mà hi vọng cô thanh tỉnh, Thiệu Vũ Hàn đi ngủ viện trùng hợp gặp Hạ Hi, tiểu Thất nói cho anh biết: “Nếu như Hình Khắc Lữ không thể thức tỉnh được cô ấy... anh có lẽ nên thử xem.”

Đột nhiên, có loại cảm giác dửng dưng của mình hoàn toàn mất hết.

Thiệu Vũ Hàn chợt nghĩ: Nếu anh có gọi về trí nhớ Thẩm Gia Ngưng, vậy đáp án giữa bọn họ là gì?!

Thừa dịp Mễ Kha về nhà lấy đồ dùng hằng ngày cho Mễ Ngật Đông, Hình Khắc Lữ ngủ một chút, nhưng trên đùi khó chịu, khiến anh ngủ không ngon, vì vậy lúc Mễ Kha rón rén đi vào, anh liền tỉnh. Anh nhắc chân mỏng ra, vươn tay: “Bảo bối.”

Mễ Kha về nhà rửa mặt, sau đó đổi y phục, so sánh với vẻ mặt tiêu tụy buổi sáng, cô bây giờ cũng tốt hơn nhiều. Bàn tay nhỏ bé chạm vào tay anh, nhỏ giọng nói: “Đánh thức anh à?”

Hình Khắc Lữ cười lắc đầu, nắm bàn tay cô đặt trong lòng bàn tay mình, ý bảo cô ngồi bên cạnh anh.

Mễ Kha ngoan ngoan ngồi cạnh anh, hơi nghiêng về phía trước hỏi: “Đói bụng không? Ăn thức ăn ở căn tin bệnh viện không quen? Đợi lát chị hai đưa cơm cho ba, em xin cho anh.”

Xin? Hình Khắc Lữ nghe thế buồn cười, trong tim giống như có một dòng nước ấm áp chảy qua, siết chặt tay cô, anh khẽ sáng giọng: “Em coi ông xã em là ăn mày à, lại còn xin?”

Mễ Kha giật nhẹ y phục bên của anh cười nói: “Bộ dạng của anh bây giờ còn không bằng ăn mày đấy. Đúng rồi, em dùng điện thoại của anh gọi cho chị Hạ Hi, tối nay Tham mưu trưởng Lệ sẽ đem đồ dùng hằng ngày đến, lúc đó anh xử lí một chút đi, bận quá.”

Cô gương mặt ngây thơ trong sáng, đáy mắt trong suốt khiến tim Hình Khắc Lữ đập thành thịch. Ánh mắt tỉ mỉ lưu luyến nhìn gương mặt Mễ Kha, giống như là thước phim quay chậm, anh chậm rãi kéo thân thể cô. Khi gương mặt cô sát gần lại, anh nhìn thẳng vào mặt cô, âm thanh trầm thấp kiên định: “Đứa bé không quan hệ gì với anh.”

Duy trì động tác nghiêng người, Mễ Kha trong con ngươi của anh nhìn thấy hình bóng nhỏ bé của mình, cô im lặng một lúc lâu, sau đó khẽ ừ một tiếng.

Chỉ một âm tiết đơn giản mơ hồ, lại khiến Hình Khắc Lữ thở phào nhẹ nhõm. Một tiếng như trút được gánh nặng ngàn cân, có ý tứ biết ơn cùng cảm động. Không cần chờ anh hôn đôi môi của cô, không phải nụ hôn mạnh mẽ bá đạo mà là một nụ hôn nhẹ nhàng trân trọng, tình cảm.

Sau đó Mễ Kha rất biết điều nằm trong ngực anh, lệ thuộc ôm cổ anh. Khó có được khoảnh khắc nhẹ nhàng như vậy, Hình Khắc Lữ hi vọng thời gian không cần trôi đi quá nhanh, nhưng vẫn không an tâm anh phá vỡ yên lặng hỏi: “Em đi xem ba rồi sao?” Thấy cô không lên tiếng, Hình Khắc Lữ vuốt tóc cô: “Đợi lát nữa phải đi. Anh buổi tối không cần trông, không muốn về nhà chăm sóc mẹ, hả?”

“Thấy em ba sẽ tức giận?”

“Không biết.”

“VẬY...”

“Đừng nói chuyện anh bị thương.”

“Được rồi, nhưng...”

“Ba sẽ không hỏi, không cần lo lắng.”

“Vâng.”

“Thật xin lỗi.”

“.....”

“Anh không ngờ Gia Nam sẽ đến bệnh viện, anh nghĩ là...”

“Em cũng không ngờ ba đánh anh... anh nói thật, rốt cuộc có bị đau chỗ nào không? Tối em sẽ lấy thuốc cho anh.”

“Chỉ cần em đừng nói không muốn anh, chính là thuốc giảm đau tốt nhất.”

“...nghĩ đến, lúc ba dẫn em từ bệnh viện về nhà, còn có, ba vào phòng cấp cứu...”

“Anh hiểu rõ.” Hình Khắc Lữ ôm cô: “Về sau sẽ không cho em có cơ hội suy nghĩ như thế này.”

“Nhưng làm sao bây giờ?”

“Giao cho anh.”

“Anh cũng bị đánh đấy.” Nhưng hình như cũng không có biện pháp tốt hơn, cô miễn cưỡng: “Được rồi, giao cho anh thôi.”

Hình Khắc Lữ sùng ái cười khê: “Vậy em còn có thể giao cho người nào?”

Cơm tối Lý Niệm từ Hình Phủ mang đến, Hình Khắc Lữ lấy một phần đưa cho Mễ Kha: “Em đưa qua cho ba vợ.”

Mễ Kha bất đắc dĩ cầm lấy, nhỏ giọng lầu bầu: “Có phải hay không còn chưa xác định đấy.”

“Cái gì không xác định?” Hình Khắc Lữ véo nhẹ mặt cô, nói: “Em muốn hồng hạnh xuất tường?”

48. Chương 48

Từ khi ra đời đến giờ, Mễ Kha có nhiều nhất chính là tình thân. Giống như Hình Khắc Lữ nói, cô được bảo hộ rất tốt. Mà phần bảo hộ này chính từ người thân của cô. Cho nên khi Mễ Ngật Đông bệnh tim tái phát thì Mễ Kha có ý tưởng buông tha tình yêu. Rốt cuộc, cô không thể không để ý tới ba. Cho nên dưới tình huống trước mắt, Hình Khắc Lữ chỉ có thể lui một bước, lấy nhiệm vụ làm dịu quan hệ giữa Mễ Kha và Mễ Ngật Đông làm đầu.

Nhưng Hình Khắc Lữ không biết, tình huống này giống với lúc cô thi vào viện y học, Mễ Kha trông thể nhưng ngoài dự tính của người khác rất kiên trì. Có lẽ không có sự ngăn trở của Mễ Ngật Đông, Mễ Kha cũng không ý thức được trong lòng cô Hình Khắc Lữ có bao nhiêu phân lượng. Cô thừa nhận, khi Mễ Ngật Đông nói không cho phép bọn họ quen nhau, khi tận mắt chứng kiến anh bị đánh, cô cảm thấy không thể tiếp nhận và đau lòng. Lần đầu tiên trong đời, Mễ Kha có ý nghĩ muốn cùng một người ở chung một chỗ, cũng lần đầu tiên sợ mất đi một người.

Chuyện tình cảm của Mễ Ngật Đông và Ngải Lâm, Mễ Kha cũng biết sơ qua, dù sao sự tồn tại của Mễ Ngự không thể tránh được. Nhưng cho đến bây giờ, Mễ Kha chỉ biết vì ông bà nội phản đối mới có một cuộc hôn nhân như vậy. Cho đến khi tình yêu của cô và Hình Khắc Lữ bị phơi bày, Mễ Kha mới biết được tình yêu trắc trở của ba mẹ lại liên quan tới Hình Hiệu Phong.

Khó trách tại sao ba lại không thích quân nhân. Tất cả đều có đáp án. Nghĩ đến ba mẹ yêu nhau lại bởi vì Lý Mạn và Hình Hiệu Phong xen vào mà bỏ lỡ sáu năm, Mễ Kha không phải là không đau lòng cho Mễ Ngật Đông. Nhưng bảo cô vì vậy mà buông tha Hình Khắc Lữ, cô lại không bỏ được.

Một bên là người thân cho cô sinh mạng, một bên là người yêu, là linh hồn của cô. Mễ Kha lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Mắt không chớp nhìn chằm vào gương mặt dường như đang ngủ say của Hình Khắc Lữ, Mễ Kha từ trước đến giờ không biết mùi vị của buồn khổ nhẹ nhàng than thở. Dem cánh tay của Hình Khắc Lữ bỏ vào trong chăn, Mễ Kha hôn nhẹ gò má anh, ở bên tai anh nhỏ giọng nói: “Anh ngủ đi, em đi nhìn ba.” Hiểu rõ sự lo lắng của cô, Hình Khắc Lữ lấy lý do mệt mỏi giả vờ ngủ say một lúc lâu, vì muốn cô đi qua phòng bệnh bên cạnh chăm sóc Mễ Ngật Đông.

Đứng bên ngoài do dự một chút, Mễ Kha đẩy cửa phòng bệnh. Cô bước nhẹ chân vào phòng, lặng yên không tiếng động mức canh trong bình giữ nhiệt ra, cúi đầu xoắn ngón tay một lúc lâu mới có dũng khí nhìn về phía Mễ Ngật Đông. Thấy ba nhắm mắt như ngủ thiếp đi, cô thở phào nhẹ nhõm, sau đó lo lắng nhìn Ngải Lâm, rồi lặng lẽ đi ra ngoài. Cả quá trình, không có phát ra một chút tiếng động.

Ngải Lâm cố nén tiếng thở dài, Mễ Ngật Đông mở mắt, vừa đúng lúc nhìn thấy bóng lưng nhỏ bé của con gái biến mất ở cửa.

Đêm đó Mễ Kha lẳng lặng đứng ngoài cửa phòng bệnh Mễ Ngật Đông, nhìn Ngải Lâm đút canh cho ông, cùng ông nói chuyện, cho đến khi phòng bệnh tắt đèn, bên trong không có chút âm thanh. Xác định ba mẹ đã nghỉ ngơi, cô mới trở lại phòng bệnh Hình Khắc Lữ.

Vốn nghĩ Hình Khắc Lữ ngủ thiếp đi, kết quả Mễ Kha vừa đóng cửa nghe tiếng anh hỏi: “Bác trai, bác gái đã ngủ?”

Mễ Kha sợ hết hồn, che ngực trấn định, cô đi đến, nhẹ trách: “Sao anh còn chưa ngủ?”

“Chờ em.” Hình Khắc Lữ một bên xê dịch thân thể: “Tới đây ngủ.” Thấy cô không nhúc nhích anh hừ một tiếng giữ chặt cổ tay cô: “Còn đợi anh ôm?”

Lực chiến đấu của Mễ Kha tất nhiên là không cưỡng lại được Hình Khắc Lữ, cuối cùng cô ngoan ngoãn nằm xuống. Hình Khắc Lữ chỉ có thể nằm ngang không thể ôm cô, chỉ đành đưa cánh tay phải làm gối cho Mễ Kha. Để tránh đụng vào anh Mễ Kha nằm nghiêng, cánh tay nhỏ bé ôm eo anh.

Hình Khắc Lữ nghiêng đầu hôn đỉnh đầu cô một cái: “Ngủ đi.”

Dán sát vào thân thể của anh, Mễ Kha một ngày một đêm không ngủ, rất nhanh ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Mễ Kha bị râu ở cằm Hình Khắc Lữ đâm tỉnh. Bộ dáng giống như con mèo nhỏ cuộn tròn trước ngực anh, cô đưa tay đẩy mặt anh, phụng phịu oán trách: “Sao lại ghét như vậy?”

Hình Khắc Lữ cười khê, mở miệng, âm thanh lúc sáng sớm có vẻ khàn khàn lười biếng, dọa cô: “Anh chính là nghe thấy phòng bên có tiếng, không muốn em bị người khác nhìn thấy nằm trên giường anh...” Lời còn chưa dứt, Mễ Kha hét cả buồn ngủ bỏ dậy.

Che bụng bị cùi chỏ của cô đánh, Hình Khắc Lữ trêu chọc cô: “Tự động tác của em có thể biết được ba so với ông xã đáng sợ hơn.”

Mễ Kha vuốt mái tóc lộn xộn, nhào qua đánh anh.

Náo loạn đủ, Mễ Kha mới sắp xếp ổn thỏa bản thân, rồi thu thập cho Hình Khắc Lữ, cứ như vậy một đôi tình nhân gọn gàng chỉnh tề sạch sẽ mới ra đời.

Trừ mẹ, Hình Khắc Lữ chưa từng được ai chăm sóc như vậy, siết chặt tay nhỏ bé của Mễ Kha, anh nghiêm túc nói: “Vợ thật tốt.”

Mễ Kha vẻ mặt ửng hồng, “Ai cho anh bị bệnh, chẳng lẽ để cho hộ lý chăm sóc anh?”

Hình Khắc Lữ trên tay hơi dùng sức kéo cô vào trong ngực, ôm chặt: “Cũng biết vợ không bỏ được anh.”

Đáp lại anh, là vòng tay ôm chặt của Mễ Kha.

Một khoảng thời gian tiếp theo rất bình thường, Mễ Ngật Đông bệnh tình ổn định. Nhưng lo lắng bệnh tim tái phát, Thiệu Vũ Hàn và Trần Văn đề nghị ở lại bệnh viện quan sát. Lại nói Hình Khắc Lữ, có bạn gái ở bên cạnh tỉ mỉ trị liệu hết lòng chăm sóc, vết thương cũng lành lại. Về việc mối quan hệ giữa Mễ Ngật Đông và Mễ Kha vẫn thủy chung đậm chân tại chỗ.

Một ngày ba bữa, Mễ Kha dưới sự “giám sát” của Hình Khắc Lữ đều đúng giờ đưa đến phòng bệnh Mễ Ngật Đông, nhưng trong lòng hồ thẹn cô không biết làm thế nào để ba tha thứ, chỉ là bộ dáng giống như người cầm điếu ở phòng bệnh Mễ Ngật Đông ra ra vào vào, mặc cho Hình Khắc Lữ dạy không biết bao nhiêu lần, chính là không dám mở miệng nói xin lỗi.

Rốt cuộc có một ngày, nhẫn nại của Mễ Ngật Đông đạt tới cực hạn. Lúc Mễ Kha một lần nữa đặt bình giữ nhiệt xuống, lặng yên không một tiếng động rời khỏi phòng bệnh, ông nhìn Ngải Lâm tức giận quát: “Càng lớn càng trẻ lại rồi, một câu cũng không biết nói.”

Ngải Lâm oán giận nhìn ông: “Đổi lại tôi là con bé, thấy ông nhìn chăm chăm cũng không dám nói chuyện.”

“Tôi lúc nào như hổ rình mồi?” Mễ Ngật Đông không phục: “Con bé gạt tôi cùng lính nói yêu thương, còn không cho tôi nổi giận?”

Ngải Lâm không biết lấy từ đâu ra cái gương, đưa đến trước mặt Mễ Ngật Đông kèm theo nhạo báng: “Xem một chút thế nào là nhìn chăm chăm người khác.”

Mễ Ngật Đông bị trêu chọc, giận quá mà cười lên, cầm tay vợ, khẽ sáng giọng: “Bà đúng là.”

Ngải Lâm học giọng điệu của ông: “Ông đúng là.”

Mười ngón tay đan vào nhau, quần quýt ở chung một chỗ, hai người nhìn nhau mỉm cười.

Giúp ông ăn cơm xong, Ngải Lâm vừa bóp tay Mễ Ngật Đông, vừa nói: “Khắc Lữ cũng tốt vô cùng, bị ông đánh cũng luôn miệng nói không sao, chân bị thương còn đưa ông tới bệnh viện, bây giờ còn chưa thể xuống giường đấy.”

Mễ Ngật Đông cũng biết được Hình Khắc Lữ ở phòng bệnh sát vách, nghe thế ông hừ một tiếng: “Là cậu ta không có bản lĩnh, nên về huấn luyện lại.”

“Cậu ấy bản lĩnh bao nhiêu tôi không rõ lắm, chỉ biết có người xuống tay mạnh đánh người khác toàn thân bầm tím.” Ngải Lâm tay dùng sức bầu ông xả một cái: “Con gái của ông thì ông xót, con trai người khác thì không xót sao? Ra tay nặng như vậy, xem ông về sau làm sao cùng mẹ người ta gặp mặt.”

Mễ Ngật Đông bị tức giận cắt lời: “Ai muốn cùng mẹ cùng mẹ cậu ta gặp mặt?!”

Vậy mà, có mấy lời không nên nói.

Hai ngày sau, mẹ Hình Khắc Lữ, thành công thu phục Hình Hiệu Phong, xuất hiện trước mặt Mễ Ngật Đông. Trước đó, Hạ Vũ Hồng đã đi thăm con trai.

Trong phòng bệnh, Mễ Kha tự mình kiểm tra vết thương cho Hình Khắc Lữ, cô một mặt vẫn tiếp tục động tác, một mặt hỏi han: “Anh có cảm thấy đau không? Không được gạt em, nói thật.”

Hình Khắc Lữ phối hợp với lực nắm của cô nhẹ nhàng gật gật, lập lờ nước đôi trả lời: “Vẫn chịu được.”

“Còn cây mạnh!” Mễ Kha gương mặt trừng anh: “Đau thì nói là đau, cái gì mà vẫn chịu được.”

Hình Khắc Lữ cười hì hì: “Anh rất giỏi.”

Không để ý đến vẻ mặt cợt nhả của anh, Mễ Kha thủ pháp thành thạo kiểm tra xong, “Buổi tối em dùng thuốc đông y bôi cho anh thử xem sao, mấy hôm nữa sẽ đi kiểm tra xem thế nào, không có em đi cùng cũng không cho phép anh lộn xộn biết chưa.”

Hình Khắc Lữ chào: “Dạ, thủ trưởng!” Sau đó lại gần cô: “Vợ bé nhỏ, anh muốn đi vệ sinh, em cùng đi không?”

Mẽ Kha giơ tay đánh vào bả vai anh: “Lưu manh!”

Hình Khắc Lữ cười vang, cắn nhẹ vào mặt cô một cái.

Đem hành động của hai người thu hết vào mắt, Hạ Vũ Hồng nhìn Mẽ Kha dìu Hình Khắc Lữ vào nhà vệ sinh, một lát sau lại đỡ người đi ra ngoài, mặt đỏ ửng oán trách: “Bị thương ở chân cũng không phải ở tay, làm sao quần mặc cũng không tốt, còn phải để em giúp.” Sau đó đỡ Hình Khắc Lữ lên giường.

Ẩn giấu nụ cười trên môi, Hạ Vũ Hồng gõ cửa tượng trưng, mà phía sau bà là ông xã Hình Hiệu Phong.

Hình Khắc Lữ bình thần ung dung: “Ba mẹ hai người đã đến. Mẹ, đây là Mẽ Kha.” Sau đó nhìn về phía Mẽ Kha: “Ba mẹ anh.”

Mẽ Kha sững sờ, sau đó ngượng ngùng chào hỏi: “Chú, dì, người khỏe!”

Hạ Vũ Hồng cũng giống Ngải Lâm bảo dưỡng khá tốt, nhìn qua gương mặt vừa trẻ lại cao quý, gật đầu mở miệng, âm thanh mát lạnh lại không mất đi sự thân thiết: “Cháu mạnh khỏe, Mẽ Kha.”

Nghĩ đến việc Mẽ Ngật Đông bài xích Hình Khắc Lữ, lại còn đánh anh, và Hình Hiệu Phong đã từng yêu Ngải Lâm, Mẽ Kha cảm thấy vợ chồng Hình gia không thể nào thích cô. Vì vậy cô rút cho Hình Hiệu Phong và Hạ Vũ Hồng hai ly nước, nói: “Chú, dì ở lại, con đi làm việc.” Sau đó rời khỏi.

Đến phòng bệnh Mẽ Ngật Đông, Mẽ Kha đắp lại chăn cho Mẽ Ngật Đông còn đang ngủ trưa, trở về phòng làm việc. Thấy Hạ Nhã Ngôn không có ở đây, Mẽ Kha gục xuống bàn nghỉ ngơi. Có lẽ trong khoảng thời gian này thể lực tiêu hao, cô không có thói quen ngủ trưa, lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, Mẽ Kha mơ hồ có cảm giác đầu tiên là mu bàn tay sau đeo là gương mặt bị cái gì chạm vào.

Chợt giật mình tỉnh lại, chỉ thấy Phó Bột Viên đang đứng trước mặt.

Mẽ Kha vội đứng dậy, lùi về phía sau hai bước, vẻ mặt đề phòng cùng địch ý: “Anh làm gì đấy?”

Phó Bột Viên tay dừng lại giữa không trung, nghe vậy vẻ mặt âm u xẹt qua ý cười sâu xa: “Mẽ Kha cô đang làm cái gì vậy, tôi chỉ là thấy trên mặt cô có cái gì dính vào.”

Mặc dù đối với chuyện tình cảm luôn mơ hồ, thậm chí chậm lụt, nhưng kể từ ngày đi làm đầu tiên cô đã nhạy cảm phát hiện Phó Bột Viên ánh mắt nhìn cô có vẻ khác thường. Sau đó, anh ta trong lúc cô không chú ý sẽ cố gắng cùng cô tứ chi tiếp xúc, sau khi Mẽ Kha lần lượt kháng cự, Phó Bột Viên lại tìm cơ hội trong công việc làm khó cô, giống như lần trước biết rõ tay cô bị bỏng lại còn bắt cô làm trợ lý.

Không tin tưởng lời anh ta, Mẽ Kha bất mãn nói: “Không phiền chủ nhiệm phí tâm.” Đồng thời vòng qua bàn làm việc đi ra cửa.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Mẽ Kha, Phó Bột Viên đã có ý muốn cô, sau đó ba lần bốn lượt ám hiệu, nhưng cô bác sĩ thực tập nhìn có vẻ nhút nhát này lại không biết điều cự tuyệt anh, điều này làm cho chủ nhiệm Phó từ trước tới nay mọi việc luôn thuận lợi nảy sinh hứng thú. Mấy ngày trước biết được Hình Khắc Lữ ở phòng bệnh 26 là bạn trai Mẽ Kha, hứng thú này liền biến thành tức giận.

Phó Bột Viên động tác cực nhanh, chặn đường Mẽ Kha, lấy ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm vào thân thể cô, “Vội vã đi gặp bạn trai?” Hồi tưởng lại buổi trực đêm hôm đó Mẽ Kha vào phòng Hình Khắc Lữ sau đó không ra ngoài, Phó Bột Viên xé toang vẻ mặt giả nhân giả nghĩa, nói những lời khó nghe: “Thối thương bình thể lực không tệ chứ?” Không cho Mẽ Kha có cơ hội tránh né, anh ta đi sát lại gần: “Ồ trước mặt tôi giả bộ trong sáng, lại không thể chờ đợi leo lên giường người khác. Mẽ Kha, cô thật khiến tôi ngạc nhiên.”

Mẽ Kha bị chọc giận tức đến ngực kịch liệt phập phồng, hất bàn tay của anh ta muốn chạm vào tay cô, lưng dán chặt vào vách tường cảnh cáo: “Phó Bột Viên đừng quên đây là đâu, tôi sẽ gọi người.”

Phó Bột Viễn không chút để tâm cười lạnh “Vây cô kêu đi, vừa đúng để cho bạn trai cô biết người phụ nữ của anh ta có dáng vẻ như thế nào khi bên tôi.” Tất nhiên ban ngày ban mặt sẽ không làm gì Mễ Kha, nhưng lúc này lời nói không không chế được xúc phạm cô, nói chính xác là — xâm phạm!

Chưa từng trải qua bị xúc phạm như vậy, Mễ Kha đôi mắt to chứa đầy lệ, cô lần đầu tiên mắng: “Anh cút!” Sau đó sử dụng sức lực toàn thân đẩy Phó Bột Viễn ra, lao tới cửa muốn chạy. Nhưng Phó Bột Viễn khi vào phòng đã khóa trái cửa, cô ngay lập tức không kéo ra được. Dưới tình thế cấp bách, Mễ Kha nước mắt rơi xuống, cô sợ hãi kêu: “Hình Khắc Lữ!”

Giống như tâm ý tương thông, chờ Mễ Kha một lúc lâu mà cô vẫn chưa trở lại, Hình Khắc Lữ đi tìm cô, gần như là sau khi cô kêu cứu một giây tiếp theo anh đã xuất hiện. Vốn là bị Hình Thiệu Phong đỡ, lại nghe thấy tiếng Mễ Kha gần như thét chói tai kêu gào, anh kéo chân bị thương chạy tới, đập cửa: “Kha Kha?”

Cửa nháy mắt mở ra, Mễ Kha khóc nhào vào ngực anh.

Cửa khóa trái, người thì khóc, cùng với tên đàn ông bị ỉm đang đứng bên trong, không cần Mễ Kha nói gì, Hình Khắc Lữ cũng hiểu. Ôm Mễ Kha vào trong ngực vỗ nhẹ lưng cô an ủi, toàn thân toát ra sát khí, ánh mắt đầy vẻ tức giận nhìn Phó Bột Viễn.

Trộm gà không được còn mất nắm gạo, Phó Bột Viễn gần như không dám nhìn Hình Khắc Lữ người toàn thân đang toát ra hơi thở nguy hiểm, anh ta cố gắng giải thích: “Hiểu lầm, hiểu lầm...”

“Thật sao?!” Hình Khắc Lữ hơi híp mắt. Sau đó giao Mễ Kha cho Hình Thiệu Phong, lúc Phó Bột Viễn còn chưa kịp phản ứng, anh đã tới gần, một quả đấm hung ác nện vào mặt đối phương.

49. Chương 49

Đêm đó khi đánh Thiệu Vũ Hàn, Hình Khắc Lữ cũng không dùng hết sức, dù sao cũng không phải là thâm thù đại hận gì. Nhưng lần này dạy dỗ Phó Bột Viễn, anh không có lý do gì để xuống tay lưu tình. Trên đùi có vết thương nên hành động bất tiện, nhưng cũng không phát huy toàn bộ, nhưng cũng chính vì lý do như thế mà những cú đấm của anh lại càng dùng sức, thêm việc sức tay của anh đã lớn, quả đấm cứng rắn như sắt không khách khí chút nào nên vào vai, vào tay và trên người Phó Bột Viễn, đánh cho anh ta không thể có lực đánh trả.

Phòng làm việc của khoa ngoại vì hai người đánh nhau mà lộn xộn ngổn ngang, Phó Bột Viễn lúc đầu còn kêu là chạy trời chết, sau không còn hơi sức, ôm đầu không ngừng cầu xin tha thứ, chỉ còn kém quỹ xuống dưới chân Hình Khắc Lữ.

Có bác sĩ và y tá nghe được tiếng kêu chạy tới, thấy Hình Khắc Lữ mặc quần áo bệnh nhân đánh chủ nhiệm khoa ngoại, có ý tiến tới ngăn cản. Hình Thiệu Phong đang bảo hộ Mễ Kha ở bên người, ngăn ở cửa, ánh mắt như chim ưng sắc bén quét qua mọi người.

Đã ở bệnh viện lục quân, một khi nhìn thấy trên bả vai Hình Thiệu Phong lóe sáng, ai dám đối với thủ trưởng quân khu lỗ mãng? Tất cả mọi người tập trung bên ngoài, cũng có người nhanh trí đi thông báo viện trưởng. Rất nhanh Thiệu Vũ Hàn đã chạy tới, Mễ Ngật Đông và Ngải Lâm cũng đi đến.

Đã gặp mặt Hình Thiệu Phong một lần, Thiệu Vũ Hàn giơ tay lên chào: “Thủ trưởng!”

Ánh mắt xẹt qua trang phục bác sĩ của anh, Hình Thiệu Phong khẽ gật đầu nghiêng người cho anh vào.

Thiệu Vũ Hàn bước nhanh vào phòng làm việc, cố gắng ngăn lại quả đấm đang giơ lên trong không trung của Hình Khắc Lữ, lại bị một nguồn sức mạnh đẩy lùi hai bước. Nếu như không phải là rõ ràng bản lĩnh của Hình Khắc Lữ không dám cứng đối cứng, sức lực này đủ để Thiệu Vũ Hàn gãy xương cổ tay.

Ngăn không cho Mễ Kha đến gần, Hình Thiệu Phong rút cuộc mở miệng ngăn con trai: “Lữ tử!”

Âm thanh của ông không cao, lại có mười phần mạnh mẽ, Hình Khắc Lữ nghe vậy đánh hai quyền lên trên người Phó Bột Viễn, sau đó mới dừng tay. Nhìn vào bảng tên của anh ta, Hình Khắc Lữ lấy ngón tay chỉ vào mặt anh ta cảnh cáo: “Phó Bột Viễn đúng không? Nhớ, tiểu gia họ Hình tên Khắc Lữ, muốn kiện tới tòa án quân sự, tiểu gia theo tới cùng!”

Khập khiễng bước đi, Mễ Kha bước tới giữ anh, Hình Khắc Lữ đem sức nặng thân thể dựa vào người cô, vừa mạnh mẽ đá Phó Bột Viễn một cước, lời nói như là nói với Thiệu Vũ Hàn: “Tôi mặc kệ hiểu lầm hay không hiểu lầm, người nào con mẹ nó dám đụng vào người phụ nữ của tôi, tôi cùng hắn không đội trời chung! Cho nên chuyện hôm nay như vậy còn chưa xong. Tôi lên trời xuống đất cũng muốn lôi hắn ta ra, xem cái kẻ mặt người dạ thú này rốt cuộc đã làm ra bao nhiêu chuyện xấu xa!” Sau đó dường như chưa hết giận giữ tay lên tát Phó Bột Viễn hai cái: “Con mẹ nó người khốn nạn như người! Hành y cứu người? Người cũng xứng!”

Mọi người rời đi, Thiệu Vũ Hàn có ý bảo các bác sĩ khoa ngoại kiểm tra vết thương cho Phó Bột Viễn, không ngoài ý muốn, trong vòng nửa tháng chủ nhiệm Phó cũng không thể xuống giường được. Sau đó khi Hạ Nhã Ngôn hỏi thăm Mễ Kha biết được nguyên nhân, Thiệu Vũ Hàn giận dữ rút tài liệu xuống bàn ra lệnh: “Điều tra kỹ Phó Bột Viễn!”

Nhưng muốn điều tra Phó Bột Viễn cũng không dễ dàng. Phó Bột Viễn dám ngông cuồng như thế là vì nhà mẹ đẻ Phó phu nhân trong giới chính trị có danh tiếng và ảnh hưởng. Chưa nói điều tra hay không điều tra, chỉ bằng việc Hình Khắc Lữ đánh Phó Bột Viễn bị thương nửa tháng không xuống được giường, lo lắng cho con trai Phó phu nhân đã quyết định không buông tha cho anh. Bà đầu tiên là muốn phá hủy tiền đồ Hình Khắc Lữ, sau đó vì bị Thiệu Vũ Hàn cự tuyệt không gặp, liền tức giận phách lối cố gắng vận dụng các mối quan hệ kéo vị viện trưởng trẻ tuổi này xuống ngựa.

Nhưng Hình Khắc Lữ và Thiệu Vũ Hàn là ai, cũng không phải là nhân vật đơn giản, bỏ qua gia thế cùng bối cảnh không nói đến, một là thiếu tá quân đội, một là viện trưởng bệnh viện, đâu phải ai muốn động là động? Nếu không, trên thế giới này đâu tồn tại cái gì gọi là chính nghĩa, thiên lý?

Đối mặt với áp lực nặng nề, Thiệu Vũ Hàn triển khai hội nghị khẩn cấp, khí phách tuyên bố toàn bộ nhân viên bệnh viện phối hợp tiến hành điều tra Phó Bột Viễn, nếu có người dám giấu giếm bao che, một khi thẩm tra ra, nhất định khai trừ.

Mọi người thấy thái độ viện trưởng, hay tổ điều tra, hoặc các vị lãnh đạo khác, đối với chuyện Phó Bột Viễn nghiêm túc điều tra liên phối hợp. Sau đó rất nhanh, hành động vô sỉ của Phó Bột Viễn bị tố giác. Làm người ta không nghĩ tới, người đầu tiên đứng ra tố giác lại là bác sĩ thực tập cùng nhóm với Mễ Kha Hứa Nghiên San.

Ngay trước mặt tổ kiểm tra, Hứa Nghiên San khóc lóc kể lại từ khi vào bệnh viện thực tập, Phó Bột Viễn đã lợi dụng công việc mà có hành vi không đứng đắn với cô, lại mấy lần mượn cơ hội trực đêm muốn xâm hại cô. Làm một bác sĩ thực tập nho nhỏ không có chỗ dựa, cô giận mà không dám nói gì, trừ việc bên ngoài nói chuyện bình thường với Hạ Nhã Ngôn và Mễ Kha, cô vẫn luôn bị Phó Bột Viễn cùng các bác sĩ y tá khác chèn ép.

Có Hứa Nghiên San lớn mật nói thẳng, bắt đầu có người hưởng ứng. Nhậm chức viện trưởng chưa đến nửa năm Thiệu Vũ Hàn bây giờ mới biết: Phó Bột Hải sinh viên giỏi học viên y, chủ nhiệm khoa ngoại, lại đem bệnh viện Lục quân thành mảnh đất để anh ta trăng gió, quanh năm quấy rầy các bác sĩ y tá xinh đẹp trẻ tuổi.

Điều tra kết quả xong, Phó Bột Viễn bị treo bằng cấp bác sĩ, về phần kết quả xử lý tiếp theo, Phó gia ra tay bưng bít, nên nhất thời chưa công bố. Chỉ là Thiệu Vũ Hàn thái độ kiên trì, anh thế nhất định khiến Phó Bột Viễn không còn chỗ đứng trong giới y học. Mà anh mềm không được cứng không xong hoàn toàn chọc giận Phó gia, ở viện y học dưới tình huống không phản ứng được, không trả lời được, không phản bác được, liên tiếp xảy ra tranh cãi, ý kiến bất đồng, Phó gia lại không có cách nào để kéo Thiệu Vũ Hàn xuống.

Khi Hình Khắc Lữ đem một phần tài liệu vung ra trước mặt Phó phu nhân, hỏi bà: “Bà nói xem nếu những thứ này được tung ra, Phó tiên sinh còn có chút mặt mũi nào? Mẹ con các người sẽ làm gì?” thì Phó phu nhân rốt cuộc ngừng công kích.

Sau đó Mễ Kha hỏi anh làm sao biết Phó Bột Viễn không phải con trai ruột của Phó lão tiên sinh, Hình Khắc Lữ không chút để ý giải thích: “Phó gia người có thể lực, chỉ có một đứa con trai là Phó Bột Viễn, xảy ra sự việc như thế này, con mẹ nó phản ứng cũng là hợp tình hợp lý, dù sao cũng là con trai của bà ta, nhưng ngược lại, Phó lão gia lại có vẻ lạnh lùng.” Sừng ái vuốt nhẹ mũi cô, anh nhíu mày: “Cho nên anh mới tìm người điều tra Phó Bột Viễn, kết quả phát hiện bí mật động trời này.”

Mẽ Kha khen thưởng anh bằng một nụ hôn, cũng mở miệng khen ngợi: “Sao anh lại thông minh như vậy”

Gương mặt tuần tú tràn ngập đắc ý hả hê, Hình Khắc Lữ trả lời: “Dù gì anh cũng một nửa là thương nhân, không có chút trí tuệ làm sao kiếm sinh kế cưới em.”

Mẽ Kha bĩu môi: “Gian thương.” Sau đó mỉm cười ôm cổ anh: “Ba em có vẻ không ghét anh.”

Hình Khắc Lữ ôm vợ cảm khái nói: “Không uống công anh hai lần gãy xương.”

Chuyện Phó Bội Viễn tạm thời chấm dứt, Hình Khắc Lữ sau khi đánh Phó Bội Viễn một trận, dưới tình huống đó Hình, Mẽ hai nhà thông gia lần đầu gặp mặt.

Vốn dĩ chân bị thương của Hình Khắc Lữ đã tốt lên nhưng vì cơn giận dữ đối với Phó Bội Viễn làm vết thương bị nứt ra. Lúc này anh mới không cố gắng chịu đựng, mà sau khi cho Phó Bội Viễn hai cái tát, anh nhú mày nhìn Mẽ Kha báo cáo: “Vợ bé nhỏ, trên đùi anh bị đau.”

Mẽ Kha nhanh chóng tìm xe lăn, đẩy Hình Khắc Lữ vào phòng trị liệu, tự tay giúp anh băng bó vết thương. Nhìn con gái ngồi xổm trên mặt đất cẩn thận từng li từng tí cầm máu cho Hình Khắc Lữ, nẹp cố định; nhìn cô xử lý tốt tất cả, hai mắt ngập nước mắt giúp Hình Khắc Lữ lau cái trán đầy mồ hôi vì chịu đau; lại nhìn Hình Khắc Lữ vừa dùng tay lau đi nước mắt cô vừa dỗ dành: “Anh không phải là cố ý không nghe lời em cùng người khác đánh nhau, tên khốn kia dám bắt nạt em, nếu không làm cho hắn sợ, hắn sẽ không biết điều...” Mẽ Ngật Đông xoay người rời đi.

Thấy ông đi ra, Hạ Vũ Hồng chờ ở ngoài phòng trị liệu, lời nói không hề thân thiện hỏi: “Thế nào Mẽ Ngật Đông, con trai tôi hôm nay biểu hiện không tệ phải không?”

Mẽ Ngật Đông mím môi không nói.

“Vấn đề Trầm gia có lẽ Khắc Lữ xử lý chưa tốt, nếu vì Kha Kha mà đánh nó tôi cái gì cũng không nói, coi như ông thay vợ chồng tôi dạy dỗ con trai, ai bảo nó ngay cả bạn gái cũng không bảo vệ được, bị đánh cũng xứng đáng. Nhưng nếu vì chuyện ngày xưa ngày xưa, mà không vừa mắt Khắc Lữ, Mẽ Ngật Đông, ông có phải hay không quá hồ đồ?”

Hạ Vũ Hồng lời nói sắc bén, không cho Mẽ Ngật Đông có cơ hội cãi lại, bà tiếp tục: “Tôi nhớ năm đó tôi và ông đã nói qua, ông một ngày không cùng Ngải Lâm ở cùng một chỗ, tôi một ngày không gả cho Hình Hiệu Phong, tôi Hạ Vũ Hồng nói được làm được, cho đến khi ông ly hôn cưới Ngải Lâm, tôi mang thai cùng lão Hình đi đăng kí. Cho đến hôm nay, ông ấy trong lòng vẫn áy náy không thể cho tôi có một hôn lễ vui vẻ. Mẽ Ngật Đông, vì ông trước đó chưa có được hạnh phúc, lão Hình không tốt hơn. Mà ông ấy gánh những thứ này là vì cảm thấy có lỗi với Ngải Lâm.”

Hồi tưởng năm đó bởi vì mình chấp nhất với Ngải Lâm khiến vợ bị uất ức, Hình Hiệu Phong ánh mắt bắt đầu cảm thấy chua xót. Cầm tay Hạ Vũ Hồng, ông nhỏ giọng nói: “Đừng nói nữa.”

Cùng Ngải Lâm nhìn nhau, Hạ Vũ Hồng giọng nói hòa hoãn: “Ngải Lâm, tôi không phải tới chất vấn hay trách cứ người nào, tôi chỉ muốn nhắc nhở anh Đông, ngàn lần vạn lần đừng lặp lại sai lầm của chú dì năm đó.”

Hiểu ý bà ám chỉ chú dì chính là bố mẹ chồng mình, Ngải Lâm khoát nhẹ cánh tay Mẽ Ngật Đông.

Chủ ý cũng không phải tới cãi nhau, Hạ Vũ Hồng cuối cùng nói: “Con trai tôi tính tình thế nào tôi rõ ràng, hắn có thể cam tâm tình nguyện bị ông đánh, nghĩa là Khắc Lữ đã lựa chọn Mẽ Kha, không phải con bé không được. Anh Đông nếu anh có thể chỉ ra thằng bé có những ham mê bất lương gì mà không chấp nhận, tôi vì hôm nay nói những lời này nhận lỗi với anh!”

Hạ Vũ Hồng làm việc từ trước tới giờ mạnh mẽ dứt khoát, lời nói đến đây, mục đích chuyển đi này cũng đạt được, nhiều lời vô ích.

Nói cho cùng cũng là con của mình, Hình Khắc Lữ bị thương, phát hiện ra cục diện bên ngoài lập tức đi ra. Thu lại vẻ mặt bất cần đời, anh nói: “Bác trai cháu biết bác vì chuyện Kha Kha bị uất ức mà giận cháu, chuyện Thẩm gia là lỗi của cháu, cháu không thể cãi lại. Nhưng bác có thể xem xét vì cháu thật tâm muốn cùng Mẽ Kha ở chung một chỗ, mà cho cháu một cơ hội?” Thấy Mẽ Ngật Đông trầm mặc, anh nắm chặt tay Mẽ Kha đi tới: “Mặc dù bác nhất thời không tiếp nhận cháu, cũng đừng để ảnh hưởng tới mối quan hệ

hai người. Không nói dối bác, bác ngã bệnh nằm viện, cô ấy ăn không ngon ngủ không ngon, trong lòng cháu rất khó chịu!”

Hình Khắc Lữ không nhiều lời, nhưng từng chữ từng câu lộ ra vẻ chân thành. Mễ Ngật Đông làm sao không hiểu? Mà động tác Hình Khắc Lữ nắm tay Mễ Kha đặt trong lòng bàn tay anh, làm Mễ Ngật Đông cảm động. Cho nên khi Mễ Kha ghen ngào kêu ông: “Ba!” thì ông thở dài thật sâu.

Chờ Mễ Kha và Ngải Lâm đỡ Mễ Ngật Đông trở về phòng bệnh, Hạ Vũ Hồng đánh vào sau gáy anh một cái: “Tính tình giống hệt cha con, yêu rồi mạng cũng không cần đứng không? chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Đối với Hình Hiệu Phong năm đó giận dữ vì hồng nhan mới miễn cưỡng qua cửa lão Hạ, sau đó Hình lão phu nhân thay mặt con trai tới cầu hôn, Hình Hiệu Phong mới có thể cưới Hạ Vũ Hồng, Hình Khắc Lữ cũng nghe qua. Khoác cánh tay mẹ già ăn vạ, anh cầu xin: “Mẹ, mấy ngày nữa mẹ dẫn con đi cầu hôn.”

Đem con trai xách ra, Hình Hiệu Phong trách cứ: “Nhìn con thế này không có tiền đồ, đứng ngay ngắn!”

Đỡ Hình Khắc Lữ đứng vững, Hạ Vũ Hồng tức giận: “Còn không phải công lao của ông!”

Đừng xem Hình Hiệu Phong trên chiến trường là con người cứng rắn, trước mặt con trai oai phong lẫm liệt, sau lưng cũng chính là sợ vợ. Nghe vậy chỉ có thể cẩn thận dè dặt nói: “Tôi thì thế nào.”

50. Chương 50

Mễ Ngật Đông xuất viện trước Hình Khắc Lữ. Lúc ấy, chân Hình Khắc gần như cũng có thể tự do hoạt động. Đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng của ba vợ đại nhân, anh một câu cũng không nói chủ động ôm hôn tất cả công việc cần dùng đến thể lực, ví dụ như chạy tới chạy lui làm thủ tục xuất viện, hay giúp Mễ Kha thu dọn đồ dùng hàng ngày của Mễ Ngật Đông mang ra xe.

Bình chân như vại nhìn Hình Khắc Lữ đỡ Mễ Ngật Đông lên xe, Đàm Tử Việt trên danh nghĩa là đến đón ba vợ xuất viện, kì thực cái gì cũng chưa làm cười nói: “Có em vợ thật tốt.” Nghĩ thầm, về sau ba vợ đại nhân chắc không nổi bão với một mình anh.

Gãi gãi đầu, Hình Khắc Lữ cười cười: “Mong anh rể nói tốt vài câu.”

Nhận được ánh mắt của em vợ, Đàm Tử Việt sáng khoái đồng ý: “Đó là đương nhiên!” Ngay sau đó lên xe, rất có dáng vẻ anh rể cảm tạ: “Cực khổ Lữ tử, chân bị thương còn chưa khỏi hẳn, chú ý nghỉ ngơi nhiều, xuất viện tới nhà chơi.”

Hình Khắc Lữ gật đầu, sau đó nghiêng người đối diện với Mễ Ngật Đông nói: “Bác trai đi thông thả, hôm nào sẽ sang thăm bác” thuận tay đóng cửa xe.

Cũng không dám trông mong Mễ Ngật Đông sẽ để ý đến anh, kết quả cửa xe vừa đóng, cửa sổ mở ra, Mễ Ngật Đông không nhìn anh, mắt vẫn nhìn phía trước, giọng nói lạnh nhạt: “Chú ý đúng mực!”

Chờ Mễ Ngật Đông đi, Mễ Kha nghiêng đầu hỏi: “Cái gì đúng mực?”

Hình Khắc Lữ chỉ cười không nói.

Mễ Kha hỏi suốt đường đi, cho đến khi trở lại phòng bệnh, đóng cửa, Hình Khắc Lữ nháy mắt không chế Mễ Kha lên trên vách tường, hôn cô trả lời: “Gỗ sơn chần hỏ, sợ anh ăn em.”

Mặc dù thái độ Mễ Ngật Đông vẫn lạnh lùng, nhưng lại không có nói không cho phép Mễ Kha và Hình Khắc Lữ lui tới, thêm việc thân thể của ông hồi phục rất tốt, ngay cả Thiệu Vũ Hàn cũng nói khẳng định không cần phẫu thuật, Mễ Kha cuối cùng cũng cảm thấy như trút được gánh nặng. Cô thoải mái, Hình Khắc Lữ tất nhiên cũng vui vẻ. Cho nên mấy ngày tiếp theo ở viện quan sát, Hình Khắc Lữ quả thật rất hưởng thụ.

Đối với quân nhân càng ngày càng hiểu rõ, khiến Mễ Kha ý thức được thân thể của bọn họ quả thật chịu rất nhiều thương tích, đến nỗi đối với chân Hình Khắc Lữ hết sức cẩn thận, sợ anh cậy mạnh giấu giếm bệnh tình mà lưu lại di chứng. Mà cô khản trương lại khiến Hình Khắc Lữ trong lòng vui sướng, hận không được cả đời ở bệnh viện.

Mễ Kha nghe anh nói thế, nhéo lỗ tai anh, dùng sức vặn: “Lần sau còn để bị thương nằm viện, xem em có lại chăm sóc anh?”

Hình Khắc Lữ thấy Mễ Kha tức giận vội xin tha: “Ai ui, nhẹ một chút, nàng dâu nhỏ anh sai rồi, cũng không dám để bị thương.”

Mễ Kha buông tay, suy nghĩ một chút cảm thấy mình dùng sức hơi lớn, lại đau lòng xoa xoa cho anh: “Từ Hách tham mưu rồi đến Lệ tham mưu trưởng, rồi lại đến anh, mọi người đều một thân thương tích, bây giờ còn trẻ chưa không rõ ràng, sau này già rồi thì mới biết. Anh nghe em nói, để ý một chút được không? Em không muốn nhìn anh phải vào bệnh viện.”

Đối với sự quan tâm của Mễ Kha hoàn toàn không có sức chống cự, Hình Khắc Lữ ôm cô vào trong ngực, mặt dày cam kết: “Tất cả nghe theo em, về sau, huấn luyện anh trốn, gặp nguy hiểm anh chạy, tuyệt đối vì thân thể khỏe mạnh mà suy tính, có được hay không?”

“Anh có tiền đồ à?” Mễ Kha bấu tay anh: “Trốn tránh huấn luyện, gặp nguy hiểm còn chạy, anh có phải quân nhân hay không, có hay không có chút đạo đức nghề nghiệp?”

Hôn lên mặt cô một cái, Hình Khắc Lữ hài lòng nói: “Nàng dâu nhỏ của anh có chút tiến bộ, cũng biết giáo huấn anh!”

“Nhiều chuyện!” Mễ Kha bấu môi: “Em không phải tới nói chuyện yêu đương với anh, em có chuyện đứng đắn muốn nói.”

Thấy bộ dáng đáng yêu của cô, Hình Khắc Lữ đặc biệt tưởng nhớ, gỡ trò lưu manh, không có biện pháp, nhìn về phía vợ bảo bối của anh, thân là quân nhân mạnh khỏe, tự đồng kiểm chế cái gì, tất cả đều tan rã. Hơn nữa lúc thân mật, anh lại không thể chống đỡ được thân thể nhỏ bé mềm mại hấp dẫn của cô, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng đem người lấy về nhà, lão bà, hài tử, nóng nùng mong mỏi. Vì thế, đại não chỉ phối thân thể, Hình Khắc Lữ trước lấy được một cái hôn sâu, sau mới lưỡi biếng hải: “Chuyện đứng đắn gì?”

Mễ Kha ôm cổ anh, “Chị Nhã Ngôn hỏi...” mở miệng mới phát hiện âm thanh không đúng, thấy Hình Khắc Lữ cong môi cười, cô giơ tay đập vai anh hai cái, vùi mặt vào cổ anh, xấu hổ vì mình sau khi thân mật còn chưa phục hồi tinh thần lại.

Hình Khắc Lữ bộ dạng như dỗ đứa bé, vỗ lưng cô an ủi, dán sát vào vành tai xinh xắn của cô nói: “Nhận nụ hôn của anh có gì phải xấu hổ, chờ sau này anh càng phải duy trì chuyện không biết xấu hổ này đây. Em có véo anh cũng phải duy trì, ai bảo em là vợ anh, quyền hạn bây giờ chỉ là ông xã dự bị, nhưng đến lúc đó hết hạn nghĩa vụ quân sự là ông xã rồi...” Vừa nói vừa đem tay dò vào y phục của cô, nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo mềm mại của cô, thì thầm: “Thời hạn nghĩa vụ quân sự kết thúc đặc quyền của ông xã chắc em biết, hả?”

Mễ Kha không ngăn được Hình Khắc Lữ gỡ trò lưu manh, cô nằm trong ngực anh, mặc cho anh làm loạn một lúc mới nói: “Bệnh viện muốn phái bác sĩ tới nông thôn để tiếp viện, muốn cùng giúp đỡ xây bệnh viện huyện, chị Nhã Ngôn vừa cùng em thương lượng.”

“Xây bệnh viện?” Hình Khắc Lữ nhớ Hách Nghĩa Thành cũng đã đề cập qua một lần, “Nhiệm vụ giúp đỡ khám chữa bệnh cho người dân?” thấy Mễ Kha gật đầu, anh sờ sờ cằm.

Mễ Kha vẽ mặt nghiêm túc: “Bệnh viện lục quân không thiếu nhất chính là bác sĩ thực tập, nhưng bệnh viện huyện bác sĩ chuyên khoa cũng ít, cộng với thiết bị y tế không đủ, rất nhiều người bệnh không được chữa trị tốt. Em đến đó cũng có thể phát huy tác dụng, giúp bọn họ chữa bệnh.”

Hình Khắc Lữ châm chọc: “Nhưng em có nghĩ đến, đây không phải là chuyện một sớm một chiều, có khi đi phải mất nửa năm, một năm?”

Mễ Kha ôm cổ anh: “Cho nên chị Nhã Ngôn mới nói cùng anh thương lượng.”

“Không muốn em đi quá xa.” Hình Khắc Lữ thẳng thắn vỗ vỗ lưng cô, “Để anh suy nghĩ.” Thấy Mễ Kha muốn nói lại thôi, anh hiểu cô vội vã muốn quyết định, “Sáng mai sẽ cho em đáp án, kịp chứ?”

Mễ Kha gật đầu, ngoan ngoãn tựa sát vào người anh.

Ngày thứ hai Hình Khắc Lữ xuất viện, Mễ Kha cố ý xin nghỉ đưa anh về nhà, sau đó anh nói: “Muốn đi thì đi thôi. Mới vừa chuyển xuống đoàn, mặc dù cùng thành phố, nhưng cũng không có nhiều thời gian gặp nhau, dù sao từ thành phố A tới huyện dân cũng không phải xa.”

Cũng có ý nghĩ muốn giữ cô lại dù sao anh cũng không yên tâm để cô đi, nhưng có thể trở thành bác sĩ thực tập, đủ chứng minh cô có năng lực. Hình Khắc Lữ không muốn cô có tiếc nuối. Sau khi trở về, anh lại tiến thêm một bước vào Đảng và Trung ương, khi đó kết hôn cũng là nước chảy thành sông.”

Với tính khí của Hình Khắc Lữ, Mễ Kha cho rằng anh sẽ bá đạo nói: đi cái gì, ở lại. Hôm nay khi anh đồng ý, cô lại mơ hồ thất vọng. Hiểu được tâm tình của cô, anh than thở: “Không cho đi thì mất hứng, không đồng ý thì ầm ĩ một trận, sẽ nói không ủng hộ công việc, để cho đi thì lại thế này. Bảo bối, rốt cuộc là muốn thế nào?”

Nghe lời anh nói, lòng Mễ Kha cũng nhẹ nhàng, nhưng vẫn lầu bầu: “Thì là không nữa.”

Mễ Kha ngồi trong ngực anh: “Đã đồng ý, không thể đổi ý.”

Hình Khắc Lữ ôm cô: “Nói thật, chờ trở lại, sẽ kết hôn.” Chưa bao giờ cảm thấy cầu hôn phải có kế hoạch, phô trương, tình cảm đến, anh cũng theo đó mà hành động.

Tiến độ của Hình Khắc Lữ không phải quá nhanh, nhưng Mễ Kha có chút không theo kịp tiết tấu. Nhưng dưới ánh mắt tha thiết của anh, cô nói không ra lời cự tuyệt: “Nếu như anh có thể phục tùng vô điều kiện, không bắt nạt, cưng chiều em vậy thì kết hôn thôi.”

Hình Khắc Lữ ôm cô hứa hẹn: “Theo ý em.”

Câu nói đơn giản, lại hàm chứa sự kiên định. Mễ Kha nghe xong, bỗng nhiên cảm thấy an tâm.

Hình Khắc Lữ nhẹ nhàng hôn cô: “Xuống nông thôn, trở về bái kiến ba vợ. Sau đó đính hôn.”

Nhưng chuyện đính hôn rốt cuộc không thực hiện được ngay. Bệnh viện Lục quân cùng chính quyền địa phương liên lạc, xác định thời gian tiến hành xây dựng bệnh viện. Cứ thế Hình Khắc Lữ thuộc trường phái hành động chỉ kịp tới gặp ba vợ đại nhân một lần, coi như là gặp gỡ tốt đẹp.

Mễ Ngật Đông tỏ thái độ: “Ta đã gọi điện thoại, chờ sau khi Kha Kha trở về tiến hành cũng không muộn, không cần quá nóng vội.”

Hình Khắc Lữ cũng chỉ có thể tươi cười đáp lại: “Dạ dạ, cũng không muốn Kha Kha bị uất ức, thời gian đầy đủ, chuẩn bị cũng tốt hơn.”

Mễ Kha thấy bộ dáng anh thận trọng rất muốn cười, nhưng lại trong lòng lại có một loại cảm giác không rõ. Một người đàn ông bướng bỉnh, lúc nào cũng bộ mặt lưu manh, nhưng khi tới nhà cô lại lộ ra vẻ khấn trương. Giọng nói nghiêm túc, thái độ cung kính, giống như bỏ đi tất cả kiêu ngạo, giờ đây anh giống như những người đàn ông bình thường, sợ bị bắt bẻ khi nói chuyện hôn sự với ba vợ,

Mễ Kha nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy tay anh, một giây tiếp theo Hình Khắc Lữ lật tay cầm lấy tay cô. Lòng bàn tay anh đỏ hồng có chút ẩm ướt, ấn nhẹ lên tay Mễ Kha.

Sau khi Mễ Kha đưa anh ra cửa, Hình Khắc Lữ nói: “Bảo bối, thật sự có chút khấn trương.”

Đâu chỉ có một chút. Mễ Kha cười. Kiễng chân ôm cổ anh, hôn lên môi anh.

Mễ Kha và Hạ Nhã Ngôn xuất phát, Hình Khắc Lữ và Hách Nghĩa Thành cùng tới tiễn.

Giúp Hách Nghĩa Thành sửa lại áo, Hạ Nhã Ngôn thở dài: “Cứ như vậy tám mươi tuổi cũng không gả được ra ngoài.”

Hách Nghĩa Thành nghe thế đến vui vẻ, hoàn toàn không có hình tượng vừa ôm vừa hôn lung tung lên mặt vợ, trâng tráo nói: “Không có việc gì, dù tám mươi tuổi chưa qua cửa, danh phận lão bà Hách Nghĩa Thành không phải em ai cũng không được.”

Hạ Nhã Ngôn nhắc chân đạp anh, khẽ sáng giọng: “Em mới không cần anh.” Chợt nhớ đến điều gì, cô nhăn mày thăm vấn anh: “Lần trước nữ binh nói chuyện với anh ở sư bộ là ai? Xem ra, hai người rất quen thân. Hách Nghĩa Thành anh nói thật, trước khi biết em thật sự chưa từng kết giao với ai?”

Hách Nghĩa Thành chỉ thiếu điều móc tim ra cho cô nhìn: “Không phải anh đã giải thích rồi, đó là cháu gái của sư trưởng Trần, trước kia ăn cơm có gặp qua mộ lần, hôm đó vô tình gặp, nói chuyện vài câu. Anh khi nào thì lừa gạt em, trước kia bận tâm chiếu cố Khả Khả làm gì có tâm tư kết giao bạn gái? Chờ con bé bị anh trai em gạt đi, anh cũng tìm được tổ chức chứ sao.”

Hạ Nhã Ngôn trong lòng tin tưởng anh 100% nhưng ngoài miệng lại nói: “Đừng để em phát hiện anh đối với tổ chức bất trung, sẽ để anh hai đánh anh.”

Hách Nghĩa Thành cời móc áo lại gần, “Cậu ta là cháu ngoại anh, em xem cậu ta có dám động thủ với anh? Hơn nữa, bỏ qua bối phận, anh còn là thủ trưởng của cậu ta đấy, dù sao cũng phải tôn trọng cấp trên chứ?”

Hạ Nhã Ngôn tức giận lườm anh một cái, Hách Nghĩa Thành ôm cô vào trong ngực.

Hạ Nhã Ngôn giật mình, đẩy anh: “Nhiều người đang nhìn đấy.”

Hách Nghĩa Thành ôm cô chặt hơn: “Nhìn thì sao, ôm vị hôn thê của mình không trái với điều lệ!”

Lòng ngực ấm áp như vậy, khiến Hạ Nhã Ngôn không nhận được nhẹ nhàng gọi tên anh: “Nghĩa Thành.”

Bên này Hình Khắc Lữ cầm ba lô của Mễ Kha bỏ lên trên xe, giao phó và dặn dò: “Lúc nào cũng phải chú ý an toàn, cách xa tất cả đàn ông, coi như là vi khuẩn.” Chợt nghĩ đến cái gì, anh nói, “Tại sao có cảm giác đưa dê vào miệng cạp vậy? Bảo bối em có thể không đi không? Em xem chân anh còn chưa khỏi...”

Mễ Kha hiểu kể từ khi xảy ra chuyện Phó Bột Viễn, đối với an toàn của cô, Hình Khắc Lữ tương đối lo lắng, Mễ Kha nghịch ngợm chào: “Bảo đảm tự chăm sóc mình tốt, đồng thời lúc nào cũng báo cáo hành tung, xin thủ trưởng yên tâm.”

Hình Khắc Lữ cũng không tin tưởng cái gọi là bảo đảm của cô: “Làm sao em có thể tự bảo vệ mình? Măng chửi còn không làm được. Phó Bột Viễn tên khốn kia không phải lần đầu gặp đã bắt nạt em, lại còn không lên tiếng, em ngốc nghếch.”

Mễ Kha ôm cổ anh: “Vậy em học hung dữ một chút chứ sao.”

Hình Khắc Lữ không cử động hỏi: “Làm thế nào hung dữ? Em hung dữ với anh xem một chút.”

Mễ Kha nhăn mũi suy nghĩ, sau đó làm động tác nhe răng nhếch miệng, chọc cho Hình Khắc Lữ cười không chịu nổi, cuối cùng anh cảm khái vô hạn: “Còn trông cậy em sinh cho anh con gái, cuối cùng bản thân cũng vẫn như con nít, trước tiên coi như là con gái mà nuôi thôi.” Sau đó cúi người hôn trán cô, nhỏ giọng yêu cầu, “Trở về sớm một chút cùng động phòng.”

Mễ Kha xấu hổ đập anh một cước, Hình Khắc Lữ giống như lưu manh chỉ ôm cô.

Trên đường đi xóc nảy gần một ngày, Mễ Kha và Hạ Nhã Ngôn chạng vạng tối thì tới huyện Bạch Tùng, bắt đầu thời gian một năm chung tay xây dựng bệnh viện.

Vì người dân ở thị trấn rất xa xôi, đừng nói thiết bị y tế chênh lệch khá xa so với thành phố A, ngay cả điều kiện cuộc sống cũng rất gian khổ. Mọi người ở đây đã sắp xếp kí túc xá tốt nhất cho bọn họ, nhưng cũng chỉ là một gian phòng bày hai cái giường, ngay cả nhà vệ sinh độc lập cũng không có.

Vốn lo lắng Mễ Kha không thích ứng được, nhưng không ngờ cô tìm niềm vui trong đau khổ dậy sớm cùng cô học nấu nướng. Hạ Nhã Ngôn thấy thế không nhận được nhạo báng: “Cầm dao phẫu thuật cùng thái thức ăn sao không giống nhau?”

Mễ Kha lúng túng gọi điện cho Hình Khắc Lữ ở thành phố A, sau khi anh nhận điện thoại, cô thành khẩn kiểm điểm: “Về sau sẽ không nói khoác, nấu ăn quả thật là có kĩ thuật.”

Hình Khắc Lữ ở đầu dây bên kia đang tập thể dục buổi sáng không rõ chân tướng: “Nói gì vậy bảo bối, ngủ mơ hả?”

Mễ Kha nhìn trời, sau đó quát: “Muốn đi chữa bệnh từ thiện, lưu manh!”

Xoa xoa lỗ tai, Hình Khắc Lữ lẩm bẩm lầu bầu: “Tiểu nha đầu, dám quát anh!”

51. Chương 51

Mễ Kha đi theo Hạ Nhã Ngôn đi chữa bệnh từ thiện, liên tục khám chữa bệnh ở các bệnh viện huyện, sau một khoảng thời gian, bắt đầu có một số người dân ở thị trấn lân cận nghe danh mà đến, đặc biệt tìm các cô khám bệnh. Mễ Kha tiến bộ rất nhanh, sau khi tới đây chưa đầy hai tháng đã không cần Hạ Nhã Ngôn chỉ đạo, độc lập khám chữa bệnh.

Biết được tiến độ xây dựng bệnh viện, Thiệu Vũ Hàn phái xe đưa thuốc men cùng thiết bị tới. Trước bàn khám bệnh của Mễ Kha người khám bệnh xếp thành hàng dài, sau đó cô lại độc lập tiến hành một cuộc giải phẫu khó, nên càng có nhiều người bệnh tới cảm tạ và tín nhiệm, bệnh viện huyện đem ảnh cô và Hạ Nhã Ngôn treo lên bảng tuyên truyền. Hiển nhiên, họ trở thành đại diện của bệnh viện huyện.

Chỉ tiếc là không phải mọi chuyện đều được như ý. Khi Mễ Kha đang chung tay góp phần chữa trị bệnh, có hai vị khách không mời xuất hiện trong đội ngũ cần khám bệnh. Sau khi tiểu Hạ kể cho Mễ Kha chuyện Hình Khắc Lữ tới Trầm gia trở mặt, lúc này mẹ con Trầm gia xuất hiện, cô bởi vì ngoài ý muốn mà sưng sốt.

Khác hẳn vẻ sắc bén trước kia, Thẩm Gia Nam mở miệng giọng nói có vẻ nhún nhường: “Quấy rầy bác sĩ Mễ, có thể bớt chút thời gian không? Mẹ tôi muốn nói chuyện với cô, chỉ một lát là được.”

Trong bệnh viện Trầm mẫu thần trí mơ hồ, ánh mắt lại tỉnh tường, Mễ Kha chần chừ nhìn về mặt tiều tụy của bà: “Có chuyện gì, đặc biệt đến?” Nhìn thấy ánh mắt gần như cầu xin của Trầm mẫu, cô không cự tuyệt được.

Hạ Nhã Ngôn không yên tâm, giữ chặt cổ tay Mễ Kha, cô nhìn Thẩm Gia Nam: “Không muốn biết cô và Hình Khắc Lữ có giao tình như thế nào, nhưng phải nhắc nhở một chút, Mễ Kha là bạn gái Hình Khắc Lữ. Thân phận này, sẽ khiến Hình Khắc Lữ không cho phép bất kì ai để cho cô ấy chịu uất ức.”

Trầm mẫu nhìn bác sĩ Hạ Nhã Ngôn, sau đó thành khẩn nói: “Bác sĩ đừng hiểu nhầm, tôi là muốn đến xin lỗi bác sĩ Mễ.” Cầm tay Mễ Kha, bà nói, “Lần trước là dì mất đi lí trí. Cháu gái, cháu có thể tha thứ cho dì không?”

Hai người thay đổi bất ngờ, Mễ Kha có chút mềm lòng. Hạ Nhã Ngôn tất nhiên hiểu họ không ngại cực khổ đi tới đây, dù sao cũng có điều muốn nói. Thấy Mễ Kha đưa ánh mắt nhờ giúp đỡ, cô chỉ nhỏ giọng nhắc nhở: “Nếu lại khóc vì bị bắt nạt, lập tức xách đem trả về.” Sau đó rời đi, để lại không gian cho bọn họ.

Trong giây lát nhìn thấy mẹ con Trầm gia, Mễ Kha cũng đã chuẩn bị tâm lý. Họ băng núi vượt đèo mà đến, không phải là hi vọng cô buông tha cho Hình Khắc Lữ. Mễ Kha tuy nhu nhược, nhưng không có nghĩa là có thể tùy ý điều khiển tình cảm của cô, hơn nữa tình cảm của cô bây giờ đã trao cho Hình Khắc Lữ.

Cô tỉnh táo, mở miệng nói: “Nếu chỉ là đến xin lỗi, tôi sẽ đón nhận. Nếu vì chuyện của Thẩm Gia Ngưng và Hình Khắc Lữ, vậy xin lỗi hai người một chuyến đi tay không. Bởi vì,” nhìn vào ánh mắt Thẩm Gia Nam, giọng Mễ Kha kiên định lạ thường, “Những gì anh ấy nói, tôi đều tin.”

Biết sự tồn tại của Thẩm Gia Ngưng, Mễ Kha không phủ nhận đã từng có một lần cô mất lòng tin vào Hình Khắc Lữ, dù sao cũng là cô gái đã ở trong sinh mệnh của Hình Khắc Lữ mười bốn năm, cô cũng sợ anh sẽ nhớ mãi không quên. Nhưng khi tiểu Hạ nói cho cô biết Hình Khắc Lữ giận dữ với Trầm gia như thế nào, và câu nói kia của anh: “Cho dù nghìn người vạn người ngăn cản, cho dù Mễ Kha lùi bước không để ý đến tôi, tôi không phải là cô ấy thì không được!” nên Mễ Kha sẽ không chần chừ. Đây là trước khi xuống nông thôn, cô cũng không nói đến chuyện của Thẩm Gia Ngưng.

Tin tưởng Hình Khắc Lữ, là đáp lại tốt nhất dành cho anh. Nhưng “tính nhiệm” này lại không chịu được đả kích. Thẩm Gia Nam về mặt không chút biến hóa, cô ta đưa cho cô một tấm ảnh: “Nhìn cái này cô còn có thể nói như vậy sao?”

Đập vào mắt là cô gái hai mắt đầm lệ mơ màng nhưng không mất vẻ xinh đẹp ở trong ngực Hình Khắc Lữ, không cần phải nói Mễ Kha cũng biết đó là Thẩm Gia Ngưng. Nhìn gắt gao vào ngày tháng ở dưới góc ảnh, Mễ Kha một câu cũng chưa nói.

Đổi lại là quá khứ, Thẩm Gia Nam sẽ cười châm biếm, nhưng cô ta lại không có: “Chị gái tôi đã tới bệnh viện, tất nhiên không phải Hình đại ca đưa tới, là Thiệu Vũ Hàn.”

Hạ Nhã Ngôn cũng không biết mẹ con Trầm gia nói gì với Mễ Kha, sau khi họ đi, Mễ Kha đứng dưới chân núi thật lâu, sau đó nói: “Chị Nhã Ngôn, có thể đừng nói cho Hình Khắc Lữ được không?”

Hạ Nhã Ngôn không trả lời thẳng: “Không nên giống tiểu Thất cùng phạm sai lầm. Đối với tình yêu mà nói, hiểu lầm lắm là trí mạng.”

Hạ Hi và Lệ Hành vì hiểu lầm mà xa nhau sáu năm, Mễ Kha biết: “Đối với anh ấy không có hiểu lầm, chỉ là,” ánh mắt đen nhánh tràn đầy nước mắt, “Không chịu được, họ quỳ xuống...”

Mễ Kha cố gắng đè lại tuyệt vọng, cố nén không khóc: “Họ cầu xin em để Hình Khắc Lữ đi chăm sóc Thẩm Gia Ngưng, nói trừ anh ấy ra, Thẩm Gia Ngưng không cho ai đến gần. Tâm trạng cô ấy không ổn định, bệnh tình sẽ nặng hơn.” Xoay người sang chỗ khác, nhìn về phía xa, giọng nói đầy tức giận: “Anh ấy không phải bạn trai của em sao? Làm sao em có thể rộng lượng để anh ấy đi chăm sóc một người phụ nữ khác. Cô ấy bệnh, nhưng cũng không nên làm như vậy chứ? Không muốn!”

“Tạm được, không có gốc đến nỗi phải về nhà.” Hạ Nhã Ngôn mỉm cười đưa điện thoại lên tai, “Nghe thấy ý rồi sao? Không cho đi.”

Mễ Kha sững sờ, một lúc lâu mới từ tay Hạ Nhã Ngôn nhận lấy điện thoại di động, chỉ nghe thấy Hình Khắc Lữ ở đầu dây bên kia nghiêm túc nói: “Bảo bối, chỗ nào cũng không đi, ở nhà đợi em.”

Âm thanh trầm thấp, dịu dàng lọt vào tai. Mễ Kha nghe thấy, mím môi nói: “Giải thích, vì sao sau lưng em đi gặp cô ấy?” Phía dưới góc phải tấm ảnh có ghi rõ ngày tháng chính là sau khi cô đi chữa bệnh từ thiện.

Giọng nói rõ ràng là chỉ trích, nhưng khi ra khỏi miệng lại giống như làm nũng. Hình Khắc Lữ không tiếng động mỉm cười: “Muốn biết tại sao không anh nói cho?” Mặc dù là câu hỏi, nhưng thật ra cũng không muốn cô trả lời, anh thẳng thắn nói: “Hôm ấy bác trai cũng tới.”

Mễ Kha kinh ngạc: “Ba?”

Một tháng trước, Mễ Ngật Đông và Trình trợ lý cùng đi đến bệnh viện lục quân kiểm tra tìm. Lúc ấy trùng hợp Hình Khắc Lữ ra ngoài làm việc, sau khi biết tin tức anh lập tức chạy đến.

Mễ Ngật Đông thấy vậy hỏi: “Bộ đội không vội vàng?”

Hình Khắc Lữ đang mặc thường phục, sóng vai cùng ông: “Không sao, tối trở về trước giờ điểm danh là được.”

Mễ Ngật Đông gật đầu tỏ vẻ đã biết: “Có tiểu Trình, vội thì đi trước.”

Hình Khắc Lữ tiến đến một bước, giúp ông đẩy cửa, giọng thành khẩn: “Không quan trọng hơn việc này. Chờ một lúc kiểm tra xong sẽ đưa bác về.”

Vừa nói xong, có điện thoại. Hình Khắc Lữ ra ngoài nhận, trong lúc đó thấy Thiệu Vũ Hàn bước nhanh lên trên lầu. Mới đầu anh cũng không để ý, chờ Mễ Ngật Đông kiểm tra xong chuẩn bị rời đi, lại gặp Trầm mẫu vẽ mặt vội vã đi đến.

Giống như chết chìm bắt được bè gỗ, trong nháy mắt nhìn thấy Hình Khắc Lữ, Trầm mẫu hai mắt liền đỏ: “Lữ tử.”

Mặc dù Mễ Ngật Đông ở đây, nhưng Hình Khắc Lữ trọng tình trọng nghĩa cũng không bỏ mặc bà: “Di Trầm có chỗ nào không thoải mái sao?”

Trầm mẫu lắc đầu: “Là Gia Ngưng.” Phát hiện ra sự tồn tại của Mễ Ngật Đông, bà muốn nói lại thôi, lời Thẩm Gia Nam lên lầu.

Trong lúc bóng dáng hai người biến mất trong tầm mắt, Mễ Ngật Đông đưa mắt nhìn Hình Khắc Lữ: “Đi xem một chút.” Ánh mắt giọng nói có chút ý tứ thăm dò, khảo nghiệm.

Theo sau hai mẹ con Trầm gia tới tầng 12 phòng bệnh VIP, Hình Khắc Lữ nghe được âm thanh thét chói tai quen thuộc.

Thẩm Gia Ngưng mặt mũi tái nhợt, ánh mắt lạc lõng, ý thức được có người tới gần, cô khóc nức nở kêu gào: “Cầm thú, đừng đụng, cút ngay, cút ngay!” Đôi tay ôm lấy mình, cô vẻ mặt hoảng sợ, “Buông tha, buông tha cho, cầu xin...”

Ngăn cản y tá và Trầm mẫu muốn tiến lên, Thiệu Vũ Hàn âm thanh dịu dàng: “Gia Ngưng đừng sợ, nhìn xem, anh, Thiệu Vũ Hàn.”

Nghe được tên của anh, Thẩm Gia Ngưng ngược lại giống như bị kích thích, cô giống như người điên kéo tóc mình, lặp lại ba chữ: “Đừng đụng!”

Biết được tình trạng của Thẩm Gia Ngưng, Thiệu Vũ Hàn đi ngũ viện giúp cô. Dưới sự đồng ý của viện trưởng và y sĩ trưởng, anh đưa Thẩm Gia Ngưng tới bệnh viện lực quân, tự thân tự lực chăm sóc cô. Cho đến bây giờ, Thẩm Gia Ngưng trừ việc thích ngủ, đại đa số thời gian đều yên lặng ngẩn người, hôm nay lại xảy ra tình huống bất ngờ, ứng phó không kịp.

Không để ý gì hết, Thiệu Vũ Hàn ôm chặt cô: “Đừng như vậy, Gia Ngưng...”

Đột nhiên có người thân cận làm Thẩm Gia Ngưng hoảng sợ. Cô giống như con thú nhỏ giẫy giụa, không ngừng đụng vào bàn ghế, hơi sức càng lớn khiến Thiệu Vũ Hàn cũng không chống đỡ được. Hình Khắc Lữ đẩy cửa vào, kéo Thiệu Vũ Hàn ra. Anh nắm được tay Thẩm Gia Ngưng, cất cao âm lượng: “Gia Ngưng, Gia Ngưng, nhìn cho kĩ, là ba, là ba!”

Âm thanh và hơi thở quen thuộc, làm Thẩm Gia Ngưng trong nháy mắt ngừng hét chói tai và phản kháng, cô kinh ngạc ngẩn đầu, nhìn chằm chằm vào gương mặt Hình Khắc Lữ, nhỏ giọng gọi: “Ba...” ngay sau đó nhào vào trong ngực Hình Khắc Lữ, giống như một đứa bé khóc không thành tiếng.

Trong năm năm, Hình Khắc Lữ trải qua vô số lần Thẩm Gia Ngưng phát bệnh, lúc đầu bó tay hết cách, sau đó anh nhanh trí lấy tên chú Thẩm gọi về thần trí của cô, quả thật cũng không dám nhớ lại quá trình. Thật may một lúc sao tâm tình của cô ổn định lại, Hình Khắc Lữ mới miễn cưỡng sống yên ổn qua vài ngày. Hồi tưởng lại giai đoạn đó, chỉ cần nhìn thấy số điện thoại y tá trưởng, huyết thái dương của anh của cũng đau.

Giống như trong quá khứ, Thẩm Gia Ngưng trong ngực Hình Khắc Lữ an tĩnh lại, sau đó mệt mỏi ngủ thiếp đi. Anh ôm cô đặt lên giường, Thiệu Vũ Hàn ngồi yên trong phòng bệnh khá lâu, tâm trạng lúc này phức tạp và vô cùng lo lắng. Không biết qua bao lâu, anh cẩn thận đắp chăn cho Thẩm Gia Ngưng đứng dậy rồi đi.

Hình Khắc Lữ ở bên ngoài chờ anh đã lâu.

Ở ban công cuối hành lang, Thiệu Vũ Hàn đứng ngược chiều ánh sáng, anh lấy giọng trầm thấp giải thích cho Mễ Kha: “Gia Ngưng tinh thần khác thường do bị kích thích quá độ, do khối u ở trong não gây ra.”

Hình Khắc Lữ tim đập mạnh và loạn nhịp.

Sau khi xảy ra tai nạn năm năm trước Thẩm Gia Ngưng tinh thần hoảng loạn, ngôn ngữ lộn xộn, biểu hiện lâm sàng của bệnh tâm thần. Hình Khắc Lữ lúc ấy cũng đưa cô ấy đi khám, chẩn đoán là tinh thần có chút không bình thường. Lúc đầu anh không đành lòng đưa cô đi ngũ viện, nhưng cô thường xuyên phát bệnh, ảnh hưởng nghiêm trọng tới sinh hoạt và tinh thần của Thẩm Gia Nam và Trầm mẫu, dưới sự đề nghị của bác sĩ, anh mới miễn cưỡng đồng ý.

Khi tình hình của Thẩm Gia Ngưng có chuyển biến tốt, Hình Khắc Lữ cũng cho rằng cô sẽ rất nhanh thanh tỉnh nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện trí nhớ của cô lại bị giảm sút. Mang cô tới bệnh viện kiểm tra, bác sĩ giải thích: “Có lẽ không phải cô ấy mất trí nhớ, mà là vì cô ấy không muốn đối mặt với hiện thực.”

Kết quả kiểm tra như vậy, Hình Khắc Lữ không hề nghĩ tới Thẩm Gia Ngưng mắc bệnh u não. Nếu không phải Hạ Hi lúc trị liệu cho Thẩm Gia Ngưng phát hiện cô ấy có chút khác thường, Thiệu Vũ Hàn cũng không nghĩ đến cô đó là lí do khiến tinh thần cô khác thường. Trải qua một khoảng thời gian quan sát, anh phát hiện khối u trong não của Thẩm Gia Ngưng chậm rãi sinh trưởng.

Phẫu thuật là cơ hội bình phục duy nhất, Chỉ là với bệnh tình của cô mà nói, không phải là thời gian tốt nhất để phẫu thuật. Dù vậy, Thiệu Vũ Hàn vẫn mời bác sĩ thần kinh tốt nhất trong nước đứng ra mổ chính.

Mặt khác, vì kiểm tra trái tim của Thẩm Gia Ngưng cũng không tốt lắm, nên anh cũng làm tốt công tác chuẩn bị phòng ngừa lúc phẫu thuật xảy ra biến cố

“Cám ơn năm năm qua đã chăm sóc cho cô ấy.” Quay lưng đi, Thiệu Vũ Hàn trong ánh nắng chiều nhìn về phía xa, Hình Khắc Lữ nghe anh nói, “Về sau, tôi sẽ phụ trách.”

Về sau! Một khoảng thời gian dài không kì hạn, một cam kết quá nặng nề.

Ánh mắt lóe ra ánh sáng bình tĩnh, Hình Khắc Lữ nói: “Cám ơn thì không cần, chỉ là nên làm.”

Tầm mắt giữa không trung gặp nhau, hai người đàn ông nhìn nhau cười một tiếng.

Chuyện đã phát triển đến một bước này, đến lúc họ trao đổi phiên bản của nhau rồi.

Chuyện của Thẩm Gia Ngưng và Hình Khắc Lữ, Thiệu Vũ Hàn cũng nghe Thẩm Gia Nam nói một chút, về phần chuyện của mình, anh tự mình nhớ lại kể cho Hình Khắc Lữ. Thiệu Vũ Hàn không ngờ, chuyện cũ của anh và Thẩm Gia Ngưng, lại chỉ duy nhất có thể nói với Hình Khắc Lữ.

Thiệu Vũ Hàn suy nghĩ bay xa: “Một năm đó tôi trở về viện y học diễn giảng biết Gia Ngưng...”

Đó là sáu năm trước, Thiệu Vũ Hàn được giáo sư mời về trường diễn giảng, ở cửa trường học gặp phải Thẩm Gia Ngưng cự tuyệt yêu cầu của người gây ra tai nạn muốn đưa cô tới bệnh viện. Nhìn qua cửa sổ xe, Thiệu Vũ Hàn nhìn thấy cô dùng khăn giấy lau vết máu trên đầu gối, sau đó đi vào trong trường. Chắc là vết thương lớn nên cô mới chạy được mấy bước đã lảo đảo muốn ngã.

Có thể là bản năng của bác sĩ, Thiệu Vũ Hàn đẩy cửa xe, đưa tay đỡ cô: “Coi như không cần người gây họa phụ trách, cũng nên xử lý tốt vết thương. Không có thời gian?”

Thẩm Gia Ngưng liếc mắt nhìn, chạm vào ánh mắt khiêm tốn, nhu hòa cùng với hơi thở nhàn nhạt của anh, trong lòng cũng bớt đề phòng, nhìn đồng hồ: “Thiệu Vũ Hàn một phút nữa sẽ bắt đầu diễn giảng, tôi sợ đến muộn không vào được.” Âm thanh của cô thanh thanh đậm đậm dễ nghe.

Thì ra là vợ và tới hội trường nghe anh diễn giảng.

Thiệu Vũ Hàn nụ cười chậm rãi nâng lên: “Vừa đúng tôi cũng muốn đi, cùng nhau đi thôi.”

Thẩm Gia Ngưng lấy ánh mắt quan sát anh: “Anh cũng đi nghe diễn giảng?”

Hiểu ý tứ trong mắt cô, Thiệu Vũ Hàn cong môi: “Không thể?” anh hiểu cô cảm thấy anh không giống học sinh nên mới chất vấn.

Thẩm Gia Ngưng có thói quen không xen vào việc của người khác, vẻ mặt tỏ vẻ không sao cả, cô nói: “Vây đi nhanh, nếu chần chừ nữa sẽ không kịp.” Sau đó rút tay ra, không để ý vết thương trên đùi, bước nhanh tới hội trường.

Hội trường có thể chứa được một ngàn người hôm nay bị chen lấn đến mức nước chảy không lọt, Thẩm Gia Ngưng từ trong đám người nhìn thấy người đàn ông vừa dìu cô lúc này đang thong thả tới bục giảng.

Thiệu Vũ Hàn chưa đầy ba mươi tuổi, đã hoàn thành ca ghép tim mức độ khó, có thể nói là con cưng trong giới y học. Truyền thuyết nói không biết đã có bao nhiêu sự muội quỳ dưới chân anh. Hôm nay thấy mặt, thật khiến tất cả nữ sinh đang vỗ tay dưới đài hét lên chói tai.

Thiệu Vũ Hàn diễn giảng rất đơn giản, chính là đem kinh nghiệm lâm sàng chia sẻ ọi người. Nhưng cách anh giải thích, phân tích rõ ràng đặc biệt, mà trên người anh không có vẻ ngạo mạn của những người thành công trong sự nghiệp, cảm giác như gió mùa xuân nhẹ nhàng, khiến cho buổi diễn giảng rất thành công.

Thẩm Gia Ngưng đứng trong đám người, nhìn về phía người đàn ông chừng chạc, tự tin, trán đầy đặn, mày rậm kiên nghị, gương mặt nhu hòa, khi giơ tay nhắc chân tản mát ra một loại phong độ anh tuấn.

Sau lần diễn giảng đó, Thẩm Gia Ngưng biết Thiệu Vũ Hàn, cũng nhờ sư huynh chỉ dạy một số vấn đề nên thường liên lạc. Thường xuyên tiếp xúc nên cũng có tình cảm, rốt cuộc một ngày, khi Thẩm Gia Ngưng phủ nhận nói mình không có bạn trai, Thiệu Vũ Hàn cầm tay cô dịu dàng nói: “Làm bạn gái của anh thôi.”

Từ mọi phương diện mà so sánh, Thiệu Vũ Hàn không thua kém Hình Khắc Lữ, cộng thêm anh cực kì dụng tâm, Thiệu Gia Ngưng vui vẻ đồng ý.

Chuyện tình cảm của Thẩm Gia Ngưng và Hình Khắc Lữ, Thiệu Vũ Hàn lúc ấy hoàn toàn không biết. Thời gian đã trôi qua năm năm, Thiệu Vũ Hàn cũng không muốn suy nghĩ Thẩm Gia Ngưng làm thế nào mà chu toàn giữa anh và Hình Khắc Lữ, anh tự giễu nói: “Cho đến bây giờ mới hiểu được, tại sao có đoạn thời gian cô ấy tâm tình khác thường.” Nhìn qua cửa sổ ngắm nhìn cảnh quan thành phố, Thiệu Vũ Hàn cười khổ, “Chắc hẳn đó là giai đoạn đầu của thời kì chia tay”

Hình Khắc Lữ im lặng.

Khi đó Thẩm Gia Ngưng đã tới thực tập ở bệnh viện lục quân, có lẽ bởi vì Thiệu Vũ Hàn đảm nhiệm chức vụ bạn trai nên phải dè dặt chia tay với Hình Khắc Lữ, khiến cô thống khổ và không cam lòng hoặc cũng có thể bởi vì không bỏ được cảm giác khi được đông đảo các bác sĩ nam theo đuổi, cô nói với Thiệu Vũ Hàn: “Đừng để đồng nghiệp biết mối quan hệ của chúng ta.”

Cảm giác vui sướng trong tình yêu bỗng bị tan vỡ, Thiệu Vũ Hàn hỏi: “Tại sao?”

Thấy anh có vẻ không vui, Thẩm Gia Ngưng cười khanh khách kéo tay anh: “Anh ở bệnh viện nổi danh như vậy, em chỉ là bác sĩ thực tập, không biết còn tưởng em trào cao.”

Thiệu Vũ Hàn sắc mặt dịu đi, giơ tay vuốt chóp mũi cô: “Nghĩ nhiều.”

Hạ Nhã Ngôn lúc ấy cũng làm việc ở bệnh viện, một mặt bận rộn công việc, Thiệu Vũ Hàn cũng tuân thủ ước định với Thẩm Gia Ngưng không có nói ra quan hệ của hai người, mặt khác cô cũng không biết anh họ có người yêu. Chẳng qua không chỉ một lần nhìn thấy Thẩm Gia Ngưng ở khoa nhi khiến mấy người đàn ông trong khoa sôi sục, đối với cô gái lạnh lùng lại khéo léo như vậy cô không có cảm tình.

Thiệu Vũ Hàn thật tâm yêu Thẩm Gia Ngưng, nên đối với lời của cô rất tin tưởng không nghi ngờ, mặc dù có nghe được có người sau lưng nói cô và một bác sĩ khác quan hệ mập mờ, chỉ cần cô phủ nhận, cô giải thích anh sẽ tin.

Sau một thời gian ngắn, Thiệu Vũ Hàn đã chuẩn bị cầu hôn Thẩm Gia Ngưng, thì cô bởi vì anh vướng phải một cuộc phẫu thuật không thể mừng sinh nhật với cô mà giận dữ. Sau đó dù Thiệu Vũ Hàn nói xin lỗi thế nào cô vẫn nhất quyết không tha thứ, thậm chí nói lời chia tay.

Suy nghĩ dừng lại ở chỗ này, Thiệu Vũ Hàn nhìn về phía Hình Khắc Lữ: “Xem ra cô ấy nói nhỏ thành to. Nhưng là bạn gái, vốn dĩ là muốn được cưng chiều, cũng không để trong lòng. Cho đến...”

Ngày đó anh trực ca đêm, nhận điện thoại của Thẩm Gia Ngưng, đó là nhân viên quán rượu, nói cho anh biết Thẩm Gia Ngưng uống say, bảo anh mau tới.

Trong quán rượu, tiếng nhạc ồn ào, Thiệu Vũ Hàn tìm được Thẩm Gia Ngưng say rượu ở trước quầy bar. Anh cúi người ôm lấy cô định đưa đi, cô lại ôm cổ anh, mơ hồ nói không rõ: “Lệ Lệ bạn nói xem, bởi vì Thiệu Vũ Hàn lớn lên đẹp trai, gia thế tốt, mình có thể giao hạnh phúc nửa đời sau của mình cho người đàn ông mình không yêu sao?”

Cô khóc không thành tiếng, thấm ướt trái tim Thiệu Vũ Hàn.

Đưa Thẩm Gia Ngưng say bất tỉnh nhân sự về nhà, nằm cạnh cô, Thiệu Vũ Hàn cả đêm không ngủ.

Không biết Thẩm Gia Ngưng có phải là hoàn toàn say, sau đêm đó cô một mặt tránh Thiệu Vũ Hàn, mặt khác không kiêng dè gì cùng các bác sĩ nam liếc mắt đưa tình. Vốn Thiệu Vũ Hàn còn tự nhủ không để ý tới lời nói khi say của Thẩm Gia Ngưng, nhưng cô lại càng tệ hại hơn, rốt cuộc anh bộc phát.

“Thẩm Gia Ngưng!” Mắt nheo lại, ánh mắt Thiệu Vũ Hàn lóe ra ánh sáng lạnh lùng, “Em rốt cuộc muốn như thế nào?”

Ngực đau nhói, Thẩm Gia Ngưng ngênh đón ánh mắt hàm chứa sự phẫn nộ của anh, làm bộ như không chút để ý đáp: “Không muốn như thế nào, chỉ là nghĩ thông suốt, không thể tiếp tục với người đàn ông không yêu, Thiệu Vũ Hàn, gặp nhau rồi sẽ có lúc chia tay thôi.”

“Đàn ông không yêu? Anh sao?” Thẩm Gia Ngưng lời nói giống như kiếm đâm thẳng vào trái tim Thiệu Vũ Hàn, anh nói: “Sao đột nhiên lại như vậy? Nói thật, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Hay bởi vì anh không ở bên cạnh em ăn mừng sinh nhật?”

“Trừ anh ra, em còn một người bạn trai khác, anh ta là quân nhân không có thời gian chăm sóc em. Nói cách khác, em bởi vì không chịu nổi tính mệnh mới cùng anh lên giường. Theo dõi ánh mắt anh, Thẩm Gia Ngưng cười lạnh: “Em mười tám tuổi cùng anh ấy ở bên nhau, ở chung một chỗ là gì anh hiểu không?”

Hồi tưởng tới giây phút kia, anh phẫn nộ, Thiệu Vũ Hàn ngắt đầu: “Kiêu ngạo không cho phép tôi cầu xin, cho nên đồng ý chia tay.”

Hình Khắc Lữ không tin: “Cứ như vậy chia tay?”

Thiệu Vũ Hàn cười khổ: “Tất nhiên không.”

Bởi vì không bỏ được, sau mấy ngày bình tĩnh, anh đi tìm Thẩm Gia Ngưng, anh bày tỏ chỉ cần cô hồi tâm chuyển ý, anh không ngại quá khứ của cô, chỉ cần cô nguyện ý ở cùng một chỗ với anh. Kết quả Thẩm Gia Ngưng lại nói: “Vậy không chỉ là quá khứ của em, hay là tương lai của em. Không ngại nói cho anh biết, em từ chức là muốn theo quân.” Dừng lại, cô mỉm cười nói: “Em cùng anh ấy, chúng em sẽ kết hôn.”

Thiệu Vũ Hàn nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra đầy mắt đầy tia máu: “Cô nói, cô sắp trở thành quân tẩu. Cô nhắc nhở, bọn họ là quân cưới. Trừ chúc cô hạnh phúc, anh còn có thể nói gì!”

Cứ như vậy, Thiệu Vũ Hàn đi trao đổi học tập. Một ngày kia Thẩm Gia Ngưng làm thủ tục nghỉ việc. Sau đó không lâu Thiệu Vũ Hàn nhận được một thiệp mời kết hôn. Thấy tên tuổi Thẩm Gia Ngưng in trên thiệp mừng, anh không có đủ dũng khí tìm tòi nghiên cứu chú rể là ai. Sau khi trao đổi học tập, có nhiều thành quả nghiên cứu anh ra nước ngoài du học

Đem chuyện hai người kết hợp lại với nhau, phát hiện ra Thẩm Gia Ngưng nói chia tay Thiệu Vũ Hàn trăm ngàn sơ hở. Lúc này Hình Khắc Lữ và Thiệu Vũ Hàn đều hiểu, Thẩm Gia Ngưng một mình gánh chịu cái gì. Đứa bé chưa kịp ra đời, tất cả nguyên nhân đó khiến cô không thể chấp nhận được.

Giống như Hạ Nhã Ngôn nói: đáp án chân chính trong lòng Thẩm Gia Ngưng.

Phòng làm việc rộng như vậy lại an tĩnh đến mức có thể nghe thấy hơi thở của hai người đàn ông.

Giơ tay chà xát mặt, Hình Khắc Lữ đánh vỡ trầm mặc: “Dì Trầm cùng Gia Nam không đồng ý phẫu thuật sao?”

Đây là vấn đề khó khăn của Thiệu Vũ Hàn: “Gia Ngưng trong đầu bị áp bức ảnh hưởng tới thần kinh, dẫn tới mất trí nhớ, mà tinh thần của cô ấy từ đầu đến cuối không chuyển biến tốt, trải qua hội chẩn, kết quả là do chịu lực ảnh hưởng. Dù không cần khôi phục trí nhớ nhưng dưới tình huống này, để đảm bảo sức khỏe cho cô ấy, bắt buộc phẫu thuật. Nhưng lại kiểm tra thấy cô ấy bị bệnh tim, phẫu thuật nguy hiểm rất cao, cho nên dì Trầm và Gia Nam không đồng ý kí tên.”

“Giải phẫu cơ hội thành công bao nhiêu?”

“50%.”

Hình Khắc Lữ nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra nói: “Giao cho tôi.”

Tác giả có lời muốn nói: thuật nhìn mặt đoán nội dung:

Trước khi đi Trầm gia, Hình Khắc Lữ gặp Mễ Ngật Đông.

Biết được mọi chuyện, Mễ Ngật Đông trả lời: “Đi đi, đã có hi vọng thì không thể buông tha.”

Sau khi trải qua xung đột lần trước còn có thể hiểu và ủng hộ, Hình Khắc Lữ đầy mắt có lệ ướm kích động nói: “Cảm ơn bác Mễ.”

Mễ Ngật Đông lấy ánh mắt bày tỏ không cần cảm ơn, cuối cùng ông hỏi: “Bệnh thật hay giả bộ bệnh?”

Hình Khắc Lữ nghe hiểu ông ám chỉ Trầm mẫu, anh chỉ cười có mấy phần khổ sở.

Mễ Ngật Đông quay người đi lên lầu: “Xem ra lúc tỉnh táo chiếm đa số.” giọng nói bất đắc dĩ.

Dưới tình huống này, Hình Khắc Lữ một mặt gặp Thẩm Gia Ngưng. Dưới tình hình lúc đó, ai cũng không nghĩ tới Thẩm Gia Nam sẽ dùng điện thoại chụp được tấm ảnh kia. Hai mẹ con cố chấp nghĩ rằng Hình Khắc Lữ có thể làm cho bệnh tình Thẩm Gia Ngưng được ổn định cho nên đi cầu xin Mễ Kha, hi vọng Hình Khắc Lữ không bỏ mặc Thẩm Gia Ngưng; cho nên Trầm mẫu thấy Mễ Kha do dự nháy mắt quỳ xuống: “Bác sĩ Mễ, di van cháu, Gia Ngưng đã như vậy, đừng để Lữ tử bỏ mặc con bé.”

Cho đến khi Thiệu Vũ Hàn xuất hiện, Trầm mẫu cũng không biết, ai mới là người trong lòng Thẩm Gia Ngưng.

Hình Khắc Lữ làm thế nào để thuyết phục Trầm mẫu đồng ý cho Thẩm Gia Ngưng phẫu thuật không phải là trọng điểm, trọng điểm là bà cố chấp cho rằng Hình Khắc Lữ không bỏ được Thẩm Gia Ngưng, sự quan tâm của anh biểu đạt rằng anh yêu cô ấy. Còn về phần Thẩm Gia Nam, có lẽ cũng nghĩ như vậy. Nếu không chắc chắn sẽ ngăn cản mẹ mình, thậm chí còn không muốn tiếp nhận sự chăm sóc của Thiệu Vũ Hàn.

“Nếu như không biết anh, không đến bệnh viện lực quân thực tập, có lẽ sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra.” Sau khi Thẩm Gia Ngưng được đưa đến bệnh viện lực quân, Thẩm Gia Nam đã nói với Thiệu Vũ Hàn như thế. Giọng nói lạnh nhạt, xa cách, không phải là không có ý trách cứ.

Nếu như có thể biết trước tương lai, anh so với bất kì người nào khác cũng không muốn cô phải chịu đựng tất cả. Chỉ tiếc, cuộc sống chỉ có một lần, không thể quay trở lại. Đối mặt với chỉ trích của Thẩm Gia Nam, Thiệu Vũ Hàn giọng nói nhẹ nhàng: “Bác gái đã mệt mỗi cả ngày, tôi đưa hai người về.”

Khác với Hình Khắc Lữ, Thiệu Vũ Hàn đối với Thẩm Gia Ngưng thật sự động tâm. Sau khi biết Thẩm Gia Ngưng xảy ra biến cố lớn như vậy, nguyên tắc đạo đức của anh không cho phép anh bỏ rơi Thẩm Gia Ngưng, mặc dù không phải trách nhiệm của anh, anh cũng sẽ phụ trách.

Hiểu rõ sự ảm đạm của Thiệu Vũ Hàn, Mễ Kha nói: “Như vậy không công bằng với sư huynh. Anh ấy không làm gì sai, tại sao lại muốn gánh chịu những hậu quả này, bởi vì anh ấy từng yêu Thẩm Gia Ngưng sao?”

Đúng vậy, cũng bởi vì anh ta đã từng yêu Thẩm Gia Ngưng.

Đứng dưới sân huấn luyện trống trải, Hình Khắc Lữ không chịu nổi than thở: “Gia Ngưng tâm trạng ổn định hay không, không liên quan tới anh, điều này, hai mẹ con Thẩm Gia Nam không hiểu.”

Thẩm Gia Ngưng bệnh tình có lúc phát tác, nhưng gần hai năm nay ít khi phản ứng quá kịch liệt. Cho nên Hạ Hi mới mạnh dạn phỏng đoán: “Có lẽ bắt nguồn từ anh họ.”

Cho nên mặc dù Thẩm Gia Nam gọi vô số lần, Hình Khắc Lữ kiên trì không xuất hiện trước mặt Thẩm Gia Ngưng. Theo ý anh, Thẩm Gia Ngưng đối với Thiệu Vũ Hàn có kháng cự, là một loại tâm niệm. Loại tâm niệm này chứng tỏ, mặc dù đang bị bệnh nhưng thần kinh, trí nhớ của cô ấy vẫn luôn có hình bóng của Thiệu Vũ Hàn. Phần trí nhớ này, với cô ấy còn ảnh hưởng hơn so với Hình Khắc Lữ.

Muốn hoàn toàn rũ bỏ quá khứ để bình phục, trừ việc khôi phục sức khỏe, tâm bệnh cũng phải chữa. Chỉ bằng việc Thiệu Vũ Hàn nguyện ý gánh chịu nửa đời sau của Thẩm Gia Ngưng, Hình Khắc Lữ tin tưởng, anh ta có năng lực chăm sóc cho Thẩm Gia Ngưng.

Mễ Kha suy nghĩ một chút đề nghị: “Anh nói xem có cần nhờ chị Hạ Hi tới xem di Trầm?”

Là chuyên viên điều trị tâm lý, có lẽ Hạ Hi có biện pháp chữa khỏi tâm bệnh ẹ con Trầm gia. Hình Khắc Lữ mỉm cười: “Bảo bối của anh ngày càng thông minh, thưởng cho em.” Lời chưa dứt, trong điện thoại truyền đến từng nụ hôn của anh.

Mễ Kha khoe môi khê cong, sáng giọng: “Ồ bên ngoài cũng không ngăn cản được anh giở trò lưu manh.”

Hình Khắc Lữ cười cười: “Đời này anh chỉ giở trò lưu manh với em.”

Lời tâm tình của anh từ trước tới giờ không ra gì cả, nhưng lại có thể làm ấm lòng cô.

Gương mặt ửng hồng, Mễ Kha thủ thỉ: “Anh nhớ nhé!”

Hình Khắc Lữ đáp lại kiên định, “Anh nhớ.”

Mế Kha cúi đầu nhìn xuống dưới mặt đất, giọng nói ngọt ngào gọi anh: “Hình Khắc Lữ?”

“Ừ!” giọng nói trầm nhẹ truyền đến tai.

“Em rất nhớ anh!”

Mế Kha đã mở miệng nói nhớ anh, theo tính nết của Hình Khắc Lữ, dù lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ tới chỗ cô. Nhưng vì huấn luyện quá gấp, anh mới nhận chức thật sự không phân thân ra được, không còn cách nào khác là vì sự nghiệp phát triển thông tin của quốc gia mà hết mình cống hiến.

52. Chương 52

Bận rộn liên tục, lúc này trên núi đã là chín giờ tối, Hình Khắc Lữ không kịp đổi quần áo, Hạ Hoàng 31Huân đã gọi điện tới, điện thoại vừa kết nối fanh nói: “Trở về đoàn, nắm chặt thời gian đi cứu 75trợ một chuyến.”

Theo bly thuyết nếu để anh đi cứu 5trợ, Hình Khắc Lữ sẽ rất vui mừng, nhưng giọng nói của Hạ Hoàng 2Huân lại rất nghiêm túc, Hình Khắc Lữ 74nhảy cảm 90hỏi: “Mế Kha có chuyện gì?”

“Cô ấy không có chuyện gì, chỉ là cần.” Hạ Hoàng 4bHuân không muốn giải thích nhiều, 8b“Chú ý lái xe an toàn, đi xem vợ chứ không phải chọc cho cô ấy khổ sở.”

Hình Khắc Lữ 7cầm chìa khóa xe chạy 2ra ngoài, 3một mặt vừa khởi động mặt 7khác gọi 15điện cho 07Hạ Nhã 71Ngôn.

Từ đoàn 5-3-2 7đến huyện dân không phải là quá xa, nhưng vì đường xá không tốt, tốc độ cao nhất cũng chỉ 50km/h. 2 © DiendanLeQuyDon Kết quả Hình Khắc 43Lữ ban đêm 7giữ vững 2tốc độ 880km/h phóng nhanh đến huyện dân.

Trên đường suýt chút nữa tiếp xúc thân mật với một xe tải 0dchở hàng, 0thật may 98là anh tay lái vững vàng phản ứng nhanh, 1thấy phía trước chỗ khúc cua 9đột nhiên 6xuất hiện xe tải, fanh nhấn mạnh chân phanh, bánh xe cùng mặt 2đẩy ma sát kịch liệt, dưới tình thế nguy hiểm xe vượt 8đá của anh dừng 0sát cạnh vách núi.

Tài xế xe tải 7hiển nhiên là hoảng sợ, sườn 12xe giống 5như bị 36mất khống chế 86đưa trái 6phải, tiếng phanh xe chói tai. Sau đó 2từ trên 2xe chạy xuống, gõ cửa sổ 55xe Hình Khắc 5eLữ, tức giận mắng: 9“Con mẹ nó, có bị 14bệnh không, 6trên đường 3núi mà dám 46đi nhanh 0như thế, 43vội vã 4muốn đầu 8thai à?”

Vì tránh xe tải, Hình Khắc Lữ 6chọn cách 90nguy hiểm nhất là 3dừng xe, 45nếu có chút sợ 7csảy, dưới chân chính là vách núi sâu 76thẳm. Cho nên khi tài xế xe tải 74thấy lấy giọng nói 6ác liệt 45nói chuyện 7với anh, 7mặc dù nhìn thấy 5anh toàn thân quân 73trang, anh 81ta cũng không akhông chế được nóng giận. Nghĩ 29đến Mế 1Kha đang 8chờ mình, 8Hình Khắc 1Lữ vượt 6mặt, giải 49thích: “Xin lỗi người anh em, vội bởi gặp vợ.”

3Tài xế 23xe tải nghe 0vậy sau 8đó lại nhìn quân 41huấn của 1Hình Khắc 6Lữ, cũng bớt giận dậm phần: 6“Nhưng 69cũng nên 2đi chậm 4một chút, 2rất nguy 38hiểm, thật là sợ đến đổ mồ 7hôi lạnh.”

Hình Khắc Lữ 84gật đầu: 04“Xin lỗi.”

Tài xế 23xe tải cũng gật đầu nói: 6“Làm lính 95không dễ dàng, một 43năm gặp vợ cũng 7bỏ vài 9lần, đi 2thôi đi 2thôi, chỉ là dừng 6phóng nhanh 74như vậy, 1an toàn là 2trên hết.”

Sau khi tài xế xe tải rời 2đi, Hình Khắc Lữ 9chống đỡ 45tay lái, langò một lúc cho tỉnh 6táo mới 5bkhởi động 0xe đi tiếp. 2 © DiendanLeQuyDon Mấy tiếng sau anh đã 2đến nơi 7cứu trợ, 78nhìn anh toàn thân mệt mỏi 8bờ phờ, 8Hạ Nhã 1Ngôn lộ 8vẻ sợ hãi, cầm 95điện thoại 2đi động 61nhìn thời gian, ba giờ 5sáng: “Đường 7núi nguy 4hiểm, lại 4dám phóng nhanh như 2thế?” 56giọng nói 7hầm chứa 4lo lắng 9và tức 48giận.

Ở 0trên núi, 9fvào lúc 0nửa đêm 8drất lạnh, 6nhưng trán của Hình 6Khắc Lũy elại đầy 9mồ hôi. 92 © DiendanLeQuyDon Anh không 0trả lời 3fina hỏi 23lại: “Kha 11Kha đâu?”

Là 80Hạ Nhã 6Ngôn gọi fdiện cho 0Hạ Hoàng 7eHuân, để 8cho anh cho fphép Hình 26Khắc Lũy 09đến đây 9emột chuyến, 1nhưng cô bkhông nghĩ 1rằng cậu 6ta rạng asáng đã 42đến rồi. 2 © DiendanLeQuyDon Nghĩ đến btình cảm bcủa Hình 43Khắc Lũy 13đối với c8Mẽ Kha, 37Hạ Nhã 0bNgôn không 0nói được 46một câu dtrách cứ: 9a“Vào đi.”

Hình 4Khắc Lũy 0vào cửa, ddthấy Mẽ 6aKha mặc 8aquần áo 7ebác sĩ ôm bdầu gối 3ngồi trên cagiường, 6trán gục f1vào đầu 1gối, cảm d1giác cô 66thật mỏng 77manh yếu fđuối.

Bàn actay vuốt enhẹ lên 2tóc cô, fHình Khắc bLũy giọng 33nói nhẹ 66nhàng: “Bảo ddbối, anh 2đến rồi!”

Ngồi cim lặng emười tiếng fdồng hồ, e1Mẽ Kha rút a2cuộc có 1phản ứng, b3cô chậm a7chạp ngắng 84đầu.

Nhìn 9vào ánh 99mắt thất bthần của efcô, Hình 0Khắc Lũy adau lòng f5không chịu 8được, 8bôm chặt c3cô vào trong 3ngực.

Mẽ 85Kha không bbgây giũa 6không nói 1dmột lời, 41bàn tay nhỏ bebe nắm 7chặt quân 51huân của 40anh.

Lúc 5ctrước Hạ 1Nhã Ngôn 4trong điện 2thoại đã bđem chuyện e0xảy ra nói 4cho anh biết, 5chiều hôm 75qua ở huyện fdân xảy 3ara tai nạn 8xe cô, một ddứa bé 8mười hai ctuổi bị 1tai nạn fngghiêm trọng, 61không thể 0cứu nổi.

Thân 96là bác sĩ, a8không thể cfcả đời 98có thể ccứu được 73hết tất 7cả người 5ebệnh. Nhưng 6đối với eMẽ Kha mà 8anói đối 8diện với 4tử vong, a5với sinh b6mạng của 8người bệnh f6vẫn là 4quá sớm. 4 © DiendanLeQuyDon Nhìn vào 0vết máu 0ngưng đọng a0trên bàn 8tay, cô ngồi 4sững trên 1dmặt đất akhông đứng b1dậy nổi.

Ôm 24Mẽ Kha vào 1trong ngực d5vỗ nhẹ, 27Hình Khắc 3Lũy thì ethầm bên 09tai cô: “Bảo bbối ngoan, 1bm muốn khóc a0thì cứ 5ckhóc.”

cĐáy mắt 5fMẽ Kha đầy 0tia máu, 5cô mở miệng 2nó: “Rõ 4ràng một 37giây trước 27vẫn còn 10nhịp tim, 7thế mà... 53cô bé mới f8mười hai a7tuổi, còn abchưa...” 64Sau đó khóc 8ekhông thành 1ftiếng.

Bệnh 3tình thiên bbiến vạn dhóa, bác bsĩ không 43có nhiệm 24vụ gánh 9fchịu toàn bbộ trách 54nhiệm, huống 9hồ đây 09lại là e3tai nạn 9cxe cô ngoài áy muốn. 9 © DiendanLeQuyDon Hình Khắc aLũy mạnh 4mẽ nói: d“Là bác 28sĩ, đối 67với sinh etử trước 7mất, chỉ 09có thể 1tận lực!” 7dSau đó không 2tiếng động 0bôm chặt 5Mẽ Kha, 5muốn đem beáp áp trong 2fngực sưởi fấm trái ctim bị tổn 2athương của 70cô.

Nghĩ d9lại trước 69khi cấp 79cứu, mẹ c5cô bé khóc 7lóc cầu 84xin cô cứu 4đứa bé, 9Mẽ Kha gào e5lên, khóc 4lớn.

Hình 68Khắc Lũy 2không nói agì nữa, 11cánh tay 38ôm chặt 56cô hơn, fyên lặng fchống đỡ 7dcho Mẽ Kha, 81còn hơn 20“thiên dngôn vạn 8angữ”, 7cđể cho 2cô dưới 86sự bảo 90vệ của banh, mặc 3sức khóc.

Không 07biết đã equa bao lâu, 9etiếng khóc 7củ Mẽ 0bKha nhỏ 5dần, dựa fvào trong 5ngực Hình 34Khắc Lũy, a2cô nhỏ 0giọng nói: 9“Bối vì emẹ là y 6tá, từ 8nhỏ đối 9với bệnh dviện không axa lạ gì. 98 © DiendanLeQuyDon Mới đầu 6chỉ nghĩ blà chỗ flàm việc 4dcủ mẹ, 44thích ở 2bcùng mẹ...”

Mãi c9đến khi cMẽ Kha năm c3tuổi, bỏ 1vì ham chơi 9không cẩn b1thận ngã 7bị thương a4ở chân 25phải nằm 5viện thì 00trong lòng amới xảy cra biến dehóa. Khi 2đó Ngải 0eLâm là y 0tá trưởng, 8công việc 6rất bận. 3 © DiendanLeQuyDon So sánh với fy ta cùng 3bác sĩ ở 7viện đang 1chăm sóc eMẽ Kha, 0cthân là 6mẹ, bà ecũng không 2có nhiều 54thời gian 3chăm sóc d2con gái. 13 © DiendanLeQuyDon Ngược lại, 1fMẽ Ngật dĐông bỏ cfviệc ở bcông ty, cccả ngày fbắn đêm dở trong 02phòng bệnh.

Mẽ 1cKha đối eavới việc e6này có chút 6uất ức, 9ebiểu môi đoán trách: 95“Có phải 4mẹ không bcòn thương 0Kha Kha? Mẹ 63cũng không đến cho 9Kha Kha ăn bacơm.”

Mẽ 3Ngật Đông anhin con adgái nói: 1“Mẹ thương 5Kha Kha nhất, 4athương con 4hơn cả 0fba.”

“Không 2phải đâu.” dTiểu Mẽ 9fKha ôm cổ 65ba, “Nếu bmẹ thương 78Kha Kha tại 3sao lại 5đến chăm 45anh tiểu 3mập mạp 3ở phòng cebên cạnh, akhông để 4ý tới con?”

Mẽ 8Ngật Đông abé con gái 4trong ngực cbvõ nhẹ: d4“Bởi vì 9không có cai chăm sóc danh tiểu 8mập mạp, e4nên mẹ 3mới đi 9chăm anh 8cây, nếu 16không anh b7ấy thật 4bđáng thương.”

“Nhưng cmà,” Mẽ dKha cau mày, ad“Mẹ đi 70chăm anh 8ấy, Kha deKha không d3phải cũng 81đáng thương 3sao?”

“Kha 29Kha có ba, 8lầm sao mà 7đáng thương?”

“Vây 8ba mẹ của 5tiểu mập c6mạp đâu? cTại sao 8không đến a9đây?”

“Bọn a0họ ở nơi 1rất xa, 5không tới 81được.”

Tiểu 4cMẽ Kha tất anhiên không 0biết chỗ 9gọi là 4rất xa chính d9là thiên ađường, a3cô ngây 72ngốc hỏi: a“Tại sao 0lại đi 2đến chỗ crất xa? 47Người bạn ddnhỏ không bphải là 39nên ở cùng 1bba mẹ sao?” e5Không đợi b7Mẽ Ngật 21Đông trả 0lời, cô 6abé nghiêng aedầu gối 2blên chân 2dba, “Ba a5không cần 3đi công 9tác được 7không? Kha 06Kha sẽ rất b9nhớ ba.”

Mẽ 2Ngật Đông b7vuốt nhẹ b4mái tóc acon gái, 4cầm thán: 00“Chờ Kha aKha thích 67một bé 6trai khác 3cũng không 5dnhớ tới 4ba.”

Tiểu 15Mẽ Kha chớp cđôi mắt b2to đen nhánh: e3“Thích 26bé trai là 7ai? Đang 7aở đâu?”

Mẽ 55Ngật Đông 9ccười lớn, etrêu chọc ccon gái: 9“Nhà khác d2đang nuôi, 7dchờ Kha 1fKha trưởng 75thành sẽ d5gả cho bé 0trai.”

Tiểu 7Mẽ Kha trong 8fngực ba dfuôn éo 9vặn vẹo, 92không vui 8nói: “Gả 4cho bé trai 3alàm gì, 11con cũng akhông biết 3cbé trai đó.”

Mẽ 9eKha nằm 1viện, các 5cô chú bác 6sĩ, chị 0y tá, rất e7thích chăm b9sóc cô, ckhiến cô 3dần dần 98quên chuyện c3Ngải Lâm fkhông ở dbên cạnh 7mình. Cho 7bđến một 0ngày, nửa a0đêm tỉnh 63lại phát 4ahiện mẹ 87khóc trong 91ngực ba, 5dmới biết 9anh tiểu f2mập mạp bcũng đã đến một e2nơi rất exa.

Nghĩ eanh tiểu a4mập mạp cđược ba fmẹ đón fđi, Mẽ dKha lại 37gần mẹ: 6“Mẹ sao fblại khóc? 41Kha Kha sẽ akhông đi 0ađến chỗ 6rất xa, eKha Kha và 13mẹ sẽ 6vĩnh viễn 0ở cùng 72nhau.”

Sau bnày khi lớn 22lên, cô 33đã hiểu 97được anh abtiểu mập 55mạp đi 6cnơi nào, 6dbệnh viện 04miễn phí 9khám chữa 31bệnh cho 68cả nhà d5bọn họ 45cũng xử aly chuyện 02hậu sự, 9vì nằm 3viện nên 7cô mới 6fbiết được 60bệnh viện 0là nơi nào, e5nghề nghiệp ecủa bác 1sĩ, y tá 90ý nghĩa 9là gì. Vì 21vậy, cô 5quyết định dfhọc y, cứu 08người.

Mẽ afKha tất e9nhiên hiểu 82rõ sinh mạng 90trước óm 2đau bệnh 81tật yếu d8ót thể 7nào, nhưng 3cô vẫn 76như cũ ảo etưởng bệnh 2viện là 81nơi tràn 5đầy hi 6vọng chứ 2ekhông phải clà tuyệt 3vọng, muốn 44cố gắng 1ahết sức fcứu chữa bngười bệnh. 32 © DiendanLeQuyDon Giống như 4eNgải Lâm 24từng nói cfcho cô biết: 9“Trên thế 56giới có 89rất nhiều 7thứ cướp bđi mạng fsống của 8con người, 82ví dụ như 54bệnh tật.”

Hóa 3ra là như evậy, từ 8nhỏ “mưa 8cdần thấm 41đất” bvà dưới 2sự ảnh 2chương của 6Ngải Lâm, acô quyết atâm học 0y. Hình Khắc 20Lũy gior 9tay vuốt c5tóc Mẽ deKha, giống 1như ba nói 77với cô: 5“Dù kết b8quả thể 2fnào, chỉ 88cần trong 9quá trình 9luôn tận 47tâm cố 6gắng hết 4sức cứu 5chữa, giữ dlại từng 9sinh mệnh, ethì không 85cần phải 6tự trách.”

Mẽ d5Kha cảm 61xúc cũng 4bình ỏn 77đi nhiều, 1cô hỏi: b“Sẽ luôn 5luôn ở 2bên cạnh 88em sao?”

“Tất cnhiên.” dfHình Khắc d9Lũy ôm cô bchặt hơn, a2“Mặc kệ 44xảy ra chuyện 01gì, đều dở bên em.”

Hơi 13lạnh ban 1đêm, tựa 4dsát vào 0trong ngực 80Hình Khắc 6Lũy, nghe 4nhịp tim d6có lực 0của anh, ecảm thụ 32hơi ấm 4của thân fthể anh 6truyền đến, abMẽ Kha cảm 1thấy, yêu canh đó là bflựa chọn 0chính xác 33nhất trong 86cuộc đời 5của cô. 76 © DiendanLeQuyDon Vì người 3đàn ông c4này, không 24chỉ là 8chỗ dựa 99vững chắc 0cho cô, mà adcòn có thể 6chia sẻ 73đần dất 3cho cô.

Cho 4nên nói: 2yêu và được cyêu, đều eđược hưởng 06hạnh phúc 4atrọn đời.

53. Chương 53

Lúc Mễ Kha đang khám bệnh từ thiện nhận được tin tức, lửa đã tràn lan mạnh mẽ. Mà lúc này Hình Khắc Lữ ở thành phố A, đã mang binh đi chiến đấu. Dưới tình huống tranh thủ từng giờ từng phút thời gian như thế này, ai còn lo lắng đến việc sử dụng điện thoại di động, cho nên từ khi biết tin núi Bạch Sơn bị cháy, Mễ Kha và Hình Khắc Lữ mất đi liên lạc mười lăm ngày đêm.

Mười lăm ngày này đối với Mễ Kha mà nói, rất dài, giống như là mười lăm năm. Mễ Kha không thể thông qua bất kì ai hay bất kì đường dây nào biết được tin tức của Hình Khắc Lữ, bao gồm thân thể anh, vị trí chính xác của anh, bao gồm anh có an toàn hay không, Mễ Kha hoàn toàn không biết. Điều cô có thể làm là từng giờ từng phút chú ý tin tức của trận hỏa hoạn này.

Thật ra thì có thể thông qua bộ chỉ huy Hách Nghĩa Thành, hoặc nhờ Hạ Hi tìm hiểu một chút. Nhưng dưới tình thế hết sức khẩn cấp này, Mễ Kha không muốn quấy rầy bọn họ, bởi vì rõ ràng biết Hách Nghĩa Thành phải gánh trách nhiệm gì, bởi vì biết Hạ Hi cũng giống như cô lo lắng vì người thân của mình. Cho đến lúc này Mễ Kha mới cảm nhận được, là người thân của quân nhân, tâm trạng bao nhiêu lo lắng. Nhưng ở phía sau, điều họ có thể làm - là chờ đợi, chờ đợi anh hùng của bọn họ khải hoàn. Bất chợt, Mễ Kha cảm thấy vô cùng kiêu ngạo khi mình trở thành một thành viên của gia đình quân nhân. Tất nhiên, nếu như có thể xác định Hình Khắc Lữ bình an, thì tốt hơn nhiều.

Trong lúc xem tin tức Mễ Kha thấy được bóng dáng người đàn ông cô mong nhớ ngày đêm. Nhìn anh áo sơ mi màu xanh lá, bóng dáng cao lớn, Mễ Kha vội đứng lên chạy đến bên cạnh ti vi, tay của cô chạm vào gương mặt của anh, nước mắt tách một tiếng rơi xuống.

Màn hình lóe một cái rồi biến mất, phóng viên thậm chí một câu đầy đủ cũng chưa nói xong, đã bị người nào đó đẩy ra, Mễ Kha mờ hồ nghe được có người quát: “Bảo anh đứng sang một bên không nghe thấy à?” Mặc dù âm thanh khàn khàn khó nghe, nhưng cô nhận ra đó là tiếng của anh, tiếng của Hình Khắc Lữ, giọng nói của anh khi đang cáu giận.

Mễ Kha khóc rồi cười, thầm nghĩ người này thật nóng nảy, cả nước đều chăm chú xem tin tức, anh lại đẩy phóng viên đi. Chỉ là nói thật, mặc dù thông báo tin tức là công việc của bọn họ, nhưng dưới tình huống nguy hiểm như vậy, lại xuất hiện đám cháy, quả thật có chút phiền, khó trách anh lại nổi giận.

Đây là lần đầu tiên Mễ Kha vì một người không có liên hệ máu mủ gì với mình mà lo lắng. Cô không thể không suy nghĩ lại một lần nữa xác định lại anh ở trong lòng cô có bao nhiêu phân lượng. Người đàn ông mười phần lưu manh, giống như một thực vật kí sinh, sinh trưởng mạnh mẽ trong trái tim Mễ Kha, giống như tồn tại một loại cảm giác thân mật không thể dứt bỏ. Vì vậy Mễ Kha bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, ý nghĩa sâu xa của chữ “Yêu” này.

Bên này Mễ Kha vì Hình Khắc Lữ giải nguy cứu trợ mà lo lắng, thì bên kia đám cháy ở Bạch Tùng sơn đã không thể khống chế. Theo tình hình trước mắt, đám cháy đã lan rộng hơn 40 vạn héc- ta. mặc dù đội phòng cháy rừng cố gắng dập lửa, nhưng dưới tình hình gió lớn, thể lửa không thể khống chế.

Theo hướng gió mấy lần biến hóa, Bạch Tùng sơn bao quanh một thị trấn, hai thị trấn nhỏ, một vựa gỗ đã bị bốc cháy. Về phần tổn thất của hỏa hoạn bây giờ chưa thể nào biết được, dù sao lửa cháy vẫn còn kéo dài.

Thật ra thì phát hiện Bạch Tùng sơn bốc cháy chính là Hình Khắc Lữ. Ngày thứ ba, Hạ Hi đi ngũ viện, cùng Thiệu Vũ Hàn trao đổi tình hình Thẩm Gia Ngưng làm trễ nải thời gian về nhà, đợi đến khi cô lái xe về đoàn 5-3-2 trời đã tối. Lệ Hành đang bận tác chiến cũng đi ra ngoài đón cô.

Hôm đó thời tiết rất ác liệt, gió cấp 5, cấp 6 kéo dài tới buổi tối không có khuynh hướng giảm. Lệ Hành đứng ngoài 10 phút đã bị gió thổi không mở mắt ra được, thậm chí trong miệng cũng đầy bụi đất. Lại nói Hạ Hi, gió lớn như vậy lái xe, tốc độ xe thật sự không có biện pháp nói đến. Để tránh Lệ Hành lo lắng, Hạ Hi muốn gọi điện thông báo nhưng điện thoại lại không thể kết nối.

Cho dù là điều kiện thời tiết như vậy, Hình Khắc Lữ vẫn mang binh đi huấn luyện, khi trở về thấy Lệ Hành đứng ngoài doanh trại anh hỏi: “Làm gì đó Lệ tham mưu trưởng, đứng gác hả?”

Lệ Hành mở cửa xe đi lên: “Vất vả trưởng ban Hình đi nhờ một chuyến, đón tiểu thất.”

Hình Khắc Lữ mỉm cười nói: “Được rồi, vì chị dâu vô cùng đáng kính, em không ngại khó khăn.” Một bên khởi động xe, một bên giao phó người mang bình về.

Xe việt dã lái chừng mười cây số, gặp được Hạ Hi. Trên đường về, Lệ Hành và Hạ Hi đi một xe, Hình Khắc Lữ đi xe việt dã. Nhưng khi cách đoàn 5-3-2 khoảng 3km, xe việt dã của Hình Khắc Lữ dừng chứng, lúc dừng lại kiểm tra, anh có cảm giác không đúng. Leo lên mui xe nhìn về hướng chín giờ, thấy phía xa một điểm màu đỏ lúc ẩn lúc hiện, trong lòng bỗng có dự cảm không tốt.

Lệ Hành cũng dừng xe, nhìn về hướng Hình Khắc Lữ, cũng sững sờ. Dù sao khoảng cách cực xa, mắt thường nhìn thấy một điểm đỏ kia họ cũng không dám chắc. Nhưng thân là quân nhân, vốn nhạy cảm, Hình Khắc Lữ gọi điện cho Hạ Hoàng Huân, nhờ anh liên hệ với đội quản lý phòng cháy rừng kiểm tra xem.

Sau đó Hình Khắc Lữ và Lệ Hành nhanh chóng lái xe về đoàn, lấy được tin tức toàn bộ đoàn lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Thì ra là, Bạch Tùng Sơn đang bốc cháy. Lúc Hạ Hoàng Huân cùng đội phòng chống cháy rừng liên lạc thì được thì người dân ở thị trấn dưới chân núi đã phát hiện đám cháy. Cách vài chục ki lô mét có thể phát hiện ra ánh lửa, đủ để biết đám cháy lớn như thế nào. Nếu như gió không ngừng, thì lửa sẽ cháy toàn bộ khu rừng, tổn thất không biết được lớn thế nào.

Dưới tình huống như thế, đội phòng cháy rừng dĩ nhiên là đứng mũi chịu sào dẫn người dập tắt lửa. Nhưng đoàn thủ trưởng đoàn 5-3-2 quá rõ ràng địa hình của Bạch Tùng sơn, đường núi gập ghềnh đường nói là xe cứu hỏa, ngay cả người lên núi còn khó khăn, dập lửa nói dễ vậy sao? Hơn nữa coi như xe cứu hỏa lên được, muốn khống chế lửa, cũng cực kì vất vả. Mặt khác nguy hiểm nhất là: theo phương hướng gió thì thể lửa sẽ đốt lan tới tận đây.

Kho đạn được ở cứ điểm quân đội có bao nguy hiểm?

Hơi sơ suất, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Hạ Hoàng Huân và Lệ Hành cùng Hình Khắc Lữ cùng đám quan quân lần đầu tiên gặp phải một cuộc thực chiến nghiêm trọng như thế này.

Không có súng thật đạn thật thực chiến, nhưng cũng là tràn ngập thuốc súng, một đường sinh tử!

Căn cứ vào chỉ thị của Tổng bộ, bất kể thế nào, không thể xảy ra sai lầm ở kho đạn. Mặt khác sẽ đưa người tới trợ giúp, do thủ trưởng đoàn 5-3-2 chỉ huy. Nhận được mệnh lệnh cấp trên, Hạ Hoàng Huân an bài Ninh An Lỗi mang một lớp binh lực đóng tại đoàn, phụ trách cứu trợ cùng giữ liên lạc với bộ phận Tổng chỉ huy, còn thừa lại 968 binh sĩ chia ra ba đội, phân ra ba đường do anh, Lệ Hành, Hình Khắc Lữ đi lên núi, thiết lập hàng rào cách li, ngăn ngừa đám cháy lan tràn tới căn cứ quân sự trọng địa.

Tất nhiên không thể ở đại bản doanh mà thiết lập cấu trúc cách li, lửa cháy lan tới doanh trại càng gần, nguy hiểm càng cao. Vì bảo đảm an toàn, Hình Khắc Lữ dẫn dắt một tiểu đoàn cùng Lệ Hành, Hạ Hoàng Huân chia ra ba hướng bắt đầu hành quân gấp. Kế hoạch cụ thể sẽ chỉ định sau khi ba tiểu đoàn tới nơi, căn cứ và tình hình thực tế thiết lập cấu trúc cách ly.

Trước khi lên đường, Hạ Hoàng Huân đứng ở sân huấn luyện trung ương phát biểu: “Các đồng chí, thời gian chính là sinh mạng, chúng ta cần liên tục phát huy tinh thần tác chiến, không tiếc bất cứ giá nào đảm bảo kho đạn an toàn!”

Kế tiếp là toàn bộ binh sĩ tiếng nói vang vang có lực đáp lại: “Dạ!”

Hạ Hoàng Huân ra lệnh một tiếng: “Lên đường!” Gần 1000 binh sĩ nghiêm túc hành quân.

Mười ki lô mét việt dã đối với đoàn 5-3-2, những quân sĩ vượt qua trăm ngàn đợt huấn luyện mà nói chỉ là bình thường, dù sao, đoàn lục lâm hảo hán này khá am hiểu tác chiến ban đêm. Cho nên rất nhanh đến nơi, Hình Khắc Lữ dẫn một tiểu đội tới địa điểm đã định. Kiểm tra hướng gió, cùng với thời điểm trước khi xuất phát giống nhau, Hình Khắc Lữ không một câu nói thừa, trực tiếp hạ lệnh: “Theo như kế hoạch ban đầu, thiết lập dây cách ly!”

Thời gian chính là sinh mạng, vào giờ phút này không có thời gian nói chuyện dư thừa. Động viên cái gì, dưới tình hình nguy hiểm trước mắt binh sĩ đoàn 5-3-2 không cần. Bọn họ rất rõ ràng, diễn tập thất bại

còn có thể ngóc đầu trở lại, nhưng một khi thể lửa bốc cháy qua khu vực dây cách ly, lan tới doanh trại, hậu quả kia, bọn họ bất cứ người nào cũng không gánh nổi.

Mùa xuân phương bắc, ban đêm vẫn rất lạnh, nhưng mà dưới ánh đèn, các chiến sĩ tiến hành cấu trúc dây cách ly mồ hôi đầy lưng, gò má, cổ, cùng cánh tay bị nhánh cây kéo lê tạo thành từng vết thương. Hình Khắc Lữ thời thời khắc khắc chú ý hướng gió, trong lòng thầm cầu nguyện hướng gió đừng thay đổi. Nói như vậy uy hiếp của đám cháy với kho đạn được cũng được giảm bớt, bọn họ cũng có thể tranh thủ nhiều thời gian hơn. Huống chi xem xét phương hướng đám cháy, những thị trấn phụ cận nhất định bị liên lụy, người dân cần sự trợ giúp cùng cứu viện của bọn họ.

Vậy mà, trận cháy này giống như là vì đoàn 5-3-2 mà đến. Dù hướng gió không đổi nhưng lại càng lớn, không khí càng lúc càng khô nóng, ở trên đỉnh núi hình thành dòng khí nóng cường đại, trên mặt đất ngọn lửa mượn dòng khí tạo thành trăm nghìn ngọn lửa, theo gió mà đến cuốn đến. Không biết là bụi đất lại còn có thể sắc bén như dao lam đập vào mặt, tạo thành vết thương, các chiến sĩ cố gắng chịu đựng cơn đau, vùng tay đem toàn lực chém đứt cây cối bên cạnh.

Lúc này sức gió cũng không thấp hơn cấp 6, dưới sức gió như vậy, thể lửa lan tràn càng nhanh. Thời gian thiết lập cấu trúc dây cách ly càng ít đi.

Lau mồ hôi trên trán, Hình Khắc Lữ đứng ở chỗ cao nhìn ra xa Bạch Tùng sơn, thấy trên núi không có ánh lửa cùng khói. Có lẽ cảm giác sai, anh thậm chí cảm thấy không khí cũng trở nên cực nóng. Vì mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, anh lập tức thay đổi kế hoạch, nhìn Viên Suất và Trần Hướng Đông hạ lệnh, để cho các chiến sĩ hỗ trợ nhau kéo dài mười mét cự ly, đẩy nhanh hơn cấu trúc dây cách ly bản thân anh dẫn đầu gia tăng tốc độ chém đứt cây cối, làm tấm gương khuyến khích binh sĩ.

Cùng lúc đó, đội phòng cháy rừng nhận được tin tức từ bộ tổng chỉ huy, chia ra hai đường, một bên chạy tới Bạch Tùng sơn dập lửa, một bên xuất phát tới đoàn 5-3-2 để thiết lập tốt cấu trúc dây cách ly phòng ngừa lửa cháy lan tới trọng địa quân sự.

Nóc nhà thủng lại gặp mưa suốt đêm, lời này để hình dung tại nạn trước mắt hoàn toàn chính xác. Lúc đội phòng cháy tới dập đám cháy lại vì đường núi chật lượng kém nhiều lần bị kẹt, trên đường koong thể không dừng xe dọn dẹp chướng ngại, cứ như vậy thời gian từng giây từng phút bị tiêu hao!

Theo thể lửa tràn ra trước mắt mà tính toán, có thể hoàn thành cấu trúc dây cách ly trước khi lửa lan tới là nhiệm vụ không thể hoàn thành. Nhưng Hình Khắc Lữ khích lệ các chiến sĩ: “Người là nhân tố số một! Các đồng chí, suy nghĩ một chút Hồng quân công nông Trung quốc trong điều kiện gian khổ hơn chúng ta cũng có thể vượt qua, nhiệm vụ của họ cũng đã hoàn thành! Giờ này, ngày này, chúng ta có được hay không?!”

Ban đêm gió núi lửa cuốn, các chiến sĩ mồ hôi như mưa hô to: “Thề bảo vệ kho đạn!”

Bọn họ lấy mạng thề: kiên quyết đánh thắng trận này, dập tắt đám cháy!

54. Chương 54

Hình Khắc Lữ nói: người là nhân tố đầu tiên! Thiên tai trước mắt, tiếp viện không cách nào tới kịp, trừ việc cố gắng hết sức, không ai còn biện pháp khác. Huống hồ cách mười ki lô mét là căn cứ quân sự quan trọng, nếu đám cháy lan tràn tới, tổn thất không phải chỉ là đạn dược. Sinh mạng của vô số người dân thành phố A đều bị đe dọa, cái loại tổn thất và hậu quả này, ai có thể gánh vác? Người nào gách vác được?!”

Cho nên dù sinh mạng là đáng giá, nhưng để dập tắt đám cháy, bọn họ cũng không tiếc.

Chỉ sợ, dù hi sinh thân thể cũng không ngăn được thiên tai vô tình.

Dù là chiến tranh năm tháng khói lửa tràn ngập, hoặc bây giờ hòa bình, quân nhân và quân đội vĩnh viễn là bình phong che chở cho dân tộc quốc gia. Đã là bộ đội đặc chủng năm năm Lệ Hành càng rõ ràng hơn hết ý nghĩa tồn tại của quân nhân khi hòa bình: bọn họ, là phòng tuyến cuối cùng của quốc gia. Một khi bị đột phá, hậu quả không thể tưởng tượng được!

Đám cháy ngày càng lan rộng, thời gian còn lại càng ít. Đứng ở doanh trại quan binh, Lê Hành quân trang ướt đầm dơ tay chỉ vào cầu trúc dây cách li chưa kịp hoàn thành trước mắt nói: “Chúng ta là quân nhân, là lực lượng phòng vệ của quốc gia trong thời khắc nguy nan nhất! Giờ phút này, bất luận gian khổ thế nào, dù trả giá bằng bất cứ cái gì, tuyệt đối không để đám cháy vượt qua phòng tuyến!”

Nhìn ở phía xa bị lửa đỏ bao bọc rực cả một khoảng trời, ánh mắt Hạ Hoàng Huân thâm thúy mà sắc bén, anh lấy giọng nói trầm thấp hùng hậu tiếp thêm năng lượng cho binh sĩ: “Quân nhân giá trị là lâu dài, được thể hiện ở chính lúc này đây. Các đồng chí, thực hiện lời thề với Đảng và nhân dân, kiên trì tới cùng!”

Cùng lúc đó, Hình Khắc Lữ phát hiện hướng gió thay đổi, mà lúc này đúng là họa vô đơn chí. Bởi vì cuồng phong giống như một thổi nam châm thu hút lực lượng, một đường thẳng tiến tới vị trí của anh.

Đại não lập tức vận chuyển, Hình Khắc Lữ gọi nhân viên truyền tin, báo cáo với bộ chỉ huy, sau đó ra lệnh trinh sát Viên Soái đem binh tiến về phía trước 50m, trong thời gian ngắn nhất rút ngắn chiều dài dây cách li và gia tăng chiều rộng, phòng ngừa bị đám cháy đột phá.

Ý thức chiến đấu hoàn toàn thức tỉnh, ánh mắt anh kiên định, giọng nói vang vang có lực khích lệ chiến sĩ: “Nuôi binh ngàn ngày, dùng binh một giờ. Thân là quân nhân, chúng ta lấy việc bảo vệ an toàn của quốc gia, nhân dân là thiên chức! Giờ này, ngày này, giá trị của chúng ta chính là: Giữ chắc phòng tuyến này, giữ vững trách nhiệm quốc gia giao cho chúng ta! Các đồng chí có lòng tin hay không?”

Đáp lại đó là tiếng hô vang trời của chiến sĩ: “Trận đầu dùng ta, dùng ta tất thắng!”

Lúc này Ninh An Lỗi đang ở phòng chỉ huy tác chiến vội vã báo cáo tình huống cho sư bộ. Nhận được tin tức, biết được thế lửa vẫn như cũ hướng tới đoàn 5-3-2, và lại vị trí của Hình Khắc Lữ cực kỳ bất lợi, Hách Nghĩa Thành vội vàng xin lệnh cấp trên, thỉnh cầu cho anh mang binh tiếp viện.

Sau khi liên lạc với đội phòng cháy, xác định xe cứu hỏa vì đường núi khó đi chưa thể tới hiện trường thì Hách Nghĩa Thành cả đêm dẫn đoàn thiết giáp lao tới đám cháy. Trên đường gặp được xe cứu hỏa đang bị ngăn trở, anh một mặt hạ lệnh tất cả binh sĩ hiệp lực giúp đội phòng cháy dọn dẹp chướng ngại vật trên đường, một mặt căn cứ vào tình hình hỏa hoạn trước mắt liên lạc với bộ tổng chỉ huy yêu cầu phi cơ trực thăng dập tắt lửa.

Rất nhanh dưới sự giúp đỡ của đoàn thiết giáp chướng ngại được dọn sạch. Phi cơ trực thăng của đội phòng cháy cũng xuất phát, xe cứu hỏa vượt dốc núi mau chóng hướng đến hiện trường vụ cháy.

Phía trước, lửa cháy càng mạnh tốc độ cường đại, dưới sức gió lại đạt tới mỗi phút một kilomet, cứ mỗi tiếng đồng hồ 60 kilomet. Vốn là đêm tối lại bị ánh lửa làm rực sáng như ban ngày, chiếu sáng gương mặt đầy mồ hôi của các chiến sĩ. Ngọn lửa phách lối lan tràn lao đến, đem cây cối đốt sạch, cháy rụi. Dưới thế lửa như thế, dưỡng khí bị tiêu hao khá lớn.

Khi đám cháy tới gần đến mức rõ ràng có thể nhìn thấy được, các chiến sĩ chóp mũi tràn đầy mùi vị cây cối bị thiêu đốt. Còn có một số chiến sĩ bởi vì thiếu dưỡng khí lại vì mệt mỏi có triệu chứng choáng váng, thậm chí có cảm giác hít thở không thông. Nhưng mà mặc dù như thế, thủ trưởng của bọn họ vẫn không động, không có ai lùi bước. Giống như không nhìn thấy đám lửa giống hệt như tử thần uy hiếp sinh mạng mình, quân sĩ đoàn 5-3-2 toàn bộ tập trung ở vị trí của Hình Khắc Lữ, đem toàn lực vùng dao chém ngã cây cối.

Tiềm lực con người là vô cùng, nhất là quân nhân, khi dây cách li được các chiến sĩ năng lực vượt qua người thường nhanh chóng tạo thành, lửa nóng mãnh liệt cũng đánh tới, Hình Khắc Lữ đẩy một chiến sĩ ở bên cạnh mau chóng rút lui, cất giọng hô to: “Rút lui đến phía sau dây cách ly, mau!”

Cầu trúc dây cách li hoàn thành, những quân nhân huấn luyện nhanh chóng xoay người dùng hết tốc độ rút lui sau dây cách li. Vì chăm sóc các chiến sĩ thể lực cạn kiệt, các đồng chí thủ trưởng nhanh chóng đưa mọi người về phía an toàn. Hình Khắc Lữ tay trái tay phải đỡ một số chiến sĩ gần như mệt lả, mang theo bọn họ chạy tới khu an toàn. Trong quá trình chạy đổi mắt liếc qua thấy phía sau có chiến sĩ bị vấp ngã, anh cao giọng gọi: “An Cơ!” Vừa dùng hết sức lực toàn thân đẩy hai chiến sĩ đang ở trong tay hướng về phía An Cơ vừa xoay đầu lại, ngay sau đó tung người một cái xông về phía chiến sĩ vừa ngã xuống đằng sau không có bỏ dấy.

Lửa mạnh vô tình, khi Hình Khắc Lữ đỡ được chiến sĩ bị té xỉu dậy, ngọn lửa bị giống như cuồng phong đã thú lao tới.

“Trưởng ban Hình!”

“Hình Khắc Lữ!”

Các chiến sĩ thoát hiểm, cùng với Hạ Hoảng Huân và Lệ Hành nhất loạt kinh hô.

Lửa cháy bất ngờ đằng sau lưng làm Hình Khắc Lữ không không chế được lão đảo, nhưng sức lực ngoan cường cùng với khát vọng sống khiến anh chỉ dừng lại một giây, cánh tay dùng lực đem người chiến sĩ bảo hộ bên người, anh chạy như điên xông tới chỗ an toàn. Cùng lúc đó, nghênh đón anh là đám người An Cơ quân trang ướt sũng giống như điên chạy ra sau lưng. Tiếp theo, hạ chiến sĩ trong tay xuống, Hình Khắc Lữ tại chỗ đất rừng lăn vài vòng.

Trong tiếng nổ vang, hàng dài xe cứu hỏa rút cuộc chạy tới. Các chiến sĩ reo hò, Hình Khắc Lữ bị lửa đốt sau lưng ngồi sững trên mặt đất, nghiêng mặt nhìn về phía Hách Nghĩa Thành, trong lòng còn sợ hãi nói: “May mà không cháy vào mặt, mặt mày hốc hác, nang dậu nhỏ nhất định không cần em.” Ý trên mặt chữ, giống như cho là mình có “nhân sắc” mới đem trái tim Mễ Kha bắt làm tù binh.

Đổi lại bình thường Hách Nghĩa Thành nhất định thưởng cho anh hai cước, nhưng bây giờ nhìn thuộc hạ bướng bỉnh trước mắt, Hách Nghĩa Thành lại cảm thấy vô cùng thuận mắt. Ngồi xồm vồ bả vai Hình Khắc Lữ, anh vô cùng nghiêm túc nói: “Mễ Kha sẽ đau lòng.”

Hình Khắc Lữ mỉm cười, gương mặt anh tuần bản thủ, cùng hàm răng chỉnh tề trắng noãn đối lập rõ rệt, anh nói: “Lão đại, anh làm người chứng hôn cho em đi.”

Nghĩ đến lúc Lệ Hành kết hôn, Hình Khắc Lữ nghĩ ra chủ ý cùi bắp, Hách Nghĩa Thành vui vẻ: “Thế nào, muốn tìm kiếm bảo vệ?”

Lườm Lệ Hành một cái, Hình Khắc Lữ nói: “Em là trước đã làm ‘chuyện xấu’ giờ cảm thấy sợ hãi.”

Lời vừa dứt, ngay cả thời gian nghỉ ngơi và hồi phục cũng không có, Hình Khắc Lữ và chiến sĩ chỉ huy pháo doanh hộ tống đoàn trưởng Hạ Hoảng Huân và Hách Nghĩa Thành mang theo quân đoàn thiết giáp toàn lực hỗ trợ đội phòng cháy rừng tiến hành dập lửa. Trải qua sáu giờ chiến đấu, cùng với dây cách ly, máy bay trực thăng và xe cứu hỏa, kho đạn đoàn 5-3-2 cuối cùng thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng loại bỏ được tình hình nguy hiểm nhất, lại không ngăn cản được đám cháy lan rộng. Khi hướng gió bắt đầu xảy ra biến hóa, sức gió không giảm, huyện thành lân cận Bạch Tùng sơn gặp nguy hiểm.

Huyện dân dưới chân núi, có 64 vạn nhân khẩu thường trú, xem xét tình hình trước mắt, đám cháy tạo thành đe dọa trực tiếp tới tài sản và sinh mạng người dân. Đội phòng cháy rừng liên tục tiến hành dập lửa, trong khi đó Hách Nghĩa Thành đưa người bị thương xuống núi, sau đó dẫn hai binh đoàn hành quân gấp cứu trợ huyện dân dưới chân núi.

Hình Khắc Lữ vốn là bị thương, nhưng anh không nghe lệnh thủ trưởng đi chữa trị, “Tướng ở bên ngoài, quân lệnh không theo” dùng cờ hiệu dẫn binh lên đường. An Cơ có ý ngăn cản, không cảm kích chút nào anh xoay người thưởng cho anh ta một cước. Hách Nghĩa Thành tức giận nhưng lại không thể đem người trối lại giải đi, ngăn Hình Khắc Lữ lại kiểm tra thương thế, xác định không phải rất nghiêm trọng mới miễn cưỡng đồng ý.

Đều nói: Chiến sĩ cách mạng giống như một khối, nơi nào cần thì tới nơi đó! Điều này không chỉ nói nhiệm vụ trước mắt, nghề nghiệp quân nhân có mức độ nguy hiểm cao. Càng thêm “Nguy nan trước mắt, thể hệ quân nhân mới kéo dài quân hồn thể hệ trước, bỏ xuống an nguy bản thân, bảo vệ tinh thần, tính mạng tài sản an toàn của dân chúng” khắc họa hoàn mỹ.

Trong thời gian chỉ định chạy tới huyện dân dưới chân núi, các chiến sĩ mồ hôi chảy đầy lưng dưới sự chỉ huy của thủ trưởng, bắt đầu sơ tán người dân. Hình Khắc Lữ phụ trách con đường rút lui của người dân trong huyện, bởi vì đường phố ở huyện thành sát bên rìa rừng rậm, thời gian cực kì gấp rút.

Nhưng mà, khói dày đặc, khiến ột số người dân sợ hãi không nghe thấy lời chiến sĩ nói rút lui, còn có lão nhân lớn tuổi, kêu khóc nhất định phải mang theo gia sản cả đời mới chịu rời đi, ảnh hưởng nghiêm trọng

tới tốc độ di tản.

Đám cháy không đợi người. Hoàn toàn không ọi người có thời gian phản ứng, làn gió khô nóng thổi qua, đám cháy vô tình lan tới huyện dân. Bầu trời đỏ rực, bốn phương tám hướng như bị bao trùm trong đám cháy, trong nháy mắt nhà dân bị lửa cuốn lấy.

“Mẹ tôi vẫn còn trong nhà!” Một người phụ nữ tóc rối bù điên cuồng xé rách áo một chiến sĩ, kêu gào: “Mẹ, mẹ...”

Hình Khắc Lữ gấp đến đỏ mắt, anh trầm giọng quát: “Ngăn lại!”

Chưa kịp nói lời ngăn cản, chiến sĩ trơ mắt nhìn Hình Khắc Lữ tưới ướ áo khoác ngoài quân phục, nhảy vọt vào biển lửa, sau đó một giây kế tiếp, bóng dáng của anh bị ngọn lửa bao trùm không thấy tung tích.

“Bạch Tùng sơn, thể lửa còn chưa khống chế được, hiện tại tốc độ chính là mỗi giờ 60km lan tràn. Huyện dân dưới chân núi, địa thế hiểm yếu, làm cho công tác dập lửa cực khó khăn. Bộ đội lực quân đã đi trước cứu viện, nhưng vì đường tới huyện dân bị phá hủy, dân chúng cùng chiến sĩ không được cứu trị...”

Đám cháy liên tục kéo dài tới ngày thứ bảy, Thiệu Vũ Hàn mở cuộc họp, đưa tin tức thông báo và tổ chức tiến hành đội cấp cứu tới trợ giúp. Kết thúc giao lưu y học trở về thành phố A, nhà cũng không về Mễ Kha cố ý yêu cầu muốn theo Hạ Nhã Ngôn tới chăm sóc và chữa bệnh cho người bị thương ở khu vực gặp nạn.

Trên thực tế, lúc này bệnh viện lực quân bệnh nhân khá nhiều, còn phải điều y tá bác sĩ đi tới khu vực gặp nạn, chính là thời điểm thiếu nhân thủ. Dù sao Mễ Kha cũng chỉ là bác sĩ thực tập, thời gian công tác trong bệnh viện rất ngắn, cũng không thích hợp một mình độc lập khám chữa bệnh. Nhìn thấy sự do dự của Thiệu Vũ Hàn, Hạ Nhã Ngôn rất kiên định cho anh ăn “an tâm hoàn”: “Em lấy thân phận là sư phụ Mễ Kha đảm bảo, cô ấy có đủ năng lực để khám chữa bệnh độc lập.” Vì vậy, Thiệu Vũ Hàn ngoại lệ, đồng ý cho Mễ Kha tới khu cứu nạn.

Đường đi xóc nảy, đội cứu hộ đi đường vòng mới tới được huyện dân, tới gần chân núi, cây rừng bị đám cháy cuốn sạch chỉ còn mảng cháy đen, trong không khí có mùi vị của vị khét cháy khó chịu. Các bác sĩ y tá đồng tâm hiệp lực dựng lều, tạo ra nơi cứu trị tạm thời. Các bác sĩ cùng Mễ Kha chia nhau ra hành động, giúp các chiến sĩ băng bó vết thương.

Đội phòng cháy rừng, bộ đội giải phóng quân, đội y bác sĩ cứu hộ, ba hướng phát huy tất cả chức năng, đem toàn lực để giảm thiểu tổn thất do tai nạn tới mức thấp nhất. Nhất là những chiến sĩ chiến đấu chống lại thiên tai, nhìn bóng dáng các chiến sĩ chiến đấu chống lại đám cháy, cảm động vô số người dân thông qua tin tức truyền hình chú ý tới tình hình đám cháy.

Công việc dập tắt lửa tiến hành ngày đêm, trong lúc dập tắt đám cháy cho dù là chỉ huy Hách Nghĩa Thành, hay tham mưu Hạ Hoảng Huân, Lệ Hành, Hình Khắc Lữ cùng một các chiến sĩ liên tục tác chiến, đến ngày thứ mười lăm. Trong lúc này, bọn họ trừ lúc ăn cơm ra thì nghỉ ngơi một lúc, gần như không hề chớp mắt.

Kéo dài một ngày một đêm, mưa to cuối cùng dập tắt đám cháy. Khi cơn mưa gần tạnh, Mễ Kha mới biết được, trước khi cô tới khu vực cứu nạn, Hình Khắc Lữ vì cứu người dân ở thị trấn đã bị thương.

55. Chương 55

Sau cơn mưa, trời lại sáng, đứng ở chân núi, đưa mắt nhìn qua ngọn núi trơ trọi, Mễ Kha cảm thấy đau lòng. Một trận hỏa hoạn, mất đi bao nhiêu sinh mạng, phá hủy biết bao nhà cửa. Thật may cũng đã kết thúc, cô tin rằng: người còn, tất cả sẽ xây dựng lại. Ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi, cầu vòng sắc màu rực rỡ, Mễ Kha thì thầm: “Hình Khắc Lữ, anh đang ở đâu?”

Nhớ nhung dâng trào, Mễ Kha lấy điện thoại mà Hình Khắc Lữ mua cho cô trước khi đi tới hội giao lưu, gọi cho anh nhưng vẫn không liên lạc được. Lo lắng chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của cô, Mễ Kha chấp tay trước ngực, cầu nguyện cho Hình Khắc Lữ bình an trở về, đồng thời nhớ lại hình ảnh của anh từ ngày đầu quen biết, từng cảnh một như thước phim quay chậm trong đầu cô.

Bởi vì vô tình gặp Hạ Hi mà dính líu tới vụ bắt cóc, cô mặt áo ngủ khóc đến hoa lê đài vũ, Hình Khắc Lữ giống như thiên sứ xuất hiện, khi anh cởi áo quân trang hơi ướt đắp lên người cô, khi anh dùng cánh tay có

lực ôm cô, Mễ Kha vì hoảng sợ không thể phát hiện ra trong lòng cô lúc đó có một loại cảm xúc gọi là “lệ thuộc” đối với anh.

Bên ngoài bệnh viện, anh nhíu mày trêu chọc : “Cô bé, em làm gì mà đỏ mặt thế, anh lại gần làm em xấu hổ hả?”

Quân diễn kết thúc, anh lấy giọng bắt cần đòi, đề nghị: “Cô bé, nếu em đồng ý chúng ta ghép đôi vậy?”

Tiệc liên hoan anh cười đùa giỡn cô: “Cô bé, em mà uống say, đến lúc đó anh giở trò lưu manh, em cũng không biết.”

Trên đường đưa cô về nhà, trên xe việt dã của anh, bọn họ.... Khi đó bọn họ quen nhau chưa đến 72 giờ, bất thành linh xảy ra thân mật, bây giờ suy nghĩ một chút, có lẽ chỉ dùng hai từ duyên phận mà giải thích. Hình Khắc Lữ thân là quân nhân mà giống như lưu manh, Mễ Kha thừa nhận: Khi gặp anh, cô không hề có cảm giác xa lạ.

Không phải là số mệnh thì là cái gì? Xa cách ngắn ngủi, Mễ Kha ý thức được: có lẽ lần đầu gặp gỡ cô đối với Hình Khắc Lữ đã có tình. Chỉ là phần tình cảm này rất vi diệu, rất kín đáo, thật nhỏ nên bị xem nhẹ. Nếu không xảy ra chuyện sau tiệc liên hoan, tại sao cô vẫn còn chấp nhận gặp gỡ? Dù quả thật có lúc vì hành động vô lễ, lưu manh khiến cô hoài nghi tâm ý của anh, nhưng cô không thể phủ nhận Hình Khắc Lữ cho cô cảm giác đầy đủ an toàn.

Thích được anh dỗ dành, bị anh trêu chọc, bị anh ôm, bị anh hôn; sẽ đau lòng vì anh bị thương, sẽ nhớ anh khi xa cách. Đối với Hình Khắc Lữ, Mễ Kha biết, đó là yêu. Cô yêu anh. Sau mười lăm ngày xa cách, Mễ Kha rất xác định, Mà đáp án này khiến cô vội vàng muốn gặp Hình Khắc Lữ.

Suy nghĩ bị gián đoạn, nhìn từ xa thấy một chiếc xe quân đội, đang đi tới. Mễ Kha suy đoán có thể xe đưa binh sĩ bị thương trở về. Trong lòng mơ hồ dâng lên hi vọng, Mễ Kha cất bước chạy tới.

Xe quân đội, Mễ Kha không đoán được là của đoàn nào, dưới sương mù hoàng hôn, cô kiễng chân nhìn xung quanh, giọng nói vội vàng hỏi: “Là đoàn 5-3-2 sao? Hình Khắc Lữ ở phía trên sao? Hình Khắc Lữ? Hình Khắc Lữ anh có ở đây không? Hình Khắc Lữ...” Vậy mà cho đến khi tất cả xe chạy qua, cũng không có người đáp lại.

Cảm xúc bị đè nén nửa tháng bộc phát, nước mắt không cần trào lên đã rơi khỏi hốc mắt, Mễ Kha bả vai rũ xuống, cô thất vọng khụy xuống, giống như đứa bé bị mất món đồ chơi yêu thích ôm đầu gối khóc to. Bởi vì khóc quá thương tâm, không chú ý tới đằng sau một chiếc xe việt dã đang gấp rút chạy đến, sau đó cách chỗ cô khá gần, dừng lại.

Cửa xe mở ra, người đàn ông đi ủng quân nhân bước xuống, trầm mặc đi tới bên cạnh Mễ Kha. Chờ giây lát không thấy cô có phản ứng, anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, bàn tay vỗ nhẹ đỉnh đầu cô, lấy giọng trầm thấp khàn khàn hỏi thăm: “Ở nơi hoang vu vắng vẻ, sao lại khóc nàng dâu nhỏ?”

Tiếng khóc đột nhiên ngừng lại, Mễ Kha nhanh chóng ngẩng đầu, chỉ thấy Hình Khắc Lữ toàn thân chặt vật mỉm cười với cô.

Nhìn thấy đôi mắt ngập nước, Hình Khắc Lữ khẽ xoa đỉnh đầu cô: “Mới vừa rồi gọi anh? Anh ngủ thiếp đi không nghe thấy.” Nếu không phải bị Hách Nghĩa Thành lay tỉnh nói nhìn thấy cô gái bên ngoài giống Mễ Kha, anh sẽ bỏ lỡ.

Cảm giác vui mừng tràn ngập trong lồng ngực, Mễ Kha cổ họng như bị buộc chặt không phát ra được một chút âm thanh. Cho rằng mình gặp ảo giác, cô hít mũi, giơ bàn tay nhỏ bé chạm vào gương mặt gầy gò của nhưng rất anh tuấn của Hình Khắc Lữ nhẹ nhàng vuốt ve, xác định anh là thật, không phải ảo giác, nước mắt cô một giọt lại một giọt rơi xuống, nóng bỏng rơi trên mu bàn tay Hình Khắc Lữ.

Hình Khắc Lữ nâng cánh tay, lấy tay áo lau gương mặt cô vì khóc mà giống như bộ dạng con mèo nhỏ, “Khóc cái gì, không phải anh đã trở về sao. Biết em quan tâm anh, nhớ đến anh, nhưng anh bây giờ thực sự mệt mỏi không còn hơi sức dỗ dành em.” Giọng nói không đứng đắn và hành động dịu dàng của anh rất không hòa hợp, nhưng đây chính là phương thức của anh đối với Mễ Kha.

Hỏa hoạn trước mặt, cho dù là quân nhân, cũng chỉ là phạm nhân. Mễ Kha lo lắng sợ hãi hơn mười ngày, cô chỉ sợ anh xảy ra chuyện. Bây giờ thấy anh hoàn chỉnh không sút mẻ, trong lòng thấp thỏm cũng về vị trí cũ. Bác sĩ rất nhạy cảm, sau khi phục hồi tinh thần, cô nhanh chóng cởi quân trang của anh, muốn kiểm tra xem anh có bị thương hay không.

Quay người nhìn sang phía Hách Nghĩa Thành đang nhô đầu ra khỏi cửa xe, Hình Khắc Lữ mặt hơi đỏ, cúi đầu xuống ở bên tai cô xấu xa nói: “Làm gì vậy vợ, vội vã như vậy à? Chờ về nhà, không phiền em động thủ, anh cởi hết để cho em sờ sờ...”

Mễ Kha cũng không để ý tới anh, cởi áo khoác quân trang, sau đó hỏi: “Anh bị thương ở đây sao?” Sau đó đưa tay nhỏ bé lần vào bên trong áo sơ mi không phân biệt được là màu xanh hay màu đen, chạm đến băng gạc trên lưng anh, cô nóng nảy: “Anh bị thương ở lưng? Bị bỏng? Em xem một chút...”

Hình Khắc Lữ bắt được tay cô, giữ lại: “Không có việc gì, vết thương nhỏ.” Chạm đến ánh mắt lo lắng của Mễ Kha, trong lòng anh như có dòng nước ấm chảy qua, ngoài miệng vẫn như cũ đùa giỡn trêu chọc cô: “Nếu biết em ở đây, nói thế nào cũng không để cho cô y tá đó xử lý vết thương. Vợ, anh không phải cố ý để cô ta chiếm tiện nghi a.”

Mễ Kha dấn vào vai anh, “Không có một chút đứng đắn.”

Hình Khắc Lữ bị đau kêu hừ một tiếng.

Mễ Kha giật mình, kéo thấp cổ áo của anh, nhìn thấy trên bả vai cũng quần băng gạc.

Đó là khi Hình Khắc Lữ xông vào đám lửa cứu bà lão thì phòng ốc bị lửa cháy sập xuống. Nếu không phải anh tránh kịp, cả người đã bị xà nhà đập trúng, nếu như thế, mạng nhỏ cũng không còn. Tất nhiên, Hình Khắc Lữ sẽ không cho Mễ Kha biết tình cảnh lúc đấy.

Thật ra thì bây giờ, Mễ Kha rất muốn ôm Hình Khắc Lữ, hi vọng mượn hơi ấm từ thân thể anh để nói cho cô biết anh bình an vô sự. Nhưng thân phận bác sĩ nhắc nhở cô, vết thương trên người Hình Khắc Lữ có biết bao đau đớn, việc cấp bách, là giúp anh kiểm tra băng bó. Cho nên Mễ Kha không dám đến gần anh, rất sợ đụng tới miệng vết thương làm anh đau, cô không nỡ.

Thấy Mễ Kha hai mắt ướt đầm mờ mịt nhìn anh, Hình Khắc Lữ hiểu rõ tâm tư của cô, nắm lấy tay Mễ Kha kéo cô vào trong ngực, anh ôm chặt cô: “Bé ngọc, vết thương nhẹ, ôm một cái tuyệt đối không thành vấn đề.”

“Hình Khắc Lữ...” Mễ Kha vẫn không dám ôm anh, chỉ là bám lấy cánh tay anh, nghẹn ngào: “Trên người anh bị thương những chỗ nào, anh nói cho em biết, em giúp anh...” Cô không nói được nữa, chỉ cảm thấy ngực đau đến không thở được, giống như miệng vết thương của anh, đau nhức.

Từ lần trước bị gãy xương nhập viện, Hình Khắc Lữ phát hiện Mễ Kha không thể nhìn anh bị thương, mỗi lần kiểm tra vết thương của anh, lúc nào cũng một bộ dạng nghẹn ngào, trách cứ trong lời nói thể hiện sự quan tâm của cô, còn nghĩ phương pháp giúp anh điều dưỡng chân cho tốt, khi đó Hình Khắc Lữ cũng biết tiểu nha đầu trong lòng thật sự có anh. Trải qua trận hỏa hoạn này anh càng chắc chắn được tâm ý của cô.

Nghĩ như vậy anh cảm thấy hạnh phúc, ôm cô thật chặt, Hình Khắc Lữ nhẹ nhàng dụ dỗ: “Chỉ cần em đừng ghét bỏ lưng anh có sẹo, anh bảo đảm chuyện gì cũng không có, bảo bối đừng sợ.”

Tay Mễ Kha khẽ chạm vào lưng anh, giống như là đụng vào thứ gì dễ vỡ động tác nhẹ nhàng cẩn thận, cô khóc không thành tiếng.

Để chứng minh thân thể thật sự không có việc gì, Hình Khắc Lữ lôi kéo tay Mễ Kha ý bảo cô ôm chặt một chút, sau đó trêu chọc cô: “Cơn mưa lúc trước có phải do em khóc không đó? Oa oa, đã dập tắt đám cháy, ái chà, không nghĩ tới, nàng dâu nhỏ là anh hùng của nhân dân, thất kính thất kính...”

Mễ Kha muốn nói: anh mới là anh hùng của em! Nhưng mà chỉ mỉm cười, nước mắt nước mũi lau hết lên y phục Hình Khắc Lữ, sau đó kiễng chân tới gần tai anh nói nhỏ một câu: “Em rất nhớ anh!”

Cô vốn dĩ thẹn thùng bây giờ lại nói ra những “lời ngọt ngào” như vậy, Hình Khắc Lữ cảm giác thụ sủng nhược kinh. Độ cong khóe môi lớn dần, anh im lặng, thẳng thắn nói: “Bảo bối, thật xin lỗi, lần này không nhớ đến em.”

Anh đang cứu trợ, làm sao có thời gian nhớ cô. Mễ Kha hiểu, nhưng vẫn làm nũng: “Được rồi, tha thứ cho anh. Nhưng lần sau phải nhớ em nhiều một chút.”

Hình Khắc Lữ giúp cô vén lại tóc, sủng ái trả lời: “Được, lần sau sẽ bù lại.” Đáp lại anh, Mễ Kha kiễng chân hôn nhẹ lên gò má.

Không nghĩ Mễ Kha và Hạ Nhã Ngôn tới cứu trợ, nếu không Hách Nghĩa Thành và Hình Khắc Lữ đã dừng lại một chút. Nhìn thấy Hách Nghĩa Thành, Hạ Nhã Ngôn từ trước tới giờ luôn bình tĩnh bỗng luống cuống, vứt bỏ hộp thuốc trong tay, cô xông tới lao vào ngực Hách Nghĩa Thành : “Nghĩa Thành...”

Thân là thủ trưởng, Hách Nghĩa Thành bên ngoài cực kì chú ý hình ảnh, nhưng khi trút bỏ quân trang anh luôn có cử chỉ thân mật với Hạ Nhã Ngôn. Nhưng mà trong tình cảnh này, anh bất chấp mọi thứ, ôm chặt cô anh nói: “Để cho em lo lắng rồi, anh không sao.”

Ôm chặt cổ Hách Nghĩa Thành, Hạ Nhã Ngôn kiên cường cũng bật khóc.

Rơi lệ, có lẽ là phương thức biểu đạt đặc thù của người nhà quân nhân.

Còn về phần đón nhận những giọt nước mắt này, không tự mình trải qua, không có quyền lên tiếng.

Mặc dù Mục Khả là một tay anh nuôi lớn, nhưng Hách Nghĩa Thành cũng không am hiểu dỗ dành phụ nữ. Phải nói như thế nào, đối mặt với người yêu, anh cũng vượt xa phát huy người thường. Mỗi nhẹ nhàng chạm vào vành tai Hạ Nhã Ngôn, anh giọng nói nhẹ nhàng thân thiết. Nháy mắt, Hạ Nhã Ngôn ngừng khóc, sau đó kiểm tra thân thể anh. Thừa dịp băng bó cánh tay cho anh, hỏi thăm tình hình của Hạ Hoàng Huân và Lệ Hành.

“So với bọn anh phải đi về trước thì không có cùng trình độ sát thương.” Liếc nhìn Hình Khắc Lữ đang mặc áo ba lỗ kêu gào, Hách Nghĩa Thành nói: “Ngoại trừ anh ra, mấy người bọn họ đều bị thương.”

Mễ Kha tiếp tục động tác băng bó cho Hình Khắc Lữ, lấy ánh mắt ý bảo anh không được lộn xộn, cô nhẹ trách: “Ai bảo anh bình thường không huấn luyện cho tốt, bản lĩnh không bằng Hách tham mưu trưởng, ngốc nghếch!”

“Anh ấy giả bộ mạnh mẽ.” Hình Khắc Lữ đau đến nhe răng méo miệng vẫn không quên phản bác: “Chị dâu chị kiểm tra cho lão đại cẩn thận một chút, theo như em biết được anh ấy cũng không phải chỉ có vết thương nhỏ ở trên tay.”

Không sai, vết thương trên người Hách Nghĩa Thành không ít, mặc dù công việc của anh chỉ là cứu trợ, có Hạ Hoàng Huân, Lệ Hành, Hình Khắc Lữ ở đây, công việc của anh triển khai cực kì thuận lợi, cho nên thật ra đa số thời điểm anh là cùng binh sĩ cùng nhau tác chiến.

Tóm lại vì bảo vệ an toàn sinh mạng và tài sản của người dân, lần cứu viện này, rất nhiều quân nhân bị thương. Cho nên khi từng nhóm quân nhân bị thương rời khỏi khu vực bị nạn thì các bệnh viện quân đội cũng đầy ắp người.

Công việc cứu trợ kết thúc, tiếp theo là xây dựng lại. Đoàn 5-3-2 cùng quân đoàn thiết giáp lui về nghỉ ngơi. Hạ Nhã Ngôn và Mễ Kha sau ba ngày cứu hộ cũng trở về. Nghênh đón mọi người trừ hoa tươi và tiếng vỗ tay của đồng nghiệp, còn có hai người đàn ông này.

Hách Nghĩa Thành thì không cần phải nói trực tiếp đem Hạ Nhã Ngôn tới chỗ của anh. Còn Hình Khắc Lữ, suy nghĩ đến việc Mễ Ngật Đông không muốn gặp anh, anh đè nén kích động muốn giữ cô lại, chuẩn bị đưa Mễ Kha về nhà, dù vậy khi khởi động xe anh còn cố ý hỏi: “Đi chỗ nào bảo bối?”

56. Chương 56

Hình Khắc Lữ đương nhiên là trêu chọc cô, ngoài dự đoán, Mễ Kha lại nói: “Em gọi điện ẹ, nói hôm nay không trở về nhà.” Âm thanh của cô nhẹ nhàng, nói chuyện đồng thời đầu quay sang nhìn về phía cửa sổ, dường như không dám nhìn thẳng vào ánh mắt anh.

Hình Khắc Lữ khởi động xe, xe việt dã chạy được khoảng 100m bỗng rẽ vào một ngõ nhỏ, dừng xe, anh vịn tay lái hỏi: “Không trở về nhà? Vậy em muốn đi đâu?”

Mễ Kha trên mặt ửng hồng, “Anh đi đâu thì em đi chỗ đó.”

Đây là tin tưởng, hoặc nói, là giao phó. Hình Khắc Lữ cảm thấy kinh ngạc. Lặng yên trong nháy mắt, anh kêu: “Bảo bối!” Đưa tay nắm cầm nhỏ của Mễ Kha để cô xoay đầu lại, anh cười như không cười: “Anh muốn ở trong thành phố, em theo anh trở về nhà?”

Ánh mắt Hình Khắc Lữ dao động, đáy mắt dấy lên ngọn lửa, Mễ Kha nhìn thẳng vào mắt anh, sau đó gật đầu. Tới nhà của anh, ý tứ như thế nào, Mễ Kha hiểu. Đối với chuyện có thể xảy ra, Mễ Kha có chút lo lắng nhưng cô không muốn lùi bước, bởi vì ba ngày trước gặp lại anh cô đã có quyết định: muốn cùng anh ở chung một chỗ.

Trong mắt Hình Khắc Lữ động tác gật đầu đơn giản này, đại biểu cho hứa hẹn cùng mời gọi. Mễ Kha đối với chuyện tình cảm khá chậm chạp, anh thật ra muốn xác nhận lại một lần, để tránh hiểu sai ý. Nhưng ánh mắt Mễ Kha rất kiên định, mặt dù đỏ nhưng lại không tránh ánh mắt anh. Hình Khắc Lữ biết, Mễ Kha hiểu rõ ý tứ của anh.

Hình Khắc Lữ nên vui mừng, dù sao đêm đó lúc ở nhà, anh không kịp chờ đợi muốn cô. Nói chính xác, nếu đêm đó không phải Mễ Kha có chút không tiện, dưới tình huống đó, anh tuyệt đối muốn lau súng cướp cò. Nhưng vào lúc này, anh lại không vội vã muốn cô.

Nhìn thẳng mắt cô trong giây lát, nụ cười trên gương mặt Hình Khắc Lữ từng chút từng chút rời đi, trông mắt tinh mịch khẽ chớp một cái, nhìn chằm chằm Mễ Kha, tay anh chạm lên bả vai gầy yếu của cô, chậm chạp mở miệng: “Nghề nghiệp của anh quyết định tương lai của anh, có nhiều việc không chắc chắn, đi theo anh, phải gánh chịu vất vả hơn những người phụ nữ khác rất nhiều. Có câu nói: quân tử là hi sinh, là đáng hiến. Thật sự không hề khoa trương. Giống như hỏa hoạn lần này, nếu em và một người xa lạ đồng thời gặp nạn, anh có thể sẽ không cứu em trước. Vào lúc này, em nhìn thấy, cảm thấy, anh dưới thân phận một người đàn ông yêu em, nhưng thân là quân nhân, anh không thể đảm bảo trong mọi tình huống có thể đặt em ở vị trí thứ nhất. Mấy lần trước chỉ là ngẫu nhiên, không có nghĩa là mỗi lần em gặp nguy hiểm, anh đều có thể tới bên cạnh em. Cho nên Mễ Kha, em phải suy nghĩ cẩn thận. Em có thể tiếp nhận một người không phải hoàn toàn thuộc về em sao?”

Hơi thở nặng nề, giọng nói trầm tĩnh, lời nói của Hình Khắc Lữ làm cho trong lòng Mễ Kha có cảm giác an bình. Anh yêu cô, cho nên không muốn cô vì anh trả giá điều gì. Nếu như có thể, anh chỉ nguyện ý đem cô vùi vùi bảo hộ dưới cánh tay mình, để cho cô được hạnh phúc, có cuộc sống vô ưu. Nhưng anh là một quân nhân, lúc nào cũng có thể bị hi sinh, cho nên thật ra anh do dự, không phải là không yêu, mà là bởi vì yêu quá sâu rồi.

Mễ Kha vươn tay vuốt ve gương mặt anh tuấn của Hình Khắc Lữ, “Thật ra em cũng không thích thân phận quân nhân của anh. Nhưng không giống ba, em sợ mình không gánh nổi hai chữ “quân tử”, thậm chí sợ mềm yếu ngăn cản bước chân của anh. Em cuối cùng cảm thấy, làm người thân của quân nhân, nên giống như chị Hạ Hi, và chị Nhã Ngôn mạnh mẽ, kiên định. So sánh với họ, em không có tư cách trở thành quân tử. Nhưng mà, có một số chuyện em không thể khống chế, ví dụ như, thích anh. Em không biết là từ khi nào bắt đầu thích anh, em chỉ biết vào lúc anh đi cứu trợ, em rất lo lắng rất nhớ anh, thậm chí sợ không có cơ hội nói cho anh biết: em thích anh, muốn vì anh mà trở nên dũng cảm.” Kéo cánh tay Hình Khắc Lữ, cùng mười ngón tay của anh nắm chặt, Mễ Kha hỏi anh: “Như vậy anh xem, em có thể được không?”

Cô gái yếu đuối nhu nhược, sau khi trải qua tình yêu, trở nên dũng cảm và kiên định. Tình cảm trân quý, tốt đẹp như thế, anh không cự tuyệt được. Huống chi, Mễ Kha chính là người mà anh muốn nắm tay nhau cả đời.

Nhìn ánh mắt ướt sũng của cô, Hình Khắc Lữ trong lòng trào lên một cảm giác xúc động, nghiêng người dùng trán chống đỡ cô anh nghẹn ngào: “Anh thấy được!”

Đáy mắt dao động, nước mắt gần như sắp rơi xuống, vậy mà một giây tiếp theo cô đã mỉm cười, sau đó hôn lên môi anh.

Nắng chiều xuyên qua lá cây chiếu vào trong xe, bao trùm bóng dáng hai người đang hôn nhau.

Giúp Mễ Kha sửa lại tóc, Hình Khắc Lữ dặn dò: “Nghỉ ngơi thật tốt, mai tới đón em.”

Mễ Kha mở to đôi mắt đen bóng, im lặng không nói.

Hình Khắc Lữ giơ tay chạm nhẹ vào chóp mũi cô: “Đi thôi, đừng để bác trai bác gái chờ lâu.”

Chui vào ngực anh, Mễ Kha nhỏ giọng: “Em thật sự đã nói với mẹ.”

Sờ sờ cái đầu nhỏ đang dụi trong ngực mình, Hình Khắc Lữ mỉm cười: “Nếu như tối nay anh không đem em trả lại, anh dám cam đoan ba em ngày mai sẽ lại đánh anh.”

Mễ Kha khẽ cau mày: “Sẽ không, em nói với mẹ anh bị thương, em muốn tới doanh trại xem anh, mẹ cũng không phản đối.”

Đúng là bé ngốc. Hình Khắc Lữ véo nhẹ mặt cô: “Đó là bởi vì mẹ em biết chắc anh sẽ không để em qua đêm ở doanh trại.”

Cô không hiểu chuyện, chẳng lẽ anh không hiểu? Cộng thêm thời gian hội giao lưu, Mễ Kha rời nhà hơn bốn mươi ngày, Hình Khắc Lữ muốn cô, nhưng cũng suy nghĩ tới tâm tư ba mẹ cô. Hình Khắc Lữ hiểu Ngải Lâm không phản đối bởi vì biết chắc anh sẽ đưa cô về nhà. Dưới sự tin tưởng như thế, anh làm sao có thể giữ cô lại?

Nếu Mễ Kha đã xác định tâm ý đối với anh, Hình Khắc Lữ cũng cảm thấy rất hạnh phúc. Dưới tình huống này, anh cảm thấy không cần thiết chạm vào ranh giới cuối cùng của Mễ Ngật Đông. Dù sao Mễ Kha sớm muộn gì cũng là người của anh, Hình Khắc Lữ không nhất thời vội vã.

Mễ Kha phản ứng kịp, nghĩ người nào đó muốn lưu lại ấn tượng tốt trước mặt ba mẹ, cô cười gian xảo: “Có người rất sợ ba em a...”

Hình Khắc Lữ làm bộ muốn cắn cô: “Chờ có ngày anh không sợ ông, em liền thử.”

Thời điểm đến Mễ Trạch, trời còn chưa hoàn toàn tối, Nhìn thời gian Hình Khắc Lữ dắt tay Mễ Kha vào cửa. Nháy mắt nhìn thấy Ngải Lâm, Mễ Kha nhào qua: “Mẹ, con về rồi.”

Đáy mắt xẹt qua ngạc nhiên cùng vui mừng, Ngải Lâm không để ý Hình Khắc Lữ chào hỏi, kiểm tra con gái có bị thương hay không. Đến khi xác định Mễ Kha hoàn hảo không chút tổn thương, ánh mắt của bà không khống chế được ứa đẫm: “Một muốn chết rồi phải không? Để mẹ xem kỹ một chút, làm sao lại gầy như vậy...”

Hai mẹ con nói chuyện với nhau, Hình Khắc Lữ ngồi trên ghế sofa chào hỏi với Mễ Ngật Đông: “Bác trai, cháu đưa Kha Kha trở về.” Nhìn vào bàn trà, Hình Khắc Lữ phán đoán chắc ba vợ đợi cũng phải gần mười lăm phút, nhất thời có loại cảm giác “thật may mắn”, “Bác trai, thân thể có khá hơn chút nào không?”

Mễ Ngật Đông ừ một tiếng coi như là đáp lại, vẻ mặt bình thản cầm chén trà lên uống một hớp.

Nhìn mặt mà đoán ý, biết Mễ Ngật Đông vẫn như trước không muốn gặp mình, Hình Khắc Lữ đứng dậy cáo từ: “Bác chú ý nghỉ ngơi, cháu không quấy rầy. Bác gái, cháu đi trước.”

Ngải Lâm thấy thế lên tiếng giữ lại: “Ở lại ăn cơm tối, má Vương, dọn cơm.” Đồng thời liếc mắt ra hiệu cho Mễ Ngật Đông.

Không đợi Hình Khắc Lữ cự tuyệt, Mễ Ngật Đông lấy giọng ra lệnh nói: “Ăn cơm tối rồi đi.”

Ba phản ứng lạnh nhạt, Mễ Kha có cảm giác bữa ăn tối này sẽ khiến Hình Khắc Lữ tiêu hóa không tốt, nhưng dù thế nào, ba đã mở miệng giữ người lại, thì anh cũng không thể đi. Vì vậy khi đi vào phòng ăn, cô lặng lẽ cầm tay Hình Khắc Lữ bày tỏ khích lệ và an ủi.

Hình Khắc Lữ tất nhiên so với cô bình tĩnh hơn, gương mặt bình thản, bộ dáng như không sao cả.

Nhìn hai người mờ ám, Ngải Lâm hé miệng cười.

Sự thật chứng minh, Mễ Kha lo lắng là dư thừa. Mặc dù giọng nói có vẻ thiếu thân thiện, nhưng Mễ Ngật Đông nếu có thể mở “kim khẩu” giữ người ở lại, thì chứng tỏ ở một góc độ nào đó đã công nhận Hình Khắc Lữ. Cộng thêm trong bữa ăn Ngải Lâm hỏi thăm Hình Khắc Lữ về đám cháy ở Bạch Tùng sơn, Mễ Ngật Đông tất nhiên thái độ không thể lạnh nhạt.

Khi Mễ Ngật Đông chủ động hỏi về tình huống của vụ họa hoạn, Hình Khắc Lữ tự nhiên cùng ông nói chuyện: “Diện tích phá hủy hơn 1,2 héc-ta, nhân số thương vong...”

Nghe những con số kia thật sự làm người ta hoảng sợ, Mễ Ngật Đông cau mày: “Xây dựng lại cũng là một công trình lớn, coi như có trồng cây cắm phá rừng cùng nhiều phương án khác kết hợp lại, muốn khôi phục cũng mất nhiều thời gian.”

Hình Khắc Lữ tán thành gật đầu, ngay sau đó lại bàn luận với Mễ Ngật Đông về vấn đề xây dựng. Thấy hai người say sưa nói, Mễ Kha và Ngải Lâm ở bên cạnh nhìn nhau cười.

Sau khi Hình Khắc Lữ bị Mễ Ngật Đông gọi đi thư phòng. Rất lâu sau khi trở ra, Mễ Kha núp ở cửa cầu thang chỉ nghe Mễ Ngật Đông trầm giọng nói: “Trên người bị thương, chú ý đến bản thân.” Về phần nội dung của cuộc nói chuyện, Hình Khắc Lữ giống như bảo vệ cơ mật quân sự, tuyệt đối không đề cập tới. Chỉ là khoe mắt đuôi mày đều là nụ cười nói với Mễ Kha: “Về sau có thể quang minh chính đại hện hò.”

Vì vậy, Hình thiếu tá sau khi bị đánh một trận, sau đó chân bị gãy một lần nữa, cứu trợ trở về, cục diện đảo ngược. Tình yêu của anh và Mễ Kha, cuối cùng đang từ dưới mặt đất, chuyển thành trên mặt đất.

57. Chương 57

Trở về nhà, trời đã tối, ngẩng đầu nhìn ánh đèn trên tầng mười sáu, Hình Khắc Lữ cảm thấy trào lên cảm giác ấm áp.

Rón rén vào cửa, nhìn thấy trong phòng bếp bóng dáng nhỏ bé luống cuống tay chân, Hình Khắc Lữ nụ cười trên khóe miệng lớn dần.

Từ phía sau ôm Mễ Kha vào trong ngực, anh dịu dàng gọi: “Bảo bối!”

Bởi vì quá mức nhập tâm, Mễ Kha hoàn toàn không phát hiện Hình Khắc Lữ trở lại. Bị ôm lấy trong nháy mắt, cô giật mình suýt làm đổ nồi nước, may nhờ Hình Khắc Lữ nhanh tay lẹ mắt, một tay đỡ cô mới không bị bỏng.

Cẩn thận bông, Hình Khắc Lữ siết chặt cảm nhỏ của cô: “Đây là muốn biểu diễn cho anh xem nước ngập phòng bếp hả?”

Mễ Kha vỗ ngực một cái: “Anh đi không tiếng động, dọa chết người.”

Hình Khắc Lữ lấy loại ánh mắt giống như thủ trưởng đang dò xét, không thể tin nhìn về phía cô: “Vì anh học?”

Nhìn hoàn cảnh lớn lên của Mễ Kha cũng không khó đoán được cô phòng bếp cũng không vào được mấy lần, Hình Khắc Lữ không hi vọng xa với cô biết nấu cơm cho anh ăn. Nhưng cô không ngừng nấu canh, cắt món ăn, mặc dù đao pháp cho với anh là một trời một vực.

“Em đang thực hành, anh đừng làm phiền em.” Mễ Kha không đáp lại, ghét bỏ đẩy Hình Khắc Lữ ra, cầm ngọn rau cải đã cắt xong, chuẩn bị “ném” vào trong chảo.

Hình Khắc Lữ thấy thế biết tiểu nha đầu sợ dầu, buồn cười đồng thời nhận lấy công việc của cô, sau đó lật món ăn và chỉ đạo: “Món ăn cho vào trong chảo là có thể đập nắp dầu, em từng chút từng chút ném vào sẽ làm dầu văng khắp nơi, nguy hiểm.”

Có lẽ là vội, cũng có thể gấp, Mễ Kha đầu đầy mồ hôi, nhìn động tác Hình Khắc Lữ thuần thục lật đồ ăn, cô cảm thấy bối rối: “Em phải làm gì bây giờ? Đúng là, làm đồ ăn thật khó, em xem người ta làm thấy rất đơn giản.” Kiểm tra thực đơn, nhìn video, kết quả là... nhụt chí, ôm lấy hông Hình Khắc Lữ, Mễ Kha dúi đầu nhỏ vào lưng anh, lầu bầu: “Nấu cơm cũng không làm được, sớm muộn cũng bị ghét bỏ?”

“Anh lấy vợ không phải cười đầu bếp.” Vỗ nhẹ lên tay cô an ủi, Hình Khắc Lữ khuyên răn cô: “Chồng em cũng đủ tư cách làm đầu bếp rồi, còn băn khoăn không có cơm ăn sao?”

“Làm sao giống nhau.” Mễ Kha cong môi, nhỏ giọng: “Tiểu Hạ nói muốn giữ được lòng nam nhân phải bắt được dạ dày anh ta đấy.”

Hình Khắc Lữ nghe được buồn cười, nghiêng đầu hỏi cô: “Vậy anh bắt được dạ dày của em sao nàng dâu nhỏ?”

Mẽ Kha nổi tính trẻ con, trên tay hơi dùng sức bấu eo anh, ra lệnh: “Chuyên tâm, món ăn ăn không ngon sẽ ăn anh.”

“Cầu cũng không được.” Hình Khắc Lữ mập mờ nhìn cô nháy mắt, ngay sau đó múa cái muôi xào chỉ huy: “Để đồ ăn lại cho em biểu diễn, giờ đi bày bát đĩa trước.”

Mẽ Kha vâng lệnh đi trước, lại nghĩ lại nhón chân hôn lên gò má Hình Khắc Lữ, dí dỏm nói: “Vắt vả cho anh trường ban Hình.”

Hình Khắc Lữ sủng ái, vỗ nhẹ cái mông nhỏ của cô.

Cái gọi là lưu lại đồ ăn để cô biểu diễn chính là Hình Khắc Lữ chuẩn bị sẵn sàng, cô cầm muôi nấu ăn lật hai cái tượng trưng là xong rồi. Mẽ Kha cười đến nghẹn bụng món ăn ra bàn: “Em đây rõ ràng là chiếm thành quả lao động của anh, quá không vinh quang rồi.”

Hình Khắc Lữ nghiêng người dán sát vào mặt cô: “Anh em đã xâm chiếm rồi, hưởng chi một thành quả lao động? Đừng khách sáo, của anh chính là của em.”

Mẽ Kha xoay lại cười ngọt ngào: “Của em vẫn là của em.”

Hình Khắc Lữ bấu nhẹ mặt cô, trước sau như một cưng chiều: “Bé ngọc!”

Tài nấu nướng của Hình Khắc Lữ rất được, dù Mẽ Kha đem đồ ăn cắt cho thê thảm nhưng được người nào đó cấp cứu, mùi vị không tệ chút nào. Mẽ Kha vốn thuộc loại người ăn bao nhiêu cũng không mập, hôm nay dạ dày của cô lại quỳ gối trước đại trù Hình Khắc Lữ, lượng cơm ăn kinh người. Thấy cô đưa chén muốn thêm cơm, Hình Khắc Lữ ánh mắt lấp lánh hạnh phúc, ngoại miệng lại nói: “Đừng ăn no quá, không tiêu hóa được.”

Mẽ Kha gương mặt nhỏ nhắn khẽ nghiêm lại, oán trách: “Không còn cách nào, ăn nhiều chút không được?”

Hình Khắc Lữ xới cho cô nửa chén cơm: “Còn không phải là nuôi em áp lực quá lớn.”

Mẽ Kha giả bộ cầm đĩa đánh anh, Hình Khắc Lữ thuận thế lấy món ăn đút vào miệng cô, mỉm cười nói: “Cho nên ở bên cạnh anh, ảm no vẫn có thể đảm bảo, ít nhất gạo quân dụng và bánh bao có thể ăn no, có phải không, hả?”

Mẽ Kha bướng bỉnh cắn đĩa không cho anh thu tay lại.

Hình Khắc Lữ sợ cô nghẹn, nhíu mày, giống như dạy dỗ con gái nói: “Ngoan, ăn cơm.”

Mẽ Kha cười hì hì buông lỏng ra.

Cùng Hình Khắc Lữ ở chung một chỗ, vĩnh viễn không lo lắng buồn chán, dù Mẽ Kha vui vẻ hay khổ sở, anh luôn có biện pháp khiến cho cô cười. Giống như trong bữa ăn, anh chỉ vài ba lời khiến cô cười không ngớt. Mẽ Kha bắt đầu lo lắng: trên mặt liệu có thể vì cười quá nhiều mà tăng tốc độ sinh trưởng vết nhăn. Cho nên nói: yêu người đàn ông hay đùa giỡn, sẽ rất mau già.

Sau khi ăn xong, nàng dâu nhỏ Mẽ Kha chủ động giành rửa chén, Hình Khắc Lữ tranh thủ tắm rửa sạch sẽ, sau khi rửa mặt xong, Mẽ Kha tỉ mỉ kiểm tra vết thương giúp anh, bôi thuốc băng bó.

Khi bàn tay mềm mại nhỏ bé khẽ xoa nhẹ trên người anh, Hình Khắc Lữ sát gần tai Mẽ Kha nói: “Đã hết đau, làm chút vận động sẽ không ảnh hưởng chứ?”

“Đã tối rồi, anh còn vận động cái gì?” Mẽ Kha nhất thời không phản ứng kịp, chuyên tâm băng bó cho anh: “Tổ chức thân thể không tệ, đã khôi phục được rất tốt, chỉ là,” nhẹ nhàng sờ da thịt trên lưng anh cô đau lòng bổ sung: “Chỗ này về sau sẽ để lại sẹo.”

Hình Khắc Lữ cánh tay không đành lòng ôm cô: “Vết sẹo đối với nam nhân là huy chương, không cần để ý.” Cúi đầu ác ý thổi hơi vào tai cô: “Làm vận động có lợi cho giấc ngủ, có muốn thử một chút hay không?”

Anh ôm cô, gương mặt nhỏ nhắn dựa vào ngực anh. Nghe nhịp tim có lực của anh, Mễ Kha đột nhiên hiểu ý tứ vận động của anh là gì. Tránh chỗ bị thương cô đảm nhẹ, đỏ mặt sắng giọng: “Không cần luôn nghĩ tới chuyện linh tinh, cẩn thận vết thương.”

Hình Khắc Lữ cười nhẹ: “Là ai ngày đó cứ muốn cùng anh trở về, lúc này lại sợ anh bị thương, hả?”

Mễ Kha ngênh mặt phản bác: “Em muốn đi theo là vì muốn chăm sóc anh, đừng nghĩ sai lệch.”

Nhẹ nhàng hôn cái cổ mịn màng của cô, Hình Khắc Lữ ăn vạ: “Mặc kệ, đã nghĩ sai, em phải phụ trách.”

Bị anh làm nhột, Mễ Kha cười tránh né: “Đừng giống như cún con liếm em.”

Dám nói anh là chó? Hình Khắc Lữ dường như nghiến không trả lời, Mễ Kha không chống lại được anh, mặc cho anh thích làm gì thì làm, nếu không phải ngại vết thương chưa lành, đoán chừng hai người sẽ không chỉ dừng lại ở nụ hôn.

Nhớ lại buổi chiều Hình Khắc Lữ ở khá lâu trong phòng làm việc của Thiệu Vũ Hàn, Mễ Kha ngồi trên đùi anh, ôm cổ hỏi: “Không ngờ sư huynh là bạn trai Thẩm Gia Ngưng, bọn họ làm sao chia tay?”

Hình Khắc Lữ tựa cằm vào vai cô, “Nói ra rất dài...”

Chờ Hình Khắc Lữ đem chuyện kể rõ ràng, Mễ Kha nghiêm túc suy nghĩ: “Có phải cô ấy thật ra vẫn thích anh? Nếu không sao lại chia tay với sư huynh?”

Ngốc ngếch! Bàn tay trên eo cô bấu nhẹ: “Em thật là ngốc. Nếu như cô ấy thích anh sao lại liều sống liều chết muốn bỏ anh? Nếu anh đoán không sai, cô ấy chắc bị ép buộc nên mới có đứa bé, cảm thấy có lỗi với Thiệu Vũ Hàn nên mới kiên trì muốn chia tay.” Chẳng qua là ai là người ép buộc, Hình Khắc Lữ bây giờ vẫn chưa nghĩ đến chính là Phó Bột Viên kẻ có ý đồ với Mễ Kha.

“À?” Mễ Kha kinh ngạc: “Đứa bé... không phải của sư huynh sao?”

“Nếu đúng như thế sẽ không xảy ra cục diện như bây giờ.” Hồi tưởng lại vẻ mặt nặng nề của Thiệu Vũ Hàn, Hình Khắc Lữ than thở: “Anh tình nguyện không làm cuộc giải phẫu này.”

Nhắc tới cuộc phẫu thuật, Mễ Kha tâm tình cũng trầm xuống: “Phẫu thuật cũng có nguy hiểm, giải phẫu não bộ càng nguy hiểm hơn, Thẩm Gia Ngưng lại có bệnh tim, một khi... sư huynh sợ cả đời cũng không thể cõi bỏ.”

Ngay cả Mễ Kha cũng có thể nghĩ ra được, Hình Khắc Lữ làm sao lại không nghĩ tới? Phẫu thuật tỉ lệ thành công 50% nếu như không may thất bại, Thiệu Vũ Hàn làm sao chịu đựng được. Năm năm trước chia tay cùng với tai nạn xe cô không thể cứu vãn, giống như Hình Khắc Lữ, Thiệu Vũ Hàn thật ra cũng không phải có trách nhiệm. Nhưng thân là bạn trai cũ Hình Khắc Lữ cũng có thể gánh vác trách nhiệm chăm sóc Trầm gia năm năm, đối với Thiệu Vũ Hàn vắng mặt năm năm mà nói, cái cảm giác áy náy đó không có người nào có thể trải nghiệm.

Thiệu Vũ Hàn nói: so sánh với Mễ Kha đơn thuần khả ái, anh ta thích Thẩm Gia Ngưng thanh cao, kiêu ngạo.

Lời này nếu đổi lại năm năm trước Hình Khắc Lữ sẽ tin.

Nhưng đổi thành hôm nay, anh cảm thấy loại thích này không phải chỉ đơn giản như thế.

Mấy năm tình cảm với Thẩm Gia Ngưng, không bằng được tình cảm sâu đậm mấy tháng qua với Mễ Kha, nhưng Hình Khắc Lữ chưa từng phủ nhận cô ấy từng là bạn gái của anh, cũng không phải là hoàn toàn không có tình cảm. Dù chưa từng nói yêu, nhưng cũng đã đem những gì quý giá trong năm năm cho đối phương. Chối bỏ cô ấy cũng giống như chối bỏ chính mình.

Không giống Hình Khắc Lữ, Thiệu Vũ Hàn là thật sự động tâm. Nếu Thẩm Gia Ngưng khỏe mạnh, chia tay, Thiệu Vũ Hàn sẽ không cưỡng cầu gì nữa. Nhưng thực tế Thẩm Gia Ngưng trải qua biến cố lớn, theo nguyên tắc của Thiệu Vũ Hàn, anh ta không thể nào bỏ mặc không quan tâm.

Thiệu Vũ Hàn vì quan niệm đạo đức không cho phép anh ta bỏ rơi Thẩm Gia Ngưng, mặc dù không phải trách nhiệm của anh ta, nhưng anh ta cũng sẽ phụ trách. Cho nên đối với Mễ Kha, anh ta chỉ có thể buông tay. Thiệu Vũ Hàn lấy lý do vì yêu mà rút lui, đối với Thẩm Gia Ngưng, là một loại trách nhiệm.

Hình Khắc Lữ đối với loại trách nhiệm của Thiệu Vũ Hàn cũng không đồng ý. Trong mắt anh, chính là đúng là đúng, sai là sai, mặc kệ người khác đánh giá thế nào, chỉ làm điều mà anh cho là đúng, phụ trách với người cần phụ trách, ngược lại chính là đối trá. Nhưng anh lại không thể không thừa nhận, ban đầu nghĩ tai nạn Trầm gia liên quan tới mình thì cũng bởi vì áy náy mới có ý niệm phụ trách cả đời, ví dụ như, cưới người tình thân có vấn đề, Thẩm Gia Ngưng.

Cho nên nói, lập trường và thân phận, quyết định thái độ của một người đối với một chuyện vĩnh viễn không thể giống nhau.

Cho nên đối với quyết định của Thiệu Vũ Hàn, trừ từ chối cho ý kiến, Hình Khắc Lữ không đáp lại bất cứ điều gì.

Hình Khắc Lữ không phải không tin vào số mệnh, cũng đang chứng kiến sự lựa chọn của Thiệu Vũ Hàn, có lẽ Thẩm Gia Ngưng chính là số mệnh của Thiệu Vũ Hàn.

Ở chung một chỗ không có nghĩa là vẫn thích; không ở cùng nhau, giữ không được bỏ không xong.

Tóm lại người sống, hình như vì thế mà khó xử.

Chuyện của Thiệu Vũ Hàn và Thẩm Gia Ngưng giống như chủ đề về cuộc sống, ít nhất cho tới bây giờ, chưa kết thúc được. Hình Khắc Lữ và Mễ Kha thảo luận thật lâu cũng không thể tìm ra được kết quả, chỉ có thể để tự nhiên phát triển. Bọn họ chỉ hi vọng, chuyện cuối cùng sẽ có hạnh phúc. Dù sao, mỗi người đều có quyền được hạnh phúc.

Sau khi trải qua một đoạn tình cảm thất bại, lại có thể gặp được một người con gái tốt đẹp như Mễ Kha, Hình Khắc Lữ thật lòng cảm giác mình may mắn. Nhờ ánh trăng nhìn người con gái nhỏ bé đang nằm dịu dàng trong lòng anh, anh cảm thấy thỏa mãn.

Trong phòng khách là bài hát Heartbeats của Amy Diamond, giai điệu nhẹ nhàng êm ái, hòa cùng với hình ảnh ấm áp của hai người yêu nhau.

Mễ Kha tối nay trực đêm nhưng Hứa Nghiên San muốn đổi ca với cô, cô có thời gian rảnh rồi. Nhớ đến Hình Khắc Lữ bị thương, lại nghĩ anh chủ nhật có thời gian nên mới hẹn gặp ở nhà anh. Cho nên đêm nay, chỉ dành riêng cho bọn họ.

Mễ Kha ngủ say, Hình Khắc Lữ đành bế cô vào phòng ngủ, rồi nằm bên cạnh cô. Càng ngày càng lệ thuộc vào nhiệt độ ấm áp anh mang đến, Mễ Kha hờn nhẹ tiến lại gần vào trong lòng anh. Vết thương trên lưng khiến Hình Khắc Lữ không thể nào nằm ngửa, nghiêng người ôm Mễ Kha vào trong ngực, để cho thân thể nhỏ bé mềm mại của cô dán sát vào người anh, anh giống như đang đỡ đứa bé vỗ vỗ lưng dỗ cô ngủ.

Không muốn đánh thức cô, nhưng mỗi lần ôm cô vào lòng sẽ có một loại kích động, giống như bị mê hoặc, không khống chế được lại nghĩ muốn nhiều hơn. Hơn nữa Mễ Kha mỗi lần lật người chân trần sẽ chui vào giữa chân anh, Hình Khắc Lữ bị tư thế ái muội này khiến cho không thể khống chế.

“Bảo bối em dụ dỗ anh...” Cơ bụng ngủ lập tức tiêu tan, vén váy ngủ của cô lên, bàn tay nóng rực của Hình Khắc Lữ vuốt ve trên làn da mịn màng như con nít của cô, sau đó từng chút từng chút một khống chế cô dưới thân mình, hôn nhẹ lên trán cô, sau đó Hình Khắc Lữ hôn lên đôi môi đang hé mở của Mễ Kha.

Nụ hôn càng sâu, bàn tay của anh di chuyển từng chút một chạm tới bầu ngực mềm mại của cô, Mễ Kha bỗng dưng mở to mắt.

Hình Khắc Lữ mở đèn trên tường, ánh sáng mờ mờ êm dịu, anh động tình tiếp tục động tác xoa nắn ngực cô, giọng khàn khàn hỏi: “Được không... bảo bối?”

58. Chương 58

Ban đêm yên tĩnh, Mễ Kha nhìn vào đôi mắt nóng rực của Hình Khắc Lữ, nhiệt độ của bàn tay anh theo đường cong thân thể cô càng lúc càng nóng.

Thân mật như thế này không phải là chưa từng xảy ra, nhưng tối nay hoàn toàn khác. Mễ Kha trực giác muốn phát sinh cái gì, nhưng... tay nhỏ bé chống đỡ bắp thịt cường tráng của Hình Khắc Lữ, cô do dự cự tuyệt: “Vết thương trên lưng chưa khỏi hẳn.” sau đó xấu hổ vùi mặt vào đầu vai anh.

Cuối cùng cũng đợi được cô xác định tâm ý, vấn đề của Mễ Ngật Đông cũng đã được giải quyết, Hình Khắc Lữ không thể chờ đợi. Đôi môi nóng bỏng ở trên gáy cô mút nhẹ, anh ngẩng đầu cười hỏi: “Chỉ cần móng tay đừng bầu vào da thịt anh, sẽ không sao, em được không?”

“Em...” trên cổ truyền đến cảm xúc tê dại khiến Mễ Kha cả người vô lực, cô không biết phải làm thế nào.

Hai mắt ngập nước, ánh mắt mơ màng, đây chính là hấp dẫn người khác. Chân dài kiên cố có lực ép nhẹ lên người Mễ Kha, bàn tay Hình Khắc Lữ ở trước ngực cô vuốt ve, anh nói: “Anh muốn em, bây giờ!”

Cảm nhận được vật nóng đang vận sức chờ phát động, Mễ Kha gương mặt giống như lửa đốt. Hình Khắc Lữ chăm chú nhìn cô, Mễ Kha chậm rãi giơ tay lên ôm cổ anh, âm thanh yếu ớt: “Anh... nên, cẩn thận một chút...”

Cẩn thận một chút? Cô hay là anh? Hình Khắc Lữ cong môi, vui mừng vì cô rốt cuộc cũng không hề kháng cự bọn họ tiến xa hơn. Cô bỗng có ảo giác ánh mắt nóng bỏng của Hình Khắc Lữ bây giờ như đang muốn nuốt cô vào trong bụng, nhẹ nhàng cúi đầu, chạm vào gương mặt cô, anh nhẹ nhàng vuốt ve: “Bảo bối...” Âm thanh nỉ non ở bên tai, nóng bỏng khiến người ta không thể hô hấp, cho cô thấy được anh bây giờ đang cảm kích và rung động.

Đã từng hứa hẹn trước khi kết hôn không phát sinh quan hệ, nhưng khi mà cô ở bên tai anh nhẹ nhàng rên rỉ, khiến anh không thể nhịn được mà động tình, cũng không thể kìm nén khát vọng ham muốn cô. Sớm muộn gì cũng là người của anh, vì sao không thể trước tiên thu hoạch, làm chuyện mà ông xã cảm thấy vui sướng?

Lấy râu cọ nhẹ cổ cô, Hình Khắc Lữ tay phải từ phía dưới đi lên trên, dọc theo phần lưng cô khẽ xoa, dùng lại phía sau cổ, năm ngón tay mở ra nâng cô sát vào người mình, sau đó lưu loát đem chiếc váy ngủ đã kéo tới lưng cởi ra.

Không đợi Mễ Kha phản ứng kịp, váy ngủ tơ tằm bị cởi ra khỏi thân thể, cô chưa kịp có cảm giác lạnh, thân thể Hình Khắc Lữ giống như cái chăn nóng phủ kín lên người cô, Mễ Kha muốn co người lại, nhưng bị anh khống chế không thể động đậy.

Không cho cô có cơ hội xấu hổ, Hình Khắc Lữ hôn sâu xuống, lấy khí thể dồi dào níu lấp biển, dùng lực mà xâm nhập, ở giữa răng và môi của Mễ Kha mà càn quét. Cảm giác được nhiệt tình của anh, Mễ Kha cũng nhập tâm, vươn đầu lưỡi học theo anh cùng đùa giỡn, thân thể mềm mại vô thức dán sát vào cơ thể anh.

Ngồi lửa bị châm lên, dưới nụ hôn của cô, Hình Khắc Lữ hai tay linh hoạt đưa tới trước ngực, bao trùm lấy vùng đầy đà mềm mại khiến người khác huyết dịch sôi trào, anh thở dốc.

Nhưng mà thân mật như vậy không thể thỏa mãn khát vọng của bản thân. Khi Mễ Kha không nhịn được mà khẽ nâng đầu lên, Hình Khắc Lữ lại chậm rãi dọc theo gáy cô tỉ mỉ hôn, mút, tới xương quai xanh, sau đó khẽ động cơ thể, cúi đầu ngậm nụ hoa đào đang nở rộ trước ngực cô.

Nơi đó bị anh lúc nhẹ lúc mạnh, hôn, mút, khoái cảm so với bàn tay vuốt ve hoàn toàn bất đồng. Mễ Kha có chút đau, lại có cảm giác tê dại, làm cô không khống chế được ưm một tiếng.

Cô rên một tiếng khiến Hình Khắc Lữ hoàn toàn bộc phát, anh thở gấp, giống như muốn chiếu cáo thiên hạ quyền sở hữu của mình, dùng sức ở trên người cô in dấu, đồng thời gạt bỏ lá chắn cuối cùng trên cơ thể hai người.

Ánh đèn nhu hòa trên tường chiếu vào làn da mịn màng trắng nõn của Mễ Kha, hoàn toàn trái ngược với tính cách đơn thuần của cô, một cảm giác rất “tiêu hồn thực cốt”. Bắp thịt anh căng ra, càng lúc càng dãn

sát vào cơ thể cô

Nhìn ánh mắt anh tản ra sự ham muốn và xâm lược, cùng với thân thể đang bị băng bó, Mễ Kha tình cờ cảm ứng được trên người Hình Khắc Lữ toát ra hơi thở mãnh liệt của dã thú. Đó là bản tính cao ngạo với sự mạnh mẽ, một loại hấp dẫn khiến phụ nữ không thể kháng cự.

Ánh mắt chăm chú của Mễ Kha càng khiến thân thể Hình Khắc Lữ nóng lên, ôm chặt cô, môi anh dán sát vào môi cô khẽ nói: “Sẽ đau một chút? Em cố gắng nhịn, ngoan!”

Bàn tay anh giống như sắt bị nung đỏ thiêu đốt thân thể cô, Mễ Kha giống như đang đứng trong gió lốc, khản trương không nói ra lời. Hơn nữa khi Hình Khắc Lữ lấy tay đẩy hai chân cô đang khép chặt, bàn tay ở trên da thịt mềm nhẵn của cô khẽ chạm, toàn thân cô trở nên run rẩy.

Sóng nhiệt âm ỉ đánh tới, Hình Khắc Lữ bây giờ chỉ muốn chiếm Mễ Kha làm của riêng. Ngón tay tìm vào chỗ tư mật của cô, xác định cô đã chuẩn bị xong, đưa vật nóng cực đại đang chờ bộc phát, anh dùng hết toàn lực tiến vào thân thể Mễ Kha.

Bất ngờ xảy ra đau đớn làm Mễ Kha rơi lệ, cánh tay ôm chặt vào lưng anh, cắn mạnh vào bả vai anh. Hình Khắc Lữ lập tức dừng động tác, vừa nhẹ nhàng hôn cô, hơi thở gấp rút, dụ dỗ: “Anh không tốt, làm em đau. Nhịn một chút, ngoan...”

Âm thanh của anh bởi vì cố gắng kiềm chế nên nghe khàn khàn, Mễ Kha nghe được giọng nói trầm thấp của anh, đau đớn sợ hãi nhất thời tiêu tan. Trong khoảnh khắc, có lẽ là thích ứng, cũng có lẽ là cổ vũ anh, cô khẽ động cơ thể, môi trong lúc vô tình khẽ chạm vào yết hầu của anh.

Bởi vì cô nhạy cảm nên nhanh chóng lên tới cao trào, nơi tư mật co rút lại siết chặt lấy anh, Hình Khắc Lữ rên lên một tiếng, không kiềm chế được vận động. Theo tiến tẩu biến hóa của anh, Mễ Kha bị dục vọng nguyên thủy bao trùm, đạt tới đỉnh điểm của sự khoái cảm ngọt ngào, lúc ý thức ngày càng hỗn độn, cô rõ ràng cảm nhận được hơi thở gấp rút của anh ở bên tai cô, kiên định thì thầm nói: “Anh yêu em.”

Pháo hoa nở rộ đầy trời, sáng chói mắt, Hình Khắc Lữ cầm tay Mễ Kha, lấy tư thế bá đạo nhất tiến sâu vào, mãnh liệt chiếm cứ nơi ấm áp của cô, cảm nhận loại hưởng thụ gọi là “sa đọa”

Ban đêm trời đầy sao, trong phòng một mảnh kiều diễm.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Hình Khắc Lữ ôm Mễ Kha xuôi lơ vào trong ngực, bàn tay cực nóng khẽ vuốt lưng trần của cô, mở miệng âm thanh kèm theo chút lười biếng: “Thể lực hoàn toàn cách xa, bảo bối.”

Thể lực quả thật kém xa, Hình Khắc Lữ rõ ràng vẫn là “sinh long hoạt hổ” còn cô toàn thân bủn rủn vô lực. Bàn tay nhỏ bé trắng mềm khoác lên eo anh, Mễ Kha dụi mặt vào ngực anh cọ cọ, làm nũng hừ lên một tiếng.

Lấy chân đạp lên người cô, Hình Khắc Lữ trượt tay xuống mảnh đất mềm mại: “Còn đau không, hả?”

Mễ Kha đè lại tay của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vui sâu hơn vào ngực anh: “Anh không cần giữ trò lưu manh nữa.”

Hình Khắc Lữ cười nhẹ, dưới chân mỏng cơ thể càng dán sát vào cô: “Đã đùa giỡn đến thế rồi, còn xấu hổ, hả?”

Mễ Kha quẩn lấy chân tránh anh, lúc anh mạnh mẽ xông tới, cô không quên trên lưng anh có vết thương: “Để em kiểm tra xem có bị thương không, quẩn băng lại cho anh, bị tuột rồi.”

Hình Khắc Lữ mắt diếc tai ngơ, bàn tay hưởng thụ tùy ý chạy loạn trên người Mễ Kha, thông thả ung dung đề nghị: “Nếu mà không đau, làm lại một lần nữa đi.” “Đói” lâu như vậy, ăn một lần làm sao thỏa mãn.

Mễ Kha xấu hổ muốn chui xuống đất, bàn tay ở trên lưng anh không khách khí đánh một cái, sau đó ra mệnh lệnh: “Trước quẩn băng lại!”

Hình Khắc Lữ sung sướng cười rộ lên, “Vậy, sau khi quẩn xong làm lại.”

Mễ Kha nhấc chân đá anh, Hình Khắc Lữ không trốn không tránh bị đá mấy cái, sau đó ôm cô dịu dàng nói: “Bảo bối, anh thật sự vui mừng.”

Vui mừng vì em tin tưởng anh, vui mừng vì em nguyện ý trao bản thân cho anh, vui mừng vì chúng ta hòa vào làm một, chặt chẽ không rời.

Mễ Kha cũng cảm thấy vui mừng, mặc dù cô không nói ra miệng, nhưng xem biểu hiện của cô, thì có thể biết cô đối với Hình Khắc Lữ càng ngày càng lệ thuộc, đối với anh, cô đã sớm toàn tâm toàn ý. Trong mắt Mễ Kha, Hình Khắc Lữ không phải là một người hoàn mỹ, mặc dù có danh hiệu là “Tiểu diện hồ” nhưng anh cũng tức giận, một khi tức giận nói động thủ là động thủ, nhưng mặc dù như thế, đối với cô, anh thật tâm thương cô, yêu cô, bảo vệ cô, vì vậy người đàn ông của cô có thể nói là hoàn mỹ.

Vì yêu cô, Hình Khắc Lữ mạnh mẽ kiên cường giống như một thành trì, dù phong ba bão táp, anh đều có thể giương hai cánh che chở cho cô một khoảng bình an, để cho cô giống như đóa hoa được tắm dưới ánh mặt trời, vui vẻ không âu lo, hạnh phúc.

Người đàn ông như vậy, tình yêu như vậy, có thể gặp nhưng không thể cầu.

Ôm chặt hông anh, Mễ Kha thì thầm: “Em cũng thế.”

Trước khi ngủ một lần nữa giúp anh băng bó lại vết thương, xác định không ảnh hưởng cô mới yên lòng. Hình Khắc Lữ không khồng chế được, lại muốn cô, nhưng lúc này anh không lỗ mãng, mạnh mẽ nhưng cũng dịu dàng. Một phen kịch liệt dây dưa, khi sao băng xẹt qua bầu trời đêm, anh thở gấp gảm nhẹ một tiếng đem mầm mống ấm áp lưu lại trong cơ thể Mễ Kha.

Mọi thứ yên tĩnh trở lại, Hình Khắc Lữ ở trong bóng đêm, ôm Mễ Kha đang ngủ say kéo vào trong ngực, thiếp đi.

Một đêm triền miên, cả hai hoàn toàn hòa làm một.

Thời gian đêm nay, so với bất cứ lúc nào đều ngọt ngào.

Đêm, như nước, tình, sâu nồng.

59. Chương 59

Sau khi tiếp xúc thân mật, Mễ Kha cũng không nhớ rõ mình ngủ như thế nào, chỉ biết người đàn ông nằm bên cạnh là Hình Khắc Lữ.

Nhận thức được như vậy, cô bình yên đi vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy đã gần buổi trưa, Mễ Kha mơ mơ màng màng, mở mắt, bộ dạng không biết ngày nào tháng nào, cho đến khi nghiêng đầu nhìn thấy Hình Khắc Lữ ăn mặc chỉnh tề ngồi ở bên giường nhìn cô, trí nhớ đêm hôm qua lập tức trở về.

Mễ Kha sợ run một giây, sau đó luống cuống tay chân kéo chăn mỏng trùm kín đầu, nhớ lại kích tình đêm qua cô xấu hổ muốn chui xuống đất. Hình Khắc Lữ hai tay chống ở mép giường, cảm giác trong lòng mình trong lúc này thật mềm mại.

Anh không tiếng động mỉm cười, đưa tay kéo chăn xuống, lộ ra cái đầu nhỏ nhắn, giọng nói nghiêm chỉnh ôn tồn: “Dậy đi bảo bối, giờ chắc đói bụng rồi, nếu mệt thì chờ ăn no một chút rồi lại ngủ tiếp, được không?”

Mễ Kha rầu rĩ ừ một tiếng, nhưng vẫn quán chặt chăn không buông tay, bắt anh ra ngoài mới chịu dậy. Hình Khắc Lữ không đáp ứng, giờ phút này anh chỉ cảm thấy rất yêu người con gái đang nằm trên giường của mình tỉnh giấc, bộ dáng tóc tai lộn xộn, ngây thơ đến gợi cảm, mà anh, không muốn rời khỏi một bước.

Lôi Mễ Kha từ trong chăn ra ngoài, khoác cho cô áo sơ mi của anh, dưới tiếng kêu hoảng hốt của cô, Hình Khắc Lữ trực tiếp ôm người vào phòng tắm. Ban đầu chỉ là đơn giản muốn tắm cho cô, kết quả Mễ Kha

giấy dựa, lôi kéo làm rơi chiếc áo sơ mi. Da thịt mềm mại nở nang tinh tế của cô cùng đường cong quyến rũ toàn bộ hiện ra trước mắt anh, Hình Khắc Lữ khí huyết sôi trào cảm lòng không được.

Đưa cô chống đỡ trên vách gạch sứ trắng trong phòng tắm, một chút lí trí còn sót lại nhắc nhở anh mở thiết bị sưởi ấm, môi mỏng dính sát vào môi cô khẽ hỏi: “Nếu không trước tiên cho người đàn ông của em ăn một chút...” Lời nói vừa dứt, đã hôn lên môi đang hé mở của Mễ Kha.

Trước mắt hình ảnh kích tình dây dưa đêm qua hiện ra, Mễ Kha thật sự không muốn ban ngày ban mặt diễn lại một lần, hơn nữa bây giờ cô còn chưa đánh răng, ươm ươm, cố gắng tránh né nụ hôn của anh, bàn tay nhỏ bé không an phận đánh vào người anh. Nhưng kháng cự này của cô đối với anh chính là một loại hấp dẫn, mời gọi, Hình Khắc Lữ dục vọng dâng trào, không quan tâm tới nút áo, anh vén mạnh vạt trước áo sơ mi, đưa bàn tay lần vào bên trong chạm tới bầu ngực Mễ Kha, tay còn lại nâng mông cô dán sát vào cơ thể, để cô cảm nhận lửa nóng của anh.

Mễ Kha thật sự không thể tin được anh lại tới nhanh như vậy, thân thể dưới sự vuốt ve của anh mềm nhũn không đứng vững, ngay cả chút sức lực phản kháng cũng không còn, mặc cho đôi môi của anh hôn mút trước ngực, mặc cho bàn tay của anh mơn trớn vuốt ve mỗi tấc da thịt, mặc cho anh dẫn dắt bàn tay nhỏ bé của cô tiến đến phía thắt lưng anh, mặc cho anh để hai tay cô bám trên bờn rửa mặt, tạo ra thứ thể nghiệm đón anh, một mặt ở bên tai cô nói những lời yêu thương.

Mễ Kha bị anh nói những lời trêu chọc mặt đỏ tím hồng, cầu xin tha thứ, “Nhẹ một chút, đau...”

Hình Khắc Lữ lại cố dùng sức ở trước ngực cô, hôn, bú, cho đến khi nghe tiếng rên rỉ của cô, mới ngồi thẳng dậy, dùng thân thể trắng kiện khe ma sát vào thân thể cô, ở bên tai cô nhẹ nhàng khiêu khích: “Biết kế tiếp sẽ làm gì không, hả?”

Cảm giác nóng ran giống hôm qua lại tới, Mễ Kha đầy mắt ướt đầm run rẩy hỏi: “Ừm, làm gì?”

Âm thanh mềm mại truyền vào trong tai Hình Khắc Lữ nhanh chóng dấy lên một ngọn lửa thiêu đốt anh lúc này chỉ nghĩ hung hăng muốn cô. Không vội vã trả lời, anh động thân tiến sau vào cơ thể cô, sau đó ở bên tai cô thở gấp, nói ra hai chữ: “Làm em!”

Lời nói thô lỗ như vậy nhưng dưới tình huống này nói ra, lại có được một loại cảm giác kích thích. Mễ Kha ngây thơ lại không cảm thấy ghét ngược lại thân thể đang cùng anh giao tiếp chặt chẽ theo bản năng càng bám chặt vào anh, lẩm bẩm: “Hình Khắc Lữ...”

Giọng nói mềm mại dịu dàng, mê hoặc tới tận xương cốt, nơi tư mật của cô theo bản năng co rút lại, khiến Hình Khắc Lữ thiếu chút nữa quăng mũ cởi giáp, cái loại cảm giác đánh sâu đến tận trong linh hồn này khiến Hình Khắc Lữ không nhận được hơi thở càng thêm gấp rút, anh một đường dong ruổi, sau khi đưa Mễ Kha lên cao trào mấy lần, mới trút hết toàn bộ mầm mống vào cơ thể cô.

Mễ Kha hoàn toàn mệt mỏi nằm trên bả vai anh, ngón tay cũng không nhúc nhích được. Hình Khắc Lữ ôm cô hôn một cái, sau đó tự mình hầu hạ tắm rửa thay quần áo cho nàng dâu nhỏ.

Sau khi chuẩn bị bữa trưa mang lên bàn, Hình Khắc Lữ mới ôm Mễ Kha đang dựa vào ghế sa lon không đứng lên được, ngồi ở trên đùi, giống như đồ chơi bé nhỏ cho cô ăn. Thấy cô nhai cũng có vẻ không còn hơi sức, anh vui mặt vào cổ cô, cười nhẹ: “Bảo bối, nhìn em như vậy anh có cảm giác mình gây ra tội ác.” Cánh tay lập tức bị cô bấu một cái, Hình Khắc Lữ hôn nhẹ cằm cô an ủi, sau khi giúp cô ăn no đặc biệt đề nghị: “Về sau phải dẫn em đi rèn luyện, thân thể khỏe mạnh, nếu không thể lực chênh lệch quá nhiều, anh ăn không đủ no.”

Ăn không đủ no? Mễ Kha phản ứng nhào qua cắn anh, cuối cùng gương mặt nhỏ nhắn quay về phía cửa lầu bầu: “Cũng không biết có phải gặt em không, nhìn đáng vẻ anh một chút cũng không giống như lần đầu tiên.”

Hình Khắc Lữ nghe thế cười vang, ôm nàng dâu nhỏ vào trong ngực, khoe mắt đuôi mảy đều là sự vui sướng. “Đây là bản năng của đàn ông, không cần phải học. Dám hoài nghi sự trong sạch của anh, anh cắn em!” Miệng tay cùng sử dụng ở trên người Mễ Kha tung hoành, đợi đến khi cô hoàn toàn mềm nhũn ngã vào trong lòng anh, anh dùng trán đỡ lấy cô, lấy giọng trầm thấp dịu dàng nói: “Người khác anh không biết, nhưng đối với anh: tâm không động, thì sẽ không động! Hiểu không, bé ngọc?”

Giữa trưa, ánh mặt trời ấm áp bao phủ bọn họ, Mễ Kha nhìn gương mặt sáng sủa của Hình Khắc Lữ, cùng với đáy mắt đen đầy vẻ kiên định của anh, cô ôm sát cổ anh, khẽ mỉm cười mà không biết.

Hình Khắc Lữ dậy sớm thì đã gọi điện thoại cho Hạ Nhã Ngôn xin phép cho Mễ Kha nghỉ, nhưng đợi hai người đùa nghịch một hồi, Mễ Kha lại nói muốn ra ngoài một lát. Hình Khắc Lữ thấy cô ra vẻ thần bí làm sao chịu thả người, nhưng dù anh hỏi thế nào cô cũng không nói. Hình Khắc Lữ không còn cách nào khác rất vô sỉ ỷ hiếp cô nếu không nói, từ giờ đến ngày mai không cho cô xuống giường, cô mới đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Mua... thuốc.”

“Mua thuốc?” Hình Khắc Lữ hiểu được, sắc mặt trầm xuống, giọng nói nghiêm nghị: “Em là bác sĩ, so với anh càng hiểu rõ tác dụng phụ của thuốc, em nghĩ anh sẽ để em uống thuốc sao?”

Mễ Kha cúi đầu, ngón tay vẽ vẽ lên ngực anh: “Nhưng em không uống, nhờ... có một bảo bảo thì thế nào? Em mấy ngày này,” cắn môi dưới, cô nhỏ giọng tiếp tục: “Không phải kỳ an toàn.”

“Có thì sinh, sợ cái gì.” Hình Khắc Lữ vuốt tóc cô, thần nhiên an bài: “Ngày mai về doanh trại anh sẽ viết báo cáo kết hôn, cuối tuần tới nhà em cầu hôn, hôn lễ sẽ giao ẹ và Dao Dao phụ trách, em chỉ cần ngoan ngoãn chờ làm tân nương là được.”

Mễ Kha yên lặng nhìn anh, vẻ mặt mất hứng.

“Làm sao vậy?” Hình Khắc Lữ nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô, “Em có ý kiến gì? Trong quân đội, thời gian của anh không nhiều, lại không thể để cho em không biết gì lại phải thu xếp mọi chuyện, đừng suy nghĩ lung tung, hiểu lầm anh không để ý tới em.”

Mễ Kha ngồi xếp bằng trên ghế sofa: “Vậy anh bây giờ là cầu hôn sao?”

Thì ra là trách anh không chịu cầu hôn. Hình Khắc Lữ lại gần hôn lên gương mặt giận dỗi của nàng dâu nhỏ, sau đó khi Mễ Kha cười khanh khách thì anh quỳ một gối xuống, cầm tay cô nói: “Em không đồng ý gả cho anh..., anh sẽ quỳ mãi không đứng dậy.”

Hách Nghĩa Thành trước mặt các trưởng bối Hạ gia quỳ xuống cầu hôn Hạ Nhã Ngôn, Lệ Hành cũng có nghi thức cầu hôn rất lớn, Mễ Kha mặc dù tiếc nuối không được chứng kiến, nhưng mọi người đều biết, mặc dù không trông cậy Hình Khắc Lữ có thể lãng mạn, nhưng cũng có chút hi vọng. Cho nên giờ phút này đối với phương thức cầu hôn này của anh, bàn tay nhỏ bé nâng lên, từ chối.

Hình Khắc Lữ giả bộ khổ sở, sau đó cười đến xấu xa, “Không đồng ý, nơi này đã có hạt đậu nhỏ rồi, không sợ em không gả cho anh.” Vừa nói vừa sờ sờ bụng Mễ Kha, sau đó tự mình vui sướng lẩm nhẩm: “Con gái à, con phải mau đến, hạnh phúc của ba hoàn toàn dựa vào con.”

Mễ Kha hất tay đánh anh, sau đó hù dọa: “Nếu như bị ba em biết chúng ta... ba sẽ đánh anh một trận!”

Hình Khắc Lữ cười rộ lên, vòng tay ôm cô giọng bắt cần đòi: “Vậy anh chỉ có thể tắm rửa cái mông sạch sẽ chờ bị đánh.”

Mễ Kha ánh mắt khẽ chớp, mỉm cười ngượng ngùng và hạnh phúc, giống như những tia sáng ngoài cửa sổ, mang theo mùi vị ấm áp.

Thật ra nói nam nhân có chút mưu cầu danh lợi, nhưng Hình Khắc Lữ lại chỉ muốn ở nhà cùng với người phụ nữ của mình thân thiết. Không phải có câu nói: làm lính đôi lúc sẽ cận kề cái chết, bọn họ phải luyện được bản lĩnh nắm chặt tốt từng phút từng giây. Nhưng đến thân thể yếu ớt của Mễ Kha, Hình Khắc Lữ muốn cùng cô ra ngoài hít thở không khí. Dù sao từ trước đến giờ, bọn họ quả thật chưa từng hẹn hò.

Hai người giống như những đôi tình nhân khác đi xem phim, là phim tình cảm mà cô thích xem, Hình Khắc Lữ nhàm chán, tay cầm bóng và nước uống dựa vào bả vai cô ngủ thiếp đi. Đối với việc này Mễ Kha không có bày tỏ bất mãn nhưng trong lòng thầm quyết định: sau này không bao giờ mang anh đi xem phim nữa.

Hình Khắc Lữ không biết đang bị vợ ghét bỏ, xem phim xong anh bảo hộ Mễ Kha bên người, đi ra bên ngoài dịu dàng hỏi: “Đói bụng không? Buổi tối muốn ăn gì, ông xã làm cho em.”

Cô mỉm cười khoác tay anh, “Chỉ cần anh làm, cái gì cũng được.” Tâm lý bạn trai của Hình Khắc Lữ được thỏa mãn, cúi người hôn lên mặt cô một cái.

Cả hai người chơi đùa bên ngoài tới tối, sau đó mới đến Hình phủ giải quyết vấn đề ăn uống.

Không nhìn thấy Dao Dao, Mễ Kha túm tay áo Hình Khắc Lữ hỏi: “Dao Dao và Lý Niệm thế nào rồi?”

Hình Khắc Lữ nhún vai: “Cách mạng chưa thành công, đồng chí Lý Niệm cần cố gắng nhiều hơn nữa.”

Mễ Kha than thở: “Xem bộ dáng như vậy đúng là trận đánh trường kì ác liệt.”

“Không vấn đề.” Hình Khắc Lữ vuốt tóc cô: “Đàn ông theo đuổi phụ nữ da mặt phải dày, da mặt mỏng không làm nên chuyện. Hơn nữa Dao Dao bây giờ cự tuyệt anh ta, theo như tình cảm của Dao Dao đối với Lí Hằng cũng không dễ dàng tiếp nhận người khác, cho nên chỉ cần Lý Niệm cố gắng chịu đựng, bắt được vào tay là chuyện sớm hay muộn.” Sau đó lấy ánh mắt có ý bảo quản lý tới, anh hỏi: “Lý Niệm trong khoảng thời gian này có đến không?”

“Không sai biệt lắm, so sánh với thẻ chấm công còn chính xác hơn.” Quản lý trả lời thành thật: “Bây giờ đang ở trên phòng ăn cơm với quản lý Dao.”

Hình Khắc Lữ gạt đầu một cái, sau đó hả hê nhìn Mễ Kha, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: “Không biết lúc nào thì giống chúng ta, củi khô gặp lửa bốc cháy.”

Mễ Kha lườm anh, khề sằng giọng: “Đừng tưởng ai cũng lưu manh như anh.”

Hình Khắc Lữ chỉ mỉm cười không nói.

Củi khô bốc lửa tất nhiên là hơi khoa trương, chỉ là Lý Niệm bị bức đến sắp điên là thật. Sau việc bị thương lần trước, Lý Niệm xác định trong lòng Hình Khắc Dao không phải là hoàn toàn không có anh, cần một câu nói của cô quả thật so muốn lấy mạng anh còn khó hơn. Không còn kế sách nào, anh bị huynh đệ tốt “xúi giục” làm bộ vô ý nói có người muốn giới thiệu bạn gái cho anh, vốn hi vọng Hình Khắc Dao có thể có chút phản ứng, kết quả cô có phản ứng, lạnh nhạt nói: “Vậy thì gặp mặt, xem có hợp với anh không” Khi đó “bộp” một tiếng, anh vút chiếc đĩa xuống bàn.

Hình Khắc Dao thấy anh đột nhiên tức giận sở hãi theo bản năng co người lại, không đợi cô nói nữa, Lý Niệm nắm chặt cổ tay cô, từng chữ từng câu cực kì tỉnh táo: “Gặp mặt? Em cứ như thế vội vã đẩy anh ra ngoài thật sao? Hay là anh biểu đạt tâm ý chưa đủ khiến em không hiểu? Hình Khắc Dao, em có thể hay không dừng cảm một chút? Hay là em cảm thấy anh căn bản không đáng giá để em bước lên một bước? Không cần nói em yêu anh trai anh đến như thế nào, càng đừng dùng thân phận chú của Hành Hành mà phủ nhận anh, nếu như anh ấy vẫn còn, nếu như hai người kết hôn, anh làm sao có thể ở đây cùng em nói những lời này?!”

Vậy mà tất cả cũng chỉ là nếu như...!

Lí Hằng mất đi là sự thật đau lòng nhất, cho dù ai cũng không có khả năng thay đổi.

Hình Khắc Dao làm sao không hiểu, nhưng... cúi đầu, nước mắt rơi xuống, cô ghen ngào: “Lý Niệm, em... sợ.”

Từ sau lần cô xảy ra tai nạn xe cộ bị thương, Lý Niệm cũng không giống như trước ẩn nhẫn, quan tâm đối với Hình Khắc Dao, anh biểu hiện như đó là chuyện kinh thiên địa nghĩa, không hề kiêng dè. Nhất là vào mười lăm tháng giêng đi đến nhà cô, càng có ý muốn nói rõ với Hình Khắc Dao muốn chăm sóc nửa đời sau của cô, Hình Khắc Dao trải qua năm năm kiên trì toàn quân tan rã, kể từ khi đó, anh càng cấp tốc lui giũ. Nhưng càng muốn tháo phòng bị trong lòng xuống, càng sợ quan hệ chị dâu, em chồng khiến anh bị người ngoài chỉ trích, càng sợ nghề nghiệp cảnh sát của anh phía sau ẩn núp tử vong nguy hiểm tính mạng.

Tất cả, tất cả đều làm cho Hình Khắc Dao chùn bước. Trước mặt tình yêu, Lý Niệm lại có một loại chấp niệm. Nhìn người con gái hiền lành, dịu dàng, xinh đẹp, lại kiên định trước mắt, khiến cho anh không thể không có cô. Kể cả cô cả đời đều yêu anh trai Lí Hằng, anh cũng không quan tâm. Chỉ cần cô nguyện ý ở cạnh anh, cho anh chăm sóc và bảo vệ, Lý Niệm sẽ cam tâm tình nguyện.

Nhìn gương mặt đầy nước mắt của Hình Khắc Dao, Lý Niệm không nhịn được, ôm cô vào trong ngực, anh giọng nói khàn khàn: “Xin lỗi Dao Dao, anh không nên ép buộc em. Anh đồng ý sẽ chờ đợi em, dù là cả đời, chỉ là... em có thể hay không đừng đẩy anh ra xa? Để anh chăm sóc anh, chăm sóc Hành Hành, anh còn là chú của Hành Hành...”

Người đàn ông từ trước đến giờ luôn cao ngạo, giờ phút này lại nhỏ giọng cầu xin, Hình Khắc Dao làm sao lại không động tâm?

Mặt chôn sâu vào ngực anh, cô khóc không thành tiếng.

Nghe tiếng khóc của em gái, cùng lời nói dịu dàng an ủi của Lý Niệm, Hình Khắc Lữ đứng ở ngoài cửa có cảm giác như trút được gánh nặng.

60. Chương 60

Chuyện của Hình Khắc Dao và Lý Niệm, có lẽ chỉ cần một chút cơ hội nữa là có thể được hạnh phúc, có lẽ phải cần... thời gian. Mặc dù Hình Khắc Lữ không nghĩ dùng thời gian để chứng minh cho tình yêu, nhưng đối với tình yêu khắc sâu trong lòng của Hình Khắc Dao, để cho em gái có thể hoàn toàn tiếp nhận thân phận đặc biệt của Lý Niệm, đây không phải là chuyện một sớm một chiều.

Nhưng mà khi kết cục đã xác định được rõ ràng, thì quá trình gian khổ đó cũng không đến nỗi quá gian nan không thể chịu đựng được. Hơn nữa khi Hình Khắc Dao không hề đề cập tới việc Lý Niệm đi xem mắt, thì Lý Niệm cảm thấy hạnh phúc chỉ còn cách anh một bước chân.

So sánh với Lý Niệm không dễ dàng, Hình Khắc Lữ cũng không nhẹ nhàng. Dục vọng giống như lửa cháy lan ra khắp đồng cỏ, không cách nào dập tắt, kể từ sau khi có quan hệ tiếp xúc thân mật với cô, anh bộc phát vội vàng muốn Mễ Kha làm vật phẩm quân dụng dành riêng cho anh. Phát huy trọn vẹn đặc điểm quân nhân, nhanh, chính xác, mạnh mẽ, Hình Khắc Lữ trở về doanh trại viết báo cáo kết hôn, thậm chí còn chưa tới xin phép Mễ Ngật Đông.

Thời điểm nhận được điện thoại của Hình Khắc Lữ, Hách Nghĩa Thành đang cùng Hạ Nhã Ngôn thử áo cưới, đồng chí tham mưu trưởng tâm tình thật tốt trêu ghẹo: “Tôi đoán một chút, sẽ không giống như Hạ Hoàng Huân để cho tôi thúc giục bộ chính trị nhanh chóng xác minh chứ?”

Bị hiểu rõ tâm tư, Hình Khắc Lữ mỉm cười: “Lão đại anh biết, em cần pháp luật bảo hộ, càng nhanh càng tốt.”

Hách Nghĩa Thành thuận miệng mắng: “Khốn kiếp.” Sau đó giáo huấn anh: “Trình tự cũng không hiểu, báo cáo kết hôn đưa lên sao? Chờ Mễ Kha trở về gửi báo cáo rồi nói.”

Hình Khắc Lữ tất nhiên là hưng phấn hơi quá, nghe vậy nói: “Lệ Hành nói cho em biết, đến giai đoạn này nên mời anh xuất mã.”

Bắt đầu trị cậu ta? Hách Nghĩa Thành không nhịn được cười: “Cậu ta chính là muốn cậu bị tôi mắng.”

Vừa cúp máy đã thấy Hạ Nhã Ngôn mặc áo cưới giống như công chúa bước ra ngoài, nghiêng đầu nhìn Mễ Kha đang giúp cô sửa tóc, cô hỏi: “Hình Khắc Lữ à?”

Không thể trả lời, nhìn chằm chằm vào vị hôn thê, ánh mắt Hách Nghĩa Thành trở nên nóng bỏng, tiến đến một bước cầm tay Hạ Nhã Ngôn, đường đường đồng chí tham mưu trưởng lúc này lại sững sờ một hồi lâu, vụng về nói: “Đẹp!”

Hạ Nhã Ngôn cong môi, hơi sáng giọng: “Giống người ngọc.” Sau đó xoay người sang chỗ khác, cố ý hỏi anh: “Như vậy nhìn cũng được sao?”

Thấy lưng của cô trắng trợn bại lộ trong không khí, Hách Nghĩa Thành lập tức thu hồi lại câu khen ngợi vừa nãy, nhíu mày: “Thiết kế như vậy là sao? Đây là tiết kiệm vải vóc cho anh à?” Thấy Mễ Kha cười trộm, anh nghiêm mặt: “Cũng biết cười, thử mặc một bộ như vậy cho Hình Khắc Lữ nhà em nhìn, xem cậu ta có xé ngay tại chỗ không. Đi, giúp Nhã Ngôn thay bộ khác.”

Hạ Nhã Ngôn không thèm nghe theo lời anh, nhìn vào gương: “Em thích cái này. Chỉ là hông hơi mập một chút, nếu gầy đi một tí...”

“Còn gầy?” Hách Nghĩa Thành ánh mắt khóa trụ eo nhỏ của cô: “Còn có thể thử được sao?”

Mặc kệ có thở được hay không, dù sao Hạ Nhã Ngôn nói thích, tóm lại Hách Nghĩa Thành sẽ thỏa hiệp. Cho nên dù phê bình áo cưới đó phần lưng khôu gợi nhưng hôn lễ hôm đó Hạ Nhã Ngôn vẫn mặc trên người.

Khi Hạ Nhã Ngôn xinh đẹp từng bước từng bước đi qua cổng hoa, khi Hách Nghĩa Thành bàn tay mềm mại của vợ, khi Mục Khả trong hội trường hôn lễ đánh bản nhạc quân hành, đôi vợ chồng mới cưới, không hẹn mà nhớ tới lần đầu quen biết...

Sáu năm trước tỷ võ toàn quân chuẩn bị kết thúc, Hách Nghĩa Thành chuẩn bị chạy nước rút thì vết thương trên đùi bị đau, chỉ nghe “răng rắc” một tiếng thân thể của anh bị ngã xuống. Sau khi tới bệnh viện thì Hạ Nhã Ngôn mặc áo blouse trắng tinh tảo sắp xếp giúp anh kiểm tra.

Sau khi xem phim chụp, Hạ Nhã Ngôn liếc nhìn Hách Nghĩa Thành, giao phó ý tá: “Chuẩn bị phẫu thuật.”

“Phẫu thuật?” Hách Nghĩa Thành không ngờ lại nghiêm trọng như thế: “Ngày mai còn có một buổi tỷ võ, tôi...”

Không đợi anh nói xong Hạ Nhã Ngôn đã cắt lời, cô lấy ánh mắt khiển trách nhìn anh: “Ý của anh là ngày mai còn tham gia luận võ?” Thấy Hách Nghĩa Thành gật đầu, sổ tay ghi bệnh trong tay cô “bốp” một tiếng vỗ lên trên bàn: “Bắp thịt vận động mạnh bị tụ huyết, nguyên nhân không thể tiếp thu được vận động nên xảy ra chấn động, ngoại lực trực tiếp tác động đến xương cốt, dẫn tới nứt xương, không phẫu thuật, sẽ bị tàn phế. Anh xác định còn muốn đi tham gia luận võ?”

Hách Nghĩa Thành kiên trì nói: “Cô chỉ cần giảm đau cho tôi, cảm ơn!”

Hạ Nhã Ngôn tháo khẩu trang xuống, gương mặt xinh đẹp hàm chứa giận dữ, giơ tay chỉ chỉ vào cầu vai lấp lánh ánh sáng của anh: “Ra lệnh cho tôi sao đồng chí trung tá?” Thấy anh cố chấp không lên tiếng, cô lời nói cũng không kiêng dè: “Đến bệnh viện, đừng nói trung tá, tướng quân cũng phải nghe tôi: Xoay mặt nhìn về phía một quân sĩ, cô hỏi: “Ai kí tên?”

Là thuộc hạ của Hách Nghĩa Thành, binh sĩ trẻ tuổi tất nhiên là không dám kí tên. Mà theo quy định bệnh viện, không có người nhà kí tên không thể làm phẫu thuật. Hạ Nhã Ngôn bất đắc dĩ đem tình huống nói cho lãnh đạo, sau khi thủ trưởng Hách Nghĩa Thành đồng ý, cô trực tiếp đẩy người vào phòng phẫu thuật.

Sau cuộc phẫu thuật, Hách Nghĩa Thành hỏi: “Nếu như thủ trưởng của tôi không đồng ý?”

Hạ Nhã Ngôn cúi đầu lật xem sổ ghi bệnh, không ngẩng đầu: “Vậy tôi sẽ kí thay!”

Hách Nghĩa Thành đang tức giận về việc luận võ, nghe vậy châm chọc: “Lá gan cô khá lớn!”

Hạ Nhã Ngôn cầm sổ ghi bệnh gõ gõ vào chân trái khỏe mạnh cầu anh: “Tôi không can đảm anh đã thành người què rồi.”

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng rời đi của cô, Hách Nghĩa Thành vung tay hất đổ cốc nước đầu giường.

Khi đó quen biết có thể nói kích tình bắn ra bốn phía. Sau đó bởi vì Mục Khả và Hạ Hoàng Huân yêu nhau, vẫn là tràn ngập mùi thuốc súng. Vậy mà quanh đi quẩn lại đã sáu năm, bọn họ vẫn ở cùng một chỗ. Làm cho người ta không khỏi cảm thán: đúng là số mệnh.

Ánh nắng tháng năm rực rỡ, tình yêu của Hách Nghĩa Thành và Hạ Nhã Ngôn đã tu thành chánh quả. Đeo nhẫn cho cô, trong nháy mắt anh rõ ràng thấy được khóe mắt cô ngập nước, lấy tay lau nhẹ nước mắt cho cô, Hách Nghĩa Thành nghẹn ngào: “Từ giờ trở đi, vất vả cho em phải gánh vác trọng trách quân tấu. Nhã Ngôn, cảm ơn.”

Hạ Nhã Ngôn khóe mắt rưng rưng, khẽ cười: “Mặc kệ con đường phía trước chông gai thế nào, em nguyện ý ở bên cạnh anh.”

Một câu nói, hàm chứa tâm ý kiên định. Cảm động tất cả những người có mặt ở đây, tiếng vỗ tay như sấm vang lên, Hách Nghĩa Thành ôm cô đầu mới vào trong ngực, cuộc đời anh bây giờ bắt đầu một cuộc hành trình mới.

Thấy Mễ Kha cảm động đến nước mắt lưng trong, Hình Khắc Lũy vừa giúp cô lau nước mắt vừa cảm thán: “Cố gắng đuổi theo rốt cuộc vẫn chậm, từ cầu hôn đến kết hôn cũng bị vượt qua, những gì tốt một chút đều

bị bọn họ dùng, anh hùng như anh còn đất dụng võ sao?” Nấn nấn tay Mễ Kha, anh ăn vạ nói: “Bảo bối, anh áp lực rất lớn.”

Mễ Kha hít hít mũi: “Tại anh tài nghệ không bằng người.”

Tài nghệ không bằng người? Bất kể là phương diện gì, kể cả phương diện kỹ thuật, Hình Khắc Lữ đều không thừa nhận không bằng người! Kể từ có thể chết không thể nhục, Hình Khắc Lữ bị Mễ Kha coi thường, sau khi bị bó hoa cô dâu đập trúng gáy, thì một mặt trong tiếng hoan hô của mọi người nhặt bó hoa lên một chân quỳ xuống, một mặt khác thì Mễ Kha thẹn thùng e lệ nhận bó hoa kéo anh đứng lên thì anh dưới tình thế bất buộc nói: “Em chờ!”

Người đàn ông này, phương thức biểu đạt tình cảm cũng khác so với người khác. May mắn Mễ Kha đã quen với ngôn ngữ biểu đạt điển hình này của anh, hiểu được anh đang nói sẽ cho cô một hôn lễ có lẽ không long trọng nhưng nghiêm túc, thật sự cầu hôn, nếu không biết còn tưởng anh đang tức giận muốn xử lý cô. Dù sao mặc kệ như thế nào, tâm của Mễ Kha đã giao phó cho anh, những thứ khác chỉ là hình thức, đối với cô, không hề quan trọng.

Sau buổi lễ kết hôn của Hách Nghĩa Thành và Hạ Nhã Ngôn, ngày phẫu thuật của Thẩm Gia Ngưng cũng tới gần. Bởi vì phải dẫn quân đi tập huấn, Hình Khắc Lữ không thể tự mình tới bệnh viện. Nhận được điện thoại của Mễ Kha là buổi tối, trong loa truyền đến tiếng khóc của Mễ Kha, anh theo bản năng cau mày: “Chẳng lẽ...”

Mễ Kha tiếng khóc mang theo âm thanh nức nở gấp rút nói: “Không phải.” Sau đó dùng sức dụi dụi hai mắt: “Phẫu thuật thành công.”

Hình Khắc Lữ hít sâu: “Bé ngọc, em khóc cái gì?”

Mễ Kha hốc mắt nóng lên, “Giải phẫu thuận lợi khối u cắt bỏ, nhưng khi giáo sư Lý còn chưa ra khỏi phòng giải phẫu, cô ấy đã...”

Hình Khắc Lữ có dự cảm không tốt, “Bệnh tim tái phát.”

Hồi tưởng lại Thẩm Gia Ngưng trong phòng kiểm tra bệnh tim tái phát Mễ Kha chân đã mềm nhũn. Hết sức đề lại tuyến lệ, cô thuật lại tình cảnh lúc ấy cho Hình Khắc Lữ. Hình Khắc Lữ mới biết trải qua mười mấy tiếng phẫu thuật, Thiệu Vũ Hàn mới trên đường ranh giới sống chết đoạt lại tính mạng của Thẩm Gia Ngưng. Khi Thẩm Gia Ngưng đưa vào phòng ICU, Thiệu Vũ Hàn bởi vì khẩn trương quá độ, ở trong phòng nghỉ hai tiếng mới hoàn hồn lại.

Khi thấy Thiệu Vũ Hàn trên mặt nở nụ cười mệt mỏi, vì công việc của Hách Nghĩa Thành, Hạ Nhã Ngôn ngay cả trăng mật cũng không đi, thiếu chút nữa bật khóc, cô muốn nói dù giải phẫu thất bại anh cũng không cần cảm thấy áy náy, bởi vì Thẩm Gia Ngưng từ trước đến giờ không phải là trách nhiệm của anh, nhưng lời vừa tới miệng, lại trở thành hai chữ: “Anh họ...”

Ánh mắt đầy tia máu nhìn về phía Hạ Nhã Ngôn, Thiệu Vũ Hàn vỗ vỗ vai cô: “Anh không sao.”

Chỉ ba chữ đơn giản, trách nhiệm lại có thể là ba mươi năm, hay còn lâu hơn. Hạ Nhã Ngôn không phải là có thể hoàn toàn hiểu được tâm trạng Thiệu Vũ Hàn, lúc Hạ Hoàng Huân biết được anh sẽ tiến hành phẫu thuật chỉ nhắc nhở cô: “Ủng hộ anh ấy là được, cái gì cũng đừng nói.”

Thân là huynh trưởng, Hạ Hoàng Huân hiểu rõ Thiệu Vũ Hàn, biết chuyện mà anh quyết định, không phải ai cũng dễ dàng khuyên được. Mà làm một người đàn ông, nhất là một người đàn ông trưởng thành, Hạ Hoàng Huân cho rằng: Chỉ cần Thiệu Vũ Hàn biết mình đang làm cái gì, là đủ rồi. Về phần kết cục giữa Thiệu Vũ Hàn và Thẩm Gia Ngưng, người khác không thể đoán trước.

Sau khi báo cáo kết hôn được phê chuẩn, Hình Khắc Lữ tiếp nhận nhiệm vụ mang binh ra ngoài tập huấn. Cho nên khi báo cáo kết hôn được phê chuẩn chuyển tới tay Mễ Kha thì trưởng ban Hình còn chưa kịp tới cửa bái phỏng ba vợ, Mễ Kha lấy hết dũng khí nói muốn cùng Hình Khắc Lữ kết hôn, Mễ Ngật Đông trở mặt ngay tại chỗ “Là hai đứa kết hôn? Con kết hôn? Chuyện lần trước coi như xong, lần này chuyện lớn như vậy, cậu ta không phải là cần phải tới cửa gặp mặt ba nói chuyện? Cậu ta rốt cuộc có hay không có thành ý?”

Mễ Kha bị ba rống giận, co rút bả vai, nhỏ giọng giải thích: “Anh ấy dẫn binh tập huấn ở bên ngoài, không ở trong thành phố, chờ huấn luyện kết thúc anh ấy sẽ tới.”

Mễ Ngật Đông nghe vậy tức giận: “Vậy chờ cậu ta tới hãy nói.”

Mễ Kha yên lặng đem báo cáo kết hôn thu lại, nhanh chóng trở về phòng gọi điện cho Hình Khắc Lữ. Biết đã chọc giận ba vợ, Hình Khắc Lữ sốt ruột nổi giận: “Không phải đã dặn sau khi nhận được báo cáo kết hôn, gọi điện cho anh trước, sao lại tự mình nói với ba hả?” Giáo huấn nàng dâu nhỏ xong, anh vội gọi điện cho ba vợ chịu tội, một giờ sau, tin nhắn gửi đến: “Thu phục!”

Mễ Kha không rõ ràng lắm Hình Khắc Lữ nói gì mà có thể dụ dỗ ba cô, tóm lại Mễ Ngật Đông không bởi vì cô tiền trăm hậu tấu mà tức giận, ngược lại ngày thứ hai Hình Hiệu Phong và Hạ Vũ Hồng tự mình tới cửa, thì giống như những bậc cha mẹ khác, nhiệt tình đối đãi.

Chờ khi Mễ Kha đem báo cáo kết hôn gửi đi thì Hình Khắc Lữ nhiệt liệt muốn mời cô chủ nhật tới căn cứ tập huấn gặp anh. Mễ Kha ban đầu không chịu, sợ anh hưởng đến anh, sau đó lại nghe anh nói thời gian huấn luyện bên ngoài kéo dài, muốn gặp mặt cùng cô thương lượng chuyện kết hôn, Mễ Kha mới miễn cưỡng đồng ý.

Thúc Văn Ba lái xe đưa Mễ Kha đi, đồng hành còn có tiểu Hạ. Mễ Kha rất tò mò vì sao tối hôm qua gọi điện tiểu Hạ còn mắng người nào đó không hiểu phong tình, hôm nay lại hai người cùng đi đến. Tiểu Hạ dường như tức giận vẫn chưa tiêu tan, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Thúc Văn Ba đang lái xe, giận dữ nói: “Mình là muốn cùng bạn đi tới điểm đóng quân dã ngoại, không liên quan tới anh ta.”

“Ai nói mình đi đóng quân dã ngoại?” Mễ Kha phản bác: “Mình cùng Hình Khắc Lữ thương lượng chính sự, sau đó buổi tối sẽ trở về.”

Tiểu Hạ ghét bỏ liếc cô một cái: “Để tâm một chút đi.”

Mễ Kha không hiểu ý cô, mãi đến khi đến điểm tập huấn mới phát hiện bị Hình Khắc Lữ lừa. Đoàn 5-3-2 huấn luyện sớm muộn không kết thúc, lại kết thúc đúng vào chiều nay. Nhìn các chiến sĩ rời khỏi, Mễ Kha nhào tới đánh anh: “Tập huấn kết thúc, anh lừa em tới làm gì?”

Hình Khắc Lữ mặc trang phục quân huấn, ôm chặt Mễ Kha, sau đó cánh tay có lực nâng cô lên cao rồi hạ xuống cười sang sảng tuyên bố: còn có thể làm gì, ăn em thôi!”

Trong tiếng kêu sợ hãi xen lẫn tiếng cười sắc bén của anh, Mễ Kha ôm sát cổ anh không buông tay.

Sau khi đùa giỡn, Hình Khắc Lữ và Thúc Văn Ba chuẩn bị làm cơm tối. Khi mùi thơm của dê nướng tỏa ra, Mễ Kha và Tiểu Hạ ăn ngấu nghiến. Ăn được một nửa tiểu Hạ đề nghị cùng Hình Khắc Lữ uống rượu. Thấy Thúc Văn Ba cúi đầu không nói, Hình Khắc Lữ đá bắp chân anh, sau đó dưới tình huống không được đáp lại, mơ hồ nhận ra, Hình Khắc Lữ chúc say tiểu Hạ.

Lúc Thúc Văn Ba đưa tiểu Hạ về lều trại nghỉ ngơi, Hình Khắc Lữ dẫn Mễ Kha đi dạo bên bờ sông.

Có lẽ là dã ngoại nên ánh trăng đêm đó cực kì sáng, cùng với ánh sáng của các ngôi sao trên bầu trời, khung cảnh ánh sáng đẹp lạ thường. Nhìn về phía chòm sao bắc đẩu thất tinh, nghe trong rừng âm vang tiếng kêu của côn trùng, tiếng ếch, tiếng dế, Mễ Kha cảm giác thật yên bình.

Xoay người chui vào trong ngực Hình Khắc Lữ, Mễ Kha kiễng chân hôn lên má anh: “Cám ơn anh cho em nhìn thấy bầu trời đêm đầy sao đẹp đến như thế này.”

Hình Khắc Lữ vuốt nhẹ chóp mũi cô, động tác hàm chứa sự cưng chiều, anh nói: “Em vui là được.”

Mễ Kha cười đến mặt mày cong cong hôn lên môi anh.

Nụ hôn vừa dứt, dưới ánh trăng sáng, sóng gợn lăn tăn, Hình Khắc Lữ thu lại ý cười, nghiêm túc nói: “Chuyện này, ánh trăng em cũng đã thưởng thức rồi, bây giờ nên tiến hành môn học kế tiếp rồi.”

“Môn học kế tiếp cái gì...” Khi bàn tay mềm mại của Mễ Kha bị nắm lấy, khi Hình Khắc Lữ một chân quỳ xuống, cả thế giới dường như yên tĩnh lại, chỉ còn giọng nói của anh:

“Mặc dù anh dáng dấp thật đẹp trai, cũng có chút bản lĩnh, nhưng cũng không phải là người tốt nhất. Nhưng anh yêu em, hơn nữa bảo đảm: đối với vợ trung thành như đối với Đảng, tuyệt đối không trêu chọc đào hoa. Cho nên bảo bối, sau ba mươi năm đùa giỡn, thừa dịp anh chưa biến thành ông lão, cầu xin em gạt đầu, để cho anh từ ông xã dự bị chuyển thành chính thức.”

Nói thật ra, lời cầu hôn của anh chẳng ra gì, hình thức cũng không sáng tạo, thậm chí trên người anh đều là quân huấn bản thủ dơ dáy, tất cả đều không phù hợp với ý nguyện, nhưng đây là phong cách hành sự của anh. Thêm nữa giọng nói của anh lại quá mức dịu dàng thận trọng, làm tim Mễ Kha không khống chế được đập nhanh hơn.

Từ trong ngực lấy ra chiếc nhẫn chuẩn bị từ sớm, Hình Khắc Lữ để trên đầu ngón tay Mễ Kha: “Em chê anh lời nói lưu manh, anh sửa; e không thích anh hút thuốc, anh cai; chỉ cần em đồng ý gả cho anh... anh tất cả nghe theo em. Bảo bối, em nguyện ý không?”

Nhìn người đàn ông đang chú tâm nhìn cô, Mễ Kha nước mắt từng giọt rơi xuống: “Hình Khắc Lữ.” Cô nhẹ giọng nhưng kiên định nhìn anh nói: “Ánh trăng đẹp như vậy, em nguyện ý cả đời cùng anh thưởng thức.”

Chậm rãi đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón áp út của cô, thì người quân nhân cường tráng cương quyết đó cũng cảm động muốn rơi lệ.

Đứng dậy, Hình Khắc Lữ ôm Mễ Kha vào trong ngực, hôn cô dịu dàng nói: “Mễ Kha, anh yêu em!”

Ánh sáng của khắp nơi trên thế giới gần như trong khoảng khắc bao phủ hai người.

Một tòa thành, hai người, nắm tay cả đời!

61. Chương 61

Biết Thẩm Gia Ngưng đang trong giai đoạn bình phục, Mễ Kha đi thăm cô.

Đứng ở cửa phòng bệnh, Mễ Kha nhìn thấy một cô gái ngồi trước cửa sổ, ánh sáng cuối ngày chiếu lên người cô, khiến cả người cô bao bọc ánh sáng màu vàng ấm áp. Gương mặt yêu tinh, nhẹ nhàng. Thiệu Vũ Hàn nghiêng người đứng cạnh cô, hình như nói chuyện gì với cô, nhưng cô vẫn im lặng.

Hình Khắc Lữ than thở: “Sau khi phẫu thuật tỉnh lại, vẫn là như vậy, không nói chuyện với bất kỳ ai.”

Mễ Kha suy nghĩ một chút: “Có lẽ cô ấy nhớ ra rồi.”

Hình Khắc Lữ gạt đầu: “Chị dâu Hạ Hi cũng nói như vậy.”

Mễ Kha như có điều suy nghĩ: “Cô ấy chắc không muốn để sư huynh biết cô ấy đã trải qua những chuyện gì.”

Hình Khắc Lữ lại nói: “Cái gọi là tình yêu không phải nông cạn như thế, không phải không đáng để dựa vào. Cô ấy đã trải qua những chuyện như thế, còn có cái gì khiến Thiệu Vũ Hàn không thể tha thứ?”

Mễ Kha nghiêng đầu nhìn anh: “Ai chẳng hi vọng luôn giữ những điều tốt đẹp trong mắt người mình yêu?”

“Cuộc sống không phải lúc nào cũng hạnh phúc, khi tốt đẹp, khi thiếu sót, phải dũng cảm đối mặt.” Hình Khắc Lữ bộ dáng giống như người cha sờ sờ tóc cô: “Nhất định phải từ trong thất bại đứng lên.”

Đạo lý như thế không sai, nhưng sự thật không chỉ một lần chứng minh, cuộc sống đem lại đau khổ và tổn thương trước mắt, có bao nhiêu người sau khi vấp ngã có thể đứng dậy. Mễ Kha may mắn vì có ba mẹ yêu thương che chở, lại có Hình Khắc Lữ nguyện vì cô che gió che mưa. Nhưng Thẩm Gia Ngưng, cô ấy có cái gì?

Giống như nháy mắt đã trưởng thành, Mễ Kha nhìn thẳng vào mắt Hình Khắc Lữ: “Giúp cô ấy một chút thôi.”

Cũng không xác định Mễ Kha có thể giúp được Thẩm Gia Ngưng hay không, nhưng Hình Khắc Lữ không hề hoài nghi Thẩm Gia Ngưng lúc này đúng là cảm thấy không còn đường nào để đi, cho dù thân thể đã khôi phục, nhưng vết thương trong lòng cũng từng chút hủy diệt cô.

Đêm mùa hạ mưa phùn, tiếng mưa rơi tí tách đem lại cảm xúc buồn bã. Sáng sớm mưa mới tạnh, bầu trời quang đãng, ánh mặt trời ấm áp đủ để sưởi ấm bất kì một trái tim lạnh lẽo nào.

Hình Khắc Lữ dưới thời tiết như vậy, đưa Thẩm Gia Ngưng tới nghĩa trang. Nhìn ảnh của Thẩm Chính, Thẩm Gia Ngưng vốn yên tĩnh trong ánh mắt lóe lên bi thương không che giấu.

Hình Khắc Lữ cũng cảm thấy đây là phương thức vô cùng tàn nhẫn nhưng anh vẫn lựa chọn: “Lúc đầu anh nghĩ rằng chú Thẩm đưa em đến doanh trại tìm anh, về sau mới phát hiện mọi người muốn tới bệnh viện lục quan.”

“Tình cảm vài năm không phải là giả, ở bên nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, nhưng trong lòng Hình Khắc Lữ luôn coi Thẩm Gia Ngưng là bạn gái của mình. Nhưng nói chia tay thì chia tay ngay lập tức, tình cảm của hai người trong lúc đó cũng chấm dứt. Mặc dù trong lòng không phục.” Hình Khắc Lữ ngồi xuống nhìn Thẩm Gia Ngưng trên xe lăn: “Bây giờ nghĩ thông suốt, Gia Nam nói không sai, nếu như lúc ấy lấy ra một phần mười tâm tư đối với Mễ Kha cho em, có lẽ sẽ không dẫn đến cục diện như ngày hôm nay.”

Trầm mặc một lúc, Hình Khắc Lữ chân thành nói: “Thật xin lỗi Gia Ngưng, trong khoảng thời gian quen nhau, đã không đối xử tốt với em.”

Ánh nắng ấm áp chiếu lên người Thẩm Gia Ngưng, ánh mắt của cô nhìn chăm chú vào Hình Khắc Lữ, nhưng không nói tiếng nào. Nhưng Hình Khắc Lữ lại bắt được ánh sáng lóe lên trong mắt cô, giống như là nói, cô tha thứ.

Có được sự đáp lại, Hình Khắc Lữ cũng có thêm mấy phần tin tưởng: “Như vậy Gia Ngưng, có phải hay không cũng nên nói tiếng xin lỗi?”

Mặc dù là cô có lỗi nhưng cũng không phải nguyên nhân gây ra cái chết của chú Thẩm. Còn Thiệu Vũ Hàn, cô lại gửi thiệp mời cho anh ta. Dù trong lòng đã chuẩn bị tâm lí nhưng khi đau đớn bị khơi dậy, cũng không thể thừa nhận. Bàn tay vì nắm chặt tay vịn xe lăn quá độ mà trắng bệch, ánh mắt của Thẩm Gia Ngưng dưới áp lực của Hình Khắc Lữ bỗng mờ mịt mông lung.

Ánh mắt so với lời nói càng thành thực, Hình Khắc Lữ cũng không cho phép cô tránh né anh lời nói sắc bén: “Muốn chia tay Thiệu Vũ Hàn, buộc Thiệu Vũ Hàn rời đi là vì người nào? Không muốn nói? Có thể, ai sẽ để ý trên thế giới này nhiều hơn một bí mật? nhưng Gia Ngưng phải hiểu, sống trên đời phải biết có chuyện nên làm, có chuyện phải gánh trách nhiệm. Chú Thẩm đã mất, dì Trầm bây giờ đã già, năm năm này đối với bà mà nói, so với năm mươi năm còn dài hơn, bà mất đi chồng, bây giờ em làm sao có thể nhẫn tâm để bà mất đi đứa con gái?”

Nếu như có thể, Thẩm Gia Ngưng nguyện thà mất đi trí nhớ. Như vậy cô không cần đối diện với cái chết của ba, khổ cảnh của mẹ, tình cảm của Thiệu Vũ Hàn. Mỗi một thứ đối với cô là ràng buộc là đau khổ.

Hình Khắc Lữ di chuyển xe lăn, bắt Thẩm Gia Ngưng phải nhìn anh: “Nói đi Gia Ngưng, thật sự không còn đường để đi sao? Trốn tránh cảm thấy thoải mái? Có biết hay không, em trốn tránh đối với Thiệu Vũ Hàn mà nói chính là hành hạ? Em không cần anh ta, anh ta vì sao lại phải đeo gánh trách nhiệm này trên người, bởi vì anh ta từng yêu em sao? Nếu như tình yêu chính là sai lầm vậy tại sao lại không tiếc tất cả trước mặt anh ta giữ gìn cái gọi là một phần tốt đẹp, tại, vì, sao?!”

Anh nặng nề nói bốn chữ cuối cùng giống như là xé rách bức màn che giấu của cô. Phòng tuyến vững vàng của Thẩm Gia Ngưng dưới thế tấn công mãnh liệt của Hình Khắc Lữ hoàn toàn tan rã, cô gần như hét chói tai, khóc rống lên, giống như người điên đánh vào thân thể Hình Khắc Lữ: “Cũng chỉ muốn sống trong thế giới của bản thân, tại sao lại ép? Tại sao lại ép? Tại sao, tại sao...”

Nghĩa trang an tĩnh bị tiếng kêu khóc của cô phá vỡ. Cái loại đau đớn giống như từng mũi kim đâm vào trong ngực, nội tâm đau triệt để, ở một nơi xa Thiệu Vũ Hàn lấy tay đè lên ngực, làm thế nào cũng không ức chế được nỗi đau đớn đang trào ra.

Thời tiết cuối hè có chút lạnh, gió thổi mạnh cuốn các lá cây rơi dưới đất bay toán loạn, không gian thanh tĩnh có vẻ tiêu điều. Thẩm Gia Ngưng trượt ngã khỏi xe lăn ngồi bệt xuống đất, ôm mặt khóc. Trong cổ họng như bị thứ gì chặn lại, ngay cả hô hấp cũng khó khăn. Mẹ Kha rốt cuộc không nhìn được, nhanh chóng quay lưng đi, khẽ ngắc đầu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, giống như đang giải phóng hết những đau thương trong mấy năm qua. Không biết bao lâu, lâu đến mức chân Mẹ Kha tê dại, tiếng khóc của Thẩm Gia Ngưng mới nhỏ lại.

“Những năm qua, giống như là giấc mơ, trong mơ toàn máu đỏ, còn tiếng quát tháo, tiếng phanh xe, rất muốn chạy nhưng những âm thanh đó như quẩn lầy không dứt được. Thường xuyên ở trong mơ thức tỉnh, nhưng khi tỉnh lại cảm thấy ngày tối quá, mà trước mặt lại là những gương mặt xa lạ, nên cảm thấy sợ.” Thẩm Gia Ngưng giọng nói bình tĩnh thuật lại, cái loại bình tĩnh mà thê lương đến bi thương: “Sau khi phẫu thuật thì không gặp phải những giấc mơ này, nhưng mỗi lần mở mắt lại nhìn thấy Thiệu Vũ Hàn mỉm cười quen thuộc, có ảo giác như tất cả mọi thứ dường như chưa từng thay đổi.”

“Cực kì hối hận, hối hận không nên sinh nhật đêm đó một mình đi uống rượu. Anh ấy chỉ là tạm thời có cuộc phẫu thuật, cũng là bác sĩ sao lại không thông cảm cho anh. Nhưng khi tỉnh lại thấy người đàn ông ở bên cạnh, đã biết tất cả quá muộn.”

“Hi vọng xa vời, Thiệu Vũ Hàn sẽ tha thứ, nhưng tên cầm thú cũng không buông tha.” Tầm mắt mơ hồ, Thẩm Gia Ngưng trong mắt dâng lên sương mù: “Hắn ta chụp ảnh, đe dọa phải quan hệ cùng hắn.”

Cho nên Thẩm Chính ngày đó trên đường bắt gặp một người đàn ông không phải là Thiệu Vũ Hàn, mà Hình Khắc Lũy lúc đi khuyên can Thẩm Gia Ngưng là lúc cô biểu hiện khác thường, bị áp lực và đe dọa.

“Muốn kiện hắn, còn muốn ở cùng Vũ Hàn. Trong lòng ôm hi vọng, nếu rời khỏi bệnh viện cơn ác mộng sẽ kết thúc. Lúc ấy cảm thấy may mắn vì chưa công bố với mọi người cùng Vũ Hàn yêu nhau.” Giống như không nói được nữa, Thẩm Gia Ngưng quay đầu nhìn về phía ngọn núi phía xa, dừng lại thật lâu: “Đã chuẩn bị nói với Vũ Hàn muốn đổi công việc thì lại, mang thai.”

Nước mắt không khống chế được rơi xuống, cô cười buồn bã: “Trong mắt Vũ Hàn, tôi là một cô gái tốt ‘băng thanh ngọc khiết’ nhưng thực tế...Không thể làm gì, cũng không có dũng khí đối diện, cuối cùng chỉ có thể giả say buộc anh phải chia tay.”

Nhưng điều Thẩm Gia Ngưng không ngờ tới là dù cô nói chia tay, nhưng khi đi trao đổi học tập anh vẫn gọi điện, gửi thư, vẫn mạnh mẽ nói: anh chờ cô, tâm ý của anh vì cô mà mở. Vì muốn anh chết tâm, cô đưa anh thiệp mời. Khi thư của anh không còn gửi đến, cô khóc cả đêm.

Không bao lâu sau, Thẩm Chính phát hiện cô có thai. Tức giận đau lòng, Thẩm Chính chỉ vào mặt con gái tuyệt vọng hỏi: “Là ai?”

Thẩm Gia Ngưng khi đó uống thuốc phá thai, mơ hồ cảm thấy đau đớn, cô nhin đau nói: “Không cần ba phải quan tâm.”

Thẩm Chính vô cùng tức giận nhưng không hạ được quyết tâm không để ý tới con gái, thấy sắc mặt cô trắng bệch, suy yếu vội đưa đến bệnh viện lục quân. Thẩm Gia Ngưng tất nhiên không chịu, nhưng sức cô không chống lại được sức mạnh của Thẩm Chính, bị ôm lên xe. Vừa gặp Thẩm Gia Nam tan học về, nhìn ba và chị cãi nhau cô chạy theo lên xe an ủi Thẩm Gia Ngưng.

Trên đường đi xảy ra tranh chấp, sắp tới bệnh viện lục quân thì có một chiếc xe ngựa lao ra, Thẩm Chính vốn là không tập trung không kịp phản ứng, nên xảy ra tai nạn. Nhưng trong một giây nguy cấp kia, bản năng của người cha ông bẻ tay lái, khiến cho hai con gái không bị đụng quá mạnh. Cứ như thế, Thẩm gia gặp biến cố nghiêng trời lệch đất.

Lỗ Tấn từng nói: sinh tối đại đích bi ai mạc quá vu mộng tỉnh chi hậu vô lộ khả tẩu (*) Một biến cố lớn như thế đột nhiên xuất hiện. Có lẽ phụ tử liên tâm, sau khi Thẩm Gia Ngưng hôn mê tỉnh lại thì không cần nói gì cũng biết vĩnh viễn mất đi Thẩm Chính.

(*): mình không hiểu rõ lắm chắc đại ý đau thương lớn nhất trong sinh mạng đó là sau khi tỉnh mộng lại phát hiện mình không còn con đường nào để đi, nhưng vì sợ ed không chính xác nên sẽ để nguyên văn hán việt câu này, mọi người biết thì chỉ giúp nhé, cảm ơn nhiều).

Còn sống lại trở thành một loại đau khổ, còn sống thanh tỉnh chính là đau càng thêm đau.

Một ngày kia, thế giới của Thẩm Gia Ngưng hoàn toàn sụp đổ.

Thật ra thì trong lòng cũng dự đoán nhiều tình huống, nhưng sự thật bày ra trước mắt, Hình Khắc Lữ vẫn cảm thấy chưa chuẩn bị tốt, anh liên tục hít sâu sau đó hỏi: “Là ai?” đối diện với vẻ mặt trầm mặc của Thẩm Gia Ngưng, anh lấy giọng điệu khẳng định: “Là bệnh viện lực quân.”

Tất nhiên không phải tự dưng suy đoán. Có thể khiến Thẩm Gia Ngưng e ngại như vậy, tất nhiên là người mà cô và Thiệu Vũ Hàn đều biết, nếu không cô ấy cần gì phải từ chức trốn tránh? Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một hình ảnh, Hình Khắc Lữ hỏi cô: “Có phải Phó Bột Viễn?”

Thẩm Gia Ngưng sắc mặt thay đổi.

Quả nhiên là hắn ta. Hình Khắc Lữ một quyền đánh xuống mặt đất: “Khốn kiếp!”

Chuyện rốt cuộc cũng rõ ràng, những ẩn tình không biết, những điều không hợp lý cuối cùng cũng có đáp án. Thật ra thì hiểu Thẩm Gia Ngưng không muốn Thiệu Vũ Hàn biết nhưng Hình Khắc Lữ không cách nào giấu diếm. Sau đó anh nói cho Thiệu Vũ Hàn, “Cái gì cũng đừng nói, nhưng đừng cái gì cũng không làm.”

Thiệu Vũ Hàn ngồi trong phòng làm việc cả đêm. Ngày hôm sau, sáng sớm anh đi vào phòng bệnh của Thẩm Gia Ngưng, giọng nói nhẹ nhàng: “Tối hôm qua em ngủ ngon không? Có đói bụng không, anh mang cháo trắng em thích ăn nhất cùng chút đồ ăn...” Vừa nói vừa để bình giữ nhiệt lên trên bàn, sau đó múc cháo và đồ ăn cho Thẩm Gia Ngưng. Biểu hiện giống như bình thường, giống như anh cái gì cũng không biết.

Ánh mắt nhìn vào bóng dáng cao lớn của Thiệu Vũ Hàn, Thẩm Gia Ngưng nhẹ nhàng nói: “Cám ơn!”

Từ khi bọn họ gặp lại tới giờ, đây là câu nói đầu tiên Thẩm Gia Ngưng nói với anh. Thân hình Thiệu Vũ Hàn hơi khựng lại, đáy mắt trầm mặc có chút ẩm ướt. Mất một lúc lâu anh mới tìm lại được âm thanh của mình. Nhẹ nhàng cầm tay cô, anh đáp lại: “Không cần.”

Một giây tiếp theo nước mắt nóng bỏng rơi trên mu bàn tay anh, chạm đến tim anh, khiến anh đau nhói.

Ôm chặt cô vào trong ngực, Thiệu Vũ Hàn cảm giác được cô còn có điều muốn nói, nhưng cuối cùng cô chỉ đưa tay ôm ngang hông anh. Ôm bằng tất cả tình yêu, có lệ thuộc, có quyến luyến.

Tưởng rằng đây sẽ là kết cục cuối cùng, nhưng lúc Thiệu Vũ Hàn chuẩn bị động thủ với Phó Bột Viễn thì Thẩm Gia Ngưng lặng yên không một tiếng động rời đi. Phòng bệnh trống không, chỉ để lại cho thư cho Hình Khắc Lữ, và Thiệu Vũ Hàn, thì không có bất kì dấu vết nào của cô.

Lữ tử:

Rung động tuổi trẻ, bởi vì ngu ngốc không biết quý trọng, khiến đáng lẽ sẽ có thể có được hạnh phúc lại bị vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Đã hiểu, trải qua khoảng thời gian năm năm, không cần nói xin lỗi. Vì vậy chỉ có thể cảm tạ và cáo biệt, cảm ơn đã chăm sóc cả gia đình của em. Không cách nào báo đáp, chỉ có thể bảo đảm: trong cuộc sống tương lai, sẽ chịu trách nhiệm, sẽ không trốn tránh.

Mẽ Kha rất là may mắn, được gặp gỡ và yêu anh.

Chúc hai người hạnh phúc.

Gia Ngưng.

Vũ Hàn:

Lữ tử hỏi: “ Nếu như tình yêu chính là sai lầm vậy tại sao lại không tiếc tất cả trước mặt anh giữ gìn cái gọi là một phần tốt đẹp?!” Cho đến một phút kia mới hiểu được: tha thứ, không phải là hi vọng xa vời.

Đáng tiếc số mạng không thể thay đổi, không thể quay lại thời gian năm năm trước để làm lại từ đầu. Từng ngẫm bị thế giới vứt bỏ nhưng thật ra, là tự mình vứt bỏ. Anh ấy nói không sai, dù không phải người yêu

cũng là bằng hữu. May mắn bây giờ đã hiểu: biện pháp sửa chữa sai lầm không phải là trốn tránh, mà là đền bù.

Mặc dù có thể gương vỡ lại lành, nhưng, sau biến cố này, chúng ta không thể đi chung một con đường. Thay vì chấp nhận không bằng chúc anh được hạnh phúc.

Đừng lo lắng, tin tưởng, sau khi được sống lại lần thứ hai, em có thể tự mình đứng lên.

Nếu sau này có một ngày nghe được có một bác sĩ không biết tên hành y cứu người, thì có lẽ sẽ hiểu.

Vũ Hàn, cảm ơn vì đã từng yêu em.

Mong tất cả mọi người mạnh khỏe!

Gia Ngưng.

Cứ như vậy, Thẩm Gia Ngưng, chặn hết tất cả đường lui, dứt khoát vẫy tay chào tạm biệt với bọn họ. Cô lựa chọn phương thức rời đi, không phải là giữ lại. Thật ra sau khi tỉnh lại, đối với chuyện xưa ai có thể hiểu rõ hơn cô? Từng hi vọng có thể quay lại nhưng cuối cùng chỉ có thể là khách qua đường. Mà cô lại quyết định lần nữa lên đường, tiếp tục cuộc hành trình của người lữ khách.

Đối với Hình Khắc Lữ, được gặp gỡ anh, đó là những năm tháng tốt đẹp may mắn của Thẩm Gia Ngưng.

Đối với Thiệu Vũ Hàn, cô thật sự muốn quên, nhưng trong lòng vẫn khắc sâu.

Kết cục như vậy thật khiến người khác thổn thức. Mễ Kha cũng không nhịn được hỏi: “Thật sự như vậy sao? Vậy sư huynh biết làm thế nào?”

Đất nước rộng lớn, Thẩm Gia Ngưng quyết định biến mất, Thiệu Vũ Hàn biết đi đâu tìm cô.

Hình Khắc Lữ chỉ có thể nói: “Đã đi đến bước này, ở cùng nhau hay không không phải điều quan trọng nhất, chỉ cần trong lòng Gia Ngưng vui vẻ, Thiệu Vũ Hàn cũng sẽ không đau khổ.”

Câu chuyện của Thẩm Gia Ngưng kết thúc như vậy, chuyện về thành phố A vẫn còn tiếp tục.

Sau khi kết thúc công việc chữa bệnh từ thiện, trở lại vị trí công tác, Mễ Kha không còn là bác sĩ thực tập, mà giống như Hạ Nhã Ngôn một mình độc lập khám chữa cho bệnh nhân.

Phòng khám bệnh người bệnh rất đông, mặc dù khám bệnh ỗi người chỉ mấy phút, cũng sẽ mệt mỏi và kiệt sức. Nhưng mà trên môi của Mễ Kha vẫn thủy chung mỉm cười.

Nhìn thời gian, Mễ Kha ngẩng đầu hỏi: “Còn bệnh nhân không?”

Hứa Nghiên San thần bí nói: “Còn, hình như là còn một con, đi xem một chút.”

Mễ Kha bật cười: “Cái gì một con, giống như gọi heo.”

Hứa Nghiên San lộ đầu ra ngoài liếc mắt nhìn, xoay người: “Đã vào rồi.”

Mễ Kha còn tưởng là người bệnh, nhìn ra cửa mỉm cười.

Người nào đó mặc thường phục đi vào, nhìn vào mặt cô giáo huấn: “Cười, cười, cười, khám bệnh hay bán rẻ tiếng cười?”

Mễ Kha khẽ cau mày: “Sao anh lại đi vào? Còn chưa tan ca, ở bên ngoài chờ một chút.”

“Tại sao lại phải chờ bên ngoài?” Hình Khắc Lữ kéo ghế ngồi trước mặt cô, đặt số lên bàn, “Bác sĩ Mễ, tiểu gia tới khám bệnh.”

Mễ Kha nhìn số trên bàn, đánh anh một cái: “Rảnh rồi quá không có việc gì làm sao lại đi lấy số!”

Mễ Kha thấy anh cố ra vẻ bị bệnh, không nhịn được nói: “Trái tim không thoải mái, chuyển sang phòng sư huynh bên kia đi.”

Hình Khắc Lữ rên lên một tiếng, kéo tay cô: “Có nàng dâu nhỏ là đủ rồi.” Sau đó hôn lên mặt Mễ Kha một cái.

Mễ Kha đẩy anh ra: “Chú ý hình tượng, đang giờ làm việc.” sau đó lúng túng nhìn ra phía ngoài sợ bị nhìn thấy.

Hình Khắc Lữ hạ thấp giọng, nhại lại giọng điệu của cô: “Chú ý hình tượng, đang giờ làm việc.” Sau đó siết chặt cằm nhỏ của cô, ra mệnh lệnh: “Thay quần áo, về nhà.”

62. Chương 62

Sau đêm tân hôn, Hách Nghĩa Thành ngay cả thời gian nghỉ kết hôn cũng không nghỉ ngơi, vội vàng chạy về sư bộ. Sau đó các doanh trại nhận được lệnh tử võ toàn quân.

Lần tử võ này, yêu cầu mỗi đoàn tự chọn người đại diện, tới Bắc Kinh tham gia tử võ. Mệnh lệnh hạ xuống, các binh sĩ bắt đầu khẩn trương. Từ cấp đoàn, đến sư bộ, rồi đoàn đội, từng cấp bậc bắt đầu lựa chọn ra mười lăm người tiến hành huấn luyện. Trong đó mười chiến sĩ đại diện cho đoàn đội dự thi, còn năm người dự bị.

Hình Hiệu Phong khi thấy danh sách không nén được hưng phấn gọi điện thoại cho vợ: “Lữ tử trúng tuyển là người đầu tiên trong danh sách.”

Hạ Vũ Hồng vừa đau lòng lại khó tránh khỏi vui mừng: “Con trai ngày càng có tiền đồ, càng lúc càng giống.”

Hình Hiệu Phong nghe thế mỉm cười, nghĩ thầm vợ muốn khen ngợi thì cứ nói thẳng nhưng ngoài miệng lại nói: “Cũng không nhìn xem một chút là con trai của ai.”

Hạ Vũ Hồng sáng giọng: “Cũng đúng, nên nhà người ta mới không chịu gả con gái cho.”

Hình Hiệu Phong hừ một tiếng: “Quân lệnh trạng cũng đã lập, Mễ Ngật Đông còn có thể đổi ý sao?”

Nhắc đến quân lệnh trạng, Hạ Vũ Hồng tức giận: “Đó là với điều kiện Hình Khắc Lữ phải chiến thắng. Ngộ nhỡ con trai thua? Đừng quên đây là tử võ toàn quân, không phải là ở nhà.”

Hình Hiệu Phong nghiêm mặt: “Không thắng được xem tôi làm sao thu thập thành nhóc.”

Hạ Vũ Hồng giọng nói cứng rắn: “Vậy thì đi ngủ phòng khách.”

Hình Hiệu Phong lúc này “hành quân lặng lẽ.”

Nói tới quân lệnh trạng, nhớ tới chuyện cũ. Hình Khắc Lữ lập quân lệnh trạng không phải với doanh trại mà với ba vợ Mễ Ngật Đông. Sau khi có quan hệ thân mật với Mễ Kha, Hình Khắc Lữ bày tỏ với Mễ Ngật Đông muốn cưới Mễ Kha, tất nhiên anh cũng không dám không tuân theo quy định. Vốn nghĩ là khảo nghiệm đã thông qua, dù sao tình cảm của Mễ Kha và anh cũng đã từ dưới đất mà leo lên được trên mặt đất, hướng hồ đối với chuyện Mễ Kha qua đêm ở bên ngoài Mễ Ngật Đông cũng có vẻ ngầm đồng ý, không ngờ được lại bị bác bỏ lời khẩn cầu: “Kha Kha còn nhỏ không hiểu chuyện, không vội kết hôn.”

Hiểu ba vợ luyện tiết con gái, Hình Khắc Lữ không dấu vết cầm tay Mễ Kha: “Bác Mễ đừng quá lo lắng. Kha Kha thiện lương, đơn thuần con sẽ che chở bảo vệ cô ấy cả đời, sẽ cưng chiều cô ấy giống như cưng chiều đứa bé, dùng hết khả năng đem lại hạnh phúc cho cô ấy, không liên quan tới việc cô ấy có hiểu chuyện hay không.”

Ánh mắt kiên nghị, nghiêm túc, lời nói đơn giản nhưng lại khiến người ta xúc động. Mễ Ngật Đông cảm nhận được thành kính của anh. Nhưng ông vẫn kiên trì: “Nghe Kha Kha nói cậu muốn tham gia tử võ toàn quân? Dự sau khi tử võ sẽ bàn lại.”

Tất nhiên không phải thật sự muốn Hình Khắc Lữ lấy giải vô địch tử võ toàn quân làm sinh lễ, nhưng Mễ Ngật Đông muốn nhìn thấy: Đối với việc kết hôn với Mễ Kha, Hình Khắc Lữ có bao nhiêu kiên định cùng quyết tâm. Nói chính xác, ông muốn khảo nghiệm người đàn ông muốn kết hôn với hòn ngọc quý ông nâng niu hai mươi bốn năm.

Hình Khắc Lữ lại cho rằng đây là một loại khích lệ. Anh hứa hẹn: “Bác Mễ, bác yên tâm, bước này nhất định có thể vượt qua.”

Quân lệnh trạng tạm thời chấm dứt, nhiệm vụ trước mắt của Hình Khắc Lữ là tham gia tập huấn. Căn cứ quân khu ra lệnh, lần này tập huấn do Tham mưu trưởng Hách Nghĩa Thành phụ trách, Tham mưu trưởng Lê Hành đoàn 5-3-2 trực tiếp huấn luyện chính, còn có hai người trợ giáo được lựa chọn trong một ngàn người hỗ trợ.

Thời gian eo hẹp, nhiệm vụ nặng nề, Lê Hành cả đêm đề ra phương án, đối với mười lăm đội viên tiến hành tập huấn quân sự, đội nhóm, bắn tỉa, ném lựu đạn, và vũ trang việt dã cùng mấy hạng mục quy định huấn luyện.

Bởi vì xuất thân là bộ đội đặc chủng, nên phương án huấn luyện cường độ lớn hơn so với huấn luyện thông thường. Tham gia luận võ, thể năng là cơ sở. Hình Khắc Lữ chân bị thương, dưới cường độ huấn luyện cao như vậy, cơ hội bị gãy xương lần nữa là rất lớn. Để tránh lúc tỉ võ xảy ra vấn đề, Hách Nghĩa Thành suy xét giảm bớt cường độ huấn luyện của anh. Hình Khắc Lữ lại không đồng ý, kiên trì cùng chiến hữu huấn luyện.

Thời gian trôi qua rất nhanh, ngày Hình Khắc Lữ xuất phát Mễ Kha tiễn anh.

Mễ Kha mặc chiếc váy màu trắng, mái tóc dài buông thả, trên mái cài một kẹp tóc màu tím, thanh lệ như đoá hoa sen mới nở. Cô giọng nói trong veo trêu chọc Hình Khắc Lữ: “Đến Châu Phi sao, nhìn trông đen như vậy?”

Hơn một tháng không gặp, Hình Khắc Lữ đưa ánh mắt hàm chứa nhớ nhung nhìn cô: “Đã đen đến trạng thái bão hòa rồi, không đen thêm nữa.”

Mễ Kha đuối tay để sát tay anh: “Gần giống như hắc bạch đối xứng.”

Hình Khắc Lữ cầm tay cô: “Chụp ảnh cưới nhiếp ảnh gia điều chỉnh ánh sáng không tốt, màu sắc sai biệt rất lớn.”

Lúc này, tiểu Hạ đi cùng Thúc Văn Ba xen vào nói: “Cái này phải xem kĩ thuật của nhiếp ảnh gia.” Cánh tay khoác vào tay Thúc Văn Ba, cô cười hì hì nói: “Cũng không phải vì chăm sóc da mà cả ngày đều đi tắm nắng chứ?”

Nữ truy nam cách một tầng sa, tiểu Hạ vừa đấm vừa xoa, lại chưa thể bắt được Thúc Văn Ba. Mặc dù anh chưa thừa nhận là bạn trai cô nhưng tiểu Hạ vẫn như cũ đối với anh có hứng thú, hơn nữa cô biết chắc Thúc Văn Ba tính tình dù có nóng nảy cũng không dám hung dữ với cô.

Tiểu Hạ khoác tay anh nói: “Cầu hôn đã nói rồi, cũng đồng ý, chụp ảnh cưới không phải là chuyện sớm hay muộn chứ sao.”

Thúc Văn Ba ngẩn người: “Lúc nào thì cầu hôn rồi hả?”

“Còn muốn ăn vạ” Tiểu Hạ nhìn chăm chăm vào anh, “Bị bó hoa cô dâu của chị Nhã Ngôn đập trúng, không phải nhặt lên đưa cho Mễ Kha sao?”

Thúc Văn Ba phản bác: “Đấy là bị ép nhặt lên sao tính?”

Tiểu Hạ nhú mày: “Vậy thì sau khi tỉ võ về sẽ ép cưới.”

“Sao có thể như vậy?” Liếc mắt Hình Khắc Lữ, Thúc Văn Ba bạo phát.

Tiểu Hạ tức đến dậm chân: “Thúc Văn Ba anh đừng nghĩ ăn vạ, nói không cưới, muốn người khác không cưới hay sao!”

Hình Khắc Lữ nhìn cô giơ ngón tay cái: “Khí phách!”

Tiểu Hạ nheo mày: “Không phải là ăn vạ thì là gì, ai cũng biết.”

Mễ Kha bật cười, phê bình cô: “Đừng lúc nào cũng bắt nạt người ta.”

“Ai bắt nạt anh ta?” tiểu Hạ nghiêm túc cải chính: “Rõ ràng là thích anh ta.”

Chờ tiểu Hạ đuối theo Thúc Văn Ba, Hình Khắc Lữ mỉm cười liếc nhìn Mễ Kha: “Ngoan ngoan ở nhà, nghe lời, trở về sẽ cưới em.”

Mễ Kha tiến sát lại gần, ôm hông anh: “Nhanh trở lại, em chờ anh!”

Hình Khắc Lữ vỗ nhẹ lưng cô: “Bảo bối nói xem nếu không đạt được quán quân, ba không chịu gả em cho anh thì làm thế nào?”

Mười ngón tay ôm chặt thắt lưng anh, Mễ Kha nói nhỏ: “Vậy thì mang em bỏ trốn.”

Nghe cô nói đến hai chữ bỏ trốn, Hình Khắc Lữ buồn cười lại không cười được, trầm mặc một lát, anh hôn lên trán Mễ Kha: “Đợi.”

Mễ Kha nhớ vẻ mặt anh lúc đấy, có sự mạnh mẽ, kiên định. Không chỉ là giữ vững tình cảm với cô, mà còn là đối với cuộc tử vong. Mễ Kha không quan tâm anh có hay không đạt được chức quán quân, chỉ hi vọng anh mạnh khỏe bình an. Nhưng cô biết rõ ràng, thân là quân nhân, đó là một loại vinh dự cùng khắng định, nên khi xuất chiến, anh sẽ dốc hết toàn lực. Không liên quan đến quân lệnh trạng, cũng không liên quan đến cô.

Đợt so tài này không giống với năm trước, thực chiến tăng cường, quy tắc cũng tàn khốc. Nói chính xác, khi tiếp cận thực chiến, quy tắc không đáng nói. Ngoại trừ năm hạng mục quy định, còn trang bị thêm dã chiến và huấn luyện sinh tồn. Căn cứ theo chương trình sắp xếp: đội ngũ, lý luận quân sự, ném lựu đạn, bắn tỉa, vũ trang việt dã, năm hạng mục quy định diễn ra trong bốn ngày, còn dã chiến, huấn luyện sinh tồn diễn ra trong ba ngày còn lại.

Trận đầu tử thí là không khởi hồi hộp. Buổi tối ở trụ sở, mười người trong đội ngũ huấn luyện khởi động làm nóng cơ thể.

Trận thứ hai tử thí lý luận quân sự, thuyết phục bằng cách viết bài trên máy vi tính. Có thể đại diện cho toàn khu tử thí, cũng coi là có thực lực, lý luận quân sự tuyệt đối không có vấn đề. Nhưng năm nay đề thi dùng mẹo, rất khó để qua cửa.

Đại sảnh, nhìn các chiến sĩ cau mày nhìn máy vi tính, mỗi thủ trưởng của từng đoàn, khu cũng ít nhiều lo lắng. Sau khi thi xong, Hách Nghĩa Thành hỏi Hình Khắc Lữ lúc đó như thế nào, đồng chí thiếu tá chỉ nhẹ nhàng băng quơ trả lời: “Chỉ có thế, chưa đủ trình độ...” kiêu ngạo, tự tin.

Ngày thứ nhất tiến hành hai hạng mục đầu, trận thứ ba ném lựu đạn tiến hành vào ngày thứ hai.

Đối với Hình Khắc Lữ thân thể quân nhân mạnh mẽ cường tráng, ném lựu đạn đạt tới tiêu chuẩn không khó. Nói về độ chính xác, tất nhiên là đã luyện tập. Phân loại theo sở trường Hình Khắc Lữ thật ra là lính kỹ thuật, nhưng từ nhỏ đã tập võ, quanh năm rèn luyện thân thể, cho nên so với lính trinh sát hoàn toàn không thua kém. Nhưng chỉ chú tâm vào tấn công, phương diện ném lựu đạn, so sánh lực tay, anh quả thật hơn một chút.

Ném lựu đạn cần lực tay và eo, trừ việc ném xa, điểm đạn rơi phải chính xác. Bắt đầu tương đối thuận lợi, lúc ném lựu đạn qua vách ngăn, cánh tay và lực eo phối hợp không tốt nên cánh tay bị trật khớp.

Thừa dịp bác sĩ nắn khớp bị trật cho Hình Khắc Lữ, Hách Nghĩa Thành trêu chọc: “Lần này phiền toái rồi, nếu thất bại thật sự phải mang Mễ Kha bỏ trốn sao.”

Hình Khắc Lữ lườm anh ý nói anh cố ý bỏ đá xuống giếng: “Lão đại anh thật không phúc hậu, tự dưng nghe lên người khác nói chuyện.”

Hách Nghĩa Thành cười nói: “Tại sao gọi là nghe lên? Đó là vì ngũ quan nhạy cảm, thính giác tốt.”

“Thính giác tốt?” Hình Khắc Lữ rên lên một tiếng, “Xem ra bị chị dâu đuổi khỏi phòng.”

“Tiểu tử thôi.” Hách Nghĩa Thành nắm tay anh giả bộ muốn bẻ gãy.

Hình Khắc Lữ gào khóc kêu: “Có phải thủ trưởng hay không, chắc không phải quân địch phái đến nằm vùng chứ?”

Các chiến hữu cười ầm lên.

Theo lịch thi đấu, ngày thứ ba tiến hành đợt sức võ trang việt dã mười cây số.

Năm ki lô mét đầu, Hình Khắc Lữ cùng chiến hữu vẫn thủy chung giữ vị trí, không vượt lên đầu, cũng không bị rơi lại phía sau. Được khoảng tám cây số tiếp theo sức lực bền bỉ và tố chất bản thân của Hình Khắc Lữ hoàn toàn thể hiện ra. Anh một mặt kéo đội viên cùng tổ tránh bị tụt lại phía sau, một mặt dưới sức nặng 35kg dốc toàn lực chạy nước rút.

Mồ hôi từ trán lăn xuống, thấm ướt quân trang. Nắng gắt, Hình Khắc Lữ vẫn tràn đầy lực chiến đấu, hoàn thành 10km vũ trang việt dã trong vòng 30 phút, hoàn mỹ, san đều tỉ số nguyên nhân do ném lựu đạn thất bại.

Ngày thứ tư tỉ thí bắn tỉa, chia ra: tư thế nằm, tư thế quỳ, tư thế đứng, cùng với bắn bia di động. Khác với huấn luyện thông thường, ở sân bắn tỉa võ toàn quân điều kiện là - thời tiết gió to cấp 5.

Sau một loạt tiếng súng, đội viên tổ thứ nhất thành tích biểu hiện trên màn hình điện tử, thủ trưởng của bọn họ đứng nhìn, cau mày.

Đến lượt Hình Khắc Lữ, và một tổ lên thi đấu, mọi người mới biết được hóa ra là súng phân giải [không biết nên để nguyên luôn, ai biết chỉ giúp mình nhé]

Hạ Hoàng Huân là tay súng toàn năng, có thể bắn ở tầm nhìn cực thấp bất chấp thời tiết sương mù, bắn chính xác hồng tâm, Lê Hành danh hiệu “Phán quan” là tay súng bắn tỉa xuất sắc, đến nay chưa từng có ghi chép thất bại; còn Hình Khắc Lữ xuất thân là điện tử đối kháng, dưới sự huấn luyện của Tham mưu sư bộ Hách Nghĩa Thành, đưa phong vũ thiên xạ vào huấn luyện thường ngày. Cho nên khi đứng trên sân đấu võ với môi trường tự nhiên ác liệt, Hình Khắc Lữ tâm lý vô cùng bình thản.

Quân trang trên người bị gió thổi bay, Hình Khắc Lữ đứng đón gió, động tác lưu loát lấp rập súng. Xác định mục tiêu cự ly, tốc độ hoạt động, tốc độ gió cùng với ảnh hưởng của hoàn cảnh xung quanh đối với đường đi của đạn, sau đó xác định mục tiêu, điều chỉnh nhắm ngay góc độ, Hình Khắc Lữ không chậm trễ chút nào bóp cò.

“Vù, vù, vù” mười phát đạn xé gió xuyên qua không khí liên tục bay ra ngoài, dưới thời tiết gió lớn cấp 5, cự ly 200m, cái bia xuất hiện trong tầm mắt chưa đầy ba mươi giây bị bắn trúng.

Cách khoảng cách tranh tài một đoạn, một vị lão tướng quân nhìn về phía Hách Nghĩa Thành đại biểu quân đoàn thành phố A hỏi: “Đã từng là bộ đội đặc chủng sao?”

Hách Nghĩa Thành chào: “Sáu năm trước, đã thông qua chọn lựa lính đặc chủng.”

Không đi? Lão tướng quân khó hiểu, nhưng không hỏi nguyên nhân, chỉ bảo binh sĩ ở bên cạnh: “Gọi đến.”

Binh sĩ nhận lệnh chạy đi.

Hình Khắc Lữ chạy bộ đến, chào: “Đoàn 5-3-2 sư đoàn 36 thành phố A, trưởng ban Hình Khắc Lữ trình diện, xin thủ trưởng chỉ thị.”

Lão tướng quân quét mắt một vòng nhìn cầu vai sáng lấp lánh của anh: “Cậu chính là người ngày hôm qua ném lựu đạn bị trật khớp?”

Hình Khắc Lữ lúng túng: “Báo cáo thủ trưởng, vâng.”

Lão thủ trưởng khẽ mỉm cười: “Tay súng thiện xạ thấy đã nhiều, không có gì kì lạ. Chẳng qua lần này tỉ võ dựa theo tiêu chuẩn huấn luyện của lính đặc chủng mà tiến hành, quan quân bộ đội dã chiến có thể làm được thành tích như thế, thấy không nhiều.” Xoay người nhìn về phía Hách Nghĩa Thành, “Tiểu Hách, có một đề nghị, thấy thế nào?”

Hách Nghĩa Thành trong lòng hiểu rõ: “Thủ trưởng mời nói!”

Lão tướng quân chỉ cánh rừng phía xa, lấy giọng nói không cho phép phản bác nói: “Cho binh thêm bữa ăn.” [cái này cũng chẳng hiểu luôn, thôi cái gì không biết để nguyên cv, mong các bạn chỉ giúp]

Cái gọi thêm đồ ăn, chính là ngoài mặt thì biểu diễn, nhưng thật ra là khảo nghiệm.

Đầu tiên vẫn chính là dưới điều kiện gió lớn cấp 5, trong rừng cây rậm rạp, cách 400m một binh sĩ trong lều đi ra tự mình thử súng, bị Hình Khắc Lữ một phát bắn trúng.

Sau đó từ chiến sĩ tham gia luận võ của toàn quân thành phố A lựa chọn một chiến sĩ hợp tác với Hình Khắc Lữ. Ngụy trang trong rừng cây, sau đó lão tướng quân sẽ bổ nhiệm chiến sĩ khác cùng nhau tiến hành một trận tiểu đối kháng.

Hình Khắc Lữ đang ở góc chết, súng không có cách nào bắn nhắm ngay. Nhưng anh không dám động, chỉ sợ một động tác sai lầm sẽ bị đối phương phát hiện. Nhưng nếu tiếp tục như vậy thì cũng không được, thời gian càng lâu đối phương càng có lợi. Hình Khắc Lữ hít sâu, đè thấp âm thanh hướng về tai nghe nói: “Hương hai giờ.”

Nếu nói về sự ăn ý với Hình Khắc Lữ, thì ai có thể hơn Thúc Văn Ba? Hiểu được Hình Khắc Lữ đang ở góc chết, Thúc Văn Ba nói: “Tôi trước.”

“Mấy phần thắng?”

“Năm phần.”

“Được.”

Nói xong, yên lặng một lúc lâu rừng núi bị một tiếng súng thê lương phá vỡ.

Thúc Văn Ba với kỹ thuật bắn chính xác, dẫn đầu bắn hạ một “quân địch”, một giây kế tiếp, hai tay súng bắn tĩa của đối phương chĩa hòng súng về phía anh. Nhưng lúc này, Hình Khắc Lữ ở góc chết, đã thành công dụ địch xuất hiện. Tiếng súng vang lên trong nháy mắt, Hình Khắc Lữ nhảy ra, sau đó “bằng, bằng” hai tiếng, đạn ghim thẳng vào ngực trái đối thủ.

Từ đó, Hình Khắc Lữ người duy nhất ở quân đoàn thành phố A kỹ thuật bắn súng trong bất kỳ hoàn cảnh nào đều đạt mức chuẩn xác 100%

63. Chương 63

Ngày thứ năm, ba ngày tỉ thí đã chiến sinh tồn. Hoàn cảnh ác liệt, rừng rậm nguyên thủy, hơn hai trăm cây số địa hình hành quân phức tạp, dọc đường phải khống chế năm trạm, sáu con đường giao thông trọng yếu, cộng thêm mười hai hạng mục chiến đấu, toàn bộ thời gian nghỉ ngơi không đến năm giờ, tuyệt đối khiêu chiến khả năng chịu đựng cực hạn của chiến sĩ.

Trước khi xuất phát, Hách Nghĩa Thành đặc biệt nhắc nhở Hình Khắc Lữ: “Trong lúc chạy đoạn đường dài hàng trăm cây số, cần phải đặc biệt chú ý vết thương ở chân. Nếu vết thương cũ bị tái phát, không được cậy mạnh, lập tức lên xe.”

Cầm bình nước và túi bánh quy bỏ vào ba lô, Hình Khắc Lữ hít sâu một cái: “Thi đua hạng mục trinh sát cùng với mọi người, dù có cực khổ thế nào cũng phải chạy đến.”

Hách Nghĩa Thành vỗ vai anh tỏ vẻ an ủi, sau đó dặn quân đoàn thành phố A: “Đi một bước được một bước, bám đảo thời gian quy định khống chế trạm, sau đó mới xác định vị trí các trạm tiếp theo. Nhớ kỹ, đừng độ kẻ địch không cần kinh hoảng, kị nhất chiến đấu đơn lẻ.”

Hình Khắc Lữ, Thúc Văn Ba cùng các chiến sĩ giọng nói hữ lực đáp lại: “Dạ!”

Xuất phát chưa được nửa ngày, theo chương trình chiến đấu. Trong rừng cây, các chiến sĩ tập đoàn quân A dẫn đầu vượt qua dây thừng tiến vào khu vực cài mìn. Hình Khắc Lữ đi trước, mỗi bước chân vô cùng cẩn thận, mà chiến sĩ trong đội ở phía sau đạp vào dấu chân anh, cho đến khi toàn bộ đội đều vượt qua, không một điểm nào bị nổ tung.

Hách Nghĩa Thành ở trong đại sảnh chỉ huy, nhìn thấy biểu hiện của tập đoàn quân A từng bước một vượt qua khu vực gài mìn, cũng toát mồ hôi. Dù sao cũng mới bắt đầu, phía sau còn nhiều hạng mục chiến đấu gian nan hơn, cùng hơn một trăm quân địch chờ bọn họ.

Nghe sau lưng vang lên tiếng nổ mạnh, tâm trạng khẩn trương của Hình Khắc Lữ và mấy chiến sĩ cũng hơi hạ xuống. Cũng không chờ bọn họ kịp lấy hơi, lại đến một đầm lầy. Đây là quy định trong hạng mục, phải vượt qua.

Cầm ba lô ném vào trong đầm, Hình Khắc Lữ nằm sấp trên đầm lầy, như vậy tốc độ bị vùi xuống so với hai chân sẽ chậm hơn. Thúc Văn Ba phản ứng nham, dẫm chân lên người anh, lặp lại động tác nằm sấp trên đầm lầy. Đây là những chiến sĩ huấn luyện nghiêm chỉnh, là đội quân mũi nhọn, các chiến sĩ còn lại nhanh chóng học theo, lấy phương thức như vậy vượt qua đầm lầy.

Trời vừa tối thì tập đoàn quân đội A đã tới điểm khống chế, nhận lấy một chai nước. Kiên trì đi năm cây số nữa mới tới sườn đất cản gió mới dừng lại. Hình Khắc Lữ cảnh giác nhìn bốn phía: “Cảnh thận sủng bắn tĩa.” Tiếp theo lấy bản đồ ra cùng mọi người phân tích các bước hành động tiếp theo.

“Ba ngày vượt qua 200km đường, hoàn toàn không phải việc khó, mỗi ngày chỉ hành quân 70km là được, nhưng vấn đề là trên đường còn có kẻ địch, hơn nữa theo quy định, thương vong quá nửa, thành tích thất bại, nhiệm vụ có chút khó khăn.” Thu lại vẻ mặt bất cần đời, Hình Khắc Lữ chỉ vào bản đồ, “Bọn họ sẽ ở vị trí A, mục tiêu ở vị trí E, nói cách khác hôm nay chúng ta đi chưa tới 40km.”

Cùng Thúc Văn Ba liếc mắt nhìn nhau, Hình Khắc Lữ quyết định: “Thừa dịp bây giờ vẫn còn thể lực, ban đêm hành quân gấp, trời sáng sẽ nghỉ ngơi.”

“Ban ngày cả nhóm nghỉ ngơi, mục tiêu quá lớn, dễ dàng bại lộ.” Một trung úy nói.

Hình Khắc Lữ cầm nắm lá cây lên quơ quơ, mọi người nhất thời đều hiểu anh muốn dùng lá ngụy trang. Phát huy tác chiến ưu thế của hành quân ban đêm, Hình Khắc Lữ cùng cả đội hành quân thật gấp mãi đến bình minh. Trên đường nếu đụng phải nơi đóng quân của kẻ địch, thì bọn họ nằm rạp xuống chân vách núi đen tiến lên, thần không biết quỷ không hay, không lưu lại dấu vết nhanh chóng lủi vào trong bóng đêm.

Rạng sáng cùng ngày, tập đoàn quân A hướng hai giờ bỗng nhiên vang lên tiếng súng. Hình Khắc Lữ lập tức cùng các chiến hữu triển khai đội hình, quan sát tình huống khắp nơi, yểm trợ cho đồng đội, đồng thời nghĩ cách cứu viện.

Nhưng mà không phải hành tung của bọn họ bị phát hiện. Không có tâm tư để ý tới là đoàn quân nào bị mai phục, Hình Khắc Lữ hạ thấp giọng nhắc nhở chiến hữu thừa dịp đang rối loạn, hành quân: “Tăng nhanh tốc độ tiến lên.”

Mọi người gơ tay tỏ ý đáp lại, sau đó đi vào phía rừng sâu.

Xuyên qua khu B, hoàn thành leo núi và đón xe xạ kích, thì đã qua mười hai giờ. Tìm chỗ sườn dốc nghỉ ngơi ăn uống, sau đó mười người phân tán nằm xuống, phủ trên người một tầng dầy lá cây, ngủ.

Hai giờ sau lại lên đường, nhưng không có may mắn như lúc trước. Đột nhiên vang lên tiếng súng, trinh sát hoàn thành nhiệm vụ báo cáo: “Một đội quân đang ở phía đối diện, chuẩn bị tiếp cận.”

Binh lực của bọn họ lớn gấp mười lần, nếu bị bao vây phần thắng quá thấp, nếu đột phá vòng vây thì hệ số nguy hiểm còn lớn hơn.

Bây giờ phải làm thế nào? Đặt trang bị ngồi xuống, Hình Khắc Lữ nhanh chóng suy nghĩ phương án.

Một Trung úy trẻ tuổi đi đến trước mặt Hình Khắc Lữ nói: “Bây giờ phải làm sao tổ trưởng? Lấy mười địch một trăm, cửa này không qua nổi.”

Một Thiếu tá đề nghị: “Nếu không thử đột phá vòng vây, toàn bộ đội phân tán, làm cho bọn họ không biết rõ lực lượng của ta.”

Thúc Văn Ba phản đối: “Có mười một tổ, bọn họ sẽ không ngốc cho là mấy tổ sẽ hợp lực tác chiến, quy tắc tỉ võ cũng không cho phép.”

Một Trung úy khác tiếp lời: “Chia ra chặn lẻ, dù bọn họ, số người còn lại đi hướng khác, như vậy sẽ không bị bắt toàn bộ.”

“Không được, không phải trường hợp vạn bất đắc dĩ, không thể đồng quy vu tận.” Hình Khắc Lữ bẩm sinh bình tĩnh và tự tin, anh chỉ huy: “Lập tức tìm nhánh cây, càng nhiều lá càng tốt.”

Trung úy trẻ tuổi hỏi: “Sau đó thì sao?”

Hình Khắc Lữ khẽ mỉm cười: “Ngụy trang xong tiếp tục tiến lên.”

“Tiếp tục tiến lên?”

Một trung úy khác hiểu được, giật mình: “Quá mạo hiểm, đánh trực diện, lão thật quá hài hước rồi.”

“Nổ súng không phải là thượng sách, phá vòng vây lại càng tự sát, không bằng dưới mí mắt bọn họ làm vài trò ảo thuật. Dám đánh cuộc, bọn họ sẽ không nghĩ tới chúng ta bí quá hóa liều.” Hình Khắc Lữ từ trước tới giờ không rập khuôn phương án đã bày ra, giờ phút này kế hoạch của anh cũng giống tính tình của anh, liều lĩnh cao ngạo.

Hình Khắc Lữ vẽ mặt bình thản: “Mọi người vì đại hội luận võ mà chiến đấu, bọn họ hôm qua không biết đã chặn đánh bao vây mấy tổ, tính cảnh giác nhất định sẽ giảm bớt nhiều.”

Hình Khắc Lữ là tổ trưởng, cho nên mọi người cũng tự nhiên lấy anh làm trung tâm. Hơn nữa dưới tình huống như thế, bọn họ cũng thật sự không có biện pháp tốt hơn. Mọi người nhìn nhau, rồi gật đầu đồng ý. Hình Khắc Lữ quyết định thật nhanh: “Vậy thì chuẩn bị kế hoạch hành động.”

Bọn họ nhanh chóng nguy trang, cực kì cẩn thận đi tiếp. Cảm thấy kẻ địch đang đến gần, lập tức nằm xuống tại chỗ, hòa vào cây cối xung quanh. Hình Khắc Lữ nói không sai, kẻ địch đúng là nhân vật bồi thái tử đi học, tinh thần rõ ràng không bằng đám người tỉ võ, liên tục hai ngày bao vây chặn đánh mấy tổ đội khác, nhiệt tình hào hứng đã qua. Đến nỗi chỉ cách xa chưa tới một trăm mét mà không phát hiện ra bọn họ.

Cứ như vậy, tập đoàn quân A mười đội viên cả ngày lẫn đêm lục tục hoàn thành chiến trường cứu hộ, phân biệt trang bị vũ khí, ban ngày thì tiến hành tự động bắn tỉa, ban đêm thì bắn tỉa cự li xa, hoàn thành hạng mục đón xe xạ kích.

Thông qua điểm khống chế thứ tư thì quân khu quân khu: “Tập đoàn quân A lần này tỉ võ là tổ đội duy nhất không bị thương vong, toàn bộ đội viên hoàn thành tới trạm khống chế thứ tư. Mà Hình Khắc Lữ đảm bảo không để một đồng đội lạc khỏi nhóm, công anh ta thông qua ba điểm khống chế, lúc ấy bị trễ mất một phút bị trừ điểm, nên thành tích bị rơi lại phía sau.

Danh dự tập thể là quan trọng, vinh nhục cá nhân chỉ là thứ yếu. Đối với kết quả này, Hình Khắc Lữ không quan trọng. Nhìn sắc trời, anh nói: “Còn hai tiếng nữa sẽ hoàn thành hai hạng mục chiến đấu.”

Chính vì tỉ võ chuẩn bị kết thúc, khó khăn càng lúc càng lớn. Mười người đối đầu với một trăm kẻ địch, thương vong lại không được quá một nửa. Hiện tại bây giờ lại có một đoàn binh lực đang triển khai tiến hành rà soát cố ý muốn bao vây toàn bộ đội của anh, một lần hành động chính là tiêu diệt toàn bộ.

Nhìn về nơi đóng quân của địch, Hình Khắc Lữ nhíu mày: “Đây cũng không phải không thành kế, gần một trăm người xử lý mười người.”

Vị trung úy nói giọng địa phương đề ra kế hoạch: “Mười người chia làm hai tổ, một tổ xông vào liều mạng, một tổ còn lại chờ dịp hỗn loạn phân phối hỏa lực.”

Đồng chí Thượng úy lại không tán thành: “Đây là một đoàn binh dọn dẹp năm người tựa như bóp chết một con kiến, không cần đợi loạn, chúng ta cũng bị hạ gục.”

Giọng địa phương vồ vồ đầu: “Tiến lên không có phần thắng, phân tán cũng không được, vậy làm sao bây giờ?” Vừa nói vừa nhìn về phía Hình Khắc Lữ.

Hình Khắc Lữ im lặng, sáu đó đưa tay ý bảo mọi người đi tới.

Sau một phen giao phó, anh nâng cổ tay nhìn đồng hồ: “Chuẩn bị, hai mươi phút sau hành động.”

Hai mươi phút sau, xâm nhập trại địch. Một trận chiến kịch liệt đi qua, tổ Hình Khắc Lữ một trung úy và một thượng úy bị bắt sống. Nhìn hai người chặt vật không chịu nổi lại có thể “đánh gục” hơn bốn mươi người, đội trưởng tiểu đội thứ nhất trong mắt tràn đầy tán thưởng, hạ lệnh “Mang đi!”

Ngay sau đó ở hướng chín giờ đội chỉ huy vang lên tiếng súng, đội trưởng tiểu đội lập tức phán đoán có hai tổ đội dự thi đồng thời xông vào doanh địa, anh ta lập tức chia binh ra làm hai hướng chi viện.

Hướng chín giờ, Hình Khắc Lữ cầm súng bắn tỉa xuyên qua rừng rậm, động tác nhẹ nhàng như thổi, dừng mảnh như hổ, mang theo khí thế chế tre hướng tới bộ chỉ huy của quân địch. Vô số đạn lao đến, như mưa

to quét ngang gương mặt, cánh tay, cùng bên hông, gò má. Anh tức giận mắng: “Phá gương mặt đẹp trai của tiểu gia, phé vô công!”

Đồng thời bóp cổ, đạn rời khỏi nòng gào thét ghim chặt vào ngực một trung đội trưởng của đối phương.

Khói trắng xung quanh, Hình Khắc Lữ xoay lưng một cái, lưu loát ẩn nấp phía sau bụi cây, xem xét tình hình, gương mặt anh tuần dần dần hiện ra nụ cười.

Cả ba hướng, đều phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, đồng chí trung úy nói giọng địa phương đứng dậy chạy, mượn địa hình che chở dụ địch để bọn họ tranh thủ hai mươi phút bố trí gài mìn. Nhưng mà thể lực so với Hình Khắc Lữ hơi kém một chút, cho nên trong quá trình thoát khỏi truy kích của kẻ địch, cực kì nguy hiểm. May nhờ Hình Khắc Lữ kịp thời chạy đến chi viện, bắn tĩa yểm trợ cho anh ta rút lui.

Bộ chỉ huy của quân địch còn chưa phản ứng kịp, đã nghe Thúc Văn Ba nói: “Thủ trưởng thật ngại, anh bị bắt rồi!”

Bên ngoài lều một trận ầm ĩ, giống như có tiếng đánh nhau, kèm theo mấy tiếng súng, có chiến sĩ chạy vào lều: “Báo cáo thủ trưởng, hai người bị bắt là trung úy và thượng úy đã thoát rồi!”

Đồng chí Trung tá được xưng là thủ trưởng trầm giọng quát: “Báo cáo cái gì mà báo cáo, thủ trưởng cũng bị bắt rồi!”

Hai vị Thượng úy và Trung úy ngênh ngang đi vào lều, nhìn Thúc Văn Ba, vẩy vẩy bản đồ phân bố hỏa lực: “Đã làm phải làm cho tốt!”

Ở trong tai nghe vang lên tiếng Hình Khắc Lữ, anh hỏi: “Đã bắt bộ chỉ huy chưa?”

Thúc Văn Ba nhìn chỉ huy quân địch chào một cái: “Xin lỗi thủ trưởng, còn phải tiếp tục chiến đấu các hạng mục khác, đi trước một bước!”

Đối phương đáp lễ: “Chúc tổ các cậu may mắn!”

Hình Khắc Lữ nghe tiếng Thúc Văn Ba, hiểu bọn họ đã xử lý xong.

Đầu tiên là 10km vô trang vết dã, đã ba ngày hành quân đường dài, cộng với lúc trước liều chết chạy như điên. Hình Khắc Lữ có cảm giác chân có chút bất thường. Có vết xe đổ là Hách Nghĩa Thành, Thúc Văn Ba lo lắng anh vận động mạnh sẽ lại bị gãy xương.

Bây giờ chỉ còn 2km vượt chướng ngại vật tập kích bất ngờ, bọn họ sẽ hoàn thành toàn bộ hạng mục tỉ võ. Nghĩ đến vượt chướng ngại vật sẽ tiêu hao thể lực rất nhiều, thân thể đòi hỏi sự linh hoạt rất cao, với vết thương trên đùi không thể nào hoàn thành hạng mục này. Thúc Văn Ba cho rằng Hình Khắc Lữ nên xe thu dụng. Dù sao tỉ võ cũng quy định, đã chiến sinh tồn chỉ cần mỗi tổ có năm người đến điểm cuối cùng sẽ được điểm tối đa, thành tích tập thể và cá nhân đều không ảnh hưởng. Bọn họ bây giờ có mười người, Hình Khắc Lữ hoàn toàn không cần thiết phải liều mạng.

Hình Khắc Lữ mượn lực từ tay của anh đứng lên, phản đối.

Thúc Văn Ba hiểu rõ tính anh, cũng không nhịn được cầu nhàu: “Gãy xương nữa, để xem Mễ Kha xử lí cậu!”

Dám ở bên ngoài không cho anh mặt mũi. Hình Khắc Lữ dựng thẳng lông mày: “Cô ấy đánh thắng được sao?”

Thúc Văn Ba rên lên một tiếng: “Cô ấy ngoắc ngoắc ngón tay, cậu đã ngoan ngoãn giống như con mèo nhỏ, còn nói thắng được hay không?”

Hình Khắc Lữ gờ quyền đấm cậu ta: “Tiểu Hạ so với tiểu miêu còn ngoan hơn.”

Hoàn toàn mệt mỏi cộng thêm vết thương ở chân tái phát, Hình Khắc Lữ vẫn tham gia vượt chướng ngại vật tập kích bất ngờ. Bỏ qua cảm giác đau đớn trên đùi, anh tư thế nằm sấp xuất phát chạy một mạch vượt qua mười chướng ngại. Cách điểm cuối cùng 600m tường chắn quá cao, thì anh một tay cầm súng, một tay bày ra tư thế, cùng tốc độ, bày ra phong cách dũng mãnh đặc hữu của quân nhân vượt chướng ngại, làm toàn bộ đại sảnh chỉ huy và các quân khu thủ trưởng toàn bộ đứng dậy vỗ tay.

Cảm giác đau trên đùi càng mãnh liệt, Hình Khắc Lữ đau đến đầu đầy mồ hôi, cắn chặt răng kiên trì đến vị trí lưới sắt, anh trườn trên mặt đất, nằm rạp sau đó nhảy lên tiến hành chạy nước rút 100m, kết quả chưa chạy được một nửa đã thẳng tắp ngã xuống.

Trong đại sảnh bộ chỉ huy Hách Nghĩa Thành xem cuộc chiến bỗng cảm thấy rung mình.

Lúc này Thúc Văn Ba chạy đến trước mặt Hình Khắc Lữ, vừa đưa ra động tác đỡ thì Hình Khắc Lữ tự mình đứng lên, giống như người vừa ngã không phải là anh. Một lần nữa xuất phát chạy, dốc toàn lực chạy về điểm cuối. Sánh vai cùng anh là bạn đồng hành và các chiến hữu.

Tập đoàn quân A toàn bộ người cùng nhau chạy về điểm cuối, về đích đầu tiên.

Tiếng vỗ tay như sấm, Hình Khắc Lữ một nhóm mười người, đại biểu tập đoàn quân A vô địch, danh hiệu tập thể xuất sắc nhất. Về phần lý luận quân sự, xạ kích, mười kilomet vô trang việt dã, người đứng nhất là Hình Khắc Lữ, được phong danh hiệu “Xuất sắc” nổi tiếng toàn quân.

Trong buổi khen thưởng, lão tướng quân tự đeo huy chương quân công cho Hình Khắc Lữ: “Không hổ danh là bộ đội dã chiến, được được”

Hình Khắc Lữ nghiêm, cúi chào.

64. Chương 64

Đại hội thi võ kết thúc, Hình Khắc Lữ trước tiên là bị đưa đến bệnh viện. Cũng rất may mắn là anh không bị gãy xương. Chỉ nghỉ ngơi một ngày là hồi phục, tập đoàn quân A bắt đầu lên đường trở về. Khi về tới sư bộ đã gần hoàng hôn, Hình Khắc Lữ bởi vì vết thương vẫn còn đau nên là người xuống cuối cùng, về mặt bình thần.

Khi bóng dáng anh xuất hiện trong tầm mắt, cả người giống như được khoác lên một tấm áo màu vàng kim tỏa sáng, nổi bật giữa toàn đội. Mễ Kha xông lên, lao mạnh vào trong ngực anh, sức lực khá lớn, khiến cả người Hình Khắc Lữ lão đảo suýt chút nữa không đứng vững. Giữ chặt đầu nhỏ của cô ôm vào trong ngực, Hình Khắc Lữ mỉm cười cất giọng: “Nàng dâu nhỏ, chưa gì đã mong muốn yêu thương nhưng nhớ rồi.”

Mễ Kha ngẩng đầu nhìn gương mặt anh, mỉm cười rạng rỡ.

Hình Khắc Lữ cúi người hôn lên má cô, tình cảm sâu sắc.

Thúc Văn Ba nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của tiểu Hạ, mơ hồ có chút thất vọng, anh nhìn không được hỏi Mễ Kha: “Kẹo cao su đâu?”

Hình Khắc Lữ nghe thấy anh gọi, toàn thân nổi da gà. Mễ Kha cố nín cười, cố ý nghiêm túc nói: “Không mau cười về, kẹo cao su cũng hết dính, không bằng sớm tìm cảnh tốt mà đâu, nói phải không Thúc tham mưu.”

Thúc Văn Ba ho nhẹ một tiếng, không biết nói gì, một lúc sau mới nói: “Cũng không phải là không muốn,”

Lời còn chưa dứt, tiểu Hạ không biết từ đâu chọt nhảy ra, ôm lấy anh nói: “Nói rồi, mọi người cũng đều nghe thấy.” Sau đó nhìn về phía Hách Nghĩa Thành: “Thủ trưởng anh phải đứng ra làm chủ.”

Hách Nghĩa Thành mỉm cười nhìn Thúc Văn Ba đang day huyệt thái dương.

Hạ Nhã Ngôn đến đón Hách Nghĩa Thành đưa ánh mắt ý bảo Hình Khắc Lữ. Theo ánh mắt của cô nhìn sang, Hình Khắc Lữ nhìn thấy Mễ Ngật Đông. Mễ Kha lúc này mới nhớ được sự tồn tại của ba, cô ngẩng mặt, nhỏ giọng giải thích: “Ba đến bệnh viện tái khám, thuận đường đưa em tới!”

Hình Khắc Lữ bất ngờ vì Mễ Ngật Đông tới sư bộ, chuyện này đối với anh mà nói, tuyệt đối khẳng định là món quà lớn. Đề nên kích động, anh dẫn tay Mễ Kha đi về phía Mễ Ngật Đông.

“Bác Mễ” hai chữ vừa dứt, Hình Khắc Lữ lấy huy chương quân công xuống quỳ gối, trước mặt Mễ Ngật Đông nói: “Mặc dù bản thân có một chút bản lãnh, nhưng cũng không phải người tốt nhất trên đời. Nhưng tình yêu đối với Kha Kha. Có lẽ sẽ không giống như chú bảo hộ cô ấy chu toàn, nhưng xin bác yên tâm, cháu sẽ lấy bác làm gương, dùng hết khả năng đem lại hạnh phúc cho cô ấy. Bảo đảm cô ấy già cho

cháu về sau có thể tùy hứng như cũ, bướng bỉnh, nổi giận, giống như khi ở bên cạnh bác. Xin bác nhìn một chút thành ý của này, đồng ý gả Kha Kha cho cháu.”

Người ta cầu hôn là cầu hôn với người phụ nữ của mình, ngược lại lần đầu mọi người chứng kiến trường hợp cầu hôn lại nói với trưởng bối của nhà gái. Tất cả chiến hữu đồng loạt đứng chân, chứng kiến màn cầu hôn không hề giống với những người khác.

Một chút trầm mặc ngắn ngủi đi qua, Mễ Ngật Đông cầm lấy quân công “Xuất sắc” một lần nữa vì Hình Khắc Lữ đeo lên, sau đó cầm tay Mễ Kha đặt lên tay anh: “Từ khi Kha Kha ra đời, là bảo bối được yêu thương suốt hai mươi bốn năm, từ lúc dạy con bé nói chuyện, đi đứng, dẫn con đi chơi, chọc con bé vui vẻ, nghe con bé nũng nịu gọi ba ba, hay khi con bé đọc thơ... Lữ tử nếu có con gái con sẽ hiểu, đối với người làm ba, khi con gái lập gia đình, so với bất kì ai khác đều không nỡ.” Nói đến chỗ này, giọng nói của Mễ Ngật Đông có chút nghẹn ngào, “Hãy giữ lời hứa của mình, để cho con bé hạnh phúc!”

Mãi đến lúc này, mới hiểu được tình yêu của cha bao la như núi. Nước mắt nóng bỏng rơi trên mu bàn tay của Mễ Ngật Đông, Mễ Kha khóc không thành tiếng.

Hình Khắc Lữ nắm tay Mễ Kha đặt lên ngực trái: “Con xin lấy thân phận quân nhân xin thề, dùng tính mạng bảo hộ cô ấy.”

Mễ Ngật Đông mắt hơi ướt, gật đầu.

Hạ Nhã Ngôn đứng lúc đưa đến một hộp nhỏ tinh xảo, Hình Khắc Lữ nhận lấy: “Cám ơn chị dâu.”

Lấy ra chiếc nhẫn đã chuẩn bị sẵn trước khi đi tập huấn, chạm vào đầu ngón tay Mễ Kha, anh thâm tình hỏi: “Bảo bối, em nguyện ý không?”

Giọng nói của anh nhẹ nhàng vừa phải, Mễ Kha nghe, cảm thấy trong lòng bình an. Nhìn người đàn ông trước mặt, ban đầu gặp anh cũng vậy, ánh mắt kiên nghị, gương mặt góc cạnh rõ ràng. Lúc đó, cô làm sao nghĩ anh sẽ là người đàn ông ở bên cô cả đời? Lúc này, anh cũng vì cô mà xây dựng lên cả một tòa thành trì.

Vận mệnh tơ hồng đã sớm buộc bọn họ lại với nhau, cô làm sao lại không muốn?

Ánh mắt ngưng đọng, Mễ Kha rưng rưng mỉm cười: “Thật là may mắn, có thể vừa gặp đã yêu.” Nói xong đầu ngón tay nhẹ nhàng đưa ra.

Hình Khắc Lữ đeo nhẫn vào ngón tay áp út của cô.

Một phút kia, người bướng bỉnh cao ngạo như anh hai mắt cũng ầm ướt, cảm động.

Đáng nhẽ chuyện phát triển đến bước này, quả thực là hạnh phúc viên mãn, cuộc đối thoại giữa con rể và ba vợ kia gần như trở thành giai thoại. Nhưng ông trời lại không cho người như ý nguyện, cố tình cấp cho Hình Khắc Lữ một chút rắc rối, phá hỏng buổi cầu hôn của anh.

Sau khi kết thúc tỉ võ, Mễ Kha trong điện thoại biết được Hình Khắc Lữ chân vì hoạt động quá sức mà bị đau, chỉ sợ anh quỳ thêm sẽ bị đau, sau khi đeo nhẫn đính hôn, cô thuận tay kéo anh đứng dậy.

Có lẽ do quỳ khá lâu, lúc Hình Khắc Lữ đứng lên, chân dường như không nghe sai khiến, bước lảo đảo ngã xuống. Điều đáng nói là, hai đầu gối quỳ xuống đất trước mặt Mễ Kha.

Tình huống này giống như phạm sai lầm bị lão bà phạt quỳ bàn tính...

Sau một giây yên tĩnh, các chiến hữu đứng xem toàn bộ cười vang.

Bị cảm động đến rối tinh rối mù, tiểu Hạ dẫn đầu vỗ tay: “Màn cầu hôn này quá nặng!”

Lập tức, bốn phía vang lên tiếng vỗ tay.

Hình Khắc Lữ cũng cười rộ lên, anh vươn tay nắm lấy cổ tay Mễ Kha: “Nàng dâu nhỏ, đã được đứng đây chưa?”

Mễ Ngật Đông bật cười.

Chuyện đứng đắn đã làm xong, mọi người đều trở về nhà. Mễ Kha sợ chân Hình Khắc Lữ bị đau muốn cầm hành lý giúp anh. Hạ Nhã Ngôn đang nói chuyện với Hách Nghĩa Thành thấy thế ngăn cô lại, hất cầm về phía Hình Khắc Lữ: “Còn chưa nói cho cậu ta biết?”

Mễ Kha lúng túng, nhỏ giọng: “Không vội, chờ về nhà em sẽ nói.”

Hạ Nhã Ngôn cúi đầu nhỏ giọng nhắc nhở: “Chỉ sợ cậu ta sau khi trở về nhà ngay cả cơ hội cho em nói cũng không cho, đói bụng ăn sạch em.”

Mễ Kha xấu hổ muốn chui xuống đất, gắt giọng: “Chị Nhã Ngôn.”

Hình Khắc Lữ cất hành lý, sau đó nắm nhẹ vai cô hỏi: “Nói nhỏ cái gì vậy?”

Gương mặt của Mễ Kha thoáng chốc ửng hồng, Mễ Kha tránh sự đụng chạm của anh, xấu hổ không nói ra lời.

“Chuyện gì vậy?” Hình Khắc Lữ nâng cầm Mễ Kha, “Mới vừa rồi còn nhận lời cầu hôn, bây giờ lại làm sao rồi?”

Mễ Kha chỉ thẹn thùng nhìn anh.

Ánh mắt của cô, trong suốt như nước hồ, lại rạng rỡ phát sáng, có cảm giác mê hoặc. Nhìn Mễ Kha hấp dẫn như vậy, Hình Khắc Lữ không chịu nổi, cúi đầu sát bên tai cô, anh nói giọng mập mờ: “Nếu không phải ở bên ngoài, bây giờ—— khả năng.”

Mễ Kha nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt kiên định nhìn anh: “Có một chuyện anh muốn nghe không?”

“Nói.” Hình Khắc Lữ chỉ lấy một âm tiết đơn giản khích lệ cô.

Mễ Kha kiểm chân sát bên tai anh, nói nhỏ một câu.

Hình Khắc Lữ ngơ ngẩn.

Chờ một lúc lâu không thấy anh nói gì, Mễ Kha đẩy nhẹ anh, nũng nịu oán trách: “Anh có ý gì?”

Hình Khắc Lữ cổ họng chuyển động mấy cái, nhìn chằm chằm vào cái bụng bằng phẳng của cô mấp máy môi: “Nói... mang thai?”

Âm cuối không tự chủ nâng cao, khiếp sợ không phải chỉ một mình anh.

Mễ Ngật Đông dừng lại động tác lên xe, xoay người, sắc mặt tái xanh.

Mễ Kha bị dọa sợ, vội vàng tóm tay áo quân trang của anh, lại không ngăn được lời nói tiếp theo của anh: “.....Sao?”

Không để ý xấu hổ cùng lo lắng, Mễ Kha nhắc chân đạp anh: “Hoàn hồn lại!”

Hách Nghĩa Thành đập một cái giúp Hình Khắc Lữ tỉnh táo lại. Anh vội vàng giải thích: “Cái kia, nói vậy, có nghĩa là, anh được làm ba?” Thấy Mễ Kha đang xấu hổ trốn vào trong lòng Hạ Nhã Ngôn, anh cúi người bế cô lên, nghi thức quân đội cái gì không thêm để ý, hưng phấn cất giọng kêu to: “Tôi sắp làm ba! Bảo bối có tiểu bảo bối rồi!”

Quan quân lui tới trong sự bộ nhìn anh bộ dáng vui mừng không thể kiềm chế của anh, mỉm cười.

Tiểu Hạ trong cơn hoảng hốt phục hồi tinh thần, liếc mắt trách cứ Thúc Văn Ba, phát biểu một câu kinh động: “Nhìn xem, kỹ thuật bắn của nhà người ta rất chuẩn xác.”

Thúc Văn Ba gần như là thô lỗ kéo cô đi.

Ván đã đóng thuyền, hôn lễ tất nhiên sẽ gấp rút chuẩn bị nhanh. Dù sao cũng hơi vội vàng, khiến Mễ Ngật Đông bất mãn. Hình Hiệu Phong và Hạ Vũ Hồng tự mình đưa hai người đi đăng ký, hôm ấy thân là ba vợ, khi ra khỏi cục dân chính liền thưởng cho Hình Khắc Lữ một cước, khiển trách: “Làm chuyện tốt!”

Nếu đổi lại trước kia, Hình Khắc Lữ trước mặt Mễ Ngật Đông không dám thở mạnh một tiếng. Nhưng giờ phút này có bảo bối trong bụng Mễ Kha làm chỗ dựa, còn có luật pháp bảo vệ, anh tất nhiên có chút khí

thế. Tránh thoát đòn tấn công của ba vợ, anh nhảy đến sau lưng Mễ Kha: “Ba có gì thì bình tĩnh nói, nếu đá con gãy xương, ai sẽ đưa Kha Kha đi khám thai.”

Mễ Kha lỗ tai đỏ ửng, giống như ghét bỏ đẩy anh.

Hình Khắc Lữ cắn thân, nhưng lại rất bá đạo ôm chặt lấy cô, nhẹ trách: “Tránh cái gì, đúng như thế.”

Nghe vậy, Hình Hiệu Phong nổi giận trước Mễ Ngật Đông quát lớn: “Đàng hoàng đứng chờ một bên!”

Hình Khắc Lữ vô tội nhướn mày, ôm Mễ Kha tới xe việt dã.

Nhìn bóng lưng hai người, Lý Niệm mỉm cười, tay khoác vào vai Hình Khắc Dao: “Đi đón Hành Hành thôi.”

Ánh mặt trời dịu dàng ấm áp sưởi ấm khắp nơi, bởi vì những người có tình yêu, tất cả đều sẽ được hạnh phúc.

Đêm đó, bầu trời đầy sao, Hình Khắc Lữ và Mễ Kha từ “Hình phủ” đi bộ về nhà.

Gió đêm thổi nhẹ, dưới ánh trăng sáng, anh và nàng dâu nhỏ mười ngón tay đan chặt, nói chuyện.

“Bảo bối em nói xem, là bé trai hay bé gái?”

“Bé trai thì sao?”

“Bé trai cũng tốt, chờ khi con trưởng thành, cha con ông cháu cùng nhau bảo vệ đất nước.”

“Nếu là con gái?”

“Con gái càng tốt hơn, chờ con sinh ra, anh sẽ bảo vệ hai mẹ con.”

“Anh thích con gái hơn một chút!” giọng điệu khẳng định.

“Chỉ cần em sinh, anh đều thích. Nhưng mà, nếu đứa bé này là con trai, thì lần sau anh sẽ cố gắng.”

“Cố gắng cái gì?”

“Cố gắng để sinh con gái.”

“Vì sao anh lại thích con gái?”

“Không sinh con gái làm sao lại có thể làm ba vợ?”

Cô gái đang mang thai bình tĩnh: “Là vì bị thua thiệt lúc gặp ba, nên anh muốn về sau trút giận lên người con rể phải không?”

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, dễ nghe. Hình Khắc Lữ không để lại dấu vết tiến tới ôm cô, không tiếng động cười lên: “Bảo bối nói xem, có một tiểu Kha Kha nhỏ nhắn nũng nịu gọi ba ba, rồi ôm cổ, rồi kể chuyện cho con, thật là hạnh phúc biết bao.” Tiếng nói vừa dứt, nụ cười trên môi đã lan tới đáy mắt.

Nhìn gương mặt anh tuấn của anh, Mễ Kha chợt phát hiện “Lưu manh” Hình Khắc Lữ là trời cao ban xuống cho cô.

Quảng trường, chuông gõ vang báo mười hai giờ. Nhìn về phía xa, âm thanh hạnh phúc, Mễ Kha nhỏ giọng nói: “Đúng vậy thành trì doanh trại bộ đội, mười dặm gió xuân, không bằng.”

Thời gian trôi qua, bọn họ, sẽ nắm tay nhau cùng già đi.

Thiệu Vũ Hàn cũng bắt đầu xử lý Phó Bột Viễn, chưa đầy một tháng, đầu tiên là nhà mẹ đẻ của Phó phu nhân bị điều tra; cuối cùng chấn động toàn bộ giới kinh doanh, cổ phiếu Phó gia bị hạ thấp một cách điên cuồng; ngay sau đó, Phó Bột Viễn mất đi chỗ dựa gia tộc bị bỏ tù.

Nguyên nhân chân chính của việc bị kết án lại hoàn toàn không liên quan tới vụ việc của Thẩm Gia Ngưng.

Ngày tòa tuyên án, Thiệu Vũ Hàn sắc mặt lạnh lùng đối mặt với Phó Bột Viễn đang điên cuồng muốn kháng án nói: “Một ngày còn Thiệu Vũ Hàn, người cũng đừng hi vọng được ra ngoài.”

“Thiệu Vũ Hàn, vì sao?” Phó Bột Viễn tức giận chất vấn.

Vậy mà trả lời hần, chỉ có bóng lưng rời đi của Thiệu Vũ Hàn.

Thiệu Vũ Hàn nói được làm được, Phó gia mặc dù cố gắng kháng án, nhưng toàn bộ đều thất bại.

Từ thiên đường rơi thẳng vào địa ngục, Phó Bột Viễn bị rơi vào vòng lao ngục, hoàn toàn sụp đổ.

Đây chính là kết cục Thiệu Vũ Hàn hi vọng sao? Nếu như có thể, anh chỉ muốn trở lại ngày mới bắt đầu quen Thẩm Gia Ngưng, nghe cô nói: “Diễn giảng của Thiệu Vũ Hàn một chút nữa sẽ bắt đầu, tới muộn nữa sẽ không còn chỗ.”

Sau đó anh sẽ mỉm cười đáp lại: “Anh chính là Thiệu Vũ Hàn, cùng tới hội trường thôi.”

65. Chương 65: Ngoại Truyện: Nhận Nhầm Con

Mễ Kha và Mục Khả ngày dự sinh trùng nhau. Bởi vì Hạ Hoảng Huân và Hình Khắc Lữ phải ở bên ngoài tiến hành nhiệm vụ cứu trợ, để đảm bảo an toàn cho hai người phụ nữ mang thai, Hạ Nhã Ngôn đã sắp xếp cho bọn họ nằm viện trước.

Nửa đêm hôm đó, Mễ Kha và Mục Khả hai cái bụng tròn vo, một trước một sau đưa vào phòng sinh. Mễ Kha thuận lợi sinh một bé gái, còn Mục Khả thì sinh một đôi long phượng.

Ba ngày sau, gần tối, Hình Khắc Lữ toàn thân phong trần chạy tới bệnh viện. Bước nhanh đến, cầm tay Mễ Kha: “Cực khổ rồi bảo bối!”

Mễ Kha bĩu môi oán trách anh: “Em đau, đau muốn khóc!”

Hình Khắc Lữ hôn lên trán cô: “Đều do anh không tốt, về sau không cần sinh nữa.”

Mễ Kha tức giận nhìn anh: “Là con gái, anh có muốn nhìn con không?”

Hình Khắc Lữ cười vui vẻ: “Bảo bối thật lợi hại, lần đầu đã sinh được con gái.”

Lúc này, tiểu Hạ ôm bảo bối đi vào, “Hình Khắc Lữ mau nhìn, em bé dễ thương không?”

Nhìn em bé đang ngủ say, Hình Khắc Lữ trong lòng ấm áp. Thật cẩn thận ôm, hôn nhẹ lên mặt bé, “Con gái của tôi sao lại không dễ thương?”

Giọng điệu, vẻ mặt, gần như là tự hào cùng kiêu ngạo.

Không đợi tiểu Hạ nói cái gì, Hạ Hoảng Huân đẩy cửa phòng bệnh đi vào “Con trai đâu?”

“Chẳng lẽ con trai vừa sinh ra sẽ chạy được? Thật đúng là.” Hình Khắc Lữ vừa đánh vừa hả hê cười: “Tới xem con gái của em một chút, bộ dáng đáng yêu chết được.”

Tiểu Hạ vẻ mặt méo xệch, ôm bảo bối từ trong ngực anh lại: “Cái gì mà ba, con gái mình mà cũng không nhận ra.” Nhìn Hạ Vũ Hồng đang đi đến, cô nói: “Bảo bối của anh, bà nội đang ôm đấy.”

Hình Khắc Lữ sững sờ, ngay sau đó ánh mắt bất mãn trừng tiểu Hạ: “Không phải mang con gái cho anh xem? Thiếu chút nữa thì nhầm rồi.”

Vì thế, vì câu nói “bộ dáng đáng yêu muốn chết” của Hình Khắc Lữ, Hạ Hoảng Huân đặt nhũ danh cho con là —— Lỗi Lỗi, kỉ niệm ngày Hình Khắc Lữ nhận sai con.

66. Chương 66: Ngoại Truyện 2: Nụ Hôn Đầu

Sáng sớm mặt trời chiếu rọi, Hình Khắc Lữ vừa tỉnh dậy, ngồi trên thảm trong phòng khách, trên người mặc chiếc áo len màu xám tro nhẹ nhàng, càng làm tăng khí chất quân nhân của anh. Vậy mà, phong thái độc nhất vô nhị của đồng chí Thiếu Tá không phải là trọng điểm, trọng điểm là cô nhóc mập mập trắng hồng đang ngồi trên đùi anh.

Bé con có đôi mắt to giống Mễ Kha, mái tóc dài, mặc bộ quần áo kiểu hải quân màu lam, đang mỉm cười vui vẻ.

Hình Khắc Lữ cắn cắn gương mặt nhỏ nhắn của con: “Giống hệt mẹ con, chỉ biết cười ngây ngô.” Sau đó mặc cho con một cái áo dệt kim hở cổ.

“Lại nói xấu sau lưng em.” Mễ KHA đi tới vuốt nhẹ tóc con gái: “Con là em sinh, tất nhiên phải giống em, không người ta sẽ hoài nghi là con người khác à!”

“Người khác? Cẩn thận đánh gãy chân!” Hình Khắc Lữ một bên cù con gái, một bên trêu chọc vợ: “Là em sinh một mình sao? Cũng chỉ có một nửa công trạng.”

Mễ Kha nắm tay con gái sờ sờ: “Có bản lãnh lần sau anh một mình tự sinh.”

Hình Khắc Lữ đưa tay vỗ nhẹ hông Mễ Kha: “Nếu anh không ra sức, em có thể một mình sinh được sao.”

Mặc dù con gái vẫn chưa biết ba đang nói linh tinh cái gì nhưng Mễ Kha gương mặt ửng đỏ, cô gắt giọng: “Lưu manh!”

Hình Khắc Lữ cười vang, ở trên mặt Mễ Kha cắn một cái.

Có lẽ bị ba mẹ đẩy ra không thoải mái, cô bé kiêu ngạo bò vào trong ngực Mễ Kha hừ hai tiếng, sau đó mơ hồ không rõ nói ra hai chữ “Thô lỗ.”

Hình Khắc Lữ tất nhiên đã quen con gái thi thoảng nói ra một hai câu, ôm con nâng lên cao: “Con gái bé bỏng, nói gì thế?”

Cô bé dường như không sợ hãi, ngược lại cười khanh khách, tiếng cười thanh thúy như chuông đồng.

Chờ hai ba con náo loạn một hồi, Mễ Kha ôm lấy con gái nhỏ giọng nói nhỏ cái gì.

Hình Khắc Lữ thấy thế bất mãn: “Hai mẹ con không được nói thầm.”

Cô bé quay mặt nhe răng cười, giống như trấn an, kết quả Hình Khắc Lữ chưa kịp vui mừng, nghe con gái non nớt nói: “Ba là ngư mãng.”

Hình Khắc Lữ bóp bóp cái cằm nhỏ của con gái: “Đừng cái gì cũng học theo mẹ.” Sau đó nhướn mày nhìn Mễ Kha: “Buổi tối xử lí.”

Mễ Kha nắm tay con gái đánh anh: “Bảo bảo nhanh lớn lên còn giúp mẹ đối phó ba, được không?”

Anh bây giờ là địch cơ đấy, còn cùng nhau đối phó. Hình Khắc Lữ bật cười. Con gái giờ giờ bàn tay nhỏ bé mềm mại nói: “Mau lớn lên, thô lỗ...”

Hình Khắc Lữ ôm hai mẹ con vào trong ngực: “Xem ra đợi con lớn, cả hai sẽ bắt tay nhau đối phó với ba, quả thật không thể sống yên ổn mà.” Lắc lắc con gái, anh cảm thán: “Tính cách tinh quái, không biết giống ai.”

Mễ Kha cười lém lỉnh: “Con gái của ai, thì giống người đó.”

Cô nhóc giống như nghe hiểu cái gì, chớp chớp hai mắt to đen bóng nhìn ba, xong lại nhìn nhìn mẹ, cuối cùng ôm cổ Hình Khắc Lữ cười khanh khách, hôn lên má anh.

Con gái chủ động hôn, làm ba trong lòng được thỏa mãn, Hình Khắc Lữ cong môi cười, lấy ánh mắt ý bảo Mễ Kha hôn lên má bên phải. Kết quả trong lúc Mễ Kha còn ngượng ngùng thì con gái lại tiến lên, chu cái miệng đầy nước miếng hôn tiếp lên má phải Hình Khắc Lữ. Sau đó dúi mặt vào cổ ba, mắt mở to nhìn mẹ cười, bộ dáng đáng yêu.

A, quên nói, hôm nay chính là nọ hôn đầu của Hình Tiểu Kha, cứ như thế bị ba ba cướp đi.

67. Chương 67: Ngoại Truyện Ba: Năm Xuống Nâng Súng

Tỉ vũ toàn quân kết thúc, Hình Khắc Lữ được thăng cấp thành Trung Tá. Tiếp nhận chức Tham mưu trưởng của Lệ Hành. Còn Lệ Hành và Hạ Hoảng Huân, mỗi người tăng lên một bậc, một người là đoàn trưởng còn một người thì bước một bước và trung ương đẳng, thăng chức đến bên cạnh Hách Nghĩa Thành.

Sau khi cưới Mễ Kha tới doanh trại với Hình Khắc Lữ, tiểu công chúa Hình Tiểu Kha bởi vì ba mẹ công việc đều bận rộn, ngày thường đều là bà nội và bà ngoại chăm sóc. Sau khi Hình Khắc Lữ mang binh ra ngoài tập huấn, Mễ Kha dẫn con gái về nhà mẹ đẻ. Chờ Hình Khắc Lữ trở lại sẽ qua đón hai mẹ con.

Tóm lại, Mễ Kha nhu nhược đã trở thành mẹ, từng bước một trưởng thành, lột xác, hôm nay cô, gánh vác được hai chữ “Chị dâu”

Lại nói Hình Khắc Lữ, mặc dù thời gian trôi qua cũng để cho anh càng thêm kín kẽ và trầm ổn, nhưng mà trong thời hạn nghĩa vụ quân sự ông xã của Mễ Kha, vẫn “lưu manh” trước sau như một. Ví dụ như:

Đóng quân ở cách hai trăm cây số, anh mặt dày nói trong điện thoại: “Khi nào về phải chăm sóc tốt em trai nhỏ, sắp bị chết đói rồi.”

Bị đùa bỡn rất nhiều, Mễ Kha đương nhiên biết “đói” của anh có ý gì, sẵn giọng: “Anh đáng ghét.”

Hình Khắc Lữ cười: “Không đáng ghét, con gái làm sao đến? Vợ bé nhỏ ngủ đi, giúp anh hôn con.”

Ngày hôm sau, lúc trời gần tối, Hình Khắc Lữ từ trong sân huấn luyện xuống, chiến sĩ hồi báo: “Chị dâu gửi đồ cho anh, trong lều.”

Hôm nay có xe đưa trang bị đến, Hình Khắc Lữ chỉ nghĩ Mễ Kha thuận tiện đưa cho anh cái gì, cũng không để ý, xoay người tới bãi đỗ xe. Đợi trở về lều nhìn thấy “tiểu binh” trong lều thì anh hoàn toàn kinh hãi.

Hình Khắc Lữ quan sát bộ đồ rằn ri của nàng dâu nhỏ, trêu ghẹo: “Hoa Mộc Lan thay cha tòng quân, bảo bảo đâu, vượt trăm dặm an ủi ông xã?” Lời vừa dứt lấy mũ của Mễ Kha xuống, mỉm cười.

Mễ Kha ôm cổ anh, làm nũng: “Đừng mắng, hôm nay là sinh nhật, em muốn cho anh bất ngờ. Đảm bảo không ảnh hưởng đến công việc, đợi lát nữa có xe trở về, em sẽ đi.”

“Sinh nhật?” Hình Khắc Lữ tất nhiên đã quên, xoa xoa gương mặt mềm mại của cô: Vừa đúng huấn luyện kết thúc, ngày mai cùng nhau về nhà.”

Mễ Kha cười vui vẻ, lấy điện thoại mở video cho anh nhìn, thấy con gái hai bím tóc lắc lắc giọng nói non nớt: “Ba sinh nhật vui vẻ. Còn nữa, mau trở về, mẹ rất nhớ ba.” Sau đó chu cái miệng nhỏ nhắn hôn.

Hình Khắc Lữ cười dịu dàng: “Cảm ơn bảo bối.”

Sau đó là tới hình ảnh Mễ Kha, giọng cô êm ái: “Hình Khắc Lữ, em yêu anh!”

Trừ nói thích, “Em yêu anh” ba chữ như vậy cho dù đã thành vợ của anh, Mễ Kha cũng chưa từng nói qua. Ý cười bên môi thật lâu chưa dứt. Hình Khắc Lữ đưa tay vuốt ve gương mặt cô, dịu dàng mà tinh tế: “Đã đến trước mặt rồi, không có ý định ngay trước mặt nói lại một lần?”

Mễ Kha tiến sát vào trong ngực anh, vùi mặt vào cổ anh, lẩm bẩm nói nhỏ.

Hình Khắc Lữ thu hẹp cánh tay, ôm cô chặt hơn: “Anh cũng yêu em, bảo bối. Có hai mẹ con ở bên cạnh, là hạnh phúc lớn nhất!”

Hoàn cảnh dã ngoại sinh tồn rất khó khăn, biết Mễ Kha ưa thích sạch sẽ, sau cơm tối, Hình Khắc Lữ cầm hai ấm nước nóng trở lại: “Dùng tạm vậy, tắm rửa một chút.”

Mễ Kha cầm lấy, kết quả đổ ra nước nóng lại có dầu không dùng được.

Hình Khắc Lữ phê bình cô, nhưng sau khi kiểm tra cũng cười: “Ừ có dầu, thôi đừng tắm.” Thấy Mễ Kha cau mày, bộ dáng nếu không tắm không thể đi ngủ, anh nói: “Nếu không đi ra sông tắm? Nước rất sạch, chỉ sợ bị cảm.”

Mễ Kha chưa bao giờ ở dạo chơi ở trong núi quá nửa đêm, lại còn nghịch nước, thêm nữa ánh trăng sáng yên tĩnh, càng làm bầu trời đêm thêm đẹp đẽ, dịu dàng, cô hăng hái, lắng nghe thấy tiếng côn trùng kêu.

Hình Khắc Lữ bị bộ dáng hưng phấn của cô chọc cười: “Chờ uối ăn no, xem em còn cười được không.” Mặc dù lên tiếng trêu chọc, nhưng vẫn lấy đèn pin quân dụng dắt cô ra phía bờ sông.

Ngước nhìn sao bắc đẩu phía chân trời, Mễ Kha cảm thán: “Ban đêm thật là đẹp.” Sau đó kiễng chân hôn lên khóe môi Hình Khắc Lữ: “Ông xã thật tốt.”

Hình Khắc Lữ kéo chặt cổ áo cô, tránh cho con muỗi thừa cơ lợi dùng: “Thế này đã cảm động? Nàng dâu nhỏ cũng quá dễ lừa gạt.”

Đến một nơi yên tĩnh, một vệt sáng trắng rơi vào trong tầm mắt. Dãy núi vây quanh con sông nhỏ yên tĩnh mà đẹp đẽ. Nhưng...

Ánh trăng nhàn nhạt, nước sông gợn lăn tăn, bọn họ có thể rõ ràng thấy mặt nhau. Mễ Kha ngượng ngùng chui vào trong ngực Hình Khắc Lữ: “Không tắm, trở về thôi.” Mặc dù đã là vợ chồng, nhưng bảo cô ở trước mặt anh tắm rửa, Mễ Kha vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

Hình Khắc Lữ chỉ đưa khăn mặt cho cô, sau đó nằm lên trên cỏ, nhắm mắt lại nói: “Tắm nhanh một chút, cẩn thận cảm lạnh.”

Mễ Kha nghĩ là anh huấn luyện một ngày nên mệt mỏi buồn ngủ, mím môi do dự một chút, cuối cùng không ngăn được sự hấp dẫn chạm rãi xuống nước. Dưới cái nóng mùa hè, nước sông rất mát, nhẹ nhàng bao quanh thân thể cô, làm cô không nhịn được nhắm mắt hài lòng.

Ở trên bờ, Hình Khắc Lữ tất nhiên là không ngủ, nhìn anh như là đang “đứng nghiêm canh gác” cho nàng dâu nhỏ, nhưng thật ra tay chống đầu, nằm nghiêng trên cỏ thưởng thức bóng lưng Mễ Kha. Ánh trăng dịu dàng rơi trên vai cô, trong đêm tối ánh sáng duy nhất chiếu vào bóng lưng cô tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ, khiến tim anh đập thình thịch. Khi Mễ Kha giống như đứa bé nghịch nước sông, Hình Khắc Lữ lặng lẽ đứng dậy.

Mễ Kha lúc này không còn tâm trạng để ý động tĩnh ở trên bờ. Cho đến khi thân thể từ sau lưng bị ôm lấy, cô sợ hãi suýt chút nữa kêu lên. Hình Khắc Lữ sớm có chuẩn bị, một tay ôm hông cô, một tay che miệng cô, “Anh.”

Quên hôn như thế nào, càng không biết làm sao có thể lên bờ, khi Mễ Kha bị ôm nằm trên người quân trang của Hình Khắc Lữ, cô chỉ có thể theo bản năng khấn trương bám chặt vào thắt lưng anh, thở gấp.

Từ sau khi sinh bảo bảo, Mễ Kha đã già hơn trước, trút bỏ vẻ ngây thơ của thiếu nữ, trở nên quyến rũ hơn, Hình Khắc Lữ dán sát vào vành tay cô, thấp giọng hỏi: “Biết ông xã đêm nay huấn luyện hạng mục gì không?”

Dán sát vào thân thể rắn chắc của anh, Mễ Kha nhỏ giọng đáp lại: “Cái gì?”

Hình Khắc Lữ cười như không cười nói ra bốn chữ: “Nằm xuống nâng súng.” [cv là “Nằm xuống xuất ra thương” mình chẳng biết ed đúng không, ai biết nhắc giúp mình nhé, cảm ơn]

“Nằm xuống nâng súng.” là một động tác chiến thuật bình thường, động tác này được thể hiện ngay tại chỗ.... Trêu chọc dưới bóng đêm, Mễ Kha then thùng muốn chui xuống đất.

Hình Khắc Lữ môi dán sát vào cổ cô, tiếp tục trêu chọc: “Địa điểm bên bờ sông, chia làm hai tổ nhỏ.” Mễ Kha cười khế, anh bắt đầu dùng bàn tay đẩy vết chai quẹt gió thổi lửa: “Huấn luyện tinh thông, siêng năng, trêu đùa ở nơi hoang vu, đã muốn lau súng cướp cò rồi...”

Nhiệt tình cùng sự cuồng dã của anh, Mễ Kha đã sớm không còn xa lạ, nhưng hoàn toàn không giống với hôm nay. Nước chảy róc rách, côn trùng kêu vang, còn có gió núi mang theo mùi thơm hoa dại, để bọn họ

tiếp xúc thân mật không một khe hở, mà Hình Khắc Lữ ngang ngược, lại dịu dàng chăm sóc... không thể nghi ngờ trở thành trí nhớ tốt đẹp nhất trong lòng Mễ Kha.

Sóng gió yên lặng, hai người trở về đường cũ, đến doanh trại gặp phải An Cơ. An Cơ vốn còn kì quái không biết hai người buổi tối còn ra ngoài làm gì, lại thấy Mễ Kha đỏ mặt trốn vào trong lều liền hiểu, xoay người đánh cuộc với Lệ Hành: “Đoàn trưởng tin không, cởi áo tên này ra, khẳng định không phải là ”Quy lương” mà là dấu móng tay.”

Đó chính là dấu ấn mà Mễ Kha để lại trên lưng Hình Khắc Lữ khiến Hình Khắc Lữ gương mặt đỏ ửng, trăm năm khó gặp cảnh đồng chí trung tá xấu hổ.

An Cơ thấy thế càng dừng cảm, mày nhíu lại, biểu tình “Cái gì cũng không biết.”

Hình Khắc Lữ vén tay áo, thờ ơ An Cơ chưa phản ứng đê bả vai anh, ấn vào thùng nước bên cạnh.

Khi tiếng cười sảng khoái của bọn họ truyền đến, Mễ Kha không tự chủ được nhếch miệng cười.

Hạnh phúc, kéo dài!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muoi-dam-gio-xuan-khong-bang-em>